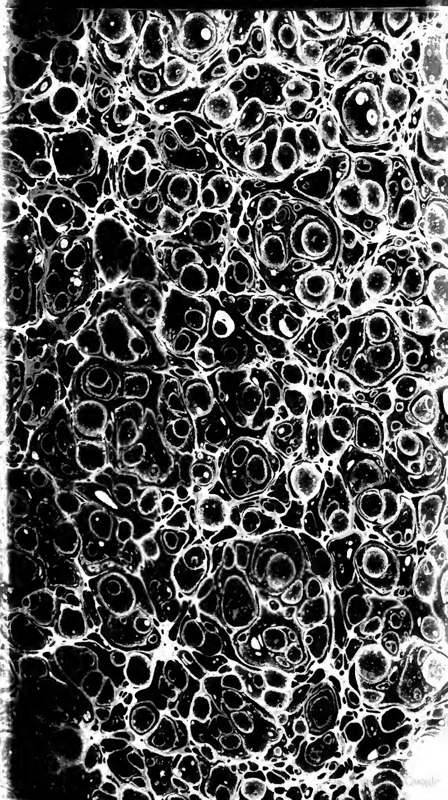

EPICTETEÆ PHILOSOPHIÆ MONVMENTA.

TOM. II. P. II.

EPICTETI
DISSERTATIONVM
AB ARRIANO DIGESTARVM
LIBRI IV.
EIVSDEM ENCHIRIDION,
ET
EX DEPERDITIS SERMONIBVS
FRAGMENTA.

Post IO. VPTONI aliorumque curas, denuo ad Codicum Msstorum fidem recensuit, Latina Versione, Adnotationibus, Indicibus illustravit

IOHANNES SCHWEIGHÆVSER,
Argentoratensis,
Instituti Literarii Reip. Gallofrancorum Socius.

TOMVS SECVNDVS.
PARS PRIMA.
NOTÆ IN EPICTETI DISSERTATIONES.
LIB. I. ET LIB. II. CAP. I—XIV.

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
MDCCXCIX.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

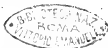
[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

CAPVT XV.

TIT. Πρὸς τοὺς σκληρῶς τισιν ὧν ἔκριναν ἐμμένοντας. Ante Vptonum σκληρῶς τινων ὧν edebatur. Hinc WOLFIVS: „Ἐμμένω τούτοις usitatum. Quare fortasse legendum τισιν ὧν." — „Hanc conjecturam (inquit VPTON) firmat noster codex; in textum itaque τισιν, pro τινῶν, recepimus. [& consentiunt pbc.] Tamen Mer. Casaub. ad Anton. lib. I. s. 16. Wolfii conjecturam non admittendam censet: *nam obstat* (inquit) τὸ ὧν *quod sequitur: ego potius pro* ἐμμένοντας *scripserim* ἔχοντας: *nam mox quoque*, [vs. 5.] ἔχοντος αὐτοῦ τῆς ἀποχῆς. Hæc ille. Salmasius autem legit, οἷς τισιν οὖν, vel ᾧ τινι, pro τινων ὧν." — τισιν ὧν ἔκριναν, quod ferri non posse putavit Mer. Casaubonus, ex pervulgato græci sermonis idiotismo positum intellige pro τισιν τούτων ἃ ἔκριναν, *nonnullis ex his quæ secum decreverunt.* Cæterum vide Not. ad vs. 5.

Vers. 3. Φρενιτικοῦ. Ex Ven. hoc revocavit Vpton, recte; & consentiunt nostri libri. Φρενητικοῦ ed. Bas. & seqq. quod minus legitimum.

Ibid. ἐνδεικνύῃς vulgo scribunt omnes. Sed ἐνδεικνύῃ in Pass. videtur legendum. Nam ad ἐνδεικνύῃς non potest intelligi σεαυτὸν, quia adjicitur ἔχων in nomina-

minativo casu. — Hæc scripseram, cum id ipsum ἐνδεικνύη in nostro pb. inveni, quod proinde in contextu reponendum duxi. ἐπιδεικνύης pa. cum olim editis. Prorsus corrupte ἐνδεικνὺς pc.

Vers. 3 *& seq.* Olim orationem sic distinxerunt: ἀλλ' ἀτονία ἕτερον τρόπον. τοιοῦτόν τι &c. Quo refertur Wolfii versio: *sed enervatio, licet alio modo. Tale quiddam* &c. Vna ed. Cantab. post ἀτονία interpunxit, & ἕτερον τρόπον ad sequentia traxit. VPTONVS in contextu comma quidem posuit post ἀτονία, sed punctum post τρόπον. Et deinde litera majuscula Τοιοῦτόν τι &c. servata Wolfii versione. In Notis vero monuit: „Potius distingue, ἀλλ' ἀτονία. ἕτερον τρόπον τοιοῦτόν τι, κ. τ. λ. *sed enervatio. Alio quodam modo tale quiddam* &c." — Eâdem fere distinguendi ratione usus est noster codex pc. quam cum ed. Cant. adoptavi, nec tamen (verum ut fatear) satis certus consilii. Schegkius alteram rationem, plerisque editoribus probatam, sic interpretatus erat, *robur enim illud non est, sed quodammodo virium imbecillitas.* — Loco denuo excusso, citra hæsitationem jungenda ista existimo, ἀτονία ἕτερον τρόπον, *toni defectum diverso modo*, nempe *in partem contrariam.* (Sic ἄλλον τρόπον habes IV. 4, 19.) Scilicet, cum τόνος sit justa nervorum intentio, qua ad functiones suas peragendas aptum sit corpus hominis, duobus modis dici potest ἀτονία existere: uno modo, quo proprie & plerumque usurpatur illud vocabulum, cum remissi nimis laxatique sunt nervi; altero modo, cum nimia intentione torpent rigentque & prorsus immobiles sunt.

Vers. 4. ἑμὸς τις ἑταῖρος. Caret τις pb.

Ibid. ἀποκαρτερεῖν. „Vertit Cicero, *a vita per inediam discedere*; in Tusc. Disp. lib. I. c. 34. *Ejus autem, quem dixi, Hegesiæ liber est* Ἀποκαρτερῶν, *in quo a vita quidam per inediam discedens revocatur ab amicis.* Vbi vide doctissimum editorem; & Suid. in Ἀπεκαρτέρησεν." VPTON.

Vers. 5. ἤδη τρίτην ἡμέραν ἔχοντος αὐτοῦ τῆς ἀποχῆς. „Fortassis ἐχομένου, *cum insisteret inediæ.*" WOLFIVS. Genitivus τῆς ἀποχῆς non a verbo ἔχοντος pendet, ut putave-

putaverat Mer. Casaubonus, (vide Not. ad titulum hujus cap.) sed ab ἡμέραν. Est enim naturalis verborum series intelligenda haec: ἔχοντος αὐτοῦ ἤδη τρίτην ἡμέραν τῆς ἀποχῆς.

Ibid. Κέκρικα, Φησίν, „Tale quiddam propter obstinationem animi fecisse Corellium quoque, scribit Plinius in Epistolis. Sic Plinius: [lib. I. ep. 12.] *Dixerat sane medico admoventi cibum*, κέκρικα. Idem scribit de Silio Italico, lib. III. Epist. [7.]" SCHEGKIUS.

Vers. 6. μετάθου. „*Muta sententiam.* Anton. VIII. 16. Vide ibi Gatak." UPTON. μετάθου scripsi, penacute, ut grammatica ratio postulare videbatur. Vulgo μεταθοῦ edd. sed μετάθου codd. pbc. Cf. II. 2, 21. not.

Vers. 7. Τοῖς κριθεῖσιν ἐμμένειν δεῖ. „Seneca de Benef. lib. IV. c. 38. *Haec vero superbae stultitiae perseverantia est: Quod semel dixi, qualecunque est, fixum ratumque sit.*" UPTON.

Vers. 8. [Τί ποιεῖς ἄνθρωπε; οὐ πᾶσιν.] Videntur temere haec verba repetita per incogitantiam librarii, ad superiora initio vs. praec. aberrantis. Agnoscunt ea tamen cum editis codices nostri pab. neque suo e codice dubium movit Epictetus: quare servavi, uncis tamen inclusa. In pc. vero desunt haec cum pluribus aliis quae praecedunt, inde ab illis ἀλλὰ τοῖς ὀρθῶς &c. vs. praec.

Ibid. τὴν ἀρχὴν ποιῆσαι. τὴν ἀρχὴν στῆσαι pc. quod vide ne verum sit.

Ibid. τὸν θεμέλιον. Nil opus est, ut cum Salmasio τὸ θεμέλιον scribendum censeamus. Utrumque Graeci usurparunt, ὁ θεμέλιος & τὸ θεμέλιον. Confer tamen Adnot. proxime sequentem, sub finem.

Vers. 9. ἂν δὲ σαπρὸν ὑποστήσῃς &c. Omnes vulgo sic edebant: ἂν δὲ σαπρὸν ὑποστήσῃ, καὶ καταπίπτον, οὐκ οἰκοδόμημά τι ὄν· ὅσῳ δ' ἂν πλείονα καὶ ἰσχυρότερα ἐπιθῇς, τοσούτῳ θᾶττον κατενεχθήσεται. Ad quae UPTONUS notavit: „Vertit Schegkius: *Quodsi putridum illud sit aut ruinosum, ab aedificatione abstinendum.* [Quasi esset, οὐκ οἰκοδομητέον.] *Nam quo plura & ponderosiora imposueris, tanto cujus subvertetur aedificium.* Wolfius vero: *Quodsi fundamentum putre ac ruinosum jeceris, quo plura & firmiora imposueris, eo citius aedificium corruet.* Legit SALMASIUS, pro οἰκοδόμημά τι ὄν, ἐποικοδομήσεις μάτην. Noster autem co-

 dex,

dex, οἰκοδόμημά τι ὄν. γρ. οἰκοδομημάτιον. & delet δ'. Quid igitur si hoc modo, nostrum codicem secuti, legamus? ἂν δὲ σαπρὸν ὑποστήσῃ καὶ καταπίπτον· οὐχὶ οἰκοδομημάτιον, ὅσῳ ἂν πλείονα καὶ ἰσχυρότερα ἐπιθῇς, τοσούτῳ θᾶττον κατενεχθήσεται; *Quod si putridum & ruinosum sit fundamentum; nonne aedificatiuncula, quo plura & ponderosiora imposueris, eo citius corruet?*" — Haec Vptonus: cui obsecutus sum, nisi quod οὐκ ante οἰκοδομ. tenui, quamquam magis utique οὐχὶ placebat. Caeterum si σαπρὸν & καταπίπτον ad θεμέλιον refertur, ut recte statuerunt interpretes, dicendum proprie fuerat καταπίπτοντα, quia paulo ante τὸν θεμέλιον in masc. gen. dixit. Sed ferendum nunc neutrum genus putavi, cum quoniam perinde & ὁ θεμέλιος & τὸ θεμέλιον graece dicitur, tum quia & intelligi potest σαπρόν τι καὶ καταπίπτον. — Codices nostri in οἰκοδόμημά τι ὄν a vulgatis non discedunt. Sed δὲ particulam, post ὅσῳ, recte ignorat pc. cum Vptoni codice. Caeterum alia etiamnum menda hunc locum occupaverat. ὑποστήσῃ in tertia pers. act. ferri non poterat, medio vero verbo non erat hic locus: itaque ὑποστήσῃς correxi, praeeunte codice nostro pc.

Vers. 10. ἐξάγῃς ἡμῖν ἄνθρωπον. „ἡμῖν noster codex: alii ἡμῶν." VPTON. In ἡμῖν consentit pc. Cum eodem vero pc. & cum pa. ἐξάγῃς scripsi, in subjunctivo, *educeres!* pro ἐξάγεις, quod dabant edd. omnes cum pb. quod & ipsum quidem ferri poterat, sed commodius alterum. Vide loca ad l. 23, 7. citata.

Ibid. καὶ τῆς μεγάλης καὶ τῆς μικρᾶς. „Vide ad II. 5, 26." VPTON.

Vers. 12. Εἰ δ' ἐπῆλθέ σοι πῶς ποτ'. „Scribe πως enclitica; id est, εἴ πως ἐπ. σ. ποτ'. *Si forte olim* &c." VPTON. — Vtique enclitice accipiendum πῶς, sed accentu notatur ob sequentem encliticam ποτε. Rectius vero fortasse πώς ποτ' scribitur, cum acuto accentu, ut habet pb.

Vers. 13. τῶν τε νῦν τινας οὐκ ἔστι μεταθεῖναι. οὐκ ἔτι μεταθεῖναι Ven. Bas. & Salmant. οὐκ ἔστι legere jussit Wolfius; & sic editum est in Gen. Col. & seqq. consentientibus nostris codd. pab. Paulo ante, perperam μετεπίσθη editt. vett. pro μετεπείσθη.

Ibid. Μωρὸν οὐδὲ πεῖσαι οὐδὲ ῥῆξαί ἐστι. „*Stultus nec a sententia deduci, nec rumpi potest.* Rumpi certe &

& occidi poteſt. Fortaſſe igitur, a ῥύω, ῥῦσαι vel ῥύσασθαι legendum, ſicut lingua nobis vernacula dicimus: *Narren kann man weder rathen, noch helfen;* vel, *wem nicht zu rathen, dem iſt auch nicht zu helfen.*" WOLFIVS. — „Cod. Salmant. * ῥῆξαι, & in marg. * ῥίψαι. Sed nihil mutandum. Nam ῥῆξαι idem eſt ac *rumpere* apud Latinos. Virgilius, *Rumpantur ut ilia Codro.* Horatius: *Miſerque* rumperis *& latras.* Sic II. 20, 31. ἀπάγξασθαι ἂν αὐτὸν, ἐποίησα ῥηγνύμενον, ἢ μεταθέσθαι. Angl. *You'll never make a fool break his heart, or change his opinion.* Neque abſimile dictum apud Diogenem Laërt. lib. VI. ſ. 7. ubi Antiſthenes παρεκελεύετό τε κακῶς ἀκούοντας καρτερεῖν μᾶλλον ἢ εἰ λίθοις τις βάλλοιτο. Nullo ſenſu hæc dicta ſunt: ſed ſi pro ἢ εἰ λίθοις ſcribas, ἢ εἰ ἠλίθιος, tum hæc erit ſententia: *eos hortabatur qui maledictis inceſſerentur, tolerare magis quam ſi quis ſtultus convitiis peteretur.* Vocem βαλεῖν, per ſe poſitam, *calumniandi* ſignificationem habere docebunt lexicographi. Stulti convitia negligunt; negligere multo magis decet ſapientes." VPTON. Emendatio ab Vptono propoſita an multum promoveat ad explicandum Laërtii locum, & ſitne omnino opus emendatione, alii viderint. Cogitaveram equidem, reſpici ibi fortaſſe Aeſopum, lapidibus ſeſe peti patientem. Sententia dicti Epictetei hæc eſt: *Stultum nec perſuaſione, nec vi, a ſententia ſua poſſe abduci.* De vi, aliâ metaphorâ, nec vero diſſimili, utitur Hebræus vates, Proverb. 27, 14. *Stultum etiamſi in pilo pinſas piſtillo inter graneam, non recedet ab eo ſtultitia.* In ῥῆξαι conſentiunt h. l. libri noſtri.

Verſ. 14. Φίλον ἔχειν σοφὸν μωρόν. Editi omnes nude Φίλον ἔχειν μωρόν. Obſecutus autem ſum VPTONO, in Notis monenti: „Noſter codex & Ms. Par. Φίλον ἔχειν σοφὸν μωρόν. Optime. σοφὸς μωρὸς, *a wiſe fool.*" — Habent autem illam ſcripturam duo Pariſini, pab.

Ibid. δυσμεταχειριστότερον οὐδέν ἐστι. Vulgo omnes δυσμεταχείριστον. Sed: — „Aut δυσμεταχειριστότερον legendum; aut δυσμεταχείριστον γὰρ οὕτως οὐδέν ἐστι. Poteſt τὸ οὐδέν ἐστι etiam ad ſtulti perſonam referri, ut is dicat, *Nihil eſſe quod alii moneant.*" WOLFIVS. „Vel forſan diſtinguendum: Μή μοι γένοιτο Φίλον ἔχειν σοφὸν μωρὸν, δυσμεταχείριστον. Οὐδέν ἐστι· κέκρικα. *Abſit ut mihi amicus contingat ſapiens ſtultus, qui non tra-*

 ctari

ſtari poteſt. *Nihil agis: decrevi.* Vt verba ſtulti ſint, Οὐδὲν &c." VPTON. Id ipſum tertio loco propoſitum a Wolfio: ſed in ea ratione equidem vocabulum *μεταχείριστον* in neutro genere & in nominativo caſu acciperem, *intractabilis res eſt* ſc. ſtultus ſapiens. Nec tamen vel hæc ratio, vel altera a Wolfio propoſita, ſatis placuit; & unice vera viſa eſt prior emendatio, ab eodem egregio interprete tentata; quam adoptare non dubitavi. Nihil frequentius, quam ejusmodi aberrationes librariorum in fine vocabulorum, præſertim longiorum.

Ibid. τοσούτῳ πλείονος ἐλλεβόρου δέονται. „Sic Horat. Serm. lib. II. 3. verſ. 82. & alibi." VPTON. Perperam τοσούτου ſcripſit pb.

Verſ. 15. Οὐ θέλεις τὰ τοῦ νοσοῦντος ποιεῖν. Olim πιεῖν. Sed: — „Ποιεῖν, *facere*, legendum: non πιεῖν, *bibere*. Loquitur enim non de *potione hellebori*, ſed de *officio ægrotantis*." WOLFIVS. „Noſter codex & Ms. Par. dant ποιεῖν. Edit. Salmant. * πιεῖν, & in marg. * ποιεῖν." VPTON. ποιεῖν ante Vptonum jam in contextu poſitum erat ab editore Cant. & Lond. anon. & conſentiunt Pariſini tres.

Verſ. 17. μὴ μεταθέσθαι. μὴ μετατίθεσθαι. pb.

Ibid. Οὗτοι οἱ μανικοὶ τόνοι. Articulum οἱ ignorat pb. quod rectius videtur, quemadmodum & ὑγιεινοὶ absque artic. ponitur: niſi per trajectionem οὗτοι οἱ μανικοὶ τόνοι dixit, pro οὗτοι οἱ τόνοι μανικοί.

Verſ. 19. Ἀργύριον οὐ λαμβάνω. Videtur Epictetus tota hac diſputatione reſpexiſſe aliquem neſcio quarum artium profeſſorem, qui pretium a diſcipulis accipere ſe nolle profeſſus erat, atque adeo, indirecte ſaltem, vitio verterat noſtro Philoſopho, quod honorarium aliquod ab auditoribus ſuis acciperet.

Ibid. Ἴσθι ὅτι. Deeſt ὅτι pab. nec magnopere deſiderabatur.

Ibid. ᾧ τόνῳ νῦν χρῇ. Olim χρῇ. Sed legendum eſſe χρῇ, a verbo χράομαι, monuerat Wolf. cui obſecuti ſunt editores Gen. Col. & ſeqq. Et ſic pb. ſed mendoſum χρὴ tenuere pac.

Verſ. 20. ὅπου μὲν κλίνει, ἄδηλον ἔχει. Vptonus cum Wolfio: *quo quidem inclinet, incertum eſt.* Proprie *ipſe incertum habet*, i. e. *nullam certam rationem habet.* Cæterum κλίνει ſcripſi cum pc. quod deſiderabat uſus. Vulgo κλίνῃ edd. cum pab.

Ibid. γίνεται τὸ κακόν. γίνεταί καὶ τὸ κακὸν pab.

CAPVT

CAPVT XVI.

Verſ. 1. Ποῦ τὸ ἀγαθόν; Ἐν προαιρέσει. „Vide II. 10, 25." VPTON.

Verſ. 2. μέμνηταί τις ἡμῶν ἔξω τούτων τῶν λόγων. „ἔξω, ſcil. τῆς σχολῆς ἢ διατριβῆς. *Num extra ſcholam & disputationem?* Senſus eſt, hæc ſola perpetuo in memoria habenda in omnibus vitæ actionibus." WOLFIVS. Recte. τῷ ἔξω opponitur ἐν τῇ σχολῇ, vſ. 20. Vide tamen, ne grammaticus ordo verborum talis ſit intelligendus, μέμνηταί τις ἡμῶν τούτων ἔξω τῶν λόγων; *meminit-ne aliquis harum rerum extra disputationes?* Quæ quidem ratio probabilis admodum videbitur, ſi contuleris II. 10, 29 ſq.

Ibid. ἐφ' ἑαυτοῦ ſcripſi cum pa. ἐφ' αὐτοῦ edd. cum pb. In pc. hæc verba cum nonnullis præcedd. temere omiſſa.

Ibid. ἀποκρίνεσθαι τοῖς πράγμασιν. „*Reſpondere ipſis rebus:* hoc eſt, diſcernere res, & judicare de rebus." WOLFIVS. — „Confer lib. III. c. 8. & III, 3, 14. ἀποκρίνου ὡς πρὸς ἐρώτημα, κ. τ. λ." VPTON.

Ibid. Τί δέ; ἄρτιοί εἰσιν. Sic ſcribere juſſit Vpt. in Notis, & ſic ſcripſit pc. Τί δ' ἄρτιοί εἰσιν edd. vett. cum pab. Τί δ'; ἄρτιοί εἰσιν ed. Lond. & Vpt. in textu.

Verſ. 4. ὁ αὐτὸς διαμένεις. Sic recte Vpton. Cum διαμέλεις dediſſent ed. Ven. & Baſ. perſpecte monuit WOLFIVS: „Lego διαμένεις. Nam διαμέλλεις non placet." Tum VPTON: „Habet noſter codex διαμένεις. Salmant. διαμέλλεις." — In διαμένεις conſentiunt noſtri codd. pabc. Idque ipſum in contextu jam poſuerat editor Genev. Temere vero & perperam διαμένῃς Col. Cant. & Lond. anon.

Ibid. γένῃ ſcripſi cum pc. Cæteri γίνῃ, & ſic edd.

Verſ. 5. ὅμως ἔτι ἀγωνιᾷ. „Supra, cap. 13." VPTON.

Ibid. ἅτι ἀνείληφε τὰ γεγραμμένα. „*Se ea, quæ ſcripſerit, mandaſſe memoriæ.* Sic h. l. τῷ ἀνειληφέναι utitur, ut ſubintelligatur εἰς τὴν μνήμην." WOLFIVS. Simili ratione ἀναλαμβάνειν τέχνην, eſt *addiſcere artem*, I. 20, 13. cf. III. 21, vſ. 1, 3, & 16. adde Tit. cap. 19. libri II. ibique notata.

Ibid. οὐκ ἀρκεῖται τῷ μελετῆσαι, *non satis est ei, declamare.* Vptonus cum Wolfio, *non contentus est exercitatione:* at iidem versu seq. τὸ δύνασθαι μελετᾷν recte *facultatem declamandi* interpretati sunt. Ego vero eadem notione hic quoque idem verbum μελετᾷν (quod quidem & ante, & post, alia notione usurpatur) accipiendum putavi. Sic rursus III. 9, 8. Quod autem etiam mox *vs.* 7. ἐμελέτησε ταύτην τὴν μελέτην *in ea se declamatione exercuit* verterunt iidem interpretes, non probavi, prætulique *ei exercitationi operam dedit.*

Vers. 7. τί ἐστιν ἔπαινος; τί ἐστι ψόγος; Tria priora verba, omissa olim, adjecit Vptonus e suo codice. Addenda ea esse, jam monuerat Wolfius, conjecturam faciens ex eo quod sequebatur, τίς ἑκατέρου φύσις. In nostris codd. nihil hic erat præsidii.

Vers. 8. τοῖς πολλοῖς ὁ αὐτός ἐστιν; „τοῖς πολλοῖς, *cum multitudine;* præpositione σὺν, quod Græcis familiare, subaudita." VPTON. Pervulgata lex Græcæ grammaticæ est, nomina adjectiva & adverbia, similitudinem vel æqualitatem significantia, dativum casum adsciscere.

Vers. 9. Ὡς ὁ κιθαρῳδός. „Vide supra, II. 13, 2." VPTON.

Ibid. στατὸν ἔχει καλὸν. Ante Vptonum omnes, τὰ τὸν ἔχειν καλὸν. Hinc: „Pro τὰ τὸν quid sit legendum, non occurrit. ῥάβδον aut χιτῶνα non placet. κόσμον ἔχει καλὸν, *ornatum pulcrum habet*, explendæ lacunæ caussa verti, donec aliquid melius occurrerit." WOLFIVS. — „στατὸν ἔχει καλὸν. Ita clare exhibet noster codex: cum alii omnes, quos vidi, τὰ τὸν ἔχειν καλὸν, corrupte. [At in στατὸν ἔχει consentiunt nostri Parisini tres.] : στατοὶ erant *citharoedorum tunicæ, uno ac perpetuo rigore a summo ad imum descendentes, ut stare viderentur in corpore;* uti optime explicat Salmasius in Tertull. lib. de Pallio, p. 105. ubi hunc etiam Arriani locum emendat. Vtitur Plutarchus in Alcib. ut idem vir doctus observabat: στατοὺς καὶ ξυστίδα καὶ τὸν ἄλλον ἐναγώνιον ἀμπεχόμενον κόσμον. Vbi στατοὺς verte *rectas tunicas:* sic enim Latini. *Tunica recta*, ut scribit Festus, *ita contexta erat, ut veluti rigens staret: vel quæ a stantibus ab imo in altum texebatur. Hac tyrones & novæ nuptæ induebantur. Hanc parentes liberis suis conficiendam curabant, ominis caussa.* Plin. lib.

lib. VIII. c. 48. *Prima Tanaquil texuit rectam tunicam, qua simul cum toga pura tyrones induuntur, novæque nuptæ.* Phrynichus: Στατὸς, ὁ τῶν αὐλητῶν χιτὼν οὐ λέγεται, ὡς Φαβωρῖνος, ἀλλ' ὀρθοστάδιος χιτών. Id eſt: Στατὸς, *Recta tunica* tibicinum non dicitur, ut Phavorinus, ſed ὀρθοστάδιος χιτών. Heſychius: Ὀρθοστάδιοι χιτῶνες, οἱ στατοὶ, ὑπόκομμα μὴ ἔχοντες· οἱ δὲ συρόμενοι, συρτοί. *Rectæ tunicæ*, dictæ ὀρθοστάδιοι χιτ. vel οἱ στατοὶ, *ſunt quæ inciſionem nullam habent, uno ac perpetuo rigore ad imum a ſummo deſcendentes:* συρτοὶ, *ſunt tunicæ laxæ ac fluentes.* Sic emendandus & interpretandus eſt Heſychius, ut vidit Scaliger ad Phrynichum, & poſtea Salmaſius." VPTON. Sic etiam ad Arrianum noſtrum idem SALMASIVS adnotaverat: „στατὸν ἔχει καλὸν, καὶ ὅμως &c. στατὸς χιτὼν, eſt ὀρθοστάδιος.

Ibid. ὄχλος δὲ τί ἐστιν οὐκ οἶδεν. „Cic. Tuſc. Diſp. V. 36. *Vir ſapiens — — non, quid veriſſimum ſit, ſed, quid velit vulgus, exquiret?* Vide Xenoph. Memor. lib. III. c. 7." VPTON.

Verſ. 10. αὐτὸ τὸ ἀγωνιᾶν. Caret τὸ pc. male.

Ibid. ἔστιν αὐτὸ παῦσαι. „αὐτὸ παῦσαι. Fortaſſe πότερον αὐτὸ παῦσαι." WOLFIVS. „Noſter codex, ἔστιν αὐτὸ παῦσαι. Sed abeſt ἔστιν ab aliis libris." VPTON. Deſiderabatur id verbum in omnibus edd. ante Vpt. Sed habet illud noſter cod. pb. cum cod. Vpt.

Ibid. Φυσηθεὶς ἐξῆλθεν. „Vide III. 2, 10." VPTON.

Ibid. ἐκεῖνο caret pa.

Verſ. 11. Τίνα θαυμάζομεν; Τὰ ἐκτός. Περὶ τίνα σπουδάζομεν; Περὶ τὰ ἐκτός. Olim, τίνα θαυμάζομεν περὶ τὰ ἐκτός. omiſſis mediis. Hinc WOLFIVS: „Videtur legendum: τίνα θαυμάζομεν; *Quænam miramur?* τὰ ἐκτός. *Res externas.* ut τὸ περὶ redundet. Niſi forte aliquid deſit." — Ex noſtro optimo codice veram lectionem revocavi, atque excudendam curavi." VPTON. Pro τίνα θαυμαζ. habet τί θαυμ. pc. Cæterum nihil differunt libri noſtri ab olim editis, niſi quod παρὰ pro περὶ habet pb.

Verſ. 12. Τί οὖν ἐνδέχεται, ὅταν τὰ ἐπιφερόμενα, κακὰ ἡγώμεθα; &c. Olim ſic diſtinguebant: Τί οὖν ἐνδέχεται ὅταν τὰ ἐπιφερόμενα κακὰ ἡγώμεθα, οὐ δυνάμεθα &c. Vbi WOLFIVS: „Videtur legendum, Τί οὖν ἐνδέχεται; [Sic diſtinguunt noſtri pabc.] *Quid ergo fit?* Non

Non possumus esse metus expertes. Si vero οὐ δυνάμεθα abesset, legerem, Τί οὖν; ἐνδέχεται, ὅταν τὰ ἐπιφερόμενα κακὰ ἡγώμεθα, μὴ φοβεῖσθαι; μὴ ἀγωνιῶν; Nam conduplicata interrogatio acriorem facit orationem." — Veterem distinguendæ orationis rationem tenuere edd. Gen. & Col. nec non Cant. & Lond. anon. nisi quod hi post Τί οὖν punctum interrogandi posuerunt. Commodiorem rationem tacite iniit Vptonus, quam eamdem nos tenuimus; eamdem vero etiam ante Vptonum diserte commendaverat Salmasius.

Vers. 13. Κύριε, ὁ Θεός. „Nota loquendi formulam, Christianis haud ignotam. Vide supra, II. 7, 12." VPTON.

Ibid. πῶς μὴ ἀγωνιῶ. „Noster codex in marg. ἴσως, ὅπως. Et recte: Κύριε ὁ Θεός, ὅπως μὴ ἀγωνιῶ; *Domine Deus, fieri potest ut ego non angar?* vel, *erit ut ego non sim in angore?* Sic eleganter Græci utuntur; quos imitati sunt Latini. Horat. lib. I. Epist. 12.

— — Non est ut *copia major*
ab Iove donari possit tibi. — —

Non est ut, οὐκ ἔσθ' ὅπως." IDEM, *in Not. & in Addendis.* — Mihi satis placuit vulgata scriptura, quam tuentur loca huic parallela, I. 15, 5. & IV. 10, 10.

Ibid. εὔχου νῦν καθήμενος. „Sic Virgilius: *Meliora Deos sed & omina poscens.* Ironice autem Epictetus: aliter interrogative legendum." VPTON. — Utique ironice, nam interrogative accipi imperativus εὔχου non potest: εὔχῃ oporteret. Quod autem καθήμενος dicit, ignaviam & socordiam notat hominis, qui a Deo sibi præstitum id cupit, quod suo labore ipse efficere poterat debebatque.

Vers. 14. ἔτι ζητεῖς. Perperam ἐπιζητεῖς pb.

Vers. 15. δότε μοι ἕνα ᾧ μέλει &c. „Eandem loquendi formulam vide mox vs. 17. ἕνα μοι δότε, ἵνα ἴδω τοῦτον, & cap. 17, 29. δότε μοι ἕνα νέον." VPTON. Similiter Seneca, Epist. 37. *Neminem mihi dabis, qui* &c.

Ibid. πῶς τι ποιήσει. Sic recte pc. & pb. a prima manu. ποιήσῃ edd. cum pa. & pb. a sec. manu.

Ibid. Τίς, περιπατῶν, τῆς εὐεργεσίας τῆς αὐτοῦ. „Hæc omnia, quæ desunt in reliquis libris, ex nostro codice supplevi." VPTON. Nihil hic juvaturi erant nostri codd. De re confer II. 21, 19.

Ibid.

Ibid. περὶ οὗ βουλεύεται. Perperam βούλεται pa.

Verſ. 16. οὐχ εὑρίσκει οὐδὲ τί εἴπῃ. Ante Vptonum οὐδέτι (ſic) edebatur. Vbi: „Lego οὐδὲ τί εἴπῃ." WOLFIVS. „Legit Salmaſius, οὐδὲν ὅ τι εἴπῃ. Forſan οὐδ' ὅ τι εἴπῃ." VPTON. In contextu Vptoni ſic erat ſcriptum οὐδέ τι, & ſic in pabc. Ego Wolfii rationem ſecutus ſum.

Verſ. 17. Τίς ἡμῶν τούτου ἕνεκα. „Noſter codex ὑμῶν, atque ita in verſu [lin.] ſequente." VPTON. Sed mox omnes τετρίμμεθα, & μελετῶμεν &c. in prima perſona: & amat ita loqui Epictetus, ubi ſocordiam aut aliud vitium auditoribus ſuis exprobrat, partem veluti culpæ in ſe ſuſcipiens. Noſtri codd. ἡμῶν dant, ut editi.

Ibid. Τίς ἡμῶν [οὐκ] ἐνεκοιμήθη ὑπὲρ ἐνεργείας. Particulam οὐκ, quam agnoſcunt vulgo omnes, uncis incluſi cum Vptono, ut ſuſpectam. — „Οὐκ redundare videtur. *Quis noſtrûm ob actionem indormiit?* ſcilicet, *in æde oraculi.* Fuerunt enim loca, ubi oracula per ſomnia reddebantur: ut in antro Trophonii, in æde Aeſculapii, & fortaſſis alibi." WOLFIVS. „Hunc ad morem in templis dormiendi ad captanda ſomnia alludit Virgilius, Aen. VII. 86.

> — — — — *Huc dona ſacerdos*
> *contulit, & cæſarum ovium ſub nocte ſilenti*
> *pellibus incubuit ſtratis, ſomnosque petivit."*

VPTON. — Sic etiam SALMASIVS ad h. l. adnotaverat: ἐγκοιμᾶσθαι dicuntur, qui *per ſomnia Deos conſulunt.*" — Ne quid tamen diſſimulem, vereor ne longius petita ſit iſta interpretatio, &, ſervata particula negante, ſic fuerint vertenda iſta verba: *Quis eſt noſtrûm, qui actionum ſuarum cauſſa non dormierit ſecurus?* Sic, in verſione quidem, ipſe etiam Wolfius: *Quis noſtrûm actioni ſuæ non indormiit?* Pro οὐκ ἐνεκοιμήθη, habet οὐκ ἐνεθυμήθη pb.

Ibid. Τίς; ἕνα μοι δότε. „*Quis? unum mihi date.* Dubium eſt, an poſt τίς membrum aliud deſit. Nam & ſic ſententia bene ſe habet." WOLFIVS. Pro δότε, δὸς hic habet pa. ſed δότε in marg. cf. ſupra vſ. 15.

Verſ. 18. περὶ μὲν τὰς ὕλας τετρίμμεθα, *in materiis quidem exercitati ſumus.* Mors, verbi cauſſa, & exſilium (verſ. 19.) ſunt materiæ. In his exercitati ſumus; nempe μέχρι λόγου, ut ſciamus, quid de illis ſtatuen-

statuendum, quid faciendum: sed ut recte de iis ipsi sentiamus, ut recte agamus, ad hoc non sumus exercitati, id numquam curae nobis fuit.

Ibid. ἀσχήμονες. Perperam εὐσχήμονες Ven. & Bas. quod in ἀσχήμονες mutandum monuit Wolfius; idque receptum in edd. Gen. Col. & sqq. & erat etiam in ora ed. Salmant. Eamdem vero lectionem dedit codex Vptoni, & consentiunt nostri tres. In vocab. ἀταλαίπωροι, quod mox sequitur, quod saepe aliàs mutilarunt librarii, hoc loco consentiunt libri ad unum omnes.

Ibid. ὅλοι ἀτυχήματα. „*Toti frustrationes:* hoc est, votorum perpetuo sumus impotes." WOLFIVS. Vptonus vertit: *calamitates quanti quanti sumus.* Nos: *quanti quanti sumus, scelera.* Vide I. 3, 7. & ibi Not.

Vers. 19. ἀλλὰ τὸν φόβον. „Supra, II. 1, 13. dixerat, οὐ γὰρ θάνατος φοβερὸν, ἀλλὰ τὸ φοβεῖσθαι θανάτου. Vide etiam I. 27, 10. & III. 26, 38." VPTON.

Vers. 20. κατάγλωσσοι. κατάσχολοι pc. in contextu; sed in ora γρ'. κατάγλωσσοι.

Ibid. ναυαγοὺς acute scripsi cum pac, ut volebat usus. Perperam ναυάγους edd. cum pb.

Vers. 21. ὑπὸ τῆς ἀμελετησίας προσεπιταλαιπωρεύομεν ἀεί τινα. Vulgo omnes ἐπὶ τῆς ἀμ. quod ferri nullo modo posse putavi, & in ὑπὸ mutavi. Non ita confidens WOLFIVS: „Malim (inquit) ὑπὸ, *prae incogitantia, quia ista meditati non sumus.*" — Haud raro inter se permutatas istas duas praepositiones videre licet librariorum errore, quem passim ad Polybium notavimus.

Vers. 22. ὅταν πλέω. Sic scripsi ex triùm nostrorum codicum consensu. ὅτε edd.

Ibid. ἢ τὸ πέλαγος περιβλεψάμενος. Conjunxi haec, ut ratio suadebat, monebatque Vptonus in Notis, cum omnes vulgo κατακύψας εἰς τὸν βυθὸν ἢ τὸ πέλαγος junxissent, & interjecto commate a περιβλεψάμενος separassent. Totum locum in eisdem Notis sic convertit idem VPTON: „*Exempli gratia ego, cum navigo, deorsum adspiciens in profundum, aut pelagus circumspiciens, ac terram nusquam prospiciens, extra me sum,* &c."

Ibid. καὶ φαντάζομενος — — οὐκ ἐπέρχεταί μοι. Potest esse ἀνακόλουθον. Verum constructio postulat φανταζομένῳ, vel ἐξίσταμαι φανταζόμενος — — — καὶ

— — *καὶ οὐκ ἐπέρχεταί.*" WOLFIVS. — „Nota *ἀνακόλουθον*. Vide ad I. 7, 20." VPTON. — Præter rem ab Vptono Wolfioque *ἀνακολουθίαν* sermonis statui I. 7, 20. monuimus in Adnot. ad illum locum. Adde quæ ad II. 2, 23. dicta sunt. At hoc loco, ubi inter *Φαντάζομενος* & *οὐχ ἐπέρχεταί μοι* complusculа quædam verba intercedunt, nil magnopere inusitati habet istiusmodi negligentia *ἀκριβείας*, in subito præsertim & familiari sermone. Nescio vero, quid voluerit debueritve codex noster pc. quod *ναυαγήσεως*, pro *ναυαγήσω*, scripsit; nisi prorsus temere id factum. Nam si debuisse eum statuas *ναυαγήσω*, *ὡς οὐκ ἐπέρχεταί μοι*, desiderabitur verbum finitum in phrasi præcedente.

Ibid. τὸ πέλαγος τοῦτο. Caret *τοῦτο* pc. qua voce ægre ego caream.

Ibid. Τί οὖν με ταράσσει; „Confer Enchir. c. 5." VPTON. *τίς οὖν* pa. minus commode; & ultima etiam litera *ς* puncto inferne notatur ut suspecta.

Vers. 23. ὅταν σεισμὸς γένηται. ingruente terræ motu. „Quales Nicopoli frequentes erant: vide supra, II. 6, 20." VPTON.

Ibid. Φαντάζομαι ὅτι — — μέλλει. Verbum *Φαντ.* in fine ponit pa. *ὅτι — — μέλλει Φαντάζομαι.*

Ibid. ἀρκεῖ μοι μικρὸν λιθ. Pronomen *μοί*, cum abesset vulgo, extrusum a sequenti syllaba *μι* in *μικρὸν*, adjeci ex pc. quamquam utique haud valde desiderabatur. Mox, pro *βάλῃ*, habet *βάλλῃ* idem pc. rectius fortasse, quia præcedit præsens *ἀρκεῖ*.

Vers. 24. ἀπαλλαττόμενον τῶν συνήθων καὶ ἑταίρων καὶ τόπων καὶ συναναστροφῆς. Vocab. *συνήθων* adjective accipiendum putavi, & ad tria substantiva, quæ sequuntur, ex communi referendum. Vulgo substantive acceperunt. Conf. vs. 27. Nil variant libri; nisi quod comma, quod olim cum pa. ponebant post *ἑταίρων*, deest in pbc.

Vers. 26. ἀξιῶ. ἀξιοῦμεν pc. non male.

Vers. 27. A *δεῖ τὸν ἄνθρωπον ὅλην τὴν ἡμέραν.* *ὅλων* Ven. & Salmant. *ὅλον* Bas. Gen. Col. *ὅλην* legendum monuit Wolf. & habet hoc Salmant. in ora, & in textum receperunt Cant. Lond. anon. & Vpt. suffragante codice Vptoni. Sic vero & nostri pabc.

Ibid. μηθ' ἑταίρῳ. μεθ' ἑταίρῳ Cant. operarum errore, in Vptonianum contextum propagato. Sed corrigere Vptonus jussit in Notis. Perperam *μηθετέρῳ* pc.

Ibid.

Ibid. τῷ σώματι τῷ αὐτοῦ. αὐτοῦ pb.

Verſ. 28. Τίς δ' ὁ νόμος. Sic ſcripſi cum noſtris pabc. Vulgo Τί δ' ὁ νόμος; quod & ipſum quidem ferri poterat, intelligendo verbo κελεύει, aut alio ſimili.

Ibid. τὰ ἴδια τηρεῖν, &c. „Vide IV. 3, 10.“ VPTON.

Ibid. διδομένοις μὲν χρῆσθαι. „Conf. I. 1, 27. Mox, pro μὴ διδόμενα, habet noſter codex μὴ διδομένοις.“ IDEM. Sic & pb. in contextu, μὴ διδομένοις, male. Superne vero ab alia manu notatur διδομένων, quod ferri utcumque poſſet. At in μὴ διδόμενα conſentiunt pac. cum edd.

Ibid. ἀποδιδόναι εὐλύτως καὶ αὐτόθεν, χάριν εἰδότα &c. Sic conjungenda iſta putavi; *reddere promte & e veſtigio*, vel *expedite & ſponte*. Conf. Not. ad Epiſt. ad L. Gell. vſ. 3. Poſt ἀποδιδόναι punctum interpoſuerant Ven. Baſ. Gen. Col. εὐλύτως καὶ αὐτόθεν cum ſequentibus verbis jungentes. Sed ἀποδιδόναι εὐλύτως, καὶ αὐτόθεν χάριν εἰδότα Cant. Lond. anon. & Vpt. Sic & vertit Vptonus cum Wolfio: *reſtituere expedite, & ſtatim habere gratiam*. Noſter cod. pa. omnia iſta continuo tenore absque diſtinctione ſcripſit. Pbc. vero ſic, ἀποδιδόναι εὐλύτως καὶ αὐτόθεν, χάριν εἰδότα &c. prorſus ut nos fecimus. Quod præcedit, ἀφαιρουμένου τινος, activa notione acceperunt Wolf. & Vptonus, *cum quis eripit;* ego paſſive, *ſi quid eripitur*, (nempe homini, vel nobis,) *reddere illud* (ſcil. Deo qui dederat;) &c.

Ibid. χάριν εἰδότα οὗ ἐχρήσατο χρόνου. Vptonus cum Wolfio, *habere gratiam pro eo tempore quo utenda dedit*. At *utenda dedit* Græce eſt ἔχρησε: ἐχρήσατο vero *commodato acceperat*, *uſus erat;* quemadmodum & modo præceſſit διδομένοις χρῆσθαι.

Ibid. εἰ θέλεις μὴ κλάειν τὴν τίτθην καὶ μάμμην. Ante Vptonum edd. omnes μὴ καλεῖν, conſentientibus msstis. Hinc WOLFIVS: „Lege μὲ, *Viſne me accerſere nutricem?*“ Sed SHAFTESBVRIENSIS, referente Vptono: „Lege μὴ κλάειν, ut infra in hoc cap. [vſ. 39.] κλάειν μάμμας, & ſupra [vſ. 25.] ὅταν κλαύσῃ. Sic etiam vetus Interpres, [Schegkius,] qui vertit *implorare*.“ — Shafteſburienſi obſecutus Vptonus, κλάειν in contextum recepit; quod & ego tenui, niſi quod vocalem jota ſubſcripſi. Nempe cum κλάειν olim ſcriptum fuiſſet, pro κλᾴειν, quod idem valet ac κλαίειν, temere illud

illud in *καλεῖν* mutarunt librarii. Mox verſ. ſq. rurſus *κλάοντος*, pro *κλάοντος* (i. e. *κλαίοντος*) dabant veteres libri; [& *κλάοντα*, pro *κλάοντα*, vſ. 36. & *κλάειν* vſ. 39. & paſſim, *κατακλάειν*, pro *κατακλάειν*. Conf. I. 9, 19. not. & III. 24, 5. n. Adde I. 28, 24. I. 29, 35 & 65. II. 6, 16. &c. Ad iſta autem verba, *εἰ θέλεις μὴ κλάειν*, intelligi puto *αὐτὸν*, *niſi velis eum plorare*, *niſi velis ut ploret homo*, vel *ut ploremus*. vide ad vſ. ſeq.

Verſ. 29. Τί γὰρ διαφέρει, τίνος ἧττων ἐστὶ, καὶ ἐκ τίνος κρέμαται. „τίνος ἧττων εἶ, & ἐκ τίνος κρέμασαι, pro ἐστὶ & κρέμαται, legendum puto." WOLFIVS. At, quod in verbis proxime ſequentibus ſecunda utitur perſona, non idcirco neceſſe erat, ut hic pariter ſecunda perſona uteretur. Tertia paulo ante uſus erat, *ἐχρήσατο*; & ad *μὴ κλάειν*, ut modo monui, *αὐτὸν* intelligendum eſt, in tertia pariter perſona.

Ibid. Τί κρεῖττον εἶ τοῦ διὰ κοράσιον κλάοντος, εἰ διὰ γυμνασίδιον, καὶ στωΐδια — — πενθεῖς. κλάοντος ex vett. editt. revocavi, in quibus quidem jota deſideratur ſubſcriptum, & cum his faciunt ſcripti libri. Sua auctoritate editor Cantabr. *κλαίοντος* ſcripſit, quod tenuere Lond. anon. & Vpton. cf. Not. ad vſ. præc. Pro *εἰ διὰ γυμνασ*, vulgo omnes dant *ἢ διὰ γυμνασίδιον*, quod in contextu tenens Vptonus, interrogandi ſignum poſt *γυμνασίδιον* poſuit, & ſic etiam vertit, *aut ob gymnaſium?* nullo interrogationis ſigno poſt *πενθεῖς* poſito. Perſpecte vero WOLFIVS: „Lege *εἰ διὰ* (inquit) per *εἰ* diphthongum: nam unius literæ permutatio totam ſententiam pervertit & obſcurat. Quia de infante & nutrice locutus eſt, *κοράσιον* verti *pupam*: etſi ad *Achillem* quoque, *Briſeidis raptum deplorantem*, referri poteſt, quo philoſophum graviorem & conſtantiorem eſſe vult. Eum enim deridet, qui *conſuetum gymnaſium & adoleſcentulos auditores* [*condiſcipulos* equidem putabam, & colluſores. vide ad vſ. ſeq.] *gravate relinquit*." — Tum vero VPTONVS: „Ante *γυμνασίδιον* deeſt *διὰ* in noſtro codice: &, *στωΐδα*, cod. Ven. Salmant. & Ms. Pariſ. habent *στωΐδια*. Sed potius lego: Τί κρεῖττων εἶ τοῦ διὰ κοράσιον κλαίοντος, εἰ διὰ γυμνασίδιον καὶ στωΐδια καὶ νεανισκάρια καὶ τοιαύτην διατριβὴν πενθεῖς; *Ecqua re melior es eo qui ob puellulam plorat, ſi ob gymnaſium & porticus & adoleſcentulos & ejusmodi congreſſus luges?*" — *στωΐδια* Baſileenſis etiam

iam editio habet cum Ven. neque aliter Parifini codices omnes. στωΐδα temere Gen. Col. Cant. Lond. anon. & Vpt. διὰ ante γομνασ. recte habet pc. cum edd. Sed carent pab. cum Vptoni codice. In mendofum ἤ, pro εἰ, cum vulgatis confentit nofter pa. & pb. in contextu, fed in hoc fuperne fcriptum εἰ, a recentiori quidem manu. At veri veftigia in ipfo contextu fervavit pc. εἶ fcribens, hoc uno peccans quod accentum impofuit.

Verf. 30. Ἄλλος ἐλθών. „Subaudi λέγει poft ἐλθών, *alius adveniens dicit;* aut πενθεῖ, nam præcedit πενθεῖς. Nofter codex in margine, pro ἐλθών, ἴσως πενθῶν: &, pro πίνειν μέλλει, πίνει exhibet." VPTON. Putabam, ἐλθών referri ad auditorem recens advenientem; cum vf. præc. de eo dixiffet, qui fcholæ valedicit. Incommodat tamen, quod *Marcia aqua*, quam mox nominat, Romæ erat, non Nicopoli. πίνειν μέλλει perperam dabant ed. Ven. & Baf. Recte πίνειν μέλλει edd. pofteriores cum pac. πίνει vero absque μέλλει pb. cum Vptoni codice. Ad ἄλλος ἐλθών, in ora pc. notatur a prima manu, ἴσως ἐλέπει (λέπει voluit) πενθεῖ.

Ibid. τὸ τῆς Δίρκης ὕδωρ. „*Dirce*, fluvius [Boeotiæ] in Ifmenum delabens: καθαρῷ καὶ ἡδεῖ ῥέουσα ὕδατι, verba funt Aeliani lib. XII. c. 57. Euripid. Herc. Fur. vf. 573. Δίρκης τε νᾶμα λευκόν. & verf. 784. καλλιρέεθρος. & in Phœniff. vf. 648. καλλιποτάμος νοτίς." VPTON.

Ibid. Τὸ γὰρ Μάρκιον. „*Marcia aqua*, olim Aufeia dicta, ab Anco Marcio Romam ducta. Plin. lib. XXXI. c. 3. [f. 24.]" WOLFIVS. De eadem *Marcia aqua* confer, fi lubet, fcriptores ab Harduino ad Plinium laudatos.

Ibid. ἔσται σοι σύνηθες. Caret σοι pa.

Verf. 31. ἂν μὲν καὶ τούτῳ προσπαθῇς. Vulgo omnes ἂν μὲν τοιούτῳ προσπαθῇς. Quo referuntur quæ ad h. l. notarunt Interpretes: „προσπάθῃς lege: nifi forte προσπαθέω pro προσπάσχω ufurparit." WOLFIVS. — „Pro τοιούτῳ lege τούτῳ: atque ita Wolfius in verfione." VPTON. Mihi ex καὶ τούτῳ detortum τοιούτῳ vifum erat, quod vel invitis libris recepi. De verbo προσπάσχειν & προσπαθεῖν Indicem vide.

Ibid. κλαίε. In hanc fcripturam nunc confentiunt omnes. cf. ad vf. 28.

Ibid.

Ibid. Θερμάς τε τὰς Νέρωνος, Μάρκιόν θ' ὕδωρ. „Versus Euripideo similis, & ad ipsius imitationem compositus, idque ex tempore. Sed peccat in leges metricas; nam loco quarto spondæum posuit." VPTON. Pro Μάρκιόν θ', quod recte cum pb. habet edit. Bas. & sequentes, est Μάρκιός θ' in ed. Ven. & in codd. pac.

Ibid. πράγματα τὰ τυγχάνοντ' ἐμπέσῃ. Abest vulgo artic. τὰ, quem inferendum omnino putavi, absorptum a terminatione vocis præcedentis. Ad vulgatam lectionem notavit WOLFIVS: Vsitatius dici videretur, πράγματ' ἐμπεσόντα τυγχάνῃ." — VPTONVS: „Forsan pro τυγχάνοντ' legendum τύχοντ' ἐμπ." — Vtique vero τὰ τυχόντα malim; nam vix alibi usquam τὰ τυγχάνοντα eadem notione ac τὰ τυχόντα usurpatum invenies. Sed utut sit, articulus adjici debuit; nisi Wolfii potior videatur emendatio. Scripti libri a vulgatis hic nil discedunt.

Ibid. 32. καὶ τὴν ἀκρόπολιν. Caret καὶ pc. male.

Ibid. κρεῖττόν τι ἔχεις ἢ μεῖζον ἰδεῖν &c. „Vide III, 13, 15. III. 22, 22. Vide etiam Menandri versus supra laudatos ad II. 14, 23." VPTON.

Ibid. τῆς θαλάσσης. καὶ τῆς θαλάσσης pb. Sed conjunctiva particula facile caremus.

Vers. 33. Εἰ δὲ δὴ παρακολουθεῖς τῷ διοικοῦντι τὰ Ὅλα. Editio Ven. εἰ δὲ δεῖ παρακολουθεῖς. Quo refertur WOLFII nota: „δὴ conjunctio reponenda." Editio Bas. Salmant. & sequentes omnes usque ad Vptonum: εἰ δὲ δεῖ παρακολουθεῖν. Quam lectionem defendit SHAFTESBVRIENSIS, vertitque, *Quod si potes*, vel, *quodsi tibi pro officio est*, *sequi gubernatorem in administratione Vniversi*, vel, *mentem gubernatoris assequi in administratione*. Vptoni codex & ms. Paris. confirmarunt Wolfii emendationem, quam in contextum Vptonus recepit. Plane εἰ δὲ δὴ παρακολουθεῖς dant pac. & εἰ δὲ παρακολουθεῖς pb. omissa δὴ particula.

Ibid. κἀκεῖνον ἐν σαυτῷ περιφέρεις. „Pro ἐν ταυτῷ [quod est in ed. Ven.] legendum fortassis ἐν σαυτῷ, *in te ipso*. Alludit opinor ad illud, ὅτι ὁ ἄνθρωπος μικρόκοσμος." WOLFIVS. — „ἐν σαυτῷ. Ita noster codex, & omnes libri quos consului, excepto uno cod. Ven. qui corrupte legit ἐν ταυτῷ. De sensu autem loci, confer II. 8, 12. I. 14, 14." VPTON. In σαυτῷ consentiunt pabc. & sic ed. Bas. & seqq. Perperam vero idem

Vptonus in verbo περιφέρεις periodum claudit, adposito puncto: in quo temere secutus est editorem Cantab. & Lond. anon. quibus ipsis Wolfius præiverat, in hoc convertendo loco parum feliciter versatus: *Quod si rem vere intelligas*, (sic ille) *etiam universitatis gubernatorem circumfers in temet ipso*. Vptonus: *Quod si gubernatorem in administratione Universi ratione assequaris, eum etiam in temet ipso circumfers*. Tum, veluti novo sumto initio: *Adhuc desideras lapillos &c.* Recte veteres editiones, nudum comma post περιφέρεις ponentes, verba ista, ἔτι ποθεῖς & quæ sequuntur, superioribus respondentia faciunt.

Ibid. ἔτι ποθεῖς λιθάρια καὶ πέτραν κομψήν; „Ad locum quendam poëtæ nescio cujus, vel forsan sophistæ, videtur alludere Epictetus. Forsan Menandri; nam paulo supra ad Menandri versus respexit." VPTON. Mihi hæc verba respicere visa sunt ad ea, quæ vers. 32. relata sunt: πότε οὖν Ἀθήνας πάλιν ὄψομαι, καὶ τὴν ἀκρόπολιν. Et λιθάρια intelligo *marmora*, quibus templa & ædificia publica nitebant Athenis, πέτραν κομψὴν vero *arcem Athenienfem* intelligo.

Ibid. τὰ παιδία. τὰ παιδάρια pa. in context. sed παιδία in ora.

Vers. 34. ἐξὸν τὰ ὅπλα ἐπιγράφειν. ἐξὸν non tam *quum posses* vertendum h. l. videtur, quam *quum deberes*; sicut παρὸν apud Polyb. IV. 27, 4. ubi vide quæ notavimus. Pro ἐπιγράφειν, perperam ἐπιφέρειν habet pc. in contextu; sed in ora, γρ. ἐπιγράφειν.

Ibid. Εἰσαγωγὰς ἔπραξά τινας. „Πράττειν εἰσαγωγάς, pro συγγράφειν vel συντιθέναι positum existimo. Etsi autem Arriani nostri ea fuit eloquentia, ut ὁ νεώτερος Ξενοφῶν appellaretur; tamen Epicteti, quam sua, dictione uti se maluisse profitetur. Epictetus autem rerum quam verborum studiosior, se ab Rhetore ut indisertum fuisse contemtum, non dissimulat." WOLFIVS. — „ἔπραξα, *legi*, non *feci*. Sic πράττεσθαι Græci usurpant. Vide infra, [II. 17, 27.] ὅτι συλλογισμοὺς ἔπραξας μεταπίπτοντας." SALMASIVS. — „Sed tamen ita dicimus vernacula lingua, *I made some Kind of Introductions*. Pro ποῦ γάρ μοι, legit Meibomius ποῦ γάρ σοι, recte ut videtur. Nunc videamus locum integrum: Τί σαυτὸν φιλόσοφον ἐπέγραφες, ἐξὸν τὰ ὅπλα ἐπιγράφειν, Ὅτι εἰσαγωγὰς ἔπραξά τινας, καὶ Χρυσίππεια

τεια ἀνέγνων, Φιλοσόφου δ' οὐδὲ θύραν παρῆλθον; Ποῦ γάρ σοι, κ. τ. λ. Sic de Græco Anglice reddidi; *Why hast thou given thyself the title of a Philosopher, when thou should'st speak of things as they really are: I have (thou may 'st say) made some Kinds of introductions, and read over Chrysippus, nor have I even past by the door of a Philosopher? For whence should'st thou attain a matter of such importance, as Socrates attain'd*, &c." VPTON.

Eadem phrasi, εἰσαγωγὴν πράττειν, jam supra usus est philosophus noster, I. 29, 23. Erat vocabulum Dialecticis maxime proprium, Εἰσαγωγαὶ, quo designabant *breves commentariolos quibus artis suæ elementa tradebant*, quas hodieque *Introductiones*, & *doctrinæ Compendia*, & *Elementa* adpellamus. A. Gellius XVI. 8. *Quum in disciplinas Dialecticas induci atque imbui vellemus, necessum fuit adire atque cognoscere quas vocant Dialectici* εἰσαγωγάς. &c. Quo e genere *Porphyrii Isagoge in quinque Voces* ad nostram etiam ætatem pervenit. Verbum πράττειν generali quadam neque ea inusitata notione accipio, pro *tractare*, *pertractare*, *operam dare*.

Ibid. Φιλοσόφου δ' οὐδὲ θύραν παρῆλθον. Vptonus cum Wolfio, *philosophi autem ne januam quidem præteriisse*. Et conferre Vptonus jubet IV. 1, 177. ubi ait: θεράπευσον, ἀντὶ γέροντος πλουσίου, Φιλόσοφον· περὶ θύρας ὄφθητι τὰς τούτου. Nempe *colere & frequentare philosophum*, est περὶ θύρας Φιλοσόφου ὀφθῆναι, vel ἐπὶ τὰς Φιλοσόφου θύρας φοιτᾶν, ut ait Aelianus Var. Hist. XII. 21. citatus ab Vptono in Ind. ad voc. θύρα. Hic homo, quem nunc Epictetus dicit, dialecticas quidem tractaverat subtilitates, sed Philosophiæ vere nominatæ studium quod adtinet, tantum absuerat ut *Philosophi fores frequentaret*, ut ne ex aliquo quidem intervallo accedere, aut vel *præterire præter Philosophi fores* dignaretur. In eamdem sententiam planis verbis II. 17, 27. ait, μέχρι νῦν οὐδ' ἥψω τοῦ πράγματος.

Vers. 35. Ποῦ γάρ μοι μέτεστι τούτου τοῦ πράγματος. Ποῦ γάρ σοι, quod conjectaverat Meibomius, placuit (ut modo vidimus) Vptono. Sed duobus modis defendi μοι potest: uno, ut temperandæ nonnihil exprobrationis caussa in prima persona loquatur Epictetus, veluti ipse cum altero participaret culpam, quod sæpe

aliâs eum facere obfervavimus; altero modo, qui magis convenire huic loco videtur, ut hæc hominis illius nomine, cum quo disputat Epictetus, dicta ab Epicteto intelligantur, jungenda cum iis quæ proxime præcesserunt. ποῦ μοι habet pc. absque γάρ. In μοι nil variant libri.

Ibid. οὗ Διογένει μετῆν. Nihil muto: fed vide an ἢ οὗ Διογ. fcripferit Arrianus, ut particula ἢ abforpta fit a vocali ι, in quam definit vox præcedens.

Verf. 36. κλάοντα fcripfi, cum κλάοντα absque fubfcripto jota dediffent veteres editiones. Sua rurfus auctoritate κλαίοντα fcripfit Cantabrigienfis editor, quod tenuere Lond. anon. & Vpton. Vide fupra ad vf. 28. Et κλαίοντα habet hic quidem etiam pa. fed κλάοντα pbc.

Ibid. τὴν δεῖνα. Corrupte τὴν γεῖνα fola ed. Ven.

Ibid. οὐδ' ἐν Ἀθήναις ἔσεσθαι. „Vide Dion. Chryfoft. Orat. VI. in initio." VPTON.

Verf. 37. ἐξελθεῖν τοῦ συμποσίου, καὶ μηκέτι παίζειν. „Vide fupra, I. 25, 18. II. 15, 6. Vita Sympofium. confer Enchir. c. 15." VPTON. Pro ὅταν θέλῃ ἐξελθεῖν, inverfo verborum ordine fcribit pc. ἐξελθεῖν ὅταν θέλῃ.

Ibid. μηκέτι παίζειν. μὴ παίζειν pb. minus commode.

Ibid. μένων. Perperam μέλλων pa. in context. fed punctis inferne notatum, ut fufpectum; & in ora, μένων.

Ibid. οὐχὶ δ', ὡς παιδιᾷ, παραμένει μέχρις ἂν ψυχαγωγῆται. „Vertit Schegkius: *nec tantisper maneat, dum ludicris illis delectatur.* Wolfius: *Non autem tanquam ludo intereft, quoad eo delectatur?* At monente *Gatakero* ad M. Anton. lib. V. f. 29. legendum ὡς παιδία, *ut pueri;* qui ludum, quamdiu volupe eft, protelant; ubi tædio cœperit, incidunt." VPTON. — Eam conjecturam, ὡς παιδία, invitis libris omnibus in contextum adoptavit hic Editor; quam ego, cum non modo non neceffaria, fed ne fatis quidem commoda videretur, removendam, reftituendamque confentientem librorum fcripturam putavi. De re, & de ipfo etiam vocab. confer I. 25, 7 fqq.

Verf. 38. Ταχύ γ' ἂν ὁ τοιοῦτος ὑπομείναι &c. Pro olim vulgato οὗτος, noftro e cod. pc. ὁ τοιοῦτος adopta-

adoptavi; intellexique *hominem talem*, qualis superius descriptus est, qui, quamquam philosophi nomen sibi sumit, tamen ita pueriliter sentit. *Talis sane homo* (æquo fortique animo, quemadmodum a philosopho merito exspectes) *tulerit scilicet, si ad perpetuum exsilium, aut si capitis fuerit condemnatus!* Vulgo quum ταχύ γ᾽ ἂν οὗτος legerent omnes, quemadmodum vs. præc. ἔτι οὗτος ἀνιᾶται, de eodem viro hæc nunc acceperunt, de quo proxime ante dictum est. Quæ verba Wolfius ita vertit: *Is scilicet exilium perpetuum sustinebit, aut condemnationem ad necem:* non satis video qua sententia, si ad eumdem virum hæc referuntur, de quo proximis verbis agitur. Wolfium secutus est Vptonus, nisi quod εἰς ἄπαν]α, *prorsus*, interpretatus est, quod Græce εἰς ἅπαν vel εἰσάπαν sonat, non εἰς ἅπαν]α; ad quam formulam (ut recte Wolfius in Notis etiam monuit) intelligitur nomen χρόνον, & opponitur *perpetuum exsilium* peregrinationi studiorum caussa susceptæ. Olim, priusquam scripturam ὁ τοιοῦτος cognovissem, cum & ipse οὗτος tenerem, & ad eum, de quo proxime ante dictum, referrem, formulam ταχύ γε ut serio & positive (ut aiunt) dictam acceperam, & totam sententiam latine sic reddideram: *Facile sane hic patiatur, si vel sempiterno exsilio mulctetur, vel capitis etiam condemnetur:* quam in partem a Germanico etiam Interprete acceptum hunc locum video. Sed nec satis commode hæc sententia cum proxime præcedentibus cohærere videtur, & (quod præcipue tenendum) formula ταχύ γε non aliter fere usurpari solet, quam qua ratione & supra expositum est, & in versione nostra expressum. Conf. III. 22, 59. & ibi not. Pro ὑπομένειν, perperam ὑπομεῖναι cum circumflexo scripsit ed. Bas. cum pac. Recte ceteræ edd. cum pb. acutum habent accentum.

Ibid. In φυγεῖν nil variant libri. Videri poterat φυγὼν scribendum, ob sequens participium καταχριθείς. Sed ferenda in hac præsertim scriptione ἀνακολουθία ista visa est. Poterit vero etiam infinitivus φυγεῖν ab ipso verbo καταχριθεὶς pendere.

Vers. 39. ἅπτεσθαι τροφῆς στερεωτέρας. Sic auctor Epist. ad Hebræos, cap. 5, 14. τελείων δέ ἐστιν ἡ στερεὰ τροφή. Pro στερεωτέρας h. l. στερεᾶς habet pb.

Ibid. κλάειν μάμμας καὶ τίτθας. κλαίειν h. l. dabat ed. Ven. ut reliquæ; fed κλάειν pabc. Conf. ad vf. 28.

Ibid. γραῶν ἀποκλαύματα. „Accipio ἃ ἀποκλαίονται αἱ γραῦς, *quibus ploratibus anicularum aures complentur.*" WOLFIVS. — „Duobus modis textus refici poteft: vel delendo γραῶν ἀποκλαύσματα, tanquam gloffema: *Non vis jam ablactari, ut pueri, & cibum capeffere folidiorem, neque plorare mammas & nutriculas? At illis discedens moleftiam creabo.* Vel ponendo interrogationis notam poft τίτθας; tum incipit refpondens ille: — Γραῶν ἀποκλαύματα! ἀλλ' ἐκείνας κ. τ. λ. quafi dixiffet, *Hei mihi! Anicularum ejulatus! at illis &c.*" VPTON. — Pofterior ratio, ab Vptono propofita, frigidior; prior, violentior. In verfione idem interpres, cum Wolfio, *aniles nomenclaturas* pofuerat; tamquam effet ἀποκλήματα. Nil mutant libri.

Verf. 40. ὅπερ καὶ σὲ, τὸ δόγμα. „Conf. Enchir. cap. 5. [c. 10. e recenf. Wolf.]" VPTON. Defunt verba τὸ δόγμα in pb.

Ibid. Τὸ σὸν ἔξελε. „Hæc lectio eft noftri codicis: [& pb.] in aliis τὸ σὸν abeft." VPTON.

Ibid. αὐταὶ ἐξελοῦσιν, *ipfæ abjicient.* αὐταὶ e conject. correxi. Vulgo omnes αὗται, edd. & mssti; quod cum per fe minus gratum erat in hac connexione, tum incommode jungebatur cum ἐκείνων. Perperam ἔξελθε & ἐξελθοῦσιν pc.

Ibid. δι' αὐτάς. δι' αὐτὰς ed. Vpt. cum pb.

Verf. 41. τὸ λεγόμενον τοῦτο, Ἀπονοήθητι ἤδη ὑπὲρ εὐροίας. „Ἀπόνοιαν hic intelligo, non *defperationem* ignavam, fed *audaciam infignem* in rebus arduis expetendis." WOLFIVS. — „Eodem modo hoc verbo utitur M. Anton. lib. II. f. 2. ὧδε ἀπονοήθητι. Addit tamen Epictetus τὸ λεγόμενον τοῦτο. vide II. 15, 13. Ἄνθρωπε, (τὸ λεγόμενον τοῦτο) ἀπονοήθητι, ἤδη ὑπὲρ εὐροίας. *Homo, jam tandem audax efferaris (ut ajunt) pro rerum curfu profpero,* &c." VPTON. Rurfus IDEM in *Indice:* „Eft in promptu emendatio, ἐπινοήθητι. Sed addit Epictetus, τὸ λεγόμενον. Anglice: *Man, be thou (if I may fay fo) a very Defperado for the fake of Philofophy.*" — Apud M. Antonin. l. c. veram puto Gatakeri conjecturam; quæ, ut bene vidit Vptonus, aliena

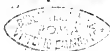
na est ab hoc loco. Proverbialiter dici, ἀπονοήθητι ὑπὲρ τούτου, indicat adjecta formula τὸ λεγόμενον τοῦτο. Sententia haud obscura; *abjecta omni alia spe & cogitatione, in hoc unum incumbe; in hoc omnes nervos intende; pro hoc veluti desperatus pugna.* Nam, ut Xenophon ait, (Hist. Græc. lib. VII. p. 504. ed. Bas.) proverbiale dictum & ipse (ut videtur) respiciens, ἔξεστι λέγειν ὡς τοῖς ἀπονενοημένοις οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη. Eademque ratione τόλμημα γενναῖον, ἄξιον dicitur ἀπονενοημένου νεανίσκου, apud Lucian. in Lucio, cap. 23. T. II. p. 591 sq.

Ibid. ἀνάτεινόν ποτε. Corrupte ἀνατείνον]α ποτε pc.

Vers. 42. πρὸς τὸν Θεόν. πρὸς τὸν οὐρανὸν pc. Sic omnes II. 17, 29. εἰς τὸν οὐρανὸν ἀναβλέπειν.

Ibid. σός εἰμι. *tuus sum.* Omnes vulgo ἴσος εἰμί. *æqualis sum;* scil. σοί, *tibi.* Quo refertur hæc Adnotatio: „Sic loquuntur Stoici. Seneca Epist. 31. *Dedit tibi illa, quæ si non deserueris,* par Deo *surges.* Et passim. M. Antonin. VIII. 2. Τὸ παρὸν ἔργον ζώου νοεροῦ καὶ κοινωνικοῦ καὶ ἰσονόμου θεῷ. Vide supra, I. 12, 27. Cicero de Leg. I. 8. *Virtus eadem in homine ac Deo est.* Seneca Epist. 71. p. 511. *Idem esse dicebat Socrates veritatem & virtutem: quomodo illa non crescit, sic nec virtus quidem. Habet numeros suos: plena est.*" UPTON. Sane, *hominem Deo parem* sive *similem,* nonnumquam dixere Stoici, & ipse etiam Epictetus noster, I. 12, 26 sq. nempe ob mentis & rationis cum Deo communionem. At de ea re nunc non agitur, & quilibet attentior lector intelliget, non esse hujus loci illam sententiam. Alibi quidem, hominem adloquens ad optima quæque tendentem, audaciori etiam formula utitur, σὺ θεὸς εἶ, *te deus es;* II. 17, 33. si modo ibi vera ista scriptura est. At, induci ab Epicteto probum hominem, ipsum de se hoc prædicantem, *Deo se parem* sive *similem esse;* atque hoc tum maxime prædicantem, cum Dei voluntati suam voluntatem penitus submissam subjectamque profitetur; id vero nullo modo probabile est. Quare ego quidem non modo sagacissimam, sed & necessariam & unice veram judicavi SALMASII emendationem, σός εἰμι, *tuus sum,* scribere jubentis. conf. III. 24, 88. Pari errore IV. 6, 1. in nostro cod. pc. οὖν ἴσον pro οὖν σὸν scribitur. Sed hoc loco alia etiam accedebat librariis creandi occasio.

 Quem-

Quemadmodum a terminatione vocis præcedentis ſæpe abſorptam initio ſequentis vocis ſimilem literam ſyllabamve videmus; ſic viciſſim ſubinde initio vocis ſequentis temere repetitur litera vel ſyllaba eadem, aut ſimilis ei, in quam deſiit vox præcedens. Præcedebat vocula σοι. Itaque ex σοι σὸς, σοι ἴσος fecit librarius is, e cujus exemplo error iſte in noſtros codices eſt propagatus. Vulgatum tenent noſtri pab. Temere prorſus ἴσον εἰμὶ ſcripſit pc.

Ibid. ὅπου θέλεις ἄγε. „Vide Enchir. cap. 52." VPTON.

Ibid. ἣν θέλεις ἐσθῆτα περίθες. „*Veſte me qua velis induito.* Id eſt, ſeu me Stoicum ſeu Cynicum eſſe velis: nam Stoica dogmata a Cynicis tunica tantum diſtabant, ut ait Juvenalis. Stoici tunicam ſub pallio gerebant: Cynici erant ἀχίτωνες, non tunicam gerebant, ſed pallium duplicabant. Laërtius in vita Diog. τρίβωνα διπλώσας πρῶτος. De quo Horatius lib. I. epiſt. 17.

Contra, quem duplici panno patientia velat."

VPTON. — Immo vero ex eis quæ continuo adjicit, intelligi par eſt, *veſtem* nunc dici variam hominis *conditionem* ſervilem, herilem, conditionem privatam, aut magiſtratum majorem minoremve. cf. I. 24, 12. I. 29, 44 ſqq. Scripſi autem ἣν θέλεις cum pbc. Et ſic recte jam expreſſerat ed. Lond. anon. Corrupte ἣν θέλῃς pa. & ed. Ven. Baſ. Gen. Col. Inde ἣν θέλῃς ed. Cant. & Vpt.

Ibid. ἄρχειν με θέλεις, &c. Conf. III. 24, 86 ſqq. IV. 1, 89 ſq.

Verſ. 43. ἐν βοὸς κοιλίᾳ καθήμενος. „*In ventre bovis ſedens.* Nec hæc formula mihi unquam antehac lecta eſt. Fortaſſis ad Scytharum proverbium, τὸ ἐπὶ βύρσης καθέζεσθαι facete alluſit. Sed haud ſcio an vaſculum aliquod cunarum ſimile, an vero pulvinus coriaceus, an aliquid aliud intelligatur." WOLFIVS. „Hunc locum depravatum cenſeo, & pro ἐν κοιλίᾳ legendum ἐν γωνίᾳ, pro βοὸς, μόνος. Hoc modo: μόνος ἐν γωνίᾳ καθήμενος, *ſolus in angulo ſedens.* Eadem locutionis formula ſæpius utitur: I. 29, 36. καθήμενον ἐν γωνίᾳ. I. 29, 55. ἐν γωνίᾳ καθεζόμενοι. II. 13, 26. εἰς τὴν γωνίαν ἀπελθὼν κάθησο. & alibi." VPTON. Tum IDEM rurſus *in Indice:* „Sed forſan nimis audax mea ibi eſt emen-

emendatio. Nam narrat Lucianus in Toxari, [c. 47 sq. T. II. p. 553 sq.] Scythas olim (sic mos erat) sedisse supplicantes in tergore bovis mactati. Non dicit itaque Epictetus *ἐπὶ βύρσης*, sed, ridiculi gratia, *ἐν βοὸς κοιλίᾳ*. Sed lector suo semper utatur judicio." — Neutra ratio satis placet: nec tamen melius aliquid certiusve occurrit: nisi ex eo fortasse, quod apud Aegyptios nonnumquam factum legimus, ut mortui hominis corpus *εἰς ξυλίνην βοῦν κοίλην* depositum conderetur, (Diodor. Sic. I. 85. Steph. Byz. in Βούσιρις. Herodot. II. 129. sqq.) suspicari liceat, in proverbium quodammodo cessisse hanc locutionem, *ἐν βοὸς κοιλίᾳ καθῆσθαι*, pro *in obscuro angulo* (velut in sarcophago vel sepulcro) *sese abscondere*. Sed viderint hoc quidem doctiores. Nisi forte nimis etiam docte tractatus hic locus ab interpretibus est, ut in longinquo quæsierimus quod in proximo situm erat. Sane *ἐν βοὸς κοιλίᾳ καθήμενος*, in qua phrasi nil variant libri, est, *bovis* vel *vaccæ ventri adsidens, eique veluti sese insinuans. μάμμη* vero fortasse familiari Græcorum sermone non solum *matercula* dicebatur, sed & (ut Latinorum *mamma*) *ubera matris*, & *lac maternum quo nutriuntur parvuli;* unde *μαμμᾶν αἰτῆσαι* apud Aristoph. Nub. 1383. (al. 1386.) de infante dicitur, qui *cibum petit*, & Suidas in Μαμμίαν docet, puerulos *μαμμᾶν*, *τὸ φαγεῖν* dicere. Quo & pertinet quod supra vs. 39. *οὐ θέλεις ἤδη ἀπογαλακτισθῆναι* Epictetus dixit. Itaque vide, ne nunc hoc plane dicat: *tu veluti vitulus ventri bovis adside, & mammam tuam exspecta*, (vel *excipe*) *dum ea te satiet:* nempe tantum abes, ut ad Deum ea ratione, qua dictum est, animum tuum erigas, eumque ducem, quocumque te vocaverit, sequi paratus sis.

Ibid. *μέχρι σε* scripsi cum pab. *μέχρις σε* edd. cum pc.

Vers. 44. Ὁ Ἡρακλῆς εἰ τοῖς ἐν οἴκῳ παρεκάθητο. Vulgo omnes *ἐν οἴκοι*. Hinc WOLFIUS: „Lego, Ἡρακλῆς δ' εἰ τοῖς μὲν οἴκοι." — Ac sane suspectum, & insolitatum, quoad quidem sciam, *ἐν οἴκοι*, pro *οἴκοι* vel *ἐν οἴκῳ*. Itaque *ἐν οἴκῳ* scripsi cum pb. In vulgatum quidem *ἐν οἴκοι* consentiunt pac. Adjecta vero particula *δὲ* nil est opus, quam & libri ignorant omnes.

Ibid. οὐχὶ Ἡρακλῆς. Sic edd. cum pa. commode. οὐχ Ἡρακλῆς pbc.

Ibid. συνήθεις ἔσχε καὶ Φίλους. Cum abeſſet olim particula καὶ, adjiciendam monuit Wolfius: & adjecit Vptonus, ſuffragante ipſius codice, cum quo facit noſter pb.

Ibid. οὐδὲν Φίλτερον. Poterat οὐδένα dicere; ſed in οὐδὲν conſentiunt pab. cum edd. Perperam οὐδὲ Φίλτ. pc.

Verſ. 45. οὐδὲ Θησεύς. οὐδὲ ὁ Θησεὺς pc. ſicut ſupra ὁ Ἡρακλῆς.

Ibid. ἵνα τὰ τῆς Ἀτ]ικῆς. ἵνα τῆς Ἀτ]ικῆς pb. in contextu, ſuperne vero τὴν Ἀτ]ικὴν, eadem manu.

Ibid. Προκρούστου καὶ Σκίρωνος. „*Procruſtes* & *Sciron*, latrones famoſiſſimi, qui Atticam infeſtarunt, & a Theſeo demum occiſi. Vide Plutarch. in vita Theſei; Hygin. Fab. XXXVIII. Ovid. [Heroid.] Ep. II. 69.

Cum fuerit lectus Sciron, torvusque Procruſtes.

Vide quoque Metamorph. lib. VII. 438 ſqq." VPTON.

Ibid. λύπην, Φόβον *&c.* „Majuſcula ſcribendæ hæ voces litera, nam προσωποποιοῦν]αι. Sic etiam apud Horat. ſcribendum *Curas laqueata circum tecta volantes.* &, *Poſt equitem ſedet atra Cura.*" VPTON. Et ſic ille edidit, Λύπην, Φόβον, Ἐπιθυμίαν &c.

Verſ. 46. καθωσιωμένον. Sic correxi. Vulgo καθοσιωμένον edd. & mssti, neglecto augmento, quod tamen deſiderabat uſus. In pb. tamen vera ſcriptura inter lineas adnotatur.

Verſ. 47. οἰμώζων καὶ στένων ἀκολουθήσεις τῷ ἰσχυροτέρῳ. Sic Enchir. c. 52. [c. 77. Wolf.]

— — — — ἢν δὲ μὴ θέλω,
κακὸς γενόμενος οὐδὲν ἧτ]ον ἕψομαι.

Seneca Quæſt. Nat. l. II. c. 59. *Quisquis autem queritur, & plorat, & gemit, imperata facere vi cogitur, & invitus rapitur ad juſſa nihilo minus. Quæ autem dementia eſt, potius trahi, quam ſequi?* M. Anton. X. 28. Μόνῳ τῷ λογικῷ ζώῳ δέδοται τὸ ἑκουσίως ἕπεσθαι τοῖς γινομένοις. τὸ δὲ ἕπεσθαι ψιλὸν, πᾶσιν ἀναγκαῖον." VPTON.

Ibid. μηδέποτ' εὑροεῖν δυνάμενος. „*Nunquam invenire queas.* Videtur Wolfius legiſſe εὑρεῖν. nec immerito. COMES SHAFTESBVRIENSIS. Hoc quidem loco, utrum teneas, perinde fere eſt. Infra, III. 14, 8. perperam codices εὑρεῖν dederant pro εὑροεῖν. Quodſi hic

hic εὑρεῖν offerret aliqnis vetus liber, lubens acciperem. Sed noftri quidem pab. vulgatum tenent; in pc. vero mendofe εὑρεῖν (fic) fcribitur, non εὑρεῖν.

CAPVT XVII.

TIT. τοῖς ἐπὶ μέρους. „Perperam in nonnullis editis deeft τοῖς." VPTON. — Nempe in Gen. Col. Cant. & Lond. anon. Sed agnofcunt ea mssti omnes. τὰ ἐπὶ μέρους, *res particulares, fingulæ, fingulares.*

Verf. 1. Τί πρῶτον — — Ἀποβαλεῖν οἴησιν. „Confer fupra cap. 11. initio, & vide III. 14, 8." VPTON. Conf. Not. ad II. 11, 6.

Verf. 3. Μαθεῖν θέλοντες ἃ οὐκ οἰόμεθα εἰδέναι. Ante Vptonum ignorabant edd. duo priora verba. Itaque ad ἃ οὐκ οἰομ. ait WOLFIVS: „Malim ὧν, ut repetatur ἕνεκα, vel δι' ἅ." — „Editio Salmant. * ἅ, & in marg. * δοκεῖ λείπειν δι'. At optime nofter codex reftituit, inferendo Μαθεῖν θέλοντες." VPTON. — Opportuna fane loco male adfecto medicina, quam non præbituri erant noftri libri.

Ibid. μαθεῖν θέλομεν, ὡς κομψὰ καὶ δριμέα, οἱ δ' ἵν' ἀπ' αὐτῶν περιποιήσωνται. „οἱ δ' ἵν' ἀπ' αὐτῶν περιπ. De philofophis intelligi poteft. *Vulgus*, inquit, *argutias amat, philofophi quæftum.* Sed nihil vetat, quo minus etiam ad auditores referatur, qui eundem quæftum fibi proponant, ut faciunt Theologi, & aliarum artium profeffores." WOLFIVS. „Nofter codex pro οἱδ' [fic perperam Vptonus & alii vulgo omnes fcripferunt h. l. pro οἱ δ'] habet οὐδ'. [Sic & nofter pc.] Quæ lectio fi amplectenda, περιποιεῖν, *lucrum facere*, in fenfu philofophico adhiberi exiftimo, ut Horatianum illud.

Condo & compono quæ mox depromere poffum:

Et fic legendum: ἃ γὰρ λαλοῦσιν οἱ Φιλόσοφοι, μαθεῖν θέλομεν, ὡς κομψὰ καὶ δριμέα· οὐδ' ἵν' ἀπ' αὐτῶν περιποιήσωμεν. *Quæ enim loquuntur Philofophi, difcere volumus, utpote elegantia & acuta: non ut in rem noftram vertamus.* Verumenimvero recepta lectio recte fe habet, fed male hic interpretes. Nam οἱ δὲ pro τινὲς, *quidam, nonnulli*, ufurpatur: & fic Lucianus in Timone p. 63. Οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασι. *Nonnulli etiam tibi ipfi manus injecerunt in Olympiacis.* Vbi græcus Scholiaftes: Ὁμοία ἡ σύνταξις ταύτῃ ἐν τῇ ἱερᾷ τοῦ Εὐαγγελίου Ματθαίου συγγρα-

συγγραφῇ, τῇ· οἱ δὲ ἐδίσταςαν. ἀντὶ γὰρ τοῦ τινὲς, τὸ οἱ δὲ κεῖται. Locus Matthaei eſt cap. 28. verſ. 17. Sic itaque nulla mutatione lege & interpretare: ἃ γὰρ λαλοῦσιν οἱ Φιλόσοφοι, μαθεῖν θέλομεν, ὡς κομψὰ καὶ δριμέα· οἱ δ' ἵν' ἀπ' αὐτῶν περιποιήσωνται. *Quæ dicunt philoſophi, ea diſcere volumus, ut elegantia & acuta; nonnulli, ut quæſtum inde faciant.*" VPTON. — Vtique οἱ δὲ ſubinde, ubi non præceſſit οἱ μὲν, ſic uſurpatur, ut valeat τινὲς, *nonnulli:* quam in partem varia ex variis ſcriptoribus exempla citarunt docti viri ad Matth. 28, 17. Neque vero idcirco male Wolfius fecit, quod in verſione ſic poſuit: alii, *ut elegantia & acuta; alii, ut quæſtum inde faciamus.* Nam ante οἱ δὲ, niſi expreſſum eſt, certe intelligitur οἱ μὲν. Et hoc quidem loco haud abſurde fortaſſe etiam aliquis ſuſpicatus fuerit, οἱ μὲν ὡς κομψὰ ſcripſiſſe Arrianum, duas autem priores voces a ſimili terminatione præcedentis verbi θέλομεν fuiſſe interceptas. Conf. Not. ad I. 18, 8.

Verſ. 5. τὸ δ' ἐξαπατᾶν. Vel invitis libris ſic corrigendum putavi. Mendoſe vulgo ἐξαπατοῦν. At in verum ἐξαπατᾶν conſentiunt codices noſtri omnes.

Ibid. ὅπερ καὶ Θεοπ. „Sic noſter codex: alii ὅπου." VPTON. ὅπερ recte noſter etiam pc.

Ibid. Θεόπομπον τὸν ῥήτορα. *Theopompus orator.* „Hic erat ille *Theopompus*, qui ſcripſit, ut ait Athenæus lib. XI. p. 508. κατὰ τῆς Πλάτωνος διατριβῆς. De eo etiam Diogenes Laërtius in Antiſthenis vita, lib. VI. ſ. 14. τοῦτον μόνον ἐκ πάντων Σωκρατικῶν Θεόπομπος ἐπαινεῖ. *Hunc (Antiſthenem) ſolum ex omnibus Socraticis Theopompus laudat.*" VPTON. — Videtur *Theopompum* hunc, quem *oratorem* Epictetus adpellat, a celebri Hiſtoriarum ſcriptore, Theopompo Chio, diverſum ſtatuere Vptonus noſter, ſine cauſſa. Sane eum, qui κατὰ τῆς Πλάτωνος διατριβῆς ſcripſit, id eſt, ut ibi interpres habet, *de Inſtitutis & exercitationibus Platonis,* diſerte *Theopompum Chium* adpellat Athenæus, nec ulla nota a Theopompo hiſtorico diſtinguit. Et quem Theopompum Laërtius ait laudaſſe Antiſthenem, is recte Menagio, ad eum locum, non alius ab hoc eodem Chio viſus erat. Et convenit quod eodem loco, quo ſupra, Athenæus refert, Platoni exprobraſſe Theopompum, Antiſtheni eum ſubripuiſſe nonnulla dialogorum ſuorum argumenta. Recte vero ῥήτορα vel *oratorem* hunc adpellat Epictetus, qui præclariſſimus inter Iſocratis oratoris diſci-

discipulos est habitus, & non modo oratorio stylo libros Historiarum scripsit, quibus etiam Ἱστορικοὺς λόγους titulum fecit, verum etiam ipse eloquentiæ primas sibi vindicavit, & ἐπιδεικτικοὺς λόγους, diversos ab Historiarum libris, vicies mille versibus conscripsisse se ait, denique diserte gloriatus est, διότι οὐδείς ἐστι τόπος κοινὸς τῶν Ἑλλήνων, οὐδὲ πόλις ἀξιόχρεως, εἰς οὓς αὐτὸς οὐκ ἐπιδημῶν, καὶ τὰς τῶν λόγων ἐπιδείξεις ποιούμενος, οὐχὶ μέγα κλέος καὶ ὑπόμνημα τῆς ἐν λόγοις αὐτοῦ κατέλιπεν ἀρετῆς. teste Photio in Bibl. cod. CLXXVI. p. 203 sq. edit. Hœsch.

Ibid. ὅπου καὶ Πλάτωνι ἐγκαλεῖ. Ferri hoc potest: *ubi* vel *quum Platonem etiam reprehendit*. Et consentiunt cum vulgatis nostri pab. At pc. ὥς που καὶ Πλάτων (sic) ἐγκαλεῖν. Quo vera, ni prorsus fallor, lectio continetur hæc: ὥς που καὶ Πλάτωνι ἐγκαλεῖν, *id quod & Theopompum decepit, ut Platonem etiam reprehenderet.*

Ibid. ἐπὶ τῷ βούλεσθαι ἕκαστα ὁρίζεσθαι. Potest verbum ὁρίζεσθαι in medio genere positum intelligi, quod activam habeat notionem. Sic Vpt. cum Wolf. *quod definire omnia voluerit.* Ego commodius duxi passive accipere, *definiri.* Corrupte ὀρέγεσθαι, pro ὁρίζεσθαι, scribitur in pb.

Vers. 6. κενῶς φθεγγόμεθα τὰς φωνάς. Perperam τοῖς φωνοῖς ed. Ven. & Bas. Hinc: „Lego ταῖς φωναῖς, vel τὰς φωνάς." WOLFIVS. „Noster codex, uti ed. Salmant. τὰς φωνάς." VPTON. Sic ante Vpt. jam & ediderant Gen. Col. Cant. & Lond. anon. Et sic vs. 8. omnes, κενῶς τὰς φωνὰς ταύτας ἀπηχοῦμεν. Neque aliter hoc loco pabc. Cur vero ἐφθεγγόμεθα scriptum voluerit Salmas. pro φθεγγόμεθα, caussam nullam video. De re, quæ hic agitur, conf. II. 14, 14 sqq.

Vers. 8. Initio hujus versus cum undecim verba, Ἐπεὶ τοιαῦτα — — Τίς γὰρ ἡμῶν οὐκ, operarum errore prætermissa essent in ed. Genevensi, idem error in posteriores editiones Col. Cant. & Lond. est propagatus. Itaque quum abrupte ibi ἔλεγεν ὑγιεινόν τι &c. legeretur, ἐλέγομεν corrigendum censuerat Salmasius. Verba temere omissa, quæ cum ed. Ven. & Bas. scripti libri omnes agnoscunt, suo loco restituit Vptonus.

Ibid. Ἱπποκράτη. Ἱπποκράτην pc. quod perinde est.

Ibid. κενῶς. κοινῶς pa.

Vers.

Verſ. 9. Ἔχομεν γάρ τινα καὶ ὑγιεινοῦ πρόληψιν. *Habemus etiam aliquam ejus quod ſalubre eſt anticipationem.* Haud ſatis apte notionem ejus *quod corpori humano ſalubre* eſt cum anticipata *Boni & Mali moralis* notione (vſ. 10.) conferri, facile intelligent ii, qui in variam notionum noſtrarum originem rationemque paulo diligentius inquiſiverunt.

Ibid. ὁ μὲν λέγει, ἀνάτεινον. „Τὸ ἀνατείνειν Lexica, inter cætera, *ſubducere* interpretantur: ſed ſine exemplo. Sed, ſive ἀνάτεινον, ſive ἀσίτησον legendum, de ſententia ſatis conſtat. Vtitur hoc verbo etiam in lib. IV. ſenſu eodem.“ WOLFIVS. „Pro ἀνάτεινον, mallem ἀσίτησον, cui opponitur δὸς τροφήν, Sic ſupra, II. 14, 21. At Schegkius, & ipſe medicus, vertit: *Quo fit, ut quidam putent differendum, alius vero præbendum cibum opinetur.*“ VPTON. Haud dubie idem valet ἀνάτεινον, atque ἀσίτησον. Et eodem modo idem verbum, atque hoc loco, rurſus habes III. 22, 73. (non libro IV. ut ait Wolf.) Sed eadem notione alibi hoc verbum vix ac ne vix quidem inveneris. Fuerit-ne medicis olim ita uſurpatum, neſcio: in Foeſii quidem Oeconomia Hippocratis, ubi diligenter collectæ ſunt voces formulæque medicis uſitatæ, fruſtra quæſivi. Perſpecte vero Schegkius *differre* interpretatus videtur: ac fortaſſe pari ratione apud Polybium verbum προσανατείνειν accipiendum, XI. 22, 3. εἰωθὼς τῇ μὲν ὥρᾳ προσανατείνειν, nempe τὰς ἐξαγωγάς, *cum ſolitus eſſet, horam* vel *tempus diei quod adtinet, magis etiam differre eductionem exercitus,* i. e. *cum ſolitus eſſet ſerius etiam* (quam Pœni) *ſuas educere copias.* Ea ratione apud Epictetum noſtrum, ad verbum ἀνάτεινον ſubintelligendum fuerit τὸ φαγεῖν, vel τὸ σῖτον λαμβάνειν.

Ibid. οὐ δύναται καλῶς ἐφαρμόσαι. Commodius videri poterat δύνανται in plurali; ſed & ſingularis ferri poteſt, in quem conſentiunt libri.

Verſ. 10. Ἀγαθὸν καὶ κακόν. In ed. Ven. hæc ſic juncta erant cum præcedentibus, ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν βίον ἀγαθὸν καὶ κακόν. Quam ſcripturam editionis Ven. in Notis adferens WOLFIVS, recte monuit: „Poſt βίον punctum ponendum. ἀγαθὸν & κακὸν nova eſt periodus.“ — At quo minus ei obtemperarent ſequentes editores, impedivit Baſileenſis editor, qui Venetæ editionis ſcripturam in hanc mutaverat, ἐπὶ τῶν κατὰ τὸν

βίον

βίου ἀγαθῶν καὶ κακῶν. quam tenuere posteriores usque ad Vptonnm, qui, præeunte ipsius codice, (cum quo & nostri omnes consentiunt) rationem a Wolfio commendatam secutus est.

Vers. 12. ἀμφοτέρους ὑμᾶς. „Cod. Salmant. ἡμᾶς." VPTON. ἡμᾶς etiam pb. & pa. a prima scriptura; sed in hoc correctum ὑμᾶς.

Vers. 13. εἰ πάντες οἱ τὰ ὀνόματα λαλοῦντες ἱ κ α ν ῶ ς ἴσμεν ἕκαστα τούτων. Omnes vulgo μ ὴ κ ε ν ῶ ς ἴσμεν. Quod quin mendosum sit, dubitari non potest. Nam & per se κενῶς ἴσμεν, *temere scimus*, absurde dictum videri debet. κενῶς οἰόμεθα dici potest, & κενῶς λέγομεν, & similia; sic vers. 6. κενῶς φθεγγόμεθα τὰς φωνάς, rursusque vs. 8. κενῶς τὰς φωνὰς ἀπηχοῦμεν. Sed κενῶς ἴσμεν pugnat ipsum secum. Quod intelligens puto Wolfius, ἴσμεν non *scimus*, sed *proferimus*, vertit: *si singula temere non proferimus.* Quam versionem Vptonus quoque tenuit. Pari modo Schegkius: *quod si non inaniter ista effutimus.* Nec vero idcirco suspicio oboriri debet, in verbo ἴσμεν mendam inesse; nam ne per se quidem commoda est illa sententia, quam expresserunt hi interpretes: nec enim probabile est, hoc dicere voluisse Epictetum, *omnia atque singula nomina, quibus utimur*, (ἕκαστα τούτων) *temere a nobis proferri, aut falso a nobis adhiberi:* sed haud dubie hoc dicit: *Si omnes, qui in sermonibus nostris utimur illis nominibus,* (Bonum, malum; Vtile, inutile, & similia;) *s a t i s r e c t e* (vel saltem *p r o b a b i l i t e r*) *sciremus & percepta haberemus singula quæ istis nominibus designantur;* (cf. vs. 10.) *nisi cura quadam ac diligentia opus esset ad evolvendas illas notiones anticipatas, quas animo veluti complicatas habemus; cur dissentimus alter ab altero in adplicandis illis nominibus notionibusque ad res singulares de quibus agitur? cur inter nos pugnamus?* Atque id Græce non est εἰ μὴ κ ε ν ῶ ς ἴσμεν, sed εἰ ἱ κ α ν ῶ ς ἴσμεν &c. Librarii illius animo, e cujus exemplo propagatus hic est, obversabatur adhuc illud κενῶς, quo noster supra vers. 6 & 8. usus erat. Ad εἰ πάντες notavit VPTONVS: „Sic noster codex: alii οἱ πάντες." — Nempe mendose οἱ dabant Ven. & Bas. cum pa. sed εἰ perspecte in versionibus suis & Schegkius & Wolf. expresserunt; idque in contextum receperunt Gen. Col. & seqq. & sic cum Vptoni cod. habet noster

noster pb. Pc. vero γὰρ πάντες scribit, & οἱ pariter ac εἰ ignorat.

Vers. 14. Καὶ τί μοι νῦν τὴν πρὸς ἀλλήλους μάχην παραφέρειν; „τί μοι videtur ἐλλειπτικόν. Quid vero, si καὶ τί δεῖ νῦν τὴν &c. *Quorsum attinet?*" WOLFIVS. „Τί μοι, *quid ad me*, scil. *attinet?* Locutio est ἐλλειπτική, ab optimis usurpata scriptoribus, quae suppleri debet verbo διαφέρει, προσήκει, vel μέλει. De sensu loci confer II. 11, 13. II. 24, 15. III. 23, 34." VPTON.

Ibid. τὴν πρὸς ἀλλήλους μάχην παραφέρειν. Possis προφέρειν suspicari: sed probum est παραφέρειν, *allegare*. Vide ad Enchir. XXXIII. 8. (c. 47. recens. Wolf.)

Ibid. εἰ ἐφαρμόζεις. Caret εἰ pc.

Vers. 15. τὸν δεύτερον τόπον. „Vide lib. III. c. 2. ubi plura de tribus in Philosophia locis." VPTON.

Vers. 16. χαρίζομαι. χαρίσομαι pc. sed ζ superne inter lineas.

Vers. 18. ἀπόδειξις γὰρ αὕτη μεγίστη. „Deest vox μεγίστη in nostro cod. & mss. Paris." VPTON. — Deest in pab. Sed habet pc.

Ibid. Θέλω τι, καὶ οὐ γίνεται. „Confer I. 27, 10." IDEM.

Vers. 19. Μεγαλοφυῶς, κατά γε τοῦτο. In eam sententiam Medaea apud Eurip. vs. 807. ipsa ait:

Μηδείς με φαύλην κἀσθενῆ νομιζέτω.

Ibid. τὸ, ἃ θέλει. τὰ ἃ θέλει pa. male.

Vers. 20. Εἶτα οὕτω τιμωρήσομαι. „Verba sunt Medaeae, secum in animo revolventis quae ab Junone passa est. Mox, pro ἀποκτείνω, forsan ἀποκτενῶ. Respexit autem Epictetus Medaeam Euripidis. Sic enim Medaea, vers. 793. & 815." VPTON. — Sententiam Poëtae expressit Epictetus; verba non presse secutus est. ἀποκτενῶ ante Vpt. jam commendaverat Meibom. In ἀποκτείνω vero nil variant libri.

Vers. 21. οὐδὲ τὰ πράγματα μετατιθέντα καὶ μεθαρμοζόμενον. „Res non mutantur; nos rebus subjungere oportet.

Et mihi res, non me rebus subjungere conor.

Horat. Ep. 1. lib. I. vs. 19." VPTON.

Vers. 22. οὐδὲν ὧν θέλεις οὐ γίνεται. „οὐδὲν ὧν οὐ θέλεις γίνεται." MEIBOMIVS. Nil mutant libri. Conf. Not. ad vs. 28.

Ibid.

Ibid. σοι συνοικεῖν. Omisit σοι pc. ex occasione literarum σν, a quibus incipit verbum sequens.

Ibid. μὴ θέλε μένειν. Perperam μέλλειν Ven. Bas. & Salmant. μέλλειν ora ed. Salmant. μένειν legere jussit Wolf. & sic ediderunt Genev. Col. & seqq. Et eodem modo habet cod. Vpt.

Ibid. ἢ ἃ ὁ Θεὸς θέλει. θέλε ed. Vpt. errore ex ed. Cantab. propagato, quem corrigere Vptonus jussit in Notis.

Ibid. τίς σε ἀναγκάσει. σε ignorabant cæteri; suo e cod. adjecit Vpton, cum quo facit pb. Pro ἀναγκάσει, perperam una ed. Bas. ἀναγκάσοι habet.

Ibid. Ante verba οὐ μᾶλλον, intelligendum, ac fortasse etiam adjiciendum, οὐδείς.

Vers. 23. "Οταν τοιοῦτον ἔχῃς ἡγεμόνα. „Vide IV. 7, 20." VPTON. Perperam ἔχεις pa. Et mox συνθέλεις pabc. pro συνθέλῃς.

Vers. 24. πενίᾳ καὶ πλούτῳ. Ante hæc verba temere in pb. inter lineas adjicitur negans particula οὐ. Et deinde ibidem pro ἀλλ' ὑγιείᾳ; δυστυχήσεις. quod (sic) in contextu est, in ora notatur, ἂν ὑγιείᾳ, δυστυχήσεις.

Ibid. ἀποτεύξῃ, περιπτώσεις. Vulgo omnes ἀποτεύξει, περιπτώσει. Hinc: „Lege verbaliter, ἀποτεύξῃ, περιπέσῃ, *frustraberis, incides.*" WOLFIVS. — „Vel ἀποτεύξεις, περιπτώσεις," VPTON. — Ego ἀποτεύξῃ, περιπτώσεις, corrigere non dubitavi. Et parum quidem præsidii huic correctioni est in libris nostris; at in pa. tamen pro ἀποτεύξει, quod ibi ut in aliis hodie legitur, prius ἀποτεύξῃ fuerat scriptum. Salmasius ita constituendum hunc locum censuerat: ἀποτεύξει, περιπτώσει· ἀλλ' ὑγείᾳ; δυστυχήσεις. ἀρχαῖς, τιμαῖς. : si modo recte hæc de ejusdem viri docti exemplo descripta sunt.

Vers. 25. Ἀλλὰ τῷ Διΐ χάρισαι αὐτὰς, τοῖς ἄλλοις Θεοῖς. „καὶ τοῖς ἄλλοις." COMES SHAFTESBVR. — „Sed sine copula legi possit: nam sic sæpe ἀσυνδέτως construuntur sententiæ." VPTON. Pro αὐτὰς, omnes vulgo αὐτὰ dabant. Sed omnino αὐτὰς fuit corrigendum, nempe τὴν ὄρεξιν καὶ τὴν ἔκκλισιν, (vs. 24.) quo & refertur verbum τετάχθωσαν, quod mox sequitur.

Ibid. ἐκείνοις παράδος, scil. αὐτάς, nempe τὴν ὄρεξίν σου καὶ τὴν ἔκκλισιν. „Seneca Epist. 37. *Hic est magnus animus, qui se Deo tradidit; at contra ille pusillus & degener, qui obluctatur, & de ordine mundi male existimat, & emendare mavult Deos, quam se.*"

VPTON. — Non leguntur hæc verba in Epist. 37. sed alibi quærenda. Interim ex Epist. 37. ista notemus: *Si vis tibi omnia subjicere, te subjice rationi.*

Ibid. μετ' ἐκείνων τετάχθωσαν, scil. ἡ ὄρεξίς σου καὶ ἡ ἔκκλισις. E re militari translata locutio: τετάχθαι μετά τινος, *cum aliquo in acie stare, partes alicujus sequi.* Atque etiam extra bellum, πόλις ταττομένη μετ' Αἰτωλῶν, *civitas socia Aetolorum*, apud Polybium.

Vers. 26. ἀταλαίπωρε. Edd. omnes ταλαίπωρε, *ô miser.* Sed: „Noster optimus codex & ms. Reg. ἀταλαίπωρε. [Sic pab.] Recte omnino." VPTON. Rursusque IDEM in Indice, ad voc. ἀταλαίπωρος: „Sic quoque lege II. 17, 26. ἀταλαίπωρε, cum nostro codice, id est, *Tu qui adeo delicatulus es, ut hasce res ad amussim non examinaveris.*" — In Græco contextu obsecutus sum viro docto, & nostris codicibus; in versione, *ignave!* posui. Nempe *ignavum* hunc dicit, *qui nervos non habet, qui* (ut mox vers. 27 sqq. ait) *opus homini propositum nondum ne adgressus quidem est; qui non dat operam, ut collum exserat, ut in libertatem se vindicet, & in vitæ palæstra tamquam fortis athleta pugnet.* Conf. ad II. 20, 20.

Ibid. καὶ ἐλεεῖς. „Vide ad I. 18, 3." VPTON.

Ibid. καταπλάγεις. Sic, cum subscripto jota, edebatur jam inde ab ed. Cantab. Superiores καταπλάγειν cum msstis.

Ibid. καὶ τί ἔτι λέγεις πεπαιδεῦσθαι. Cum omnes vulgo καὶ τί ἐπιλέγεις darent, WOLFIVS monuit: „Legendum ἔτι λέγεις." Et MEIBOMIVS, minus quidem fidenter: „Quid si ἔτι λέγεις." Ego vero haud dubie amplectendum hoc putavi. Sic amat Noster frequentare particulam ἔτι. I. 5, 5. τοῦτο ἔτι καὶ δύναμιν καλοῦμεν. Supra, hoc cap. vs. 23. τί φοβῇ ἔτι; & vs. 25. ποῦ ἔτι δυσροήσεις. Sic III. 24, 46. ποῦ ἔτι κολακείας τόπος; τί ἔτι ποθεῖς; & sæpe aliàs. At hoc loco ipsum illud ἔτι λέγεις offerebat etiam noster cod. pc.

Vers. 27. συλλογισμοὺς ἔπραξας μεταπίπτοντας. Potest hoc ferri ut junctim dicat συλλογισμοὺς μεταπίπτοντας, quemadmodum II. 21, 17. συλλογισμοὺς ἀναλύετε μεταπίπτοντας. (Conf. Adnot. ad I. 7, 1.) Nisi & ibi & hic interposito commate, aut interserta καὶ conjunctione, vox μεταπίπτοντας a συλλογισμοὺς separanda atque distin-

distinguenda. Sic sane aliâs distinguit. II. 13, 21. ἐμελέτας συλλογισμοὺς καὶ μεταπίπτοντας. II. 23, 41. ὁ δ' ὑπὸ συλλογισμῶν (ἀλισκόμενος,) ὁ δ' ὑπὸ μεταπιπτόντων. III. 21, 10. πῶς οἱ συλλογισμοὶ ἀναλυθήσονται, πῶς οἱ μεταπίπτοντες. Sic & III. 24, 70. IV. 12, 12. At hoc quidem loco nil variant libri, nec ullus distinctionem ullam interserit. ἔπραξας est *tractasti*, *in iis versatus es*, *operam eis dedisti;* sicut II. 16, 34.

Ibid. πάντα ταῦτα. ταῦτα πάντα pb.

Ibid. συναισθανόμενος. συναισθόμενος pc.

Vers. 28. ἔνθεν ἀρξάμενος. ὅθεν pc. male.

Ibid. προσοικοδομεῖν τὰ ἑξῆς. „Conf. II. 15, 8." VPTON.

Ibid. πῶς μηθὲν ἔσται, σοῦ μὴ θέλοντος· θέλοντος, μηθὲν οὐκ ἔσται. Corrupte vulgo edd. omnes: πῶς μηδὲν ἔσται σοῦ θέλοντος μηδέν; οὐκ ἔστι. (Et sic noster pc.) Quæ sic convertit Vptonus cum Wolfio: *quo pacto nihil sit futurum, si tu nolis. Fieri nequit.* Quem ad locum miror nihil a Wolfio esse adnotatum. Sed: „Pro σοῦ θέλοντος, legendum fortasse σοῦ μὴ θέλοντος, ut supra in hoc capite. Et postea (quasi sibi respondens discipulus) μηδέν· οὐκ ἔστι, vel μηδὲν ἔστι." COM. SHAFTESBVRIENSIS. — „In margine nostri codicis duæ sunt lectiones: Μηθέν ἐστι σοῦ μὴ — — Ἄλλως· Μηθὲν ἔσται σοῦ μὴ θελ. Ms. Paris. Μηθὲν ἔσται σοῦ μὴ θέλοντος· μηδὲν οὐκ ἔστι. [Sic nostri pab.] Propter earundem vocum repetitionem sæpe in hisce Dissertationibus describendis erraverunt librarii. Lego itaque, partim nostro codice adjutus: Μηδὲν ἔσται σοῦ μὴ θέλοντος, θέλοντος σοῦ ἔσται." VPTON. — Ego plenius, & propius ad veteris scripturæ vestigia in libris reliqua, posterius comma sic restituendum putavi: θέλοντος, (scil. σοῦ,) μηθὲν οὐκ ἔσται. Sic vers. 22. μὴ θέλε τὸν ἄνδρα, καὶ οὐδὲν ὧν θέλεις οὐ γίνεται. conf. & vers. 7. Quod si pro μηθὲν οὐκ ἔσται, μηθὲν οὐκ ἔστι scripseris, eadem sententia nullo magno incommodo manebit, & pressius etiam librorum vestigiis insistes. De fonte erroris conf. Not. ad I. 18, 8. Μηθέν, pro vulgato μηδέν, lubens ex Vptoni cod. & mss. Paris. adoptavi. Sæpe temere istam formam mutarunt librarii.

Verſ. 29. Δότε μοι ἕνα νέον. „Eandem locutionis formulam vide ſupra, II. 16, 15 & 17.“ VPTON.

Ibid. τούτου τοῦ πράγματος ἀθλητήν. „Eodem modo M. Anton. III. 4. ἀθλητὴν ἄθλου τοῦ μεγίστου. ubi vide Gatakerum.“ VPTON.

Ibid. ἀπαραποδίστως καὶ ἀλύπως διαγαγεῖν. „Sic ex noſtro codice repoſui. Cæteri dant ἀπαραποδίστῳ καὶ ἀλύπῳ. Nota autem primum in Philoſophia locum: mox vſ. 31. ἐγὼ θέλω μὲν καὶ ἀπαθὴς εἶναι &c. ſecundum locum: & vſ. 33. ἤθελον δ' ἀσφαλῶς ἔχειν, &c. locum tertium. Vide lib. III. c. 2.“ VPTON. Haudquaquam vero ſpernenda aliarum editionum lectio ἀπαραποδίστῳ καὶ ἀλύπῳ, quam eamdem tenent codd. pabc. Nam pari modo adjectivum, pro adverbio, habes III. 13, 11. ἀπαθεῖς καὶ ἐλεύθεροι διάξετε. & ibid. vſ. 21. ὡς σοφοὶ διάγειν ἐθέλομεν. Quibus ex locis ſimul intelligitur, nil opus eſſe ut cum Meibomio διεξαγαγεῖν ſcribamus, pro διαγαγεῖν. Vtrumque enim iſta notione, *vivere, vitam transigere*, recte dicitur, διεξάγειν & διάγειν.

Verſ. 30. Δειξάτω τις ἡμῶν τὸν τοιοῦτον. Olim αὐτὸν τοιοῦτον vulgatum erat, & ſic pa. Sed: „Malim ἑαυτὸν vel αὐτόν.“ WOLFIVS. Cui parens Vptonus, αὐτὸν τοιοῦτον edidit, quemadmodum in pc. ſcribitur. In Notis vero idem VPTONVS ait: „Noſter codex τὸν τοιοῦτον.“ — Quæ mihi veriſſima ſcriptura viſa eſt, in quam & noſter conſentit pb. Similiter nunc ait δειξάτω τις ἡμῶν τὸν τοιοῦτον, ut paulo ante dixerat δότε μοι ἕνα. Neque tamen præfracte αὐτὸν aut (quod perinde eſt) αὐτὸν ſpernam, *oſtendat aliquis ſe talem*.

Ibid. σά ἐστι ταῦτα τὰ κτήματα. *tuæ ſunt hæ poſſeſſiones*. Si vera eſt ſcriptura, erunt τὰ κτήματα, quæ dicit, τὸ ἀπαραπόδιστον εἶναι, καὶ ἄλυπον, καὶ ἐλεύθερον, ex verſ. 29. vel, quoniam de primo illo loco agit, qui eſt περὶ ὀρέξεως καὶ ἐκκλίσεως, erunt τὰ κτήματα, quæ huic juveni promittit, τὸ ἐν ὀρέξει μὴ ἀποτυγχάνειν, ἐν ἐκκλίσει μὴ περιπίπτειν. Verba ταῦτα τὰ deſunt pc. male.

Verſ. 31. ὅταν τοῦτον ἐκπονήσῃ — — τὸν τόπον. Vulgo omnes ὅταν τοιοῦτον &c. Recte vero VPTONVS monuit: „Potius τοῦτον — — τὸν τόπον.“ — Cui morem gerere non dubitavi; quamquam in τοιοῦτον conſentiunt mssti libri cum edd. In pb. vero, inverſo nonni-

nonnihil verborum ordine, sic scriptum, ὅταν ἐκπονήσῃ τοιοῦτον καὶ καταθλήσῃ τὸν τόπον.

Vers. 32. πρὸς πατρίδα. Olim πρὸς τὴν πατρίδα. Articulum vero delevit Vpton. jubente ipsius codice. Recte, quoniam & cetera nomina articulo carent. Cum Vpt. facit noster pb.

Vers. 33. ἐκμεμελέτηκα. μεμελέτηκα pc.

Ibid. ἤθελον δ' ἀσφαλῶς ἔχειν καὶ ἀσείστως. In Ven. ed. sic expressum erat, ἀσφαλῶς ἔχειν καὶ ἀσίτος. Pro quo editor Basileensis id posuit, a quo illud proxime corruptum erat, ἀσφαλῶς ἔχειν καὶ ἀσίτως, quod tennere sequentes editores usque ad Vptonum. Sed id quum sine sensu esset; perspecte WOLFIVS monuerat: „Fortassis ἀσείστως, *inconcusse*, vel ἀκινήτως." Et in versione sic posuit: *Velim autem tutus esse, & tranquillus.* Quem non audiens VPTONVS, καὶ ἄσιτος edidit, accentu retracto, & duas has voces a superioribus interposito commate separavit, tali subjecta versione: *velim autem tutus esse, quamvis impastus.* In Notis vero hæc ad h. l. monuit: „Cod. Ven. & Salmant. habent ἄσιτος. Cod. Bas. ἀσίτως. Pro ἀσίτως, minima mutatione, legi posset ἀσινῶς, *sine noxa*, *innoxie*. Hoc modo: *Velim tutus esse atque sine noxa, idque non modo vigilans*, &c. Vel legendum, verbis transpositis: καὶ οὐ μόνον ἐγρηγορὼς καὶ ἄσιτος, ἀλλὰ καὶ καθεύδων καὶ οἰνωμένος. Vbi ὁ ἐγρηγορὼς opponitur τῷ καθεύδοντι: ὁ ἄσιτος, τῷ οἰνωμένῳ." — Hæc ille. Et in ἄσιτος quidem cum Vptono consentiunt tres nostri codd. pabc, idque ipsum Salmasius etiam probaverat. At mihi cum ἄσιτος, tum ἀσίτως, manifeste corrupta visa sunt; contra ita sese probavit Wolfiana illa emendatio, ἀσείστως, ut, quin eam adoptarem, nullo modo hæsitandum duxerim. ἀσείστως ἔχειν opponitur ei, quod alibi dicit ἐκσείεσθαι τῶν λόγων. vide IV. 9, 10 sq. & I. 26, 10. ibique notata.

Ibid. καὶ οἰνωμένος. „Nam Stoici dicebant, Sapientem οἰνωθήσεσθαι μὲν, οὐ μεθυσθήσεσθαι δέ. Laert. in vita Zenon. s. 118. Consule Menagium; & vide supra ad I. 18; 23." VPTON. Perperam οἰνωμένως ed. Bas. errore operarum propagato in ed. Gen. & Col.

Ibid. καὶ ἐν μελαγχολίᾳ. „Supra etiam hoc verbo usus videtur pro *ægritudine*, lib. I. c. 18." WOLFIVS. „Vide ad I. 18, 23. Aptissime ad hanc rem Lucretius, lib. III. vs. 55.

 Quo

Quo magis in dubiis hominem spectare periclis
Convenit, adversisque in rebus noscere qui sit.
Nam veræ voces tum demum pectore ab imo
Eliciuntur, & eripitur persona, manet res."

VPTON.

Ibid. *σὺ θεὸς εἶ, ὦ ἄνθρωπε.* Post ἄνθρωπε olim interrogandi signum posuerant, quod delevit Vptonus. Monueratque jam WOLFIVS: „Affirmative hoc accipio, ut sit approbatio magni animi." — Vide vero, ne non θεὸς, sed *θεῖος, divinus*, scripserit Arrianus, dixeritque Epictetus. Cæterum conf. not. ad II. 16, 42. Neque vero solicitari magnopere h. l. deberi vocabulum θεὸς, intelligitur ex II. 19, 27.

Vers. 34. *τί λέγει Χρύσιππος ἐν τοῖς περὶ τοῦ Ψευδομένου.* „Laërtius in vita Chrysippi, lib. VII. 196. περὶ τοῦ Ψευδομένου; πρὸς Ἀριστοκρέοντα. ς'. Item, πρὸς τοὺς διὰ τομῆς διαλύοντας τὸν ψευδόμενον λόγον. Item, περὶ τῆς τοῦ ψευδομένου λύσεως & istiusmodi. Est autem Ψευδόμενος, *sermo*, [argumentatio,] *cui quicquid respondeas falsum reperietur*. Habuit nomen a *mentiente*; quoniam exempli caussa sumitur is qui mentitur, uti monet Menagius, quem vide ad Diog. Laërt. lib. II. f. 108. Seneca Epist. 46. p. 152. *Quid me detines in eo, quem tu ipse Pseudomenon appellas, de quo tantum librorum compositum est?"* VPTON.

Vers. 35. *Οὕτω καὶ ὑμεῖς* &c. „*Hoc modo vos etiam facitis. Vis recitem tibi?* &c. Hac prosopopoeia sophisticam vanitatem exprobrat Epictetus." WOLFIVS. — Vptonus, nescio quid spectans, in Græcis minori puncto (loco majoris) post ἐρεῖς posito, verba ista, Οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε, ad ipsum illud verbum ἐρεῖς retulit, & ποιεῖτε imperative accepit, hac subjecta versione, *tremens ad alios dices: Sic & vos facitote.*

Ibid. *Θαυμαστῶς, ἄνθρωπε, γράφεις — — εἰς τὸν Ξενοφῶντος χαρακτῆρα, σὺ εἰς τὸν Πλάτωνος, &c.* „Haud aliter Horatius, Epist. lib. II. 2. vers. 87.

— — — *ut alter*
alterius sermone meros audiret honores.

Et paulo post:

Discedo Alcæus puncto illius: ille meo quis?
Quis, nisi Callimachus?"

VPTON.

Vers.

Verf. 36. πάλιν ἐπὶ ταῦτα ἐπανέρχεσθε. Cum ἐπὶ ταῦτα darent omnes, morem WOLFIO gessi, monenti: „Malim ἐπὶ ταὐτὰ, & sic in cæteris etiam." — Nempe & mox deinde ταῦτα εὔχεσθε, περὶ ταῦτα σπουδάζετε scripserant Ven. & Bas. sed ibi quidem ταὐτὰ jam pridem recte reposuerunt editores Gen. Col. & seqq. Conf. ad II. 18, 9. In pejorem quidem scripturam, ταῦτα, ubique hic conjurarunt codices nostri.

Ibid. ὁμοίως ὁρμᾶτε, προβάλλεσθε, προτίθεσθε. Vulgo omnes (edd. & mssti h. l.) προστίθεσθε. Sed: „Fortassis προτίθεσθε, *proponitis;* nisi pro συγκατατίθεσθε sit scriptum." WOLF. — „συγκατατίθεσθε rectius credo. Hic etiam tres isti loci ponuntur: (ut supra:) & est ibi tertius locus περὶ τὰς συγκαταθέσεις." COMES SHAFTESBVRIENSIS. — „Ἐπιβάλλειν, προτιθέναι, [immo ἐπιβάλλεσθαι, προτίθεσθαι] junctim sæpius leguntur. Hic itaque προτίθεσθε lego. Vide Indicem in voce προτίθεμαι." VPTON. Conf. Not. ad I. 4, 14.

Verf. 37. ἐὰν ἀκούητε. ἀκούετε ed. Vpt. errore ex edit. Cant. propagato, quam correxit Lond. anon. & corrigere in Notis jussit Vpt. Veteres editiones recte ἀκούητε. Sic & pab. sed ἀκούσητε pc.

Ibid. εἰς οἵαν περίστασιν ἀπέρχομαι. Vertit Vptonus cum Wolfio, quasi ἀπέρχῃ scriptum esset, quod utique commodius videri poterat: sed in vulgatum consentiunt libri.

Ibid. ἅψω λύχνους. „Vide ad I. 19, 24." VPTON.

Verf. 40. οὐδ' ἐγγὺς ἐσόμεθα τοῦ προκόψαι. Cum τῷ προκόψαι vulgo darent omnes, ferri quidem hoc posse intellexeram, sed τοῦ προκόψαι jam olim malueram. Id ipsum dehinc recepi, cum in pb. sic scriptum invenissem. Conf. IV. 11, 36. & III, 26, 6.

Ibid. πάσας τὰς συναγωγὰς καὶ τὰς συντάξεις τὰς Χρυσίππου. „Vide ad I. 4, 6. & Laërtium, [VII. 189 sqq.] ubi scripta Chrysippi recenset." VPTON. — συναγωγὰς vertunt *collectanea;* ego fere nullus dubito, εἰσαγωγὰς legendum. cf. II. 16, 34. ibique notata. Pro συντάξεις, perperam συνάξεις habet pb. Et in eodem mox omissa verba καὶ Ἀρχεδήμου.

Ibid. μετὰ τῶν Ἀντιπάτρου καὶ Ἀρχεδήμου. De *Archedemo* vide II. 4, 11. not. De *Antipatro* vide infra ad II. 19, 2.

CAPUT XVIII.

Verf. 1. Πᾶσα ἕξις καὶ δύναμις *&c.* „Vide II. 9, 10. & confer lib. IV. c. 12." VPTON.

Ibid. ὑπὸ τοῦ τρέχειν. „Ms. Parif. ἀπό. [nempe fic pa.] Forfan legendum ἀπὸ τοῦ περιπ. ἡ τροχαστικὴ ἀπὸ τοῦ τρέχειν." IDEM. Ferri ἀπὸ utcumque poffet, ni præcederet ὑπὸ τῶν καταλλ. ἔργων. Porro cum verbo αὔξεται quidem ftare fortaffe præpofitio ἀπὸ poterat; cum συνέχεται non poffe videtur. Et in ὑπὸ recte confentiunt pbc.

Verf. 2. *Ἂν θέλῃς. Olim θέλῃ, ubi θέλῃς legendum monuere Wolfius & Salmaf. quod repofuit Vptonus, præeunte ipfius cod. & ms. Parif. ut ait, (immo vero fic tres pabc.) & ed. Salmant.

Ibid. ἂν γραφικός. „Conf. II. 9, 10." VPTON.

Verf. 3. κἂν ἀναπέσῃς. Vulgo omnes διαπέσῃς. Itaque WOLFIVS: „Διαπίπτειν, inquit, aliàs eft *errare, excidere, fruftrari.* Hic idem valet quod ἐκλύεσθαι, *ceffare, remollefcere.*" — Et VPTONVS: „Διαπίπτειν pro *remollefcere, diffluere,* utitur Plato in Phædone: τῷ μὲν σώματι, ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν. Sed pro διαπέσῃς habet nofter optimus codex ἀναπέσῃς, quam veram effe exiftimo lectionem; nam ἀναπίπτειν eft *in lecto recumbere,* ut fatis notum; atque ita loci fenfus poftulat." — Recte vir doctus codicis fui commendavit lectionem, quam adoptare ego non dubitavi. Eidem vero adftipulatur nofter pc. De ifto ufu verbi ἀναπίπτειν vide quæ collegit Wetftenius ad Matth. XV. 35. quibus locis adjici poterat Polyb. XXXI. 4, 6. ex Athenæo. Verbum vero διαπίπτειν, loco ab Vptono citato, (Phæd. c. 29. p. 215. ed. Forft.) nihil habet quod ullo pacto huc referri queat.

Verf. 4. εἴ τι ποιεῖν ἐθέλεις ἐκτικόν, ποίει αὐτό· εἴ τι μὴ ποιεῖν ἐθέλεις, μὴ ποίει αὐτό, ἀλλ' ἔθιζον *&c.* Cum abeffent vulgo, ante Vptonum, ifta verba, εἴ τι μὴ ποιεῖν ἐθέλεις, μὴ ποίει αὐτό, defectum locum ex conjectura fic interpretatus eft WOLFIVS: *Si quid facere volueris, habitum ejus tibi comparato. Si quid facere nolueris, omittito: teque confuefac aliud quippiam potius ejus loco agere.* Cui verfioni hanc Notam fubjecit: „Sufpectus locus; obfcurus certe quidem: in quo vertendo, verbis relictis, qualemcumque fententiam

fum

ſum ſecutus." — „At ex noſtro codice (ait VPTONVS) totam ſententiam oſcitantia librariorum omiſſam reſtitui, *εἴ τι μὴ ποιεῖν ἐθέλεις, μὴ ποίει αὐτό.* Verba autem iſta, *εἴ τι ποιεῖν ἐθέλεις ἑκτικὸν*, [ad quæ nimirum intelligendum pronomen *σεαυτῷ*] ſic in lingua vernacula ſonant: *If you would make any thing habitual to you. ποίει αὐτό, id age, in hoc incumbe;* uti III. 5, 7. *ποίει ἐκεῖνο.* Opportunum utique remedium male adfecto loco obtulit Vptoni codex, quo remedio noſtri carebant libri. Præterea pravam diſtinctionem, quæ vulgo hic obtinebat, perſpecte Vptonus correxit, vocem *ἑκτικὸν* cum præcedentibus *εἴ τι ποιεῖν ἐθέλεις* conjungens, cum in editis & in pabc. poſito commate poſt *ἐθέλεις*, jungerentur iſta *ἑκτικὸν ποίει αὐτό.* : In cod. pb. ut aliquo modo molliretur incommodum, quod hunc locum olim premebat, pro *ἀλλ' ἔθισον*, inter lineas *μὴ ἔθισον* notatum eſt. Pro *ἐθέλεις*, quod præceſſit, *θέλεις* habet pc.

Verſ. 5. Οὕτως ἔχει. Perperam ἔχεις pa. ἔχειν pc.

Verſ. 6. Ὅταν ἡττηθῇς τινος ἐν συνουσίᾳ. „*Cum alicui ſuccubueris in aliquo congreſſu.* Quia ſubjicit, auctam eſſe intemperantiam, vel de gula vel de inguine intelligo." WOLFIVS. „Male vertit Wolf. *ſi victus a quopiam in congreſſu fueris.* συνουσία hic eſt *conſuetudo venerea.* Sic συνεῖναι, *rem habere cum muliere*, aut, ut Plautus ad verbum, *eſſe cum muliere.*" VPTON. — Immo vero rectius, ſi quid video, Wolfius quam Vptonus. Agitur enim de ejusmodi συνουσίᾳ, in qua quis pariter vel vincere poteſt, vel ſuccumbere. Sic Socrates pulcro Alcibiadi συνῆν, atque etiam συγκατακείμενος ἦν, (ut ait philoſophus noſter, vſ. 22.) neque vero ſuccubuit, ſed ſuperior diſceſſit. conf. vſ. 15 ſqq. Quare generaliori notione h. l. accipiendum vocabulum, ut vſ. 21. Quamquam utique ſigillatim de venerea conſuetudine ſubinde uſurpatur, veluti II. 8, 12, qua eadem notione & verbo συνουσιάζειν paſſim utitur noſter. Pronomen τινὸς perinde fere eſt, ad ἡττηθῇς referas, an ad συνουσίᾳ: prior tamen ratio ad græci ſermonis uſum adcommodatior videtur. Sed in latina verſione commodius putavi, *ſuccumbere libidini: τινὸς* vero, quo tolleretur ambiguitas, *puerum vel puellam* interpretari placuit. conf. verſ. 15 & 22.

Ibid. μίαν ἧτ]αν ταύτην. μίαν ταύτην ἧτ]αν pbc.

Ibid. τέτροφας, ἐπηύξησας. Ni me fallit opinio, per καὶ particulam copulari duo iſta verba debuerunt, librariorum incuria omiſſam: nam aſyndeto nulla hoc quidem loco vel vis vel gratia ineſſe videtur.

Verſ. 8. Οὕτως ἀμέλει καὶ τὰ ἀῤῥωστήματα ὑποφύεσθαι λέγουσιν οἱ φιλόσοφοι. „Quinam philoſophi? Socrates, inter alios, apud Platonem in Gorgia, pag. 524 ſq. edit. Steph. ubi de animis defunctorum verba facit.“ VPTON. — Cicero Tuſc. Diſp. IV. 10. *Aegrotationes, quae appellantur a Stoicis* ἀῤῥωστήματα.

Ibid. λόγος εἰς αἴσθησιν ἄξων τοῦ κακοῦ. WOLFIO obſecutus ſum, qui, quum ἀξιῶν vulgo darent libri, notavit: „Lego ἄξων, *oratio eo perductura ut ſentias malum.*“ — Eamdem emendationem Salmaſius commendavit. Vulgatam quidem tenens quidem VPTONVS, monuit tamen & ipſe: „Codex Baſ. [id eſt, Baſileenſis editio] pro ἀξιῶν in marg. ἀπαξιῶν. Et ſic Schegkius, *ſi ratio adhibita ad ſenſum illum cupiditatis, pravitatem ejus reſpuat.* At multo melior Wolfiana lectio videtur.“ — Sic ſane apud Polybium habes εἰς ἐπίστασιν ἄγειν τινὰ περί τινος, εἰς ἀληθινὰς ἐννοίας ἄγειν τοὺς ἐν]υγχάνον]ας, & ſimilia, quae collegimus in Lexic. Polyb. ad v. ἄγειν. λόγον vero h. l. non *orationem* cum Wolfio, ſed *rationem* cum Vptono interpretatus ſum. Nihil h. l. promovebant veteres libri.

Verſ. 9. οὐκέτι εἰς ταὐτὰ ἐπάνεισι. εἰς ταῦτα edebatur ante Vptonum. Hinc: „Forte ταὐτὰ, ut ſupra [II. 17, 36.] ἐπὶ ταὐτὰ ἐπανέρχεσθαι.“ COM. SHAFTESB. — „Εἰς ταὐτὰ habet noſter codex.“ VPTON. — Eamdem ſcripturam ex conject. commendaverat Meibom. In ταῦτα conſentiunt pabc.

Ibid. ὑπὸ τῆς καταλλήλου φαν]ασίας. „M. Antonin. VII. 2. Τὰ δόγματα πῶς ἄλλως δύναται νεκρωθῆναι, ἐὰν μὴ αἱ κατάλληλαι αὐταῖς φαν]ασίαι σβεσθῶσιν; *Dogmata quomodo aboleri in te poterunt, niſi cogitationes his congruae extinguantur?*“ VPTON.

Ibid. τυλοῦται. Quod κυλοῦται habet ed. Baſ. proprius ejus editionis error eſt. Temere τυφλοῦται pc. Caeteri in vulgatum recte conſentiunt.

Verſ. 10. ἂν μὴ θεραπευθῇ. „Omnes libri, quos vidi, excepto noſtro codice, habent ἄν μή τι θερ.“ VPTON. τι cum Vpt. ignorat noſter pc.

Verſ. 13. ἐκλύεται τὴν πρώτην. „Supple ἡμέραν." VPTON. Poterat eadem adnotatio ad verſ. præced. pariter referri. Rectius vero fortaſſe τὴν πρώτην ὥραν intelligetur, ut minus definite dictum ſit; *primo tempore, primum.*

Verſ. 14. ἀλλὰ προσέσχον. „Variant codices. Noſter habet προσέσχον. Edit. Ven. προσέχον. Salmant. προσέχων. Baſil. προσέχου." VPTON. Cum ed. Baſ. faciunt pro more edd. Gen. Col. Cant. Lond. & majori puncto verba hæc a ſuperioribus ſeparant. Nempe προσέχον in ed. Ven. operarum errore peccatum erat, quod corrigere ex conjectura voluerunt poſteriores editores. Perſpecte vero Vptonus ſui codicis ſcripturam adoptavit, quam eamdem tenent noſtri Pariſini tres. Cohærent hæc cum præcedentibus, & in prima perſona erant efferenda, quemadmodum rurſus illa paullo poſt, Σήμερον — — οὐκ εἶπον αὐτὸς ἐμαυτῷ &c. Ac jam olim Wolfius in prima perſona hæc interpretatus eſt; ſed ἐπέσχον expreſſit, *me cohibui*, non προσέσχον, quod rectius Vptonus *mentem diligenter adpuli* vertit.

Ibid. κομψῶς σοί ἐστι. Sic medicus ægroto ait III. 10, 13. ubi vide notata. Præterierat hic locus interpretes Novi Teſt. ad Evang. Joh. 4, 52.

Verſ. 15. Ὄφελόν τις μετὰ ταύτης ἐκοιμήθη. Omnes vulgo τίς cum acuto accentu interrogative expreſſerant. Sic etiam VPTONVS; qui tamen in Notis meliorem iniit rationem, ita ſcribens: „Legit Salmaſius, ὅτι ὄφελον μετὰ ταύτης ἐκοιμήθην! Recte: niſi tertia perſona pro prima uſurpatur, δεικτικῶς, uti apud Horat.

Hunc hominem velles ſi tradere.

Vtinam quis cum ea concubuerit! (κοιμᾶσθαι, *dormire cum aliqua*, pro *rem habere*, uſurpatur in Enchir. c. 40.) *Et, Quam beatus maritus ejus!* Mox ὁ γὰρ τοῦτ' incluſive lego, hoc modo: "Ὅτι ὄφελόν τις μετὰ ταύτης ἐκοιμήθη! καὶ, Μακάριος ὁ ἀνὴρ ὁ αὐτῆς! (ὁ γὰρ τοῦτ' εἰπὼν, μακάριος καὶ ὁ μοιχός.) οὐδὲ τὰ ἑξῆς ἀναζωγρ." — Rurſus idem VPTONVS in Indice, voc. τίς, hunc eumdem locum reſpiciens: „ὄφελόν τις, *utinam aliquis*, id eſt, *utinam ego.*" — Recte vero: ac poterat ad firmandum iſtum uſum pronominis τὶς ad alia Noſtri loca provocare, II. 23, 23. IV. 4, 35. IV. 11, 33. quæ virum doctum, iſta ſcribentem, præterierant. Conf. ad I. 14, 11. Similiter Socrates apud Platonem in Phædon.

don. cap. 5 extr. τί γὰρ ἄν τις καὶ ποιοῖ ἄλλο ἐν τῷ μέχρις ἡλίου δυσμῶν χρόνῳ; pro τί γὰρ ἂν ποιοῖμι ἄλλο.

Ibid. ὁ ἀνὴρ ὁ αὐτῆς. Sic edd. cum pc. Nec aliter Vptoni codex. Sed brevius, ὁ αὐτῆς ἀνὴρ pa. ὁ ἀνὴρ αὐτῆς pb.

Ibid. (ὁ γὰρ τοῦτ' εἰπὼν, μακάριος καὶ ὁ μοιχός.) „Fortaffis: εἰ γὰρ ὁ τοῦτ' εἰπὼν μακάριος, καὶ ὁ μοιχός." WOLFIVS. — „Subintelligitur φησί. Sic paulo infra: [verf. 20.] Πλάτων μὲν, ὅτι &c." COMES SHAFTESB. In hanc fententiam Wolfius in verfione locum hunc expreffit: *Nam qui hoc dicit, mœchum etiam beatum dicit;* quæ latina magis placent, quam græca ab eodem Wolfio propofita. Sed videndum tamen, ne in græcis unum aut alterum exciderit verbum, in hanc fere fententiam: ὁ γὰρ τοῦτ' εἰπὼν, ταχὺ ἂν εἴποι, *mox dixerit*, vel ἐγγύς ἐστι τοῦ εἰπεῖν, *prope abeft ut dicat.* Cæterum verba ifta, præeunte in fuperiori Adnotatione Vptono, parenthefeos fignis inclufi.

Verf. 16. οὐδὲ τὰ ἑξῆς ἀναζωγραφῶ. Conf. infra vf. 25.

Verf. 17. κορυφήν. „Nofter codex κεφαλήν." VPTON. Sic & pb. & caret μου, quod vulgo fequitur.

Ibid. σοφισμάτιον ἔλυσας. ἔλυσα fcribere juffit Salmafius: præter rem, fi quid video. Se ipfum compellans Epictetus, fecunda utitur perfona.

Ibid. τοῦ Κυριεύοντος. „Σοφισμάτιον κυριεῦον, ψευδόμενον, ἡσυχάζον, hic nominantur. Apud Diogenem Laërtium [in vita Chryfippi præfertim, & in Euclide Megarico, lib. II. f. 108.] multæ aliæ fpinæ Stoicorum recenfentur, non explicantur: ut, ὁ θερίζων λόγος, μετάπτωσις ἀξιωμάτων ἐξ ἀλλήλων εἰς ψευδῆ καὶ ἀντιστροφὰ, συνημμένα πιθανὰ, συμπεπλεγμένα, συνάμματα, συνημμένης τροπικῆς ἀμφιβολίας εἰσαγωγική, [εἰσαγωγὴ, puto, voluerat fcribere;] ἀντιστρέφοντες λόγοι καὶ συνημμένοι, περὶ τῶν μεταπιπτόντων λόγων πρὸς τὴν μεσότητα, ἄποροι διαλεκτικοὶ λόγοι, ὁ ψευδόμενος, ὁ διαλανθάνων, Ἠλέκτρα, ἐγκεκαλυμμένος, σωρείτης, κερατίνης, φαλακρὸς, ὁ Ἀχιλλεὺς λόγος, & id genus alia portenta: in quibus tractandis & edisferendis occupentur ii, qui abundant ocio, quique nugis magis capiuntur, quam rebus feriis. Quod patrum noftrorum ætate vulgo in fcholis effe factitatum, minus miror, cum

cum exemplo sectæ (si diis placet) gravissimæ niterentur." WOLFIUS. „Περὶ Κυριεύοντος vide in cap. seq." UPTON. Vide Adnot. ad c. 19, 1.

Vers. 18. ὑπὲρ τὸν Ἡσυχάζοντα. „Cicero Acad. II. 29. *Placet enim Chrysippo, cum gradatim interrogaretur, verbi caussa, tria pauca sint, anne multa? aliquanto prius, quam ad multa perveniat, quiescere; id est, quod ab iis dicitur,* ἡσυχάζειν. Meminit Laërtius in vita Chrysippi, f. 197. περὶ τῶν εἰς τὰς ὑπολήψεις λόγων, καὶ ἡσυχαζόντων, πρὸς Ὀνήτορα, β'. Vbi Menagius: *Anxie quærebat finitorem acervi Chrysippus: quem cum invenire desperaret, excogitavit* τὸν ἡσυχάζοντα λόγον: *qui fiebat, cum interrogatus sustinebat se, priusquam ad finem interrogator perveniret.* Hinc Persius, Sat. VI. 80.

— — — *Depinge, ubi sistam,*
Inventus, Chrysippe, tui finitor acervi."

UPTON.

Ibid. τὸν κυριεύοντα ἐρωτῆσαι. *Dominantem interrogare*, i. e. *adversario proponere.* Est enim verbum hoc familiare græcis Dialecticis ἐρωτᾶν λόγον, *argumentationem* vel *ratiocinationem interrogare*, pro, *alteri proponere.* Quo verbo utuntur etiam ubi non interrogativa forma proponitur argumentatio; quoniam eo certe consilio illa proponitur, ut videamus quid ad eam respondeat adversarius. De qua phrasi ἐρωτᾶν λόγον tam docte, quam perspecte, præcepit Henr. Stephanus ad Sext. Empir. Pyrrh. Hypoth. lib. I. sect. 20. p. 207. edit. Fabricii; ubi etiam docet, eâdem in latino etiam sermone usum esse Ciceronem, de Fato cap. 12 seq. sic scribentem: *Nec nos impediet illa ignava ratio quæ dicitur; appellatur enim quidam a philosophis* ἀργὸς λόγος; *cui si pareamus, nihil omnino agamus in vita. Sic enim interrogant: Si fatum tibi est ex hoc morbo convalescere; sive medicum adhibueris, sive non adhibueris, convalesces. — — Recte genus hoc interrogationis ignavum atque iners nominatum est.* Præter loca a Stephano citata, vide eumdem Sextum Pyrrh. II. 146 sq. & 250 sq. Sic Diogenes Laërtius, II. 108. de Eubulide Milesio verba faciens, ait: ὃς καὶ πολλοὺς ἐν διαλεκτικῇ λόγους ἠρώτησε, τόν τε ψευδόμενον, καὶ τὸν διαλανθάνοντα, *&c.* Simplicius in Commentar. in Enchirid. sub finem Procemii: ἐκ διαιρέσεως ἐρωτᾷ

ἐρωτᾷ τὸν λόγον, *instituta divisione concludit argumentum; tripartitam rationem (trilemma) proponit.* Rursus idem ad Enchir. c. 38. p. 238. edit. Lugd. Ῥητέον δὲ περὶ τούτων κοινότερον καὶ καθολικώτερον, ἐκ διαιρέσεως ἐρωτῶντι τὸν λόγον. Eodem pertinet quod mox apud Nostrum initio cap. seq. legimus: ὁ κυριεύων λόγος ἀπὸ τοιούτων τινῶν ἀφορμῶν ἠρωτῆσθαι φαίνεται.

Vers. 19. μετὰ καθαροῦ σαυτοῦ. μετὰ τοῦ καθαροῦ σαυτοῦ pc.

Vers. 20. Πλάτων μὲν, ὅτι &c. „Fortasse verbum φησὶ vel κελεύει deest." WOLFIVS. — „Sed fortasse nil mutandum, quia subintelligitur φησὶ, ut supra in hoc cap. [vs. 15.] μακάριος καὶ ὁ μοιχός." COM. SHAFTESB. — Similem ellipsin habes II. 21, 10. in illis verbis, Εἶτα σὺ πάλιν. At hoc loco, quoniam particulam μὲν non sequitur adversativa, quae ei respondeat, videndum puto ne e verbo λέγει aut nescio quo alio corruptum sit illud μὲν, aut ne verbum unum aut alterum in hac regione interciderit. Sed eam quidem dubitationem pertinacius urgere nolim.

Ibid. Ἴθι ἐπὶ τὰς ἀποδιοπομπήσεις. „Plato de Legib. lib. IX. [ineunte.] p. 854. edit. Steph. Ὅταν σοι προσπίπτῃ τι τῶν τοιούτων δογμάτων, Ἴθι ἐπὶ τὰς ἀποδιοπομπήσεις, ἴθι ἐπὶ θεῶν ἀποτροπαίων ἱερὰ ἱκέτης, ἴθι ἐπὶ τῶν λεγομένων ἀνδρῶν ὑμῖν ἀγαθῶν ξυνουσίας· καὶ τὰ μὲν ἄκουε, τὰ δὲ πειρῶ λέγειν αὐτὸς, ὡς δεῖ τὰ καλὰ καὶ τὰ δίκαια πάντα ἄνδρα τιμᾶν. τὰς δὲ τῶν κακῶν ξυνουσίας φεῦγε ἀμεταστρεπτί. καὶ ἐὰν μέν σοι δρῶντι ταῦτα λωφᾷ τι τὸ νόσημα· εἰ δὲ μὴ, καλλίω θάνατον σκεψάμενος, ἀπαλλάττου τοῦ βίου. *Quum in animum tuum hujusmodi cadit cogitatio, confuge ad expiationes, confuge ad deorum averruncatorum liberatorumque sacra supplex, confuge ad bonorum virorum consuetudines: ubi partim audias, partim tu quoque dicas, justa honestaque ab omnibus colenda esse: improborum autem hominum commercia ita diligenter effugias, ut nullum ad eos te recipiendi relinquas locum. Quae si remedia adhibenti morbus quodammodo quietem praestiterit;* (bene tecum agetur. De hac ellipsi vide ad I. 24, 14.) *sin minus, mortem tibi inhonesta vita meliorem & praestantiorem ratus, hac te vita libera.* Ἀποδιοπόμπησις est *sacrum expiabile*, ab ἀποδιοπομποῦμαι, *expio.* Hesychius: Ἀποδιοπομπεῖσθαι· ἀποστρέφεσθαι, τὸν ἀποτρόπαιον

τρόπαιον ἐκπέμπεσθαι, (lege εἰσπέμπεσθαι, μακρὰν ἀποκαθαίρεσθαι." VPTON.

Verſ. 21. ἀρκοῦν, *cum ſatis eſſet.* ἀρκεῖ edidit VPTONVS, hac adjecta Nota: „Sic noſter codex; cæteri omnes ἀρκοῦν. Sed videtur excidiſſe δέ· Ἀρκεῖ δὲ κἂν: *Plato quidem jubet,* — — *ſufficit autem ſi &c.*" — Et ego pariter, ſi certus fuiſſem ex antiquo codice, non e recentioris critici conjectura ductam illam in ora libri Vptoniani ſcripturam, lubens ἀρκεῖ accepiſſem, præſertim ſi adjicere δὲ particulam licuiſſet. Nunc vero veterem lectionem, quæ exquiſitior etiam quodammodo videri debebat, revocandam putavi; ἀρκοῦν, participium abſolute poſitum, quemadmodum παρόν, ἐξόν, & ſimilia. Neque vero diffiteor, ſic nunc id, quod mox vſ. 22. ſequitur, ἄπελθε πρὸς Σωκράτην, nulla adjecta conjunctione, nimis abrupte poſitum videri; quod ſatis commode haberet, ſi pro ἀρκοῦν, paulo ante, ἀρκεῖ δὲ legeremus. Quidquid ſit, turbatum nonnihil in hac regione eſt, quod e melioribus codicibus medicinam deſiderat. Venerat in mentem ἀρκεῖ οὖν, ſed non liquet. In ἀρκοῦν conſentiunt pabc. Pro ſequenti κἂν vero, perperam οὐκ ἂν habet pc.

Ibid. κἂν, — — πρὸς τούτῳ γίνῃ ἀντεξετάζων. Et hæc oratio paulo obſcurior abruptiorque videri poſſit; at nihilo minus, ni fallor, proba atque integra. πρὸς τούτῳ γίνῃ Vptonus, cum Wolfio, *apud illum eſto*, vertit. Primum, quaſi γίνου ſcriptum eſſet, in imperativo; cum tamen manifeſte ſubjunctivus γίνῃ a præcedente conjunctione κἂν, id eſt καὶ ἐάν, pendeat. Sed hoc leve eſt; illud ad ſententiam majoris momenti, quod τούτῳ in maſculino accipiunt, atque ſic interpretantur, quaſi πρός τινι εἶναι ſonaret *apud aliquem eſſe*, *cum aliquo verſari*, quod græci ſermonis uſus non ferre videtur: eſt enim illud μετά τινος vel σύν τινι εἶναι. At πρὸς τούτῳ γίνεσθαι, eſt, *in hac re eſſe occupatum, hoc agere.* Sic οὐ γέγονα πρὸς τούτῳ, Il. 19. 6. *in hoc non elaboravi.* Conf. Lexic. Polyb. in voce πρός, num. 2. Verbum ἀντεξετάζων iidem interpretes, *teque cum eo comparato!* verterunt: quaſi intelligendum eſſet ἀντεξετάζων σεαυτὸν πρὸς αὐτούς. At rectius fortaſſe & minoribus ambagibus unum pronomen perſonale αὐτοὺς fuerit intelligendum: *conſidera, obſerva illos, tecum collatos*, id eſt, *ſimili loco tecum verſantes:* quorum poſteriorum verborum vis in præpoſitione ἀντὶ ineſt, e qua compoſitum eſt verbum ἀντεξετάζων. De re,

re, quae hic agitur, conferre Vptonus jussit Enchirid. cap. 33. sect. 12.

Ibid. τῶν ἀποθανόντων. τῶν ἀποθνησκόντων pb. male.

Vers. 22. ἄπελθε πρὸς Σωκράτην &c. „Vide Platonis Symposium." VPTON.

Ibid. πόστος ἀφ' Ἡρακλέους. *quotus ab Hercule.* „Gymnicorum certaminum auctor perhibetur Hercules. Hic primus victor: post illum autem pugiles ii demum habebantur, qui & lucta & pancratio vicerant. Octo tales in certamine pugiles ἐν τῇ Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφῇ inveniuntur. Κάρος [Κάπρος] Ἠλεῖος καὶ πάλην καὶ παγκράτιον ἐνίκα μετὰ Ἡρακλέα, καὶ ἀναγράφεται δεύτερος ἀφ' Ἡρακλέους. Ῥόδιος — — τρίτος ἀφ' Ἡρακλέους. Πρωτοφάνης Μάγνης, πάλην καὶ παγκράτιον, τέταρτος ἀφ' Ἡρακλέους, &c. &c. Atque hinc explicatur hic locus." VPTON. Vide Ἱστοριῶν συναγωγὴν in Scaligeri Thes. Temp. p. 333. ad Olymp. CXLII. ubi Κάπρος nomen habes illius qui *secundus post Herculem* luctae & pancratii eodem die victor renunciatus est; adde Pausan. lib. VI. c. 15. p. 489 sq. Tum vide ad Olymp. CLVII. p. 334. apud Scalig. ubi ante verba, Τρίτος ἀφ' Ἡρακλέους, intercidit nomen Ἀριστομένης Ῥόδιος, ex Pausan. V. 21. p. 432. supplendum. Vicissim, (quod obiter hic monere liceat,) apud eumdem Pausaniam ibidem post verba πρῶτος μὲν ἐξ αὐτῆς Ἤλιδος, intercidisse nomen Κάπρος videtur. Quid autem rursus ibidem sibi velint ista verba Ἑλλήνων δὲ πέραν Αἴνου, equidem haud adsequor, nisi forte sic legendum, Ἑλλήνων δὲ τῶν πέραν Αἰγαίου Ῥόδιος Ἀριστομένης, deleta δὲ particula quae post Ῥόδιος perperam, ut videtur, ibi repetitur. *Quartus ab Hercule* luctae pancratiique victor memoratur ad Olympiadem CLXXII. Quintus ad Olymp. CLXXVIII. &c.

Ibid. Χαῖρε, παράδοξε. „*Paradoxi:* sic pugiles salutati, qui uno eodemque die victores in Olympicis certaminibus coronabantur, lucta simul & pancratio. Plutarchus in Compar. Cimonis & Luculli: ὥσπερ δὲ τῶν ἀθλητῶν τοὺς ἡμέρᾳ μιᾷ πάλῃ ἅμα καὶ παγκρατίῳ στεφανουμένους ἔθει τινὶ παραδοξονίκας καλοῦσιν· οὕτω Κίμων &c. Ita hunc Plutarchi locum recte Faber in Agonist. lib. III. c. 21. legendum monuit. Dio Chrysost. Orat. IX. p. 135. τοῦτον δὴ τὸν ἀγῶνα — — καρτερὸν ὄντα καὶ παράδοξον. Vbi Casaubonus: *Cum suum hoc*

hoc certamen vocat παράδοξον, *alludit Diogenes ad athletas Paradoxos, quorum in libris ac lapidibus antiquis fit mentio.* Vide Inscript. apud Gruter. p. CCCXIII. 10." VPTON.

Ibid. τοὺς σαπροὺς τούτους παίκτας. „Quid si πύκτας? quia sequitur πενϊάθλους." WOLFIVS. (παγκρατιαστὰς, pro πενϊάθλους, scribere voluerat; & imprudenti hoc excidit.) — „Πύκτας scriberem, si codicum auctoritatem haberem. Vide Fab. Agonist. lib. III. c. 21. & Gatak. ad Anton. III. 4." VPTONVS. — Idem vero Vptonus, in Indice: „πύκτας reponendum; (ait) nisi joco se accipias." — At joco quidem nunc sane non erat locus: sed GATAKERVM ego probavi, loco citato monentem „πύκτας legendum, nisi forsan per ludibrium ita nuncupare placuit." Nempe per ludibrium contemtumque παίκτας pro πύκτας haud absurde dicere Epictetus potuit; nec vero admodum probabile est, satis notum & usu tritum nomen πύκτης (cui etiam propria sedes hic, ubi & παγκρατιασταὶ & μονομάχοι nominantur, videri debebat) in παίκτης fuisse a librariis temere mutatum. Si quis tamen cum Fabro l. c. minime dubitandum duxerit, quin πύκτας pro παίκτας sit legendum, ei equidem litem non movebo. In παίκτας consentiunt pab. πέκτας habet pc. quod ex eodem παίκτας corruptum.

Ibid. νικήσας. νικήσεις edens VPTONVS, hæc ad h. l. notavit: „Hæc vox abest ab editis omnibus, ex nostro codice suppleta. Sed quid si νικήσας legas? Χαῖρε, παράδοξε, οὐχὶ — — νικήσας. *Salve, paradoxe, qui non vicisti* &c." — Mihi ista conjectura viri docti non probabilis modo, sed certa atque necessaria visa est; quare adoptare eam non dubitavi. Nihil prorsus hic juvabant nostri libri. Mox, pro τοὺς ὁμοίους αὐτοῖς, est τοῖς αὐτοῖς ὁμοίους in pa. mendose: debebat τοὺς αὐτοῖς ὁμοίους.

Vers. 24. Ἀλλ' εἰπέ· Ἔκδεξαί με μικρὸν, Φαντασία. Sic III. 12, 15. ἀνεξέταστον Φαντασίαν μὴ παραδέχεσθαι, ἀλλὰ λέγειν, Ἔκδεξαι, ἄφες ἴδω τίς εἶ. Et Enchir. c. 34. ἐκδεξάσθω σε τὸ πρᾶγμα. Vide Shaftesb. Vol. I. p. 320." VPTON.

Vers. 25. μὴ ἐφῇς αὐτῇ προάγειν. „Vide III. 24, 98." VPTON.

Ibid. ἀναζωγραφοῦσῃ τὰ ἑξῆς. Confer supra, vers. 16.

Ibid. οἴχεταί σ' ἔχουσα, *te secum rapiet.* Quemadmodum ἥκω ἔχων græce dicunt, pro *adfero;* sic οἴχομαι ἔχων est *aufero, abripio.*

Ibid. ἄλλην τινὰ ἀντεισάγαγε *&c.* „Confer III. 24, 10.“ VPTON.

Verf. 29. ὡς τοὺς Διοσκούρους ἐν χειμῶνι οἱ πλέοντες. „Caftor & Pollux, Diofcuri, Jove nati ex Leda, navigantibus falutares:

— — *quorum fimul alba nautis*
ftella refulfit;
defluit faxis agitatus humor,
concidunt venti.“ [Horat. Od. I. 12.]

VPTON.

Ibid. ποῖος γὰρ μείζων χειμὼν, ἢ ὁ ἐκ φαντασιῶν ἰσχυρῶν καὶ ἐκκρουστικῶν τοῦ λόγου. „ἰσχυραὶ φαντασίαι funt, ut ait A. Gellius lib. XIX. c. 1. *vifa quæ vi quadam fua fefe inferunt nofcitanda hominibus.* Hæc eft igitur mens Epicteti: *Ecquæ major tempeftas effe poffit, quam cum vifa vehementer fefe inferunt & rationem deturbant?*“ VPTON, *in Notis ad voc.* ἐκκρούω. Conf. Adnot. ad II. 13, 19. Perperam & invitis mstis χειμῶν fcribunt Ven. & Baf.

Verf. 30. ὅση γαλήνη. „Eadem translatione non uno in loco utitur M. Antoninus. Sic lib. XII. f. 22. Πάντα ἡ ὑπόληψις· καὶ αὐτὴ ἐπὶ σοί. ἆρον οὖν, ὅτε θέλεις, τὴν ὑπόληψιν· καὶ, ὥσπερ κάμψαντι τὴν ἄκραν, γαλήνη, σταθερὰ πάντα, καὶ κόλπος ἀκύμων. *Omnia in opinione fita funt: & hæc ipfa in te. Tolle igitur, quandocunque volueris, opinionem; &, ficut promontorium prætervecto, tranquillitas* (adeft,) *omnia ftabilia, & finus æftu immunis.* Lib. VII. f. 68. τί γὰρ κωλύει ἐν πᾶσι τούτοις τὴν διάνοιαν σώζειν ἑαυτὴν ἐν γαλήνῃ. Lib. VIII. f. 28. Ὁ πόνος ἤτοι τῷ σώματι κακόν· οὐκοῦν ἀποφαινέσθω. ἤτοι τῇ ψυχῇ· ἀλλ' ἔξεστιν αὐτῇ τὴν ἰδίαν αἰθρίαν καὶ γαλήνην διαφυλάσσειν, καὶ μὴ ὑπολαμβάνειν ὅτι κακόν. *Dolor aut eft corpori malum; quod fi fit, corpus id cenfeat: aut animæ; at illi licet etiam inter dolores ferenitatem fuam tranquillitatemque fervare, nec opinari malum effe.*“ VPTON.

Verf. 32. αἰεὶ δ' ἀμβολιεργός. „Hefiod. Ἔργ. καὶ Ἡμ. vf. 413.“ [411.] VPTON.

CAPVT

CAPVT XIX.

TITVLVM hujus capitis, Πρὸς τοὺς μέχρι λόγου μόνον ἀναλαμβάνοντας &c. parum adcurate Vptonus cum Wolfio sic eft interpretatus: *Ad eos qui verbo tenus duntaxat fe pro Philofophis gerunt.* τὰ τῶν φιλοσόφων ἀναλαμβάνειν non eft *pro philofopho fe gerere*, fed *philofophorum præcepta addifcere.* Vide I. 20, 13. II. 16, 5. III. 21, 1 & 3. &c. Sic Polyb. III. 4, 10. IX. 20, 8. Tum nec fatis commode μέχρι λόγου *verbo tenus* nunc vertebatur: oportebat, *verborum* vel *verbis tenus*, in plurali numero, vel *fermonum, difputationum tenus;* (conf. I. 7, 5.) nempe quod id unum agant ifti homines, ut *verba facere ac differere poffint* de dogmatibus philofophorum, non ut in vitæ ufum ea convertant. Quo pertinet quod A. Gellius fcribit lib. XVII. c. 19. *Favorinum ego audivi dicere, Epictetum Philofophum dixiffe: Plerosque iftos, qui philofophari viderentur, philofophos effe hujuscemodi,* ἄνευ τοῦ πράττειν, μέχρι τοῦ λέγειν: *id fignificat, factis procul, verbis tenus.* conf. III. 24, 16. Præcipue vero *ratiunculas* fpectare videtur illas & infinitas argutias, quibus vulgus Stoicorum gloriam captabant. conf. infra vf. 22. Quo pertinet etiam, quod in Tabula Capitum hujus Libri, non μέχρι λόγου, fed μέχρι λόγων, fcribunt tres noftri codd. pabc. cum vett. edd. quod ipfum etiam h. l. codex pb. tenet. Vnus Vptonus in Capitum Indice μέχρι λόγου edidit, fua auctoritate (ut videtur) hanc fcripturam ex hoc loco iftuc transferens. Cæterum de hujus Capitis Argumento hæc adnotavit idem VPTONVS: „In hoc Capite infectatur iftos Philofophus nofter, qui oftentationis cauffa tam in Logicis, quam in Ethicis, in Philofophiæ hiftoriam curiofius inquirant, neque ulla propria fibi ftatuant dogmata. Vide omnino A. Gell. lib. I. cap. 2. & lib. XVII. c. 19. Obfcura autem funt nonnulla propter difputationes fubtiliores Stoicorum in re logica. Confule Ciceronem de Fato.“ [cap. 6 fq.] — Sic ille. Quibus adde, quæ de præcipuo hujus capitis Argumento nos adnotavimus ad vf. 6.

Verf. 1. Ὁ Κυριεύων λόγος &c. „De hoc loco (ait *Vptonus*) per Literas confultus vir amiciffimus IACOBVS HARRIS mihi in hæc verba refponfum dedit: „Si quis „petit hujus nominis (ὁ κυριεύων λόγος) rationem, im„pofitum videtur ob rei fignificatæ dignitatem, nempe

 „a cujus

„a cujus explicatione pendet tota *de Casu & Fato*, *de „Libertate & Necessitate* disputatio; qua quid in Ethica, „immo in omni Philosophia gravius?

„In hac controversia tres erant Stoicorum proposi„tiones, quibus hoc peculiare, ut, duabus quibuslibet „earum affirmatis, negaretur exinde tertia. Ex. gr. Pro„positiones sint A, B, C. Positis A & B, negabatur „C: positis A & C, negabatur B: positis B & C, ne„gabatur A. Ita fiebant tria diversarum conclusionum „argumenta, atque adeo tres inter Stoicos *αἱρέσεις*, sive „sectæ, pro diversitate harum conclusionum. His sin„gulis patrocinati sunt, alteri Diodorus, (cognomento „Dialecticus) alteri Cleanthes, & tertiæ Chrysippus. „Inter hos autem omnes convenerat, in singulis argu„mentis conclusionem recte fieri: id solum quærebatur, quas duas propositiones e tribus assumerent, un„de argumentum ducerent; quam propositionem relin„querent, ut in conclusione negaretur.

„Propositiones tales erant: 1. *Πᾶν παρεληλυθὸς, ἀλη„θὲς ἀναγκαῖον. Omne præteritum, rem esse necessario „veram.* 2. *Δυνατῷ ἀδύνατον μὴ ἀκολουθεῖν. Possibili im„possibile non esse consequens.* 3. *Δυνατὸν εἶναι, ὃ οὔτ' „ἔστιν ἀληθὲς, οὔτ' ἔσται. Esse aliquid possibile, quod „neque verum est nunc, neque verum erit.*

„Harum propositionum prima satis aperta; obscurio„res paululum secunda & tertia. [De prima vide tamen, „quæ mox inferius notabimus.]

„Secunda melius tali exemplo liquebit. Dictum hoc, „*Socrates gladio periturus est*, dum Socrates vivebat, „fuisse videtur *in futuro possibile:* postquam autem ve„neno Socrates perierat, tum *in præterito* videtur fa„ctum fuisse *impossibile*. Ita in uno subjecto (nempe, *ἐν „τῷ Socratem gladio perire)* misceri videntur duo plane „contraria, *Possibile* & *Impossibile*. Hoc vero per hanc „secundam propositionem fieri non potuit. Ait enim, „*Δυνατῷ ἀδύνατον μὴ ἀκολουθεῖν*, *Possibili Impossibile non „esse consequens;* seu, quod eodem redit, *Possibile in „Impossibile non convertere.*

„Hac explicata propositione, facilior tertia. Affirmat „enim id quod secunda negat, & est quodammodo illius „reciprocatio. Ait igitur, *Possibile esse aliquid, quod nec „verum est nunc, nec verum erit in futuro.* Ex. gr. Af„firmat, dictum hoc *(Mundus aqua peribit)* possibile „esse, quamvis nec nunc aqua pereat, nec olim peri„turus

„turus sit: neque enim necesse omnia possibilia re„vera evenire, sed fieri posse eorum aliqua nunquam „evenire.

„Nunc ad argumenta transeamus, hoc prius de na„tura rerum præmisso: Rerum aliæ sunt *necessariæ;* „aliæ *contingentes.* Necessariarum aliæ sunt *necessario* „*veræ;* aliæ *necessario falsæ.* Rursus: Rerum aliæ „sunt *præteritæ;* aliæ *præsentes;* aliæ *futuræ. Præ*„*teritæ* videntur plerisque *necessariæ; futuræ* vero, *con*„*tingentes.*

„His autem ita se habentibus, quicunque tractationem „*de Fato & Libertate* a rerum *præteritarum* contempla„tione exordiebantur, hi *Necessitati* faventes, (quippe „præteritum omne, ut videtur, necessarium) in uno „subjecto Possibile & Impossibile minime misceri puta„bant: atque idcirco, positis duabus prioribus proposi„tionibus, tollebant tertiam; hoc est, negabant *quid*„*quam possibile esse quod nec verum est nunc, nec ve*„*rum erit in futuro.* Horum princeps erat *Diodorus* „*Dialecticus.*

„Alii, a rerum *futurarum* contemplatione eandem „tractationem exordientes, *Contingentiæ* (si fas sit ita „loqui) potius, quam *Necessitati*, favebant. Quod enim „Futurum, id etiam videbatur Contingens. Hi ergo „tenebant, esse multa possibilia, quæ nec nunc vera, „neque olim vera futura erant. Quod autem, Possibile „& Impossibile in uno subjecto misceri, durum quiddam „& haud concoquendum videbatur, ut hoc evitarent, ne „res quidem præteritas Contingentia carere voluerunt. „Duabus ergo postremis propositionibus positis, tolle„bant primam; hoc est, negabant *Omne præteritum* „*rem esse necessario veram.* Horum e numero præcipuus „*Cleanthes.*

„Tertium restat Philosophorum genus, cui, utcun„que *Contingentiam* rebus *futuris* negare nollet, tamen „*præteritis* quoque concedere subabsurdum videbatur. „Hi ergo, ne sua privarent res præteritas Necessitate, „malebant Possibile & Impossibile in uno subjecto misce„ri; atque adeo, positis prima & tertia propositione, „tollebant mediam, hoc est, negabant *Possibili Impossi*„*bile nunquam esse consequens;* vel, quod eodem redit, „affirmabant, *Possibili Impossibile aliquando esse consequens.* „Hujus opinionis propugnator *Chrysippus.*

„Hæ vero ſententiæ, quotquot fuerunt, vel potius „fieri potuerunt; περὶ Δυνατῶν καὶ Ἀδυνάτων. Aut „enim, ſecundum Diodorum, tam Futura, quam Præ„terita, *neceſſaria* ſunt; aut, ſecundum Cleanthem, tam „Præterita, quam Futura, *contingentia;* aut, ſecundum „Chryſippum, Præterita quidem *neceſſaria*, Futura vero „*contingentia*.

„Atque hæc ſatis ad Λόγον Κυριεύοντα. Reſtat, ut „obiter explicemus *Epiſtolam* CICERONIS, cujus inter„pretatio ab hac doctrina pendet. Epiſt. 4. lib. IX. ita „ſcribit Varroni ſuo: Περὶ Δυνατῶν *me ſcito* κατὰ Διό„δωρον κρίνειν. *Quapropter, ſi venturus es, ſcito ne„ceſſe eſſe te venire. Si autem non es,* τῶν ἀδυνάτων *eſt* „*te venire. Nunc vide, utra te* κρίσις *magis delectet,* „Χρυσιππεία *ne, an hæc, quam noſter Diodotus non* „*concoquebat. Sed de his etiam rebus, otioſi cum erimus.* „*Hoc etiam* κατὰ Χρύσιππον δυνατὸν *eſt.*

„*Si venturus es, ſcito neceſſe eſſe te venire.* Hæc ex „Diodori ſententia; quippe qui negabat τὶ δυνατὸν εἶναι, „ὃ οὔτ' ἔστιν ἀληθὲς, οὔτ' ἔσται, quique ob hanc ratio„nem tenebat omnem eventum evenire neceſſario.

„*Nunc vide, utra te* κρίσις *magis delectet:* nempe „Diodori, qui omnia ad neceſſitatem referebat; an al„tera Chryſippi, cui, contra Diodorum, placebat, δυνα„τόν τι εἶναι, ὃ οὔτ' ἔστιν ἀληθὲς, οὔτ' ἔσται, quique „idcirco putabat rem fieri non potuiſſe, quoniam non „erat eventura.

„*Sed de his rebus, otioſi cum erimus: hoc etiam* κα„τὰ Χρύσιππον δυνατὸν *eſt.* Δυνατὸν eſt κατὰ Χρύσιπ„πον, nos de his rebus in otio diſputare, ſeu ita for„ſan eveniat, ſeu non; quia Chryſippo judice nonnulla „ſint in numero τῶν δυνατῶν, quæ nunquam fiunt. At „non ita ex Diodori ſententia; cui ἀδύνατον eſt, & per „omne tempus ἀδύνατον fuit nos diſputaturos, ſi revera „non diſputamus: ſin vero ullo umquam tempore diſpu„taturi ſumus, tum pari modo ſemper ἀναγκαῖον."

Hæc tam acute, quam docte, HARRISIVS. De eodem κυριεύοντι λόγῳ (cujus jam meminerat noſter cap. præced. vſ. 17 ſq.) breviter in Indice hæc monuit VPTONVS: „Dicitur argumentatio Κυριεύων, quia cæteras inter argumentationes dominari videtur. Meminit autem (præter Noſtrum) quoque Lucianus in Vitar. Auct. (c. 22. T. I. edit. Hemſt. p. 562.] Plutarch. in Sympoſ.

Sympos. lib. I. quæst. 1. Themistius in Orat. 2.* — Auctorum verba citavit Menagius ad Laërt. II. 108. p. 123 sq. Numero vero eorum, qui hujus rationis meminerunt, adjiciendus A. Gellius lib. I. c. 2. ubi quidem in vett. editt. corruptum id nomen. De ipsa quæstione vero, vel quæstionibus, quæ ista argumentatione tractabatur, quas perspecte sane Harrisius enodavit, conferendus utique, quem jam supra Vptonus laudavit, Cicero, de Fato, cap. 6 sqq. & e recentioribus Baylius, in Dict. Histor. & Crit. art. *Chrysippe*, nota *S.* Cæterum de origine ac vi nominis aliter, atque Harrisius aliique, GASSENDVS judicavit, de Logicæ Orig. & Variet. cap. 6. Tom. I. opp. p. 52. ita scribens: „Videri quidem posset intelligenda *Ratio* quædam *princeps:* verum, ut *Achilles* ratio dicitur, non quod hoc nomine indicetur illius præ cæteris robur, sed quod in ejus deductione fiat Achillis mentio; sic *ratio* videtur dicta *Dominans,* non quod aliarum imperans sit, sed quod Dominationis mentio in ejus deductione fiat. &c."

Ibid. ἀπὸ τοιούτων τινῶν ἀφορμῶν ἠρωτῆσθαι φαίνεται. Conqueritur VPTONVS, non modo propter subtiliores Stoicorum disputationes obscura esse nonnulla in hoc capite; sed „Obscura quoque (ait) propter errata librariorum. Nam ipso statim in initio quid hæc sunt? Ὁ κυριεύων λόγος ἀπὸ τοιούτων τινῶν ἀφορμῶν ἠρωτῆσθαι φαίνεται. Lego autem ἐπὶ τῷ ἠρωτῆσθαι, voculis ἐπὶ τῷ a librariis omissis. Ita esse legendum patet ex II. 18, 18. ἐπὶ τῷ τὸν κυριεύοντα ἐρωτῆσαι." — Sic igitur legi vult prima hujus capitis verba: Ὁ κυριεύων λόγος ἀπὸ τοιούτων τινῶν ἀφορμῶν ἐπὶ τῷ ἐρωτῆσθαι φαίνεται. Quo loco nescio, ipsam ne emendationem a viro docto propositam, an rationem qua fulcire illam conatur, magis infeliciter excogitatam dicam. Sane, quod II. 18, 18. legimus *non esse operæ pretium,* μέγα φρονεῖν ἐπὶ τῷ τὸν κυριεύοντα ἐρωτῆσαι, mirum est (ne quid amplius dicam) inde colligere velle, hoc etiam loco verba ἐπὶ τῷ esse inferenda. Cæterum absque his verbis clare & perspicue procedit oratio, adjectis illis impedita fit & soloeca. Quam sententiam verbis e conjectura sua concinnatis subjecerit Vptonus, non declaravit ipse, nec enim interpretationem adjecit, & in versione textui subjecta, Wolfium verbo tenus erat secutus: *Dominantis rationis quæstiones ab hujusmodi occasionibus proficiscuntur.* Satis vero adparet, vocabulum ἀφορμῶν ab eodem Vpto-

 no,

no, cum istam emendationem proponeret, pro participio fuisse acceptum verbi ἀφορμάω, *proficiscor*. At, ut taceam, numquam ista ratione verbum ἀφορμᾷν, sed ὁρμᾶσθαι. usurpari; si vel maxime ferendum illud judicaveris, saltem verbum ἀφορμῶν, hac notione acceptum, post se ἐπὶ τὸ desiderabat, non ἐπὶ τῷ; neque cum participio praesentis temporis poni infinitivus ἠρωτῆσθαι in praeterito debebat, sed ἐρωτᾶσθαι in praesente. Enimvero ἀφορμῶν haud dubie nunc nil aliud nisi genitivus pluralis est vocis ἀφορμή. Sunt autem ἀφορμαὶ, generatim quidem, *occasiones*, *rationes*, *praesidia*, *adjumenta*, quibus utimur ad aliquid adgrediendum suscipiendumve; apud Dialecticos vero sigillatim sunt *initia*, *principia*, *a quibus progreditur nostra cognitio*, aut *a quibus ad aliquid pronunciandum adserendumve proficiscimur*. Vide III. 2, 10. III. 6, 8. De verbi ἐρωτᾷν usu in hac connexione, dictum est ad cap. praec. vs. 18.

Ibid. κοινῆς γὰρ οὔσης μάχης *&c.* „Insere τῆς articulum; τῆς μάχης." VPTON. Mihi vero articulus h. l. non modo non desiderari, sed ne satis quidem commodus fore visus erat: nec agnoscunt eum nostri libri. Vide tamen infra, ad vs. 4. Particulam γὰρ, quae ex usu Graeci sermonis suo loco hic stat, & *scilicet*, *nempe* exponi debet, temere omisit pc. Sententiam istorum verborum perspecte Harrisius explicavit, *duas quasque e tribus istis enunciationibus pugnare cum tertia, eamque excludere.*

Ibid. τῷ, πᾶν παρεληλυθὸς ἀληθὲς ἀναγκαῖον εἶναι. Vulgo omnes τῷ, τὸ πᾶν &c. Sed in hoc VPTONVM probavi, in Notis monentem, delendum τὸ articulum ante πᾶν. Sane & per se intelligi debebat, alieno loco hic stare istum articulum, & mox vs. 2 & 3. idem pronunciatum, absque articulo ad nomen πᾶν adjecto, repetitum videmus. (Iamque his scriptis video ignorare h. l. istud τὸ codicem nostrum pb.) Sed quod eamdem enunciationem latine cum Wolfio sic reddidit idem Vptonus, *omne praeteritum necessario verum esse*, vocabulum ἀληθὲς a παρεληλυθὸς separans, & cum ἀναγκαῖον jungens; (in quo consentientem etiam Harrisium habuit, qui in graeco post παρεληλυθὸς comma interseruit, & latine verba ista sic enunciavit: *omne praeteritum, rem esse necessario veram*;) id quidem minus adcurate factum judicavi: & ex tota argumentationis connexione satis intelligi mihi visum erat, vocabulum ἀλη-

θὲς

θὲς cum *παρεληλυθὸς* esse conjungendum. Quemadmodum enim ab una parte tria ista a se invicem distinguuntur, *possibile*, *impossibile*, *necessarium*: sic ab altera parte, *verum præsens*, ὅ ἐστιν ἀληθὲς; *verum futurum*, ὃ ἔσται ἀληθὲς; & *verum præteritum*, τὸ παρεληλυθὸς ἀληθές. Eamdem enunciationem Cicero his verbis complexus est: *omnia vera in præteritis, necessaria sunt*. de Fato cap. 7.

Ibid. δυνατῷ ἀδύνατον μὴ ἀκολουθεῖν. Ante Vptonum ἀδυνάτῳ ἀδύνατον μὴ ἀκολουθεῖν edebatur. Quo refertur WOLFII hæc adnotatio: „Etsi me argutias istas non satis intelligere fateor, tamen quid si legatur τῷ δυνατῷ ἀδύνατον, vel, quod perinde est, τῷ ἀδυνάτῳ τὸ δυνατὸν μὴ ἀκολουθεῖν. Nam, *impossibile non esse consequens impossibili*, quid est nisi ταυτολογία inanis? quasi dicas, nihilum nihilo esse consequens, aut, ut poëta,

Ex nihilo nihil, in nihilum nil posse reverti."

Recte vero Vptonus, monente (ut ait) ipsius codice, δυνατῷ ἀδύνατον edidit: atque eodem modo bis pronunciatum hoc vs. 2 sq. repetitur consentientibus libris; quibus ex locis hic quoque δυνατῷ scribendum adnotaverat etiam Salmasius. In vitiosam scripturam, quæ olim vulgata erat, consentiunt quidem h. l. nostri codices pab. sed veri vestigium servavit pc. qui quidem alia parte aberravit, δυνατὸν ἀδύνατον scribens, pro δυνατῷ ἀδύνατον.

Ibid. δυνατὸν εἶναι ὃ οὔτ' ἔστιν ἀληθὲς, οὔτ' ἔσται. Cum omnes vulgo μὴ δυνατὸν εἶναι darent, recte nunc VPTONVS monuit: „Scribendum, quanquam silent codices, καὶ τῷ, δυνατὸν εἶναι: negativa particula μὴ prorsus deleta." — Cui lubens parui. Nam cum duabus prioribus positionibus pugnat hæc tertia, non negative enunciata, sed adfirmative: quod cum per se intelligebatur, tum ex his, quæ proxime subjicit ipse Epictetus, perspicuum erat; cum ait, Diodorum a sumtis duabus prioribus progressum ad negandam hanc tertiam.

Ibid. ὁ Διόδωρος. „*Diodorus*, Dialecticus dictus; cujus mentio sæpe fit apud Laërtium. Involutum & cornutum disserendi genus invenit. Inter Chysippum & Diodorum erat περὶ Ἀδυνάτων contentio. Vide Ciceron. de Fato cap. 7. & A. Gell. lib. XI. c. 12." VPTON.

Croni cognomen habuit. Laërt. II. 111. & Strab. apud Menag. ad l. c.

Ibid. δυοῖν. Præstuli hanc formam, quam offerebat pc. Vulgo δυεῖν edd. cum ceteris codd. Et sic mox rursus δυεῖν edebatur vs. 2. ubi pariter δυοῖν scripsi, præeuntibus codd. pbc. Quamquam & δυεῖν ferri fortasse poterat: nec enim constans est lex, quam Grammatici nonnulli statuunt, δυοῖν esse omnis generis, δυεῖν solius fœminini.

Verf. 2. τηρήσει. Forsan τηρήσεις. Eodem pertinet, quod τηρήσῃ in subjunct. habet pc. eadem notione ut in optativo; *tenuerit*, *tenebit fortasse*.

Ibid. τῶν δυοῖν. Videri possit, τῶν τριῶν fuisse dicendum. Sed intelligendæ ter *binæ* ex istis propositionibus, quæ simul stare possunt, sed excludunt tertiam.

Ibid. ἔστι τέ τι δυνατὸν. Caret τι pc.

Ibid. Φέρεσθαι, *sentire*. Vide ad IV. 1, 125.

Ibid. ἐπιπολὺ συνηγόρησεν. Tenui cum Vptono Wolfii versionem, *copiose patrocinatus est:* possis ἐπιπολὺ pariter *impense*, *fortiter*, *operose* interpretari.

Ibid. Ἀντίπατρος. „*Antipater*, Tarsensis, Stoicus; de quo Strabo lib. XIV. [p. 674. ed. Casaub.] Cicero de Offic. III. 12. & Acad. II. 47. „*Duo vel principes Dialecticorum*, *Antipater & Archedemus*. Sæpius illius facta est mentio apud Laërtium in vita Zenonis." VPTON. Confer Nostrum II. 17, 40. & alibi.

Verf. 3. ὅτι δυνατόν τ' ἐστὶν. Copulativam particulam τε, quam (nescio, casune, an consilio) omiserat Vptonus, restitui ex superioribus editionibus, cum quibus faciunt nostri codd. pac. Eamdem quidem ignorat etiam noster cod. pb. At percommode per τε & καὶ copulantur duo ista pronunciata, quemadmodum etiam versu superiori, ubi τε agnoscunt omnes.

Verf. 4. κοινὴν εἶναι αὐτῶν μάχην. κοινὴν εἶναι τὴν μάχην αὐτῶν pa. Vide supra quæ Vptonus adnotavit ad illa verba vs. 1. κοινῆς γὰρ οὔσης μάχης.

Verf. 5. οἱ δὲ περὶ Πανθοίδην. VPTONVS *in Indice:* „Πανθοίδης, *Panthoedes*, Stoicus nescio quis." — Nonnihil de hoc docere poterat Diogenes Laërt. V. 68. ubi *Dialecticum* adpellat, quem audivit Lyco Peripateticus; & VII. 193. ubi nominatur scriptum ejus περὶ Ἀμφιβολιῶν,

λιῶν, contra quod ſcripſit Chryſippus. Corrigendus vero levis error apud Laërtii interpretem, qui *Panthoedum* vocat hunc philoſophum, cujus nomen in recto caſu *Panthoedes* fuiſſe, non *Panthoedus*, ex hoc loco diſcimus. Eumdem errorem repetit Fabricius in Bibl. Græc. lib. III. cap. 33. Tom. II. p. 822. ubi *Panthoedum* in catalogo Philoſophorum Megaricorum ſive Dialecticorum commemorat. Quod niſi hic Epicteti locus ibi præteriiſſet doctiſſimi viri diligentiam, non ſolum illum errorem fuerat correcturus, ſed ſimul intellecturus, non minus in Stoicorum catalogo, quam in Dialecticorum, fuiſſe nomen *Panthoedæ* commemorandum; quemadmodum Antipatrum, Archidamum, Diodorum in utroque catalogo commemoravit.

Ibid. οἱ δὲ περὶ Χρύσιππον τὰ ἄλλα. Deſunt hæc in pb. male.

Verſ. 6. Σὺ οὖν τί; *&c.* „Auditor: Σὺ οὖν τί; *Tu quid adeo de hisce rebus* dicis, [vel] noſti? Epictetus: Οὐδέν· γέγονα &c. *Nihil equidem: in hoc natus ſum, ut* &c. Ita forſan legendum.“ VPTON. Immo vero nihil opus eſt, ut ſolicitetur vulgata. Poſt Σὺ οὖν τι; initio reſponſionis vox οὐδὲν percommode, ut mox verſ. 8. & ſæpe alibi, ſubintelligitur. Ad rem quod ſpectat; duo vitia hac diſputatione reprehendit Epictetus in diſcipulis ſuis, & in aliis, qui Stoicos philoſophos vulgo ſe jactabant. Vnum, quod in diſſerendo de difficilibus & ſpinoſis quæſtionibus gloriam captare conſueſſent; in quibus ſi ex ipſis quæreres quanam ex parte ſtet veritas, quamnam partem ipſi tuerentur, ne habebant quidem quid reſponderent, hoc uno contenti, ut *hiſtorice* (quod nos dicere ſolemus, conf. vſ. 11.) ſeu, quod eodem redit, veluti *Grammatici*, ut ait nunc Epictetus, id eſt, veluti poëtarum interpretes, aliorum dicta ſententiasque exponerent, &, quid quisque ex celebrioribus doctoribus auctoribusque de quaque quæſtione pronunciarit ſcripſeritve, enumerarent. In quo quidem, quatenus de quæſtionibus agitur, in quibus nihil vel parum momenti ad vitæ uſum ineſt, non valde magnum foret malum, ſi modo intelligerent iſti homines, ſe non alias partes niſi Grammaticorum agere, nec pro philoſophis ſe gererent, & inſanos ſibi ſpiritus ſumerent. Ego ſane ipſe, ait, cum tempus aut diſciplinæ ratio poſcit, ut de *ratione* illa, quam *Dominantem* vocant, faciam verba, non diſſimulo, nec me pudet

det fateri, me de hoc argumento non aliter disserere, nisi ut Grammaticum. Sunt enim alia argumenta graviora, quibus operam otiumque meum impendendum censui, ut non vacaverit mihi in hujusmodi quæstionum discussionem intendere cogitationem meam defigereque. (Conf. quæ Socrates ait apud Xenoph. Memorab. I. 1, 12.) Alterum est vitium multo gravius, quod in quæstionibus ad mores hominum & ad vitæ usum proxime spectantibus non aliter versantur illi falsi nominis Philosophi, atque in dialecticis hujusmodi argumentis, in quibus nihil nisi disserendi spectatur subtilitas. Vide infra vs. 11 sqq.

Ibid. τῷ βασανίσαι τὴν ἑαυτοῦ φαντασίαν. Conf. III. 26, 13. & infra vs. 14. hoc cap.

Vers. 7. Ἑλλάνικος. „Historicus. Citat ejus Aegyptiaca Athenæus lib. XI." VPTON. — Idem Τρωϊκὰ scripsit, ad quæ hic respicit Epictetus. Mox vs. 14. ejusdem *Aegyptiaca* commemorantur. Conf. Voss. de Hist. Græc. lib. IV. c. 5.

Vers. 8. Κἀγὼ περὶ τοῦ κυριεύοντος τί ἄλλο ἔχω ἀνωτέρω; Hanc scribendi rationem, τί, cum acuto accentu, interrogandi forma, e veteribus editt. Ven. & Bas. revocavi, (quibuscum faciunt nostri mssti;) cum in Col. Cant. Lond. τὶ esset scriptum, & in Vptoniana κυριεύοντός τι. Interrogandi autem signum, loco nudi puncti, quod dederant omnes, post ἀνωτέρω posui. Quam rationem in latina versione Wolfius, & cum Wolfio Vptonus expressit: *Ego quoque — — quid aliud habeo?* Cæterum satis intelligo, non multum h. l. referre, τί cum accentu, an τι absque accentu scribas: nam & hoc interrogative poterat accipi, hoc modo, *habeone aliquid?* Post interrogationem autem, initio responsionis intelligendum οὐδὲν, ut vs. 6. & sæpe aliàs. Vocab. ἀνωτέρω *sublimius* interpretati sunt Wolf. & Vpt. Mihi satis visum est *amplius*, vel *ulterius*. cf. II. 11, 12 & 16.

Vers. 9. Γέγραφε δὲ καὶ Χρύσιππος θαυμαστῶς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Δυνατῶν. „Hos Chrysippi libros inter alios quamplurimos citat Diog. Laërt. lib. VII. f. 191. περὶ Δυνατῶν πρὸς Κλεῖτον, δ'. *De Possibilibus ad Clitum, quatuor.* Quos respexit Cicero in Epist. supra citata, [Epist. 4. lib. IX.] ut monuit etiam Menagius ad Laërtium." VPTON. — Ceterum quod ibidem ait Menagius,

gius, *honorifice illos Chrysippi libros* h. l. *citari* ab Epicteto; recte monuit Baylius, (loco supra citato, art. Chrysipp. not. *S.*) satis adparere, quantum absuerit philosophus noster, ut ejus generis argutias & difficiles nugas magnopere admiraretur.

Ibid. Ἀρχέδημος. *Archedemus*, aliis *Archedamus*, aliis *Archidemus*, Tarsensis, Stoicus & Dialecticus; de quo jam dictum ad II. 4, 11. conf. paulo ante ad vs. 2. ubi & de *Antipatro*.

Vers. 10. ποῖον δόγμα πεποίησαι κατὰ τὸν τόπον; „Habent veteres editiones πεποίησαι. Wolfii editiones πεποίηκας. Forsan σαυτοῦ πεποίηται, uti infra legendum, vs. 14. Confer & supra, vs. 6." VPTON. — In πεποίησαι consentiunt editt. Ven. Bas. & Genev. puto & Salmant. quam mihi inspicere non licuit. Wolfii editio græca Dissertationum Epicteti, ut jam aliâs monui, nulla umquam fuit. Sed ad exemplum editionis Basileensis (in qua procuranda nullæ fuerant Wolfii partes) græcum contextum cum Wolfii versione Latina Notisque expresserunt editores Coloniensis, Cantabrigiensis, Londinensis. Has *Wolfii editiones* Vptonus immerito vocat: in quas temere prorsus atque perperam, præeunte Coloniensi, πεποίηκας h. l. irrepsit. Neque vero ullo modo veterem scripturam, recte a se in contextum revocatam, (in quam eamdem consentiunt mssti) solicitare in Notis Vptonus debebat: satis enim notum est, verbum ποιεῖσθαι non solum in medio genere, (quemadmodum supra vs. 6.) verum etiam in passivo, notione activa & reciproca *(facere aliquid sibi)* usurpari. Quare & recte vs. 14. πεποίησαι, pro πεποίηται, in quod ibi consentiebant libri, restituit; quam rationem nunc retractare, & mendosum πεποίηται postliminio revocare non debebat. Et ibi quidem veram lectionem, quæ ex Arriani libris expulsa erat, conservarunt nobis A. Gellii codices, lib. I. c. 2. ubi ista Epicteti verba recitantur.

Ibid. Ἀλλ' ἐρεῖς ἡμῖν Ἑλένην *&c.* „Hæ erant μελέται Sophistarum. Vide infra, III. 23, 11 & 35." VPTON.

Vers. 11. Καὶ ἐνταῦθα μὲν οὐδὲν μέγα *&c.* Vide supra ad vers. 6.

Ibid. πάσχομεν αὐτό. „Quid *patimur?* Nempe variis de re Ethica disputationibus futiliter operam damus, nulla

det fateri, me de hoc argumento non aliter disferere, nisi ut Grammaticum. Sunt enim alia argumenta graviora, quibus operam otiumque meum impendendum censui, ut non vacaverit mihi in hujusmodi quæstionum discussionem intendere cogitationem meam defigereque. (Conf. quæ Socrates ait apud Xenoph. Memorab. I. 1, 12.) Alterum eſt vitium multo gravius, quod in quæstionibus ad mores hominum & ad vitæ uſum proxime ſpectantibus non aliter verſantur illi falſi nominis Philoſophi, atque in dialecticis hujusmodi argumentis, in quibus nihil niſi disferendi ſpectatur ſubtilitas. Vide infra vſ. 11 ſqq.

Ibid. τῷ βασανίσαι τὴν ἑαυτοῦ φαντασίαν. Conf. III. 26, 13. & infra vſ. 14. hoc cap.

Verſ. 7. Ἑλλάνικος. „Hiſtoricus. Citat ejus Aegyptiaca Athenæus lib. XI." VPTON. — Idem Τρωϊκὰ ſcripſit, ad quæ hic reſpicit Epictetus. Mox vſ. 14. ejusdem *Aegyptiaca* commemorantur. Conf. Voſſ. de Hiſt. Græc. lib. IV. c. 5.

Verſ. 8. Κἀγὼ περὶ τοῦ κυριεύοντος τί ἄλλο ἔχω ἀνωτέρω; Hanc ſcribendi rationem, τί, cum acuto accentu, interrogandi forma, e veteribus editt. Ven. & Baſ. revocavi, (quibuscum faciunt noſtri mssti;) cum in Col. Cant. Lond. τὶ eſſet ſcriptum, & in Vptoniana κυριεύοντός τι. Interrogandi autem ſignum, loco nudi puncti, quod dederant omnes, poſt ἀνωτέρω poſui. Quam rationem in latina verſione Wolfius, & cum Wolfio Vptonus expreſſit: *Ego quoque — — quid aliud habeo?* Cæterum ſatis intelligo, non multum h. l. referre, τί cum accentu, an τι absque accentu ſcribas: nam & hoc interrogative poterat accipi, hoc modo, *habeone aliquid?* Poſt interrogationem autem, initio reſponſionis intelligendum οὐδὲν, ut vſ. 6. & ſæpe aliàs. Vocab. ἀνωτέρω *ſublimius* interpretati ſunt Wolf. & Vpt. Mihi ſatis viſum eſt *amplius*, vel *ulterius*. cf. II. 11, 12 & 16.

Verſ. 9. Γέγραφε δὲ καὶ Χρύσιππος θαυμαστῶς ἐν τῷ πρώτῳ περὶ Δυνατῶν. „Hos Chryſippi libros inter alios quamplurimos citat Diog. Laërt. lib. VII. ſ. 191. περὶ Δυνατῶν πρὸς Κλεῖτον, δ'. *De Poſſibilibus ad Clitum, quatuor.* Quos reſpexit Cicero in Epiſt. ſupra citata, [Epiſt. 4. lib. IX.] ut monuit etiam Menagius ad Laërtium." VPTON. — Ceterum quod ibidem ait Menagius,

gius, *honorifice illos Chrysippi libros* h. l. *citari* ab Epicteto; recte monuit Baylius, (loco supra citato, art. Chrysipp. not. *S.*) satis adparere, quantum absuerit philosophus noster, ut ejus generis argutias & difficiles nugas magnopere admiraretur.

Ibid. Ἀρχέδημος. *Archedemus*, aliis *Archedamus*, aliis *Archidemus*, Tarsensis, Stoicus & Dialecticus; de quo jam dictum ad II. 4, 11. conf. paulo ante ad vs. 2. ubi & de *Antipatro*.

Vers. 10. ποῖον δόγμα πεποίησαι κατὰ τὸν τόπον; „Habent veteres editiones πεποίησαι. Wolfii editiones πεποίηκας. Forsan σαυτοῦ πεποίηται, uti infra legendum, vs. 14. Confer & supra, vs. 6." VPTON. — In πεποίησαι consentiunt editt. Ven. Bas. & Genev. puto & Salmant. quam mihi inspicere non licuit. Wolfii editio græca Dissertationum Epicteti, ut jam aliâs monui, nulla umquam fuit. Sed ad exemplum editionis Basileensis (in qua procuranda nullæ fuerant Wolfii partes) græcum contextum cum Wolfii versione Latina Notisque expresserunt editores Coloniensis, Cantabrigiensis, Londinensis. Has *Wolfii editiones* Vptonus immerito vocat: in quas temere prorsus atque perperam, præeunte Coloniensi, πεποίηκας h. l. irrepsit. Neque vero ullo modo veterem scripturam, recte a se in contextum revocatam, (in quam eamdem consentiunt mssti) solicitare in Notis Vptonus debebat: satis enim notum est, verbum ποιεῖσθαι non solum in medio genere, (quemadmodum supra vs. 6.) verum etiam in passivo, notione activa & reciproca *(facere aliquid sibi)* usurpari. Quare & recte vs. 14. πεποίησαι, pro πεποίηται, in quod ibi consentiebant libri, restituit; quam rationem nunc retractare, & mendosum πεποίηται postliminio revocare non debebat. Et ibi quidem veram lectionem, quæ ex Arriani libris expulsa erat, conservarunt nobis A. Gellii codices, lib. I. c. 2. ubi ista Epicteti verba recitantur.

Ibid. Ἀλλ' ἐρεῖς ἡμῖν Ἑλένην *&c.* „Hæ erant μελέται Sophistarum. Vide infra, III. 23, 11 & 35." VPTON.

Vers. 11. Καὶ ἐνταῦθα μὲν οὐδὲν μέγα *&c.* Vide supra ad vers. 6.

Ibid. πάσχομεν αὐτό. „Quid *patimur?* Nempe variis de re Ethica disputationibus futiliter operam damus, nulla

nulla propria vitæ ratione nobis ſtatuta." VPTON. — Vide Adnot. modo citatam.

Verſ. 12. Εἶπέ μοι περὶ ἀγαθῶν *&c.* Ab his inde verbis, usque ad illa, vſ. 20. καὶ τούτους ἐκλελυμένους, recitatur hic locus apud A. Gellium lib. I. c. 2.

Ibid. Ἰλιόθεν μὲ φέρων *&c.* „Verſus Homeri, Odyſſ. *ι.* 39. Proverbialis locutio. A malo in pejus transeo: a nugis & ineptiis logicis, in nugas & ineptias ethicas. vide A. Gell. lib. I. cap. 2." VPTON. — Mihi vero nihil ejus rei, quam Vptonus in hujus Homerici verſus citatione vidiſſe ſibi viſus eſt, contigit videre: neque proverbii loco citari ſolitum illum verſum novi. Prolatis hisce poëtæ verbis nihil aliud ſpectaſſe mihi viſus eſt Epictetus, niſi ut falſe atque graphice notaret pernicioſam eorum vanitatem, qui graviſſimas quæſtiones ex Morali Philoſophia haud ſecus tractant, ac ſi de obvio quolibet poetæ loco interpretando ageretur, qui nihil quidquam in receſſu habeat, quod quidem ad vitam & ſalutem hominum ſpectaret.

Ibid. πέλασσεν. πέλασσε pc. πέλασε pb.

Verſ. 13. κακίαι. Putabam deſiderari articulum, αἱ κακίαι, quemadmodum paulo ante αἱ ἀρεταὶ dixit. Sed & apud A. Gellium nudum κακίαι absque artic. legitur.

Verſ. 14. Ἑλλάνικος. Vide ad vſ. 7. Apud A. Gellium habes Οὕτως Ἑλλάνικος λέγει. Sed ibi particulam iſtam perſpicuitatis cauſſa adjectam crediderim, non ex Arriani codice transſcriptam.

Ibid. Διογένης ἐν τῇ Ἠθικῇ. „*Diogenes* Babylonius, Antigoni præceptor, & Stoicus Philoſophus. Meminit Cicero, de Offic. lib. III. [c. 12.] & alibi. Laërt. VII. 13. Καὶ Εὔδρομος ἐν τῇ ἠθικῇ στοιχειώσει, καὶ Διογένης ὁ Βαβυλώνιος." VPTON.

Ibid. βεβασάνικας οὖν τι αὐτῶν. Conf. vſ. 6.

Ibid. καὶ δόγμα σεαυτοῦ πεποίησαι. Sic apud Gellium legitur; & recte ſic edidit Vpton, pro eo quod h. l. vulgatum erat, πεποίηται, quod ipſum immerito reſtituere juſſit idem Vptonus in Notis. Vide ſupra, ad vſ. 10. In πεποίησαι conſentiunt noſtri codd. pabc. cum Gellianis libris. Eamdemque lectionem ex edit. Salmant. commendavit Salmaſius.

Verſ. 15. Δείκνυε πῶς εἴωθας ἐν πλοίῳ χειμάζεσθαι. *Oſtende quo pacto adſueveris in navi tempeſtatem*

tem ferre; quo pacto te gerere consueveris, ubi in mari tempestas incidit. Vulgo omnes γυμνάζεσθαι, quod tenens VPTONVS: „Male (inquit) apud A. Gellium pro γυμνάζεσθαι, χειμάζεσθαι. Vide II. 16, 20." — Mihi vero non modo alienum h. l. γυμνάζεσθαι, sed & peraptum verbum & unice verum χειμάζεσθαι visum erat. Non enim de *exercitatione* nunc agitur, sed de *specimine edendo.* Est autem χειμάζεσθαι, *hyemale frigus pati; imbre, tempestate, procella vexari*, sive terra, sive mari. Itaque quoniam de ea *tempestate* nunc sermo est, *quam in mari quis patitur*, ἐν πλοίῳ adjecit. Idem verbum χειμάζεσθαι ad alias *calamitates vitam hominum turbantes* aut ad *curas animum angentes* translatum habes in Epicteti nostri fragmento apud Stobæum Serm. III. p. 44.

Ibid. Λέγε μοι, τοὺς Θεούς σοι, ἃ πρώην ἔλεγες. Cum in editionibus omnibus, (ne Vptoniana quidem excepta) & in codicibus Arriani sic legeretur, Λέγε μοι, τοὺς Θεοὺς οἷα πρώην ἔλεγες· opportune in Notis VPTONVS monuit: „Omnino lege (uti & monuit ad oram sui libri Vir Nobilis) Λέγε μοι, τοὺς Θεούς. σοι, οἷα. [Virum Nobilem, *Shaftesburium* ab Vptono dici sæpe vidimus.] Atque ita repone apud A. Gellium. De hac jurandi formula vide infra ad III. 1, 35." — Cui in eo, quod præcipuum erat, sum obsecutus. Cæterum, quamquam per se non improbem οἷα, tamen ipsa scripturæ vestigia indicare videbantur, nudum ἃ scribi debuisse, quod & apud Gellium superest. Ex Θεούς σοι ἃ, Θεοὺς οἷα fecere librarii, quibus parum familiaris illa formula erat. Apud Gellium ejusdem formulæ ignoratio aliam hujus loci alterationem aliumque errorem peperit. Semidoctus aliquis librarius pronomen σοί, in σὺ mutatum, verbis τοὺς Θεοὺς præposuit; &, quo formulam jurandi compleret, πρὸς præpositionem adjecit, Λέγε μοι σὺ πρὸς τοὺς Θεοὺς ἃ πρώην &c. immemor nimirum, cum πρὸς in jurandi formula non τοὺς Θεούς, sed τῶν Θεῶν fuisse dicendum.

Ibid. μή τι κακία ἐστι. Perperam κακίας ed. Ven. & Bas. cum codd. pac. Errorem correxerunt editores Genev. Colon. & seqq. Et recte κακία dat pb.

Vers. 16. οὐκ ἄρας ξύλον ἐνσείσεις αὐτῷ. Ante Vpt. ἐνσείσοις dabant editiones omnes, excepta Salmanticensi, e qua ἐνσείσεις commendavit Salmasius, quod tacite in con-

contextu posuit Vptonus; id ipsum vero ἐνσείσεις & A. Gellius dabat, & Parisini codices tres.

Ibid. καὶ σὺ ἐλθὼν παίζεις. Perspecte sic Vptonus edidit, SHAFTESBVRIO obtemperans, qui, cum καὶ σὺ θέλων παίζεις vulgo legeretur, monuerat: „Forte ἐλθὼν, quod & postea inveni in duobus vett. codd. A. Gellii.“ — Quam lectionem, unice veram, nescio cur apud Gellium non adoptarint recentiores editores. Illud ipsum ἐλθὼν habent etiam nostri codd. pab.

Vers. 18. μετέχον κακίας. Sic est apud Gell. & in nostro cod. pb. & sic edere etiam Vptonus voluerat, cujus operæ in accentu aberrantes, μέτεχον expresserunt. μέτοχον dabant h. l. superiores omnes editiones cum pac. quod per se quidem ferri fortasse poterat, sed non in usu fuisse videtur Stoicorum. Supra vers. 13. τὰ μετέχον]α dixerat τῶν ἀρετῶν, & τὰ μετέχον]α κακίας. Rursus vs. 15. κακίας μετέχον. Eodem modo Laërt. VII. 94. Stobæus Eclog. Ethic. p. 166. Sextus Empir. adv. Ethicos, lib. XI. 28 sq. &c.

Ibid. σὺ οὖν τίνα ταῦτα ἔλεγες; *Tu vero quænam* (vel *quid*) *hæc esse dicebas?* Minus recte apud Gellium, & ex importuna critici alicujus mutatione scribitur, σὺ οὖν τίνα πρὸς ταῦτα ἔλεγες;

Vers. 19. ἀγέννεια. ἀγένεια pa.

Ibid. ἠλαζονεύου correxit Vpt. præeunte Salmasio; & sic pab. Perperam ἀλαζονεύου editt. vett. cum pc.

Ibid. τοῖς ἀλλοτρίοις ἐκαλλωπίζου. Corrupte ἐγκαλλοπίζου pc. Lubens accepturus eram ἐνεκαλλωπίζου.

Ibid. τί Στωϊκὸν ἔλεγες σεαυτόν; „Vide II. 9, 19.“ VPTON.

Vers. 20. ἐν οἷς πράσσετε. Tacite hoc restituit Vptonus, præeuntibus Gellii libris; cum quibus facit noster pb. Olim ἐπράσσετε edebatur.

Vers. 21. ποῦ γὰρ ἵν' ὑμεῖς τὴν ἀρετὴν &c. VPTONVS in Notis sic scribere jubet: ποῦ γὰρ * * * ἵν' ὑμεῖς &c. Nam: „Videntur (ait) quædam deesse. Vide Wolfii versionem.“ — Nempe sic Wolfius: *Nam unde apparebit? quo facto demonstrabitis, persuasum habere vos, virtutem* &c. At non audeam ego contendere intercidisse aliquid. Videtur esse elliptica quædam loquendi formula: *ubi enim* est, *ut revera vos existimetis*, &c. id est, *ubi enim monstratis, revera existimare vos* &c.

qua

qua parte videam? quomodo credam vel *unde enim intelligam?* nam & interdum idem ac πῶς valet ποῦ, ut I. 29, 11. II. 7, 3. IV. 13, 3 & 14. Reddit autem his verbis rationem, cur, cum *Peripateticos* nominet suos discipulos, ne hoc quidem nomine satis dignos esse dicat, sed *molles* & *enervatos* Peripateticos. Nam licet *Peripateticorum ratio* universa, in morum disciplina, *delicatior molliorque* (ut est apud Ciceron. de Finib. V. 5) visa esset Stoicis, *quam virtutis vis gravitasque postularet;* quoniam non *solam honestatem virtutemque* in *bonis* ponerent, sed alia *animi bona*, alia *corporis*, alia *fortunæ* statuerent, e quorum cumulatione *vitam beatam* effici dicerent; tamen iidem Peripatetici (ut est apud eumdem Cicer. de Fin. V. 31.) *quamvis minimam animi præstantiam omnibus bonis corporis anteire* dicebant, *ut ea ne in conspectu quidem relinquantur:* & *honestum* (ut ait idem de Offic. III. 3.) *ita summum bonum* esse censebant, *ut omnia ex altera parte collocata, vix minimi momenti instar habeant.*

Vers. 22. τὰ γὰρ Ἐπικούρεια αὐτοὶ οὗτοι χεῖρον λέγουσι; τὰ γὰρ Περιπατητικὰ οὐ καὶ αὐτὰ ὁμοίως ἀκριβοῦσι; „Habes χεῖρον ex nostro codice. [Quod vocab. cum ignorarent superiores editiones, non interrogandi signum post λέγουσι & ἀκριβοῦσι posuerant, sed nudum punctum, quod & ipse Vptonus in contextu tenuit.] Fortasse autem negativa particula οὐκ, infra posita, revocanda est in suum locum, & ponenda ante χεῖρον. Vel potius ἐρωτηματικῶς scribendum, hoc modo: τὰ γὰρ Ἐπικούρεια αὐτοὶ οὗτοι χεῖρον λέγουσι; τὰ γὰρ Περιπατητικὰ οὐκ αὐτοὶ (non αὐτὰ) ὁμοίως ἀκριβοῦσι; *Hi ipsi enim Epicuri dogmata pejus recensent? hi ipsi Peripatetica non æque subtiliter tractant?*" VPTON. — Quorum alterum haud dubie recte monitum est a viro docto, interrogandi forma esse ista accipienda? Alterum non necessarium putavi, ut αὐτὰ in αὐτοὶ mutarem; quandoquidem percommode illud ad τὰ Περιπατητικὰ refertur, *Peripatetica etiam ipsa*, id est, *pariter etiam Peripatetica*. Cæterum pro οὐκ αὐτὰ, quod vulgo hic legebatur, οὐ καὶ αὐτὰ scripsi cum codice nostro pc. qui codex etiam vocem χεῖρον agnoscit cum codice Vpt. Perspicuum vero est, hoc dicere philosophum nostrum: Si *Stoicus philosophus* is est, qui Stoicorum rationem subtiliter explicare novit; eodem jure eumdem & *Epicureum* & *Peripateticum* adpellaveris, quoniam harum

pariter scholarum rationem non minus subtiliter idem homo exponere valet.

Vers. 23. Δεῖξατ᾽· ἐπιθυμῶ τινα, νὴ τοὺς θεοὺς &c. Sic edd. cum pa. Δεῖξατε, ἐπιθυμῶ &c. pb. Δεῖξατε νὴ τοὺς θεοὺς ἐπιθυμῶ τινα ἰδεῖν pc.

Vers. 25. οὐκ ἔχετε τὸν τετυπωμένον δεῖξαι. „τὸν τετυπωμένον, *plene & juste formatum.* ὁ τυπούμενος, *qui formatur.* Sic Seneca de Vita Beata, c. 24. *cummaxime facio me & formo.*" VPTON. — Conf. vs. 23. Perperam οὐκ ἔχετε τὸ τετυπ. pa.

Ibid. τὸν ἐπὶ ταῦτα κεκλικότα. Postquam κεκληκότα in contextu posuerat VPTONVS, quod in versione sic reddidit, *qui ad ista vocet;* parum commode id factum, profitetur in Notis: „κεκληκότα (inquit) habes ex nostro codice & edit. Salmant. [Sic & scriptum voluerat Salmasius.] Sed Basil. exhibet κεκλικότα, *qui ad ista propendeat:* quæ lectio huic loco magis commoda videtur." — Revocavi veram lectionem, quam Basileensi editioni præiverat Veneta, eamdemque & Wolfius in versione expresserat, & Genevensis editio & Col. & Cant. & Lond. tenuerant. Sic & recte noster pa. Sed κεκληκ. pbc.

Vers. 26. τὸν Δία τὸν Φειδίου. Placuit hoc, quod dedit pc. Cæteri libri τοῦ Φειδίου, ut antea edebatur.

Ibid. τὴν Ἀθηνᾶν, ἐλεφάντινον καὶ χρυσοῦν κατασκεύασμα. Conf. Il. 8, 20. & ibi not.

Ibid. ὑμῶν ἀνθρ. ἡμῶν pc. male.

Ibid. μὴ ἀποτυχεῖν τινος &c. VPTONVS, quum in horum verborum versione, Wolfium secutus, sic scripsisset, *qui nulla re frustretur, nullo casu lædatur,* in Notis deinde monuit, *frustrari* scribendum, *lædi* &c. „Hæc enim (ait) ad verbum *velit* referuntur: neque de perfecto Stoico loquitur, sed de eo qui formari incipit."

Vers. 27. δεῖ περιπλέκειν. δεῖ πλέκειν pb.

Ibid. ἐν τῷ σωματίῳ. Caret h. l. τῷ pb.

Vers. 28. Τί οὖν αὐτοῖς ἐμπαίζετε, καὶ τοὺς ἄλλους κυβεύετε; E veteribus editionibus αὐτοῖς revocavi, quod in αὑτοῖς pro suo more mutavit Vptonus. Idem valet αὑτοῖς ac ὑμῖν αὐτοῖς. Habet tamen h. l. αὐτοῖς pb. In pa. vero uterque notatus est spiritus. Sed pc. αὑτοῖς cum

cum vett. editt. Iam quæ ſequuntur verba, difficultate non carent, & ſuſpecta utique poterant videri. Ad quæ VPTONVS: „Quænam (inquit) in his verbis, καὶ τοὺς ἄλλους κυβεύετε, aut ſtructura, aut ſenſus? Repono, Τί οὖν αὐτοῖς ἐμπαίζετε καὶ τοῖς ἄλλοις; τί περὶ τὰ μέγιστα κυβεύετε; *Quid igitur vobismet ipſis & aliis imponitis? quid de rebus maximi momenti aleam jacitis?* Multa omiſerunt in hiſce exſcribendis Diſſertationibus librarii. Confer autem II. 9, 17. III. 21, 22. Vel legi poſſet, τί κυβεύετε, vide III. 21, 24." — Niſi τοὺς ἄλλους κυβεύετε, *alios luditis*, idem eſt ac τί ἐξαπατᾶτε. Vide II. 9, 19. coll. cum vſ. 17. In eamdem ſententiam apud Suidam κυβεία exponitur πανουργία. In ſcriptura nihil variant libri.

Ibid. οὐδὲν ὑμῖν προσηκόντων. Ignorabant olim vocem ὑμῖν edd. quam recte adjecit Vptonus, ſuum puto ſequens codicem: habet certe eamdem noſter pb.

Verſ. 29. ταύτην τὴν ἐπιβολήν. Articulum τὴν, quem ignorabant vulgo omnes, ex conjectura adjiciendum cenſueram. Eumdem deinde obtulit noſter codex pb.

Ibid. ἀναναγκάστους. Mendoſe ἀναγκάστους editt. Ven. Baſ. Gen. Col. Et iidem mox εὑροῦντας, pro εὐροοῦντας. Correxit editor Cantabr. quem ſecuti ſunt Loud. anonymus & Vptonus. Vtrobique veram ſcripturam tuentur noſtri mssti.

Ibid. εἰς τὸν Θεὸν ἀφορῶντας. E ſuperioribus editionibus reſtitui hoc verbum ἀφορῶντας, pro quo ἐφορῶντας ſuo e codice edidit Vptonus. ἀφορᾶν εἴς τινα eſt *reſpicere aliquem, oculos in aliquem convertere.* ἐφορᾶν eſt *inſpicere, luſtrare,* &c. nec cum præpoſ. εἰς conſtrui ſolet, nec per ſe huic loco convenit. Recte ἀφορῶντας pabc.

Verſ. 30. οὐκ ἀνύετε τὸ ἔργον. ἀνύεται pb. Sane non male; ac fortaſſe etiam rectius. Sic & pc. ſed in hoc ſuperne adnotata eſt altera ſcriptura. cf. ad vſ. 33.

Ibid. εἰ καὶ ὑμεῖς ἔχετε τὴν ἐπιβολήν. Sic corrigendum putavi, cum ante Vptonum omnes hoc modo dediſſent ἔχετέ τ' ἐπιβολήν, quod Vptonus tacite in ἔχετ' ἐπιβολὴν mutavit. Operarum puto errore in principe editione Veneta pro ſcripturæ compendio, quo articulus τὴν in ſcripto codice deſignabatur, τ' eſt poſitum;

fitum; qui error inde in alias editiones manavit. Hæc scripseram, cum consentientes tres nostros codices in eam scripturam vidi, quam Vptonus repræsentavit; quare tenendam eamdem duxi. Modo ἔχετε, absque apostropho, scribere placuit.

Ibid. Verba κἀγὼ πρὸς τῇ ἐπιβ. καὶ παρασκ. οἷαν δεῖ desunt in pab. sed habet ea pc. cum editis.

Ibid. Τί τὸ λεῖπόν ἐστιν; Sic recte ed. Venet. quod temere in τί τὸ λοιπόν ἐστιν; mutarunt sequentes editores. Id ipsum tamen, λοιπόν ἐστι, habent etiam nostri codd. pac. ac fortasse habuit etiam Vptoni codex; quare intactum hoc reliquit ille Editor. Sed in λεῖπον cum ed. Ven. consentit pb. Sic mox vs. 31. τί ἡμῖν λείπει; & IV. 6, 14. τί οὖν τὸ λεῖπόν μοι ἐστί; *quid ergo mihi deest?* Vide tamen III. 26, 13. & ibi not.

Vers. 31. καὶ ὕλην παρακειμένην. Vulgati omnes: Ὅτάν ἴδω τέκτονα, ὅταν ὕλη πάρεστι παρακειμένη. Monuit vero VPTONVS: „Noster codex, Ὅταν ἴδω τέκτονα καὶ ὕλην παρακειμένην." — Quam lectionem adoptandam duxi, non modo quia per se concinnior est altera, in qua otiose & ingrate, ne dicam putide, junguntur πάρεστι παρακειμένη, sed & quoniam soloeca hæc est, conjunctionem ὅταν cum indicativo construens. Cum Vpt. facit noster codex pb.

Ibid. Καὶ ἐνθάδε τοίνυν ὁ τέκτων ἐστὶν, ἡ ὕλη ἐστί. Olim edebatur καὶ ἐνθ. τοιν. ὁ τέκτων ἐστὶ, μὴ ὕλη ἐστί. *&c.* Quæ Wolfius sic interpretatus est: *Et hic ergo, si faber est, si materia suppetit, quid nobis deest?* Vnde apud Vptonum SHAFTESBVRIVS: „Interpres (ait) videtur legisse εἰ ὕλη. Sed fortasse legendum ἡ ὕλη, vel interrogative & affirmative." — Et interrogative, adfirmandi vi, græca jam expresserat editor Cantabr. & cum hoc Londinensis anonymus, μὴ ὕλη ἐστί; scribentes, cum interrogandi signo. VPTONVS vero: „Noster codex (inquit) in marg. ἐστω ἡ. ἄλλως, ἐστὶ ἡ ὕλη ἐστί." — Cujus Notæ præscriptum sequens ille, edidit καὶ — — ὁ τέκτων ἐστὶ, ἡ ὕλη ἐστί. Ego, probam scripturam ἡ ὕλη pariter adoptans, ad præcedens verbum ἐστὶ literam ν ἐφελκυστικὴν adjeci; quæ olim per librarii alicujus errorem a suo verbo sejuncta, & ad sequentem literam ἡ tracta, mendosæ scripturæ μὴ ὕλη originem dederat. Eodem modo corrigendum hunc locum

locum jam olim monuerat Salmasius: & in veram scripturam, ἡ ὕλη, consentiunt nostri mssti libri omnes; & in pa. quidem praecedit ἐστὶ, absque ν, ut Vptonus edidit; in pbc. vero ἐστὶν praecedit.

Ibid. χρῆσις φαῦλ. κρίσις, pro χρῆσις, habet pb. quae vocabula saepe confunduntur a librariis.

Vers. 33. Διὰ τί οὖν οὐκ ἀνύετε; εἴπατέ μοι τὴν αἰτίαν. ἢ γὰρ παρ' ἐμὲ οὐκ ἀνύετε, ἢ παρ' ὑμᾶς &c. Ante Vptonum, omissis perperam verbis nonnullis, sic legebatur: διατί οὖν οὐκ ἀνύεται, ἢ παρ' ὑμᾶς &c. VPTONVS vero in hunc modum edidit: Διατί οὖν οὐκ ἀνύετε; εἴπατέ μοι τὴν αἰτίαν· ἢ γὰρ παρ' ἐμὲ ἀνύεται, ἢ παρ' ὑμᾶς, &c. Tum in Notis: „Hunc locum, ait, supplevi ex nostro codice: vide ad I. 18, 8. Tamen illud ἀνύεται sententiam turbat: ejice itaque, & supple αἰτία, hoc modo: Διατί οὖν οὐκ ἀνύετε; εἴπατέ μοι τὴν αἰτίαν; ἢ γὰρ παρ' ἐμὲ, ἢ παρ' ὑμᾶς, ἢ παρὰ φύσιν τοῦ πράγματος. *Cur igitur non profectum facitis? dicite mihi caussam? nam vel ego sum caussa, vel vos, vel rei natura.*" — Ego vero, lubens accipiens id quod Vptoni codex dabat; & Adnotationis illius memor, qua idem vir doctus plura omissionum exempla collegit a librariorum aberratione profectarum; (Not. ad I. 18, 8.) ipsam denique orationis h. l. connexionem consulens; plane intelligere mihi visus sum, verbum illud ἀνύεται, quod, ut importunum, delere Vptonus jubet, ex ἀνύετε esse corruptum, &, quemadmodum paullo ante οὐκ ἀνύετε dixerat Epictetus, sic & h. l. οὐκ ἀνύετε cum negante particula repeti debuisse. Nam quod, deleto verbo ἀνύεται, nomen αἰτία intelligendum Vptonus putavit; id quidem (ut taceam, una manu sic tolli, quod altera acceperamus) sermonis usui repugnat: non enim dicunt Graeci, παρ' ἐμὲ αἰτία ἐστὶ τούτου, sed παρ' ἐμὲ τοῦτο γίνεται, quod ipsum idem valet ac ἐγὼ τούτου αἴτιός εἰμι, quemadmodum latine dicimus *per me hoc fit*, pro, *ego in caussa sum cur hoc fiat*, vel *mea hoc fit culpa*. Quodsi quis vero servatum ἀνύεται in passivo cupiat, non repugnabo; modo & huic verbo negans adjiciatur particula, ἢ γὰρ παρ' ἐμὲ οὐκ ἀνύεται, aut *enim mea culpa non perficitur res*, vel, *nihil proficitur*. Sed si h. l. ἀνύεται legas, etiam paullo ante restitui ἀνύεται debebit, quod olim ibi editum erat, διατί οὖν οὐκ ἀνύεται; consentientibus nostris pabc. conf. supra ad vs. 30. Sive autem ἀνύετε legamus, sive ἀνύε-

ἀνύεται, intelligendum ad hoc verbum (cum hoc ipso loco, tum paullo ante, ubi ait διατί οὖν οὐκ ἀνύετε;) nomen τὸ ἔργον, quod vſ. 30. diſerte erat adjectum. Interrogandi ſignum, quod poſt εἴπατέ μοι τὴν αἰτίαν, alieno ſane loco, Vptonus poſuerat, conſulto delevi.

Verſ. 34. Τί οὖν; θέλετε ἀρξώμεθα &c. Vulgo omnes θέλετε cum ſuperioribus jungebant: Τί οὖν θέλετε; ἀρξώμεθα &c. Et deinde ſub finem capitis, ἀρξώμεθα. μόνον πιστεύσατέ μοι. Sed VPTONVM probavi, monentem in Notis: „Hæ aliter diſtingui poſſunt, & fortaſſe melius: τί οὖν; θέλετε ἀρξ. interrogative. Et mox, ἀρξώμεθα μόνον." — Inter ἀρξώμεθα & μόνον diſtinctionem quidem poſuerunt pab. ſed conjunxit iſta verba pc.

CAPVT XX.

TIT. Πρὸς Ἐπικουρείους. Πρὸς τοὺς Ἐπικ. pb. ſed articulum in Indice Capitum omittit idem codex cum aliis.

Verſ. 1. Ἐξανάγκης. „Ita omnes libri, pro ἐξ ἀνάγκης, *ex neceſſitate, neceſſario.*" VPTON. — Mos hic fuit librariis noſtris, duas voces in unam ſic contrahere. Sic fere conſtanter διατοῦτο, ἐξάπαντος & ſimilia, pro διὰ τοῦτο, ἐξ ἅπαντος &c. quæ nos plerumque disjuncta exprimi curavimus. Sic mox verſ. 2. δηλονότι dabant omnes, ubi perſpicuitatis etiam cauſſa commodius ac pæne neceſſarium duxi, δῆλον ὅτι diviſis vocibus ſcribere.

Ibid. τὸ ἐπάναγκες εὑρίσκεσθαι καὶ τῷ ἀντιλέγοντι συγχρήσασθαι αὐτῷ. „Forſan ἐξανάγκης." MEIBOMIVS. — „Neſcio, niſi quia ἐξανάγκης præceſſit. Mox quoque idem vir doctus pro τῷ ἀντιλέγοντι legit τὸν ἀντιλέγοντα, accuſandi caſu. Neque hic conjecturam omnino probo: nam refer τῷ ἀντιλέγοντι ad ἐπάναγκες." VPTON.— Conſtructionem verborum ſic intellige, τὸ εὑρίσκεσθαι ἐπάναγκες (εἶναι) καὶ τῷ ἀντιλέγοντι.

Verſ. 2. ἀντιλέγοι σῶ εἶναι. ἀντιλ. τὸ εἶναι pab.

Ibid. δῆλον ὅτι. Vide ad verſ. 1.

Ibid. οὗτος ὀφείλει. οὕτως ὀφείλει pa. ὀφείλει οὗτος pb.

Verſ. 3. Ἀνδράποδον, οὐδὲ τοῦτο. „Non accipit interrogative Schegkius: *Inertiſſime; quare etiam tuum illud*

illud (quod in universum negas) verum non erit. At Wolfius interrogative: *Mancipium, ne hoc quidem?*" VPTONVS. — Désunt tria ista verba in pc. Rursus in eodem deest vox οἷον, post ἤ.

Vers. 4. οὐδέν ἐστι γνωστὸν, ἀλλὰ πάντα ἀτέκμαρτα. „Cicero Acad. l. 13. *Itaque Arcesilas negabat esse quidquam quod sciri posset, ne illud quidem ipsum, quod Socrates sibi reliquisset. Sic omnia latere censebat in occulto, neque esse quidquam, quod cerni aut intelligi possit. Quibus de caussis nihil oportere neque profiteri, neque adfirmare quemquam, neque adsensione adprobare.* Et de Pyrrhone Laërtius IX. 90. Ἀνῄρουν δὲ οὗτοι καὶ πᾶσαν ἀπόδειξιν, καὶ κριτήριον, καὶ σημεῖον, καὶ αἴτιον, καὶ κίνησιν, καὶ μάθησιν, καὶ γένεσιν, καὶ τὸ φύσει τι εἶναι ἀγαθὸν ἢ κακόν." VPTON.

Ibid. οὐδὲν δεῖ ἀνθρώπῳ πιστεύειν. „οὐδὲν adverbialiter: vel οὐδενὶ legendum." VPTON. — Quidni vero οὐδὲν accusativus casus esse possit, a verbo πιστεύειν pendens? Quamquam & mox vs. 5. absque accusandi casu dicit οὐδεὶς πιστεύει οὐδενί.

Ibid. ἢ πάλιν ἄλλος. „Sic noster codex & Ms. Paris. [Et] Wolfii versio, *alius;* unde quoque posteriores editiones [Cantab. & Lond.] ἄλλος. At Cod. Ven. Bas. & Col. [item Genev.] ἄλλως." VPTON. — ἄλλος pb. & pa. inter lineas; (& sic corrigere etiam jusserat Salmas.) ἄλλως pc. & pa. in contextu.

Ibid. ἄνθρωπε. ὦ ἄνθρωπε pb.

Vers. 5. Τίνι οὖν τούτων διαφέρουσιν οὗτοι, τίνες ποτέ; οἱ Ἀκαδημαϊκοὺς αὐτοὺς λέγοντες; Ὦ ἄνθρωποι &c. In distinctione istorum verborum, & partim quoque in scriptura, in varias partes iverunt editores. Veneta editio sic habet: τίνι οὖν τούτων διαφέρουσιν οὗτοι. τίνες ποτέ. οἱ ἀκαδημαϊκοὺς αὐτοὺς λέγοντες ὦ ἄνθρωποι. Basileensis: τίνι οὖν τούτων διαφέρουσιν οὗτοι; τίνες ποτέ οἱ ἀκαδημαϊκοὺς αὐτοὺς λέγοντες ὦ ἄνθρωποι. Eodem modo Gen. & Col. nisi quod ποτὲ cum gravi accentu scribunt: cumque his consentiunt Cant. & Lond. nisi quod inter λέγοντες & ὦ ἄνθρωποι interrogandi signum interferunt. VPTONVS vero, servato (ut consentaneum erat) post λέγοντες interrogandi signo, praecedentia omnia uno tenore sic connexuit: Τίνι οὖν τούτων διαφέρουσιν οὗτοί τινές ποτε οἱ Ἀκαδημαϊκοὺς αὐτοὺς λέγοντες; pronomen τινὲς enclitice scribens, & pro

 indefi-

indefinito (non pro interrogativo) accipiens: neque vero verba ista τινές ποτε in latina versione expressit; quae, ad eam rationem, qua eamdem dictionem III. 1, 14. III. 1, 31. III. 2, 15. (in Indice, sub voce τὶς) interpretatus est, *nescio qui*, erant vertenda. Quam rationem non praecise improbaverim equidem: sed nec dissimulo, non satis mihi liquere istius formulae vim, passim apud Nostrum occurrentis. Et prope absfui ut prorsus suspecta h. l. ista verba, τινές ποτε, vel τίνες ποτὲ, & temere in contextum intrusa putarem; quam suspicionem Vptonus etiam in duobus ex illis locis, quae paullo ante citavi, III. 1, 31. & III. 2, 15. significavit. conf. Adn. ad I. 1, 19. Denique probabilissimum mihi visum est, τίνες ποτέ; per adfectum & cum indignatione quadam dictum esse, in hanc sententiam, *quosnam dicam? quo eos nomine insigniam?* (Sic fere III. 1, 14. βλέπων με τίνος εἴπω σχῆμα ἔχοντα.) Et alibi quidem non parcit nomini; nec enim solum ἀταλαιπώρους vocat Academicos, II. 20, 20. sed & *cinaedis* comparat multorum ex ista secta impudentiam, I. 5, 10. & hoc ipso capite vs. 37. Caeterum quod ποτὲ erat in Veneta editione, id haud dubie recte in ποτὲ a posterioribus editoribus est mutatum. (Et in hoc ipsum ποτὲ pariter atque in τίνες, interrogative scriptum, consentiunt nostri codices pabc.) αὑτοὺς vero, idem valens ac ἑαυτοὺς, rursus e superioribus editionibus restitui, pro αὐτοὺς quod suo more & pro sua auctoritate Vptonus scripsit, cui tamen hoc quidem loco praeiverat Londinensis editor. αὐτοὺς quidem nunc etiam codices pbc. habent, sed in pc. primum αὑτοὺς fuerat, quod unice agnoscit pa.

Ibid. ὅτι οὐδεὶς πιστεύει οὐδενί. „πιστεύει. Ita noster codex, Mſ. Parif. & edit. Salmant. In aliis legitur πιστεύοι, minus recte." VPTON. — πιστεύοι edd. ante Vpt. πιστεύει pabc. cum Vpt. Caeterum, adcuratius si loqui voluisset Epictetus, pro οὐδεὶς συγκατατίθεται dicturus erat οὐδένα δεῖ συγκατατίθεσθαι, & pro οὐδεὶς πιστεύει, οὐδένα δεῖ πιστεύειν.

Vers. 6. Οὕτω καὶ Ἐπίκουρος &c. Οὕτως Ἐπίκουρος pb. „Confer quae Vir Nobilis, quem saepe nomino, scripsit in Tractatu suo cui titulus *Sensus communis*, [*Shaftesbury*, *Characteristicks*] Vol. I. p. 117. & p. 89 sqq. ubi plane hunc Epicteti locum respiciens, Hobbesii nostratis, philosophi haud contemnendi, δόγματα ἀκοι-

ἀκοινώνητα, *fenfuque communi* carentia, examinat. " VPTON. — Simili ratione, qua de Epicuri inconftantia hic disputat Epictetus, fignificat Cicero, de Offic. I. 2. *bonitate naturæ victum* illum Philofophum, *fecum ipfum non confenfiffe;* & de Fin. II. 31. de eodem ait: *Redarguitur ipfe a fe, vincunturque fcripta ejus probitate ipfius ac moribus.*

Verf. 7. τοῖς λογικοῖς πρὸς ἀλλήλους. Quamquam ad λογικοῖς proprie intelligitur ζώοις, tamen quoniam οἱ ἄνθρωποι ifto nomine defignantur, haud incommode πρὸς ἀλλήλους in mafc. gen. dicit.

Verf. 8. πεισθῶμεν. Corrupte πιστῶμεν pa. πεισθῶμεν ed. Gen. operarum errore, qui in ed. Col. Cant. & Lond. propagatus eft.

Ibid. Καὶ πολὺ κρεῖσσον καὶ ἀσφαλέστερον. „Supple ἀπαλλάξεις." VPTON. ναὶ πολὺ, pro καὶ πολὺ emendabat Salmaf. præter neceffitatem.

Verf. 9. τί ὑπὲρ ἡμῶν φροντίζεις; „Conf. I. 20, 19. & vide quæ ibi annotantur." VPTON. περὶ ἡμῶν pc. fed ὑπὲρ inter lineas.

Ibid. τί ἐπανίστασαι; *quid mane furgis?* Idem valet ἐπανίσταμαι ac nudum ἀνίσταμαι. Conf. vf. 15.

Ibid. μή τις ἄλλην οὐσίαν ὑπολάβῃ τοῦ ἀγαθοῦ. „Vide I. 29, 1 fqq. IV. 10, 8." VPTON.

Verf. 10. βαλὼν κάθευδε. Nota βαλὼν reciproce pofitum, per ellipfin pronominis σεαυτόν; five interpreteris *conjice te*, nempe *in lectum;* five *abi*, ut in illis formulis βάλλ' ἐς κόρακας, βάλλ' ἐς μακαρίαν, de quibus Suidam confule atque Hefych. Eodem modo rurfus nofter IV. 10, 29. Τί οὖν οὐ ῥέγχω βαλών; τὰ ἐμὰ ἀσφαλῶς ἔχει.

Ibid. τὰ τοῦ σκώληκος ποίει, ὧν ἄξιον ἔκρινας σεαυτόν. ὧν fuo e cod. recte edidit Vptonus, cum ὧ ἄξιον prius ederetur. Ad quæ verba hæc monuerat WOLFIVS: „*Facito ea quæ funt vermis. Imitare vermem;* qui fcilicet in fuo foramine delitefcens, alios vermes non curat. ὧ ἄξιον. Fortaffis οὗ, fcilicet σκώληκος: vel ὧν, fcil. τῶν τοῦ σκώληκος." — In ων confentit nofter pc. Sic & emendavit Salmaf.

Ibid. ἔσθιε, καὶ πῖνε, καὶ συνουσίαζε. „Conf. Arrian. de Exped. Alex. lib. II. [c. 5.] p. 67. edit. Gron. ubi meminit infcriptionis Sardanapali, ἔσθιε καὶ πῖνε

καὶ παῖζε. Vbi παῖζε est συνουσίαζε. Atque ita Anacreon, Ode XI. Et Horatius eodem sensu hæc tria verba usurpat, lib. II. Epist. 2. *Lusisti satis, edisti satis atque bibisti.* ubi *lusisti* nequiori sensu dicitur." VPTON. — Adde Gronov. ad Arrian. l. c.

Ibid. ῥέγχε. Sic pc. & pb. inter lineas. Vulgo ῥέγκε edd. cum pa. & pb. in contextu. Vide ad I. 24, 15. & ad III. 22, 30.

Verf. 11. Τί δέ σοι μέλει. Perperam μέλλει pac. quæ sæpissime confunduntur a librariis & veteribus editoribus.

Ibid. παρέχει ἡμῖν αὐτά. αὐτά Vpton. cum Lond. anonymo. Superiores αὐτά, quod restitui; & sic pabc.

Verf. 12. ἐπαεισθέντες ὑπὸ τῶν Στωϊκῶν. „Ἐπᾴδω vel ἐπαείδω, *incanto*: ut ἐπῳδή, & ἐπαοιδός vel ἐπῳδός, *incantamentum*, & *incantator*." WOLFIVS. — „Ἐπαείδω potius est poëticum verbum; quare legerem ἐπᾳσθέντες, sed non muto fine librorum auctoritate. Magnam autem vim inesse *incantatorum* vocibus credebant antiqui. Vide Erasmi Adagia, *Incantatione quavis efficacius.* Notandum interea est, quod ait ἐπᾳσθέντες ὑπὸ τῶν Στωϊκῶν. Eodem modo quærit Cebes in Phædone, p. 78. [c. 24. p. 209. edit. Forst.] *Vnde Socrate mortuo*, inquit, τῶν τοιούτων ἀγαθὸν ἐπῳδὸν ληψόμεθα. Alludit autem ad veterem morem incantationum: de quibus Homer. Ὀδυσσ. τ'. 457. & Virgil. VII. 757. Sophocl. Aj. 41. [583.] Vide Alcest. Eurip. vs. 968. & ibi Barnesium. Sic supra, I. 27, 9. μηνύσατε ἐπαοιδήν. Et Horat. Epist. lib. I. 1. vs. 34.

Sunt verba & voces, quibus hunc lenire dolorem
possis, & magnam morbi depellere partem."

VPTON. — Adde Forst. ad Plat. Phæd. l. c. In ἐπαεισθέντες consentiunt nostri codices.

Verf. 13. οὐχὶ δὲ πρὸς ἐκείνους ἀποκρύπτεσθαι; Olim, cum nudum punctum post ἀποκρύπτεσθαι poneretur, WOLFIVS interpretatus erat, *nec celanda illos;* & in Nota monuerat: „Forte (post ἀποκρ.) interponendum καί." — ut esset καὶ πολὺ μάλιστα. Recte vero Vptonus verba illa οὐχὶ δὲ &c. interrogative accepit; quo facto reliqua recte se habent.

Ibid.

Ibid. ἵνα σοι πάντα τηρῆται. „*Vt omnia tibi conserverentur*. Non satis assequor quid hæc verba sibi velint. Vtrum, *ut omnia bona tibi deferantur*; an vero, *ut dogma tuum cum vita consentiat*." WOLFIVS. — „Prior interpretatio haud dubie recta." VPTON.

Vers. 14. πρὸς τοὺς παραβατικῶς αὐτῆς ἔχοντας; Καὶ τίνες παραβατικώτερον αὐτῆς ἔχουσιν. Pro priori αὐτῆς vulgo omnes, consentientibus msstis, αὐτὴν legebant. Vbi: „Videtur legendum παραβατικώτερον αὐτῆς ἔχοντας." WOLFIVS. — „Αὐτῆς legit Wolfius: quia (ut credo) in hac significatione sæpe construitur ἔχω cum genitivo casu; & quia sic infra, παραβατικώτερον αὐτῆς ἔχουσιν. At ibi noster codex αὐτὴν habet. Eodem modo uterque locus scribendus: cumque accusandi casu commode αὐτὴν legi posset, & sic exhibet noster optimus codex, ita edendum curavi." VPTON. — Ego Wolfii probavi rationem, & quoniam deinde in αὐτῆς consentiunt codices nostri cum vett. editionibus, priori etiam loco αὐτῆς posui; non quod genitivum hunc a verbo ἔχειν putarem pendere, sed a vocabulo παραβατικῶς, vel a tota phrasi παραβατικῶς ἔχοντας. Est enim παραβατικῶς ἔχειν τινὸς idem ac ἔχειν ὡς παραβάτην τινός, vel εἶναι παραβάτην (aut παραβατικὸν) τινός. Quod si accusativus placebat, putaveram equidem adjecta opus esse πρὸς propositione.

Vers. ὑμῶν τῶν ταῦτα διειληφότων. *qui ista statuitis*. „Wolf. *qui ista docetis*. Schegkius, *qui ista disputatis*. Vtitur Aristot. in Ethic. lib. VI. c. 9. δεῖ δὲ διαλαβεῖν καὶ περὶ εὐβουλίας. *De bona consultatione, distinctione adhibita, videndum*." VPTON. — διαλαμβάνειν, ubi de mentis operatione usurpatur, aliâs *dispicere, disquirere* significat; aliâs, præsertim ubi cum nudo accusativo ponitur, *cogitare, secum statuere, in aliqua sententia esse*. sic h. l. & IV. 7, 12. & sæpe apud alios. Conf. Lexic. Polyb.

Vers. 15. τὸ ἐγεῖρον αὐτόν. „αὐτόν. *Epicurum*." VPTON.

Ibid. ἡ φύσις, ἕλκουσα ἐπὶ τὸ αὐτῆς βούλημα. „Eleganter admodum & Stoicæ doctrinæ commodissima vox ἕλκουσα adhibetur. Naturæ parendum est nolentibus volentibus: si volentes pareamus, si sequamur; hoc est philosophi, liberi, sapientis: si nolentes trahimur; hoc est miseri, dolentis, servi. Conf. Cleanthis versus in Enchir,

Enchir. c. 52. Sic I. 2, 4. ὑπ' οὐδενὸς οὕτως εὑρήσομεν τὸ ζῶον ἑλκόμενον ὡς ἐπὶ τὸ εὔλογον. Notes autem hic, Φύσις ἕλκουσα, ibi τὸ εὔλογον. *Nunquam enim aliud Natura, aliud Sapientia suadet.*" VPTON.

Verſ. 16. δοκεῖ σοι ταῦτα τὰ ἀκοινώνητα, *tibi placet hæc ratio, quæ naturalem inter homines communionem eſſe negat.* — „M. Antonin. lib. III. ſ. 5. Μήτε ἀκούσιος ἐνέργει, μήτε ἀκοινώνητος. *Neque invitus quicquam agas, neque ſocietatis communis immemor.* Ἀκοινώνητος eſt, ut monet Gatak. ad lib. II. ſ. 2. *qui a naturæ communis generisque humani communione ac commoditate alienus eſt.* Quibus contraria paſſim inculcant Stoici. Pulcherrimus eſt locus [Antonini] lib. IX. ſ. 9. ubi ait: Ὅσα κοινοῦ τινος μετέχει, πρὸς τὸ ὁμογενὲς σπεύδει. τὸ γεῶδες πᾶν ῥέπει ἐπὶ γῆν: *id quod facere amant cætera elementa. Proinde, quicquid Naturæ intellectualis eſt in commune particeps, ad ſibi cognatum pariter vel multo magis prompte fertur: quo enim præſtantius aliis rebus, eo promptius. Hinc apud irrationalia exiſtunt examina, armenta, &c. apud Rationalia, reſpublicæ, familiæ, amicitiæ, &c.* Tum addit: Μόνα γὰρ τὰ νοερὰ νῦν ἐπιλέλησται τῆς πρὸς ἄλληλα σπουδῆς καὶ συννεύσεως· καὶ τὸ σύῤῥουν ὧδε μόνον οὐ βλέπεται. Ἀλλ' ὅμως, καί τοι φεύγοντες, περικαταλαμβάνονται. κρατεῖ γὰρ ἡ φύσις. His contraria docuit olim Epicurus, & apud noſtrates Hobbeſius: *nullam eſſe natura ſocietatem; hominem homini eſſe lupum*, &c. Cicero, Epiſt. ad Trebatium Juriſconſultum: [lib. VII. Ep. 12.] *Indicavit mihi Panſa meus, Epicureum te eſſe factum. O caſtra præclara! — — Sed quonam modo Jus civile defendes, cum omnia tua cauſſa facias, non civium? Ubi porro erit illa formula fiduciæ, ut inter bonos bene agier oportet? Quis eſt enim bonus, qui facit nihil, niſi ſua cauſſa? Quod jus ſtatues communi dividundo, cum commune nihil poſſit eſſe apud eos qui omnia voluptate ſua metiuntur.*" VPTON.

Ibid. καὶ αὐτὸς ἔργῳ κατήγορος γενοῦ τῶν σαυτοῦ δογμάτων. — „Vide Comitis Shaftesburienſis Vol. I. p. 118. & p. 92." VPTON. — Adde Ciceronis loca, ſupra laudata ad vſ. 6. γενοῦ recte ſcripſerunt pabc. Vulgo γένου edd.

Verſ. 17. Ὀρέστην μὲν ὑπὸ Ἐριννύων ἐλαυνόμενον. „Virgil. *Furiis agitatus Oreſtes.* Vide Euripid. Oreſt. vſ. 211 ſqq." VPTON.

Ibid.

Ibid. χαλεπώτεραι Ἐριννύες. Mendoſe χαλαιπώτεραι Ven. Baſ. Gen. Col. Tum αἱ Ἐριννύες dabant edd. omnes cum pa. Delevi vero otioſum articulum. pbc.

Ibid. ὥσπερ τοὺς Γάλλους ἡ μανία καὶ ὁ οἶνος. „*Tanquam Galli vino aut inſania perciti.* Conſcientia mille teſtes. *Galli*, ſacerdotes Cybeles; qui incitati mente ſibi ipſis amputarunt virilia. Apud Catullum a ſomno expergefactus Atys, ſuam dolentiſſime miſeriam conqueritur, quod ita nimirum ſe mutilaverit. Iſtud percommode h. l. transfert ad Epicurum, qui virum exuit ſtudio voluptatum, quibus conſtat effoeminari homines." SCHEGKIVS. — „Fortaſſis omiſſum μεθυσθέντας vel μεθύοντας. *Vt Gallos* (Cybeles ſacerdotes) *furor, aut ebrios vinum cogit efferre arcana.*" WOLFIVS. — „*Galli* Cybeles, (Phædr. lib. III. fab. 20.) dicti vel a Gallo quodam, qui primum Cybeles ſacerdos fuerit, vel a Gallo Phrygiæ flumine, cujus largiore hauſtu, ut ajunt, lymphatici facti, ſe ipſos caſtravere. De eis Lucan. lib. I. 566. Ovid. Faſt. IV. 243. Lucian. in dial. Veneris & Cupid. [in Deorum dialogis, num. 12.] Cæterum dicit ἡ μανία καὶ ὁ οἶνος: quippe, ut Livius lib. 9. dec. 4. [XXXIX. 8.) *additæ voluptates religioni, vini & epularum.* Neque unquam ſejuncta ſunt ſacra Cybeles & Bacchi. Notum quoque proverbium, οἶνος καὶ ἀλήθεια." VPTONVS, *in Indice*, *voc.* Γάλλος.

Verſ. 18. Πῶς γὰρ δύναται ἄμπελος μὴ ἀμπελικῶς κινεῖσθαι; „Eandem vide alluſionem IV. 1, 21. Mox forſan ἡ ἐλαία, pro ἡ ἐλαία." VPTON.

Ibid. ἡ ἐλαία πάλιν. Probavi Vptoni conjecturam, & in contextum adoptare non dubitavi. Vulgo omnes ἡ ἐλαία edd. & mssti.

Verſ. 19. οὐδ' ἄνθρωπον οἷόν τε παντελῶς ἀπολέσαι τὰς κινήσεις τὰς ἀνθρωπικάς. „Cicero de Amicitia: [c. 23.] *Quin etiam ſi quis ea aſperitate eſt & immanitate naturæ, ut congreſſus & ſocietatem hominum fugiat atque oderit, qualem fuiſſe Athenis Timonem neſcio quem accepimus; tamen is pati non poſſit, ut non acquirat* [*anquirat*] *aliquem, apud quem evomat virus acerbitatis ſuæ.*" VPTON.

Ibid. οἱ ἀποκοπτόμενοι. „*Ii quibus præciduntur virilia, caſtrati;* ab ἀποκόπτομαι. Sunt apud Julium Firmicum ἀπόκοποι." WOLFIVS.

Verſ.

Verf. 20. *καὶ πολίτου.* „Lactantius lib. III. 17. de Epicuro: „*Defidiofum vetat literas difcere;* — — *ignavum* (lege cum mf. *ignarum*) *prohibet accedere ad rempublicam, pigrum exercere, timidum militare.*" VPTON.

Ibid. *οἱ ἀταλαίπωροι Ἀκαδημαϊκοί.* „Vide Indicem (in voc. *ἀταλαιπ.*) & conf. lib. I. cap. 5." VPTON. Nos de vi vocabuli *ἀταλαίπωρος*, quo paffim utitur Nofter, breviter jam diximus ad I. 29, 55. & ad II. 17, 26. VPTONVS *in Indice* hæc monuit: „*Ἀταλαίπωρος*, non modo *ærumnarum & laborum expers*, fed *is qui diligenter non examinat, non curiofe inquirit, laboris impatiens, delicatulus.* Thucyd. lib. I. cap. 20. *Οὕτως ἀταλαίπωρος τοῖς πολλοῖς ἡ ζήτησις τῆς ἀληθείας. Adeo apud plerosque ipfa veritatis inveftigatio eft laboris impatiens.* Vbi fchol. *ἀταλαίπωρος, ἀνεξέταστος.* Dionyf. Halic. Antiq. Rom. lib. IV. c. 30. *Οὕτως ὀλίγον ἐστὶν ἐν ταῖς ἱστορίαις αὐτοῦ τὸ περὶ τὴν ἐξέτασιν τῆς ἀληθείας ἀταλαίπωρον. Adeo parum laboris hic fcriptor in fuis hiftoriis ad exquirendam rerum veritatem impendit.* Hinc optime explicatur illud [apud Epictet. noftrum] II. 20, 20. *ἀταλαίπωροι Ἀκαδημαϊκοί.* Sic dicit, quippe *qui feveriorum ftudiorum fuerint impatientes, qui diligentius res non perpenderint.*" — Nobis obiter liceat monere, apud Dionyf. l. c. fatis manifeftum effe, non *ἀταλαίπωρον*, fed *ταλαίπωρον* effe legendum, quod ipfum & Vaticanus & Lapi codex opportune offerunt. Cæterum vim vocabuli, de quo quærimus, in eamdem fententiam, quæ eft ab Vptono expofita, interpretantur veteres Lexicographi. Hefychius: *Ἀταλαιπώρως· ἄνευ κόπου, ἀκοπιάστως.* Suidas: *Ἀταλαίπωρον, ἄπονον. Ἀταλαιπώρως· ῥαθύμως, ὀλιγώρως.* Quod vero hac denominatione *hominum ignavorum, laboris impatientium, mollium, delicatorum, Academicos* nunc infignit Epictetus; potuit quidem utique eo refpicere, quod *feveriorum ftudiorum* (ut Vptonus ait) *fuerint impatientes, nec diligentius res perpenderint.* Quamquam enim videri volebant Academici *fumma cura ftudioque,* ut ait Cicero Acad. II. 3. *verum conquirere;* fatis tamen conftat, nonnifi in fuperficie rerum folitos volitare vagarique, & leviffimis quibusque argumentis atque ratiunculis tantumdem, quantum graviffimis, tribuiffe, quo id quod cupiebant obtinerent, effe nempe in quaque quæftione in utramque partem paria rationum momenta. Ac fane laborem, quem in obfervanda rimandaque natura

natura hominis & rerum nos ambientium ponere philosophus debet, callide defugisse videntur plerique illius sectæ homines, multo facilius commodiusque esse intelligentes, & ad captandam in vulgus ingenii gloriolam expeditius, contra quodque, quod ab aliis defenderetur, argute verba facere, & de quaque quæstione in utramque partem cum vana quadam subtilitatis & eruditionis specie disputare. Sed eadem illa denominatione simul hoc vel in primis spectasse Philosophus noster videtur, quod ad vitæ institutionem & ad officia societatis servanda *nervo atque robore careret* illorum hominum ratio, & *a constantia ac fortitudine*, quæ Sapientem deceret, *longissime abesset*. Confer I. 29, 55. & II. 17, 26. ibique notata. Salmasius vero ταλαίπωροι legendum censuerat.

Vers. 21. Τίς ἡ ἀτυχία; &c. Sic, ut fecimus, distinguendam orationem monuit Vptonus in Notis; cum in contextu nudum comma posuisset post ἀτυχία, signum vero interrogandi vel exclamandi post λείπονται, rursusque post ἀπολλύειν. Parum interest. Eodem vero modo, quo jussit Vptonus, jam distinxerant editiones Cant. & Lond. Vocabulum ἀτυχία hic non tam *infelicitas*, quam *scelus*, *flagitium* interpretandum putavi; de quo usu istius nominis dixi ad I. 3, 7. & ad Polyb. V. 67, 4. Conf. mox infra, vs. 27.

Ibid. προσφιλοτεχνεῖ. Malueram hic nudum verbum φιλοτεχνεῖ, quoniam præsertim duo sequentia verba πρὸς particulam præfixam habent. Mox vero, pro προσεργάσασθαι, vide ne προσεξεργάσασθαι sit legendum, *insuper elaborare*, *perficere*, *absolvere*.

Ibid. εἴ τί καὶ ἐστὶ γνωριστικόν. Sic scripsi cum nostro pc. pro εἴ τι καὶ ἐκεῖ γνωστικόν, quod erat editum. γνωριστικὸν dant etiam pab. ut pc. sed hi quidem in ἐκεῖ consentiunt cum editis.

Vers. 22. τὸ ὅσιον, ποῖόν τι σοι φαίνεται; Sic recte verba distinxit Vpt. cum pbc. Minus commode olim τὸ ὅσιον ποῖον; τί σοι φαίνεται; cum pa.

Vers. 23. λάβε τἀναντία. λάμβανε τ' ἀναντ. pc. De verbo vide mox ad vs. 25. De re, satis notum est Carneadis exemplum, Romam legati.

Ibid. Θεοὶ οὔτ' εἰσίν. οὐκ εἰσὶν pb. commode.

Ibid. κοινόν τι ἡμῖν ἐστι πρὸς αὐτούς. Perperam ἡμῶν ἐστι ediderat Vptonus, errore operarum ex edit. Colon.

Colon. per Cantab. & Lond. propagato. Monuit vero idem in Notis: „Repone ἡμῖν cum cod. Ven.“ Atqui sic recte etiam dederant Basil. & Gen. puto & Salmant. Sic & cod. pabc.

Ibid. τό τ' εὐσεβὲς — — κατάψευσμά ἐστιν *&c.* „Religio, secundum Hobbesium nostratem, est timor potestatum invisibilium ex fabulis auctoritate comprobatis. Vide autem quid Sisyphus dicit hac de re apud Euripidem p. 492, 3. edit. Barnes.“ [in Fragm. Euripid.] VPTON.

Vers. 24. τοὺς πολίτας. τοὺς πολλοὺς pc. in context. sed in ora γρ'. πολίτας, quod alii in contextu habent.

Vers. 25. λάβε νῦν. „Λάβε, τουτέστι μάνθανε. uti apud Latinos *accipe*. Horat. Sat. lib. II. 2, 70. & alibi. Polyænus: ἑλὼν αἰχμάλωτον, ἔλαβε παρὰ τούτου. *e captivo didicit.* Philemon, in Clerici edit. p. 356. εἰ μὲν λάβῃ τοῦτ' *&c.* ubi male legit Bentlejus εἰ μὲν λαλῇ. Sic enim in lingua vernacula dicimus, *If he takes the matter thus.*“ VPTON.

Ibid. Post πᾶς ἡ δικαιοσύνη οὐδέν ἐστι inferuntur in pab. ista verba Εὖ φιλόσοφε. Aberraverat puto librarius ad versum sequentem, ubi hæc suo loco stant; & ibi quidem pariter eadem ponunt iidem codices, cum edd. & pc.

Vers. 26. ταὐτά σοι πεπονθότας. Cum ταῦτά σοι olim ederetur, ταὐτά σοι scribendum monuit Wolfius; & sic dederunt pab. De verbo πεπονθότας, si quis fortasse suspicetur in πεποιθότας cum Salmasio esse mutandum, vide notata ad I. 2, 3. Pro ἔχωμεν, perperam & invitis nostris msstis, est ἔχομεν in ed. Ven. & Bas.

Ibid. ταῦτα τὰ πείσματα. „*Has persuasiones.* Apud Homerum πείσματα sunt *funes nautici.*“ Wolfius.

Ibid. παιδείας. Perperam παιδίας edd. vett.

Ibid. διὰ ταῦτα τὰ δόγματα. Perperam apud Vptonum omissus articulus τά, errore operarum ex edit. Cant. per Lond. derivato.

Ibid. Ἀθηναῖοι δὲ τὴν πόλιν διὰ ποίους ἄλλους λόγους. „Cicero de Offic. lib. III. c. 11. *Athenienses cum Persarum impetum nullo modo possent sustinere, statuerentque, ut, urbe relicta, conjugibus & liberis Troezene depositis, naves conscenderent, libertatemque Græciæ classe*

classe defenderent; Cyrsilum quemdam, suadentem ut in urbe manerent, Xerxemque reciperent, lapidibus obruerunt. Cornelius Nepos in vita Themistoclis: *Cujus de adventu* (Xerxis) *cum fama in Græciam esset periata,* &c. — — — *arcem sacerdotibus, paucisque majoribus natu, ac sacra procuranda tradunt: reliquum* (forte, *reliqui*) *oppidum relinquunt.* De hac re gesta haud silent scriptores Græci. Vnum locum ex Lysia adducam: extat in pag. 48. elegantis nuperæ editionis: [p. 97 sq. ed. Reisk.] Δυοῖν δὲ προκειμένοιν, πότερον χρὴ τὴν πατρίδα ἐκλιπεῖν, ἢ μετὰ τῶν βαρβάρων γενομένους καταδουλώσασθαι τοὺς Ἕλληνας, ἡγησάμενοι κρεῖττον εἶναι μετ' ἀρετῆς καὶ πενίας καὶ φυγῆς ἐλευθερίαν, ἢ μετ' ὀνείδους καὶ πλούτου δουλείαν τῆς πατρίδος, ἐξέλιπον ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος τὴν πόλιν. *Duabus vero propositis conditionibus, utrum scilicet deserenda sit patria, an inita cum barbaris societate Græcos in servitutem redigerent; rati potiorem esse cum virtute, cum inopia & fuga, libertatem, quam cum opprobrio & divitiis conjunctam patriæ servitutem, deseruêre pro Græcia urbem.*" VPTON.

Vers. 27. καὶ ἱερεῖς καθιστᾶσιν αὐτοὺς καὶ προφήτας. Vulgo omnes καθιστᾶσιν αὐτοῖς in dativo casu; nisi quod αὐτοῖς cum aspero spiritu, suo more, scripsit Vptonus cum anonymo Londinensi. Monuit autem idem VPTONVS in Notis: „Noster codex αὐτούς, ut legendum." — Nempe terminatio ούς, loco οῖς ponenda, ex vet. cod. msto notata erat in ora exempli editionis Venetæ, quod ab Harrisio Vptonus acceperat. Eam terminationem, sicut voluit hic Editor, adoptavi: lenem spiritum intactum reliqui. Atque ita prorsus, αὐτούς, postmodum in nostro cod. pc. scriptum inveni; pab. vero αὐτοῖς habent, ut olim editi. Accusativum res ipsa ac sententia commendabat; quo accedit, quod dativus casus verbum Medium postulabat, καθίστανται, non activum. Cæterum quod proxime deinde καὶ προφῆται, pro καὶ προφήτας, expressum est apud eumdem Vptonum, proprius illius editionis error est, quem corrigere jussit Editor in Notis.

Ibid. πύθωνται. Perperam πείθωνται pc.

Vers. 28. αὐτὸς ἑαυτόν. Caret αὐτὸς pc. male. αὐτὸς σεαυτὸν dat pb. Sed probum est ἑαυτόν, eadem sententia.

Ibid. ψυχρά. Perperam χρηστὰ pc. in contextu; sed in marg. γρ. ψυχρά.

Vers. 29. ὑπ' αὐτοῦ. „Γρ. ὑπὸ τοῦ δεσπότου, noster codex in marg. Sed hæc lectio glossema est. ὑπ' αὐτοῦ, *a domino*. Vide ad I. 19, 21." VPTON. At hoc quidem loco nihil plane singularis habet illa locutio. Satis plane refertur pronomen αὐτοῦ ad illud τίνος, quod modo præcessit, εἴ τινος αὐτῶν δοῦλος ἤμην. Perperam noster pb. ὑπὸ τοῦ ἐκδέρεσθαι.

Ibid. ἔβαλον ἂν γάριον. „Wolfius in versione, *caperem garum*. Hoc est, literis transpositis, ἔλαβον. [De re] confer I. 27, 15 sqq." VPTON. — Probabilis utique Wolfii conjectura; sed nil variant libri. Loco ab Vptono citato, I. 27. simili quadam ratione, compendiosius tamen, contra Academicos disputatur.

Ibid. ἀδιάκριτος, ὁμοιοτάτη. Cum abesset vulgo comma inter duas has voces, interseruit eam VPTONVS in Notis, monuitque: „Copula omittitur. Eleganter."

Ibid. νὴ τὴν σὴν τύχην. „Vide ad IV. 1, 14." IDEM.

Vers. 30. κτισσάνην. κτυσάνην pc. male; sic vero idem mox iterum iterumque.

Ibid. ὀξυγάρου. ὀξογάρου pabc. cum ed. Ven. & Bas. Moxque ὀξύγαρον editi quidem libri omnes, sed ibi rursus ὀξόγαρον pabc.

Vers. 31. Τρεῖς ἢ τέσσαρας τῶν συνδούλων εἰ ἔσχον. Olim cum ederetur τρεῖς τέσσαρας &c. adnotavit VPTONVS: „Ita omnes codices; non τρεῖς ἢ τέσσαρας." — Et ferri quidem commode poterat ista scriptura absque conjunctione; sed cum τρεῖς ἢ τέσσαρας perspicue daret noster pa. (in quo vix quidquam ex librariorum ingenio adjectum reperitur) aspernari illud non debui. Et ἢ hoc loco, & εἰ ante ἔσχον pariter omittunt pbc. male. In pb. vero, recentior manus ante τρεῖς τέσσαρας superne inter lineas particulam εἰ adscripsit.

Ibid. ἀπάγξασθαι ἂν αὐτὸν ἐποίησα ῥηγνύμενον, ἢ μεταθέσθαι. „Theocritus: ἀπάγξασθαί με ποιήσεις. Vide autem ad II. 15, 13. ubi ῥῆξαι eodem sensu, ut hic ῥηγνύμενον: & ad istam proverbialem locutionem, quam ibi explicavimus, alludere videtur." VPTON. — Particula ἢ post ῥηγνυμ. operarum errore omissa est in editt.

editt. Gen. Col. Cant. Lond. Inde Salmafius fufpicatus erat, ἢ ῥηγνύμενον μεταθέσθαι fcribendum.

Verf. 32. Εὐχάριστοι γ' ἄνθρωποι. Perfpecte hoc ex edit. Ven. reftituit Vptonus; & confentiunt pab. Et γε ἀνθρ. pc. Temere & perperam Εὐχάριστοι δ' ἀνθρ. Baf. Gen. Col. Cant. Lond.

Ibid. εἰ ἔστι τις Δημήτηρ, ἢ Κόρη, ἢ Πλούτων. „His nominibus, æque ac οἱ πολλοί, ufi funt Stoici; at fenfu proprio & philofophico. Spiritum illum, qui intus τὸ ὅλον alit, & magno fe corpore mifcet, vim fuam in mari & undis exerentem, *Neptunum* vocabant; in terris *Cererem*; in infernis *Plutonem*, &c. &c. nunquam non patriis legibus obtemperantes, patrios Deos colentes. Aliter fe gerebant Epicurei: *Lucum ligna, virtutem verba.*" VPTON.

Verf. 33. στόμαχον γυμνάσαντες. „Vomitus eft ftomachi exercitatio. Solebant veteres ex præfcripto medicorum cibum coctum evomere." VPTON.

Verf. 34. οὐδὲ κατὰ βραχύ. Ante Vptonum omnes οὐδὲ καταβραχὺς. Hinc WOLFIVS: „Fortaffe καταβραχύ. Nam alterum, a καταβρέχω, huc non convenit." — VPTONVS vero: „καταβραχὺ nofter codex. Habes autem μήτις pro μήτι ex cod. Salmant." — Ego utrumque, καταβραχὺ, & μήτις, in duas voces feparavi. καταβραχὺ pab. cum Vpt. fed iidem perperam μήτι cum vett. editt. In pc. plura verba h. l. omiffa.

Ibid. ἢ καὶ παθὼν πάντα ἀπολέσῃ τὰ τῆς εὐγενείας σπέρματα. Ante Vptonum πάντως legebatur, pro πάντα, quod e fuo codice ille edidit. Mihi incommode h. l. verbum παθὼν pofitum videtur; & prope abfum ut fufpicer, ἢ καὶ πάντως πάντα fcripfiffe Arrianum. Nihil hic ab olim vulgatis difcedunt noftri codices.

Verf. 35. παράσχωμεν. „Legendum παράσχωσι. Nifi perfonarum fit mutatio, ut fæpe in his Differtationibus ufu fit." VPTON. Nil variant libri.

Verf. 36. Τί οὖν κατὰ σὲ &c. „κατὰ σὲ, *ut tua fert opinio.* Lucian. in Hermotimo [c. 58. T. I. ed. Amft. p. 798.] ταυτὶ μὲν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ, καὶ οὐ κατὰ σέ." VPTON. — Haud dubie κατὰ σὲ idem h. l. valet ac κατὰ τὴν σὴν γνώμην, *fecundum te*, id eft, *pro tua fententia*, *te fi audiamus.* Qua fignificatione,

 pro

pro *κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην*, etiam ex Herodoto citari *κατ' ἐμὲ* ait Stephanus in Thes. T. II. p. 90. b. Convenit fere hæc dictio cum illa satis familiari *κατὰ Πλάτωνα*, *κατὰ Πίνδαρον*, & simil. quam notavit Hoogeveen ad Vigerum p. 460. Minus autem commode ad istum Luciani locum Vptonus provocavit, ubi *κατὰ σὲ*, non est *pro tua sententia*, sed *tibi conveniens*, *te dignum*.

Ibid. *κακὸν ἢ ἀγαθόν*; Vulgo, consentientibus pab. & Vptoni (ut videtur) codice, sic edebatur: *ἀγαθὸν, ἢ κακὸν, ἢ καλὸν*; Vbi VPTONVS: „Deest *αἰσχρὸν*, inquit; patet ex sententia. Ego nostrum pc. sum secutus, qui sic habet ut edidi, & nihil amplius."

Ibid. *Τί οὖν ἔτι τούτων τις ἀντιλέγει τινί.* Particulam *οὖν*, quæ aberat vulgo, adjeci monente Vptono, cujus codex eam offerebat. Ignorant eam nostri libri; ne id quidem male. Cæterum conferre cum hoc loco Vptonus jussit notata ad I. 5, 7. Nempe ut ibi, sic hic; fracta est oratio, cum indignatione loquentis. Cæterum sicut ibi in prima persona loquitur, *Οὐδὲν ἔτι τούτῳ διαλέγομαι*, sic hoc loco indefinitum *τις* pro pronomine primæ personæ positum censeri potest: quo de usu pronominis indefiniti dictum est ad II. 18, 15. Sunt autem, pro more fere Nostri, trajecta nonnihil verba; quorum naturalis ordo talis intelligendus: *Τί οὖν ἔτι τις ἀντιλέγει τινὶ τούτων*; Salmasii ad h. l. refertur adnotatio hujusmodi: *τί ἔτι τούτων; τίς ἀντιλέγει τίνι, ἢ λόγον δίδωσιν.* In qua transscribenda vereor ne erratum nonnihil sit ab amanuensi, vel ab operis typographicis: sane, quid ea verborum distinctione promoveatur, equidem non video.

Vers. 37. *μᾶλλον τοὺς κιναίδους ἐλπίσει τις ἂν μεταπείσειν.* Vide I. 5, 10. ibique notata. Conf. supra, ad vs. 5.

Ibid. *ἀποτετυφλωμένους.* „Sic Aristo Stoicus apud Laërt. VII. 163. *Πρὸς δὲ τὸν φάμενον Ἀκαδημαϊκὸν οὐδὲν καταλαμβάνειν· Ἆρ' οὐδὲ τὸν πλησίον σου καθήμενον ὁρᾷς; εἶπεν. Ἀρνησαμένου δέ·*

Τίς δέ σ' ἐτύφλωσεν; (ἔφη) τίς ἀφείλετο λαμπάδος αὐγάς;

Academico cuidam, quidquam se comprehendere neganti: Ergone, inquit, nec hunc juxta te sedentem vides? Negante illo: Quid cæcutis? ait; oculis quis lumen ademit?" VPTON.

Ibid.

Ibid. τῶν περὶ αὐτοὺς κακῶν. Intellige ἕνεκα, *quod adtinet ad mala quæ illis adſunt.*

CAPVT XXI.

TIT. Περὶ Ἀνομολογίας. Quid ſpectarit is qui iſtum Titulum capiti huic præfixit, (ſive ipſe Arrianus is fuit, ſive quis alius) haud ſatis adparet. Ipſum initium capitis primosque verſus ſi ſpectes, videri poterat ἀνομολογία idem hic ſonare atque ὁμολογία, id eſt, *confeſſio.* Quo pacto non modo verbum ἀνομολογέω idem valet ac ſimplex ὁμολογέω; ſed & nomen ἀνομολογίαι eadem ratione apud Heſychium exponitur, αἱ διὰ τῶν λόγων συγκαταθέσεις. Sed, præterquam quod nusquam neque verbum illud, neque nomen, iſto modo apud Noſtrum occurrit, probabilius utique videri debet, verba quæ verſ. 4. leguntur, ἀνομολογία καὶ ταραχὴ ἐν τοῖς περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν, occaſionem iſti inſcriptioni dediſſe. conf. II. 14, 22. not. & II. 24, 14. *De Confeſſione* interpretatus erat Schegkius; ubi SALMASIVS adnotavit: „Perperam, *de confeſſione;* melius, *de discordantia* vel *disſidentia.*" — Vptonus, *de Incongruentia* vertit. Pluribus verbis & in utramque partem Wolfius, *De inconſtantia ſermonis & disſimulatione quorundam vitiorum.* Cæterum non in eodem argumento moratur hæc diſſertatio, ſed ab eo quod cœperat, progrediente ſermone, ad alia tranſit.

Verſ. 1. Οὐδεὶς οὖν. Caret οὖν pc.

Ibid. πάνῖων ἀκούσεις λεγόντων. „Hæc abſunt a noſtro codice: & commode abeſſe poſſunt. Οὐδεὶς οὖν ὁμολογήσει, ὅτι ἄφρων ἐστὶν, ἢ ἀνόητος· ἀλλὰ πᾶν τοὐναντίον, Ὄφελον κ. τ. λ. *Nemo igitur ſtultum* [*ſe*] *eſſe atque vecordem fatebitur; ſed contra omnino* (ſc. fatebitur, dicens) *Vtinam* &c." VPTON. Eadem tria verba deſunt in pb. Pro ἀκούσεις, habet ἀκούεις pc. Pro ὄφελον, eſt ὤφελον in eodem pc.

Verſ. 2. οὐχ εὑρήσεις με μωρόν. „Ejusdem noſtri codicis auctoritate inſerui με, quæ vocula in reliquis deſideratur." VPTON. Deeſt noſtris tribus codicibus, nullo incommodo. Paulo ante, τὰ δ' ἄλλα ſcripſi cum pbc. τὰ δ' ἄλλ' edd. cum pa.

Verſ. 3. ἐλεήμονα. „Vide ad I. 18, 3." VPTON.

Verſ. 4. ἐν τοῖς περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν. An intercidit aliquod ſubſtantivum nomen? Sane ne ſuccurrit quidem quod commode intelligatur. Exſpectabam, ἐν ταῖς περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν κρίσεσι. Poſſis tamen & λόγοις intelligere.

Verſ. 6. ὅτι φαντάζονται. „Forte ὅτε φαντάζωνται, *tum exiſtiment.*" VPTON. Nil mutatu opus. Et, quod ſi ὅτε φαντάζωνται darent libri, id ipſum foret corrigendum: nam aut ὅταν φαντάζωνται aut ὅτε φαντάζονται ſcribere juberet grammatica ratio. Nihil hic variant libri.

Verſ. 7. Κἂν ἀκρατῆ που παρομολογῇ τις αὐτὸν, ἔρωτα προσέθηκεν *&c.* Olim ſic hæc legebantur diſtinguebanturque: καθάπερ ἐν τῷ δειλῷ καὶ ἐλεήμονι, κἂν ἀκρατῆ τι. οὐ παρομολογεῖ τις ἐρωτᾷ προσέθηκεν, ὥστε συγγνωσθῆναι ὡς ἐπ' ἀκουσίῳ. τὸ δὲ ἄδικον, οὐδαμῶς φαντάζονται. ἀκούσιον ἔνι τι καὶ τῷ ζηλοτύπῳ, ὡς οἷόν τε τοῦ ἀκουσίου. Vbi WOLFIVS: „Corruptus haud dubie locus: quem, ut aliqua ſententia poſſet elici, ita converti, quaſi ſcriptum inveniſſem: κἂν ἀκρατῆ δὲ παρομολογεῖ τις αὐτὸν, ἔρωτα προσέθηκεν, ὥστε συγγνωσθῆναι ὡς ἐπ' ἀκουσίῳ. τὸ δ' ἄδικον οὐδαμῶς φαντάζονται ἀκούσιον. ἔνι τι καὶ τῷ ζηλοτύπῳ, ὡς οἴονται, τοῦ ἀκουσίου." — Quæ latine ſic vertit doctus interpres: *Quodſi quis intemperantiam ſuam fatetur, amorem cauſatur: ſe venia dignum eſſe, quod non ultro fecerit. Injuriam vero negant, ut quam nequaquam eſſe coactam & invitam opinentur. Ineſt & in zelotypia quiddam, ut putant, non voluntarium.* Quam verſionem & Vptonus verbotenus tenuit. Emendationibus Græci contextus, a Wolfio propoſitis, aliam non minus ingenioſam, ac ſumma veri ſpecie commendabilem, adjecit SHAFTESBVRIENSIS; monens, pro κἂν ἀκρατῆ τι οὐ, fortaſſe κἂν ἀκρατῆ που eſſe ſcribendum; qua de emendatione conferre jubet notata ad I. 19, 25. Ex Wolfii emendationibus ante Vptonum nihil in contextum receptum eſt, niſi quod ἔρωτα pro mendoſo ἐρωτᾷ poſuerunt Col. Cant. & Lond. Tum VPTONVS, poſito puncto poſt ἐλεήμονι, novam ſententiam a verbis Κἂν ἀκρατ. incepit; & in fine οἴονται pro οἷόν τε adoptavit, hac adjecta Adnotatione: „Noſter optimus codex emendationem Wolfii confirmat, legentis ὡς οἴονται, pro ὡς οἷόν τε. In cæteris nihil adjuvat. Aſſentior quoque viro nobili, qui pro τί οὐ legit

git πού, quæ particula στοχαστικῶς accipitur. Nunc totum videamus locum: Κἂν ἀκρατῇ που παρομολογεῖ τις αὐτὸν, ἔρωτα προσέθηκεν, κ. τ. λ. Cæterum græcum Epigramma extat haud a sensu hujus sententiæ alienum:

Οὐχ ὁ ἔρως ἀδικεῖ μερόπων γένος· ἀλλ' ἀκολάσταις
ψυχαῖς ἀνθρώπων ἐσθ' ὁ ἔρως πρόφασις."

Hæc VPTONVS. — Ego non modo Shaftesburii acute inventum adoptavi; sed insuper etiam, quod grammatica ratio flagitabat, παρομολογῇ in conjunctivo scripsi, pro παρομολογεῖ, quo in genere sæpe peccarunt nostri librarii. Sed αὑτὸν (quod Vptonus suo more voluit) pro αὐτὸν scribere, non necessarium duxi. De amore quod hic dicit Epictetus, confer cum I. 22, 21. Distichon, Vptono laudatum, habes in Anthol. lib. I. c. 27. ed. Steph. & apud Brunckium nostrum T. II. p. 314. Apud utrumque vero recte ἀκολάστοις scribitur, non ἀκολάσταις, ut Vptonus citavit. Sæpe librariorum errore inter se permixta esse verba οἴονται & οἷόν τε, monuit Davisius ad Cic. Tusc. IV. 7. ubi etiam hujus Arriani loci meminit. De οἷόν τε h. l. in οἴονται mutando monuerat etiam Meibomius. Nostri Parisini codices eisdem omnibus vitiis, quibus vulgo contaminata hoc loco oratio erat, laborant: & in pc. præterea, pro κἂν ἀκρατῇ τι, κἂν κρατῇ τι scribitur.

Ibid. διὸ καὶ περὶ τούτου παρομολογοῦσιν. Vulgo διὰ τοῦτο καὶ περὶ τούτου. Morem gessi VPTONO, monenti ad h. l. „Pro διὰ τοῦτο noster codex διὸ, quod magis probo, quippe sequitur περὶ τούτου." — Cum Vptoni cod. facit noster pb.

Vers. 8. ἀναστρεφόμενον. Quod in ora edit. Bas. hic legitur ἀναστρέφομεν, ex conjectura est editoris, & per se parum felici, & cui prorsus non erat hic locus. Vocab. ἀνθρώποις, quod præcedit, deest in pab. non male.

Ibid. συνεχῶς. συνεχὲς pa.

Vers. 9. Μή που καὶ αὐτὸς εἷς εἰμι ἐκείνων. „Horat. Sat. lib. I. 14, 136.

— — *Numquid ego illi*
imprudens olim faciam simile?"

VPTON.

Ibid. πῶς ἐμαυτῷ χρῶμαι; μή τι καὶ αὐτὸς *&c.* Hujus loci sententiam non satis mihi perceptam esse profiteor. Vptonus cum Wolfio Latine sic reddidit: *quomodo me ipsum tracto? nunquid ut sapientem? nunquid ut continentem? nunquid & ipse dico aliquando talia? sumne ad ingruentem casum ferendum eruditus? an sentio quod sentiendum est* &c. quasi illa verba, εἰς τὸ ἐπιὸν πεπαίδευμαι; per se posita, unam ex illis quaestionibus continerent, quas sibi ipse proponere debet homo. Quod si ita est, commodius ibi hoc modo distinguentur Graeca verba, μὴ καὶ αὐτὸς λέγω ποτὲ ταῦτα; ὅτι, Εἰς τὸ ἐπιὸν πεπαίδευμαι; *&c.* (Et interrogandi signum sic post ταῦτα ponit noster cod. pa.) Sed in eamdem sententiam dicendum fuisse videtur, αὐτὸς ἐμαυτῷ λέγω ποτὲ ταῦτα; vel αὐτὸς ἐμαυτὸν ἐρωτῶ.

Vers. 10. κορύζης μεστὸς. „Vide Erasmi Adag. *Emunctae naris. Muccosis naribus.*“ VPTON. — ἡ κόρυζα, & huic cognatum μύξα, *mucus*, & metaph. *stultitia, stoliditas cum inani vanitate conjuncta; stupida & putida arrogantia;* satis nota vocabula, de quibus consuli possunt Gatak. ad Antonin. IX. 29. & Hemsterh. ad Luciani Dial. Select. p. 25 sqq.

Ibid. καὶ ἄλλοις ἐξηγησόμενος. ἄλλοις ἐξηγήσομαι pa. & caret καί.

Ibid. μόνην τὴν ἱστορίαν μαθησόμενος. Conf. II. 19, 5.

Vers. 11. ἐν οἴκῳ διατεινύκτευκας τῷ δουλαρίῳ, *&c.* Vide III, 20, 18.

Ibid. καὶ ἔρχῃ μοι καταστολὰς ποιήσας ὡς σοφός; Quaenam sit vera horum verborum sententia, fateor me non habere compertum. WOLFIVS: „Καταστολαὶ (ait) & de *ornatu* & de *vultu* possunt intelligi. Quare utrumque conjunxi.“ — Nec tamen is in versione aliud, nisi hoc posuit, *me convenis ornatu sapientis.* Quam versionem VPTONVS etiam tenens, in Notis deinde sic scripsit: „Hoc autem in loco καταστολὰς ποιήσας, est, si verbum verbo reddas, *mihi faciens inhibitiones*, i. e. *mecum disputans, & argumentationes meas cohibens, tamquam ipse esses e Philosophorum grege.*“ — Nomen καταστολή, in singulari numero, haud raro occurrit; aliâs denotans *morum modestiam, compositos mores*, ut apud Nostrum II. 10, 15. aliâs *amictum, cultum, habitum*

tum corporis, ut apud Joſeph. de Bello Jud. II. 8. (7.) Jamblich. in Vita Pythag. c. 2. ſect. 10. aliosque quos laudarunt Novi Teſtamenti Interpretes ad 1 Timoth. 2, 9. & præſertim Jo. Chriſtoph. Wolfius in Curis Philol. & Critic. ad eum locum, cum quo conf. quæ notavit Alberti ad Gloſſar. Nov. Teſt. p. 156. Illius interpretationis, quam Vptonus hic propoſuit, nihil usquam ſimile invenire mihi contigit: ſed favet ei, quod ποιήσας adjicitur in activo; nam, ſi de *exteriore habitu, quem quis ſibi ſumit*, phraſin iſtam accipias, videtur ποιησάμενος in medio fuiſſe dicendum. Ceterum καταστολὰς in plurali numero, ut h. l. apud Noſtrum, nusquam alibi nec uſurpatum nec citatum vidi.

Ibid. πῶς ἐξηγησάμην τὴν λέξιν. Fuit quum ſuſpicarer ἐξεργασάμην legendum, quo pacto *dictionem elaborarim*. (conf. III. 9, 14.) Sed non ſolicitandam eſſe vulgatam docet locus huic parallelus III. 21, 7 ſq. τὴν λέξιν autem ſive cum Wolfio Vptonoque vertas *vocabulum aliquod*, ſive magis generatim *dictionem*, utrolibet modo intelligenda videntur *verba auctoris qui in ſchola prælegitur*.

Ibid. πῶς τί ποτ᾽ ἐφλυάρησα τὰ ἐπελθόντα μοι. „Dele τι. πῶς ποτ᾽ ἐφλ.“ VPTON. Sane difficile dictu fuerit, quænam ſit potiſſimum h. l. vis iſtius pronominis τὶ, quod tamen citra codicum auctoritatem delere non ſum auſus. Poſſis ſuſpicari, pleonaſtice dictum πῶς τι pro πῶς, quemadmodum perſæpe, μή τι pro μή. Poteris etiam τί ποτε φλυαρεῖν intelligere, *quidvis, quidlibet effutire*, ut III. 24, 29. quo poſito, illa verba τὰ ἐπελθόντα μοι per adpoſitionem, ut ajunt Grammatici, vel per aſyndeton, fuerint adjecta. Denique & variis aliis rationibus frequentare Epictetus conſuevit pronomen iſtud cum particula ποτε, ubi vel pronomen vel tota formula redundare videri poterat; quo de uſu nonnihil dixi ad II. 20, 5.

Verſ. 12. ἢ πῶς ὁ ἀδελφός. Deeſt h. l. ἢ in pb. non male.

Verſ. 13. Τί λέγουσιν. Ante Vptonum Τὰ λέγουσι edebatur. Hinc „Forte τί, interrogative.“ notabat ad oram ſui libri SHAFTESB. Et recta ſic ſcribere juſſit Salmaſius. Quod adoptans VPTONVS, monuit, ſic legi in edit. Salmant. ἃ λέγουσιν legendum cenſuerat Meibom. In τὰ cum olim vulgatis conſentit noſter pa.

 Sed

Sed in pc. est τάδε λέγουσι, i. e. *Haecce de me dicunt homines.* Cujus scripturae vestigium superest etiam in pb. ubi τά cum acuto accentu scriptum; nempe in vetustiori exemplo interciderat syllaba ΔΕ ob similitudinem syllabae proxime sequentis ΛΕ. Scriba illius codicis pb. intelligens mendam subesse, vocem istam τά puncto inferne notavit, ut mendosam.

Vers. 14. ἐπανελθεῖν. „*Redire*, sc. domum: quae lectio est nostri codicis & Ms. Paris. Editi ἐπελθεῖν." VPTON. In ἐπανελθεῖν consentiunt pabc.

Ibid. πολλοῦ πόνου χρεία. πολλοῦ χρόνου χρεία pb. *Multo tempore opus est.*

Ibid. ἐν οἴκῳ κακῶς, καὶ ὧδε κακῶς. ἐν οἴκῳ, *domi*, nempe in diversorio vel in domo quam Nicopoli incolit juvenis; ὧδε, *hic*, *in schola*. Nusquam Nicopoli eum cultum, eas commoditates, quas desiderat, invenit delicatus juvenis; nec in balneo, nec domi, nec in schola.

Vers. 15. Τίς γὰρ ἔρχεται εἰς σχολήν; Intellige, vel supple, τούτου ἕνεκα, aut ὡς ὠφεληθησόμενος.

Ibid. ἐκκαθαρθησόμενος. Hoc ante Vptonum restituit anonymus editor Londinensis; & sic recte jam dederat Ven. consentientibus mstis. Mendose deinde ἐκκαταρθησ. edd. Bas. Gen. Col. Cant.

Vers. 16. οὐ γὰρ ὡς ἀποθησόμενοι. „Ita scripsi, jubentibus nostro codice & Ms. Paris. rejectis aliorum librorum lectionibus, qui, deleta οὐ negativa particula, dant ὡς γὰρ ἀποθησόμενοι." VPTON. In principe edit. Ven. omissa (sive operarum culpa, sive manuscripti exempli) particula οὐ, sic legebatur, γὰρ ὡς ἀποθησόμενοι. Id deinde ab editore Basil. in ὡς γὰρ ἀποθ. est mutatum, quod tenuere posteriores. Veram scripturam tuentur Parisini codices tres.

Ibid. πόθεν; οὐδ' ἐγγύς. „πόθεν; *nequaquam*. Vide Suidam in voce. οὐδ' ἐγγύς glossema videtur. Supra, ἔρχεσθε; interrogative." VPTON. Suidas: Πόθεν; ἀρνητικὸν, ἴσον τῷ οὐδαμῶς. Neque vero impedit quidquam, quo minus conjungi potuerint πόθεν; & οὐδ' ἐγγύς. Quod interrogandi signum post ἔρχεσθε vult positum, nescio quid spectaverit vir doctus. Equidem, si illud signatum invenissem, delendum censuissem.

Vers.

Verf. 17. οὐ φλυαρότεροι γίνεσθε; „Vide supra, II. 19, 10." VPTON.

Ibid. συλλογισμοὺς ἀναλύετε μεταπίπτοντας. Sic, absque negatione, simul vero absque interrogandi signo, habent veteres editiones: quod ferri utcumque poterat. VPTONVS, cum edit. Cant. & Lond. interrogative hæc legens, præclare vidit desiderari sic negativam particulam; quare οὐ συλλογισμ. &c. cum interrogandi signo scribere jussit: quod & ego utique malim. Sed ignorant hoc loco οὐ libri omnes. Ceterum post ἀναλύετε comma fortasse (vel interrogandi signum) interferendum, ut per ἀσyndeton hæc tamquam distincta ponantur, συλλογισμοὺς, & μεταπίπτοντας, quemadmodum mox ψευδομένου λήμματα, & ὑποθετικούς. Et sic fere in pac. distinguuntur h. l. verba: συλλογισμοὺς ἀναλύετε· μεταπίπτοντας· οὐκ ἐφοδεύετε &c. Conf. notata ad II. 17, 27. Fortasse vero nec male hoc modo distinguetur oratio: οὐ συλλογισμοὺς ἀναλύετε; μεταπίπτοντας οὐκ ἐφοδεύετε; ψευδομένου λήμματα; ὑποθετικούς; De μεταπίπτοντι conf. ad I. 7, 1. Ad ψευδομένου MEIBOMIVS notaverat: „Quid si ψευδομένους;"

Ibid. ὑποθετικούς; „Fortasse καὶ ὑποθετ." WOLFIVS. — Nil opus esse videtur. Vide Adnot. proxime præcedentem.

Ibid. Τί οὖν ἔτι ἀγανακτ. Caret οὖν pc.

Verf. 18. ἂν ἀποθάνῃ μοι τὸ παιδίον. Intelligi hinc videtur, non juvenes solum, sed & viros, Epicteti scholam Nicopoli ex professo frequentasse. Quare & vocabulo ἄνδρες eos compellat vf. 23.

Ibid. ἢ ὁ ἀδελφός. Caret ὁ pb.

Ibid. τί με ταῦτα ὠφελήσει. Sic scripsi cum pb. τί μεταταῦτα ὠφελήσει editt. vett. cum pac. & divisis vocibus τί μετὰ ταῦτα ed. Lond. & Vpt. Vbi τί με τὰ τοιαῦτα vel τὰ ταῦτα legi voluerat Shaftesburiensis. Sic & Meibomius, τί με τὰ τοιαῦτα.

Verf. 19. Μὴ γὰρ ἐπὶ τοῦτο ἦλθες; „Noster codex ἦλθον; *ipse veni?* VPTON. Vulgatum recte tenent nostri codd.

Ibid. τούτου ἕνεκα. ἕνεκα τούτου pb.

Ibid. προέβαλές ποτε σαυτοῦ φαντασίαν τινά. „Forte σαυτῷ." COL. SHAFTESBVR. „Recte. Sic noster codex & msf. Parif." VPTON. — Ego vero tenendam

dam vulgatam scripturam putavi, ut intelligeretur *tuum aliquod visum;* quod non *tibi soli, sed comitibus in commune pertractandum proponeres;* quo spectant verba proxime sequentia, καὶ ταύτην κοινῇ ἐΦωδεύσατε. Nec tamen dissimulare debeo, in σαυτῷ consentire tres nostros codices msstos. cf. III. 24, 8. Ench. c. 4. & cap. 33, 12.

Ibid. ἐΦωδεύσατε; ποῦ ποτε; Vulgo connectebantur hæc ἐΦωδεύσατε ποῦ ποτε; Recte vero VPTONVS in Notis monuit, interrogandi signum post ἐΦωδεύσατε ponendum. Quod vero deinde sic pergit: „— ποῦ ποτε — Hæret sententia: & quædam deesse credo." — Non adsentior viro docto. Nam ad ποῦ ποτε facile intelligitur τοῦτο ἐποιήσατε; aut aliquid simile.

Vers. 20. τὰ μαλάγματα δ' οὐκ. Caret δ' pc.

Ibid. οἱ ἀλτῆρες. „Vide ad I. 4, 13." VPTON.

Ibid. τισὶν ἄχρηστοι, τισὶ πάλιν χρήσιμοι. Temere & perperam τίσιν & τίσι penacute Bas. Gen. & Col. Recte τισὶν & τισὶ editt. posteriores cum principe Ven.

Vers. 21. κἂν θέλῃς, ἀποδείξω. „Vide cap. 25. hujus Libri." VPTON.

Vers. 22. ὁ δυσεντερικὸς, εἰ χρήσιμον τὸ ὄξος. „Propter acetum enim, oxymel, ut ait Hippocr. in lib. de Victu in Morbis acutis, τῷ ἐντέρῳ ξύσματα ἐμποιέει, quod præsertim adversatur dysenteriæ." SCHEGKIVS. — Articulum τὸ ad vocab. ὄξος, qui aberat ab editis, tacite adjecit Vpton. & habet eumdem noster codex pb. recte.

Ibid. Ἐμοὶ οὖν χρήσιμον; Ἐμοὶ μὲν οὖν pc.

Vers. 23. θεραπεύετε. Sic vett. editt. cum pac. θεραπεύτε ed. Cant. operarum vitio, quod repetiit Vpton. sed in θεραπεύσατε ex conjectura mutavit anon. Lond. Hoc ipsum vero θεραπεύσατε habet & noster pb. quod congruit cum sequentibus verbis, pariter in aoristo positis. De compellatione, ἄνδρες, conf. not. ad vs. 18.

Ibid. ἀπερίσπαστον αὐτὴν ἐνέγκατε εἰς τὴν σχολήν· &c. ἀπερίσπαστον αὐτὴν ποιήσατε. pc. & nihil amplius, sed in his verbis finem facit hujus capitis.

Ibid. οἵαν ἰσχὺν ὁ λόγος ἔχει. Wolfius: *quid virium habeat oratio.* Vptonus: *quid virium habeat ratio.*

tio. In Notis vero idem VPTONVS: „ὁ λόγος, (ait) *Logica.*" Quam in eamdem ſententiam nos *artem rationis* interpretati ſumus. conf. III. 9, 19. & Adn. ad I, 7, 5. Sed rectius fortaſſe, generaliori quadam notione, *doctrina*, *inſtitutio doctrinae* intelligetur, ut I. 20, 19. coll. ibid. vſ. 14.

CAPVT XXII.

TIT. Περὶ Φιλίας. Praeter hanc Disſertationem, in qua praeceptum illud Stoicorum exponitur, *noniſi inter bonos eſſe Amicitiam poſſe*, alia olim ejusdem noſtri Epicteti eodem titulo disputatio erat vulgata, in qua Muſonii Rufi, quo praeceptore uſus erat Epictetus, ſententiae nonnullae erant prolatae. Sic certe intelligendum videtur id, quod apud Stobaeum ad oram fragmentorum nonnullorum notatum legitur, Ῥούφου ἐκ τῶν Ἐπικτήτου περὶ Φιλίας. Eclog. Ethic. p. 199. ed. Canteri; & Serm. XIX. p. 167. (al. 165.) & CVI. p. 569. (al. 567.) edit. Geſn. Ea disputatio inſerta, puto, fuerat uni e quatuor poſterioribus Arriani libris Disſertationum Epictetearum, qui injuria temporum perierunt.

Verſ. 1. Περὶ ἅ τις ἐσπούδακε. *Quibus rebus quisque ſtudet; quae quis cupit.* Minus commode Vptonus: *quibus rebus quisque favet.*

Ibid. περὶ τὰ κακὰ ἐσπουδάκασιν. περὶ τὰ κακά τι ἐσπουδάκασιν pc. Idem tamen paulo ante in μή τι conſentit cum caeteris.

Verſ. 3. Τοῦ φρονίμου τοίνυν ἐστὶ μόνου, τὸ φιλεῖν. „Vide Diog. Laërt. VII. 124. Cic. de Fin. III. 21. de Nat. Deor. I. 44. de Amicit. [cap. 5. & 18.] Xenoph. Ἀπομνημ. lib. II. [c. 6.] ubi Socrates cum Critobulo ſermones caedit." VPTON. — Pro μόνου, eſt μόνον in pc. ne id quidem male.

Verſ. 4. ὅμως φιλῶ. Deeſt ὅμως pab. ſed habet pc. cum edd.

Verſ. 5. πῶς καὶ τὸ πρῶτον. Caret καὶ pc.

Ibid. ὡμολόγηκας ſcripſi cum pabc. pro vulgato ὡμολόγησας.

Ibid. σεαυτὸν. ἑαυτὸν pa.

Ibid. οὐ τροφὰς προσφέρεις τὰς ἐπιτηδείους τῷ σώματι; οὐ σκέπην; οὐκ οἴκησιν; Verbum προσφέρεις, in activa forma, ſuo e codice Vptonus edidit. Olim προσφέρῃ

φέρῃ legebatur; quod ipsum erunt qui præferendum alteri censeant, & ego prope absui ut restituerem tamquam cum sermonis usu unice consentiens: quoniam τροφὰς vel σῖτον προσφέρεσθαι dicunt Græci, non προσφέρειν, *cibum capere*, *cibum sumere*. Quamquam enim intelligebam, adjecto dativo casu τῷ σώματι non minus legitime dici posse προσφέρειν τροφὰς τῷ σώματι, quam nude προσφέρεσθαι τροφάς; tamen hoc loco dativus ille, τῷ σώματι, non tam a verbo προσφέρεις, quam ab adjectivo nomine ἐπιτηδείους pendere videbatur. At, quoniam præter accusativum τροφὰς sequuntur alii, σκέπην & οἴκησιν, ab eodem verbo pendentes, mutavi sententiam, tenendamque Vptoni lectionem statui, ut hæc intelligeretur grammatica verborum constructio, προσφέρεις τῷ σώματι τροφὰς ἐπιτηδείους, σκέπην, οἴκησιν. In προσφέρεις cum Vptoni cod. consentit pb. προσφέρῃ cum edd. habent pac. sed in pa. primum fuerat προσφέρει. Pro οὐ σκέπην; οὐκ οἴκησιν; in pa. est οὐ σκέπην καὶ οἴκησιν;

Vers. 6. Ὅτι, νὴ Δία, πολλάκις *&c.* „Epictetus respondet ad ea quæ a se objecta sunt. Dele itaque interrogationem post ἄφρων εἶναι." VPTON. Nempe in fine hujus versus post illa verba, διὰ ταῦτα ὁμολογεῖς *&c.* rursus interrogandi signum vulgo ponebatur, quod delendum recte monet Vptonus.

Ibid. αἱ πιθανότητες. „Vide ad I. 27, 3." VPTON.

Ibid. ταράσσῃ. ταράττῃ pc. sed mox deinde idem ταράσσῃ cum aliis.

Ibid. μεταβάλλῃ. Perperam & invitis msstis editt. vett. h. l. μεταβάλῃ, sed mox vs. seq. consentiunt in μεταβάλλῃ.

Vers. 7. αὐτὰ τὰ πράγματα. Suspicatus eram, inversis verbis hæc scribenda esse, τὰ αὐτὰ πράγματα, *res easdem;* quemadmodum mox ait ἀνθρώπους δὲ τοὺς αὐτούς. Sed opponit inter se τὰ πράγματα & τοὺς ἀνθρώπους; & αὐτὰ τὰ πράγματα idem valet ac μόνα τὰ πράγματα. Qua de potestate pronominis αὐτὸς confer Lexic. Polyb. h. v. num 1.

Ibid. ἀγαθὰ ὑπολαμβάνεις εἶναι. ὑπολ. ἀγ. εἶναι. pb.

Ibid. ἐχθρῶς. αἰσχρῶς pc. male; & in pa. primum αἰχθρῶς scriptum fuerat.

Vers.

Vers. 8. ὁ ἐξηπατημένος περί τινος. „*Deceptus de aliquo; qui falsum de aliquo sensit.* Possit & ὑπό τινος legi." WOLFIVS. Tenendum vulgatum eâdem sententiâ quam idem ipse Wolfius perspecte in versione expressit, *is quem sua de aliquo fefellit opinio.* Caret artic. ὁ pb. minus commode. Mox Οὐ, ante πάνυ, deest pc. male.

Ibid. Ὁ δὲ μεταπτώτως ἑλόμενος αὐτὸν, εἶναι εὔνους αὐτῷ. Vulgo omnes Οὐδὲ μεταπτώτως, & deinde εὔνουν αὐτῷ. Perspecte vero WOLFIVS jam monuerat: „Fortassis ὁ δὲ μεταπτ. — — — εὔνους αὐτῷ; scil. δοκεῖ. *Qui sic amat tanquam osurus.* Hoc malo, (inquit) quam id quod in mentem venerat, ὁ δὲ ἀμεταπτώτως: *An is qui firmam sibi cum aliquo esse benevolentiam voluit?* scilicet, *deceptus adhuc diligit?*" — Deinde VPTONVS: „Pro οὐδὲ codex noster ὁ δὲ, uti optime Wolfius: & sic edendum oporteret." — Ego non hoc solum, sed & εὔνους pro εὔνουν recipere non dubitavi, haud dubie enim respondent hæc verba illis paulo ante positis, ποτὲ μὲν οἰκείως ἔχεις, ποτὲ δ' ἐχθρῶς αὐτοῖς. Ad ἑλόμενος αὐτὸν, intellige φίλον, *amicum eum eligens.* In mendosum εὔνουν consentiunt quidem codices nostri omnes cum editis; sed recte ὁ δὲ μεταπτώτως dat pb. Inter lineas vero in eodem superne adscripta syllaba εὐ, ut sit ὁ δὲ εὐμεταπτώτως, & hoc percommode; ac fortasse sic scriptum Arrianus reliquerat. Et ex eadem scriptura fortasse corruptum est id quod pc. habet, οὐ δ' ἀμεταπτώτως, nam α & diphthongus εὐ, compendioso nexu scripta, sæpius inter se permutantur a librariis.

Vers. 9. ὅπως ἴδῃς. „Ita noster codex; alii ὅταν." VPTON. — ὅπως habet noster pb. cum Vptoni cod. & sic ex conject. corrigere jusserat Meibomius. Mendosum ὅταν tenent pac. sed ad ἴδῃς in ora pc. notatur, ἴσως βούλει (βούλῃ) voluit ἰδεῖν τί ἐστι. In pa. vero, pro ὅταν, aliud nescio quid prius fuerat scriptum.

Ibid. τί ἐστι φιλία. Malebam τίς ἐστι φιλία, *quænam sit illa amicitia.* Sed ferendam vulgatam putavi: & in eam quidem consentiunt libri omnes.

Vers. 10. Βάλε καὶ σοῦ καὶ τοῦ παιδίου μέσον. Caret καὶ cod. Vpt. & pb. In pc. est βάλε καὶ σοῦ μέσον καὶ τοῦ παιδίου, sed deinde plura desunt, ἀγρίδιον & seqq. usque καὶ σὺ τὸ παιδίον.

Ibid.

Ibid. Εἶτα σὺ πάλιν, Οἷον ἐξέθρεψα τέκνον, πάλαι ἐκφέρει. Sic recte Vptonus. Olim, nulla interpofita diftinctione, fic edebatur, εἶτα σὺ πάλιν οἷον ἐξέθρεψαι τέκνον. Hinc WOLFIVS: „Lego ἐξέθρεψα, & πάλαι ἐκφέρει με, *pridem me efferts* hoc eft, vel exfpectat mortem, vel odio fuo me enecat." — Tum VPTONVS: „Nofter codex ἐξέθρεψα. Edit. Baf. ἐξέθρεψαι. Salmant. ἐξέθρεψας. Pro ἐκφέρει, nofter codex ἐκφέρεις. Nefcio tamen, annon omiffa funt quædam, haud fupplenda nifi meliorum ope codicum. Excidit forfan exclamatio filii, paternam longævitatem conquerentis, cui optime refpondent quæ fequuntur, Εἶτα σὺ πάλιν. Initium eft verfus trochaici, Οἷον ἐξέθρεψα, τέκνον. Sed quænam fit hæc fabula, ex qua citatus eft verfus, me prorfus latet." — Mendofum ἐξέθρεψαι ex edit. Ven. in Bafileenfem intravit, indeque in Gen. & Col. propagatum. ἐξέθρεψα jam ante Vptonum ex Wolfii conjectura receperunt editores Cant. & Lond. anonymus; nec aliud habent pabc. Pronomen perfonale με ad ἐκφέρει facile intelligitur, nec adjecto opus eft. Si cui placet ἐκφέρεις, quod Vptoni codex habet, nil repugno: noftri quidem in ἐκφέρει confentiunt. Pro τέκνον vero, eft τέκνων in pab. Quod fi deinde nihil intercidit, πάλιν illud (in Εἶτα σὺ πάλιν) referetur ad id quod fupra dixit vf. 4. *Tu, qui modo dixifti, ego diligo filium meum, tunc rurfus dices* &c. πάλιν, *rurfus*, pro *contra*, *e contrario*.

Verf. 11. καὶ αὐτὸ ὁ γέρων Φίλει, κἀκεῖνος ὁ νέος. *Et eam tu fenex ama, & ille juvenis.* Φίλει, in imperativo modo, reftitui ex ed. Ven. & Baf. quod temere in Φιλεῖ mutarunt pofteriores editores; cum quibus quidem facit pc. fed in Φίλει confentiunt pab. Pro αὐτὸ vero vide ne αὐτὸς fit legendum, ut inter fe opponantur αὐτὸς (nempe σὺ) ὁ γέρων, κἀκεῖνος ὁ νέος. Nam accufativus perfonæ, αὐτὸ, ad κορασίδιον referendus, facile fubintelligitur, qua ellipfi nihil frequentius. Ad verba κἀκεῖνος ὁ νέος hæc adnotabit VPTONVS: „Et hæc mutila effe credo. Pro κἀκεῖνος quid fi κἀκεῖνο, fcil. κορασίδιον? Sed in talibus locis conjecturis indulgere, eft operam perdere." — Ego vero nihil hic mutilum video; fed brevitatis ftudium, & concifum orationis genus, Epicteto familiare. Statim, ad κἀκεῖνος ὁ νέος, adparet intelligendum, Φιλείτω αὐτό. Tum vero ad totam phrafin, e fuperiori difputatione, intelligi debebit,

debebit, καὶ γνώσῃ τί ἐστιν ἡ Φιλία σου, vel καὶ γνώσῃ πῶς σὺ Φιλεῖς τὸ παιδίον, aut aliquid simile. Quale quid etiam mox rursus intelligendum videtur post illa verba, ἂν δὲ δοξάριον. Nam, quod deinde subjicitur Admeti dictum, Χαίρεις ὁρῶν Φῶς, id quidem nonnisi ad illud referri commode potest quod proxime præcedit, ἂν δὲ κινδυνεῦσαι δέῃ.

Ibid. ἂν δὲ δοξάριον, scil. βάλῃς σοῦ καὶ τοῦ παιδίου μέσον. Tum post hæc verba intellige apodosin, γνώσῃ &c. Vide Adnot. proxime præced.

Ibid. Χαίρεις ὁρῶν Φῶς *&c.* „Ex Euripidis Alcest. vs. 691. Deest secundus versus in editis Euripidis libris.“ VPTON. — Et recte apud Euripidem non comparet alter versus; quem ab Arriano per lusum adjectum putavit Barnesius; mihi visus erat e triviali scholio in contextum intrusus. Sic infra vs. 14. ex glossemate ἐρωτᾷς, pro ἱστορεῖς, vulgo scribebatur. Pro χαίρεις, habet χαίροις pb. male.

Vers. 12. τὸ ἴδιον παιδίον. Sic pc. cum edd. sed ἴδιον deest pab.

Ibid. ὄφελον. ὤφελον pc.

Ibid. ἐλθόντος τοῦ πράγματος. Sic ed. Ven. & Bas. consentientibus omnibus msstis; pro quo, nescio quo casu, quove consilio, παρόντος τοῦ πράγματος dederunt Genev. Colon. & sequentes: quod ipsum παρόντος cum VPTONVS etiam temere tenuisset, monuit idem in Notis: „Omnes codices, Wolfii exceptis, habent ἐλθόντος, non παρόντος.“ — Quos Wolfii codices Vptonus adpellat, jam sæpe monui, nihil aliud esse, nisi editiones nonnullas, post obitum Wolfii demum in lucem emissas.

Vers. 13. καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρ. Caret h. l. ἐκ pc.

Ibid. συμπεπωκότες. Corrupte vulgo omnes συμπεπτωκότες, quod sic corrigendum monuit VPTONVS, conferre jubens vs. 37. hujus capitis. Cui haud cunctanter obsequendum putavi. Pariter vero jam olim SALMASIVS, aut συμπεπωκότες legendum adnotaverat, aut συμπεφοιτηκότες ex vers. 29. Ac jam Wolfius *compotarant* in latina versione posuerat; Schegkius vero, *simul luserunt.*

Ibid. συγκεκοιμημένοι, πολλάκις ἀλλήλους καταπεφιληκότες; Probavi Vptonum, monentem, forsan ita distinguendam orationem. Vulgo omnes: συγκεκοιμημένοι πολλάκις, ἀλλήλους καταπεφιλ.

Verſ. 14. Ποῦ ποτε στήσῃ πρὸ πύργων; Ὡς τί μ' ἱστορεῖς τόδε; &c. „Verſus ſunt ex Euripidis Phœniſſ. 623 ſq. unde emendatos habes. Antehac corrupti erant; nam pro ἱστορεῖς τόδε; habuerunt codices ἐρωτᾷς; τῷ δ'." VPTON. Conf. ſupra ad vſ. 11. In ἐρωτᾷς; & τῷ δ' nil mutant pabc. Recte vero κτενῶν σε pbc. ut jam ediderat Lond. anon. & Vpt. κτενών σε, quod habebant vett. editt. cum pa. Colloquentium nomina ex Euripide adſcripſit Vptonus. Pro ἔρως eſt ἔρος in ſola ed. Ven. invitis noſtris msstis.

Verſ. 15. πᾶν ζῶον οὐδενὶ οὕτως ᾠκείωται, ὡς τῷ ἰδίῳ συμφέροντι. „Vide I. 22, 14. IV. 5, 30. Enchir. c. 31, 3." VPTON. — Conf. Cic. de Fin. III. 5. & Diog. Laërt. VII. 85. ubi pro eo quod vulgo legitur οἰκειούσης αὐτῷ τῆς φύσεως, ſcribendum οἰκειούσης αὐτὸ αὐτῷ, *conciliante natura ipſum ſibi.*

Ibid. ὅ τι ἂν οὖν. Deeſt οὖν pab.

Ibid. μισεῖ, προβάλλεται, καταρᾶται. „Προβάλλεσθαι hic fortaſſis ἀντὶ τοῦ προφασίζεσθαι poſitum, *quærere excuſationes, cauſſari;* niſi malis pro ἀποστρέφεσθαι intelligere." WOLFIVS. — Poſterior ſignificatio, *averſari*, quaſi *a nobis projicere*, haud dubie locum hic obtinet; cujus exempla nonnulla, e Plutarcho potiſſimum, collegit Budæus in Comment. Ling. Græc. p. 455.

Verſ. 17. τὰ ἱδρύματα αὐτῶν καταστρέφομεν. „Τὰ ἱδρύματα τὰ αὐτῶν habent alii libri, excepto noſtro codice. Reſpicit autem morem iſtum apud antiquos, vindictæ loco Deorum aras atque templa evertendi: id quod mortuo Germanico factum ſcribit Suetonius vitâ Calig. cap. 5. *Quo defunctus eſt die, lapidata ſunt templa, ſubverſæ Deûm aræ, Lares a quibusdam familiares in publicum abjecti, partus conjugum expoſiti.* Ad hunc morem alludit Seneca, de Vita Beata c. 26. *Nullam mihi injuriam facitis, ſicut nec diis hi qui aras evertunt.*" VPTON. — τὰ αὐτῶν habet pa. cum olim editis. Ignorant articulum pbc. cum Vptoni cod.

Ibid. Ἀλέξανδρος ἐκέλευσεν ἐμπρησθῆναι τὰ Ἀσκληπεῖα &c. Mortuo Hephæſtione id feciſſe ferunt Alexandrum. Vide Arrian. de Expedit. Alex. lib. VII. c. 14. p. 292 ed. Gron. & Curt. X. 4.

Verſ. 18. ἂν μὲν ἐν τῷ αὐτῷ τις θῇ τὸ συμφέρον καὶ τὸ ὅσιον. „Hinc *Socrates ſolitus eſt execrari eos, qui*

qui primum hæc, natura cohærentia, opinione distraxiſſent: cui quidem ita ſunt Stoici aſſenſi, ut, quidquid honeſtum eſſet, id utile eſſe cenſerent; nec utile quidquam, quod non honeſtum. Cic. de Offic. lib. III. [c. 3.]" VPTON. ἐν τῷ αὐτῷ ſcripſi cum pc. ἐν ταυτῷ edd. quod quidem perinde eſt. Perperam vero ἐν αὐτῷ pab.

Ibid. σώζεται ταῦτα πάντα. Deeſt h. l. vox πάντα in pab.

Verſ. 19. Ὅπου γὰρ ἂν τὸ Ἐγώ, καὶ τὸ Ἐμόν. *Nam ubicunque eſt Ego & Meum.* „Plato *Meum & Tuum* hoc nomine cenſet profligandum e rebus publicis: ἐν Πολιτείᾳ cauſſam ſcriptam reperies." SCHEGKIVS. In pb. ſcribitur ὅπου γὰρ ἂν ᾖ τὸ Ἐγώ. Sed nullo incommodo deeſt ᾖ in aliis.

Ibid. ἐκεῖνο εἶναι. „Forte ἐκεῖ εἶναι: & mox ἐκεῖ, pro ἐκεῖνο." VPTON. — Nil mutant libri.

Verſ. 20. τοῦτο γάρ μοι συνοίσει. „Pro τοῦτο, vel διὰ τοῦτο vel τότε legendum videtur." VPTON. — Nihil novandum. τοῦτο, nempe τὸ τηρεῖν τὸν πιστὸν *&c.* De hac locutione vero, τηρεῖν τὸν πιστόν, τὸν αἰδήμονα, *&c.* vide Heyn. ad Enchir. c. 24, 5. ubi ſimili ratione habes φυλάττων τὸν πιστὸν καὶ αἰδήμονα. Confer porro Noſtrum IV. 4, 10. & I. 28, 23. II. 4, 2. II. 10, 17 ſq.

Verſ. 21. ἀλλαχοῦ μὲν ἑαυτὸν θεῷ. μὲν caret pb. Temere θεῷ ed. Ven. pro θῷ.

Ibid. ὁ Ἐπικούρου λόγος, ἀποφαίνων ἢ μηδὲν εἶναι τὸ καλόν, ἢ ἄρα τὸ ἔνδοξον. „Hanc Epicuri ſententiam refert Cic. de Fin. lib. II. c. 15. *Si ad honeſtatem omnia referantur, neque in ea voluptatem dicant ineſſe, ait eos inani voce ſonare; (his enim verbis ipſe utitur) neque intelligere, neque videre, ſub hac voce Honeſtatis quæ ſit ſubjicienda ſententia: ut enim conſuetudo loquitur, id ſolum dicitur H o n e ſ t u m, quod eſt p o p u l a r i f a m a g l o r i o ſ u m; quod, inquit, quamquam quibusdam voluptatibus eſt ſæpe jucundius, tamen expetitur propter voluptatem. — — H o n e ſ t u m quid ſit, ſi id non eſt in voluptate, negat ſe intelligere, niſi forte illud, q u o d m u l t i t u d i n i s r u m o r e l a u d e t u r.* Quod etiam noſtrati Lockio placuiſſe videtur." VPTON. — Non eſt hic locus, in originem atque vim notionis, quam de *virtute & honeſtate* conceptam animo habent homines, ſubtilius

tilius inquirendi, neque de variis philosophorum super ea quæstione sententiis latius disputandi: vide vero, ne iniquior in popularem suum fuerit Vptonus noster, Lockii super ea quæstione φιλοσοφούμενα cum Epicuri levitate conferens. Nam cum Epicurus, aut nihil esse *virtutem* & *honestum* dixerit, aut id quod a multitudine *laudetur;* Lockius contra, tractans eam quam dixi quæstionem, (de Intell. Hum. lib. II. c. 18. sect. 5 seqq.) cum alia præclare & verissime monuit, tum virtutem honestumque (sect. 10 sq.) ubique gentium id dici ait, quod *laude dignum* censeatur: quod mihi quidem tantum abesse ab Epicuri vanitate videtur, ut perapte consentiat cum eo quod apud Ciceronem, loco paulo ante citato, ex intima Stoicorum ratione Epicuro opponitur: *Si id, quod a multitudine laudatur, ipsum per se rectum sit atque laudabile; non ob eam caussam tamen illud dici honestum esse, quia laudetur a multis, sed quia tale sit, ut (vel si ignorarent id homines, vel si obmutuissent) sua tamen esset pulcritudine specieque laudabile.*

Vers. 22. Ἀθηναῖοι καὶ Λακεδαιμόνιοι διεφέροντο &c. „Illorum certaminum bellorumque historiæ sunt apud Thucydidem & Xenophontem in Hellenicis.“ SCHEGKIVS. οἱ Ἀθην. καὶ Λακεδ. pc.

Ibid. νῦν Ῥωμαῖοι πρὸς Γέτας. „Populus *Getarum* idem ac Daci. Vide Strab. lib. VII. Dion. Caff. lib. LI. De Getis triumphavit Trajanus, ut notum est.“ VPTON. — Bellum cum *Getis*, id est cum *Dacis*, gessit Domitianus Anno Vrbis 839. Dio LXVII. 6. philosophos autem ex urbe ejecit demum anno 848. (Dio ibid. c. 13.) quo tempore Nicopolin migravit Epictetus. Quare intelligendum hic bellum a Trajano adversus eosdem susceptum A. V. 853. & per aliquot annos continuatum.

Vers. 23. οὐκ εἶναι φίλους. μὴ εἶναι pb.

Ibid. ἀλλ' ἐβλήθη εἰς τὸ μέσον μερίδιον. „Si scriptura non fallit, idem dicit quod supra de canibus, (vs. 9.) βάλε κρέας εἰς μέσον. Nisi forte legendum ἐρίδιον, *parva contentio.*“ WOLFIVS. Si quid mutarem, κρεάδιον legerem pro μερίδιον; nam paulo ante κρέας, (vs. 14.) eadem allusione. Sed non temere solicitanda est recepta lectio.“ VPTONVS. — Μερίδιον est *offa*, *frustulum carnis*, *portio quæ cuique distribuitur in coena.* Sic μέρος, Il. 4, 8.

Vers.

Verf. 24. ὅταν ἴδῃς φίλους. ἀδελφούς. Comma interferui inter φίλους & ἀδελφοὺς, ut erat in veteribus editionibus; quod cum omifiſſet VPTONVS cum anonymo Londinenſi, monuit in Notis, fortaſſe φίλους καὶ ἀδελφοὺς legendum. φίλους ἀδελφοὺς absque diſtinct. ſcribunt pac. ſed diſtinctionem interſeruit pb.

Ibid. μὴ αὐτόθεν ἀποφαίνῃ. Vide Not. ad Epiſt. ad L. Gell. vſ. 3.

Ibid. μηδ' ἂν ἀδυνάτως ἔχειν λέγωσιν. Temere λέγουσιν Cant. Lond. & Vpt. ſed corrigere ex ſuperioribus editionibus juſſit Vpton in Notis; neque aliter dant pabc.

Verf. 25. Οὐκ ἔστι πιστὸν *&c.* „Incluſive, hoc modo: ἀλλήλων· (οὐκ ἔστι πιστὸν — — νικώμενον·) ἀλλ' ἐξέτασον &c.“ VPTON. Articulum τὸ ad ἡγεμονικὸν, qui aberat vulgo, tacite adjecit Vptonus, præeunte puto codice ipſius; agnoſcit eumdem certe & noſter pb.

Ibid. ἄλλοθ' ὑπ' ἄλλης. ἐπ' ἄλλης pb. male.

Ibid. νικώμενον. Nil mutant libri; ne κινούμενον ſuſpiceris.

Verf. 26. ταῦθ' ἃ. ταῦτα ἃ pc.

Ibid. εἰ ἐκ τῶν Perperam οἱ ἐκ τῶν.

Ibid. τίθενται. τίθεται pc.

Verf. 28. „Corrupta haud dubie ſunt illa, καὶ τὰς ἐρημίας καταλαμβάνειν ἢ τὰς ἀγορὰς, ὡς τὰ ὄρη, *& ſolitudines aut forum tanquam montem occupare.* Deeſſe nonnulla exiſtimo, haud facile ſupplenda nifi auctoritate meliorum codicum. In præſentia, quid ſi mutato verborum ordine, hoc modo ſententia ſcribatur? καὶ καταλαμβάνειν τὰς ἀγορὰς, ὡς τὰ ὄρη καὶ τὰς ἐρημίας, *& occupare forum, tanquam montem aut ſolitudines;* id eſt, in locos cultos, tanquam in vacuum venire.“ VPTON. — Equidem planam hanc ſententiam ineſſe verbis iſtis putaveram: *ſicut feræ belluæ in montium ſaltibus inſidiantur hominibus, ſic homines ipſos ſui ſimilibus, non modo in deſertis locis, ſed in ipſo etiam foro, inſidiari.* Neque quidquam variant codices.

Ibid. μοιχοὺς καὶ φθορεῖς. φθορεῖς καὶ μοιχοὺς pb.

Ibid. οὐδ' ὅσ' ἄλλα. „Ita noſter codex: male ed. Ven. & Baſ. ὡς ἄλλα.“ VPTON. — Iam ex conjectura

 corre-

correctus erat error in edd. Genev. Colon. & sqq. Et ὅσ' ἄλλα perspicue etiam Schegkius in vers. lat. expresserat, *quaecunque tandem sunt alia*. Eadem scriptura inter lineas notata est in pb. antiqua manu. Conf. ad I. 3, 7.

Ibid. τίθεσθαι αὐτούς. Sic edebatur ante Vptonum; & sic pac. αὐτοὺς ed. Vpt. cum pb.

Vers. 29. ὅτι ταῖς ἀληθείαις οὗτοι οἱ ἄνθρωποι. „*Illos qui revera sunt homines.* Vide supra, vs. 27. ἀλλὰ μηδ' ἀνθρώπους." VPTON. — Nisi satis fuerit, ταῖς ἀληθείαις ad verbum οἴεσθαι referre.

Ibid. μήτ' εἰ ἀδελφοί. „Vulgo εἰ οἱ ἀδελφοί. Sed articulum οἱ removi auctoritate nostri codicis; quippe sine articulo etiam proferuntur υἱὸς, πατὴρ, &c." VPTON. Articulum cum olim editis habet pa. sed recte ignorant eumdem pbc.

Ibid. ὅτι φίλοι. Temere ὅτι φίλει ed. Ven. & Bas.

Vers. 30. ὅπου δόσις τοῦ καλοῦ. „Forte δόσις καὶ λῆψις τοῦ καλοῦ." COM. SHAFT. — „Recte, ut opinor. Sic II. 9, 12. αἱ ἀνταλλήλοι λήψεις καὶ δόσεις." VPTON. — An διάδοσις? quo vocabulo utitur noster de *communione* vel *communicatione* quae inter Deum & homines intercedit. I. 12, 6. I. 14, 9. Nihil praesidii in codicibus.

Vers. 31. ἀλλὰ τεθεράπευκέ με τοσούτῳ χρόνῳ. τοσοῦτον χρόνον edebatur & h. l. & versu sequenti; quod & utrobique VPTONVS tenuit, in Notis monuisse contentus: „Noster codex & msſ. Paris. τοσούτῳ χρόνῳ, atque ita vers. seq." — Et hoc quidem loco noster codex pc. monstrose sic scribit, τοσούτῳ τοσοῦτον χρόνον. sed τοσούτῳ χρόνῳ pab. ut Vptoni codex; versu vero seq. omnes pabc. in τοσούτῳ χρόνῳ consentiunt. Et vulgatum est Grammaticorum praeceptum, ubi de duratione vel tempore continuo agitur, promiscue vel dativum vel accusativum usurpari. Pariterque III. 23, 16. in τοσούτῳ χρόνῳ consentiunt edd. & mssti. Quare & h. l. eamdem scripturam utrobique restitui. Conf. IV. 6, 7. & ibi not.

Ibid. ὡς τὸ κτῆνος. Et mox, πινάκιον. Conf. I. 19, 4.

Ibid. ῥίψει ὡς. „Ita noster codex, & ed. Salmant. At cod. Ven. ῥίψεις ὡς. Bas. ῥίψει σ' ὡς [& sic Gen. Col.

Col. & feqq.] Tamen voculas σὲ, μὲ, habes geminatas apud optimos fcriptores. Vti apud Menandrum:

> Διόπερ ἐγώ σε Φημὶ δεῖν, ὅσον χρόνον
> εἶ κύριος, χρῆσθαί σε γενναίως, πάτερ."

VPTON. — Conf. eumdem Vpt. ad IV. 4, 35. At pronomen σε, cum Vptoni codice, recte h. l. ignorant etiam noftri tres pabc. Supra, ante ἀποβαλόντα, pariter quidem deeft σ' in pa. male; fed ibi recte σ' ἀποβαλόντα dant pbc.

Verf. 32. καὶ τοσούτῳ χρόνῳ συμβεβιώκαμεν. Vide notata ad vf. præced.

Ibid. Πόσῳ δ' ἡ Ἐριφύλη. Sicut τοσούτῳ χρόνῳ, fic & Πόσῳ, pro olim vulgato πόσον, fcripfi ex trium noftrorum codicum confenfu.

Ibid. μετὰ τοῦ Ἀμφιαρ. Temere κατὰ τοῦ Ἀμφ. ed. Gen. errore operarum propagato in Col. & Cant.

Ibid. καὶ τέκνων μήτηρ καὶ πολλῶν. „καὶ πολλῶν. *idque multorum.*" VPTON.

Ibid. ἀλλ' ὅρμος ἦλθεν εἰς τὸ μέσον. „Nota eft fabula de *monili* aureo, quo capta Eriphyle maritum prodidit. Hinc Horat.

> — — *Concidit auguris*
> *Argivi domus ob lucrum.*"

VPTON.

Verf. 33. Τί δ' ἐστὶν ὅρμος; Sufpicari aliquis poffit, e margine irrepfiffe hæc verba. Conf. not. ad I. 1, 19. Nec tamen folicitanda putem.

Ibid. τὴν γυναῖκα γαμετήν. Articulum τὴν, qui aberat vulgo, ad γυναῖκα tacite adjecit Vpt. recte quidem, ficut mox omnes τὴν μητέρα dabant. Et habet τὴν γυναῖκα nofter etiam codex pb.

Verf. 34. Καὶ ὑμῶν. καὶ ἡμῶν pc.

Ibid. αὐτός τις εἶναι Φίλος. Pro τὶς, exfpectaveram τινὸς, quod etiam Wolfius in verfione expreffit, *amicus alicujus.* Sed vulgatum pertinaciter tenent libri.

Verf. 35. μὴ λοιδορούμενος, μὴ μαχόμενος. μὴ μαχομ. μὴ λοιδορούμενος pb.

Verf. 36. ἔπειτα καὶ ἑτέρῳ, τῷ μὲν ὁμοίῳ, πάντη ἁπλῶς. Poftrema verba vulgo in hunc modum diftinguebantur: τῷ μὲν ὁμοίῳ πάντη, ἁπλῶς. Quæ poftquam

cum Wolfio in Latina versione sic reddidisset VPTONVS, *deinde cuivis alteri plane idem erit, si sit ipsius similis*: ad eadem verba in Notis ita commentatus est: „Codex Salmant. * ἁπλῶς, & in marg. * ἁπλοῦς. Quae vera est (ut credo) lectio. Pro παντὶ lego πάντα vel πάντως, *omnino*, & sic distinguo: ἔπειτα καὶ ἑτέρῳ, τῷ μὲν ὁμοίῳ, πάντως ἁπλοῦς. *deinde alii, si modo sui similis est, omnino erit simplex.* Id est, alium sui similem tanquam se ipsum amabit & summa simplicitate tractabit. Vel forsan omittitur φίλος, ἁπλῶς φίλος, *simpliciter, candide, sine fuco amicus.*" — Difficilis utique locus: in quo illud unum certum mihi visum erat, vocem παντὶ a superioribus esse separandam & cum ἁπλῶς jungendam; quare comma, quod post παντὶ vulgo ponebatur, post ὁμοίῳ reposui. In reliquis conjectura est agendum. Sed vocem ἁπλῶς quidem solicitandam non puto: si vitium adest, in παντὶ erit quaerendum. Itaque πᾶν τι vel πάντα tentaveram, hac sententia, *erit illi omnia.* Quod cum non satis placeret; cogitavi, si vel adesset vel commode intelligi posset vocabulum φίλος, vel nulla mutatione fortasse fore opus, vel levissima hac, ut πάντῃ pro παντὶ scriberemus, ut sententia haec esset: *deinde alteri, si sit ipsi similis, omnibus prorsus rebus* (i. e. *prorsus omnino, plane sine exceptione*) *amicus erit.* Atqui ipsum illud vocabulum φίλος, una cum verbo ἔσται, haud incommode hic intelligi posse videtur, si modo versu superiori post ista verba καὶ οὕτως ἔσται πρῶτον μὲν αὐτὸς ἑαυτῷ comma ponamus, ut ibi e versu praeced. 34. intelligatur φίλος, atque ita haec cohaereant, ἔσται πρῶτον μὲν αὐτὸς ἑαυτῷ φίλος, ἔπειτα καὶ ἑτέρῳ. Nihil adjuvant scripti libri, ac fere ne variant quidem, nisi quod pro ἑτέρῳ sit ἑταίρῳ in pab. Verba παντὶ ἁπλῶς, ut nos fecimus, conjungit pc. & a praecedentibus interposito commate separat; sed pab. ὁμοίῳ παντὶ jungunt. Wolfianam versionem ob oculos habuisse videtur Meibomius, cum pro ἁπλῶς scribendum forsan ὁ αὐτὸς suspicaretur.

Ibid. τοῦ δ' ἀνομοίου. τῷ δ' ἀνομοίῳ pb. male.

Ibid. Recte in posterioribus editt. junguntur ista verba, πρᾶος πρὸς αὐτόν. Perperam olim πρᾶος, πρὸς αὐτὸν ἥμερος edd. cum msstis; pa. vero πρὸς ἑαυτὸν ἥμερος.

Ibid. τὸ τοῦ Πλάτωνος &c. Vide ad I. 28, 4.

Vers.

Verf. 37. καὶ συμπιεῖσθε, καὶ συσκηνήσετε. Corrupte καὶ συγκηνήσετε ed. Ven. & Baf. Hinc WOLFIVS: „Fortaffis συγκυνηγήσετε, *una venabimini.* [Et hoc ipfum in verfione pofuit.] Aut συγκοιμήσεσθε, *una dormietis.*" — SHAFTESBVRIENSIS, cum ad oram fui libri fua e conjectura συσκηνήσετε fcripfiffet, adjecit deinde: „Recte: & fic ed. Genev. Sed unde hæc lectio? nam ed. Baf. habet συγκηνήσετε, & Wolfius hanc lectionem, quæ in textu eft, prorfus ignorat." — Nempe felicior hoc loco fuerat Schegkii, quam Wolfii, conjectura. Is cum *fimul habitabitis* in verfione pofuiffet; Genevenfis editor, Schegkianam verfionem ob oculos habens, quam Græco contextui a latere junxit, unius literæ mutatione in Græco verbum illud pofuit, quod eam poteftatem habebat. Ex Genevenfi id verbum in Colonienfem editionem tranfiit, unde reliquæ acceperunt. In Salmantica συγκινήσεσθε legi, Vptonus docet. συσκηνήσετε recte dant noftri codd. pab. & parum discedit pc. in quo eft συνσκηνήσετε.

Ibid. καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν γεγενημένοι ἔσεσθε· καὶ γὰρ οἱ ὄφεις· φίλοι δ' οὔτ' ἐκεῖνοι, οὔθ' ὑμεῖς, μέχρις ἂν ἔχητε. *&c.* Olim ante Vptonum, mifere disjectis orationis membris, fic hæc edita erant: καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν γεγενημένοι ἔσεσθε. καὶ μέχρις ἂν ἔχητε τὰ θηριώδη ταῦτα καὶ μιαρὰ δόγματα γὰρ οἱ ὄφεις. φίλοι δ' οὔτ' ἐκεῖνοι, οὔθ' ὑμεῖς. Vbi poft μέχρις ἂν afterifcum interferuit Bafileenfis editor, WOLFIVS vero hæc adnotavit: „Non dubium eft, mutilatum effe locum hunc. Etfi autem, ut complendus fit, Tirefiæ divinandum relinquo; tamen, ut, quod in convertendo fequar, non defit, lego: ἔσεσθε· μέχρι δ' ἂν ἔχητε τὰ θηριώδη ταῦτα καὶ μιαρὰ δόγματα, οὐδὲν τῶν ὄφεων διοίσετε· τὰ δόγματα γὰρ οἱ ὄφεις. φίλοι δ' οὔτ' ἐκεῖνοι, οὔθ' ὑμεῖς." — Quæ ille latine fic vertit: *& ex eisdem eritis nati. Sed quoad ferina ista & nefaria decreta tenueritis, nihil a ferpentibus differetis. Decreta enim ferpentes funt: fed nec hi inter fe amici funt, neque vos.* Inde Colonienfis editor, &, qui eum fecuti funt, Cantabrigienfis & Londinenfis, græca quidem verba, a Wolfio fuppleta, contextui inferre non funt aufi; attamen poft μιαρὰ punctum pofuerunt, ut jungerentur ifta verba, δόγματα γὰρ οἱ ὄφεις. Iam ante Wolfium vero Schegkius in eamdem ex parte fententiam, fed commodiore brevioreque ratione, locum hunc interpretatus erat: *Proinde quoadusqua*

adusque imbuti eritis feris illis opinionibus & detestandis, nihilo meliores eritis serpentibus. In his amicitia, nulla; quare nec in vobis. Salmasius ad Græcam scripturam olim vulgatam nil aliud adnotavit, nisi, pro γὰρ οἱ ὄφεις, corrigendum esse γίνεσθε ὡς ὄφεις. Denique VPTONVS, Græcis in Contextu in hunc modum constitutis: καὶ ἐκ τῶν αὐτῶν γεγενημένοι ἔσεσθε οἱ ὄφεις· φίλοι δ' οὔτ' ἐκεῖνοι, οὐθ' ὑμεῖς, μέχρις ἂν ἔχητε &c. (subjecta hac versione latina: *& ex iisdem quanquam nati parentibus, serpentes eritis: hi vero neque inter sese sunt amici, neque vos, quoadusque ferina ista & nefaria decreta tenueritis.*) in Notis: „Totum hunc locum, inquit, miris modis corruptum, reformavimus ope nostri codicis. Ita vero mſ. Parif. ἔσεσθε· καὶ γὰρ οἱ ὄφεις· φίλοι δ' οὔτ' ἐκεῖνοι οὐθ' ὑμεῖς. omissis intermediis. Ὄφεις dicti sunt homines malevoli, noxii. Tales apud Theogn. vf. 601. *anguem in sinu habere* dicuntur:

Ἔῤῥε θεοῖσίν τ' ἐχθρὲ, καὶ ἀνθρώποισιν ἄπιστε,
ψυχρὸν ὃς ἐν κόλπῳ ποικίλῳ εἶχες ὄφιν.

ποικίλῳ, pro ποικίλον, lego. *Abi in malam rem, ô diis inimice, & hominibus infidelis, qui in sinu vario* (id est, versuto, variis fraudibus incocto) *habebas frigidum anguem.* (id est lethalem: sic Virgil. *frigidus anguis, frigida mors.*)" — Sic ille. Ego vero istud, καὶ γὰρ οἱ ὄφεις, quod Parisinus codex dabat, non modo non negligendum, sed eo confidentius etiam accipiendum putavi, quod & ad complendam sententiam necessarium videbatur, & peropportunum ad veram verborum consecutionem (male olim turbatam) simplicissima ratione restituendam. Quam scripturam ex Manuscr. Paris. citavit Vptonus, eamdem duo habent codices pab. Et cum his consentit pc. nisi quod (quemadmodum & Vptoni codex) in fine adjiciat ista verba μέχρις ἂν ἔχητε &c. quæ perperam olim in medio posita erant. Itaque prorsus sic hunc locum exhibet codex pc. uti nos edidimus.

CAPVT XXIII.

Hoc capite, ut sæpe aliâs, illud propositum habet Epictetus, ut moneat suos discipulos, ne, neglecta Animi & Voluntatis cura, poliendæ orationis studio unice incumbant. Quo vero proclives eos reddat ad audienda sua

ſua monita, ab hoc ſtatim incipit, & ſubinde huc redit, ut profiteatur atque doceat, minime per ſe ſpernendam eſſe facundiam & poliendæ orationis curam.

Verſ. 1. Pro πᾶς ἂν, & πᾶς ἄν τις, dat πῶς ἂν pc. & πῶς ἄν τις, moxque ἀκούσει pro ἀκούσῃ. Male.

Verſ. 2. Οὐκ ἄρα τοῦτο ῥητέον, ὡς οὐδεμία δύναμίς ἐστιν ἀπαγέλτική. „Atqui hoc dixit Epicurus. Immo ſcripſit ad Pythoclem, Παιδείαν δὲ πᾶσαν, μακάριοι, φεύγετε. Vide Laërtium X. 6. atque ibi Menagium; & Dionyſ. de Structura Orat. [ſ. de Compoſ. Verborum] ſect. 24 in fin." VPTON. Pro οὐδεμία δυν. dat οὐδὲ δύναμις pa. non incommode.

Ibid. Τοῦτο γὰρ ἅμα μὲν ἀσεβοῦς ἐστιν ἀνθρώπου, ἅμα δὲ δειλοῦ. „*Impii eſſe* monſtrat usque ad vſ. 29. deinde *timidi eſſe*, ad finem capitis." VPTON.

Ibid. αὐτῆς τῆς φωνῆς. Caret αὐτῆς pc.

Verſ. 3. πνεῦμα. *ſpiritus vitalis*, *ſpiritus animalis*, *fluidum nerveum*. Apud Plutarch. de Plac. Philoſoph. IV. 15. eſt τὸ ὁρατικὸν πνεῦμα, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ μέχρι τῆς κόρης διήκει. quem interpretantur *viſivum quemdam ſpiritum, a principe animæ parte ad pupillam usque permeantem*. Πνεῦμα, ἥ τε ἐν φυτοῖς καὶ ζώοις, καὶ διὰ πάντων διήκουσα, ἔμψυχός τε καὶ γόνιμος οὐσία. Ariſtot. de Mundo, cap. 4, 4. p. 40. ed. Batteux. Rurſus Plutarch. ib. IV. 8. ex Stoicorum ſententia: Αἰσθητήρια λέγεται πνεύματα νοερὰ, ἀπὸ τοῦ ἡγεμονικοῦ ἐπὶ τὰ ὄργανα τεταγμένα. (ſive rectius, τεταμένα.) id eſt: *Inſtrumenta ſenſuum* (ſcil. interiora & animæ proxima) *dicuntur ſpiritus intelligentes, qui a principe animæ parte ad organa* (exteriora) *diriguntur.* Conf. infra, III. 3, 23. & ibi not.

Ibid. ἐνεκέρασεν. ἐκέρασεν αὐτοῖς pab. male. Pro εἰκῇ, perperam εἰκεῖ h. l. eſt in editt. vett.

Verſ. 4. Εἰκῇ δὲ &c. Vulgo in omnibus edd. ſic legebatur: Εἰκῇ δὲ καὶ τὸν μεταξὺ ἀέρα οὕτως εὔεργον (εὐεργὸν *Vpt.*) ἐποίησε καὶ ἔντονον, ὥστε διὰ τοῦ γινομένου πῶς διικνεῖσθαι τὴν ὅρασιν. Vbi WOLFIVS: „Fortaſſe (ait) δι' αὐτοῦ μέσου γινομένου πως. Nam ſive χεομένου, ſive πηγνυμένου, ſive τεινομένου legas, minus placet. Eſt & vox ἔντονον ſuſpecta: quo enim firmior, eo magis repellere debebat aciem oculorum. Quid ſi ἄτονον, *mallem*, *cedentem*." — VPTONVS

NVS vero: „Pro διὰ τοῦ γινομένου πῶς, lego διὰ τοῦ ἐντεινομένου Φωτός. Nam visio fit, si Stoicos audiamus, cum lumen, quod inter visum atque id quod visui subjicitur medium interjectum est, in coni formam intenditur. Verba sunt apud Laërt. VII. 157. Ὁρᾶν δὲ, τοῦ μεταξὺ τῆς ὁράσεως καὶ τοῦ ὑποκειμένου Φωτὸς ἐντεινομένου κωνοειδῶς. Vide quoque locum Plutarchi, quem ibi laudant interpretes.“ — Porro idem VPTONVS, postquam in versione verba ista, οὕτως εὐεργὸν ἐποίησε καὶ ἔντονον, cum Wolfio sic exposuerat, *tam idoneum & intentum fecit*, rursus in Indice vocabulum εὐεργὸς interpretatur *facilis*, *expeditus*; & ibidem, ad voc. ἔντονος, hæc notavit ad h. l. spectantia: „Ἔντονος, *intentus*. Sed accipi forsan potest pro, *ad intentionem habilis*, *idoneus*, vel *intendendi vim habens*, ἐντατικός. Vel, quid si, εὐεργὸν ἐποίησε καὶ ἔντονον, idem sit ac εὐεργὸν ἐποίησε πρὸς ἐντονίαν, *aërem fecit habilem & idoneum ad intentionem*.“

Ego vero, cum vocab. ἔντονον præter rem suspectum Wolfio fuerit, miratus sum, alterum εὔεργον vel εὐεργὸν nemini suspicionem movisse. Mihi quidem prorsus alienum ab hoc loco visum erat, & ex ἐνεργὸν levi mutatione detortum; quod ipsum restituere non dubitavi. (Hisce scriptis, eamdem emendationem a Meibomio commendatam video.) Loquitur de mira illa *efficacia atque intentione* aëris, quam *vim elasticam* Physici vocant. Pro ἔντονον lubens εὔτονον, si darent libri, acciperem; sed nec illud solicitatum velim. (In ἔντονον nil mutant Libri nostri, & in εὔεργον pariter cum olim vulgatis consentiunt.) Pro eo quod vulgo sequebatur, γινομένου πῶς, primum κινουμένου πως reposueram, id est, *per aërem certa quadam ratione commotum:* & ne nunc quidem dubito, in eam fere sententiam accipiendum esse quodcumque sit verbum quod h. l. scripserat Arrianus. Sed postquam & ex Laërtii loco, cujus partem Vptonus citavit, & ex Plutarch. de Plac. Philos. IV. 15. & ex A. Gellio V. 16. intellexi, in ea re, quæ hic agitur, pro κινεῖσθαι vel πλήττεσθαι, verbum ἐντείνεσθαι & simplex etiam τείνεσθαι (*tendi*, *intendi*) collocare solitos Stoicos, τεινομένου πως prætuli; quod ipsum verbum & cum vocabulo ἔντονος, quod modo præcessit, commodissime quadrat, & a librariis, usum istum ignorantibus, facillime cum γινομένου permutari potuit. **Quod vero πως addit, id est,** *per aërem*

aërem certo quodam modo intentum; is modus quinam sit, ibidem docet idem Laërtius, consentiente Plutarcho: scilicet, in visu κωνοειδῶς τείνεσθαι vel ἐντείνεσθαι aërem, in auditu vero eumdem σφαιροειδῶς πλήττεσθαι, haud absurde statuebant Stoici. Nam quod πῶς in φωτὸς mutatum Vptonus voluit, id non modo nulla necessitas cogit, verum etiam connexioni orationis apud Nostrum prorsus repugnat: nunc enim de *aëre* agitur, & deinde demum seorsim *lucis* sit mentio. Et ne apud Laërtium quidem l. c. vocabulum φωτὸς, ut Vptonus putavit, ad verbum ἐντεινομένου refertur: sed ibi pariter totius orationis connexio vers. 157 & seq. docet, verba ista, ad quæ provocavit Vptonus, aut mendosa esse & in hanc sententiam corrigenda, aut, si integra sunt, sic certe intelligenda, ac si legeretur, Ὁρᾶν δὲ, τοῦ ἀέρος, τοῦ μεταξὺ τῆς ὁράσεως καὶ τοῦ ὑποκειμένου φωτὸς, ἐντεινομένου κωνοειδῶς. Et φῶς ibi non est illa *lucis materia*, quam per aërem ætheremque sparsam Physici docent; sed idem valet ac σῶμα φωτεινὸν, & ὁρατὸν, *corpus lucidum & visibile*. Cæterum non dissimulo, ne sic quidem penitus emendatum locum nostrum, in quo versamur, mihi videri; sed insuper διὰ τοῦ in δι' αὐτοῦ videri mutandum, ut sit, ὥστε δι' αὐτοῦ, τεινομένου πως, διϊκνεῖσθαι τὴν ὅρασιν. Hæc scripseram, cum hoc ipsum δι' αὐτοῦ perspicue scriptum in nostro pa. vidi, adeoque haud cunctanter in contextu nostro reposui.

Ibid. οὐδενὸς τῶν ἄλλων. μηδενὸς pc.

Vers. 5. μήτ' ἀχάριστος ἴσθι, μήτε πάλιν ἀμνήμων τῶν κρεισσόνων. „*Homo, neque beneficii, neque benefactoris sis immemor.* τῶν Κρεισσόνων, *Deorum.* Ita utitur Simplicius in Procemio, Hierocles, atque alii." VPTON. — Sæpius quidem ista notione Simplicius, & passim alii, sequioris præsertim ætatis scriptores, vocabulo Κρείττονες utuntur, pro *Naturis homine superioribus*, pro *Geniis*, atque ipsis etiam *Diis*. Sed nusquam apud Epictetum usurpatum memini; & hic certe notioni isti non est locus. Adjecta particula πάλιν satis ostendit, diversum esse monitum alterum ab eo quod præcessit. Atqui nil differt: *ne sis ingratus: ne sis immemor Deorum.* Immo vero hoc perspicue dicit: *ne sis ingratus*, scilicet, horum beneficiorum caussa: *neque vero idcirco sis immemor eorum quæ sunt præstantiora.* Quid multa? Mox ipse vs. seq. patefacit quid sit τὸ κρεῖτ-

κρεῖττον quod dicit. Pro ἴσθι, perperam ἴστι dabant editt. vett. ante anon. Lond. cum pa. & pb. in context. sed recte ἴσθι pc. & pb. inter lin.

Ibid. ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ ζῆν. Articulum τοῦ, temere omissum in ed. Bas. & sequentibus, recte ex Ven. revocavit restituitque Vptonus. Et agnoscunt eumdem pabc.

Ibid. ὑπὲρ ἐλαίου. Carent h. l. ὑπὲρ pab.

Vers. 6. λογιούμενον. Sic pbc. cum editis. λογισόμενον pa.

Vers. 7. Τί γάρ ἐστι τὸ ἀποφαινόμενον &c. „Vide cap. I. lib. I." VPTON.

Ibid. ὑπὲρ ἑκάστης. περὶ pb.

Ibid. περὶ ἑαυτῆς pa. cum edd. περὶ αὐτῆς pbc. eodem sensu.

Ibid. μή τι πυρῶν; μή τι κριθῶν; μή τι ἵππου; μή τι κυνός; „Forte περὶ πυρῶν." COM. SHAFTESBVR. — „Atque ita Schegkius in versione: *Audistine aliquando oculum de se ipso disserentem aut sensum aurium, aut de frumento, aut hordeo, item equo vel cane?*" VPTON. — In versione contextui subjecta Wolfium secutus Vptonus, sic ista verba reddiderat: *num frumentum? num hordeum? num equum? num canem?* scil. *audisti unquam de se ipso quidquam locutum?* quam sententiam & ego expressi; quamquam fateor, neutram rationem mihi facere satis, & de integritate hujus loci valde me addubitare.

Ibid. Ἀλλ' ὡς διάκονοι καὶ δοῦλαι &c. „Vt communis Sensus est sensus sensionum, ut Aristoteles inquit; ita intelligentia penes se habet judicium omnium sensuum." SCHEGKIVS. δοῦλοι pc. minus recte.

Vers. 8. πόσου ἕκαστον ἄξιόν ἐστι. Sic pa. ut est in ed. Gen. Col. & seqq. Temere & invitis msstis ποσοῦ ed. Ven. & Bas. πόσου ἀξ. ἑκαστόν ἐστι pb. πόσου ἄξιόν ἐστι ἕκαστον pc.

Vers. 9. τίς ἐστιν αὐτή. *quaenam sit ipsa*. Sic correxi. Perperam omnes vulgo αὕτη.

Ibid. καὶ πόσου ἀξία. Sic recte Ven. e qua id reposuit Vpt. monente etiam Salmasio: neque aliter pabc. Temere καὶ πόση ἀξία Bas. & inde posteriores edd.

Ibid. ὁπότε δεῖ χρῆσθαι αὐτῇ. Praeter rem αὐτῷ edidit Vpt. Sic tamen & pb.

Vers.

Vers. 10. περίεργοι καὶ πευθῆνες. πευθῆναι editr. omnes. Vbi: „πευθήνης hic positum videtur ἀντὶ τοῦ πευστικοῦ. *curiosi & percontatores*. Lexica πευθὴν habent, unde πευθῆνες." WOLFIVS. — „Pro πευθῆναι quærendum annon potius legendum πευθῆνες. Hesychius: πευθῆνες· πιστοὶ, (lege πευστοὶ) περίεργοι." VPTON. *in Notis.* — Et πευθῆνες h. l. ego scripsi ex codicum nostrorum consensu. Apud Hesychium vero, pro πιστοὶ, πεῦσται legendum putem, vel πύσται, non πευστοὶ, ut Vptonus.

Ibid. ἡ ἀκουστική; οὐκ ἄλλη ἢ ἡ προαιρετικὴ δύναμις. „Legendum: Οὐ· ἀλλ' ἡ πρ. Cæterum ἀκουστικὴ lectio est nostri codicis: & sic supra. [vers. 7. ubi omnes, τῆς ἀκουστικῆς.] Vulgo ἀκουστικοί, *ad audiendum parati;* [nempe sic, ἢ ἀκουστικοί; edd. cum pabc. id est, *aut ad audiendum parati?*] cui opponitur vox ἀκίνητοι, *ii qui sermone non commoventur, neque audiunt quod dicas.* Sed placet lectio nostri codicis." VPTON. — Sicut h. l. consentiunt libri in οὐκ ἄλλη ἢ ἡ πρ. sic vs. 15. τίς ἄλλη λέγει, ἢ ἡ προαιρ. Quare tenendum vulgatum putavi. Ante οὐκ ἄλλη vero, ut persæpe aliâs, intelligenda particula οὔ. Cæterum quam τὴν προαιρετικὴν δύναμιν & mox infra sæpius τὴν προαίρεσιν dicit, vulgo *voluntatem* vertunt; sed latius patet, quam vulgo latinum hoc vocabulum accipi solet; & *intellectum cum voluntate* comprehendit, omnemque *vim activam mentis*, quam generali nomine *Rationis* interdum designamus: estque eadem ἡ χρηστικὴ τῶν φαντασιῶν, ἡ ταῖς λοιπαῖς δυνάμεσιν ὡς διακόνοις χρῆται. cf. vs. 7 sq. & 16 sq. & 28. quamquam rursus distinguere nonnihil videtur inter τὴν προαίρεσιν & τὴν δύναμιν τὴν χρηστικὴν τῶν φαντασιῶν vs. 40.

Vers. 11. Εἶτα αὐτή. Placeret h. l. αὕτη, pro αὐτή. Sed refertur ad id quod infra sequitur, αὐτὴ μέλλει ἡμῖν, ubi suo loco stat αὐτή, quare & hoc loco ferendum. Et in αὐτὴ nil mutant libri.

Ibid. ταῖς ἄλλαις. Caret ταῖς pc. male.

Ibid. μηδέν τι ἄλλο. Tacite sic correxit Vpt. Sic vero & est in nostro pb. Vulgo μηδὲ τι ἄλλο edd. cum pac.

Ibid. πλὴν αὐτὰ ἐκεῖνα τὰ ἔργα. Perperam πλὴν αὐτὴ ed. Bas. & inde Gen. & Col. αὐτὰ ex Ven. restituit editor Cant. Et sic pabc. Vocab. ἔργα vero deest pc.

Ibid.

Ibid. αὐτὴ μέλλει ἡμῖν. Editi libri omnes dabant καὶ αὐτὴ μέλλει, & superiores quidem post ὑπηρετεῖν interpungebant orationem, Vptonus vero post vocem proxime praecedentem ἀξία. In Notis vero, idem VPTONVS: „Otiosum, ait, videtur illud καὶ: neque noster codex agnoscit. Dele autem periodum post ἀξία. Incipit sententia ab illis verbis [supra, initio hujus vers.] Εἶτα αὐτὴ ἰδοῦσα." — Cui monito obsequendum utique putavi. Et particulam καὶ cum Vptoni codice ignorat pariter noster pb. Paulo ante vero, τάς τ' ἄλλας recte pc. cum editis; sed copula τ' carent pab. parum commode.

Ibid. κράτιστον εἶναι ἢ αὐτήν; Rursus suo more αὐτὴν Vpt. Sic vero & pb. ut saepe aliâs. Caeteri αὐτὴν ut olim edebatur.

Vers. 12. τὴν τοῦ τινὸς ἰδεῖν γυναῖκα. τοῦ δεῖνος, pro τοῦ τινὸς, maluerat Salmasius; quod non necesse.

Ibid. τίς λέγει; Omnino sic corrigendum putavi: nam sic constanter loquitur, supra, & infra, τίς λέγει; non τί λέγει; quod hic nunc dabant libri omnes. Deceperat librarium, aliud animo agentem, id quod paulo ante praecessit, τί ποιεῖ. At id quidem aliam rationem habere satis adparet. His scriptis, ipsum τίς λέγει h. l. inveni in nostro pc. Et τί quidem cum edd. & cum pa. habet pb. in contextu, sed superne adjecta litera ς eadem manu.

Vers. 13. ἐρεθισθῆναι ἢ μὴ, τίς λέγει. Corrupte ἐρεθ. εἰ μή τις λέγει pab. sed in pb. eadem manu superscr. ἢ μὴ, τίς.

Vers. 14. Φραστικὴ. Φαν]αστικὴ pa.

Ibid. οἱ κομμωταί. Accentum in ultima posui, prout & analogia & veterum Lexicographorum aliorumque scriptorum auctoritas suasit. Vulgo hic omnes οἱ κομμῶται, edd. & mssti.

Vers. 15. αὐτῆς καταψηφίσασθαι. αὑτῆς Vpton. suo more, cum nostro pb. De re confer vers. 11. & vs. 20.

Vers. 16. Τί οὖν; Φησίν· *&c.* Ante Vpt. editores omnes, consentientibus msstis nostris, nulla interposita distinctione haec scripserant, τί οὖν Φησιν, tum post εἰ οὕτω τὸ πρᾶγμα ἔχει; interrogationis signum posuerant; ut sententia esset, *quid ergo dicit* (nempe ἡ προαιρετική,) si

si ita se res habet? Monuit vero Salmasius, ita distinguendum, τί οὖν, φησιν, εἰ οὕτω τὸ πρᾶγμα ἔχει, καὶ δύναται &c. Cui obsecutus sum cum Vptono; nisi quod interrogandi signum post τί οὖν; pro nudo commate posui. In sequentium vero verborum distinctione aliam novationem invexit Vptonus, quam nullo modo probare potui. Deletis omnibus, quæ sequuntur, interrogandi signis, excepto eo quod est vs. 17. post τὸ χρώμενον; verba ista, τί ἐστι τὸ χρώμενον; pro apodosi periodi accepit, cujus protasis ab illis inde verbis εἰ οὕτω τὸ πρᾶγμα ἔχει, usque ad ista ἢ οἱ ὑπηρέται τοῦ βασιλέως, excurrat; totamque pericopen latine sic convertit: *Quid ergo, inquit, si ita se res habet, ac fieri potest ut id quod ministrat præstet ei cui ministrat, ut eques equiti, — — ministri regi; quid est quod illis utatur?* Cui orationi quænam sententia insit, equidem non video. Constaret utcumque sententia, si pro καὶ δύναται, inserta negante particula, καὶ οὐ δύναται scriberetur; *si ita se res habet, ac fieri si non potest, ut* &c. Sed nihil caussæ est, cur istam rationem, refragantibus libris omnibus, qui in vulgatam scripturam consentiunt, ineamus. In Notis sicco pede statim transierat hunc locum VPTONVS; dein vero *in Addendis* hæc ad eumdem adnotavit: „Totus hic locus male se habet; nam quædam propter repetitionem, ut mos est, omisisse videntur librarii: deinde, φησὶν est objiciendi formula. Τί οὖν, φησὶν, εἰ οὕτω τὸ πρᾶγμα ἔχει; Εἰ οὕτω τὸ πρᾶγμα ἔχει, δύναται καὶ τὸ διακονοῦν κρεῖσσον &c. *Quid ergo, inquit, si ita se res habeat? Si ita se res habet, fieri potest ut id etiam quod ministret, melius sit,* &c. Vel, quid si hoc modo: Τί οὖν φησιν; *Quid ergo ait?* nempe Προαίρεσις. *Si ita se res habet, potest etiam id quod ministrat, melius esse eo cui ministrat, canis venatore, servi rege. Quid est quod utitur?* Plurima in hisce Dissertationibus, propter minutas interrogatiunculas, & quoniam non dilatatur argumentum copia oratorum, ambigua & perplexiora sunt, alias ut omittam caussas. Sed tu, ô Lector, Νᾶφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν."

Vers. 17. Τί ἐστι τὸ χρώμενον; „Deesse videtur τοῖς ἄλλοις. Τί ἐστι [τὸ] τοῖς ἄλλοις χρώμενον;" VPTON. — Satis commode subintelligi tale aliquid poterat, τοῖς ἄλλοις vel ταῖς ἄλλαις δυνάμεσιν, ὡς διακόνοις καὶ ὑπηρέταις. conf. vs. 8.

Ibid. δὲ κατὰ κρημνοῦ. δὲ καὶ κατὰ κρημνοῦ pc.

Verſ. 18. Εἶτα τούτου τί ἰσχυρότερον ἀνθρώποις ἐστί; Sic olim editi omnes. Vbi: „Lego εἶτα τούτου τί ἰσχυρότερόν ἐστι; omiſſa voce ἄνθρωπος. Videtur enim quidam argutulus eam inſeruiſſe, qui ſtatuerit ſcilicet, τὸν ἄνθρωπον, totum hominem, robuſtiorem eſſe τῆς προαιρέσεως, conſilio & ratione, ut parte ſeu facultate totum." WOLFIVS. — „Textus [in edit. Colonienſi, qua uſus eſt Shaftesb.] & ed. Baſ. & Gen. omnes habent ἀνθρώποις, non ἄνθρωπος. Wolfius aliter in Notis. Vnde?" COM. SHAFTESBVR. — „His editionibus adde cod. [ed.] Ven. & Salmant. Credo equidem, Wolfium negligentiorem hæc exſcripſiſſe. Vide ſimilem lapſum ad Iſſ. 1, 29." VPTON. — Niſi fortaſſe in eo exemplo editionis Baſileenſis, quo uſus Wolfius eſt, ita ſcriptum erat, in aliis deinde exemplis (agnito, dum prelum fervebat, errore) correctum; quod interdum uſu venit. Quod τί vulgo cum aucto accentu interrogative efferunt omnes, minus commode factum mihi viſum erat: prætuli τὶ, indefinite, *aliquid*, *quidquam;* quod ipſum, *quidquam*, etiam ſua in verſione poſuit Wolfius. Sic & τὶ ſcripſit pc. In ἀνθρώποις conſentiunt libri omnes: & præpoſitionem quidem ἐν, quam huic vocabulo præpoſui, ignorant pab. cum editis; ſed eam cum offerret pc. non negligendam putavi. Extruſerat eam voculam, ut ſæpe aliàs, litera ν, quæ præcedentem vocem claudit.

Verſ. 19. Καὶ προαίρεσις, καὶ ἀπροαίρετα. Vulgo omnes καὶ προαιρετά. quæ vertunt, *Voluntas, & quæ a voluntate pendent.* Vnus SALMASIVS adnotavit: „καὶ ἀπροαίρετα. Ita omnino ſcribendum." — Cujus emendationis neceſſitas manifeſta mihi viſa eſt. Iſtis verbis reſpondet id, quod mox in alteram partem dicit, Προαίρεσιν δὲ τί ἐμποδίζειν πέφυκεν; Ἀπροαίρετον οὐδὲν, &c.

Ibid. τῇ ἀκουστικῇ ταῦτα. Minus recte ταῦτα Ven. & Baſ. (Sic tamen & pabc.) Correxerunt poſteriores editores.

Ibid. Φραστικῇ. Temere Φωτιστικῇ pc.

Ibid. προαίρεσιν δὲ τί ἐμποδίζειν &c. προαιρέσει in tertio caſu voluerat Meibom. ut ſupra τῇ ὁρατικῇ. Sed cum utroque caſu recte jungitur illud verbum. Pro τί, eſt τίς in pc.

Verſ.

Vers. 20. τοῖς ἄλλοις ἐπιτεταγμένη. „Sic mſ. Pariſ. [immo duo, pab.] & Wolfius in verſione, *præpoſita.* Editi omnes libri, ὑποτεταγμένη." VPTON.

Ibid. τὴν σάρκα. „Vide I. 20, 17. I. 23, 1. III. 7, 2 ſq." IDEM.

Ibid. εἰ αὐτὴ. Sic recte pb. cum edd. Perperam ἢ αὐτὴ ἡ σὰρξ pac.

Vers. 21. τὸ περὶ Τέλους συγγεγραφός. „Hunc Epicuri librum laudat Laërtius, X. 6. & 136. Hunc librum dicit Cicero in Tuſc. Disp. III. 18. omnem Epicuri diſciplinam continere." VPTON.

Ibid. τὰς Φυσικάς. „Περὶ Φύσεως [libros XXXVII.] ſcripſiſſe Epicurum teſtis eſt Laërtius in ejus vita, [X. 27 & 30.] Phyſicam cognitionem imprimis coluerunt Epicurei." VPTON. — Si rectum eſt τὰς Φυσικάς, intelligendum βίβλους. Sed miror, ni τὰ Φυσικὰ ſcripſit Arrianus; quemadmodum etiam Vptonus legendum cenſuit, in Addendis ad Notas: nihil vero mutant Libri.

Ibid. περὶ Κανόνος. „Meminit hujus libri Vellejus apud Cicer. de Nat. Deor. lib. I. c. 16. *Cujus rationis vim atque utilitatem ex illo coeleſti Epicuri de Regula et Judicio volumine accepimus.* Et Diog. Laërt. in Vita Epicuri ſect. 27. περὶ Κριτηρίου, ἢ Κανών. Et apud Cicer. de Fin. I. 19. *Tum vero ſi ſtabilem ſcientiam rerum tenebimus, ſervata illa (quæ quaſi delapſa de coelo eſt ad cognitionem omnium) Regula, ad quam omnia judicia rerum dirigentur.*" VPTON.

Ibid. τὸ τὸν πώγωνα καθειχός; *quod te impulit, ut Philoſophi ſusciperes profeſſionem.*

Ibid. ὅτε ἀπέθνησκεν. An ἀπέθνησκες? Vulgatum quidem tenent libri omnes. MEIBOMIVS: „Puto legendum ἀπέθνησκες, & παρέλκειν τὸ ὅτι."

Ibid. ὅτι τὴν τελευταίαν ἄγοι θ' ἅμα καὶ μακαρίαν ἡμέραν. „Exſtat epiſtola Epicuri apud Laërt. X. 22. cujus hoc eſt initium: Τὴν μακαρίαν ἄγοντες καὶ ἅμα τελευτῶντες ἡμέραν τοῦ βίου, ἐγράφομεν ὑμῖν ταυτί. Cicero lib. II. de Fin. [c. 30.] *Audi, ne longe abeam, moriens quid dicat Epicurus: — — Cum ageremus, inquit, vitæ beatum & eumdem ſupremum diem, ſcribebamus hæc.* Item Seneca, Ep. 29. *Beatiſſimum, inquit, & ultimum diem ago.* Confer M. Antonin. IX. 41.

41. ubi plane scribendum, ὁ βίος ἤγετο (non ἤρετο) εὖ καὶ καλῶς." VPTON. — Apud Laërtium vide, ne, pro importuno verbo τελευτῶντες, ex ipso hoc Arriani loco, cum quo & Cicero consentit & Seneca, τελευταίαν sit rescribendum. Apud Nostrum vero perperam vulgo ἄγονθ' ἅμα, quod in ἄγοιθ' ἅμα mutare jussit Salmasius; atque ita (ἄγοιθ' una voce, in verbo medio) expressum in Vptoni editione. Ego vero duabus vocibus ἄγοι θ' efferendum putavi. Atque ita ipse VPTONVS etiam voluisse videtur, qui hanc Notam adjecit: „Codex Salmant. * ἄγον, & in marg. * ἄγοι. Recte. Perperam in aliis ἄγον." — In mendosum ἄγονθ' ἅμα consentiunt nostri pabq. cum olim editis.

Verf. 22. μαίνῃ. Corrupte μένῃ pa.

Verf. 23. ἀτιμάζει τις. Idem valet ac ἀτιμάζω ἐγώ; *an sperno ego?* conf. vs. 26. & 46. & Adnot. ad II. 18, 15. Minus recte vulgo τίς cum acuto accentu scribebatur.

Ibid. μηδεμίαν εἶναι χρείαν ἢ προαγωγὴν τῆς Φραστικῆς δυνάμεως. Vulgo omnes, manifesto errore, προαγωγὴν τῆς προαιρετικῆς δυνάμεως. Qua scriptura miror non offensum fuisse cordatissimum WOLFIVM, qui, *præstantiam voluntatis*, interpretatus est, & in Notis nil aliud ad hunc locum notavit, nisi: „Προαγωγὴν, *excellentiam* verto, ἀντὶ τῆς ἐξοχῆς." — Non præteriit vulgatæ scripturæ monstrum alios viros doctos." „Legendum credo τῆς ἀπαγγελτικῆς δυνάμεως. Sensus postulat. Quidni τῆς Φραστικῆς? Rectius hoc: vide sequentia, simulque & principium & finem capitis." COM. SHAFTESBVR. — „Placet cum viro nobili vel ἀπαγγελτικῆς δυν. (nam sic supra vs. 2. ὡς οὐδεμία δύναμίς ἐστιν ἀπαγγελτική) vel potius τῆς Φραστικῆς. (Nam sic mox, τῆς Φραστικῆς δυν. & ἀμελεῖν Φράσεως. Sic quoque vs. 27 & 30.) Sed librorum auctoritatem desideramus." VPTON. Pariter SALMASIVS: „Φραστικῆς hic potius legerim." — Quod equidem haud cunctanter, invitis licet libris omnibus, adoptandum putavi. Quod si quidem compertum haberem, προαγγελτικὴ eadem notione dici potuisse, qua supra ἀπαγγελτικὴν δύναμιν dixit; illud præoptassem, ut vitiosæ scripturæ proximum. Quod si omnino τῆς προαιρετικῆς h. l. scripsit Arrianus, alia nonnulla verba ante hæc exciderint oportet, v. c. ἄλλης, πλὴν τῆς προαιρ.

Ibid.

Ibid. πρὸς τὸν Θεόν. Caret τὸν pb.

Verf. 24. ἀλλ' οὐχ ἡλίκη βοός· ἔστι καὶ κυνός, *&c.* Orationis membra fic diftinxi, ut diftincta erant in cod. pb. & ex parte in pa. Incommode vulgo hoc modo edebatur: ἀλλ' οὐχ ἡλίκη βοός ἐστι· καὶ κυνὸς, ἀλλ' οὐχ ἡλίκη οἰκέτου ἐστί· & fic deinde τῶν πολιτῶν ἐστι· καὶ τούτων *&c.* In pc. paulo aliter hæc exhibentur, fed nihilo melius, in hunc modum: ἀλλ' οὐχ ἡλίκη βοὸς ἐστὶ, καὶ κυνὸς· ἀλλ' οὐχ ἡλίκη ἐστὶν οἰκέτου· καὶ οἰκέτου, ἀλλ' οὐχ ἡλίκη ἐστὶ τῶν πολιτῶν ἐστι· καὶ τούτων, ἀλλ' οὐχ ἡλίκη τῶν ἀρχόντων. In pa. ubi alii καὶ οἰκέτου repetunt, καὶ δούλου fcribitur.

Verf. 25. καὶ τῆς Φραστικῆς. Perperam καὶ τὶς Φραστ. Ven.

Verf. 28. τὸ κάκελνῃ χρώμενον. Perfpecte fic Vptonus, præeunte etiam Wolfio, qui ita vertit, *quæ illa etiam utatur*, nempe τῇ Φραστικῇ. Mendofe κάκείνοι Ven. (fic) quod temere in κάκείνοις ceteri mutarunt, cum in κάκείνῃ fuiffet mutandum. Docere hoc exemplum poteft; ne mendofiffimas quidem veterum editionum vel librorum fcriptorum lectiones negligendas effe editori veterum auctorum. In κάκείνῃ confentiunt pabc. In pb. quidem prius κάκείνην fuerat, fed id mox correctum ab eadem manu.

Ibid. πάσαις. ἅπασαις pb.

Ibid. ἀποτευχθέντος δὲ, κακὸς ἄνθρωπος γίνεται. „Vti fupra dicitur, οὐκ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ἀγαθὸς γίνεται. Sic hic legendum, οὐ κακὸς ἄνθρωπος, κακὸς γίνεται. Omiferunt librarii propter repetitionem." VPTON. — Sed & vulgatum ferri absque incommodo poteft. Quod vero ad præcedentia verba ἀγαθὸς γίνεται SALMASIVS notavit: „Dele ἀγαθός." id eo pertinet, quod in editione Genevenfi, qua ille ufus erat, fic legebatur: τούτου κατορθωθέντος, ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ἀγαθὸς γίνεται. Quod fi ita fcripti libri darent, adfentirer utique Salmafio, alterum ἀγαθὸς ante γίνεται delendum. Sed οὐκ ἀγαθὸς ἄνθρωπος confentientibus msstis dabant ed. Ven. & Baf. Particula vero negans (quam & interpretes Schegkius Wolfiusque expreffeferunt, & in Græcis reftituit Vptonus) nonnifi errore operarum, five ex conjectura editoris, omiffa eft primum in edit. Gen. & deinde in Col. Cant. Lond. Nihil variant libri noftri; nifi quod δὲ poft ἀποτευχθέντο deeft in pc.

 Verf.

Verſ. 29. μεμφόμεϑ' ἀλλήλοις. μεμφόμεϑα pbc. ἀλλήλους quod perinde eſt; (conf. Heyne ad Enchir. c. 31, 1.) ſed h. l. commodior dativus, qui ſimul referri poſſit ad ſequens verbum εὐαρεστοῦμεν.

Ibid. λεληϑὸς, idem quod ἀμεληϑὲν, *ſi illius obliviſcimur*, id eſt, *ſi illud negligimus.*

Verſ. 30. τὴν δύναμιν τῆς φραστικῆς. Intellige τέχνης. Idem vero hoc valet ac τὴν φραστικὴν δύναμιν. Niſi ſcripſit τὴν δύναμιν τὴν φραστικὴν, aut τῆς φράσεως.

Ibid. ἀλλὰ καὶ δειλοῦ. *ſed & timidi atque ignavi.* conf. vſ. 2.

Verſ. 31. εἴπερ τίς ἐστι δύναμις κατὰ τὸν τόπον. „*Si qua ſit ejus loci facultas*, ſcilicet τοῦ φραστικοῦ, *ſi qua ſit eloquentiæ vis.*" WOLFIVS. — Vide I. 7, 7. & ibi not.

Ibid. οὐ δυνηϑῶμεν αὐτῆς καταφρονῆσαι. *ne contemnere eam nequeamus*, ſcil. collatam cum τῇ προαιρέσει. καταφρονεῖν nunc idem dicit atque πάρεργον ποιεῖσϑαι vſ. 34. Conf. vſ. 35.

Verſ. 32. οἱ λέγοντες, μηδεμίαν εἶναι παραλλαγὴν καλλοὺς πρὸς αἶσχος. „Pyrrhonios innuit. Laërtius in vita Pyrrhonis, IX. 60. οὐδὲν γὰρ ἔφασκεν οὐδὲ καλὸν, οὔτε αἰσχρόν. — — μηδὲν εἶναι τῇ ἀληϑείᾳ, νόμῳ δὲ καὶ ἔϑει πάντα τοὺς ἀνϑρώπους πράττειν." VPTON.

Ibid. ἣν ἔτυχε γυναῖκα. Vulgo omnes ἣν εἶχε γυναῖκα, VPTONVM vero probavi, monentem: „Lego, ἣν ἔτυχε." — Si quis tamen tenendum ἣν εἶχε contendat, id eſt, *ſuam uxorem*, non præfracte repugnabo.

Verſ. 33. Καὶ ταῦτα. Suſpicatus eram Ναὶ ταῦτα. Sed illud Καὶ ταῦτα refertur ad id quod ſequitur, Ἀλλὰ τὸ μέγα τοῦτο.

Ibid. εὐϑὺς συναρπασϑεὶς. συναρπαγεὶς pc. „Vide ad II. 18, 24." VPTON.

Verſ. 34. Ἀλλὰ τὸ μέγα τοῦτο· *&c.* „Vide II. 6, 3." VPTON.

Ibid. τὴν αὐτοῦ δύναμιν. αὐτοῦ pb.

Verſ. 36. διοδεύων πανδοκεῖον καλόν. „εἰς πανδοκ. Sic infra, εἰς τοῦτο ὥδευες." COM. SHAFTESBVR. — At compoſitum verbum διοδεύω præpoſitionem illam non deſiderat.

Ibid.

Ibid. κατaμένοι. καταμένει pc.

Verf. 37. Ἐπελάθου σου τῆς προθέσεως. Obfecutus fum VPTONO, qui, cum τῆς προαιρέσεως vulgo legeretur, monuit in Notis: „Potius cum noftro codice, προθέσεως." — Quamquam enim per fe ferri iftud poterat, (in quod etiam codices noftri confentiunt) tamen hoc nunc commodius, quoniam προαίρεσις per totam hanc disputationem alia notione frequentatur.

Verf. 38. τοὺς οἰκείους ἀπαλλάξειν δέους. Sic edd. omnes, ubi ἀπαλλάσσειν corrigere juffit Salmafius, quo tamen nil opus effe videtur. Si quid mutandum, ἀπαλλάξαι potius fcripfiffe putem Arrianum: & lubens fic refcribam. Pari modo mox ἄρξαι ait. *Metum* autem, puto, dicit, qui angit parentes, ne juveni procul domo abfenti incommodi aliquid accidat. — Infpectis codicibus noftris, ἀπαλλάξαι correxi, cujus fcripturæ veftigia in illis continebantur. ἀπαλλάξειν habent quidem etiam pa. & pb. in contextu, fed fic ex conject. correctum videtur ab iis qui in fuis exemplaribus prave fcriptum ἀπαλλάξει invenerant, quod ipfum ἀπαλλάξει tenuit pc. At hoc quidem ex ἀπαλλάξαι haud dubie fuerat detortum, & in id rurfus mutari debebat; quod factum in pb. ubi fuper ἀπαλλάξειν inter lineas ἀπαλλάξαι notatur.

Ibid. αὐτὸν τὰ τοῦ πολίτου ποιεῖν, γῆμαι, παιδοποιεῖσθαι, *&c.* „Hæc omnia ex Stoicorum fententia, fecundum illud Horatii:

Nunc agilis fio, & merfor civilibus undis,
virtutis veræ cuftos, rigidusque fatelles.

Contraria prorfus fuadebant Epicurei, ut videre eft infra. De hac re Diogen. Laërt. in vita Zenonis, fect. 121. Πολιτεύσεσθαί φασι τὸν σοφὸν, καὶ γαμήσειν, καὶ παιδοποιήσεσθαι. Et Cic. de Fin. III. 20. *Cum autem ad tuendos confervandosque homines hominem natum effe videamus; confentaneum eft huic naturæ, ut fapiens velit gerere & adminiftrare rempublicam, atque, ut e natura vivat, uxorem adjungere, & velle ex ea liberos.* Difplicet interpretibus, *ut fapiens velit — — velle.* Sed proprie dicitur, *velit gerere;* improprie, *velit velle.* Iftiusmodi ἀκυρολογίαι in omnibus occurrunt linguis. Immo vero Ovid. in epift. Cyd. Acont. [Heroid. Epift. XXI. 58.] *perdere velle velis.*" VPTON.

Verſ. 39. οὐ γὰρ τοὺς κομψοτέρους ἡμῖν τόπους ἐκλεξόμενος ἐλήλυθας. ἐκλεξάμενος dabant editiones omnes. VPTONVS vero: „Noſter codex, ἐκλεξόμενος. quod melius." — Id adoptandum putavi; & idem habent pbc. Dativus ἡμῖν cum verbo ἐλήλυθας jungendus eſt, vel pleonaſtice, ut paſſim alias, poſitus, vel in hanc ſententiam intelligendus, *veniſti ad nos*, i. e. *in hac vita es a Deo collocatus.*

Ibid. ἀναστραφησόμενος. ἀναστρεφόμενος pc.

Verſ. 40. καὶ τὴν αὐτοῦ προαίρεσιν. αὑτοῦ ed. Vpt. & pb.

Verſ. 40 *ſeq.* καὶ δριμύτητος [τῶν θεωρημάτων·] ὑπ' αὐτῶν τινὲς &c. Cum ſic vulgo ederetur, καὶ δριμύτητος τῶν θεωρημάτων. ὑπ' αὐτῶν τινες &c. monuit WOLFIVS. „Lego καὶ δριμύτητος, ὑπ' αὐτῶν τινες. Videtur quidem τὸ αὐτῶν declaraſſe, ſcil. τῶν θεωρημάτων, idque ſcholion irrepſiſſe in orationis contextum. Etſi mihi quidem id quoque non probatur. Nam ὑπ' αὐτῶν τούτων intelligo τὴν λέξιν, τὴν ποικιλίαν, τὴν δριμύτητα, & ſic ipſe auctor declarat." WOLFIVS. — Tum VPTONVS: „Recte videtur Wolf. e contextu removiſſe τῶν θεωρημάτων. Error forte ex eo fuit, quod librarius oculo negligentiori locum percurrens, ut ſæpe fit, bis τῶν θεωρημάτων ſcripſerit. Mox autem noſter codex habet ὑπ' αὐτῶν δὲ, atque ita reponendum." — Equidem, quod de repetitis importune verbis τῶν θεωρημ. monuerunt interpretes, hactenus probavi, ut uncis ea, tamquam ſuſpecta includerem. Particulam δὲ, quam poſt ὑπ' αὐτῶν cum ſuo codice inſertam Vptonus voluit, conſulto prætermiſi. Incipit enim ab his verbis apodoſis periodi, quæ periodus ab illis Ἐπεὶ διὰ λόγου &c. initium cepit. Et ignorant eam partic. noſtri codices. Quodſi quidem initio periodi δὲ locum habuiſſet, commode & ex ſermonis uſu potuiſſet eadem in apodoſi repeti. Nunc vero haud abſurdum foret ὑπ' αὐτῶν δή τινες.

Verſ. 41. ὃ δ' ὑπὸ συλλογισμῶν. Sic recte Vpt. Olim ὁ δ' ὑπὸ λογισμῶν. Vbi: „Fortaſſe συλλογισμῶν. Niſi forte λογισμοὺς vocat τὴν εὕρεσιν." WOLFIVS. — „Noſter codex conjecturam Wolfii confirmat." VPTON. — Noſtri quidem codices in olim vulgatam ſcripturam conſentiunt: at perſæpe apud Noſtrum conjunctim iſta nominata videmus, συλλογισμοὺς, & μεταπίπτοντας; & connexio

connexio disputationis non λογισμοὺς, sed συλλογισμοὺς hic desiderabat. conf. mox vs. 44.

Ibid. μεταπιπτόντων. Vide ad I. 7, 1.

Vers. 42. τὸ προκείμενον ἦν σοι. „Inserui ἦν ex nostro codice.“ VPTON.

Ibid. συναρμόζοντα τῇ τοῦ Διὸς διοικήσει. „Enallage, pro συναρμοζόμενον. Nisi ἔλλειψιν esse malis, ut sit συναρμόζοντα ἑαυτόν.“ WOLFIVS. — Sicut simplex ἁρμόζειν vel ἁρμόττειν, sic & hoc & alia ejusdem verbi composita, in neutrali sive reciproca notione non minus, quam in activa, frequentantur.

Ibid. ταύτῃ πειθόμενον, ταύτῃ εὐαρεστοῦντα, μηδένα μεμφόμενον, μηδένα αἰτιώμενον. Pro istis omnibus, vulgo non nisi hæc legebantur ταύτῃ πειθόμενον, μηδὲν αἰτιώμενον. Adnotavit vero VPTONVS: „Post πειθόμενον addit noster codex ταύτῃ εὐαρεστοῦντα, μηδένα κεκρόμενος. Postrema vox corrupta, pro qua posset legi καχώμενον.“ — Vnde ego statim de recipiendis illis, ταύτῃ εὐαρεστοῦντα, nullo modo dubitandum duxi, collato præsertim loco parallelo I. 12, 8. Monstrosum vero illud κεκρομένος vel κεκρομένον (cui Vptoni quidem conjectura nullo modo medetur) ex μεμφόμενον esse corruptum, aut potius nil aliud esse nisi negligentius exaratam & male acceptam ejusdem hujus verbi scripturam, mihi persuasi. In currente & negligentiore scriptura Græca subinde literas κ & ρ ita deformatas videre me memini, ut illam cum μ, hanc cum φ, facile permutares. Est autem μέμφεσθαι familiarissimum Epicteto in ejusmodi orationis connexione verbum: quo si hic pariter usum esse philosophum nostrum statuamus, fuerit τὸ μεμφόμενον oppositum τῷ εὐαρεστοῦντα, quemadmodum supra vs. 29. inter se opponebantur μεμφόμεθα & εὐαρεστοῦμεν; vicissimque copulabuntur μεμφόμενον & αἰτιώμενον, quemadmodum sæpe, ubi eadem res quæ hic agitur, verbum μέμφεσθαι cum ἐγκαλεῖν, quod idem ac αἰτιᾶσθαι valet, copulatur. v. c. I. 17, 28. III. 24, 69. &c. Conf. Enchir. c. 5. Sicut vero μηδένα μεμφόμενον ait, sic & μηδένα αἰτιώμενον scribendum putavi; quod ipsum loca etiam parallela, modo citata, suaserunt. Postrema litera vocabuli μηδένα absorpta erat a litera initiali verbi sequentis. Quin & eamdem scripturam clare etiam indicabant editi libri omnes ante Vptonum, cum nostro pa-

pa. μηδέν' scribentes, cum apostropho, quem Vptonus demum omisit, & μηδὲν (sic) scripsit, quemadmodum est in pbc.

Ibid. Ἄγοῦ δέ μ', ὦ Ζεῦ. „Vide Enchir. c. 52.“ VPTON. — Vulgo ἄγου h. l. edd. omnes. Sed ἀγοῦ in aor. 2. alibi constanter dant ed. Ven. & Bas. consentientibus tribus nostris codicibus; III. 22, 95. IV. 1, 131. IV. 4, 34. Et sic pariter h. l. pc. atque etiam (a secunda quidem nunc manu) pab. quod adeo ubique recipiendum putavi. Cum autem saepius in his Dissert. citetur hic versus, nusquam activum ἄγε ponitur, in quod in Enchir. cap. 53. consentiunt libri fere omnes; sed ubique Medium, quod dicitur, verbi genus; cujus haec vis est, *duc me ad te* vel *post te*, *duc me tecum!*

Vers. 43. εἶναι αὐτὰ κομψά; ἀλλ' ὡς δίοδον. Ferri hoc potest: sed fortasse repetendum erat κομψὰ ante ἀλλ', hoc modo: κομψά· ἀλλ' ὡς δίοδον. Hoc in versione latina, cum superioribus interpretibus, diserte expressimus.

Vers. 44. συλλογισμοὺς ἀναλύοντα ὡς Χρύσιππος. „Diogen. Laërt. in vita Chrysippi, lib. VII. 180. Οὕτω δ' ἐπίδοξος ἐν ταῖς διαλεκτικοῖς ἐγένετο, ὥστε δοκεῖν τοὺς πλείους, ὅτι, εἰ παρὰ θεοῖς ἦν ἡ διαλεκτική, οὐκ ἂν ἦν ἄλλη ἢ ἡ Χρυσίππειος. Scripsit autem Chrysippus περὶ τῆς Ἀναλύσεως τῶν Συλλογισμῶν, *de Syllogismorum resolutione*. Laërt. in vita, sect. 195.“ VPTON. — ὡς Χρύσιππος primus edidit Cantabrigiensis, inde Lond. anonymus & Vpton. Superiores, ὡς Χρύσιππον, perperam; sic quidem & codd. nostri.

Ibid. Οὐδὲ ἕν. Sic esse in ed. Salmant. docet Vptonus. Nec dissentit Ven. in quo quidem junctis vocibus οὐδεέν. Caeteri omnes edd. οὐδὲν, quod & Vptonus tenuit. Sed οὐδὲ ἓν pbc. & οὐδεέν pa.

Vers. 45. οὐδενὸς ἄξια, *nullius pretii*, sc. *per se; per se nihil dignationis habentia.*

Vers. 46. καταβάλλειν. μεταβάλλειν pc. & mox rursus idem μεταβάλλω.

Ibid. περὶ ταῦτα ἀκαταληπτικῶς ἔχειν. „Sic noster codex. Alii καταληπτικῶς. Quid si ἀκαταληπτῶς? [ἀκαταλήπτως voluit.] nisi eodem modo usurpatur.“ VPTON. — Nostri libri id, quod olim vulgatum erat, περὶ ταῦτα καταληπτικῶς, tenent; quod ipsum, si levissima

vissima mutatione scribas, περὶ ταῦτ' ἀκαταληκτικῶς, non differt ab eo quod suo e codice Vptonus adoptavit. In eamdemque sententiam veteres etiam interpretes, Wolfius Schegkiusque, hunc locum acceperant. Ego vero, pulcre gnarus, ἀκαταλήκτως recte dici, pro ἀκαταπαύστως, *indesinenter*; ἀκαταληκτικῶς illegitimam esse formam (quod & Vptonus suspicatus erat) pæne persuasum habeo. conf. Adnot. ad I. 22, 18. & ad III. 19, 6. Sed, ut dicam quod sentio, ne ἀκαταλήκτως quidem, hoc loco, & in hac constructione, satis placet: denique proxime absum, ut unice probem id quod a Salmasio propositum video, τὸ περὶ ταῦτα καταπληκτικῶς ἔχειν, id est, *hæc potissimum admirari, hæc maximi facere, his præcipuum studium tribuere.* καταπληκτικῶς ἔχειν περί τι, idem valet, ac καταπλήττεσθαί τι, θαυμάζειν, τεθηπέναι τι.

CAPVT XXIV.

TIT. Πρός τινα τῶν οὐκ ἠξιωμένων ὑπ' αὐτοῦ. Restitui hoc ex edit. Ven. & Bas. cum quibus, ut Vptonus docet, consentit editio Salmantica. Id posteriores editores, atque ipse etiam Vptonus, cum Πρός τινα τὸν οὐκ ἠξιωμένον commutarunt: non incommode quidem, sed præter necessitatem, & invitis scriptis libris omnibus.

Vers. 1. εἰπεῖν τι μοι. εἰπεῖν μοι τὶ pb.

Vers. 2. εἶναι τέχνη. τέχνην εἶναι pb.

Ibid. οὕτω δέ. Forsan οὕτω δή.

Ibid. ὁ δὲ μὴ ἔχων, ἀπείρως; Male pc. ὁ δὲ μὴ ἔχων ἐμπείρως· οὔ; δοκεῖ.

Vers. 3. ἐμπείρως ἂν λέγοι. λέγῃ pa.

Ibid. τῆς τοῦ λέγειν. Caret τῆς pb.

Vers. 9. τὸ τελείως καὶ ὠφελίμως, nempe λέγειν καὶ ἀκούειν. Ac *de perfectione quidem*, ait, *& de utilitate, si vis, nunc taceamus.* Id est: Non id nunc quæramus, an ego consummatus sim in arte dicendi, & an tu bene præparatum animum habeas, ad verissimum fructum e sermonibus philosophicis percipiendum. Id unum videamus, an ad audiendum satis præparatas aures tu habeas; an intelligere saltem & mente adsequi valeas philosophi disputationem.

Vers.

Verf. 10. πᾶς ἂν τις ὁμολογῆσαί μοι δοκεῖ. Commodius fortaffe ita fcribemus, πᾶς ἄν τις ὁμολογήσαι, μοὶ δοκεῖ. ut ὁμολογήσαι fit tertia perfona optativi. Atque ita fcriptum in noftro pc.

Ibid. ποσῆς. Sic fcripfi pro eo quod vulgo penacute fcriptum erat πόσης. Parique modo verf. 12. ποσὸν, pro vulgato πόσον. πόσος eft *quantus;* ποσός, *aliquantus.* Et hoc quidem loco ποσῆς habet etiam pc. fed in mendofum πόσον vf. 12. confentiunt libri omnes. πολλῆς hic pro πόσης legendum fufpicatus erat Meibom.

Ibid. περὶ τὸ ἀκούειν. „Forte περὶ τοῦ ἀκούειν." VPTON. — Immo vero τριβὴν ἔχειν περί τι recte dicitur, non περί τινος. Adeoque etiam τριβῆς περί τι προσδεῖσθαι. Habet tamen περὶ τοῦ ἀκούειν nofter pc.

Verf. 11. Poffunt interrogative hæc accipi, Περὶ τίνος οὖν λέγω πρὸς σέ; & feparari a fequentibus. *De quanam igitur re dicam tibi? Oftende tu ipfe!* &c. Mox poft Περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν; interrogationem indicavi, ut monuit Wolfius. Poft τίνος; monente eodem, jam fuperiores editores interrogandi fignum pofuerant. Ante Wolfium juncta erant ifta, Περὶ ἀγαθῶν καὶ κακῶν τινος. & adfirmative expreffa, ut auditoris verba.

Verf. 12. τίς ἡ ἔννοια; *&c.* Male vulgo adfectus locus, ante Vptonum fic legebatur: τίς ἡ ἔννοια, ἣν ἔχομεν καὶ κατὰ πόσον, περὶ τὰ ὦτα τετρημένας· Vbi hæc notavit WOLFIVS: „Fortaffe καὶ κατὰ ποσὸν περὶ τὰ ὦτα τετρήμεθα; a τράω, unde Herodotus τέτρηται ὁ οὐραχός. Aut τετρίμμεθα, a τρίβω, *& exercitatas nonnihil aures habemus.*" — VPTONVS, nihil in contextu mutans, nifi quod περὶ τοῦ τὰ ὦτα fcripfit, in Nota hæc monuit: „Nofter codex περὶ τοῦ τὰ ὦτα τετρ. qua particula inferta, nullo modo fit contextus emaculatior. Forf. ὦτα τετριμμένα, *aures exercitatæ,* a τρίβομαι. Vide fupra [vf. 10.] πόσης γέ τινος τριβῆς. Ex quo loco fupplendus eft contextus: omittitur enim ἀκούειν, & ἔχομεν inferius poni debet. Hoc modo: τίς ἡ ἔννοια; καὶ κατὰ πόσον περὶ τοῦ ἀκούειν τὰ ὦτα τετριμμένα ἔχομεν; *Scimusne, quæ notio fit?* (Vide II. 11, 7. II. 17, 7.) *& quatenus in audiendo aures exercitatas habeamus?*" — Ego & interpretum horum monitis utens, & fcripturæ veftigiis, quoad fieri potuit, preffe inhærens, proxime a vero abfuturam mihi perfuafi eam rationem, quam ad fanandum hunc locum adhibui: Τίς ἡ

ἢ ἔννοια ἣν ἔχομεν; ἣ ἔχομεν καὶ κατὰ ποσὸν περὶ τοῦτο τὰ ὦτα τετριμμένα; Vide loca ab Vptono citata; & confer Adnot. ad I. 18, 8. ἔννοια ἣν ἔχομεν, *notio quam habemus animo conceptam & involutam.* Fortasse vero satis etiam fuerat: Τίς ἡ ἔννοια; ἣ ἔχομεν καὶ &c. cf. III. 13, 3. Et sic legi malim; ut vulgatum ἣν a male sedulo homine in locum particulæ ἣ substitutum censeatur. Pro κατὰ πόσον, quod duobus locis habebant omnes, κατὰ ποσὸν utrobique fuit scribendum, ut monui ad vs. 10. In ἣν ἔχομεν nil mutant nostri libri. Sed mox, περὶ τοῦ ὦτα pc. & περὶ τοῦ τὰ ὦτα pab. ut Vptoni codex; ubi fortasse duæ voces τοῦ τὰ ex una τοῦτο sunt corruptæ; nec enim opus est τὰ articulo ad ὦτα adjecto. In olim vulgatum τετρημμένα consentit pc. πεποιημένα habet pa. sed τετριμένα pb. proxime ad verum accedens.

Ibid. Φύσις τί ἐστιν. τίς ἐστιν pc.

Vers. 14. ἢ ἀνομολογούμενόν ἐστιν, ἢ ἀσύμφωνον. Wolfius, *quid consentaneum sit, aut dissentaneum:* pariter Schegkius, *aut consentiens aut discrepans:* quam in sententiam etiam orationem vulgo distinguunt, τί τίνι ἀκολουθεῖ, τί τίνι μάχεται; ἢ ἀνομολογούμενόν ἐστιν, ἢ ἀσύμφωνον; ut inter se opposita intelligantur, quemadmodum ἀκολουθεῖ & μάχεται, sic ἀνομολογούμενον & ἀσύμφωνον. Quod quidem commodissimum foret, si modo vocab. ἀνομολογούμενον istam admitteret notionem. At licet verbum ἀνομολογέω (quemadmodum & supra ad titulum cap. 21. notavimus) idem ac ὁμολογέω valet; tamen participium vel nomen adjectivum, τὸ ἀνομολογούμενον, ut Lexicographi docent, constanter de *dissensu* & *discrepantia* accipitur; qua ratione etiam alio loco apud Nostrum eadem vocabula ἀνομολογούμενος & ἀσύμφωνος pro idem fere valentibus usurpantur. II. 14, 22. Itaque ut ea, quam volunt, sententia locum hic obtinere posset, aut ὁμολογ. ἢ ἀσυμφ. aut ἀνομολ. ἢ σύμφωνον fuerat legendum. At, si eam sententiam exprimere voluisset sive Epictetus sive Arrianus, non per particulam ἢ hæc duo cum superioribus juncturus erat, sed ita dicturus: τί τίνι ἀκολουθεῖ, τί μάχεται; τί τίνι ὁμολογ. ἢ ἀσυμφ. Nunc ipsa elocutionis forma indicare videtur, tria ista, τὸ μαχόμενον, τὸ ἀνομολογούμενον, & τὸ ἀσύμφωνον, ad idem genus pertinere. Itaque videndum, an tribus his vocabulis, ex sermone in Stoicorum scholis dialecticis usitato, designentur tres diversi modi

modi quibus *enunciationes* inter se *opposita* intelligi possunt; qua fere ratione Aristotelici *propositionum oppositarum* alias *contrarias* esse, alias *contradictorias*, alias *subcontrarias* dicere consueverant.

Vers. 15. τὴν μάχην τῶν πολλῶν ἀνθρώπων &c. „Vide II. 11, 13. II. 17, 14. III. 23, 34." VPTON.

Ibid. οὐκ εἰδότι; Sic invitis Libris utique scribendum putavi, pro οὐκ εἰδότα; in quod conjurarunt omnes. Manifeste ad tertium casum, σοὶ, qui est initio periodi, referri debuit hoc participium; neque excusationem admittere mihi visa erat ista ἀνακολουθία. Paulo ante, pro αὐτὸ τοῦτο τί ἐστι, minus commode αὐτὸ τοῦθ' ὅ ἐστι habet pc. Idem codex vers. superiori perperam bis omittit τί ante τίνι.

Vers. 17. Ἡ ἄμπελος. ἡ ἄμπελος pc.

Ibid. μή τι λέγει. λέγῃ pa. male.

Ibid. ἀλλ' αὐτὴ δι' αὐτῆς. „Repone: Οὔ· ἀλλ' αὐτῇ." VPTON. — At commode in mente intelligebatur negans particula, nec adjecta opus est in conciso Epicteti sermone. Ipse modus quo pronunciabatur interrogatio, satis indicabat negationem rei. At hoc quidem loco cum praecedens mox in ου desinat, facile absorberi particula οὔ, si modo eam adjecerat Arrianus, librariorum negligentia potuit. Sed omnino illa dictionis formula, ubi ante ἀλλὰ supplenda negans particula οὔ statuitur, alia etiam ratione eaque simpliciori expediri potest; scilicet ut illud membrum orationis, quod ab ἀλλὰ incipit, pariter atque id, quod praecessit, interrogative accipiatur, & ἀλλὰ *annon vero*, *annon potius*, vertatur; quam rationem h. l. iniimus. Conf. not. ad I. 29, 66. & ad II. 8, 26. Pro δι' αὐτῆς, suo more Vptonus δι' αὐτῆς scripserat; & sic pb.

Vers. 18. συνέρπειν. συνερπίζειν pa.

Ibid. πρὸς τὸ συμψελλίζειν. συψελλίζειν pa. πρὸς τὸ h. l. caret pb. percommode.

Vers. 19. ὁ ἀγνοῶν. Caret ὁ pc.

Ibid. μήτε διακρῖναι ταῦτα. „Sic ms. Paris. [Immo sic pabc.] Alii libri μή τι." VPTON.

Ibid. δοκῶν μέν τις εἶναι. „τις pro τι reposui ex nostro codice." VPTON. — Per se utrumque recte dicitur, δοκῶν τι εἶναι, & τις εἶναι. Sed quod sequitur οὐδεὶς, id utique τις in masc. hic requirebat: post τι oportebat οὐδὲν

οὐδὲν, quemadmodum μηδὲν habes in Epist. Pauli ad Galat. 6, 3. & apud Platon. in fine Apol. Socr. ἐὰν δοκῶσί τι εἶναι, μηδὲν ὄντες. In μέν τις consentiunt h. l. pabc.

Verf. 20. παρὰ ταύτην τὴν ἄγνοιαν. „Vide I. 26, 6." VPTON. — Adde II. 22, 22. παρ' αὐτὴν τὴν ἄγνοιαν pb.

Verf. 21. διὰ τί ἀλλήλοις διεφέροντο. Sic recte Vpt. Olim δὴ ἀλλήλοις. Vbi: „Fortasse διὰ τί ἀλλήλοις." WOLF. — „Huic emendationi astipulatur noster codex. Confer autem I. 26, 5 sqq." VPTON. — Eodem modo etiam emendaverat Salmasius. δὴ ἀλλήλοις habet noster pa. cum olim editis. διὰ τί pc. cum Vpt. Vtrumque (& δὴ & διὰ τί) deest in pb. διέφερον in activo scribit pc. διαφέροντο mendose ed. Ven. & Bas. Recte διεφέροντο ceteri edd. & mssti.

Ibid. ἐληλύθεσαν. Sic commode pabc. Perperam ἐληλύθησαν ed. Ven. & Bas. quod in ἐληλύθεισαν mutarunt posteriores editores.

Verf. 22. ἢ πολεμήσων; Πολεμήσων. Τίσι; Cum abesset olim alterum πολεμήσων, repetendum illud participium perspecte viderat Wolfius; & adjecit Vptonus, suffragante ipsius codice, cum quo & facit noster pc.

Verf. 23. Ὦ, λαοί τ' ἐπιτετράφαται &c. „Hunc Homeri versum, qui extat Iliad. B'. vs. 25. ex nostro codice in contextum revocavi. In editis omnibus desideratur libris." VPTON. — Ignorant eumdem nostri codices.

Ibid. κομψοῦ ἀρχιερέως. „Fortassis τοῦ κομψοῦ ἱερέως (Chryses enim ἱερεὺς apud Homerum & ἀρητὴρ dicitur) ὃς ὑμᾶς τοὺς καλοὺς μονομάχους &c. Sententia est, sacrificulum barbarum tractasse ut decuerit Graecos, & sui officii fuisse memorem; Agamemnonem vero & Achillem contra; quos falso admodum gladiatores vocat, ut Cicero in Philippicis Antonios." WOLFIVS.

Verf. 24. οὐ κάλλιον, καὶ ξανθόν. „Elegans coma esse potest, etiam non flava. Is igitur, cum quo agit Epictetus, flavam comam non habuit: alioqui μᾶλλον ξανθὸν vel ξανθότερον legerem. Sed quid de illius coma laboramus, quem Epictetus vix responso dignatus est." WOLFIVS. — Flavum in coma colorem praecipue laudatum fuisse Graecis Romanisque, satis notum.

Ibid.

Ibid. καὶ οὐκ ἐκτένιζεν. Carent καὶ pab.

Ibid. ἔπλασσεν. ἔπλασεν pc.

Verſ. 25. δύνασαι λίθον ἆραι ἡλίκον ὁ "Εκτωρ ἢ ὁ Αἴας. „Vide ad Il. g, 22." VPTON. — λίθον δύνασαι ἆραι pb. Artic. ὁ ante Αἴας deeſt pc.

Ibid. κλαίῃ διὰ τὸ κοράσιδιον. „Iliad. ά. 349." VPTON.

Verſ. 26. πῶς κέχρηται τοῖς δεινοτάτοις τῶν 'Ελλήνων *&c.* „Vide Homer. Iliad. ί." VPTON. — τῶν 'Ελλήνων recte ex Ven. reſtituit idem editor; neque aliter dant mssti. Temere καὶ 'Ελλήνων Baſ. & ſeqq.

Ibid. πῶς αὐτοὺς ἀστόμους πεποίηκε. Sic primus edidit Vptonus. Ante eum omnes εὐστόμους, quamquam jam pridem WOLFIVS reclamaverat: „Immo potius ἀστόμους. *Obturavit legatis os Achilles;* infecta certe quidem re dimiſit eos, ut Homerus Iliados IX. ſcribit. Puerile erratum ευ pro α, ſupra ſæpius a nobis annotatum, turbare neminem debet, aut movere, ut σοφὰ φάρμακα quærat. Tu, lector, conſidera & rationem grammaticam, & hiſtoriam, & ſententiam auctoris, & Νᾶφε, καὶ μέμνησ' ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν. Niſi forte propter librarios aut imperitos, aut negligentes, aut perfidos, plecti mavis." — „Clare exhibet ἀστόμους noſter codex." VPTON. Sic & noſter cod. pc.

Verſ. 28. Εἰς τί γὰρ ἀπιδὼν ἐρεθισθῶ. *quam vero rem intuens ego inciter?* Vulgo omnes ἐρεθίσω, edd. & mssti, nulla ſententia; quod miror Vptonum etiam tenuiſſe. Ego WOLFIVM probavi, monentem: „Lego, ut ſententia poſtulat, ἐρεθισθῶ." — Eamdem emendationem commendaverat Salmaſius. Sed quo pacto ſequentia verba, ὡς οἱ ἱππικοὶ περὶ τοὺς ἵππους τοὺς εὐφυεῖς, idem Wolfius ſic vertere potuerit, *ut ab equitibus equi generoſi*, equidem non perſpicio. Eamdem tamen verſionem Vptonus tenuit. Ego ita intellexi: ὡς οἱ ἱππικοὶ ἐρεθίζονται περὶ τοὺς *&c.* *quemadmodum equites*, vel *equorum & equitationis ſtudioſi incitantur intuitu equorum generoſorum.*

Ibid. Εἰς οὐδέν. Cum interrogandi ſignum poſt οὐδὲν vulgo ponerent omnes, recte Vptonus in Notis monuit delendam interrogationem.

Verſ.

Verf. 29. Ὅταν ἀκοῦσαι θέλῃς. „Ὅταν οὖν lege." VPTON. — Mihi vero perapte & percommode ἀσυνδέτως ista dicta visa erant.

Ibid. Tria verba, ἄξιον ἢ ἐπιτήδειον, desunt in pab.

CAPVT XXV.

Πῶς ἀναγκαῖα τὰ Λογικά. „Vide lib. I. cap. 17. ὅτι ἀναγκαῖα τὰ λογ. & quæ ibi notantur." VPTON.

Verf. 3. ἀναγκ. ἢ οὐκ ἀναγκ. ἐστίν. In pc. sic scribitur, πότερον ἀναγκαῖα ἐστὶ, καὶ οὐκ ἀναγκαῖα. Male καὶ pro ἢ, cæterum satis placet mutata verborum series.

CAPVT XXVI.

Verf. 1. Πᾶν ἁμάρτημα μάχην περιέχει. *In omni peccato repugnantia inest.* „Supra II. 1, 23. οὐδεὶς ἁμαρτάνων ἐλεύθερός ἐστι." VPTON.

Ibid. κατορθῶσαι. κατορθοῦν pb.

Verf. 2. Τί γὰρ ὁ κλέπτης θέλει; Πρᾶξαι τὸ &c. Sic veteres editiones verba distinguebant; concinnius, ut mihi videtur, quam Vptonus, qui in hunc modum edidit: Τί γὰρ ὁ κλέπτης θέλει πρᾶξαι; Τὸ &c. Quamquam cum Vptono & codices nostri pab. hactenus quidem faciunt, quod post θέλει nullam distinctionem inferunt: cæterum post πρᾶξαι hi nudum comma ponunt. Denique pc. sic: Τί γὰρ, ὁ κλέπτης θέλει τὸ αὑτῷ συμφέρον· omisso verbo πρᾶξαι.

Ibid. τὸ αὐτοῦ συμφέρον. Vulgo τὸ αὐτῷ συμφέρον edd. cum pac. & Vptonus quidem suo more αὑτῷ, cum Lond. anon. Equidem αὐτοῦ prætuli, quod pb. dabat: sic enim & aliâs τὸ ἐμὸν συμφέρον & τὸ ἴδιον συμφέρον dicere Noster solet. I. 22, 14. I. 19, 15. II. 22, 15. Cæterum ad ista verba, hæc adnotavit VPTONVS: „Ecce finem humanarum actionum! τὸ συμφέρον. Nunquam tamen utile cum honesto pugnat: itaque *eos execrari solitus est Socrates, qui hæc, natura cohærentia, opinione distraxissent.* Vide Cic. Off. lib. III. [c. 3. ubi continuo sic pergit: *Cui quidem* (Socrati) *ita sunt Stoici assensi, ut, quidquid honestum esset, id utile esse censerent: nec utile quidquam, quod non honestum.*] Sed primum locum in actionibus humanis tenet τὸ συμφέρον, *utile.* Ita Socrates apud Xenoph. Ἀπομν. lib. III. c. 9. f. 4. Πάντας γὰρ οἶμαι προαιρουμένους, ἐκ τῶν ἐνδεχομένων,

μένων, ἃ οἴονται συμφορώτατα αὐτοῖς εἶναι, ταῦτα πράττειν. Omnes enim arbitror eligentes, quoad ejus fieri potest, quæ existimant quam maxime sibi utilia, ista agere. Ita legendus iste locus, & interpretandus, quem nunc sic legunt & interpretantur: Πάντας γὰρ οἶμαι προαιρουμένους ἐκ τῶν ἐνδεχομένων ἃ οἷόν τε συμφορώτατα αὐτοῖς εἶναι, ταῦτα πράττειν. *Etenim omnes arbitror eligentes ex iis quæ fieri possunt, quam maxime ipsis utilia, illa agere.*" Hæc Vptonus. — At *utilitatis* respectum utique ponebant quidem Stoici in illis primis naturæ commendationibus atque invitamentis, quibus homo primum ad agendum impellitur, sine quibus nulla existere posset in vita humana actio, & quæ evelli ex hominum natura nec possint nec debeant: sed, *finem humanarum actionum*, ut vult hic Interpres, *esse τὸ συμφέρον*, id vero numquam Stoici dixerunt, nisi ea ratione quam supra ad I. 19, 11. exposuimus. Alioquin, *honestum & virtutem per se expetenda esse*, qui contendere potuissent? in quo cardo vertitur Stoicæ rationis. Immo vero, ut perspecte apud Ciceronem Stoicus dicit, de Fin. III. 7. *cum omnia officia a principiis naturæ proficiscantur, ab iisdem necesse est* (quidem) *proficisci ipsam sapientiam: sed, quemadmodum sæpe fit, ut is, qui commendatus sit alicui, pluris eum faciat, cui commendatus sit, quam illum, a quo; sic minime mirum est, primo nos sapientiæ commendari ab initiis naturæ, post autem ipsam sapientiam nobis cariorem fieri, quam illa sint, a quibus ad hanc venerimus.* conf. ibid. cap. 6. & Nostrum lib. III. c. 3.

Vers. 3. διαβέβληται πρὸς μάχην. cf. Enchir. c. 33, 13. & quæ ibi notamus in Var. Lect.

Ibid. μέχρι μὲν ἂν μὴ παρακολουθῇ τούτῳ, ὅτι ἐν μάχῃ ἐστιν. μέχρις ἂν μὴ pc. Particulam ὅτι ex ed. Ven. restitui, (cum qua faciunt codd. pabe.) unde commodissima verissimaque existebat sententia. Importune ὅ, τι dabat ed. Bas. quod tenuere reliquæ omnes: quod & Wolfio fraudi fuit & Vptono, qui sic vertebant: *quoad id, de quo pugnatur, non assecutus fuerit.* Vt hic, ὅτι ἐν μάχῃ ἐστίν, sic mox ait ὅτι ψεῦδός ἐστι.

Ibid. οὐδὲν κωλύεται. „Potius κωλύει, nisi malis οὐδὲν adverbialiter," VPTON. in *Addendis.* — Nibil sane impedire videtur, quominus κωλύεται passive accipiamus, & οὐδὲν adverbialiter.

Ibid.

Ibid. παρακολουθήσαντα. Sola ed. Baſ. παρακολουθήσασα dabat, ex conjectura puto editoris, qui fœmininum hic deſiderari putavit, ob præcedens ψυχή. At ſic oportebat παρακολουθήσασαν in accuſ. quod lubens equidem acciperem ſi libri darent: ſed maſculinum tenent ſcripti libri omnes. Nunc, quamquam ſit ἀνακολουθία quædam ſermonis, ferendum putavi maſculinum, quod ipſum etiam poſteriores editiones ex principe Ven. reſtituerunt.

Ibid. ἀπὸ τοῦ ψεύδους ἀνανεῦσαι πολλὴ ἀνάγκη. „Vide IV. 1, 2. πολλὴ vero, pro πικρὰ, repoſui ex noſtro codice.“ VPTON. — πικρὰ h. l. dabant ſuperiores edd. omnes; ſic & pac. ſed πολλὴ pb.

Verſ. 4. παραδεῖξαι τὴν μάχην καθ' ἣν ἁμαρτάνει. Vulgo omnes (edd. & mssti) τὴν καθ' ἣν ἁμαρτ. quod & Vptonus tenuit, nil aliud ad h. l. monens, niſi quod WOLFII Notam retulit: „Fortaſſe τὴν μάχην.“ — Ego illud vocabulum, omnino neceſſarium, in contextu reponere non dubitavi. Vide & ſuperiora & mox vſ. 7.

Verſ. 5. αὐτὸς ἀφ' αὐτοῦ ἀποχωρήσει. „At in Epiſt. Arriani ad L. Gellium vſ. 8. eſt αὐτοῦ ἀφ' αὐτῶν. Vide ibi notata.“ VPTON. — At ibi diverſa ratio. ἐφ' ἑαυτοῦ eſt, *ſeorſim ab aliis*, *ſolus per ſe.* ἀφ' αὐτοῦ eſt, *ſua ſponte*, *proprio motu.* Poterat αὐτὸς ἀπ' αὐτοῦ dicere; ſed nunc quidem in ἀφ' αὐτοῦ, cum aſpero ſpiritu & aſpirata litera, conſentiunt libri. Vna ed. Gen. ἀφ' αὑτοῦ habet, manifeſto operarum errore in Col. propagato.

Ibid. μέχρι δὲ μὴ δεικνύῃς. δεικνύεις pb. ſic & pc. ſed in hoc ſuperne δεικνύῃς notatur.

Verſ. 6. Διὰ τοῦτο καὶ Σωκράτης &c. „Vide ſupra ad II. 12, 5.“ VPTON.

Ibid. εἴωθα. οἶωθα ſola ed. Baſ. operarum errore.

Ibid. τῷ προσδιαλεγομένῳ. Sic recte ed. Cant. & ſeqq. cum pabc. Perperam προδιαλεγ. editt. vett. quod corrigere etiam juſſerat Salmaſ.

Verſ. 7. ᾔδει. Sic pb. cum edd. ἤδη pac. non male, ſi ſubjecto jota ᾔδῃ ſcriberetur.

Ibid. ὑπὸ τίνος λογικὴ ψυχὴ &c. Vulgo absque aſteriſco edebatur hic locus, & oratio ſic diſtinguebatur: ὑπὸ τίνος λογικὴ ψυχὴ κινεῖται ζυγῷ, (ed. Baſ. comma non poſt ζυγῷ, ſed ante ponit; Ven. plane caret) ἔπειτα ῥέψει ἄν τε θέλῃ ἄν τε μὴ, λογικῷ ἡγεμονικῷ. δεῖξον

 μάχην,

μάχην, &c. Ibi WOLFIVS: „Corruptum locum esse puto. Constructio certe dura est & imperfecta. Quid si? ὥσπερ ἐπὶ ζυγῷ, ἔπειτα ῥέψει ἄν τε θέλῃ ἄν τε μή, ἐπὶ τὸ λογικόν τε καὶ ἡγεμονικόν. Qui meliorem conjecturam invenerit, ea utatur. Nam hæc ne mihi quidem satisfacit." — VPTONVS: „Omissa sunt quædam. Quam multa in hisce libris! Ἤδει γὰρ ὑπὸ τίνος λογικὴ ψυχὴ κινεῖται. * * * ζυγῷ, ἔπειτα ῥέψει, ἄν τε θέλῃ, ἄν τε μή. Λογικῷ ἡγεμονικῷ δεῖξον μάχην &c. Sensus facile suppleri potest: verba non item. Τἀγαθὸν facit, ut mens eo vergat, non aliter ac lanx in libra ponderibus impositis deprimitur. *Norat enim* Socrates, *ex qua re rationalis animus moveatur.* Injice pondus *in lancem; deinde verget, velit, nolit. Rationali* ἡγεμονικῷ *ostende pugnam* &c. Vel forsan: Ἤδει γὰρ, εἰ ὑπό τινος λογικὴ ψυχὴ κινεῖται, ζυγὸς ἔπειτα ῥέψει, ἄν τε θέλῃ, ἄν τε μή. Λογικῷ ἡγεμονικῷ δεῖξον &c. *Norat enim, si aliqua ex re moveatur rationalis animus, lanx deinde verget, velit, nolit,* &c." — In Indice, ad voc. ζυγός, idem Vpt. Ciceronis verba retulit ex Acad. IV. 12. e quibus hic locus supplendus: *Vt enim necesse est, lancem in libra, ponderibus impositis, deprimi; sic animum perspicuis cedere.* Ego in contextu lacunam indicavi; quo modo eam supplerem, nihil certi habui. Cogitaveram κινεῖται ὁμοίως. ζυγῷ, sed mera ea hariolatio. Nihil adjuvant libri nostri, neque mutant quidquam. Distinctionem post ζυγῷ ponit pb. post κινεῖται pc. neutro loco pa. Post ἡγεμονικῷ punctum ponunt pab. comma pc.

Ibid. δεῖξον μάχην, καὶ ἀποστήσεται. „Egregius hac de re locus apud Plethonem extat; quem, propter importunitatem disputationum & dissidiorum nostri seculi ascribere visum est. Is igitur: *Cum,* inquit, *nobis constet, in nostra situm esse potestate, ut nostras res arbitratu judicioque nostro administremus, in aliorum vero animos nihil juris habeamus, sed necesse esse ut suas etiam illi sequantur opiniones, nec fieri posse ut aliud agant nisi quod bonum eis & rectum videatur: aut demonstrandum eis est, e re ipsorum etiam fore si in nostram sententiam ierint; aut, quamdiu id facere non potuerimus, nos potius, qui illis aliud persuadere non possumus, culpandi sumus, quam illi. Quamobrem præclarum fuerit, meditatum id habere, ne hominibus irascamur.*" WOLFIVS. — Pro καὶ ἀποστήσεται, est διαποστήσεται in pc.

Ibid.

Ibid. ἂν δὲ μὴ δεικνύῃς, αὐτὸς σαυτῷ μᾶλλον ἐγκάλει. αὐτὸς αὐτῷ dabant edd. omnes cum pab. ubi in promtu erat, cum Meibomio αὐτὸς σαυτῷ corrigere, quoniam præfertim litera prima σ perfacile ab ultima litera vocis præcedentis potuerat expelli. Sed & ipfum illud αὐτῷ ferri poterat, idem in hac connexione ac σεαυτῷ valens; quin & eadem notione αὑτῷ etiam licuerat fcribere. vide ad I. 6, 35. III. 1, 15. IV. 1, 110. At quoniam nunc codex nofter pc. (in quo vix quidquam ullibi ex ingenio mutatum reperias) diferte αὐτὸς σαυτῷ fcribit, amplectendum hoc putavi. De re hæc adnotavit VPTONVS: „Confer II. 12, 4. III. 24, 23. Sic M. Antonin. V. 28. Κίνησον λογικῇ διαθέσει λογικὴν διάθεσιν, δεῖξον, ὑπόμνησον. εἰ γὰρ ἐπαΐει, θεραπεύσεις, καὶ οὐ χρεία ὀργῆς. Et X. 4. Εἰ μὲν σφάλλεται, διδάσκειν εὐμενῶς, καὶ τὸ παρορώμενον δεικνύναι. εἰ δὲ ἀδυνατεῖς, σεαυτὸν αἰτιᾶσθαι, ἢ μηδὲ αὐτόν. (non σεαυτόν.) *Si fallitur iste, fac doceas comiter, & errorem oftendas: fi vero hoc nequeas, te ipfum culpa, vel certe non illum.*" — De Emendatione apud Antonin. propofita non adfentior viro docto: nec enim ἢ μηδὲ αὐτὸν fonat *vel certe non illum*; & omnino emendatione nil opus. ἢ μηδὲ σεαυτὸν ait philofophus, *aut ne te quidem.* Nempe, fi tu fecifti quod tui erat officii, & quod in tua fuerat poteftate, quamvis nihil profeceris, culpare te non debebis. Nempe, ut ait Epictetus nofter in Enchiridio, cap. 5. Ἀπαιδεύτου ἔργον, τὸ ἄλλοις ἐγκαλεῖν ἐφ' οἷς αὐτὸς πράσσει κακῶς· ἠργμένου παιδεύεσθαι, τὸ ἑαυτῷ. πεπαιδευμένου, τὸ μήτ' ἄλλῳ μήθ' ἑαυτῷ.

NOTAE AD EPICTETI DISSERTATIONES AB ARRIANO DIGESTAS.

LIB. III. CAP. I.

TIT: Περὶ Καλλωπισμοῦ. Sic h. l. ſcribunt omnes; ſed in Indice Capitum περὶ τοῦ Καλλωπ. ſcribit pc. „De *ornatu & cultu ſuperfluo* uſurpatur καλλωπισμός. Sic apud M. Antonin. I, 16. οὔτε πρὸς καλλωπισμὸν, οὔτε μὴν ὀλιγώρως. Vide quid Zeno dicit πρὸς τὸν καλλωπιζόμενον apud Laërt. VII. 17.“ VPTON. — In Salmaſii & Meibomii Emendationibus in Arriani Epictetum, a Relando editis, notatur h. l. p. 74. „Hoc caput ſubjungebatur Epicteti Enchiridio in codice Bibliothecæ Havnienſis, & collatum eſt cum msto a Cl. Meibomio.“ — Inde ductæ ſunt diverſæ lectiones, quas nota *Haſn.* inſignivimus.

Verſ. 1. ἠσκημένου. Sic recte ed. Gen. & ſeqq. cum pab. Temere ἠσκημμένου ed. Ven. & Baſ. ἡρμοσμένου pc. quod vulgato non deterius, nec tamen ei præferendum.

Ibid. εἰ οὐ δοκοῦσί σοι. Sic correxi. Vulgo omnes, εἰ οὐ δοκεῖ σοι. Vbi — „Legendum fortaſſis, εἰ οὔ σοι δοκοῦσι κύνες τ᾽ εἶναι καλοί.“ WOLFIVS. — „δοκεῖ σοι, pro δοκοῦσι, lapſus proclivis, & vix variat ſcriptura. εἰ οὐ δοκοῦσι κύνες.“ VPTON. — Ego pronomine σοι non facile careri poſſe putavi: ſed negans particula οὐ, ſi abeſſet, minime deſideraretur. Itaque vide, an ſic ſcripſerit Arrianus, εἴ σοι δοκοῦσι κύνες &c. Nihil adjuvant ſcripti libri. Ab olim vulgatis nil diſcedunt pab. In pc. vero deſunt hæc verba & ſeqq. usque δοκοῦσιν ἔφη, oculo librarii ab priori ἔφη ad poſterius aberrante.

Ibid. Poſt καὶ ἵπποι videtur interciдiſſe ἄλλοι δ᾽ οὔ. vel ἄλλοι δ᾽ αἰσχροί. aut aliquid in eam ſententiam, quo referebatur id quod ſequitur, οὐκοῦν καὶ ἄνθρωποι, οἱ μὲν καλοὶ, οἱ δὲ αἰσχροί.

Ibid.

Ibid. οὕτω τῶν ἄλλων. οὕτως Hafn. rurſusque idem vſ. 2. οὕτω; δ' ὄψει. Et ſic deinde conſtanter οὕτως ante conſonantem, pro οὕτω; quem eumdem morem conſtantiſſime ſervat noſter codex pa.

Ibid. τῶν ἄλλων ζώων ἕκαστον. ἑκάστῳ putabam legendum: ſed nil variant libri.

Verſ. 3. εἰ οὕτω τύχοι. τύχῃ pa. male.

Ibid. ἀποφήναιτ' ἄν. Perperam ἀπεφήναιτ' ἂν editt. fere omnes ante Vptonum, errore operarum ex ed. Baſ. propagato.

Ibid. κρατιστ' ἔχει. ἔχοι pc.

Ibid. ἢ γὰρ οὔ; Sic recte Vpt. Ante eum edd. omnes ἢ pro ἤ, & ſic pbc. Sed ἤ ſcribere juſſit Salmaſ. & ſic eſt in mſ. Hafn. In pa. temere ἡ ſcribitur absque accentu.

Verſ. 5. τὸ παγκρατιαστὴν οἶμαι ποιοῦν καλόν, *&c.* „De diverſa luctatorum, pugilum, curſorum inter ſe non modo ſagina, ſed fricatione & exercitatione, vide Pet. Fabr. in Agoniſt. lib. I. c. 31. & lib. III. c. 2." VPTON. Temere παγκρατιάστην penacute h. l. ſcribebatur in ed. Baſ. & ſeqq. Recte Ven. cum msstis acute. Ad h. l. retulit Meibomius Ariſtotelis verba ex Rhetor. I. 5. Ὁ δυνάμενος τὰ σκέλη ῥιπτεῖν καὶ κινεῖν ταχὺ καὶ πόῤῥω, δρομικός· ὁ δὲ θλίβειν καὶ κατέχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ὦσαι τῇ πληγῇ, πυκτικός· ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Quæ tamen verba non ſatis valent ad id, quod ait h. l. Epictetus, declarandum. De Pancratiaſtis conf. ad II. 18, 22. παγκρατιστὴν perperam ſcriptum in pb. Mox prave πάλιν Ven. & pc. pro πάλην.

Ibid. δρομέα δὲ καὶ γελοιότατον. „Ideo γελοιότατον, quia παγκρατιαστὴν oportebat ἀναγκαιοφαγεῖν, & ſe pinguem reddere, ſanguinis & ſucci plenum. Rovera autem ridiculus, curſor pinguis." VPTON.

Verſ. 6. Τί οὖν ποιεῖ ἄνθρωπον καλόν, ἢ ὅπερ τῷ γένει καὶ κύνα καὶ ἵππον; *Quid igitur pulcrum facit hominem, niſi id quod in ſuo genere & canem & equum;* nempe, *pulcrum facit?* Poſt καλὸν delevi interrogandi ſignum, quod ibi poſuerant ed. Baſ. & ſequentes; & ἢ ita accepi, ac ſi præcederet τί ἄλλο. vide ad I. 7, 16. Vptonus cum Wolfio, interrogatione poſt καλὸν poſita, poſteriora verba ſic vertit: *numquid ipſo genere illud, quod*

quod canem & equum? Quae interpretatio, ni fallor, saltem particulam ἢ per circumflexum, non gravem accentum scriptam desiderabat. Ad eadem verba, haec notavit WOLFIUS: „ἢ ὅπερ τῷ γένει καὶ κύνα καὶ ἵππον; *An id quod genere & canem & equum?* hoc est: homo pulcher est, qui naturae humanae lineamenta & formam conservat, nec ascititio fuco exornatur." — Verba ista, Τί οὖν ποιεῖ ἄνθρωπον — — Τοῦτο, ἔφη. desiderantur in ms. Hafn. Contra, quae praecedunt, Τί ἵππον; usque ἡ ἵππου παροῦσα, desunt in pb. ἡ vero, ante ἵππου παροῦσα, ignorant edd. ante Upt. cum pa. Recte vero adjecit Upt. cum pc.

Vers. 7. Μή ποθ'. *Vide ne* &c. id est, *annon? haud dubie.* conf. ad I, 7, 15. Perinde vero est, sive ab adolescente dicta haec intelligas, sive ab Epicteto, nomine adolescentis.

Vers. 8. ὅταν δίχα πάθους τινὰς ἐπαινῇς. „Potius δίχα πάθους τινός. *sine aliquo affectu.*" UPTON. — Equidem in vulgata adquiescendum putavi.

Ibid. Τοὺς ἐγκρατεῖς δ'. Caret δ' pa.

Vers. 9. εἴσῃ ὅτι. Sic pab. cum edd. Sed ἴσθι pc.

Ibid. μέχρι δ' ἄν. μέχρις δ' ἂν pc.

Ibid. Φαίνεσθαί σε. Deest σε pb. non male.

Vers. 10. οὐδ' εἰσελεύσῃ. Sic pb. cum edd. οὐκ εἰσελεύσῃ pac. Exspectaveram οὐκέτι.

Ibid. ἐγὼ δ' οὐκ ὠφελήσω σ' οὐδέν. „Ἐγὼ clare repraesentat noster codex: editio Bas. * ἔργῳ, & in marg. * ἐγώ. Codex Ven. & Salmant. ἔργῳ. Sed supra sic distingue: ὅρα οἷον ποιήσω, εἰ σὺ μὲν ἔρχῃ &c." UPTON. — Nempe in contextu post ποιήσω idem Upt. cum aliis majorem posuerat distinctionem. Veram scripturam ἐγὼ ex conject. ad oram notaverat editor Bas. & in versione expresserat Wolfius; eamdemque ante Uptonum jam in contextum adoptaverant reliqui omnes editores. In mendosum ἔργῳ cum Ven. consentiunt Hafn. & pb. Sed ἐγὼ dant pac. Recte vero post ὅρα οἷον ποιήσω non punctum, sed nudum comma posuit pb. ut cum his verbis cohaererent illa, εἰ σὺ μὲν ἔρχῃ, quae in aliis libris interserto puncto ab istis distinguebantur. Ista separatio horum verborum a praecedentibus occasionem fortasse dedit scripturae, quam habet pc. εἰ σὺ γὰρ ἔρχῃ,

χῃ, quæ commoda foret, si sequeretur apodosis, his verbis respondens.

Vers. 11. Πῶς δὲ καὶ ὠμόν ἐστι &c. Omnes vulgo Πῶς δὲ καὶ ἐμόν ἐστι &c. Vbi WOLFIVS: „Constructio & phrasis insolentior. Quid si legas? πῶς δὲ καὶ πρὸς ἐμοῦ ἐστι τὸ σεαυτὸν περιϊδεῖν ἀνεπανόρθωτον; ut apud Sophoclem in Ajace: οὐ πρὸς ἰατροῦ σοφοῦ θροεῖν ἐπῳδὰς πρὸς τομῶντι πήματι." — VPTONVS vero: „*Vnde autem & meum erga te officium est, te incorrectum negligere?* Sed ms. Paris. pro ἐμὸν habet ὠμόν. Sic infra, vs. 24. [in eadem re] οὐ χρήσομαί σε ὠμῶς. Si hæc lectio placeat, pro δὲ καὶ repone δ' οὐχὶ, sic, Πῶς δ' οὐχὶ ὠμόν ἐστι, &c. *quo pacto non inhumanum est*, &c." — Ego vero sicut recipiendum haud cunctanter ὠμὸν pro ἐμὸν, sic ferendum πῶς δὲ καὶ putavi. ὠμὸν habent duo Paris. pab. eamdemque scripturam e ms. Hafn. notaverat Meibom.

Ibid. ἐγκαλέσῃς. Recepi hoc ex pa. pro ἐγκαλέσεις, quod vulgatum erat. In ms. Hafn. desiderantur ista verba, ἄν ποτ' & sqq. usque ἐγκαλέσῃς.

Vers. 12. εἰσερχομ. πρὸς αὐτόν. εἰς αὐτὸν pb.

Ibid. καὶ μηδέποτε. καὶ ignorant vett. editt. cum pac. Tacite adjecit Vpt. recte vero; & agnoscit eam particulam noster pb.

Vers. 13. λόγου ἀκουστικός. Corrupte λόγουστικὸς pb. tum superne adscripta syllaba πει, ut sit λόγου πειστικός.

Ibid. ἐφ' ἡλικίας. Suspicabar ὑφ' ἡλικίας, *per ætatem, ob juvenilem ætatem.* Persæpe υ & ε, initio verborum, alii literæ connexæ, in currente scriptura ita inter se similes sunt, ut facile permutentur. At nihil hic mutant libri.

Vers. 14. Πολέμωνα. „Confer IV. 11, 30. Vide Valer. Max. lib. VI. c. 9. Diog. Laërt. in ejus vita, Horat. Sat. II. 3. vs. 253.

— — — Quæro, faciasne quod olim
mutatus Polemo? ponas insignia morbi,
fasciolas, cubital, focalia? potus ut ille
dicitur ex collo furtim carpsisse coronas,
postquam est impransi correptus voce magistri."

VPTON. Πολέμονα per ο breve in penult. scribitur in Hafn. male. Pro τινά ποτ', sic scribit pc. τίνα ποτ', interrogative.

Ibid. τὰ δὲ περιάμματα. Hoc adoptavi. Vulgo omnes τὰ μὲν περιαμμ. Sed VPTON in Notis: „Noster codex τὰ δὲ, recte.“ — Fortasse tamen defendi vulgatum poterat. In δὲ consentit pc.

Ibid. τίνος εἶπω σχῆμα. „Ὑποσιώπησις est. Intelligit enim κιναίδου ἢ πόρνου, cinaedi aut scorti habitum.“ WOLFIVS. Conf. ad II. 10, 5.

Vers. 15. Ἐγὼ οὐ λέγω. *Ego Epictetus.* Scribe inclusive: (Ἐγὼ — — ἐπιτηδεύουσι.)“ VPTON. — Ἐγὼ δ᾽ οὐ λέγω pc.

Ibid. αὐτὸ ἐρεῖς. Exspectabam αὐτός. Sed in vulgatum consentiunt libri nostri omnes.

Ibid. ὅταν εἰς ἑαυτὸν ἔλθῃς. Sic scripsi cum pab. & Hafn. εἰς αὐτὸν pc. nec id male. εἰς σαυτὸν edd. At idem valet ἑαυτὸν vel αὐτὸν atque σαυτὸν, quemadmodum I. 6, 35. αὑτῷ & αὑτοῦ pro σεαυτῷ & σεαυτοῦ posita vidimus. cf. ad II. 26, 7.

Ibid. γνώσῃ. γνώσεις pc.

Ibid. τίνες αὐτὸ ἐπιτηδ. Perperam τίνι αὐτὸ Hafn.

Vers. 16. ἢν ἐγκαλῇς. ἂν ἐγκ. pc.

Ibid. καὶ οὐ πεισθήσεται. An καὶ γὰρ οὐ πεισθήσεται. Sane non video, quamnam vim h. l. subjectam habeat καὶ particula, per se posita.

Ibid. Τῷ γὰρ Ἀπόλλωνι ἐπείσθη ὁ Λάϊος; „*Laius*, Oedipi pater; cui de futura prole oraculum consulenti responsum est, eum filii periturum manu. Euripid. Phoeniss. vs. 13. sqq. Ipsa oraculi verba meminit ibi Scholiastes. Ad hanc historiam Maximus Tyr. in Dissert. [III.] Εἰ, μαντικῆς οὔσης, ἔστι τι ἐφ᾽ ἡμῖν. Et Dion. Chrysost. in Orat. X. p. 149. Ὃς ἀφικόμενος εἰς Δελφοὺς, ἐπηρώτα τὸν θεὸν, ὅπως αὐτῷ ἔσοιντο παῖδες. ἔχρησεν οὖν, μὴ γεννᾷν, ἀλλὰ καὶ ἐκτιθέναι γεννήσαντα. Οὕτω δὲ ἀνόητος ἦν ὁ Λάϊος, ὥστε ἀμφότερα παρακοῦσαι τοῦ θεοῦ. καὶ γὰρ ἐγέννησε καὶ ἔθρεψεν. *Ille* (Laius) *veniens Delphos, interrogavit Deum, quomodo liberos gigneret? Qui respondit oraculo, ut ne prorsus gigneret, sed & genitos exponeret. Ita autem stultus erat Laius, ut in utroque Deo non obediret, Namque & genuit, & sustulit.* Verum enim vero in his verbis Dionis magna est confusio. ἔχρησεν οὖν, μὴ γεννᾷν. Haec ex oraculo. ἀλλὰ καὶ ἐκτιθέναι γεννήσαντα. Vnde haec? Nam Oedipum Laius exposuit: neque adeo, ut mox sequi-

sequitur, in utroque Deo obtemperans non fuit. καὶ γὰρ ἐγέννησε καὶ ἔθρεψεν. Genuit quidem; sed non ἔθρεψεν, at exposuit. Verba quædam excidisse credo. Lego itaque: ἔχρησεν οὖν, μὴ γεννῆν, ἢ ἀποκτεῖναι, καὶ μὴ ἐκτιθέναι γεννήσαντα. *Respondit oraculo igitur, ut ne gigneret, aut ut genitum interficeret, & non exponeret.* In utroque, ut ait, Deo non obtemperavit; nam genuit, & aluit. ἔθρεψεν Oedipum Laius, vel caussa erat alendi, quod non statim interfecit, ut in mandatis dabat Deus." VPTON. — Pro ἐπείσθη citatur ἐπείσθετο ex Hafn. Voluerat ἐπείθετο.

Ibid. παρὰ τοῦτο, *eam ob caussam.* Temere hoc solicitavit Meibomius, πρὸς τοῦτο commendans.

Vers. 18. Διὰ τί δὲ Ἀπόλλων ἐστί; Aberat hic olim διὰ præpositio; & ad Τί δὲ Ἀπολ. notaverat WOLFIVS: „Malim διὰ τί δέ." — Adjecit voculam Vpton, suffragante ipsius codice, cum quo facit noster pb. Ad sententiam hæc monuit idem VPTONVS: „Respondet quæstioni per quæstionem: *Cur vero dixit? Cur vero Apollo est?* Hoc est idem ac si dixisset: Ideo dixit Apollo, quia Apollo est, quia reddit oracula, &c."

Ibid. Γνῶθι σαυτόν. „Vide ad I. 18, 17." VPTON.

Ibid. μηδενὸς αὐτὸ νοοῦντος. „Si scriptura non fallit, ὑπερβολὴ videtur. Pauci enim intelligunt, quidnam id sibi velit. Pauciores tamen πονοῦσιν, ἢ νοοῦσιν. Nam ii quoque, qui intelligunt mentem in primis excolendam esse, segnius in eo elaborant." WOLFIVS. — Nempe vertebant: *cum nemo id intelligat;* quod quamquam & ipsum ferri poterat, commodius tamen duxi, *quamvis nemo animum advertat.*

Vers. 19. Σωκράτης πάντας ἔπειθε τοὺς προσιόντας; „Minime: testes sunt Critias & Alcibiades. Vide Xenoph. Ἀπομνημ. lib. I. c. 2. f. 12." VPTON.

Ibid. ἐπειδὴ εἰς ταύτην τὴν τάξιν ὑπὸ τοῦ δαιμονίου *&c.* „Ex Platonis Apol. Vide I. 9, 22 sqq. & ibi not." IDEM.

Ibid. ὥς φησιν αὐτὸς, κατατετάχθη. Commode sic verba distinxit Vpt. monente Salmasio. Superiores, ὥς φησιν, αὐτὸς κατατετ. Sed Ven. nusquam comma habet.

Vers. 20. Ἄν μ' ἀφῆτε. Sic tacite correxit Vpton. Superiores omnes, ἂν ἀφῆτε, absque μ'. Sed adest pronomen in msf. Hafn. & in pabc.

Ibid.

Ibid. ταῦτα πράσσω ἃ νῦν. Caret ταῦτα pb.

Ibid. ἃ καὶ νῦν πυνθάνομαι. Caret h. l. καὶ pb.

Ibid. ὅτι ἐγΓυτέρω μου. „μοὶ, Plato in Apol. sect. 11. [c. 17. ed. Forst. p. 91.] ὅσῳ μοι ἐγΓυτέρω ἐστὲ γένει. Sed utroque modo recte: nam supra sect. 8. ἐγΓυτάτω αὐτῶν." VPTON.

Vers. 21. Οἷον καὶ λέγεις; „Verba Socratis sunt, curiositatis crimen refutantis. [a se amolientis.] Nota οἷον relativum pro interrogativo ποῖον positum." WOLFIVS.

Ibid. ἀμελεῖς. ἀμελῆς pa.

Ibid. καὶ τοῖς συγΓενέσι — — γείτονα. Desiderantur hæc in Hafn.

Vers. 22. Σὺ οὖν τίς εἶ; „Verba adversarii, cur sive Socrates, sive Epictetus, (nam ad utrumque referri potest) munus arguendi & docendi homines sibi vindicet, eum idem alii non faciant." WOLFIVS. — Ad Socratem, non ad Epictetum, hæc referenda. Vide vs. 24.

Ibid. Post τολμᾷ ἀνΘιστῆναι olim αὐτῷ inferebatur. Vnde WOLFIVS: „Videntur verba inversa, sic corrigenda, ἂν δ' ὁ ταῦρος αὐτῷ προσελθὼν ἀνθίστηται. Nisi τὸ αὐτῷ κατὰ πλεονασμὸν accedat." — „Removimus αὐτῷ e contextu authoritate nostri codicis." VPTON. Etiam noster pb. recte ignorat αὐτῷ, sed idem male λέγοντι paulo ante scripsit, pro λέοντι. De exemplo a tauro desumto conf. I. 2, 30. & ibi notata.

Ibid. λέγε αὐτῷ. Perperam & invitis libris omnibus legitur λέγει αὐτῷ in ed. Gen. Col. & Cant. Is error induxit Salmasium, ut pro ἄν σοι δόξῃ, quod sequitur, legendum suspicaretur ἄν οἱ δόξῃ.

Vers. 23. τῷ ἐξαιρέτῳ, Σὺ οὖν τίς εἶ; Sic edd. cum pc. consentiente (ut videtur) Vptoni codice. σὺ οὖν τί εἶ; Hafn. & pab. quo etiam pertinet, quod mox φωνὴν ποθὲν λαβὸν in neutro genere dabant editi, consentiente eodem Hafn. & pa. quod ipsum λαβὸν Vptonus etiam tenuit, monens licet: „Noster codex λαβών." — Ego, superius illud τίς tenens, λαβὼν hoc loco recepi, quod præter Vptoni codicem dabat noster pc. & pb. & sic etiam primum in pa. fuerat scriptum. Mox infra, in masculinum διαφέροντα consentiunt omnes.

Ibid. οἷον ἐν ἱματίῳ πορφύρα. Conf. I. 2, 17 sq.

Vers.

Verf. 24. Tί οὖν; ἐγὼ τοιοῦτος; πόθεν; „Occupatio: ne videatur arrogans, fe negat effe eximium illum: & tamen ftatim trânsit ad perfonam auditoris, ut ea agat quæ funt eximii viri. Tractat hic Epictetus rhetorem rhetorice.“ WOLFIVS.

Ibid. σὺ γὰρ τοιοῦτος. Pro σὺ perperam οὐ habet pa.

Ibid. οἷος ἀκούειν τἀληθῆ; „Vide fupra, lib. II. c. 24.“ VPTON.

Ibid. Ὤφελεν, nempe οὕτως εἶναι. Nifi ὤφελες fcripfit, (nempe τοιοῦτος εἶναι.) aut ὄφελον, adverbialiter, ὤφελεν fcribitur in mf. Hafn. & pc. quod fortaffe verum. Sed idem codex Hafn. mendofe ὤφελος dat infra, vf. 30. pro ὄφελος.

Ibid. ἐπεί πως κατεκρίθην. Sic noftri pabc. quos fecutus fum, cum ἐπείπερ vulgo effet editum.

Verf. 25. Φύσει ὁμολογουμένως. „Vide Diog. Laërt. VII. 87. Cic. de Fin. II. 11. *Confentire naturæ; quod effe volunt, e virtute, id eft honeftate vivere; quod ita interpretantur, vivere cum intelligentia earum rerum, quæ natura evenirent, eligentem ea quæ effent fecundum naturam, rejicientemque contraria.* Horat. I. Epift. 10, 12.

Vivere naturæ fi convenienter oportet.“ VPTON.

Verf. 27. Ἄνδρα οὖν καλλώπιζε. Perperam οὐ pro οὖν habet pa.

Ibid. κἂν ἔχῃ τρίχας πολλάς. „Scilicet περὶ τὸ στόμα, *fi mulier multos pilos circum os habeat.* Tale monftrum vidi aliquando Lutetiæ, myftace nigro & incano juftæ magnitudinis, mento etiam pilofo mediocriter. Fertur & in gynæconitide Alberti Bavariæ ducis effe mulier, promiffa nigra barba.“ WOLFIVS.

Verf. 29. Οὐδεὶς οὐχὶ θαυμάσει τὴν προγραφήν. *Nemo non miraturus eft iftam infcriptionem.* Poft προγραφὴν edd. omnes cum pb. interrogandi fignum ponebant: & vertit ifta verba Vptonus cum Wolfio in hunc modum, *Eftne qui fcripturam illam non miraturus fit?* Schegkius: *neminem cenfes miraturum* &c. Sententia eadem; fed interrogationem in Græcis tollendam exiftimavi.

Ibid. παρακολουθοῦντες. παρακολουθοῦντας pb. male.

Ibid.

Ibid. ὃ ποιοῦσι, ποιοῦσιν. *facturos id quod faciunt.* Nil variant libri; & satis plana est sententia. At WOLFIVS in Notis sic citat Græca: ὃ ποιοῦσιν πονοῦσιν. Additque: „Malim ὃ πονοῦσιν, ἐροῦσιν." — Quare apud Vptonum SHAFTESBVRIVS quærit: „Vnde hæc (Wolfii) lectio? Nam aliter textus & editt. Baſ. & Gen." — Notatque VPTONVS: „Vide similem lapsum Wolfii ad II. 23, 18. Anglice: *They do this, without attending that this is what they are doing.*" — At ex versione Wolfii intelligitur, operarum errore factum esse quod in Notis ejus bis, pro ποιοῦσιν, πονοῦσιν scribitur; sed pro posteriore ποιοῦσιν censuisse eum ἐροῦσιν legendum, quasi ea quæ sequuntur, ἄνθρωπε τί ἔχεις &c. verba essent horum hominum. In quo quidem neminem facile, qui Græca attente legerit, habebit consentientem. Pro eodem ποιοῦσιν Meibomius θαυμάσουσιν vel ποιήσουσιν voluerat. Basileensis editor asterisco in ora hunc locum, ut corruptum, notavit: corruperat autem eumdem ipse, interrogandi signum interponens post ὃ ποιοῦσι.

Vers. 30. τίνι ἂν ἐκοὐμοῦ. Sic rescripsi ex Ven. & msstis, ut postulabat grammatica ratio; vulgo ἐκόσμεν scribebatur, errore ex ed. Baſ. derivato.

Vers. 31. οὐκ ἀρέσκει σοι τὸ πραγμάτιον. „*Tantula res te offendit*, scilicet pili barbæ. Nisi forte pro πραγμάτιον aliud nomen sit legendum." WOLFIVS. — „Edit. Salmant. * πραγμάτιον, & in marg. σωμάτιον. Vide Indicem, in voce. Aliter tamen construi possunt hæc verba: *At minime tibi placet tota res, &c.*" VPTON. — IDEMque in Notis: „Credat aliquis σωμάτιον legendum, sed nihil temere muto." — Permutata inter se habes vocabula σωμάτιον & πραγμάτιον, I. 29, 16. ubi vide notata. At hoc quidem loco non video quo pacto σωμάτιον desiderare aliquis possit; neque ullo modo solicitandum puto vulgatum. Neque vero in forma diminutiva vocis πραγμάτιον vim aliquam singularem nunc cum Wolfio quæsiverim. Ita familiariter usum videmus Epictetum diminutivis nominibus, ut confidenter pronunciare possimus, πραγμάτιον nihil aliud hic valere nisi πρᾶγμα, *res.* Vocabulum ὅλον cum πραγμάτιον junxerat Vptonus, monente Salmasio; quæ ego rursus separanda putavi, ut erant in superioribus editionibus, consentientibus msstis.

Ibid.

Ibid. ὅλον δι' ὅλων αὐτὸ ποίησον. „*Totum per tota ipsum facito.* Suspecta lectio. Fortassis ἀποποίησαι, *repudia.*" WOLFIVS. — Hanc conjecturam, quamquam in contextum recipere non sum ausus, in versione expressi. In eamdem sententiam ipse Wolfius vertit, *prorsus id in omnibus repudiato.* Vptonus vero: *penitus unum idemque facito.* Quod si vera est vulgata scriptura, illud αὐτὸ ποίησον idem valebit ac id quod alias dicit ποίει ἃ ποιεῖς. Commode vero δι' ὅλων *prorsus*, *penitus*, interpretantur. Proprie, *per omnia*, i. e. *in omnibus*, *omni ex parte.*

Ibid. ἆρον — — τί ποτ' ἐκεῖνο; — — τὸ αἴτιον τῶν τριχῶν. *Tolle illud*, — — *quonam nomine adpellabo?* — — *quod est caussa istorum pilorum.* Intelligitur, dicere eum velle: *tolle omnia prorsus virilitatis signa.* Græca verba quum continuo tenore, absque distinctione, vulgo scripta legerentur; VPTONVS illa, τί ποτ' ἐκεῖνο delenda censuit: „Verba ista ex margine, ait, desumta sunt, a nugatore aliquo adnotata. Vide III. 2, 15. τίνα ποτ' ἐκεῖνον; ubi dele ista nugatoria." — Cui & ego adsensus essem, nisi alias passim apud Nostrum eadem aut similis occurreret locutio; quam quidem ego h. l. eadem fere ratione accipiendam putavi, qua Wolfius interpretatur eam, quam habes III. 2, 15. ubi vide notata. cf. ad II. 20, 5.

Vers. 32. τοῖς κιναίδοις. Perperam & invitis msstis ταῖς κιναίδοις dabant ed. Ven. & Bas.

Vers. 33. ἐπὶ τοῦτο. Sic nostri codd. cum editis. ἐπὶ τούτῳ Hafn. quod perinde est.

Vers. 34. πολίτην Κορινθίων. Intelligitur, *Corinthium* fuisse juvenem, ad quem hæc disserit Epictetus. Quod paulo ante, pro τοιοῦτόν σε, τοιοῦτόν σοι habet Hafn. mendosum esse adparet.

Vers. 35. Ἄγε, καὶ γαμήσας. Vocem Ἄγε restituit Vptonus, cum temere & invitis libris omnibus omissa fuisset in ed. Gen. & seqq.

Ibid. ἐπὶ τί; In pa. est ἐπὶ τίνι; Vide ad vs. 33.

Ibid. καὶ παιδία ποιήσας. Sic percommode dedit pc. Cæteri ποιήσεις cum edd.

Ibid. εἰς τὸ πολιτ. εἰ τὸ πολιτ. ed. Bas. operarum errore, derivato in ed. Gen.

Ibid.

Ibid. ἀνατρέφεσθαι; ἀναστρεφ. pbc. Post verbum vero ἀνατρέφεσθαι olim in edd. nudum comma ponebatur, ut verba sequentia usque νεανίσκε ad superiora referrentur; quae verba ego a superioribus separavi, praeeuntibus libris nostris; in quibus quidem post id verbum interposito puncto distinguitur oratio; ego vero commodius duxi, interrogandi signum ponere, quamquam & per exclamationem ironicam dicta intelligi haec possunt, quemadmodum praecedentia verba, Καλὸς πολίτης &c.

Vers. 36. Μή· τοὺς Θεοὺς σοι, νεανίσκε. ἀλλ' ἅπαξ &c. In ed. Ven. Bas. Gen. Col. Cant. sic haec scribebantur & cum superioribus connectebantur, Φύεσθαι καὶ ἀνατρέφεσθαι, νὴ τοὺς Θεούς, σοι νεανίσκε. ἀλλ' ἅπαξ &c. Vbi WOLFIVS: Fortassis ὁμοίως σοι." Idque etiam in versione expressit, *tui similes.* Levi adhibita mutatione anonymus Londinensis sic edidit, Φύεσθαι καὶ ἀνατρέφεσθαι, νὴ τοὺς Θεούς, σοί, νεανίσκε. VPTONVS vero, deleta particula νή, sic verba distinxit, Φύεσθαι καὶ ἀνατρέφεσθαι, τοὺς Θεούς σοι, νεανίσκε. Ἀλλ' ἅπαξ &c. hac adjecta Nota: „Recte noster codex, τοὺς Θεούς σοι. subaudi ἐπόμνυμι. Sic Anacreon Ode 31.

Ἄφες με, τοὺς Θεούς σοι,
πιεῖν, πιεῖν ἀμυστί.

Eandem loquendi formulam vide apud M. Antonin. VII. 17. Εὐδαιμονία ἐστὶ δαίμων ἀγαθός, ἢ ἀγαθόν τι. Τί οὖν ὧδε ποιεῖς, ὦ Φαντασία; ἀπέρχου, τοὺς Θεούς σοι, ὡς ἦλθες. *Felicitas est bonus genius, sive aliquid bonum. Quid igitur facis hic, ó Phantasia? Facesse hinc, per Deos, uti accessisti.* Vbi consule Gatakerum: reposui autem τι, quod omiserunt librarii propter sequens τί οὖν. Caeterum haec jurandi formula, per ellipsin, saepius occurrit in hisce libris, & saepius vitiose. Sic II. 19, 15. Λέγε μοι τοὺς Θεοὺς οἶα, pro, Λέγε, τοὺς Θεούς σοι, οἶα. III. 7, 19. τὸ Θεόν σοι, pro τὸν Θεόν σοι. III. 20, 4. τὸν Θεόν σου, pro, τὸν Θεόν σοι. ibidem vs. 8. τοὺς Θεοὺς ὑμῶν, pro, τοὺς Θεοὺς ὑμῖν, i. e. *vobis per Deos* juro. Vide & III. 22, 77 & 107. III. 23, 35. IV. 1, 47. His adde III. 23, 11. τὴν ἐμὴν σοι σωτηρίαν, *ita salvus sim.*" — Haec Vptonus; quae, quod ad phrasin illam spectat, τοὺς Θεούς σοι, (quae locutio respicit particulam νή,) rectissime se habent. Et jam SALMASIVS quoque ad h. l. notaverat, τοὺς Θεούς

σοι,

σοι, ut apud Anacreontem, esse legendum. Ac recte mssti etiam nostri pronomen σοι cum τοὺς Θεοὺς conjungunt, & νὴ ignorant. Sed pro νὴ, quod erat editum, communi consensu μὴ dant iidem nostri codices omnes & Hafn. & interposito puncto (ut jam ad vs. praec. dixi) haec verba a superioribus separant: quibus in rebus omnibus haud cunctanter obsequi librorum praescripto debui. In pc. repetuntur etiam priora verba, sic: μὴ τοὺς Θεοὺς, μὴ τοὺς Θεούς σοι. Percommode vero in pab. post μὴ, interserto commate vel minori puncto, sicut & nos fecimus, leviter distinguitur oratio.

Ibid. πόθεν γὰρ ἐκείνῳ; Vulgo πόθεν γὰρ ἐκείνος; quod ferri fortasse possit, intellecto verbo δύναται, quod etiam adjectum habes III. 18, 3. Sed ἐκείνῳ praetuli, quod dederunt pab. & Hafn. Sic enim solet noster dativum casum jungere isti particulae. πόθεν σοι; I. 19, 2. III. 21, 10. πόθεν αὐτοῖς; III. 24, 16. Intellige γένηται; ἐπέλθῃ; aut simile aliquod verbum.

Vers. 37. οὔ· ἀλλὰ *&c.* Sic Ven. Reliquae omnes editt. post οὔ interrogandi signum ponebant; quod tollendum monuit Vptonus in Notis. Eodem modo infra, vs. 45. Recte Wolfius interrogationem neutro loco expressit.

Ibid. τὸν ἄνθρωπον οὐ ποιήσει λέγειν. Primus haec ita connexuit, &, praeposito ante τὸν ἄνθρωπον commate, a superioribus separavit anonymus Lond. Sic vero distinguendum monuit etiam Meib. & sic distinguunt codices nostri pbc. Olim, cum post τὸν ἄνθρ. poneretur comma, τῷ ἀνθρώπῳ legendum conjectaverat Salmasius.

Ibid. τοῖς δ' ἐκείνως σημαίνει, περὶ δὲ τῶν μεγίστων *&c.* Olim post σημαίνει interpungebant orationem; Vptonus vero cum Lond. & cum Wolfio interrogandi signum ibidem posuit, & nudum punctum infra post διὰ καλλ. ἀγγ. σημαίνει. tum Περὶ δὲ litera majuscula scripsit Vpt. quasi nova prorsus sententia hic inciperetur. Ego ista verba περὶ δὲ *&c.* ad superiora necessario referenda putavi. Perperam vero h. l. δὲ post περὶ omisit pc.

Vers. 38. Ἐπεὶ πρό οἱ εἴπομεν &c. „Ex Homeri Odyss. α'. 37. Vulgo ἐπεί οἱ προείπομεν." VPTON.

Vers. 39. Ὁ Ἑρμῆς καταβὰς ἔμελλεν αὐτῷ λέγειν ταῦτα; „Dubito an εἰρώνεια sit ἐρωτηματική. Quasi dicat: Recta ratio est Mercurius; qui a vitiis dehortetur."

WOLFIVS. — „Interrogative Wolfius: optime! nam de more Socratis & de δαιμονίου loquitur.“ COM. SHAFTESBVR. — Interrogandi signum posui, pro nudo commate vel puncto, quod habebant alii. Sententia ita videtur accipienda: *Putasne, ipsum Mercurium praesentem revera descensurum fuisse de coelo, ut ei hoc diceret? Eadem ratione puta, Deos nunc tibi haec monita dare, misso ministro suo Mercurio.* Conf. I. 25, 3 sqq.

Ibid. καὶ σοὶ νῦν λέγουσιν οἱ Θεοὶ ταῦτα. Placuit hic verborum ordo, quem praeivit pc. Caeteri cum edd. sic, καὶ σοὶ ταῦτα λέγουσιν νῦν οἱ Θεοί.

Ibid. διάκτορον. „Tribuitur & hoc epitheton Mercurio, sed ita versus non constat.“ WOLFIVS.

Ibid. μὴ ἐκστρέφειν τὰ καλῶς ἔχοντα. Ante Vpt. ἐκτρέφειν mendose edebatur. Vbi: „Fortassis ἐκτρίβειν, ἐκτίλλειν vel ἐκτρέπειν.“ WOLFIVS. „Codex Salmant. * ἐκτρέφειν, & in marg. * ἐκτρέπειν. At ms. Meibom. ἐκστρέφειν.“ VPTON. — ἐκτρέπειν probaverat Salmas. sed recte ἐκστρέφειν praetulit Vpt. & sic cum ms. Meibomii (i. e. cum Hafniensi) habet etiam noster pb.

Ibid. τὸν καλὸν ἄνθρωπον ὡς καλὸν ἄνθρωπον, *&c.* An intercidit h. l. verbum? Sane, quod praecessit, ἀφεῖναι, non satis commode huc referri posse videtur. cf. vs. 44.

Vers. 40. ἀλλὰ προαίρεσις. „Vide IV. 5, 11.“ VPT.

Ibid. τότ᾽ ἔσῃ καλός. „Sic noster codex; alii ποτ᾽, perperam.“ VPTON. — Nempe olim sic edebatur: ταύτην ἂν σχῇς καλὴν ποτ᾽ ἔσῃ καλός. Et sic est in codd. pab. Quae tenens anonymus editor Londinensis, comma posuit post καλὴν ποτ᾽. MEIBOMIVS: „Forsan τότ᾽. Sed mſ. καλὴν, ποτ᾽ ἔσῃ.„ — At ipsa illa distinctio msti Hafniensis indicabat, τότ᾽ debuisse scribi; nisi utrumque junctum malueris καλὴν ποτε, τότ᾽ ἔσῃ καλός. quod ego tamen non urgeam. Percommode vero etiam noster cod. pc. scribit τότε δ᾽ ἔσῃ καλός.

Vers. 41. πάντα θέλειν ἀκοῦσαι, ἢ τοῦτο. „Fortasse μᾶλλον ἢ τοῦτο.“ WOLFIVS. Sic & Meibom. At nihil frequentius ellipsi istius adverbii in hujusmodi dictione.

Vers. 42. πειρῶ οὖν καλὸς εἶναι. „Socrates Alcibiadem sic alloquitur apud Platon. Alcib. I. p. 131. edit. Steph.“ VPTON. καλὸς recte ed. Bas. & seqq. cum msstis. Perperam καλῶς ed. Ven.

Ibid.

Ibid. κόσμει σου τὴν προαίρεσιν. „Plato in Alcib. p. 132." VPTON.

Verf. 43. Ἄλλῳ τούτων ἐμέλησεν. Scilicet, *Deo.* cf. vſ. 26. & III. 13, 13 ſq.

Verf. 44. τοῦτον κάθαιρε. „Sic noſter codex. Vulgo τοῦτο κάθαρον." VPTON. — In τοῦτον conſentit mſ. Hafn. & noſtri tres pabc. In κάθαιρε vero pc. Quod ſi cui κάθαρον in aoriſto magis placet, nihil equidem repugno. Quod πέφυας pro πέφυκας dabant editt. nonnullæ, error operarum erat ex ed. Baſ. propagatus. Recte πέφυκας Ven. cum msstis, quod ante Vpt. jam reſtituit anon. Lond.

Ibid. καθάριον εἶναι. „Fortaſſis addendum δεῖ." WOLFIVS. — Nempe ſic & vertit hic interpres: *Vir mundus ſit, ut vir; &c.* Sed commodius Vptonus: *virum, ut vir ſit mundus,* &c. ſcilicet, *ſi vir es, purgato virum, ut vir ſit mundus;* & ſic porro.

Verf. 45. Οὔ· ἀλλὰ καὶ τοῦ λέοντος ἐκτίλλωμεν &c. *Non: ſed leonis etiam evellamus criſtam.* Ironice dictum, & mimice. Scilicet: At tu *non* ita; at tibi id non placet: *ſed* ſimiliter agis ac ſi quis dicat, *Leonis etiam jubam evellamus* &c. In ſcriptura nonnihil variant libri. καί, poſt ἀλλά, ignorant pab. & Hafn. quod commodius fortaſſe nonnullis videbitur. ἐκτίλλωμεν primus edidit anon. Lond. & ſic Vpt. cum Hafn. & pa. Mendoſe ἐκτίλωμεν editt. vett. Sed ἐκτίλλομεν in indic. dant pbc. De οὔ· conf. ſupra ad vſ. 37.

Ibid. δεῖ γὰρ καὶ τοῦτον καθάριον εἶναι. τοῦτον reſtitui ex Ven. & Baſ. Et ſic recte Gen. & Lond. anon, cum msstis. Temere τοῦτο Col. Cant. & Vpt.

Ibid. Poſt εἶναι videri poteſt intercidiſſe particula Ναί· *immo, recte;* quam & Wolfius in verſione commode expreſſit. Sed in Græca oratione fortaſſe ſatis fuerit, ex uſu Epicteti noſtri iſtam particulam in hac connexione ſubintelligere.

Ibid. τὸν κυνηγετικόν. Perperam τὸ κυνηγ. Hafn. Articulum prorſus omittit pc.

CAPVT II.

„In hoc capite agit Epictetus *de tribus in Philoſophia locis.* Ideoque monendus es, candide Lector, ſi vis aliquo cum fructu haſce Diſſertationes legere, ut diligentius ad ea, de quibus nunc diſſerit Philoſophus, ani-

mum advertas. Namque ad hos tres locos subinde alludit. Quid singulas memorem paginas? Vide, ut alias [ut alia loca] omittam, I. 4, 11 sq. I. 17, 22 sqq. II. 8, 29. II. 17, 15 sq. II. 17, 29 sqq. III. 12, 13 sq. III. 26, 14. IV. 10, 13.

Τόποι τρεῖς·

- α΄. περὶ τὰς Ὀρέξεις, καὶ τὰς Ἐκκλίσεις. ἤγουν, περὶ τὰ Πάθη. [sive περὶ τὸ Ἀγαθὸν καὶ τὸ Συμφέρον. conf. I. 18, 2. & ibi notata.]
- β΄. περὶ τὰς Ὁρμὰς καὶ Ἀφορμάς. ἤγουν, περὶ τὸ Καθῆκον.
- γ΄. περὶ τὴν Ἀνεξαπατησίαν καὶ Ἀνεικαιότητα. ἤγουν, περὶ τὰς Συγκαταθέσεις.

περὶ οὓς τόπους ἀσκηθῆναι δεῖ·

- α΄. ἵνα μήτ᾽ ὀρεγόμενος ἀποτυγχάνῃς, μήτ᾽ ἐκκλίνων περιπίπτῃς· ἤγουν, ἐν ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει ἵν᾽ Ἀναπότευκτος ᾖς καὶ Ἀπερίπτωτος.
- β΄. ἐν ὁρμαῖς καὶ ἀφορμαῖς ἵν᾽ Ἀναμάρτητος ᾖς· ἤγουν, ἵνα τάξει, ἵν᾽ εὐλογίστως, ἵνα μὴ ἀμελῶς.
- γ΄. ἵνα συγκατάθεσιν ἔχῃς Ἀπρόπτωτον· ἤγουν, ἵνα Ἀκώλυτος ᾖς καὶ ἀνεμπόδιστος· ἤγουν, ἵνα μηδ᾽ ἐν ὕπνοις λάθῃ τις ἀνεξέταστος παρελθοῦσα Φαντασία, μηδ᾽ ἐν οἰνώσει, μηδ᾽ ἐν μελαγχολίᾳ.

„Ὀρέξεις & ἐκκλίσεις primum locum tenent. Namque *Affectus* sunt, quibus ad actionem impellimur, aut ab actione abhorremus: nempe *Appetitiones* & *Aversationes*. Docet tyrones Epictetus, *hos animi affectus esse circumscribendos*, *edomandos*, immo etiam *in præsentia removendos*. Hinc præcepta: *Nil admirari*, &, *ἆρον τὴν ὄρεξιν*. Vide I. 4, 1. & III. 12, 8. *ὀρέξει μὴ χρῆσθαι*, uti omnino legendum. Vide & III. 13, 20. IV. 4, 18 & 33. M. Anton. IX. 7. *σβέσαι ὄρεξιν*, *appetitionem extingue*. Idem XI. 37. *Ὀρέξεως μὲν παντάπασιν ἀπέχεσθαι· ἐκκλίσει δὲ πρὸς μηδὲν τῶν οὐκ ἐφ᾽ ἡμῖν χρῆσθαι*. *Appetitu quidem abstinendum prorsus; aversationem vero in nulla re adhibendam quæ nostri juris non sit.*

„Cum autem habueris *σύμμετρον καὶ καθισταμένην ὄρεξιν*, [IV. 1, 84.] cumque habueris *τὴν ἔκκλισιν ἐφ᾽ αὐτῷ κειμένην*, tum denique Ὁρμῇ καὶ Ἀφορμῇ utendum est. Ὁρμὴ vertit Cicero de Nat. Deor. II. 22. & de Fin.

III.

III. 7. *motus, conatus, appetitio.* Seneca Epist. 89. *impetus.* Seneca [l. c.] respicere videtur ad tres in Philosophia locos: eum itaque audiamus. *Philosophiae Moralis pars prima est, Inspectio suum cuique tribuens, & aestimans quanto quidque dignum sit. Maxime utilis: quid est enim tam necessarium, quam pretia rebus imponere? Secunda, de Impetu. Tertia, de Actionibus. Primum enim est, ut, quanti sit quidque, judices: secundum, ut impetum ad illa capias ordinatum temperatumque: tertium, ut inter impetum tuum actionemque conveniat, ut in omnibus istis tibi ipsi consentias. Tunc enim vita sibi concors est, ubi actio non destituit impetum, impetus ex dignitate rei concipitur, perinde remissus acriorve, prout illa digna est peti.* Non aeque distincte agit de his locis Seneca, ac Epictetus noster semper fui similis & consonans. Primum locum itaque tenet ὄρεξις, *appetitio:* hanc sequitur ὁρμὴ, *impetus.* Ex. gr. Est ut mihi fit ὄρεξις, *appetitio voluptatis:* sed non necessario eam voluptatem consequi velim; is namque motus, seu impetus, est ὁρμή. Contra, est ut mihi sit ἔκκλισις, *aversatio doloris:* tamen non sequitur, me ab ea aversatione recessurum; [voluit, puto, dicere: tamen non sequitur, me ab eo quod aversor recessurum;] ea enim est ἀφορμή. Hinc patet, τὰ καθήκοντα, *officia*, loco secundo collocari: neque enim in simplicibus (si ita loquar) animi affectionibus officia tam clare se exhibent, quam in iis particularibus actionibus, quae istas affectiones sequuntur.

„Tertius est locus, de *Adsensione* & *Approbatione,* quam Graeci συγκατάθεσιν vocant: *ne cui falso adsentiamur, neve unquam captiosa probabilitate fallamur; eaque, quae de bonis & malis diceremus, ut tenere tuerique possimus;* ut verbis utar Ciceronis [de Fin. III. 21.] ἵνα ἀκώλυτος ᾖς καὶ ἀνεμπόδιστος. Ne quod etiam obrepat visum alienum a sapiente bonoque; non, si ille a morbo aliquo vel furore laboret: immo, ut ipsa somnia sint Διὸς ἐνύπνια. Vide supra, ad I. 18, 23. Hic est ille perfectus & ultimus status.“ UPTON.

Alia ratione tres in Philosophia locos statuit idem noster Philosophus in Enchirid. cap. 51. In TITULO nostri capitis, pro προκόψαντα, lubens ego προκόψοντα legam cum Meibomio. Sed in istud hoc quidem loco consentiunt codices omnes: in Indice vero Capi-

tum *προκόψοντα* habet unus codex pc. caeteri vulgatum tenent.

Verſ. 1 *ſq.* ὁ περὶ τὰς ὀρέξεις καὶ τὰς ἐκκλίσεις — ὁ περὶ τὰς ὁρμὰς καὶ ἀφορμάς. „De his vocabulis ea vide, quae in 1. cap. Epicteti annotavimus." WOLFIVS. — Confer utique Interpretes Enchiridii ad cap. 1, 5. & ad cap. 2. & cap. 48, 2. Adde Adnot. ad I. 18, 1 ſq.

Verſ. 3. ὁ ζηλοτύπους ποιῶν. καὶ ζῆλον. pb.

Ibid. ἀκοῦσαι λόγων. Vulgo λόγον editi omnes, cum pbc. quod ferri non poſſe putavi: nam quod vertunt, *rationem audire*, percommodum hoc quidem, ſed ſic graece oportebat λόγου in genit. quod malim utique; quod quoniam ignorant libri, λόγων recepi ex pa. quod & in pc. primum fuerat ſcriptum. Et habet quidem hoc vim paulo diverſam; nam λόγων ἀκουστικὸς eſt *doctrinae cupidus*, III. 23, 14. Itaque interpretatus ſum *doctrinae praecepta audire.*

Verſ. 4. Δεύτερός ἐστι. Recte ſic edd. Gen. Col. & ſeqq. cum pac. δεύτερόν ἐστι ed. Ven. & Baſ. cum pb.

Ibid. οὐ δεῖ γάρ με εἶναι ἀπαθῆ ὡς ἀνδριάντα. „Cicero de Fin. III. 10. *Perturbationes autem nulla naturae vi commoventur, omniaque ea ſunt opiniones ac judicia levitatis: itaque his ſemper vacabit ſapiens.* Diog. Laërt. in Vita Zenon. ſect. 117. Φασὶ καὶ ἀπαθῆ εἶναι τὸν σοφὸν, διὰ τὸ ἀνέμπτωτον εἶναι. εἶναι δὲ καὶ ἄλλον ἀπαθῆ, τὸν φαῦλον, ἐν ἴσῳ λεγόμενον τῷ σκληρῷ καὶ ἀτρέπτῳ. *Ajunt autem & perturbationibus vacuum eſſe ſapientem, quoniam labi non poſſit. Eſſe autem & alium perturbationibus vacuum, malum videlicet; ac ſi dicas durum & immobilem.* Ad rem M. Anton. lib. I. ſect. 9. ἅμα μὲν ἀπαθέστατον εἶναι, ἅμα δὲ φιλοστοργότατον." VPTON.

Ibid. τὰς σχέσεις τηροῦντα *&c.* „Vide II. 14, 8. IV. 8, 20." IDEM.

Verſ. 5. μηδ' ἐν ὕπνοις — — μηδ' ἐν οἰνώσει, μηδὲ μελαγχολῶντος. „Confer I. 18, 23. II. 17, 33." VPTON.

Verſ. 6. Τοῦτο ὑπὲρ ἡμᾶς, φησὶν, ἐστίν. Si genuina eſt haec ſcriptura, φησὶν nunc ad Epictetum referetur, & ſententia erit: *Hoc eſt ſupra noſtrum captum: hoc nondum ad nos pertinet. Nondum eum fecimus pro-*

fectum

fectum in superioribus locis, ut vacet nobis, huic dare operam. conf. vſ. 16 ſq.

Ibid. μεταπίπτοντας, ἠρωτῆσθαι περαίνοντας, &c. Olim verba ſic diſtinguebant editi cum msstis, μεταπίπτοντας ἠρωτῆσθαι, περαίνοντας, &c. Vbi WOLFIVS: „Repetendum ἀπὸ κοινοῦ, καταγίνοντας περὶ τὸ ἠρωτῆσθαι μεταπίπτοντας, &c. Puto τὸν περαίνοντα fuiſſe argutiarum quoddam genus.“ — VPTONVS vero, ἠρωτῆσθαι περαίνοντας conjungens, monet: „ἐκ τοῦ ἠρωτῆσθαι περαίνοντας ſcribendum: nam *ſyllogiſmi* ſunt *qui interrogando concludunt.* vide ſupra I. 7, 1. & III. 21, 10. Et ἀπὸ κοινοῦ repete καταγίνοντας περὶ μεταπίπτοντας.“ — Ex III. 21, 10. intelligitur, poſſe etiam τῷ ἠρωτῆσθαι περαίνοντας legi. In re incerta vero neutram conjecturam in contextum recipere auſus ſum; quum præſertim & I. 7, 1. codex noſter pa. atque etiam pb. a prima manu nude ἠρωτῆσθαι habeant absque τῷ vel ἐκ τοῦ. Quod ſi ἐρωτῆσαι darent libri, pro ἠρωτῆσθαι, majorem aliquam ſpeciem haberet eorum ratio, qui hoc verbum a περαίνοντας ſepararunt. conf. Adn. ad II. 18, 18. Sed in ἠρωτῆσθαι conſentiunt libri: (mendoſe quidem ἠρωτᾶσθαι habet pc.) Et loca paulo ante citata dubitare nos non ſinunt, recte verbum hoc cum περαίνοντας conjunctum eſſe ab Vptono. Vide de *captioſo* illo *interrogandi genere*, itemque de μεταπίπτοντι, notata ad I. 7, 1. Wolfius μεταπίπτοντας h. l. *inverſiones* interpretatus eſt.

Ibid. ὑποθετικούς. Olim ὑπερθετικούς legebatur; quam ſcripturam tenens Gaſſendus, (de Logicæ origine & varietate, Tom. I. operum, p. 52.) *ſuperpoſitum* vel *ſuperlativum* interpretatus eſt, ſoritæ affinem ſuſpicans. Sed mendoſam eſſe ſcripturam jam pridem WOLFIVS viderat, notaveratque: „Pro ὑπερθετικοὺς, quod Grammaticorum eſt, lego ὑποθετικούς.“ — Idque ipſum non modo hic interpres, ſed jam & Schegkius in verſione expreſſerat. In Græcis Vptonus demum correxit mendum, monuitque: „Ex noſtro codice repoſui ὑποθετικούς.“ — Conſentit noſter pb. Sed ὑπερθετ. pac.

Verſ. 7. Δεῖ γάρ, φησί. Hoc verbum φησί nunc ad adverſarium refertur: de qua formula elliptica vide notata ad I. 4, 9. In ora ed. Baſil. notatur φασί, ſcil. ex editoris conjectura, quæ & Meibomio placuerat, & eo majorem h. l. ſpeciem habebat, quod ad οἱ νῦν φιλόσοφοι referendum illud verbum videri poterat. Nec tamen ſolicitanda vulgata; præſertim cum mox eum, qui hæc

hæc regerens inducitur, adloquatur Epictetus, σοὶ οὖν τοῦτο λείπει. Vide tamen, ne perinde ac vſ. præc. ad Epictetum referri hoc verbum φησὶ poſſit, hac ſententia, ut rationem reddat, cur ſupra dixerit, τοῦτο ὑπὲρ ἡμᾶς ἐστιν. *Nam oportet quidem, inquit, etiam in his materiis verſantem curare ne decipiatur: at quem? nempe eum, qui jam ſit vir probus honeſtusque.*

Verſ. 9. μή τις τι. Carent τι pab.

Verſ. 10. τίς ἄριστός ἐστι τῶν φιλοσόφων. τίς ἄριστος τῶν φιλοσόφων ἐστὶ, pa.

Ibid. ὠχρίακας, εὐθὺς κέκραγας. Sic diſtinguere placuit. Alii, ὠχρίακας εὐθὺς, κέκραγας. Sed aut cum primo verbo ἐξέστηκας fuerat jungendum illud adverbium, aut cum poſtremo κέκραγας.

Verſ. 11. ἐκτείνας τὸν μέσον δάκτυλον. „Medio digito porrecto ſummum contemtum ſignificabant veteres. Martial. lib. II. epig. 28.

— — *Digitum porrigito medium.*

Juvenal. Sat. X. 52.

— — *Cum Fortunæ ipſe minaci*
mandaret laqueum, mediumque oſtenderet ungnem.

Laërtius in vita Diogenis lib. VI. ſect. 34. Ξένων δέ ποτε θεάσασθαι θελόντων Δημοσθένην, τὸν μέσον δάκτυλον ἐκτείνας· Οὗτος ἡμῖν, ἔφη, ἐστὶν ὁ Ἀθηναίων δημαγωγός. Suetonius in Aug. c. 45. *Pyladem urbe atque Italia ſubmovit, quod ſpectatorem, a quo exſibilabatur, demonſtraſſet digito conſpicuumque feciſſet.* Dio Chryſ. p. 405. Εἴ τις αὐτῶν παραγένοιτο εἰς πόλιν, ἐν ᾗ πάντες ὅ τι ἂν δεικνύωσι, τῷ μέσῳ δακτύλῳ δεικνύουσι. Medium digitum *impudicum* vocat Martialis lib. VI. 70.

Oſtendit digitum, ſed impudicum.

Perſius vocat *infamem* Sat. II. 33. *Infami digito.*"
VPTON.

Verſ. 12. ἢ ὡς ξύλον. Deeſt h. l. ὡς in pab.

Verſ. 13. ἔξω δὲ βλέπεις. „Hoc in Enchir. c. 24. vocat ἔξω στραφῆναι. Perſius Sat. I. 7.

— — *Nec te quæſiveris extra.*" VPTON.

Verſ. 14. Τί ἔτι ἀγωνιᾷς, μὴ οὐ δείξῃς ἡμῖν; Sic ſcripſi cum pab. pro eo quod vulgatum erat cum pc. Τί ἔτι ἀγωνιᾷς; μὴ οὐ δείξεις ἡμῖν;

Verſ.

Verf. 15. Τοιοῦτος γάρ σε μένει θάνατος, οἷον καὶ τὸν — — τίνα ποτ' ἐκεῖνον; — — τὸν Κρίνιν. Videtur utique οἷος fcribendum, quod ad θάνατος referatur: atque id ipfum factum video a Menagio ad Laërt. VII. 62. Sane οἷον neque ut adjectivum neutrius generis, pro οἷόν τι pofitum, neque ut adverbium, commode hic ftare poffe videtur. Ad illa verba, τὸν τίνα ποτ' ἐκεῖνον; quum absque diftinctione continuo tenore cum cæteris vulgo fcriberentur, hæc monuit WOLFIVS: „Videntur verba effe hæfitantis, qui nomen viri non ftatim in promptu habuerit. *Crinidem* hunc recentiorem aliquem fuiffe, & pavore exanimatum deceffiffe, hinc conjicere fortaffe poffis." — VPTONVS, in contextu nil mutans, in Notis fic fcribit: „Οἷον καὶ τὸν [τίνα ποτ' ἐκεῖνον;] Κρίνιν. Dele ifta quæ uncis inclufi. vide fupra ad III. 1, 31. Refpicit ad hiftoriam fuo tempore fatis notam. *Crinis*, Stoicus philofophus. Meminit Diogenes Laërt. in vita Zenonis, fect. 62. & 71. ὡς ὁ Κρῖνις φησὶν ἐν τῇ διαλεκτικῇ τέχνῃ. & fect. 76." — Et ego prope abfui, ut pro fufpectis haberem ifta verba τὸν τίνα ποτ' ἐκεῖνον, & abjicienda judicarem. At putavi eadem fere ratione intelligi poffe, & locum fuum tueri, qua illa τίνες ποτέ; II. 20, 5. Philófophus, & quidem Stoicus, vulgo habebatur Crinis ille: at Epictetus, *quem eum dicam?* ait, *quo eum nomine infigniam?* nempe quî tantum abfuit a philofophi conftantia, ut terrore exanimatus ceciderit. Quafi dicat: *philofophum ne eum, an mancipium, adpellem?* Fortaffe etiam fatis fuerit, Wolfii tenere interpretationem; ut fint ifta verba, τίνα ποτ' ἐκεῖνον; hæfitantis, cui nomen non ftatim occurrebat: fore ratione fimillimam loquendi formulam fupra III. 1, 31. accipiendam vidimus. Et poteras utroque loco fignis parenthefeos includere illa verba. Quemadmodum vero utroque loco fubintelligitur verbum λέγω, εἴπω, aut aliud fimile: fic completam adjecto verbo dictionem habes apud Lucianum in Hermotimo c. 50. T. I. p. 791. τῷ πατρί σου Μνησαράτει, καὶ τῇ μητρί, ἥ τίς ποτ' ἐκαλεῖτο; οὐ γὰρ οἶδα. Et apud ipfum Epictetum noftrum III. 1, 14. βλέπων με τίνος εἴπω σχῆμα ἔχοντα. ubi confer quæ proxime fequuntur vf. 15. Noftri quidem codices h. l. non τίνα interrogative fcribunt, fed fic, τὸν τινά ποτ'.

Verf. 17. πῶς περὶ τὰς μεταπτώσεις &c. Referuntur hæc ad id quod vf. 6. dixerat.

Verf. 18. προσήκει. πρέπει pc.

Ibid. βυθιζομένου δὲ τοῦ πλοίου, σύ μοι παρελθὼν ἐπαίρεις τοὺς σιφάρους. His vulgo olim hæc fubjiciebantur verba: εἶδος αὐλοῦ· ὅς ἐστι φάρος, ἔστι δὲ εἶδος ἀμεσφορέως. Quæ una cum fuperioribus verbis fic convertit SCHEGKIUS: *Quum autem navis mergi incipit, accedens tum ad me effers fpharos, quod fignificat fpeciem quandam tibiæ, atque etiam pharon: fpecies hæc eft amphoræ.* Notavit autem idem ad oram: „Non fatis intelligo quid hic fibi velit epilogus." — WOLFII verfio totius loci hæc eft: *Sed mergendo jam navigio, tu mihi tibias inflas.* Ejusdem Adnotatio hujusmodi: „Locus haud dubie corruptus. Quid σφάρος fit, (fic ille fcribit, quamquam in τοὺς σιφάρους confentiebant ed. Ven. & Baf. quibus ille ufus eft: unus Schegkius in verfione *fpharos* fcripferat.] in Lexicis non reperio. In qua voce fi non eft error, Arrianum fcripfiffe reor ἐπαίρεις τοὺς σφάρους, *fiftulas attollis* feu *inflas:* hoc eft, nugas agis in tragœdia, & feriis rebus neglectis, ludos & jocos tractas. Comparat enim, ut opinor, cafus humanos navi fubmergendæ, argutias dialecticas fiftulis. Verba, quæ fequuntur: εἶδος αὐλοῦ — — ἀμεσφορέως, & corrupta funt, & a grammatico aliquo, ut opinor, declarandi ergo margini addita, in contextum irrepferant. Pro ὅς ἐστι φάρος, fortaffe legendum ὡσεὶ φάρος, quod longæ fuerint illæ tibiæ inftar turris. Pro ἀμεσφορέως, nec ἀμφορέως placet, [quod fcil. Schegkius in verfione expreflerat,] nec aliud in mentem venit. Quare appendicem hanc omifi."

Vim vocabuli ὁ σίφαρος, quod nempe *veli nautici* genus aliquod fignificet, primus vidit adnotavitque SCALIGER, ad Manil. V. 27. fic fcribens: „*Sipara:* rectiffima lectio. Lucanus: [Pharfal. V. 429.] *Imaque pandens* Sipara *velorum, perituras accipit undas.* Feftus Avienus: *Volitantia raptim* Sipara *convertunt.* Epictetus: Βυθιζομένου δὲ τοῦ πλοίου, σύ μοι παρελθὼν ἐπαίρεις τοὺς σιφάρους." — CASAUBONUS, ad Suetonii Aug. cap. 98. poftquam de *Supparo* Senecam citavit, Epift. 77. hæc fubjicit: „*Supparum* eft veli lintei genus, quod non ad ufum, fed *ad indicium gaudii* rebus fecundis attollebant nautæ. Inde manavit proverbium, de eo qui in adverfa fortuna ea potius curat, quæ ad gloriam faciant, quam quæ ad falutem: Βυθιζομένου τοῦ πλοίου ἐπαίρει τοὺς σιφάρους. Arrianus Differtationum

Epicteti

Epicteti lib. III. cap. 2. Τοῖς εὖ πάθουσι &c. id est, *Rebus secundis convenit ignem accendere, prandere, si ita contingat, cantare, saltare: at, quando pessum it navis, tu mihi suppara attolleres?* Ita exponi locus ille debet ac scribi. Quæ deinceps attexuntur in Græco codice ad finem ejus capitis, omnia sunt subdititia atque etiam corrupta. Lege præterea apud Hesychium, in voce Ἐπίδρομον, hoc modo: καὶ τὸ ἱστίον τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ κρεμαμένον, ὁ καλοῦσι σίφαρον, καὶ ἔλαττον." — Corrupta verba, quæ post σιφάρους ex glossa in contextum irrepserant, sic legenda esse monuit SALMASIUS: „εἶδος οὐήλου ὁ σίφαρος· ἔστι δὲ καὶ εἶδος ἀμφορέως"

De *Siparo*, *Supparo*, vel *Sipharo* plura qui cupit, adeat auctores in Fabri Thes. ad voc. *Siparum* laudatos. Summis malis adpendebatur hoc velum, vento utique secundo; at non solum ad gaudii indicium, ut Casaubonus ait; verum etiam ad usum, ut vel ex eodem Senecæ loco, ad quem is provocavit, intelligitur, & ex illis Lucani verbis, quæ rectius, quam a Scaligero supra citata sunt, in recentioribus editionibus sic leguntur:

— — — *summaque pandens*
Suppara velorum, perituras colligit auras.

VPTONI ad h. l. hujusmodi est Adnotatio: „Noster codex eodem modo habet ac excudendum curavimus. [Id est, si recte capio: non agnoscit glossam in fine capitis olim adjectam: nam in cæteris nil differunt libri.] Vide Vossium de Etym. ling. Lat. in v. *Supparum.* Quod autem attinet ad lectiones ex ora codicum in contextum temere a librariis receptas, sæpe in his Notis de istiusmodi corruptionibus monui: prima vero facie se produnt; & satis est monere. Ecce autem, Lector, locos nonnullos ex politissimis Scriptoribus, quos ante oculos hic sisto. Luciani Asin. in initio. Ἀπῄειν ποτὲ εἰς Θετταλίαν — καί πως ἔτυχον καὶ ἄλλοι ἀπιόντες εἰς Ὕπατα, (πόλιν τῆς Θετταλίας) ἐκεῖθεν ὄντες. Idem de morte Peregr. p. 580. ubi versus Homeri ad Theagenem translatus: Νέστορα δ' οὐκ ἔλαθεν ἰαχή. (τὸν Θεαγένη.) *per Nestorem Theagenem innuens.* Cicero Tusc. Disp. II. 38. [l. 38.] *Endymion vero, si fabulas audire volumus, ut nescio quando in Latmo obdormivit,* (qui est mons Cariæ,) *nondum, opinor, est experrectus.* Maximus Tyr. in Dissert. An quicquam ad virtutem Artes liberales conferant: Τοῦτό μοι ἄσκει καὶ, lege, τοῦτό μοι

μοι ὁ Ἀσκραῖος (Ἡσίοδος) αἰνίττεται. Plato, in Critone sect. 9. Οὕτω σοι διαφερόντως τῶν ἄλλων Ἀθηναίων ἤρεσκεν ἡ πόλις τε καὶ ἡμεῖς, (οἱ νόμοι δηλονότι) τίνι γὰρ ἂν πόλις ἀρέσκοι ἄνευ νόμων. Idem in Phædone, sect. 49. Οὕτω γὰρ ἐκέλευσεν ὁ ἄνθρωπος· καὶ ἅμα ἐφαπτόμενος αὐτοῦ, (οὗτος ὁ δοὺς τὸ φάρμακον) διαλιπὼν χρόνον, ἐπεσκόπει τοὺς πόδας καὶ τὰ σκέλη. Josephus Antiq. Judaic. lib. XVIII. p. 798 edit. Hudſ. Γίνεται δὲ κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον Ἰησοῦς — — καὶ πολλοὺς μὲν Ἰουδαίους, πολλοὺς δὲ καὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐπηγάγετο· (ὁ Χριστὸς οὗτος ἦν.) καὶ αὐτὸν &c. Sed hæc obiter." — Quæcumque in his locis circumscripta sunt uncis, ea ex marginali glossa in contextum illata esse Vptonus judicaverat. Apud Epictetum nostrum hoc loco, in quo versamur, verba ista εἶδος αὐλοῦ &c. quæ vulgo contextui olim adscita erant, cum Vptoni codice pariter ignorant nostri tres pabc. In uno pb. ad vocem σιφάφευς refertur breve scholion in ora positum, εἶδος αὐλοῦ.

CAPVT III.

TIT. καὶ πρὸς τί μάλιστα. Sic h. l. omnes scripti & edd. Sed in Indice Capitum, pro τί, scribit τίνα pb.

Vers. 1. Ὕλη τοῦ καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ, τὸ ἴδιον ἡγεμονικόν. Vptonus cum Wolfio vertit: *Materia pulchri & boni est*, &c. parum feliciter. Multo rectius Schegkius: *Materia honesti & boni viri.* Est autem ὕλη *materia* vel *objectum*, ut in scholis aiunt, *circa quod aliquis versatur, in quo occupatur.* Alibi, τὰ ἐκτὸς, ait, esse ὕλας τῇ προαιρέσει. I. 29, 1.

Ibid. ἀλείπτου. Corrupte ἀπαλείπτου Ven. Correxit editor Baſ. post quem ἀλείπτου tenuere omnes. At in ἀπαλείπτου cum Ven. consentiunt nostri codd. pabc. videndumque ne ferri hoc potuerit debueritque, (quamquam ignorant id vocabulum lexicographi) aut sitne ex ἰατραλείπτου truncatum decurtatumque, quod mihi admodum sit probabile. Vide Plin. Ep. 4. & 22. lib. X.

Vers. 3. τὸ μήτ' ἀγαθὸν, μήτε κακόν. μήτε κακὸν, μήτ' ἀγαθὸν pbc.

Ibid. προέσθαι αὐτὸν δεῖ. δεῖ προέσθαι αὐτὸν pc.

Vers. 4. φαντασίαν ἐναργῆ. Sic ed. Vpt. Olim ἐνεργῆ, ubi: „Fortassis ἐναργῆ, *evidentem*, pro efficaci & actuosa."

actuosa." WOLFIVS. — „Confirmat Wolfii conjecturam noster codex, quare in contextum recepi. Editio quoque Salmant. * ἐνεργῆ, & in margine ἐναργῆ. Et Schegkius, *evidens visum*." VPTON. — Nil frequentius confusione duorum istorum vocabulorum; de qua diximus ad Polyb. I. 1, 2. & XVI. 23, 5. In ἐναργῆ consentit h. l. pb.

Ibid. ἔνθεν ἐξήρτηται πᾶσα κίνησις καὶ ἀνθρώπου καὶ Θεοῦ. Conf. I. 19, 11.

Vers. 5. Οὕτω γὰρ πέφυκα· τοῦτό μοι τὸ νόμισμα δέδωκεν ὁ Θεός. *Ita enim natura comparatus sum: hanc mihi monetam dedit Deus.* Id est: Hoc ita a Deo fancitum est, (νενόμισται) & naturæ meæ insitum, ut, quacumque in re impressam perspicue viderim *Boni* notam, eam rem non modo non possim recusare; (quemadmodum numum, Cæsaris imagine signatum, recusare & reprobare nemini civi licet;) sed ut necessario ad eam rem adpetendam trahar, (vs. 2.) eamque omissis aliis omnibus mihi vindicatam velim. Hoc differt Dei lex monetaria ab hominum lege: Quæ moneta Cæsaris imaginem habet impressam, eam nemini licet recusare: Cui rei Deus notam Boni impressit, eam rem non modo non recusare potest homo, sed per suæ naturæ necessitatem ad eam adpetendam trahitur, & ad omnes res alias omittendas projiciendasque, dum illam adipiscatur obtineatque. conf. vs. 13.

Vers. 7. Ἀλλὰ τὸ ἐμὸν ἐγὼ ἀγαθόν. Placuit hic verborum ordo, quem dedit noster pb. Cæteri vulgo, Ἀλλ' ἐγὼ τὸ ἐμὸν ἀγαθὸν *&c.*

Vers. 8. Ἐὰν δ' ἐν ὀρθῇ προαιρέσει θῶμεν, αὐτὸ τὸ τηρεῖν τὰς σχέσεις ἀγαθὸν γίνεται. Sic & distinguendam & leviter corrigendam orationem putavi. *Si vero in recta voluntate ponimus*, scil. *bonum; tum ipsum hoc, servare relationes*, (non modo numquam pugnabit cum Bono & cum vera nostra utilitate, sed ipsum) *fiet Bonum.* Ignorant vulgo τὸ, & comma non post θῶμεν, sed post σχέσεις ponunt, Vptonus etiam post αὐτό. Wolfii hæc erat versio: *Si vero in recta voluntate illud collocaverimus, ut affectiones conserventur, bonum fiet.* Quam versionem cum sub contextu tenuisset VPTONVS, in Notis hanc posuit, *si vero in recta voluntate illud ponamus, servare relationes, fit bonum.* Tum: „Noster codex, (ait:) ἄλλως, ' αὐτούς." — Non αὐτούς, sed αὐτῷ, pro vulgato αὐτὸ habet noster pa. & sic etiam prius fuerat in pb.

pb. in quo dein in αὐτὸ mutatum. Articulum τὸ vero ignorant omnes.

Verſ. 9. Ἕξει τὸ πλέον τοῦ ἀγροῦ ὁ ἀδελφός. Duas voces ὁ ἀδελφὸς, quas ignorant vulgo omnes, ex conjectura adjeci; nam & quæ præcedunt, & quæ sequuntur, hoc clamabant. Tum verba Ὅσον καὶ θέλει, quæ nudo commate olim a superioribus distincta erant, puncto separavi. Est enim hoc responsum ad superiora verba. Intellige Ἐχέτω, ὅσον καὶ θέλει. *Habeat quantum volet!* Olim sic vertebant: *Habebit plus agri, & quidem quantum volet.*

Verſ. 10. τίς δύναται ἐκβαλεῖν. Forsan μ' ἐκβαλεῖν.

Ibid. οὐδ' ὁ Ζεύς. „Vide I. 1, 23. I. 6, 40." VPTON.

Ibid. ἀλλ' ἐπ' ἐμοὶ αὐτὸ ἐποίησεν. Caret αὐτὸ pc.

Verſ. 11. Ὅταν οὖν ἄλλῳ ἄλλο τὸ νόμισμα ᾖ, &c. Sententia satis plana. *Si alii alia fuerit moneta:* id est, si alius alia in re impressam Boni notam cernere sibi videtur; si alius in alia re Bonum suum ponit. Ad verba quod adtinet, olim sic ea legebantur: Ὅταν οὖν ἄλλῳ ἄλλο τὸ νόμισμα ᾖ ἐκεῖνό τις δείξας, ἔχῃ &c. Commode vero adnotavit VPTONVS: „Quid si hoc modo: Ὅταν οὖν ἄλλο ἄλλῳ τὸ νόμισμα ᾖ, ἐκεῖνό τις δείξας ἔχει τὸ ἀντ' αὐτοῦ πιπρασκόμενον." — Cui ego hactenus obsecutus sum, quod ᾗ in ᾖ mutavi, & ἔχῃ in ἔχει, quamquam fortasse & subjunctivus ἔχῃ teneri potuisset, hac sententia, *habuerit, habere poterit.* Cæterum ἄλλῳ ἄλλο scribas, an ἄλλο ἄλλῳ, perinde est: quare in hoc quidem vulgatum tenui, in quo nec variant libri nostri. In ἔχει vero consentientem habeo nostrum pc.

Verſ. 12. Prava olim verborum distinctio fraudi fuerat docto perspicacique Wolfio, ut a philosophi sententia prorsus aberraret, ne dicam, ut nihil prorsus hoc loco videret. Nempe sic vulgo scribebatur: ἔχῃ τὸ ἀντ' αὐτοῦ πιπρασκόμενον, ἐλήλυθεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν κλέπτης. ἀνθύπατος τίνι νομίσματι χρῆται; Commodiore distinctione sanavit hunc locum Vptonus, a SHAFTESBVRIENSI admonitus, qui hæc adnotaverat: „Post πιπρασκόμενον interpungendum credo, non post κλέπτης. Ipse enim Proconsul fur est, ipse moechus. ἐλήλυθε κλέπτης, scil. ἀνθύπατος. ἐλήλυθε μοιχὸς, scil. ἀνθύπατος. Et honestius præterito utitur Epictetus, quam si præsentem aliquem proconsulem notasset." — Eodem modo

modo jungenda κλέπτης ἀνθύπατος; adnotaverat Salmasius.

Ibid. ἀργυρίῳ. „Malim ἀργυρῷ." WOLFIVS. Nempe adjectivum volebat, quod ad νομίσματι referretur: sic & Schegkius. At minime sollicitandum fuisse vulgatum, ex tota orationis connexione satis adparet.

Ibid. λάβε, Φησί. βάλε, Φησί pc. male.

Vers. 13. οἰμώζων καὶ στένων πωλήσει &c. Cur οἰμώζων καὶ στένων? Puta, quod vel turpe aut iniquum esse intelligit, aut quod aliam quamlibet ob caussam minime lubens hoc facit; sed cogitur atque abripi se patitur ab illa, quæ eum dominatur, cupiditate. Verte igitur, supplendo καίτοι particulam, quæ sæpe ad participia per ellipsin subintelligitur, *plorans licet & gemens.* Pro στένων, Teutonicus interpres γελῶν expressit, quod liber nullus agnoscit, nec facile quisquam lector desideraverit.

Ibid. Pro πωλήσει ἀντ' αὐτοῦ, mutata verborum serie, ἀντ' αὐτοῦ πωλήσει habet pb. Complura verba prætermisit h. l. pc. ab istis, ἄλλος Φιλόδηρος usque ὁ θέλεις.

Ibid. Ἄλλος γὰρ αὐτὸν ἀναγκάζει. ἀναγκάζει αὐτὸν pc. Is *alius*, quem dicit, (cf. III. 1, 43. not.) Deus est; qui talem naturam constituit hominis, ut qua in re is suum Bonum ponit, ei rei non possit non cætera omnia postponere. (vide supra vs. 5. & ibi not.) Est autem hominis culpa, si ibi Bonum suum ponit, ubi Deus illud non posuit.

Vers. 14. πρὸς τοῦτο μάλιστα τὸ εἶδος. Idem hoc valet, ac πρὸς τοῦτον τὸν τόπον, vel πρὸς τοῦτο τὸ γένος. Nam synonyma fere sunt ista vocabula Stoicis. vide Laërt. VII. 39.

Ibid. αὐτὸν γυμναστέον. αὐτὸν, pro ἑαυτὸν, ut sæpe alias. Nil hic variant libri.

Ibid. ὃν ἂν ἴδῃς, ὃν ἂν ἀκούσῃς. ὃ ἂν ἴδῃς, ὃ ἂν ἀκ. pb.

Ibid. ἀποκρίνου ὡς πρὸς ἐρώτημα. „Confer II. 16, 2. & infra cap. 8." VPTON.

Ibid. Ἔπαγε τὸν κανόνα. „Vide II. 11, 15 sqq. II. 20, 21. IV. 10, 3. IV. 12, 12." IDEM.

Vers. 15. Πενθοῦντα suo e cod. recepit Vpt. quod & reponere jusserat Wolf. & in ora habuerat editio Salm.

Salm. Vulgo olim πενθοῦν edd. mutilata voce. In πενθοῦντα consentit pc. πενθοῦντας habet pb. πενθοῦντ' ἐπὶ est in pa. sed litera τ ab eadem manu obelo inducta, & puncto inferne notata, ut suspecta.

Ibid. ὁ θάνατός ἐστιν ἀπροαίρετον. ἀπροαίρετόν ἐστιν. pb. quod magis placet.

Vers. 17. ἐν τῇ σχολῇ. „Vide II. 16, 18 sqq. IV. 1, 138." VPTON.

Ibid. εἶτ' ἐξελθόντες. Sic voluit, debuit certe VPTONVS; in cujus contextu εἴτ' cum acuto accentu expressum est, eodemque modo repetitum in Notis, ubi monet: „Sic noster codex: vulgo ὅτ' ἐξελθόντες." — Vulgatum ὅτ' perperam tenent pab. sed ὅθεν ἐξελθ. habet pc. non male; attamen magis placet εἶτα, quod & Salmasius ex conject. commendaverat. Formulam εἶπερ ἄρα, quæ paulo ante legitur, eodem modo usurpatam I. 28, 9. vidimus.

Vers. 18. Δόγμα. — — Δόγμα. *&c.* Priori loco, pro δόγμα, est δόγματα in pc. Quod vero hic *dogma*, id alibi τὸ φαινόμενον dicit Noster; (vide I. 28, 32. not.) alibi φαντασίαν & ὑπόληψιν. Enchirid. c. 20. Paulo ante, pro συντετάσθαι, est συντετάχθαι in pc. perperam. cf. I. 10, 1.

Vers. 19. ὡς ἂν ἔχῃ τὰ περὶ αὐτόν. „*utcumque se res illius* (scil. externæ *habeant*." Sic VPTONVS in Notis; cum sub contextu alienissima ab Epicteti sententia verba retinuisset, quæ Wolfius h. l. posuerat, *ut qui suis rebus fruatur*. ὅσ' ἂν, pro ὡς ἂν, legendum censuerat Meibom. Superius, pro δόγματά ἐστι, habet δόγματά εἰσι pc.

Vers. 20. *sqq.* Οἷόν ἐστιν ἡ λεκάνη *&c.* „Ex hoc loco tabulam illam elegantem expressit, & fronti librorum præfixit vir nobilis, quem sæpe nomino." VPTON. — In *Shaftesbury's Characteristicks*, in fronte Tom. I. minutam tabulam æri incisam video, ad hujus loci præscriptum delineatum, cum hac inscriptione, πάντα ὑπόληψις: video etiam Tom III. p. 199. (ad quem locum ibi ablegatur lector) citata hæc ipsa Epicteti verba; sed quod ad ea illustranda faciat, nihil quidquam ibidem reperio. Mihi vero haud satis ea plana atque perspicua esse, ultro profiteor.

Vers.

Verf. 22. ὅταν σκοτωθῇ τις. Vptonus cum Wolf. *fi quis caligaverit.* Certius putavi, *fi quis vertigine fuerit correptus;* quæ eft pervulgata illius verbi poteftas. Sic apud Polyb. X. 13, 8. ἐσκοτοῦνʇο διὰ τὴν εἰς ὕψος ἀνάτασιν.

Ibid. οὐχ αἱ τέχναι καὶ αἱ ἀρεταὶ συγχέονʇαι, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα ἐφ' οὗ εἰσι. *Non artes & virtutes turbantur, fed fpiritus in quo funt.* Nil variant libri, nifi quod αἱ ante ἀρεταὶ deeft in cod. pb. Vel ex connexione orationis intelligi poterat, τὸ πνεῦμα idem fere nunc fonare ac τὴν ψυχὴν, quo vocabulo paulo ante ufus eft. Ac fane ipfam animam atque etiam principalem ejus partem, πνεῦμα effe dixere Stoici. vide Plut. Plac. Philof. IV. 3. Laërt. VII. 156 fq. Sext. Empir. II. 70 & 81. III. 188. quam in partem planiffime etiam Galenus lib. III. de Decretis Hippocratis (laudatus Salmafio ad Epict. & Simplic. p. 178.) ait, *Cleanthem, Chryfippum & Zenonem dixiffe,* τρέφεσθαι ἐξ αἵματος τὴν ψυχὴν, οὐσίαν δ' αὐτῆς ὑπάρχειν τὸ πνεῦμα. Nonnumquam vero (ut fupra vidimus ad II. 23, 3.) diftinxerunt inter τὸ πνεῦμα & τὸ ἡγεμονικὸν τῆς ψυχῆς, atque πνεῦμα intellexerunt *fpiritum animalem,* five *fluidum* illud *nerveum,* quod a principali animi parte ad exteriora organa fenfuum pertinet, cujus minifterio efficiuntur fenfuum perceptiones, & φανʇασίαι five vifa menti adferuntur, notionesque informantur. Videtur autem comparationis ratio, quæ hic inftituitur, defiderare, ut, quemadmodum II. 23, 3. fic & hic pofteriori quodam modo τὸ πνεῦμα accipiatur. Quo & fpectare videntur verba proxime fequentia, ἐφ' οὗ εἰσι. Nam quod hæc cum Vpt. & Wolf. vertimus *in quo funt,* id græce proprie ἐν ᾧ, non ἐφ' οὗ, fonat; nifi artes virtutesque fpiritui, *veluti ceræ impreffas* intellexit, quo intuitu perinde & ἐφ' οὗ & ἐν ᾧ dicere poterat. Et ifta quidem fimilitudine, ubi de notionibus agebant animo perceptis, frequenter ufos effe Stoicos, fatis notum eft: (fic ipfe Nofter II. 23, 3. cf. Sext. Empir. VII. 228. Laërt. VII. 54. Alexand. Aphrod. de Anima, apud Menag. ad Laërt. l. c. &c.) virtutes autem omnes, *artes* effe dicebant; *artem*que definiebant, σύστημα καταλήψεων, *fyftema ex multis animi perceptionibus conftans.* vid. Cic. Acad. II. 7. & Sext. Empir. cum alibi, tum Pyrrh. Hyp. III. 188. ubi pugnantiam illam, quod fpiritui, quamquam fua natura fluxo atque labili, tamen notionum multitudinem veluti ceræ impref-

sam statuerint, non inobservatam prætermisit. Cæterum vide, an ad totius hujus loci dilucidationem, quem mihi non satis in liquido esse supra professus sum, conferre aliquid possit id quod apud Laërt. VII. 158. legimus: Αἰτίας δὲ παθῶν ἀπολείπουσι τὰς περὶ τὸ πνεῦμα τροπάς. At hæc ipsa quidem Laërtii verba Oedipum aliquem desiderare mihi videntur.

CAPVT IV.

TIT. Πρὸς τὸν ἀκόσμως ἐν θεάτρῳ σπουδάσαντα. „Julius Capitol. *Quod turpissime contra eos faveret.* Vbi Salmasius: *Dicitur* contra aliquem favere, *qui contrariæ ejus parti favet. Verus favebat Prasinis, Venetianorum contrariis: sic contra Venetianos favebat.* Turpissime *autem* favere, *est, cum clamore & motu corporis indecenti favere:* ἀκόσμως σπουδάζειν *id vocat Arrianus.* Vide Pet. Fabrum, in Agonist. lib. II. cap. 30. & Gatak. ad M. Antonin. L. 5. Auct. Dialog. de Orat. c. 29. *Iam vero propria & peculiaria hujus urbis vitia pæne in utero matris concipi mihi videntur, histrionalis favor, & gladiatorum equorumque studia; quibus occupatus animus quantulum loci bonis artibus relinquit.*" VPTON. Confer ad l. II, 27.

Vers. 2. Εἰπόντος δ' ἐκείνου. Conjunctionem δὲ, quam ignorabant edd. omnes, inserui monitus ab Vptono, cujus codex eam offerebat. Eamdem vero exhibent nostri codices tres pabc.

Ibid. τὸν αὐτῶν ἄρχοντα — — καὶ ἐπίτροπον. „Hunc Epiri Procuratorem (nam & hæc provincia Præsidialis fuit) vocat Arrianus modo ἄρχοντα, *præsidem;* modo ἐπίτροπον, *procuratorem.* Vide Salmas. ad Aelium Spart. p. 7." VPTON. — At ἄρχων hoc loco nonnisi generali notione, ut participium verbi ἄρχω, accipiendum: proprium dignitatis est nomen ἐπίτροπος Καίσαρος, vs. 4. & ἐπίτροπος Ἠπείρου, vs. 1. Perperam pc. τὸν αὐτὸν ἄρχοντα.

Ibid. Καίσαρος Φίλον. „*Amici* & comites *Cæsaris* dicebantur, qui erant a consiliis, & admissi in interiorem principis familiaritatem. Vide Salmas. ad Ael. Spart. p. 9. vs. 16. *Non amicos suos aut comites solum.* Frequens horum in vetustis monumentis mentio, & infra, IV. 1, 8 & 45 & 95. IV. 4, 5." VPTON.

Verf. 4. κραυγάσω. Vtroque loco κραυγάζω in præf. tempore fcribit pc. minime abfurde. Idem ἀναπηδῶ, pro ἀναπηδήσω, fed in ora notavit γρ'. ἀναπηδήσω.

Verf. 5. πῶς αὐτοὺς δεῖ θεωρεῖν. πῶς δεῖ θεωρεῖν αὐτούς pa. percommode.

Verf. 7. Τί οὖν θέλεις; ἵνα &c. Τί οὖν· θέλεις ἵνα &c. pb.

Ibid. ἐκεῖνοι δὲ μηδ' εἴπωσιν. „Abeft iftud δὲ ab omnibus, quos vidi, libris, noftro excepto." VPTON. — Agnofcit eamdem particulam nofter pb. Neque vero, quamvis præcefferit μὲν, neceffario defiderabatur h. l. illa particula: immo & gratia & vis quædam ineffe afyndeto in hac connexione videri poterat.

Ibid. τὸν Δία οὐ λοιδοροῦσιν. „Vide I. 17, 13. II. 22, 17. Enchir. c. 31, 4." VPTON.

Verf. 8. κολάσῃ fcripfi cum pc. Cæteri κολάζῃ cum edd.

Verf. 9. Σώφρων. „Nomen proprium comœdi." MEIBOM. — „Extat nomen Sophronis nefcio cujus apud Gruter. in Infcr. p. DCCX. 8." VPTON.

Ibid. οὐ τοῦτο εἰπεῖν. „Abeft vulgo particula negans, & interrogatio indicatur poft στεφανωθῇ; Quod tenens VPTONVS, monuit in Notis: „Mox lege Οὔ. ἀλλ' ἐκεῖνο. Ego neceffariam utique hanc particulam judicavi, fed proxime ante τοῦτο inferendam; quod vel invitis libris feci. οὐκ ἔδει fcribere jufferat MEIBOM.

Verf. 10. 'Εμοὶ παρ' ἐμὲ φίλτερος οὐδείς. „Vide I. 22, 24." VPTON.

Ibid. ἵν' ἄλλος νικήσῃ κωμῳδῶν. κωμῳδὸν maluerat Meib. præter rem.

Verf. 11. νικήσει, ὃν θέλω. „Sic recte nofter codex: non νικήσω, uti perperam alii habent." VPTON. — Verum expreſſerat jam Wolfius in verfione; & νικήσει notaverat Meibom. Id ipfum habet etiam nofter pc.

Ibid. ὑφάρπαζε. Temere ὑφάρπαλε ed. Ven.

Verf. 12. καθιστᾶς σεαυτόν. Sic fcripfi cum pb. Vulgo καθιστᾶς σαυτόν. edd. cum pa. Perperam vero καθιστάς. pc. omiffo pronomine.

 CAPVT

CAPVT V.

TITVLVM huic Capiti vulgo omnes hunc præfigebant: Πρὸς τοὺς διὰ νόσον πλατ]ομένους. Ad quæ verba ego, miratus nemini Interpretum fufpecta ea fuiffe, hæc olim adnotaveram: „Ni admodum fallor, aut διὰ delendum eft, aut intercidit nonnihil, ad διὰ νόσον referendum. Poteft vero etiam in verbo πλατ]ομένους error latere.“ Ac latebat fane in ifto verbo error, facile quidem inveniendus, fed qui me non minus quam cæteros præterierat interpretes. Opportune ἀπαλλατ]ομένους dedit nofter codex pb. non quidem hoc ipfo loco, ubi & is vulgatum tenet, fed in Capitum Indice, qui huic libro præmittitur. Neutro loco a vulgata fcriptura difcedit pa. quam fic vertit Vptonus cum Wolfio, *Ad eos qui morbum cauſſantur;* Schegkius, *Ad eos qui propter morbum fingunt aliquid.* Codex pc. h. l. fic fcribit, Πρὸς τοὺς νόσῳ πλατ]ομένους. Idem in Capitum Indice, Πρὸς τοὺς νόσου (fic) πλατ]ομένους.

Verſ. 2. ἄνοσος ἦσθα σύ; Vulgo edd. omnes ἧς σύ; Sed: „Nofter codex (ait VPTON.) habet οἶσθά συ; Forfan ἄνοσος ἔσῃ;“ — Ego, veftigiis fcripturæ illius infiftens, haud cunctanter ἦσθα fcribendum putavi. Qua de Attica verbi forma cum alii Grammatici confuli poffunt, tum Maittaire in Dialecticis Græc. ling. p. 44. fed præ cæteris Wetftenius ad Evang. Matth. 26, 69. Et ἦσθα σύ; plane hic fcripfit pb. In pac. eft εἶ σύ;

Verſ. 3. γηροκομήσεις. γηρωκομήσεις pab.

Ibid. κακὸς κακῶς τί ποτε ποιήσεις τῶν ἑξῆς. Illa κακὸς κακῶς vulgo cum præcedente ἄρξεις conjungebant edd. & mssti noftri; ego ad fequentia commodius referri putavi.

Verſ. 4. καὶ τὴν σαυτοῦ στάσιν μετατέθεικας ἀπὸ τῶν ἀπροαιρέτων ἐπὶ τὰ προαιρετικά. Conf. Enchir. c. 2. & Diff. III. 3, 19.

Ibid. κἂν ποτ' εἴπῃς Οἴμοι. „Vide infra, cap. 19. & Enchir. c. 5.“ VPTON.

Ibid. λέγεις. Commodum utique foret λέξεις, quod maluerat Meibom. Sed ferendum vulgatum, in quod libri confentiunt. Et frequenter verbum in præf. pro fut. ufurpatum videmus.

Ibid.

Ibid. διὰ τὸν ἀδελφόν. „Omiſſum credo διὰ νόσον.“ COM. SHAFTESBVR. — Nil opus. Perperam vero ante τὸν ἀδελφὸν deeſt διὰ in pab.

Ibid. ἔτι ὑπολογίζῃ. Recte ἔτι edidit Vpt. ex ſuo cod. & Pariſ. (Et ſic quidem tres Pariſini, pabc.) Olim ὅτι edebatur.

Verſ. 5. καταλαβεῖν ἡμᾶς ὀφείλουσι τί ποτε ποιοῦντας. Particulam ποτε, quam ignorabant ſuperiores editiones, ſuo e cod. recte adſcivit Vptonus: (cum quo facit noſter pc.) ſed non debebat idem Editor cum ſuperioribus editoribus, verba illa τί ποτε a præcedentibus verbis interſerto puncto interrogandi ſejungere; quæ neceſſario cum illis jungenda cenſui, ut τί ποτε non interrogative accipiatur, ſed ſignificet *aliquid quodcumque illud ſit*, ſicut paulo ante vſ. 3. & mox rurſus vſ. 6. & paſſim alibi.

Verſ. 6. τί ποτε μὲν γὰρ. Deeſt μὲν pb.

Verſ. 7. Εἴ τι ἔχεις. Sic Vpt. e ſuo codice, ut voluerant Wolf. & Salmaſ. Prius ἤ τί edebatur; & ſic pa. ἔτι ἔχεις pc. ſed εἴ τι pb. cum cod. Vpt.

Ibid. ἐπιμελουμένῳ. ἐπιμελούμενον pc.

Ibid. ἀνανάγκαστος correxit Vpt. monente Wolfio, & ed. Salmant. in ora. Sic vero & pab. Perperam olim ἀνάγκαστος ed. Ven. cum pc. quod in ἀναγκαστὸς mutarunt ſequentes.

Verſ. 8. μή τι πρὸς ἄλλα ἐχρησάμην ταῖς ἀφορμαῖς, ἃς ἔδωκας; καὶ ἔδωκας pa. & caret ἃς, qua ſub ſcriptura neſcio an lateat aliud quid. πρὸς ἄλλα, *ad alia*; intellige ἢ πρὸς ἃ ἔδωκας, *quam ad quæ tu illa ſubſidia mihi dediſti*; vel generatim *ad alia quam par eſt*. Sic mox ἄλλως, *temere*, *ſecus quam par eſt*, *perperam*. Conf. II. 8, 15. II. 10, 13.

Ibid. μή τι σοί ποτ'. καί τι σοί ποτ' pc.

Ibid. μή τι σοῦ ἐμεμψ. τὴν διοικ. Placuit hic verborum ordo, quem dedit pc. Alii μή τι ἐμεμψ. σοῦ τὴν διοικ.

Verſ. 9. σοῦ θέλοντος. σοῦ ἐθέλοντος pa. σοῦ θελήσαντος pb.

Verſ. 10. ἀπελθεῖν ἐκ τῆς πανηγύρεως. „Vide ad II. 14, 23. & confer infra, IV. 1, 105.

Ibid. συμπαρακολουθῆσαί σοι. σοι ignorat pb. recte, ut videtur.

Vers. 13. ἢ ὑγιαίνων. Vulgo omnes ἢ ὑγιαίνων, quod Vpt. cum Wolf. sic vertit: *an dignus es qui sanus in tali recumbas?* Obsecutus vero sum eidem VPTONO, monenti in Notis: „Scribe ἦ, *certe, profecto;* & dele interrogationem. *Abi ad lectulum tuum: dignus es profecto qui vel sanus in tali recumbas.*" — Scripturam ἦ cum editis tenent pabc. ὃς ὑγιαίνων conjectaverat Meibom.

Vers. 14. ὁ Σωκράτης τί λέγει; "Ωσπερ ἄλλος τις, φησί, *&c.* „Verba Socratis, ad quæ respexit Epictetus, extant in Xenoph. Ἀπομνημ. lib. I. c. 6. [sub fin.] Ἐγὼ δ' οὖν καὶ αὐτὸς, ὦ Ἀντιφῶν, ὥσπερ ἄλλος τις ἢ ἵππῳ ἀγαθῷ *&c.* Haud secus M. Anton. VIII. 43. Εὐφραίνει ἄλλον ἄλλο· ἐμὲ δὲ, ἐὰν ὑγιὲς ἔχω τὸ ἡγεμονικὸν, μὴ ἀποστρεφόμενον μήτε ἄνθρωπον, μήτε τινα τῶν ἀνθρώποις συμβαινόντων· ἀλλὰ πᾶν εὐμενέσι ὀφθαλμοῖς ὁρῶντα καὶ δεχόμενον, καὶ χρώμενον ἑκάστῳ κατ' ἀξίαν. *Alium aliud oblectat: me vero, si sanam habeo principalem animi partem, non aversantem hominemve, aut quæ hominibus contingunt; sed omnia oculis benignis videntem & excipientem, & singulis pro sui existimatione utentem.* Sic Marci locum & distinguo, ne literâ mutatâ: tantum τινα transposui. [At id rectius fortasse in suo loco relinquetur, moxque μήτε τι τῶν ἀνθρ. scribetur.] Ὁρῶντα pro ὁρῶν dicitur κατὰ σχῆμα πρὸς τὸ σημαινόμενον: sed, si malis, legas minima mutatione ὁρῶν τε καὶ δεχ." VPTON.

Ibid. τὸν ἀγρὸν τὸν αὐτοῦ. Sic pc. cum edd. τὸν αὐτοῦ pb. τὸν ἑαυτοῦ pa.

Vers. 15. λεξείδια. Sic pab. cum edd. λεξίδια pc. & sic rursus infra vs. 17.

Ibid. Τί ποιεῖς; *quid agis?* Familiaris loquendi formula, idem fere valens ac τί λέγεις? *quid ais? quid dicis?* pro quo paulo ante, εὐφήμει, dixerat. Dormitaverat h. l. optimus Vptonus. Veteres omnes editiones cum msstis in τί ποιεῖς; consentiunt, quod ipsum & Schegkius & Wolfius expressit; *quid facis?* in versione scribentes. In ed. Col. operarum errore, in græco, τι ποιεῖ; irrepserat; in versione nil ibi mutatum. Cantabrigiensis editor, errorem in græco repetens, versionem etiam de industria corrupit; *quid facit?* scribens. Id inde in Londinensem editionem, & ex hac in Vptonianam propagatum est tam græcum verbum corruptum, quam

quam latinum. De quo ne in Notis quidem monuit Vptonus.

Verf. 16. περὶ ὃ ἀσχολοῦνται. Sic Vptoni codex, & nofter pc. quod adoptavi. Vulgo πρὸς ὃ ἀσχολ. edd. quod & ipfum fortaffe ferri poterat, fed illud certius.

Ibid. τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἀεὶ καὶ ἐκφέρειν καὶ εἰσφέρειν. „Vide ad I. 25, 31. Simplicius in Epict. Enchir. c. 42. [p. 261. ed. Lugd. Bat.] Ἐλέγετο οὖν καὶ ὁ Σωκράτης ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι ἀεὶ ὁρᾶσθαι, καὶ μήθ' ὑπὸ τῶν ἡδέων, μήτε ὑπὸ τῶν λυπηρῶν δοκούντων μετακινεῖσθαι, διὰ τὸ μίαν τὴν αὐτὴν (l. μίαν καὶ τὴν αὐτὴν, *unam & eamdem*) ζωὴν ἀεὶ τὴν ἑαυτοῦ διαζῆν." VPTON.

Verf. 17. οὐδέποτε εἶπεν ὅτι οἶδέ τι, ἢ διδάσκει. „Socrates apud Platonem in Apol. Οὐδέ γ' εἴ τινος ἀκηκόατε, ὡς ἐγὼ παιδεύειν ἐπιχειρῶ ἀνθρώπους, καὶ χρήματα πράττομαι, οὐδὲ τοῦτο ἀληθές. Xenoph. in lib. I. Ἀπομνημ. [c. 2.] Ἀλλ' ἔπαυσε μὲν τούτων πολλοὺς, ἀρετῆς ποιήσας ἐπιθυμεῖν, καὶ ἐλπίδας παρασχὼν, ἂν ἑαυτῶν ἐπιμελῶνται, καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ἔσεσθαι· καίτοι γε οὐδεπώποτε ὑπέσχετο διδάσκαλος εἶναι τούτου. Vide & Ἀπομν. lib. I. c. 6. f. 3. Hinc meram effe calumniam apparet, quæ ab Ariftophane jactata funt in Nub.

Οὗτοι διδάσκουσ', ἀργύριον ἤν τις διδῷ,
λέγοντα νικᾶν καὶ δίκαια κἄδικα.

Vbi Schol. Καὶ τοῦτο ψεῦδος, διαβολῆς χάριν· οὐδεὶς γὰρ μισθὸν ἐτέλει Σωκράτει· ἐπεὶ ἐκεῖνος ἔφασκε μηδὲν εἰδέναι. Nihil fcire fe Socrates dicebat; ideoque nullam a difcipulis mercedem exigebat. Ita Xenoph. in Ἀπομν. & Plato in Apol. Laërtius, in vita Socratis, II. 32. καὶ εἰδέναι μὲν μηδὲν, πλὴν αὐτὸ τοῦτο εἰδέναι. ubi vide quæ congeffit Menagius. Luciani autem locus in Hermotimo, quem ibi laudat, leviter corruptus eft: nam pro οὐχ ὅπως μὴ, transpofitis vocibus fcribendum μὴ οὐχ ὅπως. Sic: ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας, μὴ οὐχ ὅπως, ἀλλ' [ἀλλὰ] μηδ' ὅλως εἰδέναι τι, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε. Socrates *palam apud omnes profeffus eft, non fe fcire, fed prorfus fe nihil fcire, nifi hoc folum quod nihil fciret.*" VPTON. — Quod fi Luciani verba, a Menagio citata, apud ipfum Lucianum, (Tom. I. ed. Wetften. p. 790.) infpicere voluiffet vir doctus, videre poterat, nulla opus effe loco illi emendatione, fed operarum errore apud Menagium poft οὐχ ὅπως μὴ omiffam

fuiſſe vocem πάντα. Pro οἶδέ τι, perperam εἰδέ τι pc. & pa. in contextu, ſed hic verum intra lineas adnotavit.

Ibid. κηπουρὸν. κηπαρὸν pb. Prorſus corrupte μὴ πονηρὸν pa.

Ibid. ἂν αὐτὸν. αὐτὸν ἂν pb.

Verſ. 18. ὑμῶν. ἡμῶν pc.

Ibid. ἐπεί τοι εἰ εἴχετε, καὶ ἐνοσεῖτε ἂν ἡδέως. „Vide Chryſippi verba, II. 6, 9 ſq. II. 10, 5.“ VPTON.

Verſ. 19. Εἴ τις ὑμῶν ἠράσθη κορασίου *&c.* „Hoc eſt: Qui amat, novit quid ſit, propter amorem omnia perferre. Si quis adeo puellæ captus amore, pericula mortemque ipſam vellet obire; quid non ille obiturus eſt, qui Dei, Vniverſi, τοῦ πρώτου καλοῦ, amore captus eſt.“ VPTON.

Ibid. οἶδεν ὅτι ἀληθῆ λέγω. Sic pc. cum edd. conſentiente (ut videtur) Vptoni codice. οἶδεν ὁ λέγω pab.

CAPVT VI.

Verſ. 1. Πυθομένου τινὸς, [πῶς, ὑπὸ] τῶν νῦν — — πρότερον μείζονες *&c.* In omnibus hactenus editis ſic legebatur initium hujus capitis: Πυθομένου δέ τινος τῶν νῦν μᾶλλον ἐκπεπονημένου τοῦ λόγου, πότερον μείζονες προκοπαὶ ἦσαν. Quæ cum ſic convertiſſet WOLFIVS: *Sciſcitante quodam, cum oratio magis hoc tempore elaborata eſſet: majores ne progreſſus olim fuiſſent?* ad illa verba πότερον μείζονες *&c.* monuit idem in Notis: „Sententia & ea quæ ſequuntur, indicant addendum eſſe τότε.“ — VPTONVS vero, ſervata ſub contextu Wolfiana verſione, hæc deinde adnotavit: „Ex reſponſo, locum eſſe corruptum, patet. Inſere διὰ τί: hæc omiſſa. Deinde, pro πότερον, lege πρότερον. Hoc modo: Πυθομένου δέ τινος, Διὰ τί, τῶν νῦν μᾶλλον ἐκπεπονημένου τοῦ λόγου, πρότερον μείζονες *&c.* *Sciſcitante vero quodam, Quare, cum logica, quam tractant homines noſtræ ætatis, magis ſit elaborata, prius majores progreſſus erant.*“ — Cui ego de πότερον in πρότ. mutando adſentiens, de priori orationis parte vix ſatis mecum decernere potui, quo eam pacto conſtitueram. De διὰ τὶ nil repugno; prætuli tamen πῶς, qua fere particula uti Noſter ſolet in hujusmodi interrogationibus. Sed τῶν νῦν non placet. Poſſis τονῦν aut τὸ νῦν ſuſpicari, quod ipſum pro nudo νῦν frequen-

frequenter poni notum, & sic apud Nostrum habemus III. 26, 7. Fortasse etiam prorsus deleri debebat importunus ille articulus τῶν, ut ex particula πῶς corruptus detortusque. Sed gratiam ei faciendam putavi, præpositionem ὑπὸ supplendo. Duas autem voces, ex nostra conjectura adjectas, uncis inclusi. Nihil præsidii codices nostri, in contextu quidem, offerebant. Sed ad oram codicis pc. vir doctus hanc adnotavit conjecturam: Ἴσως οὕτω· Πυθομένου δέ τινος τῶν παρόντων, διὰ τί, νῦν μᾶλλον ἐκπεπονημένου τοῦ λόγου, πρότερον μείζονες.

Vers. 3. τότε δ' ὥστε &c. Sic recte ex cod. Ven. edidit Vpt. Olim ποτὲ: quod ferri quidem posse visum erat Wolfio; sed & ipse τότε maluerat. Perperam quidem in Ven. τοτὲ acute scribitur, & sic quoque in nostro pa. sed recte τότε habent pbc.

Vers. 4. μηδὲ ζήτει, ὅταν ἄλλο ἐκπονῇς &c. „Vide I. 4, 17." VPTON.

Ibid. Ἀλλ' ἴδε. Sic bene edd. & ex more Epicteti. ἰδοῦ pab. εἶδε pc. quod ex ἴδε corruptum.

Ibid. πρὸς τούτῳ recte pb. cum edd. πρὸς τοῦτο pa. minus recte. Corrupte prorsus πρὸ τούτων pc.

Vers. 5. καὶ γὰρ οὐκ ἀγωνίζεται ὅπου μὴ κρείσσων ἐστίν. Vulgo sic edebant omnes: ἢ γὰρ οὐκ ἀγωνίζεται ὅπου μὴ κρείσσων· εἰ μὴ ὅπου κρείσσων ἐστίν. Vbi Wolfius, pro εἰ μὴ ὅπου, suspicatus erat ἢ ὅπου κρείσσων ἐστι, & hoc ipsum etiam in versione expressit: *Aut enim non certat, ubi non est superior: aut ibi certat ubi superior est.* VPTONVS, nec in contextu, nec in versione deferens Wolfium, in Notis hæc habet: „Noster codex totam sententiam, cæteris omissis, sic legit: Ὁ σπουδαῖος ἀήττητος· καὶ γὰρ οὐκ ἀγωνίζεται ὅπου μὴ κρείσσων ἐστίν. *Vir bonus & sapiens invictus est; nam non certat nisi ubi sit superior.* Olim legebam, ἢ γὰρ — — ἢ εἰ μὲν, ὅπου κρ. *aut enim non certat ubi non est superior; aut, si certat, ibi certat, ubi superior est.*" — Ego haud cunctanter tenendum duxi, quod offerebat Vptoni codex. Vulgata lectio e duabus lectionibus imperite conflata est; altera, ὅπου μὴ, altera, εἰ μὴ ὅπου. Cum Vptoni codice consentit noster pb. Vulgatum tenent pac. Initio vero hujus pericopæ, pro vulgato ἢ γὰρ, utique καὶ γὰρ, invitis licet libris omnibus, corrigendum putavi.

Verf. 6. Εἰ τὰ κατὰ τὸν ἀγρὸν θέλεις, λάβε· λάβε τοὺς οἰκέτας &c. Cum alterum λάβε ignorarent vulgo omnes, VPTONVM probavi, adjicere jubentem. „Omittitur (inquit) λάβε, propter repetitionem." — Vide ad I. 18, 8. Ante ifta verba, Εἰ τὰ κατὰ &c. intellige: *Sic enim dicit vir bonus fuo adverfario.*

Verf. 8. ὁ Κοινὸς νοῦς. „*Senfus communis* varie apud varios accipitur; uti monuit Bentlejus ad Horat. Serm. lib. I. 3. 65. Vide quoque Com. Shaftesb. in tractatu fuo, qui infcribitur *Senfus communis;* & Gatakerum ad M. Antonin. I. 16. κοινονοημοσύνη. Cæterum κοινὸς νοῦς hoc in loco eft fenfus ille omnibus communis, (utpote eft τοῦ Παντὸς anima, cujus fingulæ quafi particulæ funt) per omnia rationalia difpertitus a fpiritu illo, qui magno fe corpore mifcet. Vna eft veritas: una eft anima, cujus fingulæ quafi particulæ funt. Ad rem M. Anton. IX. 8. Εἰς τὰ λογικὰ μία νοερὰ ψυχὴ μεμέρισται. *Anima una intellectiva in rationalia difpertitur.* Et IV. 4. Εἰ τὸ νοερὸν ἡμῖν κοινὸν, καὶ ὁ λόγος καθ' ὃν λογικοί ἐσμεν κοινός." VPTON.

Verf. 9. οὐδὲ γὰρ τυρὸν ἀγκίστρῳ λαβεῖν. *neque enim cafeus* (tenellus) *hamo capitur.* „Apophthegmate tali ufum Bionem quoque refert Laërtius hic verbis: Ὀνειδιζόμενος ἐπὶ τῷ μὴ θηρᾶσαι μειράκιον· Οὐχ οἷόν τε, εἰπεῖν, ἁπαλὸν τυρὸν ἀγκίστρῳ ἐπισπᾶσθαι." SCHEGKIVS. — „Fortaffis addendum epitheton ἁπαλὸν, ut eft apud Diogenem Laërt." WOLFIVS. — „Pro certo ἁπαλὸν addendum; aliter nullo fenfu dicitur. Vide Laërt. IV. 47." VPTON. — At neceffitatem addendi hujus adjectivi mihi non perfuafit vir doctus: nec enim adfumentum ejusmodi mire convenit cum brevitate proverbii; & per fe intelligebatur ductum effe hoc proverbium a *molli cafeo atque recenti,* quo plerumque utebantur veteres. Itaque vide, ne apud Laërt. vox ἁπαλὸν præter neceffitatem adfuta fit.

Verf. 10. Ῥοῦφος. „De *Rufo* vide ad I. 1, 27." VPTON.

Ibid. κἂν ἄνω βάλῃς. „Vulgo ἀναβάλῃς. Sed edit. Salmant. * ἀναβάλῃς, & in marg. * ἄνω βάλῃς." IDEM. — In ἄνω βάλῃς, quod & Salmafius hic reponere ex conjectura jufferat, confentiunt noftri libri pabc. Sed ὅτι, quod præcedit ante ὡς ὁ λίθος, deeft in pab.

Ibid.

Ibid. ἐνεχθήσεται κάτω ἐπὶ γῆν τῇ αὐτοῦ κατασκευῇ. Sic ex conjectura correxi. Vulgo omnes ἐνεχθ. κάτω ἐπὶ τὴν αὐτοῦ (αὑτοῦ temere ed. Lond. & Vpt.) κατασκευήν. Quod quo pacto citra animadversionem præterire potuerint interpretes, mirari subit: nec enim ἐπὶ τὴν αὐτοῦ κατασκευὴν significat *suopte nutu*, ut Vptonus cum Wolfio vertit, nec *in suum locum*, ut Schegkius. κατασκευὴ est *fabrica* & *natura cujusque rei*. ἐπὶ τὴν αὐτοῦ κατασκευὴν nihili prorsus est. Quare aut ita oportebat, ut correxi: aut ἐνεχθήσεται κάτω ἐπὶ γῆν, κατὰ τὴν αὐτοῦ κατασκευήν. A scriptura olim vulgata non discedunt codices nostri.

Ibid. ἐφ' ᾧ πέφυκεν. „Lego ἐφ' ὃ" WOLF. Sic & SALMAS. At utrumque recte dicitur: quare non solicitanda vulgata, nisi ei litem faciant veteres libri. Et ἐφ' ὃ quidem (ut voluerant, quos dixi, Interpretes) offert noster pc. In ἐφ' ᾧ vero consentiunt pab.

CAPVT. VII.

Vers. I. Τοῦ δὲ διορθωτοῦ. „*Correctores liberarum civitatum*, ii sunt quorum in antiquis inscriptionibus frequens mentio. Vide Casaub. in Capitol. p. 66. edit. fol. Gruter. p. CCCCLXXXVI. 3. p. MXCVIII. I. & alibi." VPTON. IDEM in Indice: „διορθωτής, *Corrector*, munus erat & dignitas apud Romanos; quorum plurimæ provinciæ suos habuere Rectores, Consulares, Correctores, Præsides. Trebell. Poll. *Aurelianus — — eum quem triumphaverat, Correctorem totius Italiæ fecit.*" — Conf. Ammian. Marcell. XXVII. 4. & Eutrop. IX. 13. ibique Interpretes. Judicia exercuisse Correctorem, & insignem potestatem habuisse, intelligitur ex iis quæ habet Noster infra, vs. 30 sqq. Particulam δὲ ignorabant olim edd. Tacite eam adjecit Vptonus, e suo puto codice. Habet eamdem noster pc. Initio superioris Capitis omnes eam agnoscunt.

Ibid. παρ' ὑμῶν τῶν Φιλοσόφων. Epicureos per ironiam quasi κατ' ἐξοχὴν *Philosophos* dicit, ob singularem plerorumque istius sectæ hominum confidentiam arrogantiamque; quam & Cicero, cum alibi, tum de Nat. Deor. I. 8. salse deridet.

Ibid. ἵνα καὶ αὐτοὶ ἱστορήσαντες μετίωμεν. „*Quo nempe cognito redeamus.*" Respicit ad nobile illud Pythagoræ dictum.

dictum. Vide supra ad I. 14, 23. & confer ibid. vf. 29." VPTON. — At nulla hic quidem *reditus* mentio. μετιέναι non est *redire*, sed *obire*, & *obeundo perfequi*. Pro ἱστορήσαντες suspicabar olim ἱστορήσοντες in futuro, *spectaturi*; sed nec necessarium, & vetare videtur id quod sequitur, καὶ θεώμεθα. Nil mutant libri. Itaque ἱστορεῖν nunc non *spectare* est, sed *cognoscere*; *postquam e vobis cognoverimus quid sit spectatu dignissimum*.

Verf. 2. "Οτι μὲν γὰρ τρία ἐστὶ. In ora pc. adnotavit aliquis vir doctus: ἴσως, "Οτι μὲν δὴ ἔφη τρία ἐστί.

Verf. 3. τὴν σάρκα. „Vide I. 20, 17. II. 23, 21." VPTON.

Ibid. Μάξιμος ἔπλευσε μέχρι Κασσιόπης. „*Maximus*, a Trajano dux constitutus contra Parthos; a quibus devictus periit. Vide Xiphilin. in vita Trajani." VPTON. — De Maximo conf. Reimar. ad Dionem T. II. p. 1108 sq. & 1126. *Cassiope* vel *Cassiopeia*, portus Epiri.

Ibid. προπέμπων. „Scil. τὸν υἱόν." WOLF. — „Προπέμπειν est *aliquem honoris caussa deducere*. Xenoph. Κύρου παιδείᾳ. ά. [I. 6, 1.] Κῦρος — — ὡρμᾶτο ἐπὶ τὴν στρατείαν· συμπροὔπεμπε δὲ αὐτὸν καὶ ὁ πατήρ. Sic etiam παραπέμπειν apud Eunapium, p. 149. ed Commel. Ὁ δὲ ἀνθύπατος καὶ δορυφορῶν μετὰ πάντων ἢ τῶν δυνάμεων, ἐκ τοῦ θεάτρου παρέπεμψε. Quem locum sic refinge: ὁ δὲ ἀνθύπατος μετὰ πάντων τῶν δορυφορῶν [δορυφόρων, puto, voluerat] καὶ τῶν δυνάμεων, ἐκ τοῦ θεάτρου παρέπεμψε. Proconsul vero cum omni satellitio & copiis comitatum e theatro honorifice deduxit. Sic πέμπειν, *deducere*, apud Homerum, Odyss. ί. 37." VPTON. — Nunc paterno adfectu ductus Maximus filium comitatus est, cum Nicopolin, puto, in Epicteti scholam proficisceretur. χειμῶνος non cum Wolf. & Vpt. *hyberno tempore* vertendum putavi, sed *procelloso mari*. cf. cap. 9, 3. & II. 6, 20.

Verf. 4. Οὐ προσήκει οὖν, ἔφη. Ante Vpt. edd. omnes ignorabant οὖν & ἔφη. Particulam οὖν tacite adjecit Vpt. Eamdem habent nostri codd. pbc. Sed pb. simul verbum ἔφη dabat, quod non negligendum duxi.

Verf. 6. πότερον ἐφ' αὑτῇ; *an ex se ipsa?* Id est, *an delectamur, quia delectamur?*

Verf. 7. εἰ γὰρ ἐπὶ τοῖς ψυχικοῖς, *&c. Si delectatio animi existit a rebus ad animum pertinentibus, inventa*

inventa est natura boni; scilicet, inventum est, boni rationem inesse *in rebus ad animum pertinentibus*, in certo quodam animi habitu. Vulgo omnes, atque etiam Vptonus, *εἰ γὰρ ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς*, *si e bonis*. Ego vero unice SHAFTESBVRIENSEM probavi, monentem: „Legendum credo *τοῖς ψυχικοῖς*, quia sequitur *τοῖς σωματικοῖς*, [vs. 9.] per oppositionem." — Vulgatum *ἀγαθοῖς* tenent pabc.

Ibid. *ἐφ' ᾧ εὐλόγως ἐπαιρόμεθα.* „Vide H. 11, 22. Alludit ad Stoicam definitionem *τῆς χαρᾶς*, quam dicunt esse *εὔλογον ἔπαρσιν*, cui opponitur *ἡδονὴ*, i. e. *ἄλογος ἔπαρσις*. Vide Diog. Laërt. in vita Zenonis. [VII. 114. & 116.] Cæterum *ἡδονὴ ψυχικὴ*, seu (quod eodem redit) *εὔλογος* animæ *ἔπαρσις*, vocatur *ἐπιγέννημα*: illud vero, *ἐφ' ᾧ ἐπαιρόμεθα*, vocatur *τὸ προηγούμενον*. Ita ergo concludit Philosophus: Quale est *τὸ ἐπιγέννημα*, tale est *τὸ προηγούμενον*: [saltem *τὸ προηγούμενον* non potest esse inferioris ac deterioris conditionis, quam *τὸ προηγούμενον*.] sed *ἐπιγέννημα* pure & vere *ψυχικὸν* est: *ψυχικὸν* ergo *τὸ προηγούμενον*. Porro, *τὸ ἐπιγέννημα ἀγαθὸν* est; *ἀγαθὸν* ergo *τὸ προηγούμενον*: sed si tam *ψυχικὸν*, quam *ἀγαθὸν*, datur contra Epicureos *ἀγαθὸν ψυχικόν*. Hi vero omne bonum *σωματικὸν* esse tenebant." VPTON.

Ibid. *τὸ ἐπιγέννημα.* „*Ἐπιγέννημα*, *quod ad aliquam rem quasi super accedit*, *quod in posteris & consequentibus est*. Omnino vide Cicer. de Fin. III. 9. p. 228. edit. Davis. Vocat M. Antonin. VI. 36. *venena*, *spinas*, *lutum*, [*coenum*, *τὸν βόρβορον*] *ἐκείνων ἐπιγεννήματα τῶν σεμνῶν καὶ καλῶν*, *rerum illarum speciosarum & pulcrarum appendices*: ubi vide Gatak. Item III. 2. *τὰ ἐπιγινόμενα*, *quæ superveniunt* vertit interpres, quem consule." VPTONVS *in Indice*. — Confer omnino Laërt. VII. 86, & ibi Menag. Adde Adnot. proxime præced.

Ibid. *δεῖ ἀγαθὸν εἶναι.* *δεῖ τὸ ἀγ. εἶναι* pc. male.

Vers. 8. *Ἀλλ' οὐ μὴ εἴποιτε.* Prætuli hoc, quod dedit pc. Vulgo *εἴπητε*.

Vers. 9. *πάλιν ἵν' ἐκεῖνα γένηται.* Parui Vptono, qui sic suo e codice reponendum monuit. Vulgo edd. omnes *πάλιν ἐκεῖνα*, particula *ἵν'* absorpta a terminatione vocis præcedentis; nec aliter pabc. Sed in pc. pro *γένηται* est indicativus *γίνεται*, & in pb. ante *γένηται* superne adscripta syllaba *γε*, ut fit *γεγένηται*.

Vers.

Verf. 11. καὶ εἰ ἀπέχεται ἀλλοτρίων, δικαστὴς ὤν. Ad eumdem Maximum hoc retulisse videatur Wolf. & Vpt. de quo modo dictum. At is belli dux, non judex fuit. Indefinite hæc interpretatus sum; quibus verbis ipsum illum hominem respexisse Epictetus videtur, quicum hæc disserit. conf. vſ. 30.

Verf. 12. Τὸ δὲ κλέψαι οὐδ' αὐτὸς ὁ Ἐπίκουρος ἀποφαίνει κακὸν, ἀλλὰ τὸ ἐμπεσεῖν. „Excepto nostro codice, quem hic sequimur, habent cæteri οὐδ' αὐτό. Verba autem Epicuri apud Laërt. X. 151. Ἡ ἀδικία, οὐ καθ' ἑαυτὴν κακὸν, ἀλλ' ἐν τῷ κατὰ τὴν ὑποψίαν φόβῳ. Clemens Alex. Strom. lib. IV. [p. 387. edit. Sylburg.] Καὶ ὅ γε Ἐπίκουρος ἀδικεῖν ἐπὶ κέρδει τινὶ βούλεσθαί φησι τὸν κατ' αὐτὸν Σοφόν· πίστιν γὰρ [immo vero, πίστιν δὲ] λαβεῖν περὶ τοῦ λαθεῖν οὐ δύνασθαι, ὥστε, εἰ ἠπίστατο λήσειν, ἀδικήσει κατ' αὐτόν. Vide Cicer. de Fin. II. 17 ſqq. Horat. lib. I. Epiſt. 16, 54.

Sit ſpes fallendi, miſcebit ſacra profanis."

VPTON. — οὐδ' αὐτὸ ὁ Ἐπικ. pab. cum olim editis; non male. Intellige οὐδ' αὐτὸ τὸ κλέψαι. Sed οὐδ' αὐτὸς Ἐπικ. pc. absque ὁ. Mox pro κακὸν, perperam καλὸν habet pc.

Verf. 13. γένηται. γίνηται pabc.

Ibid. εἶτα φίλους ἐν τῇ Ῥώμῃ ἔχομεν δυνατούς. ἔχομεν in indic. ex conject. ſcripſi. Vulgo omnes ἔχωμεν, quod facile tuliſſem, atque etiam feſtive dictum putarem, niſi ſequeretur indicativus ἀδρανεῖς εἰσιν, per copulam καὶ cum hac phraſi conjunctus. Tum, quod ſequitur, τί ἀπέχῃ τοῦ ἰδίου ἀγαθοῦ; indicio eſt, præcedentia poſitive, ut ajunt Grammatici, fuiſſe expreſſa, & ita, quaſi res in tuto eſſet collocata. Vulgatam quomodo tueatur Vptonus, videbis in Adnot. proxime ſequenti. His ſcriptis, in hoc ipſum ἔχομεν conſentientes reperi tres noſtros codd. pabc.

Ibid. καὶ φίλας. Interpretum conjecturam in contextum recepi. Vulgo omnes καὶ φιλίας. Vbi: „Fortaſſe φίλας, quod mulieres plerumque maritis imperant." WOLFIVS. — „Totum locum ſic diſtingue atque interpretare: Ἀλλ' ἐγώ σοι λέγω, ὅτι ἐὰν κομψῶς καὶ περιεσταλμένως γένηται, λησόμεθα· εἶτα καὶ φίλους ἐν τῇ Ῥώμῃ ἔχωμεν δυνατοὺς, καὶ φίλας. Καὶ οἱ Ἕλληνες ἀδρανεῖς εἰσίν. οὐδεὶς τολμήσει ἀναβῆναι τούτου ἕνεκα;

κα; *At ego tibi dico, si furtum fiat solerter & caute, fore clam: praeterea amicos Romae potentes, atque amicas habeamus*, (qui gratiam nobis atque veniam concilient.) *Quin & Graeci imbecilles sunt:* (sine exercitu: a Romanis subacti.) *nemo hac de caussa*, (nempe quod imbeciles sint, non quod res in sua natura recta sit necne) *in istam regionem ascendere audebit, atque eos spoliare?*" VPTON. — Cui interpreti si vel maxime concesserim, teneri ita posse subjunctivum ἔχωμεν, ut illa verba Καὶ οἱ Ἕλληνες &c. tamquam novam sententiam continentia, a praecedentibus interserto puncto separentur; in extremorum certe verborum interpretatione mire ab auctoris sententia aberravit vir doctus. Perspecte hic verum vidit Teutonicus interpres, sic hunc locum convertens: *und die Griechen sind ein verzagtes Volk: Es wird sich keiner von ihnen unterstehen, deswegen nach Rom hinauf zu kommen, und Klage zu führen.* Nempe ἀναβῆναι intelligendum εἰς Ῥώμην, *Romam proficisci*, scil. ad accusandum Praesidem provinciae & litem ei intentandam propter inlatas injurias. ἀναβαίνειν est, e Graecia *Romam proficisci.* vide Not. ad I. 10, 2. & mox infra, cap. 9. hujus libri, vs. 1 & 3. Eumdem, quem modo laudavi, Germanicum interpretem pariter video verbum ἔχομεν in indicativo accepisse; quod jam & ab utroque latino interprete factum. Posteriora verba Wolfius breviter sic reddere fuit contentus: *nemo propter hoc eo venire audebit;* sed ea non aliter, atque nos, accepisse videtur. Et perspicue in eamdem sententiam Schegkius: *nullus ad accusandum ascendere audebit.* In Φιλίας cum olim editis consentiunt pabc. Φίλας cum aliis corrigendum monuit Salmasius.

Vers. 14. Τί ἀπέχῃ τοῦ ἰδίου ἀγαθοῦ; „Vide II. 23, 15." VPTON.

Vers. 15. ἀδύνατόν ἐστι τοῦ Φαινομένου ἀγαθοῦ ἀπαστῆναι. „Alii libri, ἀδύνατόν ἐστι τῷ τοῦ Φαιν. Si τῷ retineatur, scribe τῳ, id est τινί: sed sequimur nostrum codicem. Confer autem Aristot. Ethic. lib. I. cap. 1. in initio, & supra III. 3, 3 sqq." VPTON. — Importunum artic. τῷ cum Vptoni codice ignorant nostri pabc. Delere eumdem jusserat Salmas.

Vers. 16. καὶ αὐτὸν προσεκτραχ. Intellige e superioribus διὰ τί μὴ καὶ αὐτόν. *Quidni & ipsum* &c.

Vers.

Verf. 17. Εἰ θέλεις εἶναι φιλόσοφος — — εἰ δὲ μή. „De conftructione fententiæ vide fupra ad I. 24, 14." VPTON. — *Si vis effe philofophus*, fi tibi vis conftare; intellige, *fic tibi fubducendæ erunt rationes.*

Verf. 18. δογματίζων τὰ αἰσχρὰ, ποιῶν τὰ καλά. „Ita optime nofter codex. Optime quoque fic emendavit WOLFIVS, [& Schegkius; hic, in verfione; ille & in verfione & in Notis.] cum alii libri [nempe editi omnes ante Vpt. atque etiam noftri codd. pabc.] inverfa verba fic exhibent, δογματίζων τὰ καλὰ, ποιῶν τὰ αἰσχρά. Ad rem vero Cicero de Fin. II. 25. *Ac mihi quidem, quod & ipfe bonus vir fuit, & multi Epicurei fuerunt, & hodie funt, & in amicitiis fideles, & in omni vita conftantes & graves, nec voluptate, fed officio confilia moderantes, hoc videtur major vis honeftatis, & minor voluptatis; ita enim vivunt quidam, ut eorum vita refellatur oratio: atque, ut cæteri exiftimantur dicere melius quam facere, fic hi mihi videntur facere melius quam dicere.* Et cap. 31. *Hac & illuc, Torquate, vos verfetis licet; nihil in hac præclara epiftola fcriptum ab Epicuro congruens & conveniens decretis ejus reperietis. Ita redarguitur ipfe a fefe, vincunturque fcripta ejus probitate ipfius ac moribus.* Vide & lib. II. c. 18." VPTON.

Verf. 19. Τὸν θεόν σοι, ἐπινοεῖς Ἐπικουρείων πόλιν. Olim τὸ θεὸν σοί. Vbi WOLFIVS: „Locus corruptus, cujus emendatio non occurrit. Sententiam igitur qualemcunque fum fecutus, quafi fcriptum effet πρὸς θεῶν μοι πόλιν Ἐπικούρειον ἐπινόει." — „Recte Mf. Parif. τὸν θεόν σοι, fcil. ἐπόμνυμι, *per deum tibi* juro; [*per deum te obteftor.*] Vide fupra ad III. 1, 36. Ecce interim imaginem Epicureæ civitatis! neque abfimilis illa Cyclopea civitas, quam depingit Homerus, Ὀδυσσ. *I.* 112 fqq. Audi etiam apud Euripidem ipfum Cyclopa, vf. 333 fqq.

Ἁ 'γὼ τίνι θύω, πλὴν ἐμοί, (θεοῖσι δ' οὔ·)
καὶ τῇ μεγίστῃ γαστρὶ τῇδε δαιμόνων;
Ὡς τοῦ πιεῖν γε καὶ φαγεῖν τοὐφ' ἡμέραν,
Ζεὺς οὗτος ἀνθρώποισι τοῖσι σώφροσι,
λυπεῖν δὲ μηδὲν αὐτόν. Οἳ δὲ τοὺς νόμους
ἔθεντο, ποικίλλοντες ἀνθρώπων βίον,
κλαίειν ἄνωγα· τὴν δ' ἐμὴν ψυχὴν ἐγὼ
οὐ παύσομαι δρῶν εὖ.

Quas

Quas pecudes cui macto, nisi mihi, (minime vero diis) & huic ventri, qui maximus est Deorum. Quia comedere & bibere quotidie, id vero Jupiter est hominibus sapientibus, & nihil sese angere. Qui vero leges posuerunt, variantes hominum vitam, illos plorare jubeo: meae autem vitae non desinam benefacere. Versus tertius corruptus est, quem sic legit Barnesius, ὡς τόγε πιεῖν γε. At illa repetitio τόγε γε minime placet. Posset melius hoc modo corrigere, [corrigi,] ὡς τό γε πιεῖν τε καὶ Φαγ. *quippe ipsum illud & bibere & comedere* &c." VPTON. — Euripidis versum alia ratione corrigendum docuit Musgravius. τὸν θεὸν apud Epictetum h. l. recte e ms. Paris. adscivit Vptonus; & consentiunt quidem tres nostri pabc. Pro Ἐπικουρείων vero perperam ἐπικουρεῖν habet pa. Post Ἐπικουρείων πόλιν equidem interrogandi signum posui: ni enim per interrogationem ἐπινοεῖς dictum intelligas, fuerit ἐπινόει in imperativo corrigendum, ut Wolfius voluit; quod tamen minime necesse.

Ibid. οὐ γὰρ γαμητέον· ἀλλ' οὐδὲ παιδοποιητέον· ἀλλ' οὐδὲ πολιτευτέον. „Haec erat Epicuri doctrina: *neque matrimonium contrahendum, neque resp. capessenda.* Vide supra, ad I. 23, 3 & 6." VPTON. Paulo ante, pro οὐ γαμῶ, perperam οὐδαμῶς scripsit pc.

Ibid. Τί δὲ καὶ παιδεύσει. Caret καὶ pb. non recte. Sed percommode mox idem codex pb. ἢ ἃ Ἀθηναῖοι dedit, quum vulgo abesset pronomen ἃ, absorptum ab initiali litera vocis sequentis.

Vers. 21. ζῇς ἐν ἡγεμονούσῃ πόλει. „Schegk. *in principali urbe;* Wolf. *in principe urbe degis.* Sed passive forsan accipiendum, vel ita scribendum: *vivis in urbe bene administrata.*" VPTON *in Ind. ad verb.* ἡγεμονέω. — At nihil esse caussae videtur, cur vel solicitemus vulgatum, vel ab usitata verbi notione discedamus. Pro ἡγεμονούσῃ, ἡγεμονευούσῃ habet pb. quod perinde est.

Ibid. ἄρχειν σε δεῖ &c. „Haec omnia sunt Stoica." VPTON. — Vide II. 23, 38. & ibi notata.

Vers. 22. πραγμάτων οὕτω πιθανῶν πρὸς τὸ ἀγαγεῖν καὶ νικῆσαι. Sic ex doctorum virorum conjectura correxi. Vulgo omnes: πραγμάτων, οὕτω πιθανὸς ὢν πρὸς &c. Vbi: „Nec ex his verbis certam sententiam elicere possum. Nisi forte τὸ ἀγαγεῖν ad institutionem

adolescentiæ pertineat, & pro νικῆσαι legatur κινῆσαι." WOLFIVS. — „Pro οὕτω πιθανὸς ὢν, legendum οὕτω πιθανῶν, scil. πραγμάτων. Sensus postulat. [Et id quod sequitur, τῇ πιθανότητι τῇ ἐκείνων.] Hoc non videns Wolfius, majorem mutationem frustra tentat." COMES SHAFTESBVR. — „Hanc lectionem viri nobilis prorsus admittendam censeo." VPTON. — In contextu tamen vulgatam tenuerat Vptonus, & Wolfii versionem, quæ ad ejus conjecturam erat adcommodata, intactam reliquerat: *cum adeo sis disertus ad educandum & movendum.* Poteras etiam πιθανῶν ὄντων suspicari; sed & carere hoc participio possumus. Vulgatum olim πιθανὸς ὢν tenent pabc. ἀγαγεῖν idem valet ac ἐπαγαγεῖν, *attrahere, adlicere.* Sic III. 23, 27. conf. ad II. 14, 3. Verbum νικῆσαι, si bene habet, eodem modo dicitur, quo usitatius aliàs eadem in re ἡττῆσαι. Atque etiam alibi apud Nostrum idem verbum νικῆσαι eodem modo in eadem connexione usurpatum memini, quamquam locus nunc non occurrit.

Vers. 23. πρὸς τῇ πιθανότητι τῇ ἐκείνων. „Vide ad I. 27, 3." VPTON.

Vers. 24. ἐν τορεύματι. Omnes olim ἐν τῷ ῥεύματι. Sed WOLFIVS: „Lego ἐν τορεύματι, a τορεύω." — Pariter Salmasius. Id vero VPTONVS denique in contextum recepit, adjecta nota: „Certissima conjectura, quamquam silent codices. Conf. autem Com. Shaft. Vol. II. p. 404." — Nihil hic præsidii offerebant codices.

Vers. 25. Οὐκοῦν καὶ καθήκοντα τρισσά; *&c.* „Fortasse διασά. Sequitur enim: τὰ μὲν πρὸς τὸ εἶναι, τὰ δὲ πρὸς τὰ [πρὸς τὸ scribere voluerat, debuerat certe; nec variant libri.] ποῖα εἶναι, τὰ δὲ αὐτὰ (scil. τὰ ποῖα) τὰ προηγούμενα." WOLFIVS. — „Καθήκοντα τρισσὰ, inquit Epictetus. Lego itaque, pro τὰ δὲ αὐτὰ τὰ προηγ., τὰ δὲ αὖ τὰ προηγ. *alia rursus* &c. Hoc modo: Οὐκοῦν καὶ καθήκοντα τρισσά.

α. τὰ μὲν πρὸς τὸ εἶναι.
β. τὰ δὲ πρὸς τὸ ποῖα εἶναι.
γ. τὰ δὲ αυ τὰ προηγούμενα." VPTON.

At, ut ternario quidem numero constaret ratio, ea mutatione nil opus erat. Etenim tertio loco posita intelligi possunt, & ex Epicteti sententia (quæcumque illa sit) intelligi debebunt, αὐτὰ τὰ προηγούμενα, *ipsa illa officia quæ προηγούμενα dicuntur.* At, quænam sit vis hujus

hujus distinctionis, quave ratione hæc, quæ hic dicit Epictetus, cum præcedentibus cohæreant, id fateor mihi minime in liquido esse. conf. III. 14, 7. I. 4, 20. Pro ποῖα, quod dabant vulgo omnes, ποιὰ scripsi, acute; (ut postulabat usus sermonis, monueratque etiam Vptonus in Indice;) id est, *aliquo modo se habentia, certo quodam modo constituta.* Sed ad quidnam referatur hoc ipsum ποιὰ, equidem non video: nam ad καθήκοντα certe referri nequit; aliud vero nihil adest: nec, quo pacto πράγματα intelligi possit, quod a Teutonico interprete factum video, perspicio. Quodsi esset ποιὸν vel ποιοὺς, ad hominem referrem, intelligeremque, *alia officia pertinere ad nos conservandos; alia ad statum nostrum, & ad ea, quæ conservantia sunt ejus status, diligenda;* conf. Cicer. de Fin. III. 5. (sive *ad curandum, ut quam optimo simus statu;*) alia denique esse ea, quæ *eminenti & principali quadam ratione Officia dicuntur:* quod quidem postremum genus inest *in observandis relationibus,* quæ nobis cum aliis, partim hominibus, partim cum Deo intercedunt; quemadmodum cum aliàs sæpe docet, tum præsertim III. 2, 4. & in Enchir. cap. 30. cum quo congruit quod hoc ipso loco statim sequenti versu adjicitur. Sed huic interpretationi fortasse ne obstat quidem id quod dixi, quod non ποιὸν vel ποιοὺς, sed ποιὰ dicit; quandoquidem fieri potest, ut τὰ ζῶα intelligatur. Satis enim notum est, omnem quæstionem cum de Officiis, tum de Fine bonorum, ab eo quod homini cum cæteris *animantibus* commune est, incipere solitos Stoicos. Et ita familiaris eis fuit notio hæc generalis τοῦ ζώου, ut sæpe τὰ ἄλογα, τὰ λογικὰ, absolute dixerint, subintellecto nomine ζῶα.

Ibid. Οὕτω καὶ ἀνθρώπου οὐ τὴν ὕλην δεῖ τιμᾶν. Vulgo omnes δοκεῖ τιμᾶν. WOLFIVS vero: „Lego δόκει, modo imperativo." — Et sic etiam in versione posuit, *ne — — videaris.* VPTONVS vero, postquam in contextu nihil mutasset, & in versione Wolfium tenuisset, in Notis denique monuit: „Sic cum ms. Paris. lege: οὕτω καὶ ἀνθρώπου οὐ τὴν ὕλην δεῖ τιμᾶν, τὰ σαρκίδια, ἀλλὰ τὰ προηγούμενα. *Sic non oportet honore prosequi hominis materiam, aut carnem, sed principalia.*" — Cui in emendandis quidem Græcis lubens sum obsecutus. Et in δεῖ, pro mendoso δοκεῖ, consentiunt pabc. Et articulum τὰ ad σαρκίδια, qui in contextu Vptoni omissus erat, operarum errore ex edit. Gen. &

Col. per reliquas propagato, dant iidem codd. pabc. cum ed. Ven. & Baf.

Verf. 26. Τίνα ἐστὶ ταῦτα; (fcil. τὰ προηγούμενα.) Πολιτεύεσθαι, γαμεῖν, παιδοποιεῖσθαι. Confer III. 22, 67.

Verf. 28. Τὴν δ' ἡδονὴν ὑποτάξαι. Mutato paululum verborum ordine fcribit pc. τὴν ἡδονὴν δ' ὑποτάξαι. Vnde autem pendet hic infinitivus ὑποτάξαι? Putabam ftatim, cohærere eum cum illis infinitivis, quos cumulatos vf. 26. legimus; ut omnia, quæ vf. 27. continentur, velut in parenthefi pofita intelligerentur. Sed multo commodius rectiusque ad πεφύκαμεν eum referemus, quod legitur verfu fuperiori; ut fic procedat oratio, πεφύκαμεν ὡς ἐλεύθεροι &c. *natura voluit ut liberi fimus, ut tamquam liberi vivamus*, &c. τὴν δ' ἡδονὴν πεφύκαμεν ὑποτάξαι &c. *voluptatem vero quod adtinet, voluntas naturæ eft, ut eam his fubjiciamus, tamquam famulam* &c. Quare commode fic diftinguetur oratio, ὡς αἰδήμονες· (ποῖον γὰρ ἄλλο — — λαμβάνει;) τὴν δ' ἡδονὴν ὑποτάξαι &c. Wolfius quidem & Vptonus verbum χρὴ fubintellexiffe videntur, a quo penderet infinitivus ὑποτάξαι.

Ibid. ἵνα προθυμίαν ἐκκαλέσηται. προθυμίας pabc. in plurali numero, quod vide ne verum fit. Sic ταῖς προθυμίαις ἐπακολουθεῖς, IV. 12, 6.

Ibid. ἵν' ἐν τοῖς κατὰ φύσιν ἔργοις παρακρατῇ. Wolfius fic vertit: *ut in naturalibus operibus principatum teneat.* Vptonus, Schegkium nunc fecutus: *ut in naturalibus operibus perfeveret aliquis;* quafi vel παρακαρτερεῖν effet fcriptum, vel παρακρατεῖν fignificationem neutralem haberet, fimilem poteftati verbi καρτερεῖν. In Notis vero idem VPTONVS active cepit hoc verbum, hanc promens Anglico idiomate verfionem hujus loci: *That it may Keep him* (or *hold him) fteady in natural operations.* Pariterque in Indice eidem verbo παρακρατεῖν *continendi* & *retinendi vim* h. l. tribuit: qua de notione hujus verbi vide Appian. Hifpan. c. 35. & quæ ibi ab H. Stephano notata funt, Vol. III. noftræ edit. p. 244. Et perapte fignificatus ifte huic loco convenire videtur; cujus fententia, ni fallor, hæc eft: *Voluptate animi*, quæ virtutis & recte honefteque factorum (præfertim ubi graviora fuerant invitamenta, quæ in contrariam partem nos trahebant) confcientiam fequitur, *utitur illa vir bonus*, non utique ut domina, (non ita, ut finem

finem sibi statuat illam voluptatem, ut nonnisi illius caussa virtutem amet; quod ne fieri quidem potest, quoniam non exsistit illa voluptas nisi e gratuito virtutis studio, ubi honestatem propter ipsam suo nomine colimus) sic *ut ministra, ut famula, quæ excitet eum, animumque ei addat*, ut fortiter superet omnia impedimenta, *& quæ eum in virtutis via & constanti studio*, (*ἐν τοῖς κατὰ φύσιν ἔργοις*) unde multa eum avocare & in diversa trahere possunt, *contineat, confirmet, atque sustentet*. Quo & spectabat id ipsum, quod supra vs. 22. dixit: *Talia circumspice decreta, a quibus proficiscens, possis cum voluptate abstinere ab eis rebus quæ tantam vim habent ad alliciendos homines & ab officio avocandos.*

Vers. 30. *τίς σε ἐποίησεν εἰδέναι. τίς* tacite correxit Vptonus, monitus a Salmasio. Sic vero dant nostri pabc. Temere *τί σε* olim edebatur.

Ibid. Καίσαρ μοι κωδίκελλον ἔγραψε. „Tacitus Annal. lib. XIII. c. 20. *Fabius Rusticus auctor est, scriptos esse ad Cæcinam Thuscum codicillos.* Vbi Lipsius: *Bene & ad ritum ejus ævi*, codicillos. *Nam officia omnia administrationesque dari a principe moris in codicillis.*" VPTON.— *κοδίκελον*, simplici litera λ. pc.

Vers. 31. *τὴν Συμφόρου, ἢ τὴν Νουμηνίου. Symphori* nescio cujus mentio frequens est apud Gruter. in Inscript. *Numenius* passim occurrit; sed quisnam hic, nescio. In pb. sic scribitur, *τὴν Συμφόρου, ἢ τὴν τοῦ Νουμηνίου.*

Ibid. *τίνος πρὸ τοῦ κοιτῶνος κοιμηθείς;* „*Cujus ante thalamum obdormivisti?* i. e. *cujus es cubicularius?* Vide supra ad I. 19, 17." VPTON. — At ea notio non hujus loci. Eum qui ante lucem fores obsidet viri potentis, cujus favorem captat, per irrisionem dicit *ante cubiculum ejus pernoctare.*

Ibid. *τίνι πέμψας δῶρα;* „Tanquam hæredipeta. Tangit hunc morem passim Martialis, & Horat. Sat. lib. II. 5, 10." VPTON. — At nec de hæreditate captanda nunc agitur: sed de eo, qui, ut a Principe ad munus aliquod nominetur, indignissimis quibusque hominibus, quos gratia valere apud Principem putat, blanditur, & quovis modo eos sibi conciliare studet.

Vers. 32. *Ὡς λίθον. — — Ὡς ὄνον.* Vulgo hæc cum superioribus ita connectebant, *εἰς φυλακὴν βαλεῖν,*

ὡς λίθον. — — ὃν θέλω, ὡς ὄνον. Parui vero VPTONO, commode monenti: „Plenius distingue post βαλεῖν. Respondet Epictetus, Ὡς λίθον. Et mox: Ἀλλὰ — — ὃν θέλω. Iterum Epictetus, Ὡς ὄνον." — Et majorem distinctionem adhibuerunt pab. Confer vero IV. 1, 72.

Vers. 33. δείκνυε ἡμῖν. Perperam olim omnes δεικνὺς ἡμῖν. ubi δείκνυε corrigendum monuit Salmas. quod ipsum recepit editor Londinensis. Dehinc Vptonus, cum in ipsius contextu (operarum, puto, errore) rursus δείκνυς (sic) esset positum, monuit in Notis: „Lege cum nostro codice δείκνυε, uti habes in versu sequente." — δεικνὺς vero h. l. pertinaciter tenent pabc.

Ibid. ἀκολουθήσομεν. Perperam ἀκολουθήσομαι pc.

Vers. 34. ζηλωτὰς ἡμᾶς *&c.* „Vide I. 19, 5." VPT.

Ibid. ὁ ὡς ἀνθρώπων. Temere ὡς ὁ ἀνθρ. sola edit. Bas.

Ibid. τὴν ὄρεξιν τὴν αὐτῶν. τὴν αὐτῶν pb.

Vers. 35. ἡ ἀρχή. Deest ἡ pb.

Vers. 36. ζημιωθήσῃ. Sic scripsi cum pc. Perperam vulgo omnes ζημιώσῃ.

Ibid. ποίαν βλάβην; *&c.* „Confer II. 4, 2. II. 10, 18. IV. 9, 9." VPTON.

Ibid. ἄλλην οὐδεμίαν, ἀλλὰ τὰ μὴ ποιῆσαι ἃ δεῖ. Plana sententia, & Stoicorum rationi conveniens: *hoc ipsum erit damnum tuum, quod non feceris quae oportebat.* Nec variant libri; & veteres quidem editiones, cum msstis, interpungunt etiam post δεῖ, ubi posteriores comma posuere. Corrigebat Salmasius, ἀλλὰ τῷ μὴ ποιῆσαι ἃ δεῖ ἀπολέσεις τὸν πιστὸν *&c.* quae emendatio minime necessaria. Conf. cap. 11, 1 sq.

CAPVT VIII.

Vers. 1. Ὡς πρὸς τὰ ἐρωτήματα. „Vide II. 16, 2. III. 3, 14. Ἐρωτήματα, *interrogatiunculae*: Sic Cic. lib. IV. de Fin. [c. 3.] *Pungunt quasi aculeis, interrogatiunculis angustis.* Seneca Epist. 82. *Verba mihi captiosa componis, & interrogatiunculas nectis.* In hisce sese exercebant Stoici. Sic Lucianus de Demonacte, πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων πάνυ εὐστόχως παρεσκευάστο." VPTON.

Vers.

Verſ. 2. Ὁ υἱὸς ἀπέθανε τοῦ δεῖνος. Ἀπόκριναι. „Lego, τοῦ δεῖνος. Τί σοι δοκεῖ; Ἀπόκρ. ut poſtea interrogative." COM. SHAFTESBVR. — Vtique h. l. verba iſta intercidiſſe videntur; at ignorant ea libri pariter omnes. Corrupte ἀπόκρινε pac. pro ἀπόκριναι.

Ibid. ἀποκληρονόμον κατέλιπε. „Noſter codex & ms. Par. ἀπέλιπε." VPTON. — Vtrumque probum. Tenui vero vulgatum; quia poſt ἀποκληρ. facilius in ſcripturam ab eisdem literis incipientem, ἀπέλιπε, pro κατέλιπε, aberrare potuit librarius, quam vice verſa. ἀπέλιπε pab. κατέλιπε pc.

Ibid. Καῖσαρ αὐτὸν κατέκρινεν. Ἀπροαίρετον, οὐ κακόν. „Hæc omnia ex noſtro codice ſupplevi, quæ in aliis deſunt libris." VPTON. — Non habent noſtri.

Verſ. 3. Προαιρετικὸν, κακόν. Perperam τὸ προαιρετ. pc.

Verſ. 4. ἢ οὖ φαντασία. „Sic noſter codex; male cæteri [& noſtri mssti] ἢ οὖν. Ita quoque reſtituit Gatakerus, quem vide ad M. Antonin. XI. 37." VPTON. — Gatakeri emendationem laudaverat etiam Meibom. ad h. l.

Verſ. 5. Ἄλλο οὐδέν; Οὐδέν. Levi cum mutatione hæc efferunt libri noſtri. Pa. ſic: ἄλλο οὐδὲν; οὐδέν. Pc. ἀλλ' οὐδὲ ἕν; οὐδέν. Pb. ἄλλο οὐδὲ ἕν; & caret οὐδέν. Si quid mutandum, mallem equidem, Ἀλλ' οὐδέν; Οὐδὲ ἕν.

Ibid. Τί ἐγένετο; Τὸ πλοῖον ἀπώλετο. „Hæc ſupplevi, fidem noſtri codicis ſecutus, monente quoque Wolfio." VPTON. — Nempe, cum iſta deeſſent vulgo, (quæ & deſunt in pabc.) adnotaverat WOLFIVS: „Repetitio videtur inſcitia librarii omiſſa." — Mox in pbc. omittuntur & illa, Τί γέγονεν; Εἰς φυλακὴν ἀπήχθη. quæ habet pa. cum edd. De re confer Anton. VIII. 49. & ibi Gatak. qui etiam de ſupplendo defectu vulgatæ ſcripturæ monuit.

Ibid. ἐξ αὐτοῦ ἕκαστος. ἐξ αὑτοῦ ed. Vpt. cum anon. Lond. invitis libris msstis.

Verſ. 6. ὅτι ἔξεστί σοι, πάσχοντι ταῦτα, εὐδαιμονεῖν. „Noſter codex, ὅτι ἔξεστι πάσχοντα." VPTON. Neutrum male. Cum Vpt. facit noſter pb.

Ibid. τὴν θύραν ἤνοιξεν. „Vide ad I. 9, 20. VPTON.

Ibid. ὅταν σοι μὴ ποιῇ. „Stoicus fortaſſe loquendi modus. Alioqui legerem, ὅταν σοι μὴ δοκῇ, vel ἀρέσῃ, ut ſupra etiam monui." WOLFIVS. — „Anglice, *if it makes not for you.* Vide ſupra ad II. 6, 22." VPTON.

Verf. 7. Πῶς ἔχουσι &c. Quæ hac fectione continentur, adparet ea nihil commune habere cum reliquo hujus capitis argumento.

Ibid. Ἰταλικὸς. „*Italicus*, cognomen ab *Italia* deductum. Vnde *C. Silius Italicus.*" VPTON.

Ibid. παρόντας ποτέ μου. Corrupte παρόντος πολέμου pb.

Ibid. τοιοῦτον γενέσθαι. An *tam pauperem* dicit? conf. III. 9, 15. Profiteor, me, quid fit quod hoc loco agitur, parum perfpectum habere.

Ibid. Duo verba, δείξας ἐμέ. defunt pc.

CAPVT IX.

TIT. ἐπὶ δίκη. ἐπὶ δίκην pa. Defunt ifta verba in pb. Sed in Capitum Indice uterque ἐπὶ δίκη habet, ut h. l. editi & pc.

Verf. 1. περὶ τιμῆς τῆς αὐτοῦ. „Pro αὐτοῦ." VPTON. — Immo fuo nomine ponitur. Habet tamen αὐτοῦ hoc loco pb. ut fæpius aliâs.

Verf. 2. Τί πράξεις ἐν Ῥώμη. Vertit Vpton. cum Wolf. *quomodo Romæ tecum agendum fit*. Tum in Notis: „Τί πράξεις; *quid acturus fis?* Verbum πράττειν, cum & de eventu actionis & de ipfa actione intelligatur, hic minus commode reddi potuit. Sequitur πῶς πράξεις; *quomodo fis acturus.*" WOLFIVS. — Τί πράξεις; *quod fis profecturus? quid effecturus?*

Verf. 3. Τί γάρ ἐστι, δι' ὃ ἐπεθύμησας. Vulgo omnes Τί γάρ ἐστιν ὃ ἐπεθύμησας. Vbi: „Legendum credo, Τί γάρ ἐστι τὸ κινῆσαν, (vel τὸ κινοῦν) σε προστάτης χειροτον. Vide fupra I. 11, 27. Refponfio eft, Τὸ δόγμα: ficut infra ftatim; nam locus interpunctione laborat. [nempe mox poft Κνωσίων. juncta olim legebantur ifta, Τὸ δόγμα· τί ἐστι, δι' ὃ νῦν &c.] Quidni δι' ὃ ἐπεθύμησας, una faltem litera mutata? Immo recte: nam fic infra, δι' ὃ νῦν ἀνέρχῃ;" COM. SHAFTESBVRIENSIS. — „Recte vir nobilis δι' ὃ ἐπεθ. Et vir doctus ad oram noftri codicis fcripfit: Forte δι' ὃ, vel certe fubauditur. Nota interea, προστάτης χειροτονηθῆναι. Nam nunc fenatusconfulto, nunc forte provincias obtinebant." VPTON. — Quamquam ferri utcumque potuerat ὃ, in quod pro δι' ὃ confentiebant libri omnes; tamen conjecturam doctorum virorum in con-

textum

textum recipere eo minus dubitavi, quoniam & mox sequitur, eodem tenore, Τί ἐστι, δι' ὃ νῦν &c. & quod ex ΕCΤΙΔΙΟ prono lapsu in ΕCΤΙΝΟ declinare potuit librarius, e cujus exemplo derivata est vulgata olim scriptura. Pro τί ἐστιν ὃ, Salmasius τί ἐστιν ᾧ scriptum voluerat. Quod de provinciis obtinendis commemorat Vptonus, id nil huc pertinebat. Agitur de unius civitatis in Creta insula magistratu.

Ibid. Καὶ μετὰ χειμῶνος καὶ κινδύνου. Ferri hoc fortasse debebit: sed vide, ne scribendum Καὶ χειμῶνος καὶ μετὰ κινδύνου. conf. cap. 7, 3.

Ibid. Τίς σοι λέγει τοῦτο; Sic scripsi cum nostro pb. Alii vulgo Τί σοι λέγ. Perperam vero veteres editiones & mss. nostri junxerant ista, Τί σοι λέγει τοῦτο τὸ δόγμα; quæ, præeunte Wolfio in versione, recte separavit editor Cantab. & seqq. & sic separanda monuit etiam Salmasius.

Vers. 5. πάντες ἔχομεν. Ex eodem pb. hoc adoptavi. πάντ' ἔχομεν edd. cum pac.

Ibid. καὶ τοῖς μαινομένοις. „Vide I. 28, 33. II. 11, 12." VPTON.

Vers. 6. εἰς Ῥώμην πλεῖς ἐπὶ τῷ προστάτης εἶναι Κνωσίων. Olim, cum προστάτην εἶναι ederetur, adnotavit WOLFIVS: „ἐπὶ τῷ προστάτης εἶναι, casu recto, melius videtur." Recte sane. Sic ἐν τῷ πιστὸς εἶναι habes III. 17, 3. Et ὥστε μάντις εἶναι, III. 1, 18. & id genus alia. Et h. l. προστάτης communi consensu dabant pabc. unde recepi.

Vers. 7. Τίνι προσελήλυθας τούτου ἕνεκα; „Respicere videtur Platonis Alcibid. I. Vide ad II. 12, 23." VPT. — Perperam καὶ προσελήλυθας pa. omisso pronomine τίνι.

Ibid. εἰ ἐμὲ αἰσχύνῃ. εἰς ἐμὲ pa. prave.

Ibid. αὐτὸς πρὸς αὐτόν. πρὸς αὐτὸν. ed. Vpt. cum pb.

Vers. 8. ὡς πάντα ποιεῖς, *ut nunc omnia facis*; nempe tibi plaudens gratulansque, quasi omnia præclarissime gessisses.

Ibid. καὶ αὐτὸς ἐμελέτας. „Μελέται sunt *declamationes*, quibus sese exercebant." VPTON. — Itaque huic ἐμελέτας mox opponitur δίκας ἔλεγες, *veras caussas egisti*.

Verf. 9. ὑπό τινος ἐξεταζόμενος, ὅτι πονηρὰ ἔχεις δόγματα. ἐξεταζόμενος, per metonymiam antecedenti, pro confequente, idem fere nunc fonat ac ἐλεγχόμενος, *deprehenfus*, *convictus*, *qui arguitur ut talis*; quam poteftatem hujus verbi, Demoftheni inprimis familiarem, nec H. Stephanus in Thef. præteriit, & Reiskius adnotavit in Indice Græcitatis Demofth. Confer mox vf. 13.

Verf. 10. οὐδὲ σύ, εἰ τούτου ἕνεκα &c. „Sic diftingue: Οὐκ ἔχω πρὸς τοῦτα θεωρήματα, οὐδὲ σύ. εἰ τούτου &c. id eft: *Nec ipfe habeo præcepta*, qui fum philofophus; *nec tu*, qui rhetor." VPTON. — Nempe fic diftinguere orationem fuafit puto vir doctus eo, quoniam vulgo poft negativam particulam οὐδὲ fequebatur deinde alia negatio, οὐχ ὡς πρὸς φιλόσοφον. At duplex ifta negatio, ex ufu Græci fermonis, pro fimplici valere poterat, aut, fi vis, pro negatione paulo fortiori; veluti III. 26, 8. οὐκ ἐπαρκοῦσιν οὐδέν. Sed eam particulam οὐχ omittere placuit cum cod. pc. qui eam ignorat. Omnes quidem noftri manufcripti, ne quid diffimulem, verba ifta οὐδὲ σύ. ad fuperiora referunt, & interferto puncto a fequentibus feparant, prorfus ut voluit Vptonus; fed prave id quidem; atque id ipfum occafionem dediffe videtur particulæ οὐχ deinde temere inferendæ.

Ibid. ἀλλ' ὡς πρὸς σκυτέα. „Cæteri libri habent καὶ ὡς. At ex noftro codice ἀλλ' ὡς repofui." VPTON. — Eodem modo fcribitur in noftris codd. pab.

Verf. 11. ἀλλὰ τὸ μέγιστον. ἀλλὰ μέγιστον pb. abs-que τὸ, non male.

Ibid. χρόνου χρείαν ἔχει. χρείαν ἔχει χρόνου pb.

Ibid. καὶ ἔστι, παρερχόμενον αὐτὸ λαβεῖν. „Pro παρερχόμενον, ut legit codex nofter, habent editi omnes, quotquot confului, παρεχόμενον." VPTON. — In παρερχόμενον confentiunt noftri codices pbc. In pb. quidem litera ρ extra contextum inter lineas adjecta eft a recentiori manu.

Verf. 12. συνέβαλον. συνέβαλλον pc.

Ibid. ἀνθρώπῳ δ' ὡς &c. ἄνθρωπος δ' ὡς pc. male.

Ibid. καταμανθάνων. καταλαμβάνων pa. in contextu, fed id punctis inferne notatum, & καταμανθάνων in ora.

Verf. 13. συμβεβλῃκέναι. συμβεβηκέναι vulgo omnes. Parui vero VPTONO, monenti: „Omnino lege cum noftro

nostro cod. *συμβεβληκέναι*: ut supra [vs. 12.] *συνέβαλον*, mox infra *συμβάλλειν*." — Apud Polyb. X. 3, 1. & X. 9, 3. mendose codices omnes *συμβεβηκότων* pro *συμβεβιωκότων* dederant. In *συμβεβλημ.* h. l. cum Vptoni cod. consentit noster pb. Et sic jam olim correxerat Salmasius. Mox rursus in *Φιλοσόφῳ συμβάλλειν* consentiunt pab. cum edd. ubi *συμβαίνειν* est in pc. Conf. IV. 12, 7.

Ibid. *εἴ τι ἔχω.* *εἴ τι ἔχω ἐγὼ καλ. δογμ.* pb. commode, si deinde sequeretur, *εἴ τι ἔχεις σύ*, quod tamen nullus habet codex.

Vers. 14. *ἐσολοίκιζεν, ἐβαρβάριζε.* „Vox *ἐβαρβάριζε* non est glossema. Vide Zenonem apud Laërt. VII. 59." VPTON.

Vers. 15. *ἂν πρὸς τούτοις, Φησὶν, ὦ, ἀγρὸν οὐχ ἕξω.* Sic rectissime ante Vptonum editiones omnes, *ἂν πρὸς τούτοις — ὦ*, quae optime Wolfius interpretatus erat: *at si istis occupabor.* De uno verbo *Φησὶν* dubium movit idem interpres, pro quo *inquis* in versione posuit, tamquam *Φῂς* legendum putasset; quod & nobis in mentem venerat, sed absque codicum auctoritate obtrudi nunc Epicteto non debet. Neque vero ita verbum illud hic acceptum velim, ut ab Arriano insertum, & ad illum hominem, cum quo nunc disserit Epictetus, referendum: sed Epictetus hoc verbo *Φησὶν* ita utitur ut saepe aliàs vidimus, (conf. I. 4, 9. not. I. 17, 15. not.) pro *Φησί τις*, *dicit aliquis*, *regerit aliquis*. Neque enim necesse est, ut ad illum unum continuo conversa oratio Philosophi intelligatur; sed, sicut jam modo in plurali numero *εἰσέρχεσθε* dixerat, sic nunc, ne perpetuo eumdem illum unum directe increpare velle videatur, alium quempiam fingit sibi respondentem: quare etiam nunc non honorem & dignitatem, quae praecipue curae erat Gnossio nostro homini, commemorat, sed alias res, agrum, pretiosa vasa, greges. Hoc vero loco nescio quid humani passus VPTONVS est, ut codicis sui auctoritate deceptus optimam scripturam non modo cum prava, sed cum ea permutaret, cui nulla prorsus sententia inesset. Sic enim ille edidit: *Ἀλλ' ἂν παρὰ τούτοις, Φησὶν, ὡς ἀγρὸν οὐχ ἕξω, ὡς οὐδὲ σύ.* Quae in versione sic reddidit: *At si praeter haec, inquis, agrum non habebo, ut neque tu.* Quae in Notis quidem quodammodo retractavit, sed ita, ut Graecis certe, quae ibi adfert, non constet ratio. Nam postquam ea, quae in

in contextu posuerat, eodem modo in Notis repetiit, hæc subjicit: „Noster codex legit παρὰ, & ὡς ἀγρὸν, cæteri libri πρὸς, & ὦ ἀγρόν. Forsan hoc modo, Ἀλλ' ἂν πρὸς τούτοις, Φησὶν, ἀγρὸν οὐχ ἕ. id est: *Si philosophi vitam egero, rebus externis non addictus, nec agrum, nec pocula, nec jumenta habebo, sed ut tu, Epictete, pauper fiam & despectus.*" — Vbi primum moneo, in nulla editione esse ὦ ante ἀγρὸν, sed verbum ὦ, ad πρὸς τούτοις referendum, ἂν πρὸς τούτοις ὦ. Deinde, quod in correctione, quam proponit, verbum ὦ omisit: id si consulto factum, nulla profecto ne sic quidem sententia verbis inest; si per errorem omissum ibi verbum, si id adjectum vir doctus voluerat, non erat, cur scriberet „Forsan hoc modo," quasi ea ipsius conjectura esset, quæ erat ipsissima & consentiens superiorum omnium editionum lectio. πρὸς τούτοις cum editis dant nostri codices omnes, & in ὦ consentiunt pab. sed ὡς ἀγρὸν prave habet pc. ut Vptoni codex.

Ibid. κτῆνη καλὰ, ὡς οὐδὲ σύ. Verba hæc, cum per operarum errorem in ed. Cant. & Lond. omissa essent, restituit Vpt. Superiora verba, ποτήρια ἀργυρᾶ οὐχ ἕξω, ὡς οὐδὲ σύ· omisit pb. Pc. vero scribit, ποτήρια γὰρ ἀργυρᾶ *&c.*

Vers. 16. ἀρκεῖ ἐκεῖνο εἰπεῖν. ἐκεῖνον εἰπεῖν pb.

Ibid. πτωχότερός μου εἶ. Carent εἶ pab.

Vers. 17. ταράσσεσθαι. ταράττεσθαι pc.

Vers. 18. Πάτρων, οὐ πάτρων. „Qui Romæ aliquid ambiebant, sine *patronis* non facile quicquam a Cæsaribus impetrabant. Epictetus igitur, qui nihil ambiret, patronos non curabat." WOLFIVS.

Ibid. τί μοι μέλει, σοὶ μέλει. Corrupte pc. τί μοι λέγεις· σοὶ μέλλει.

Ibid. σὺ χρυσᾶ σκεύη, ὀστράκινον. τὸν λόγον *&c.* „Interpretationis caussa scribuntur hæc verba ad oram nostri codicis: συνυπακουστέον· ἐγὼ ὀστράκινα τὰ σκεύη, χρυσοῦν τὸν λόγον, καὶ τὰ ἑξῆς." VPTON.

Vers. 20. ἢ ἀλύετε. *aut huc illuc oberratis, discurritis, vagamini.* Fidenter sic correxi, & post hoc verbum orationem distinxi. Vulgo omnes, consentientibus libris, ἢ ἀναλύετε, (ἢ ἀναλύητε pc.) quod verbum in ed. Ven. Bas. Lond. anon. & Vpt. absque distinctione cum sequentibus verbis conjungitur; in Gen. Col.

Col. & Cant. interposito puncto a seqq. separatur, casu magis, quam consilio. In qua scriptura miror quo pacto ita adquiescere potuerint interpretes, ut ne dubitationem quidem ullam vel verbulo significaverint. Vertit Schegkius: *disputatis quare philosophus non eleganter loquatur.* In eamdemque sententiam Wolfius: *explicatis cur philosophus non expoliat orationem suam;* quam versionem fideliter tenuit Vptonus. Perspecte quidem SHAFTESBVRIENSIS monuerat, verba illa διὰ τί ὁ φιλόσοφος &c. interrogative esse accipienda, quemadmodum superiora διὰ τί μὴ φιλοτεχνήσω, in quo eum secutus sum: sed quo pacto verbum ἀναλόετε acceperit, non declaravit. Mihi, in omnem partem versanti hoc verbum, haud dubie corruptum illud visum erat, & in ἀλύετε mutandum: jamque in contextu hoc ipsum reposueram, quum eamdem emendationem jam olim a Salmasio vidi commendatam.

Ibid. μὴ ἐξεργάσηται. Sic scripsi cum pbc. Vulgo ἐξεργάσεται in indic. ne sic quidem male; nempe hoc, in futuro tempore; illud, in aoristo.

Ibid. τὸν αὐτοῦ λόγον. αὑτοῦ pb.

Vers. 21. Σὺ κρυστάλλινα, ἐγὼ τὰ τοῦ ψευδομένου· σὺ μούῤῥινα, ἐγὼ τὰ τοῦ ἀποφάσκοντος. Nescio verbum ne interciderit, μεταχειρίζῃ, φιλεῖς, aut aliud in hanc fere sententiam, *tu hæc tractas, laudas,* hæc *te delectant;* an e superiori oratio huc trahi intelligique possit verbum ἐξεργάζῃ, *tu* in his *laboras,* his *occuparis.* κρυστάλινα simplici litera λ scripsi cum ed. Ven. & pabc. quod citra necessitatem in κρυστάλλινα mutarunt posteriores editores. μούῤῥινα recte pac. cum editis; μούρινα pb. *Crystallina* & *Murrhina* sive *Myrrhina*, nempe vasa & pocula præsertim, magno in pretio fuisse apud veteres satis notum, de quibus Plinius XXXVII. 2. ex professo egit, & alii passim mentionem fecerunt; quod & VPTONVS noster in Indice notavit, ubi etiam monuit, μύῤῥινα potius, quam μούῤῥινα, scribendum videri. Sed eidem viro docto quid acciderit, difficile dictu, quod eadem *crystallina* & *murrhina* nunc hic ab Epicteto *captiosa quædam argumentationum genera* dici contenderet. „Hinc, inquit, (nempe *a crystallinis & myrrhinis poculis*) facta allusione, excogitavere Stoici *argumentationum captiosa quædam genera*, quæ vocabant Κρυστάλλινα & Μύῤῥινα. Nam Dialecticarum plagarum

rum amantiſſimi erant, nova nomina ſubinde aucupantes, eaque ex rebus leviſſimis, ne dicam prorſus ridiculis.* (*In Indice, voc.* Κρυσταλλ. *&* Μυῤῥ.) Cui refellendo commento ut immoremur, nemo, puto, exſpectaverit. Τὸν ψευδόμενον quidem, nempe λόγον, eſſe ex earum numero ratiuncularum, quibus delectabantur olim Stoæ alumni, ſatis notum eſt. De quo dictum ad II. 17, 34. Eodem pertinet ὁ Ἀποφάσκων, *Negans*, vel *Inficians;* cujus quidem quænam potiſſimum fuerit ratio, nusquam proditum reperio. Mentionem ejus ab aliis e veteribus factam notavit VPTONVS in *Notis ad hanc vocem:* „Meminit Clemens Alex. Strom. lib. IV. περὶ ψευδαποφάσκοντος λόγου. [p. 402. edit. Sylburg. ubi eodem loco hunc ponit cum κερατίνῳ, διαλεληθότι, κροκοδειλίνῳ, σωρίτῃ, & ἐγκεκαλυμμένῳ, pro quo perperam ibi ἐκκεκαλ. in ea quidem, qua utor, editione legitur.] Scripſit autem Chryſippus, περὶ Ἀποφάσκοντος, *de Negatione;* [rectius, *de Negante*, vel *Inficiante*, ſcil. ratione.] item, Λόγοι Ἀποφάσκοντες. Laërt. VII. 197.“

Verſ. 22. Τοῖς εἰς στενόβρογχον κεράμιον καθιεῖσι τὴν χεῖρα. „Fortaſſe τοῖς παιδίοις εἰς στ. Nam virum ea de cauſſa ejulare ineptum fuerit.“ WOLFIVS. — „Noſter codex, pro στενόβρογχον, habet στενόστομον. Certe autem excidiſſe videtur παιδίοις. Vnde, ad normam græce conſtructionis, δύναται & κλαίει, verba numeri ſingularis, & παιδία neutrum plurale.“ VPTON. — στενόστομον, quod habet Vptoni codex, haud dubie ex interpretatione eſt. In vulgatum conſentiunt pab. In pc. vero corrupte ſcribitur εἰς κενόχρογχον, ſed in marg. alia manu, εἰς στενόστομον. Et ego utique vocabulum παιδίοις deſideraveram; & miratus ſum, perinde ignorare illud libros omnes.

Ibid. μὴ πολλῶν ἐπιθύμει, καὶ οἴσεις. „καὶ οἴσεις, *&* *feres*. Puto legendum καὶ εὑρήσεις.“ WOLFIVS. — „Hanc Wolfii lectionem admittendam cenſeo: niſi forſan luſus ſit verborum: ἄφες ὀλίγα — — καὶ ἐξοίσεις. καὶ σὺ ἄφες — — καὶ οἴσεις.“ VPTON. Nil variant libri. οἴσεις, *feres*, *tenebis* quæ deſideras. Quamquam enim φέρεσθαι, in medio genere, uſitatius eſt hac notione; tamen nec activum eadem notione inuſitatum, ut in illa dictione μισθὸν φέρειν, & ſimilibus. Confer IV. 10, 29.

CAPUT X.

Verſ. 1. Ἑκάστου δόγματος *&c.* „Confer M. Anton. III, 13. atque ibi Gatakerum." VPTON.

Verſ. 2. Μηδ' ὕπνον *&c.* Notiſſimi verſus ex Aureis Carminibus, quæ Pythagoræ tribuuntur.

Ibid. ἡμερινῶν dedit noſter pc. ut eſt in editt. & msstis Carm. Aur. Vulgo h. l. ἡμεριῶν edebatur, & ſic pab.

Ibid. λογιάσασθαι ἕκαστα. „Editiones aureorum carminum, quas ego quidem viderim, habent τρὶς ἕκαστον ἐπελθεῖν." WOLFIVS. — „Conſule Hieroclem, edit. Needh." VPTON.

Verſ. 3. τί μοι δέον οὐκ ἐτελέσθη; „Sic apud Hieroclem; [& in omnibus Carminum editionibus, unde huc adſcivit Vptonus.] At in editionibus Arriani, τί μοι δέον ἐκτετέλεσται; Tamen editio Salmant. * ἐκτετέλεσται, & in marg. * οὐκ ἐτελέσθη." VPTON. — οὐκ ἐτελέσθη eſt etiam in noſtro pa. Sed pbc. cum olim editis conſentiunt.

Ibid. ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου. Et hoc ex Carminibus editis huc invexit Vptonus. Editi & ſcripti libri Arrianei omnes, ἀρξ. δ' ἀπὸ τοῦδε. Quod fortaſſe teneri debuerat, quandoquidem nihil impedit, quo minus ſic ab Arriano ſcriptum credamus.

Ibid. δειλὰ μὲν ἐκπρήξας. δεινὰ olim apud Arrianum edebatur. „At recte noſter codex & ms. Pariſ. δειλὰ, i. e. *mala, improba;* quo ſenſu ſæpe utitur Theognis." VPTON. — Sic & Carmina edita, cum hoc loco, tum ſuperioribus verſibus, λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοί. δειλὰ h. l. habet pab. Sed verbum ἐκπρήξας ex Carminibus primus huc tranſtulit editor anon. Lond. & tenuit Vpton. Arriani libri edd. & msſti omnes, μὲν ῥέξας, quod jugulat metrum.

Ibid. ἐπιπλήσσεο recte pabc. Et ſic apud Noſtrum jam ex Carm. reſtituit editor Genev. & ſeqq. Perperam ἐπιπλήσσε ed. Ven. & Baſ.

Verſ. 4. οὐχ ἵνα δι' αὐτῶν ἀναφωνῶμεν, ὡς διὰ τοῦ Παιὰν Ἄπολλον. „Locus valde corruptus. Omiſſa quoque quædam videntur, ſicut infra, Ποῦ πότ' ἀπελθόντα. Nihil boni ſenſus ex his verbis elici poteſt; neque ulla ſine libris hujusmodi locis adhibenda eſt medicina." VPTON. — Ego vero, quid tandem difficultatis aut obſcuri-

obſcuritatis admodum invenerit Vir doctus in his verbis, non vidi. Plane hoc mihi dicere viſus erat Philoſophus: *Ad uſum hos verſus in promtu habere debes, non ad oſtentationem.* In eamdem ſententiam & Wolfius accepit; cujus ipſam verſionem, ab Vptono repetitam, nos quoque tenuimus; niſi quod *Pæan Apollo!* pro eo quod ille poſuerat, *Proh Jupiter!* repoſuerimus. Perperam ἀναφανῶμεν pro ἀναφῶν. habet pc.

Verſ. 5. τὰ πρὸς τοῦτο, ſcil. δεῖ κατέχειν χρηστικῶς. *Quæ eo pertinent, debemus in promtu habere.* Tum μή, ἂν *&c.* per aſyndeton, pro καὶ μή, vel μηδ'.

Ibid. Ἂν ἐγὼ ἔτι φιλοσοφήσω, *&c.* Sunt verba hominis, qui, cum febri cruciatur, non ſolum obliviſcitur præceptorum, quæ in ſcholis philoſophorum audiverat; ſed etiam ejurat, ſe ad illa ſtudia non rediturum, quæ contra febrim nihil juvent. *Si ego dehinc ad philoſophandum rediero, quidvis mihi eveniat!* γινέσθω ſcripſi cum pabc. & editt. vett. γενέσθω caſu h. l. intraverat in ed. Cant. & inde in Lond. & Vpt.

Ibid. Ποῦ ποτ' ἀπελθόντα, τοῦ σωματίου ἐπιμελεῖσθαι, εἴ τε καὶ πυρετὸς οὐχ ἔρχεται. Nihil mutant libri, niſi quod non modo poſt ἐπιμελεῖσθαι, ſed & poſt σωματίου, vulgo incidebatur oratio. Nos poſt σωματίου ſuſtulimus diſtinctionem, (quam & codices noſtri ignorabant) & poſt ποῦ ποτ' ἀπελθόντα repoſuimus. WOLFIVS in Notis iſta verba ſic citavit, quaſi Τοῦ ποτ' ſcriptum eſſet; at in Ποῦ ποτ' conſentiunt libri omnes. Eſt autem illius Interpretis Adnotatio ad hunc locum hujusmodi: „Locus videtur & corruptus eſſe & mutilus; nec venit in mentem quicquam quod ſatis placeat. Ego, ut aliquid dicerem, ita converti, quaſi ſcriptum fuiſſet: δεῖ τοῦ νοῦ ποτ' ἀπελθόντα τοῦ σωματίου ἐπιμελεῖσθαι, εἴτε πυρετὸς ἔρχεται, εἴτε καὶ οὐχ ἔρχεται." — Proinde in verſione ſic ille ſcripſerat: *Vt mens tandem curetur, eſt recedendum a corpore, ſive veniat febris, ſive non veniat.* Quæ ipſa ad verbum tenuit Vptonus; quem paulo ante vidimus hunc locum pro deſperato habentem. Nec ego profiteri auſim, ſatis certi quid me habere, quod ad declarandum id, quod obſcuri habere poſſit hic locus, valeat: ſed ita mihi viſum erat, ineſſe illis verbis eam fere ſententiam, quam in verſione expreſſi. *Quocumque potius abire præſtabit, & corporis curam gerere, ſi qua ratione efficere poſſim, ut febris*

febris mihi non obrepat; vel, *si modo febris eo* (nempe, quo abeo, quo me conversurus sum) *non veniat*; id est, *si modo febrim effugiam*. Denique videndum puto, ne εἴ γε pro εἴ τε legendo omnis evanescat difficultas: nisi potius est elliptica locutio, ex eo genere quod Hoogeveen in Doctr. Particular. XVI. 8, 9. ex Thucyd. IV. 22. adnotavit; quo fiet, ut intelligendum sit, εἴτε καὶ ἔρχεται πυρετὸς, εἴτε καὶ οὐκ ἔρχεται, prorsus ut conjectaverat Wolfius. Cæterum animadverti velim, priora verba e nescio quo poëta petita videri. Certe, si modo ἀπελθόντας pro ἀπελθόντα legeris, erit perfectissimus fere hexameter:

Ποῦ ποτ' ἀπελθόντας, τοῦ σωματίου ἐπιμελεῖσθαι.

Ac fortasse ne ipsum quidem singularem ἀπελθόντα, utpote in cæsura positum vocabulum, metri ratio respuerit.

Vers. 6. Ἂν ἔτι ἐγὼ παρασκευάσωμαι. „*Si adhuc paravero me*. Sententia postulare videtur: *Cum jam præparatus fuero*. Hoc enim vult, opinor: Ab exercitatione non desistendum, etsi non plane paratum casus aliquis oppresserit; sicut pancratiasta, plagis acceptis, a certamine non desistat, sed potius exerceatur." WOLFIUS. — Vtique ea fere mens est Epicteti, quam Wolfius hic exposuit; eaque sententia minime obscure in Græcis verbis inesse videtur. At ab eadem sententia mirum quantum ejusdem Wolfii latina versio aberrat, quæ sic habet: *Ubi me æquo animo ad casus humanos paravero, quidvis fiat*. Quæ verba rursus intacta relicta fuisse ab Vptono, merito mireris. Hoc dicit Epictetus: *Tu, quum ais: si dehinc ad philosophandum rediero, quidvis mihi eveniat! perinde facis, ac si diceres: si dehinc porro me exercuero ad ferendos æquo animo fortunæ casus, quidvis mihi eveniat!* Hoc ipsum autem, ὃ θέλει γινέσθω, *quidvis eveniat*, non ita capiendum, ut cepisse interpretes videntur, *veniat quicumque casus!* sed est formula juramenti, idem valens, atque, *dispeream! quavis me sorte dignum judicabo!* Perperam h. l. θέλεις, pro θέλει, habet pc.

Ibid. πληγὰς λαβών. „Vide infra, ad III. 15, 4." VPTON.

Vers. 7. διαίρεσθαι. Temere & mendose διαίρεσθαι ed. Gen. & inde Col. Cant. Lond. anon. δίρεσθαι pbc.

Ibid. τί ὄφελος; „Recte dictum, τί ὄφελος; Namque eis, qui philosophiam nullo loco habent, nihilo minus

minus dura vitæ atque incommoda superveniant." VPTON.

Ibid. ἐφ' ἑκάστου. Vulgo omnes ἀφ' ἑκάστου. Recte autem WOLFIVS: „Lego ἐφ' ἑκάστου τῶν τραχέων." — Et Meibom.: „ἐφ' ἑκάστου forsan." — Quod cum ab Vptono non adoptatum fuerit, ego haud cunctanter recepi; & sic dein scriptum in nostris pab. reperi. Conf. Enchir. c. 3. 4. 9. 10.

Vers. 8. εἰ ἔφαγες ὅσα δεῖ. „Alludit ad ἀναγνοφαγίαν pugilum; de qua vide ad III. 15, 3." VPTON.

Ibid. εἶτ' ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἔργου. Perperam vulgo εἴτ' acuto accentu scribebant cum pa. atque etiam sine apostropho εἴ τε pc. Sed recte εἶτ' pb. circumflexo accentu, pro εἶτα.

Vers. 9. Οὐκ ἔστιν ἐπὶ σοί; Οὐκ ἔξεστιν ἐπὶ σοί. pa. male.

Vers. 10. Ἀλλ' οὐ φιλολογῶ. Hæc quum a Wolfio in versione interrogative essent expressa, *At literis non incumbo?* in Græco pariter interrogationem indicarunt editores Cant. Lond. anon. & Vpt. In Notis vero VPTONVS monuit: „Dele interrogationem." — Nec tamen, cum in Versione Wolfium esset secutus, nunc, quo pacto intellecta hæc verba vellet, declaravit. Ego primum hoc observatum velim, verbum φιλολογεῖν idem fere hic sonare ac φιλοσοφεῖν; quemadmodum etiam apud Plutarchum accipi, post Budæum, adnotavit Henr. Stephanus in Thes. Ac sane pro eodem verbo φιλολογεῖν mox vers. seq. in eadem orationis connexione, tamquam ejusdem potestatis, φιλοσοφεῖν habes. Sic φιλολόγος III. 2, 13. pro φιλόσοφος ibid. vs. 10. Quamquam nihil magnopere interest, si generaliori notione accipias, pro *doctrinæ dare operam*, *bonarum literarum*, *eruditionis studio incumbere:* nam veram *eruditionem* Stoici unam *philosophiam* censebant. Et erat in præceptis Stoicorum, οὐδένα τῶν ἀφρόνων εἶναι φιλόλογον, λογόφιλον δὲ μᾶλλον, μέχρι λαλιᾶς ἐπιπολαίου προβαίνοντα, μηκέτι δὲ καὶ τοῖς ἔργοις βεβαιούμενον τὸν τῆς ἀρετῆς λόγον. ut est apud Stobæum in Eclog. Eth. lib. II. p. 180. extr. ed. Canteri; ubi ἐκβαιούμενον corrupte legitur. Convertit autem se his verbis Epictetus (si modo mentem hujus orationis recte percipio) ad aliud genus hominum, qui in morbo (nam de *morbo* recte ferendo tota hac disputatione agitur) philosophorum præcepta, quibus innutriti erant, obliviscuntur: nempe eorum, qui hoc nomine

mine de morbo conqueruntur, *quod per eum impediuntur, quo minus philosophiæ studio & sermonibus audiendis Philosophorum possint vacare.* Quare hæc verba; Ἀλλ' οὐ φιλολογῶ, ita accipio, ac si dixisset, Ἀλλ' οὐ δύναμαι φιλολογεῖν.

Vers. 12. ἔχεις τὸ τοῦ περιπατοῦντος. Quod ἔπεις b. l. scriptum est in Vptoni editione, operarum culpa factum. De errore monuit Editor in Notis. Temere ἔχῃς hic scribit pc. qui tamen & ipse mox deinde in ἔχεις consentit.

Ibid. ἔχεις τὸ τοῦ πυρέσσοντος. „Alii libri, excepto nostro, habent τὰ τοῦ πυρεσσ. non ita recte. Vide versum præcedentem, τὸ τοῦ περιπατοῦντος. Atque ita hic, τὸ τοῦ πυρέσσοντος legi debet." VPTON. — Cum Vpt. facit pb. Ad τὸ intellige πρᾶγμα, vel τὸ οἰκεῖον, τὸ καθῆκον, aut etiam τὸ καλὸν vel ἀγαθόν. Habes vero etiam in plurali numero, consentientibus libris, vs. 15. ἔχει τὰ αὐτοῦ.

Vers. 13. ποιεῖν τὰ πρασσόμενα, *facere facienda.* Videri poterat in τὰ προστασσόμενα mutandum, *mandata, præscripta* a medico. conf. III. 22, 57.

Ibid. κομψῶς ἔχεις. „Plurima in hisce Dissertationibus non ita longe a stilo Evangelii abludunt, ut olim observabam. κομψῶς ἔχεις. Ita Johann. 4, 52. τὴν ὥραν ἐν ᾗ κομψότερον ἔσχε. Paulo post, (*Vers.* 15.) ἐὰν σὺ θέλῃς, κύριε. Eadem locutio occurrit Matth. 8, 2. Κύριε, ἐὰν θέλῃς. Sed hæc obiter." VPTON. — Norunt sacrarum Scripturarum studiosi, ex professo hoc genus dictionum diligenter adnotatum esse a GEORG. RAPHELIO, in Annotationibus in Nov. Test. ex Polybio & Arriano collectis. De κομψῶς conf. II. 18, 14.

Ibid. τί γάρ σοι ἀγαθόν. τί σοι γὰρ pb. Corrupte δὴ γάρ σοι pc. & caret τί.

Ibid. ὅτε γὰρ ὑγίαινες. Sic recte dederunt pabc. Perperam vulgo ὅταν γὰρ edd.

Vers. 14. τὸ κακῶς ἔχειν. Perperam τὸ καλῶς ἔχ. pa.

Ibid. ἀλλὰ ὁ κόσμος μέλλει ἀνατρέπεσθαι, σοῦ ἀποθανόντος; „Lege interrogative, & verte cum Schegkio: *An, te mortuo, mundus evertetur?*" VPTON. — Nempe olim, cum abesset interrogandi signum, non modo affirmative ista verba acceperat Wolfius, sed & μοῦ pro σοῦ expresserat, *At mundus, me mortuo, corruet:*

 quam

quam versionem intactam sub contextu reliquerat Vptonus,

Verf. 15. Τί οὖν κολακεύεις τὸν ἰατρόν; „Vide Casaub. ad Perf. III. 65.

Et quid opus Cratero magnos promittere montes?“ VPTON.

Ibid. ἐὰν σὺ θέλῃς, κύριε. Vide supra ad vs. 13.

Ibid. ὀφρύν. Sic scripsi cum pab. acute, pro ὀφρῦν, quod vulgo edebatur. Vide ad II. 8, 24.

Ibid. οὕτω καὶ τῷ ἰατρῷ. οὕτω καὶ τὸν ἰατρὸν pc. male.

Ibid. ἔχει τὰ αὑτοῦ. Temere τὰ αὐτοῦ Vpt. cum Lond. anon. Sic tamen & pb.

Verf. 16. ἀλλὰ τὸ ἴδ. ἡγ. ἀλλὰ τί τὸ ἴδιον ἡγεμονικόν. pc. Debebat fortasse ἀλλὰ τί; τὸ ἴδ. ἡγ.

Verf. 17. Ποῦ οὖν ἔτι καιρὸς τοῦ φοβεῖσθαι; ποῦ οὖν ἔτι &c. Vtrobique pro ἔτι dat ἔστι pa. minus recte.

Ibid. περὶ τῶν μηδενὸς ἀξίων. „Sic noster codex: alii περὶ τοῦ μηδενὸς ἀξίων.“ VPTON. — Nempe sic edd. at in περὶ τῶν consentiunt pabc.

Verf. 18. οὐ δεῖ προηγεῖσθαι τῶν πραγμάτων, ἀλλ' ἐπακολουθεῖν. *Non oportet praeire rebus, sed eas sequi.* Stoico huic praecepto Horatius Aristippeum illud opponit:

Et mihi res, non me rebus, submittere conor.

Epist. I. 1, 19. Vtrumque sapiens, si recte capiatur. De Nostri sententia conf. I. 12, 17.

Verf. 19. Οὐκ ἔδει οὕτω μοι προσενεχθῆναι τὸν ἀδελφόν. „Pro τὸν ἀδελφὸν, lego τὸν ἰατρόν.“ COM. SHAFTESBVR. — „Certe de Medico supra verba fecit. Sed vide Enchir. c. 43.“ VPTON. — Adfert hoc exemplum Philosophus declarandi caussa illius praecepti, quod modo dedit, non praeire nos debere rebus, sed eas sequi; tum respicit id quod vs. 17. dixerat, ποῦ ἔτι καιρὸς ὀργῆς;

CAPVT XI.

Verf. 1. ὡς ἐκ νόμου διατεταγμένας κολάσεις. „Νόμος θεῖος, *Lex divina* quae sit, vide III. 24, 32 sq. Confer Xenoph. Ἀπομνημ. lib. IV. c. 4. sect. 21 sqq.“ VPTON.

Verf.

Verf. 4. Ξεῖν', οὔ μοι θέμις ἐστ', *&c.* „Homer. Ὀδυσσ. ξ'. 55 fqq.

Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, [προσέφης,] Εὔμαιε συβῶτα·
Ξεῖν', οὔ μοι θέμις ἔστ', οὐδ' εἰ κακίων σέθεν ἔλθοι,
ξεῖνον ἀτιμῆσαι· πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες
ξεῖνοί τε πτωχοί τε.

Sic Odyff. *ι*. 270 fq.

Ζεὺς δ' ἐπιτιμήτωρ ἱκετάων τε, ξείνων τε,
Ξείνιος, ὃς ξείνοισιν ἅμ' αἰδοίοισιν ὀπηδεῖ.

Magna apud antiquos hofpitii neceffitudo, & vindex illius violatæ neceffitatis erat Ζεὺς Ξένιος, *Jupiter Hofpitalis.* Virgilius Aeneid. I. 735.

Jupiter, hofpitibus nam te dare jura loquuntur.

Cleanor in Cyri Ἀναβ. γ'. οὐδὲ Δία Ξένιον ᾐδέσθη. Vide Aelian. lib. IV. cap. 1. Vlyffes in Euripidis Cyclope, vf. 352.

Σύ τ', ὦ φαεννῶν ἀστέρων οἰκῶν ἕδρας,
Ζεῦ Ξένι', ὅρα τάδ'.

Et tu, lucidarum ftellarum qui habitas fedem, ô Jupiter Hofpitalis, hæc vide. Sic hunc locum lege. Conf. quoque Homer. Iliad. ρ'. 484. [immo Odyff. ρ'. 485 fqq.] ubi ait, Deos fimiles hofpitibus fæpe inter homines verfari; ad quem locum refpicit Plato in Sophift. p. 216. vol. I. ed. Steph. Κατὰ τὴν χθὲς ὁμολογίαν, ὦ Σώκρατες, ἥκομεν αὐτοί τε κοσμίως, καὶ τόνδε τινὰ ξένον ἄγομεν· τὸ μὲν γένος ἐξ Ἐλέας, ἑταῖρον δὲ τῶν ἀμφὶ Παρμενίδην καὶ Ζήνωνα, μάλα δὲ ἄνδρα φιλόσοφον. (Sic hunc locum lego; tamen dant libri ἕτερον — — — ἑταίρων. Nam nefcio quis in margine corrigebat ἑταῖρον pro ἕτερον, quæ vox poftea corrupta in contextum irrepfit.) ΣΩ. Ἆρ' οὖν, ὦ Θεόδωρε, οὐ ξένον, ἀλλά τινα θεὸν ἄγων, κατὰ τὸν Ὁμήρου λόγον, λέληθας; ὅς φησιν ἄλλους τε θεοὺς τοῖς ἀνθρώποις, ὁπόσοι μετέχουσιν αἰδοῦς δικαίας, καὶ δὴ καὶ τὸν Ξένιον οὐχ ἥκιστα θεὸν συνοπαδὸν γιγνόμενον, ὕβρεις τε καὶ εὐνομίας τῶν ἀνθρώπων καθορᾶν." VPTON. — Olim apud Noftrum, Ξεῖν' οὔ μοι θέμις ἐστὶν edebatur in Ven. & Baf. quemadmodum eft in codice noftro pb. contra metrum. ἔστ', ut recte apud Homerum editur, repofuerunt editores Gen. Col. & fequentes; & fic habent mssti noftri pac.

Verf. 5. πρόχειρον ἔχειν. „Supple μέμνησο." VPTON. — Adnotaverat ad h. l. MEIBOMIVS: „δεῖ adderem." — Quo adſumento facile quidem caremus.

Ibid. οὔ μοι θέμις ἔστ'. Ferri h. l. poterat ἐστὶν, quod nunc rurſus, ficut præced. verſu, habet noſter pb. Sed nec male in ἔστ' h. l. conſentiunt editi omnes & pa. In pc. quidem, perpetuo ſcribæ illius errore, omiſſa ſunt verba τοῦτο οὖν usque σέθεν ἐλθοι.

Ibid. πατέρ' ἀτιμῆσαι. Vulgo fic edebant πάτερ, ἀτιμῆσαι. ut πάτερ vocativus caſus eſſet; & ſic noſter pb. Sed, quemadmodum apud Homerum eſt ξεῖνον ἀτιμῆσαι, in quarto caſu, ſic & apud Noſtrum πατέρ' (pro πατέρα) in accuſativo ex analogia jam correxeram, quum eodem prorſus modo in noſtris codd. pac. ſcriptum inveni.

Ibid. τοῦ Πατρῴου. „Ζεὺς Πατρῷος. Vide Xenoph. Κύρου Παιδ. ά. [c. 6. ſect. 1.] Ariſtoph. Nub. vſ. 1470. atque ibi Spanhemium." VPTON.

Verf. 6. καὶ ἐπ' ἀδελφῷ. Sic editi & ſcripti noſtri libri omnes; quamquam convenientius & ſermonis uſui adcommodatius fuerat ἐπ' ἀδελφοῦ, quemadmodum modo ajebat ἐπὶ πατρὸς, & Enchir. c. 52. ἐπὶ παντὸς πρόχειρα ἑκτέον ταῦτα. Conf. not. ad Enchir. c. 3.

Ibid. τοῦ Ὁμογνίου. „Sapienter & docte Aratus, quem Virgilius etiam eſt imitatus, quum inquit: *Jovis omnia plena.* In libello, qui inſcribitur Ariſtoteli de Mundo, ſic ſcriptum legitur de cognominibus Jovis: Εἷς δὲ ὢν, πολυώνυμός ἐστι, κατονομαζόμενος τοῖς πάθεσι πᾶσιν ἅπερ αὐτὸς νεοχμεῖ. καλοῦσι γὰρ αὐτὸν καὶ Ζῆνα, καὶ Δία, παραλλήλως χρώμενοι τοῖς ὀνόμασιν, ὡς κἂν εἰ λέγοιμεν δι' ὃν ζῶμεν. Κρόνου δὲ καὶ Χρόνου λέγεται, διήκων ἐξ αἰῶνος ἀτέρμονος εἰς ἕτερον αἰῶνα· ἀστραπαῖός τε, καὶ βρονταῖος, καὶ αἴθριος, καὶ αἰθέριος, κεραύνιός τε καὶ ὑέτιος, [ἀπὸ τῶν ὑετῶν, καὶ κεραυνῶν, καὶ τῶν ἄλλων καλεῖται. καὶ μὴν ἐπικάρπιος μὲν, ἀπὸ τῶν καρπῶν·] πολιεὺς δὲ ἀπὸ τῶν πόλεων ὀνομάζεται· γενέθλιός τε, καὶ ἕρκειος, καὶ ὁμόγνιος, καὶ πάτριος, ἀπὸ τῆς πρὸς ταῦτα κοινωνίας· [ἑταιρεῖός τε, καὶ φίλιος, καὶ ξένιος, &c.] Reliqua, qui volet, in libello hoc perlegat." SCHEGKIVS. — Eumdem Ariſtotelis, vel Theophraſti, (ut ait) librum hoc loco laudavit Shafteſburius, referente Vptono. Habes iſta verba cap. 7, 1, ed. Batteux, p. 107 ſq.

CAPVT

CAPVT XII.

Verf. I. Τὰς ἀσκήσεις οὐ δεῖ διὰ τῶν παρὰ φύσιν καὶ παραδόξων ποιεῖσθαι. „Hoc M. Antoninus I. 7. vocat φαν]ασιοπλήκτως ἀσκητικόν." VPTON.

Verf. 2. Δύσκολον γάρ ἐστι. Sic verba ista ordinavit Vptonus, præeunte fortaſſe codice ipſius: ſic certe dant noſtri pbc. Olim δύσκολόν ἐστι γὰρ edebatur, ut habet pa.

Ibid. τὸ ἐπὶ σχοινίου περιπατεῖν. „Seneca de Ira, lib. II. c. 13. *Quid enim magnificum conſequitur ille, qui meditatus eſt* per intenſos funes ire? *qui ſarcinæ ingenti cervices ſupponere?* Vbi, pro *intenſos*, malim *extentos*, uti Horat. Epiſt. lib. II. 1, 210.

Ille per extentum funem *mihi poſſe videtur*
ire *poëta.*

Ibid. ἢ φοίνικα ἱστάνειν. „*Phoenicem* aut *palmam ſtatuere* vel *erigere*, quid ſit, ignoro. Niſi forte de Phœnice ave ſculptili ſit intelligendum: cujusmodi eſt Norimbergæ ligneus papagallus, qui altiſſimæ trabi impoſitus, ſagittis petitur. τὸ ἱστάναι Suidas στῆσαι interpretatur." WOLFIVS. — „Ἀσκηταὶ compedes ſibi induebant, & totum diem ſic ambulabant ἀσκήσεως χάριν, quod χοίνικα ἱστάνειν dixit Arrianus: ita lege pro φοίνικα. Diximus in libro de Inſtrumentis Muſicis." SALMASIVS *Exercit. ad Solin.* p. 1329. — „Hæc Salmaſius; ſed tamen ſic quoque mox legitur, vſ. 9. [φοίνικα στῆσαι.] & explicare aggreditur Bulingerus de Theatro, lib. I. c. 41. οἱ φοινικοβατέον]ες apud Lucian. de Dea Syria, [c. 29.] ſunt qui palmas pedibus manibusque tenentes quaſi ἡνιοχοῦν]ες inſcenderent. Neſcio (inquit Bulingerus) an apud Arrianum φοίνικας ἱστάναι ſit *deſtituere ac erigere palmas uti liceat* φοινικοβατεῖν. Id eſſe arbitror, ligna præcelſa erigere, ad quorum culmen fune arrepto pedibus manibusque eniti & evadere poſſis." VPTON. — Solent paſſim rure, feſtis quibusdam diebus, hoc uti exercitationis genere juvenes, ut, deſtituto in terram prænlto ſtipite, audaciſſimus & ſolertiſſimus quisque in ſummum culmen eniti, non funis ope, ſed uno manuum pedumque adminiculo, contendat.

Ibid. ἀνδριάν]ας περιλαμβάνειν. „Sic IV. 5, 14. Enchir. c. 47. Dicitur Diogenes nudus media hyeme [ſolitus] ſtatuas ampleſti. Diog. Laërt. VI. 23. Χειμῶνος δὲ

δὲ ἀνδριάντας κεχιονισμένους περιελάμβανε, πανταχόθεν ἑαυτὸν συνασκῶν. *Hyeme statuas nive perfusas complectebatur, omni ex parte se ipsum ad laborum tolerantiam exercens.* Hoc genus ἀσκήσεως, quippe quod habeat in sese nimiam ostentationem, improbat Epictetus. Vide Enchir. c. 47. [cap. 70 ex recens. Wolf.] quem locum perperam interpretatur Simplicius in Commentario." VPTON. Confer Gatak. ad M. Anton. I. 7.

Vers. 3. οὐκ ἔστι τὸ δυσκ. οὐκέτι τὸ pc. male.

Vers. 4. Ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει ἀκωλύτως ἀναστρέφεσθαι. „Malim ἐν ὀρέξει." WOLFIVS. — Et sic fidenter corrigere jussit Salmasius. Et ego pariter præpositionem desiderabam, quam in simili dictione aliâs adjectam habemus; veluti I. 4, 1. II. 23, 42. III. 22, 43. III. 24, 86. IV. 1, 69. *&c.* Ac fuit quum suspicarer, proxime præcedens verbum ἐκπονηθῆναι temere e superioribus esse repetitum, cum sic scribi debuisset: τί δ' ἔστι τὸ προκείμενον; Ἐν ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει ἀκωλ. ἀναστρ. ut extrudendæ voculæ ἐν occasionem dederit adfinis sonus literæ ν, in quam desinebat vox præcedens: quo de errore monui ad II. 6, 25. Conf. ad Enchir. cap. 2, 1. Sed in vulgatam lectionem pertinaciter consentiunt libri omnes, quam & ferendam hactenus putavi, ut dativi ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει non a verbo ἀναστρέφεσθαι, sed ab adverbio ἀκωλύτως penderent: quemadmodum enim recte dicitur οὐ κωλύεσθαι τῇ ὀρέξει, *non prohiberi vel impediri quoad adpetitionem*, similiter etiam dici poterit ἀκώλυτος ὀρέξει, tum & ἀκωλύτως ὀρέξει ἀναστρέφεσθαι. De re, quæ hic agitur, hæc notavit VPTONVS: „Hic locus est primus, uti supra monui. [ad lib. III. c. 2. init.] Mox vs. 13. locus secundus. Versu 14. locus tertius.

Vers. 5. ἐὰν ἔξω ἐάσῃς ἀποστρέφεσθαι αὐτήν. „Confer Enchir. cap. 23." VPTON.

Vers. 6. εἰθισμένων ἡμῶν. ὑμῶν pabc. perperam.

Ibid. δεῖ τῷ ἔθει τούτῳ ἐναντίον ἔθος ἀντιθεῖναι. „Vide I. 27, 3 sqq. II. 18, 25. Cicero Tusc. Disp. II, 16. *Consuetudinis magna vis est. Pernoctant venatores; nive in montibus uri se patiuntur. Inde pugiles cæstibus contusi, ne ingemiscunt quidem.* Sic locum lego & distinguo. Recte, *Inde;* i. e. ex vi consuetudinis." VPTON.

Ibid. ὅπου ὁ πολὺς ὄλισθος τῶν φαντασιῶν. „Conf. Enchir. cap. 33, 15. [c. 54. e Wolfii recens."] VPTON.

Vers.

Verf. 7. ἀνατοιχήσω ἐπὶ τὸ ἐναντίον. Vulgo omnes ἂν ἀτυχήσω, fcripti editique. Vbi WOLFIVS notavit: „Forte ἀνισοτοιχήσω, ut fupra ὡς ἐπὶ πλοίου ἀνισοτοιχοῦντα; vel ἀνατειχίσω, παρὰ τὸ τειχίζειν." — VPTONVS vero: „Hæc verba [fcil. ad quæ provocavit Wolfius] in hisce Dissertationibus non occurrunt. Pro ἂν ἀτυχήσω legit Salmafius, ἀνακυκλήσω. Quid fi, ἀναχωρήσω? *me recipiam ad contrariam partem.*" — Ego leviffima mutatione ἀνατοιχήσω corrigendum putavi. Nihil frequentius permutatione υ vocalis & οι diphthongi, ex fimilitudine pronunciationis qua utebantur librarii. Dicitur autem ἀνατοιχεῖν, & quod huic fynonymum perhibetur διατοιχεῖν, proprie de *navi*, cum adverfo vento *oblique fertur, modo in hoc latus, modo in illud inclinans*, ut intelligitur ex Suida in Διατοιχεῖ, collato cum Polluce I. 114. ubi vide quæ monuit Kühnius. Neque movere nos debet, quod apud eumdem Pollucem & apud Phrynichum p. 62. & 194. præcipitur, exquifitius & rectius διατοιχεῖν dici, quem ἀνατοιχεῖν. Vt enim taceam, exquifitam Græcæ dictionis rationem non anxie curaffe Epictetum; (conf. III. 9, 14.) ex ipfa verbi compofitione intelligi videtur, differre nonnihil inter διατοιχεῖν & ἀνατοιχεῖν, ut hoc non tam fit *modo in hoc, modo in illud latus inclinare*, quam *inclinari rejicique in latus oppofitum ei, in quod paulo ante inclinabat navis*: quo magis etiam commode apteque ἀνατοιχήσω dicit Epictetus, id eft, *in oppofitam partem inclinabo, propendebo*. Ceterum pari modo, ut in libris noftris οι in υ eft a librariis mutatum, apud Pollucem pro διατοιχεῖν, διατυχεῖν mendofe fcriptum erat. Pro ἀνατοιχεῖν, Simplicius verbo ἀνισοτοιχεῖν ufus eft, in Comment. in Enchir. cap. 38. p. 250. ed. Lugd. quem locum Wolfius in fuperiori adnotatione refpexit.

Ibid. ὑπὲρ τοῦ ἀποστῆναι τὴν ἔκκλισιν. Duæ pofteriores voces defunt pb.

Ibid. ἀπὸ παντὸς τοῦ τοιούτου. Articulum τοῦ, quem ignorant ceteri libri, adfcivi ex pc.

Verf. 8. Olim fic edebatur: Ὁ μελετῶν ὀρέξει μὲν χρῆσθαι, ἐκκλίσει δὲ πρὸς μόνα &c. Vbi hæc adnotarunt viri docti: „Sufpectus locus, nec occurrit ut fit emendandus." WOLFIVS. — „Legendum ὀρέξει μὲν μὴ χρῆσθαι. Vide Gatak. ad M. Anton. lib. XI. fect. 37." SHAFTESBVR. — „Vide quid hac de re diximus

supra ad cap. II. hujus libri. Caeterum noster codex habet, ὁ μελετῶν ὀρέξει καὶ ἐκκλίσει πρὸς μόνα τὰ προαιρετικὰ χρῆσθαι." VPTON. — Cum Vptoni codice consentit noster pb. quorum lectio speciosa quidem videri poterat, sed reliquae Epicteti rationi repugnat, & haud dubie ingenio debetur docti alicujus librarii, qui alteram lectionem (in quam cum editis consentiunt codd. pac.) mendosam esse viderat. Nos vulgatae lectionis, quam intactam Vptonus in contextu reliquit, vestigia tenentes, *negantem particulam*, monente post Gatakerum l. c. & Shaftesburium ipso Vptono nostro, (ad III. 2. init.) inseruimus. Consule loca ab hoc interprete ibidem & in Adnot. ad I. 4, 1. laudata, quibus adde Enchir. c. 48, 3. (cap. 72. e recens. Wolf.) &, ne longius abeas, vide mox III. 13, 21.

Ibid. καθ' ὃ καὶ ἄλλῳ πρὸς ἄλλα μᾶλλον ἀσκητέον. καθ' ὃ καὶ ἄλλα dant pac. mendose. Vox μᾶλλον cum temere omissa h. l. esset in edit. Bas. & sequentibus, restitui eam ex Ven. & msstis.

Vers. 9. στέγην δερματίνην καὶ ὅλμον καὶ ὕπερον περιφέρειν. „*Tectum coriaceum* [*tabernaculum pelliceum*, Salmas.] *& mortarium & pistillum circumferre*. Quod faciebant ἀσκήσεως ἕνεκα. Respexit hunc morem Seneca, in loco supra citato: [de Ira, II. 13.] *Quid enim magnificum consequitur ille qui meditatus est — — sarcinae ingenti cervices supponere?*" VPTON. — Conf. infra, ad III. 20, 10. In panificii instrumentis ὅλμον & ὕπερον recenset Pollux VII. 114. cf. Polyb. I. 22, 7.

Vers. 10. εἶθ' οὕτω προβήσῃ, ἵνα &c. „προβήσῃ noster codex; alii προσβήσῃ." VPTON. — Recte vir doctus mendum, quod hunc locum obsederat, correxit e suo codice, cum quo faciunt nostri pbc. Particula οὕτω non ad ἵνα refertur, ut cum Wolfio accepit Vptonus, vertens, *deinde ita progredieris, ut;* sed ad ea quae praecedunt: *Sic deinde* (i. e. postquam in his satis fueris exercitatus, *tum deinde) eo progredieris, ut* &c.

Ibid. αὐτὸς πρὸς αὐτόν. αὐτὸν restitui ex Ven. cum quo facit pc. Alii vulgo αὑτὸν cum pab.

Vers. 11. εἶτα καὶ οἰναρίῳ κομψῶς χρῆσθαι. Intellige ἄσκησον e superiori versu.

Ibid. καὶ γὰρ ἐπὶ τοῦτο ἐκαρίστεροι ἀσκηταί εἰσιν. *Sunt enim qui in hoc perperam se exerceant.* Intellige tirones Stoicae disciplinae, qui, cum Stoicorum praeceptum

ceptum accepissent, *Sapientem etiam αἰωρούμενον inconcussum manere*, (vide I. 18, 22. & ibi not. II. 17, 33. III. 2, 5.) immaturi & præcipites eo ferebantur, ut suarum in eo genere virium periculum facere vellent.

Ibid. ἀλλὰ πρῶτον εἰς τὸ ἀπέχεσθαι. ἀλλὰ καὶ πρῶτον pc.

Ibid. εἰ ἄρα. „Videtur subintelligendum βούλοιο, *si forte placuerit.*" WOLFIVS. — „Sic εἴπερ ἄρα, III. 3, 17. & apud Dionem [Chrysost.] p. 356. ἀλλ' (εἴπερ ἄρα) συνηδίκησθε αὐτοῖς." VPTON. — Pro varia connexione varie verti potest debetque elliptica illa dictio, conf. I. 28, 9. *n.* IV. 6. 2. Hoc loco *si videbitur* vertit Vpton cum Wolf. Mihi placuit, *si ita res tulerit*, nempe, ut adsit tempus opportunum, aut ut tu satis sis ad tale periculum præparatus.

Ibid. 12. χύτρα, Φασὶ, καὶ πέτρα οὐ συμΦωνεῖ. „Proverbium. Neque absimilis fabula Aesopica de Olla fictili & ahenea." VPTON.

Vers. 13. δεύτερος τόπος ὁ περὶ τὴν ὁρμήν. „Τόπος recte codex noster pro τρόπος. De *tribus* vero *Locis* vide supra, cap. 2. hujusce libri." VPTON. — Frequenti errore τόπος & τρόπος inter se permutantur a librariis. Perspecte suo e codice verum restituit Vptonus; quod hic reponendum Salmasius jam monuerat. In mendosum quidem τρόπος, quod olim vulgatum erat, consentiunt codices nostri.

Ibid. ἵν' εὐπειθὴς τῷ λόγῳ. Ignorant hic vulgo particulam ἵνα scripti nostri libri omnes editique. Parendum vero utique SHAFTESBVRIO duxi, monenti: „Lege ἵνα εὐπειθὴς, & sic vetus interpres." — Absorpserat hanc particulam terminatio ην vocabuli præcedentis, quam eodem modo atque ιν pronunciabant sequioris ætatis Græci.

Ibid. ἵνα μὴ παρὰ καιρὸν, μὴ παρὰ τόπον, μὴ παρὰ ἄλλην τινὰ τοιαύτην ἀσυμμετρίαν. Vereor ne mendum insit in postremo vocabulo. Nam, quemadmodum in superioribus dictionibus, παρὰ καιρὸν, παρὰ τόπον, præpositio παρὰ denotat *præter* vel *contra*; & quemadmodum ibi subintelligendum verbum ποιῇς, aut aliquod simile, *ne quid facias adverso tempore, ne quid iniquo loco;* sic si hoc orationis membro, μὴ παρὰ — — ἀσυμμετρίαν, eadem notione accipias παρὰ præpositionem, & idem verbum subintelligas; habebis prorsus contra-

contrarium ejus quod haud dubie dicere Epictetus noster voluit. Non enim sane *cavere* debet homo, *ne παρὰ τὴν ἀσυμμετρίαν agat*, sed *ne παρὰ τὰ μέτρα*, (ut est IV. 1, 84.) *ne παρὰ τὴν συμμετρίαν*, i. e. *ne contra convenientiam, contra modum, contra ordinem agat*. cf. III. 2, 2. Itaque prope absum ut persuasum habeam, temere hic invectum esse vocab. ἀσυμμετρίαν, (quamquam vetus mendum) & συμμετρίαν rescribi debere. Quod nisi placet, illis opus fuerit ambagibus, & illa (ut dicam quod res est) incongruentia, qua in versione usus sum; ut in eodem orationis tenore eadem præpositio diversa notione accipiatur, & ut in tertio orationis membro aliud verbum intelligatur atque in duobus membris proxime cum hoc conjunctis. Idem incommodum senserat Wolfius, & interpretatione temperare tollereque studuerat: *ne quid alieno tempore, ne quid alieno loco facias; neve alia in re pecces, modumque excedas.* Est tamen locus huic fere similis, ubi pariter exiguo intervallo eadem particula παρὰ diversissimo significatu accipitur, III. 21, 14 & 16.

Vers. 14. Τρίτος, ὁ περὶ τὰς συγκαταθ. Articulum ὁ, qui aberat hoc loco ab aliis omnibus, inserui ex nostro cod. pc.

Ibid. τὰ πιθανὰ καὶ ἑλκυστικά. Huc pertinet quod ait II. 18, 23. ταῦτα ἀντιτιθεὶς, νικήσεις τὴν φαντασίαν, οὐχ ἑλκυσθήσῃ ὑπ' αὐτῆς. Operarum errore in edit. Ven. factum, ut in voce ἑλκυστικῇ prima litera ε intercideret.

Vers. 15. Σωκράτης ἔλεγεν, ἀνεξέταστον βίον *&c.* „Vide ad I. 26, 18." VPTON.

Ibid. ἀνεξέταστον φαντασίαν μὴ παραδέχεσθαι. „Vide III. 2, 5." IDEM.

Ibid. Ἔκδεξαι, ἄφες ἴδω τίς εἶ. „Vide ad II. 18, 24." IDEM.

Ibid. Δεῖξόν μοι τὰ συνθήματα. „Σύνθημα, *tessera, quam excubitoribus dat tesserarius.* Vide Polyb. lib. VI. p. 470. edit. Casaub. [Polyb. VI. 36. Tom. II. nostræ edit.] Virgil. Aeneid. VII. 637. & ibi Servium." VPTON.

Ibid. τὴν παραδεχθησομένην. Temere pc. τὴν παραφυλαχθησομένην.

Vers. 16. ἔξω νενευκότος ἐστί. Sic suo e codice correxit Vptonus, cum quo facit noster pb. Et jam olim sic legendum monuerat Wolfius, cui adstipulatus est Salmasius, & Gatakerus ad Antonin. I. 7. Vulgo νενευκὼς

νευκὼς edebatur. νενευκὸς habent nostri pac. quod ferri posset, (quemadmodum διαβεβλημένον in Ench. c. 33, 13.) nisi sequerentur genitivi θηρωμένου & ζητοῦντος.

Ibid. καὶ θεατὰς ζητοῦντος. ζηλοῦντος pa. ζητοῦντας pc. Neutrum recte.

Ibid. τοὺς ἐροῦντας, Ὦ μεγάλου ἀνθρώπου. Perperam editi vulgo omnes, τοὺς ἐρῶντας, Ὡς μεγάλου ἀνθρώπου. Vbi ἐροῦντας e conject. corrigere jusserunt Wolf. & Salmas. quibus adsentitur Vptonus in Notis; id ipsum vero noster habet pb. In ὡς μεγ. consentiunt quidem omnes; neque tamen dubitavi Vptono parere monenti, ὦ μεγάλου ἀνθρώπου cum Wolfio esse legendum: nempe in versione hoc expresserat Wolfius, *ó magnum hominem!* Diserte vero, ante Vptonum, Salmasius eamdem emendationem commendaverat. Genitivus casus, μεγάλου ἀνθρώπου, satis indicabat, interjectionem ὦ hic desiderari, particulæ vero ὡς nullum esse locum.

Vers. 17. ὁ Ἀπολλώνιος. „*Apollonius* Tyaneus, (est autem Tyana Cappadociæ civitas) Pythagoricus Philosophus: vixit sub Nerone: extat vita ejus a Philostrato scripta. Vide autem Gatak. ad Anton. I. 7." VPTON. — Non probabile sibi videri significat Gatakerus, Tyaneum Apollonium hic dici ab Epicteto: nec tamen caussam, cur ita judicarit, declarat.

Ibid. σαυτῷ ἀσκῆσαι. σαυτῷ est *tuum in usum*, non ad ostentationem. Temere σὺν τῷ pa. pro σαυτῷ. Et duplici errore pc. ὅταν ἔλθῃς σαυτὸν (pro θέλῃς σαυτῷ) ἀσκῆσαι. Vide Enchir. c. 47. aliis c. 70.

Ibid. διψῶν ποτε καύματος ἐφέλκυσον βρόγχον ψυχροῦ. „Idem de Platone scribit Stobæus: Πλάτων πολλάκις διψῶν ἐκ τοῦ φρέατος ἀνιμᾶτο ὕδωρ, καὶ ἐξέχεε, κολάζων τὴν ἐπιθυμίαν." SCHEGKIVS. — „Confer omnino Enchir. c. 47. & infra III. 14, 4. & vide Gatak. ad M. Anton. I. 7." VPTON. Vum IDEM in Indice: „Βρόγχος, *sorbitio*. Hesych. Βρόγχος, ῥούφισμα, lege ῥόφημα. Nicandri Scholiastes significare ait, ὀλίγον πόμα. ἐφέλκυσον βρόγχον ψυχροῦ, *frigidæ aliquantulum sorbillando sumas*." — Habes etiam apud Etymologum, & ex eo apud Phavorinum: Βρόχθος, τὸ ὀλίγον πόμα. Scilicet βρόγχος, & huic synonymum βρόχθος, non modo *fauces* & *guttur* significant; sed etiam per metonymiam denotant *haustum*, id est, *tantum aquæ*, vel cujuscumque liquidi, *quantum una sorbitione vel uno haustu attrah-*

attrahitur, & semel fauces implet. Abstinentiæ, quam exercitationis caussa hic commendat Epictetus, specimen commodo tempore ab Alexandro editum commemorat Arrianus noster, de Exped. Alexand. lib. VI. c. 26.

CAPUT. XIII.

TIT. Τί ἐστιν ἐρημία, καὶ ποῖος ἔρημος. „Reposui ἐστὶν ex nostro codice. Notanda est interea distinctio inter ἔρημος & μόνος. Sic enim Epictetus: [mox vs. 1.] οὐ γὰρ ὁ μόνος ὤν, εὐθὺς καὶ ἔρημος. Non vertendum est itaque, [ut facit Wolfius:] *Quid sit Solitudo, & qui sit Solus.*" VPTON. — Verbum ἐστὶν, quod aberat vulgo, agnoscit h. l. cum Vptoni codice etiam noster pb. Sed in Indice Capitum hujus Libri ab omnibus nostris illud abest: neque vero admodum desiderabatur.

Vers. 1. εὐθὺς καὶ ἔρημος. Deest καὶ pa.

Ibid. οὐδ' ὁ ἐν πολλοῖς ὤν, οὐκ ἔρημος. Virgilius, de Didone: [Aeneid. IV. 467.]

— — *Longam incomitata videtur*
ire viam." —

VPTON.

Vers. 2. ὦ προσανεπαυόμεθα. Cum προσανεπαυόμεθα in præf. temp. vulgo darent omnes, videbatur utique præteritum aliquod desiderari; quod cum offerret codex noster pb., nil cunctatus sum recipere.

Vers. 3. Θέλει γὰρ ὁ ἔρημος, κατὰ τὴν ἔννοιαν, ἀβοήθητός τις εἶναι. „Hic videntur omissa quædam, aut corrupta: neque enim placet recepta lectio. δοκεῖ γὰρ ὁ ἔρημος κατὰ τὴν ἔννοιαν, ἀβοηθ. *namque desertus animum suum inducit, esse* &c. vel, *videtur desertus secundum animi sui sensum, esse* &c." VPTON. — Nil mutant libri: neque admodum opus est ulla mutatione. ἔννοια est *notio vocabulo alicui subjecta; notio rei quam mente informamus, & nomini illi subjicimus quo rem insignimus.* Sic II. 24, 12. II. 11, 2 sqq. & sæpe alias. Verbum vero θέλει percommode de *vi* ac *potestate* & *significatione vocabuli* eadem ratione accipi poterit, qua latino & vernaculo sermone dicimus, *quid vult hoc verbum?* pro, *quænam ejus vis est? quid significat?* Qua ratione & synonymum verbum βούλομαι subinde usurpatur; veluti apud Aristot. Ethic. Nicom. IV. 1.

βούλεται

βούλεται γὰρ ἄσωτος εἶναι ὁ ἕν τι κακὸν ἔχων, τὸ φθείρειν τὴν οὐσίαν. & ibid. III. 1. τὸ ἀκούσιεν βούλεται λέγεσθαι, οὐκ εἴ τις ἀγνοεῖ, &c. & IV. 5. βούλεται γὰρ ὁ πρᾶος, ἀτάραχος εἶναι.

Verſ. 4. Ἐπεὶ εἰ τὸ μόνον εἶναι. Perperam Ἐπὶ εἰ dabant veteres editiones Ven. & Baſ. Recte ἐπεὶ poſuerunt poſteriores editores, ſicut eſt in noſtris msstis.

Ibid. ὁ Ζεὺς ἐν τῇ ἐκπυρώσει. „Hoc erat olim, de Mundi nempe conflagratione, Heracliti dogma. Laërt. IX. 7. ἐκ πυρὸς τὰ πάντα συνεστάναι, καὶ εἰς τοῦτο ἀναλύεσθαι. *Ex igne cuncta conſtare, in eumque reſolvi omnia.* & infra ſect. 8. Hoc dogma poſtea Stoici arripuerunt. Vide Lipſium in Phyſiol. Stoic. lib. II. c. 21. &c. & Menag. ad Laërt. lib. VII. 141. Plutarch. adv. Stoic. p. 1075. B. Cicer. de Nat. Deor. II. 46. p. 215. edit. Daviſ. M. Antonin. X. 7. V, 13. Obiter corrige Lucanum, VII. 812.

Hos, Cæſar, populos ſi nunc non uſſerit ignis,
uret cum terris, uret cum gurgite ponti.
Communis mundo ſupereſt rogus.

Vbi pro *uſſerit*, habet Mſ. *uſſeris*, recte; & ſic diſtingue:

Hos, Cæſar, populos ſi nunc non uſſeris, ignis
uret cum terris, &c.

Sed potius confer Com. Shaftesb. Vol. II. p. 380 ſq. M. Anton. VII. 10." VPTON. — Pertinet huc, quod ſcribit Seneca Epiſt. 9. *Cum reſoluto mundo, diis in unum confuſis, paulisper ceſſante natura, acquieſcit ſibi Jupiter, cogitationibus ſuis traditus.* Adde quæ habet Cudworth. in Syſtem. Intell. hujus Vniv. ex Moshemii verſione, p. 507.

Verſ. 5. οὐ γὰρ ἐπινοοῦσι διεξαγωγὴν ἐρήμου, καὶ ἀπό τινος φυσικοῦ ὁρμώμενοι, ἀπὸ τοῦ φύσει κοινωνικοῦ εἶναι καὶ φιλαλλήλου, *&c.* „Puto legendum, καί τοι ἀπό τινος φυσικοῦ ὁρμώμενοι, ἀπὸ τοῦ φύσει κοινωνικοὶ εἶναι καὶ φιλάλληλοι. Vel, omiſſa particula εἶναι, ἀπὸ τοῦ φύσει κοινωνικοῦ καὶ φιλαλλήλου, καὶ ἡδέως. Vel accuſativo caſu, (nam &. ea conſtructio locum habet:) ἀπὸ τοῦ φύσει κοινωνικοὺς εἶναι καὶ φιλαλλήλους, ſcil. ἡμᾶς vel τοὺς ἀνθρώπους. Ad homines enim potius, quam ad Jovem, hæc epitheta pertinent, qui Jovem talem ſibi fingunt, quales ipſi ſunt. Vnde Ariſtoteles, Ἀφομοιοῦσιν, inquit, αὐτοῖς καὶ τὰ εἴδη καὶ τοὺς βίους

τῶν

τῶν θεῶν. *Homines & formas & vitas Deorum sui similes faciunt.*" WOLFIVS. — „Quid si hoc modo: οὐ γὰρ ἐπινοοῦσι διεξαγωγὴν μόνου, ἀπό τινος φυσικοῦ ὁρμώμενοι, καὶ ἀπὸ τοῦ φύσει κοινωνικοὺς εἶναι καὶ φιλαλλήλους, καὶ ἡδέως συναναστρέφεσθαι ἀνθρώποις." VPTON. — Nil variant libri; ac fortasse ne sollicitanda quidem erat vulgata scriptura. In verbis καὶ ἀπό τινος φυσικοῦ ὁρμώμενοι, particula καὶ idem valet ac καὶ τοῦτο vel καὶ ταῦτα, & *quidem;* intelligitur nempe, καὶ τοῦτο λέγουσι, καὶ οὐκ ἐπινοοῦσι &c. Et sequentium quoque verborum constructio, ἀπὸ τοῦ φύσει κοινωνικοῦ εἶναι &c. ferri posse ex illa regula videtur, quæ vult, ut casus, qui sequitur infinitivum *esse*, conveniat cum casu præcedente; quamquam, si completa esset oratio, sic sonare debebat, διὰ τοῦ τὸν ἄνθρωπον φύσει κοινωνικὸν εἶναι.

Vers. 7. ἡσυχάζει ἐφ' ἑαυτοῦ. „Sic codex noster: ceteri ἀφ' ἑαυτοῦ habent." VPTON. — Optime, ille: quemadmodum etiam corrigere jusserat Salmasius. Perperam nostri codices cum olim vulgatis faciunt. ἐφ' ἑαυτοῦ, *secum, apud se.* vide I. 29, 36. II. 16, 2.

Ibid. αὐτοὺς ἑαυτοῖς λαλεῖν. „Confer III. 14, 2. IV. 4, 26. Vide quoque Senec. de Ira, lib. III. c. 36. & omnino Cicer. de Offic. lib. I. [immo lib. III.] c. 1. in initio. Horat. Sat. lib. I. 4. vs. 133 sqq.

— — *Neque enim, cum lectulus aut me*
porticus excepit, desum mihi: Rectius hoc est:
hoc faciens, vivam melius: sic dulcis amicis
occurram: — — — — —
— — — — *Hæc ego mecum*
compressis agito labris."

VPTON. — Adde Senec. Epist. 10.

Ibid. μὴ προσδεῖσθαι ἄλλων, διαγωγῆς μὴ ἀπορεῖν. Sic omnino distinguendus fuit hic locus, contra quam fecerunt omnes & editi libri & scripti nostri, qui sic dabant: μὴ προσδεῖσθαι ἄλλων διαγωγῆς, μὴ ἀπορεῖν. In versione Vptonus cum Wolfio vocab. διαγωγῆς prorsus præteriit; illa vero, μὴ ἀπορεῖν, sic reddiderunt ambo, *non animis æstuare.*

Vers. 8. τῇ αὐτῶν πρὸς τἄλλα σχέσει· ἐπιβλέπειν &c. * αὐτῶν e superioribus editt. & mstis nostris restitui, cum temere in αὑτῶν mutasset Vptonus. Rursus vero prava distinctione in libris omnibus laborabat hic locus,

locus, sic vulgo scribentibus, τῇ — — σχέσει ἐπιβλέπειν· πῶς πρότερον &c. quasi verbum ἐπιβλέπειν cum dativo casu τῇ σχέσει construeretur, contra sermonis usum, & impedita sententia. Omnia in plano atque in salvo sunt, si, ut fecimus, τῇ σχέσει ad praecedens verbum ἐφιστάνειν referas, ἐπιβλέπειν vero ad sequentia trahas. conf. 12.

Ibid. πῶς πρότερον εἴχομεν. Miror quid Salmasius spectarit, πότερον scribere jubens, deleta πῶς particula. Manifeste inter se opponuntur, πῶς πρότερον, πῶς νῦν.

Ibid. εἴ τινα ἐξεργασίας δεῖται. Perperam pc. καὶ τίνας ἐξεργ.

Ibid. κατὰ τὸν αὐτοῦ λόγον ἐξεργάσασθαι. Quum vulgo legeretur τὴν κατὰ τὸν &c. monuit VPTONVS: „Forte ταύτην: vel supple τὴν ἐξεργασίαν ἐξεργάσασθαι.“ — τὸν κατὰ τὸν αὐτοῦ λόγον dat codex noster pa. Sed importunum articulum prorsus ignorant pbc. quibus obsecutus, eum ejeci. Mox ἐξεργάζεσθαι habet pc. pro ἐξεργάσασθαι.

Vers. 9. εἰρήνην μεγάλην ὁ Καῖσαρ ἡμῖν δοκεῖ παρέχειν. „Trajanus, qui Dacos jam devicerat.“ VPTON.

Ibid. πλεῖν ἀπὸ ἀνατολῶν. „Sic noster cod. & editio Salmant.“ VPTON. Sic & nostri pab. Nempe mendose olim πλὴν edebatur; ubi jam WOLFIVS monuit: „Lege πλεῖν, a πλέω.“ — Sic & Meibom. correxerat.

Vers. 11. ἀπαθεῖς δὲ καὶ ἐλεύθεροι. Olim ἀπειθεῖς δὲ, quod correxit Vptonus, non suo e codice, sed ex ora edit. Salmant. monitus etiam a Shaftesburio & Salmasio. Perspecte quoque Wolfius in versione, *tranquilli & liberi*, posuerat. In veram autem scripturam ἀπαθεῖς consentiunt nostri codices mssti omnes.

Vers. 13. λῃστής. Quod λυστὴς habet ed. Bas. ex errore operarum est, illi editioni proprio.

Ibid. γείτων, κοινωνὸς, ἀβλαβής. Ad γείτων, & ad κοινωνὸς, e superioribus πᾶς intellige; ἀβλαβὴς vero ex communi refer ad omnia nomina quae praecedunt.

Ibid. Ἄλλος παρέχει τροφὰς &c. Conf. III. 1, 43.

Vers. 14. τὸ ἀνακλητικὸν σημαίνει. „Vide ad I. 9, 16.“ VPTON.

Ibid. τὴν θύραν ἤνοιξε. „Vide ad I. 9, 20.“ IDEM.

Ibid. ἀλλ' ὅθεν ἐγένου, εἰς τὰ φίλα καὶ συγγενῆ, εἰς τὰ στοιχεῖα. „Confer III. 24, 10. IV. 7, 15. & M. Antonin. IV. 5. VI. 10. VIII. 18. Neque absimile illud Homericum, Iliad. ή. vs. 99.

Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε.

i. e. διαλυθείητε, uti interpretatur Hesychius. Pythagoras apud Ovid. Metam. lib. XV. [fab. 4.]

Non perit in tanto quicquam, mihi credite, mundo;
sed variat mutatque vices: nascique vocatur,
incipere esse aliud, quam quod fuit ante; morique
desinere illud idem.

Sic Virgil. Georg. lib. IV. 225. Seneca Epist. 71. *Magnus animus Deo pareat: &, quidquid lex universi jubeat, sine cunctatione patiatur. Aut in meliorem emittitur vitam, lucidius tranquilliusque inter divina mansurus; aut certe sine ullo futurus incommodo, naturæ suæ remiscebitur, & revertetur in Totum.* Idem Epist. 70. *Placet? vive. Non placet? licet eo reverti, unde venisti.*" VPTON.

Vers. 15. ὅσον ἦν ἐν σοὶ πυρὸς. Vulgo πῦρ. Vbi VPTON: „Legendum πυρὸς, postulat constructio. Sic mox, ὅσον ἦν γηδίου &c." — Illud ipsum πυρὸς cum daret codex noster pb. in contextum recepi. Cæterum notemus, hunc fuisse locum de *Animorum immortalitate* dicendi, si de ea probabile aliquod decretum philosophus noster habuisset. Verum cum vix usquam aliàs de statu hominis post mortem disserat Epictetus, ex hoc eodem loco, cui III. 24, 94. addi fortasse debebat, docuere viri docti, (Lipsius, Physiol. Stoic. III. 11. Menag. ad Laërt. VII. 157. Gatak. ad Anton. IV. 21. Brucker. Hist. Phil. T. I. p. 950 sq.) fuisse nostrum Epictetum, haud secus ac M. Antoninum, ex eorum numero Stoicorum, qui animum hominis post mortem per se seorsim non durare statuerent, sed, quemadmodum corpus in terram & aquam, e quibus concretum fuisset, dissolvatur, sic animum, qui partim aëreæ, partim igneæ esset naturæ, mox in aërem atque animam mundi diffundi, & cœlesti igni, unde delibatus fuisset, misceri. Quod eo magis mirum videri debet in hoc philosopho, qui tantum ubique Socraticæ philosophiæ studium prodidit, qui de natura atque excellentia animi humani tam magnifice sentiebat, (cf. I. 14, 6. & ibi not. aliaque loca, ubi præsertim περὶ τοῦ ἡγεμονικοῦ hominis

hominis disserit) denique qui de omni officiorum genere, ac præsertim de eis quæ Deo debent homines, de amore, de grato animo, de fiducia in Deum, & quæ sunt his adfinia, tam egregia tamque gravia præcepta quavis occasione, & quidem non sane ostentationis atque dicis caussa, sed ex intimo animi adfectu, auditoribus suis tradidit inculcavitque. Adde quæ infra ad III. 24, 94. notata invenies.

Ibid. οὐδεὶς "Αιδης. „Cicero Tusc. Disp. I. 5. *Dic, quæso, num te illa terrent? triceps apud inferos Cerberus? Cocyti fremitus? transvectio Acheruntis?* &c." VPTON. — Perperam "Αδης, leni spiritu, ediderat Vpton, cum aliis nonnullis; recte ed. Ven. & nostri pbc.

Ibid. Ἀχέρων. Ἀχαίρων mendose ed. Bas. Sic tamen & pbc.

Ibid. πάντα Θεῶν μεστὰ καὶ Δαιμόνων. Vide III. 24, 11. *Deorum omnia esse plena:* sic Thales apud Cicer. de Leg. II. 11. Vide quoque Diog. Laërt. in vita Thaletis, sect. 27. Themistius de Animo lib. I. "Εστι δὲ καὶ ἑτέρα τις δόξα παρὰ τὰς εἰρημένας περὶ ψυχῆς, ἐν παντὶ τῷ ὄντι μεμῖχθαι λέγουσα τὴν ψυχὴν, καὶ διὰ παντὸς διήκειν τοῦ κόσμου, καὶ πᾶν αὐτοῦ μόριον ἔμψυχον εἶναι. διὰ γὰρ ταύτην τὴν δόξαν καὶ Θαλῆς ᾠήθη πάντα πλήρη θεῶν εἶναι. τοιοῦτον δέ ἐστι καὶ τὸ,

— — Μεστὰ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ,
πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. — —

Hesiod. Op. & Dier. lib. I. 121.

Τοὶ μὲν Δαίμονές εἰσι, Διὸς μεγάλου διὰ βουλὰς,
ἐσθλοὶ, ἐπιχθόνιοι, φύλακες θνητῶν ἀνθρώπων·
οἵ ῥα φυλάσσουσί τε δίκας καὶ σχέτλια ἔργα,
ἠέρα ἑσσάμενοι, πάντη φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.

Vnde Miltonus nostras, IV. 674.

— Nor think, tho men were none,
that heav'n would want spectators, God want praise:
Millions of spiritual creatures walk the earth
unseen, &c.

VPTON.

Vers. 16. βλέπων τὸν ἥλιον. „Vide II. 16, 32. & Menandri versus ad II. 14, 23." VPTON.

Ibid. θαλάσσης. θαλάττης pab.

 Vers.

Verf. 17. ἀποσφάξῃ με. ἀποσφάζῃ με pc.

Ibid. εἰ, σὺ· ἀλλὰ τὸ σωμάτιον. „Conf. I. 1, 24.“ VPTON.

Verf. 18. καὶ πάλιν ἄλλο οἰκοδομεῖ. Deeſt ἄλλο noſtro pc.

Verf. 20. Πᾶσα μεγάλη δύναμις ἐπισφαλὴς τῶν ἀρχομένων. „Fortaſſe τῷ ἀρχομένῳ. *Quævis magna facultas incipienti periculoſa eſt:* ut ars imperatoria, oratoria, facile impingit, habitu nondum confirmato. Sed hæc ſententia quomodo cohæret cum ſuperioribus? Ex abrupto videtur aſſuta.“ WOLFIVS. — Videntur hæc verba, & quæ ſequuntur, ad proximum Caput debuiſſe referri, in quo Miſcellanea quædam tractantur. Placet vero utique τῷ ἀρχομένῳ, & prope abſui ut in contextum adoptarem: ſed in vulgatum, quod ferri utcumque poterat, conſentiunt libri. Ceterum verborum iſtorum ſententiam, quæ ex I. 8, 8. erat interpretanda, non ſatis recte, ſi quid video, cepit Wolfius. οἱ ἀρχόμενοι intelliguntur *tirones in ſapientiæ ſtudio*, quibus opponuntur οἱ σοφοί, vſ. ſequenti.

Ibid. Φέρειν οὖν δεῖ τὰ τοιαῦτα κατὰ δύναμιν, ἀλλὰ κατὰ φύσιν. ἀλλ' οὐχὶ τῷ φθισικῷ. „Corruptus, ut opinor, locus; nec ulla ſe corrigendi ejus conjectura offert. Tametſi enim legas, κατὰ δύναμίν τε καὶ κατὰ φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν τοῦ φθισικοῦ, ne ſic quidem placet. Immo verba ἀλλ' οὐχὶ τῷ φθισικῷ a nugatore videntur aſſuta, captante παρονομασίαν τοῦ φυσικοῦ τε καὶ φθισικοῦ.“ WOLFIVS. — Φέρειν οὖν δεῖ τὰ τοιαῦτα κατὰ δύναμιν, ἀλλὰ κατὰ φύσιν· ὡς φθισικὸς μελέτησόν ποτε διαγωγήν.“ SALMASIVS. — „Locus minime corruptus. ἀλλὰ κατὰ φύσιν, verba ſunt diſcipuli audacis; cui reſpondet Epictetus, audaciam reprimens, ἀλλ' οὐχὶ τῷ φθισικῷ. Nihil uſitatius in commentariis hiſce. Poſſunt iſta legi cum interrogativo, ἀλλὰ κατὰ φύσιν; *itane? an etiam ſecundum naturam? Minime: hoc tibi non convenit, non diſcipulo, non proficienti,* ἠργμένῳ παιδεύεσθαι: *ſed* πεπαιδευμένῳ, *erudito, perfecto.*“ COM. SHAFTESBVRIENSIS. — Iſta docti Britanni expoſitio ſi cui facit ſatis, non invidebo. Ego, illa perlecta, fateor, non certiorem me fuiſſe quam ante; atque etiamnum valde obſcuram & male adfectam mihi viſam eſſe orationem. Quænam ſint illa τὰ τοιαῦτα, non video: ac fortaſſe in ipſo initio ſententiæ nonnulla

nulla interciderunt. Deinde dativus casus, τῷ φθισικῷ; cum nihil habeat a quo pendeat, manifesto indicio esse videtur, ante verba ἀλλ' οὐχὶ τῷ φθισικῷ nonnihil desiderari: quem hiatum interserto *asterisco* indicavi. Nihil juvant codices; hariolationibus vero in tam desperato loco nil adtinet indulgere. Ad sententiam confer III. 15, 9. Vptonus suo nomine nihil ad hunc locum adnotavit.

Vers. 21. ὡς ἄῤῥωστος. Confer Enchir. c. 48, 2.

Ibid. ἀπόσχου ποτὲ παντάπασιν ὀρέξεως. „Vide supra ad cap. 2. hujusce libri in initio, & M. Antonin. XI. 37." VPTON. — Adde Enchir. loco modo citato, & cap. 2, 2.

Ibid. εἰ δ' εὐλόγως, ὅταν ἔχῃς τι ἐν σαυτῷ ἀγαθὸν, εὖ ὀρεχθήσῃ. „Videntur verba transposita, sic collocanda: εἰ δ' εὐλόγως, εὖ ὀρεχθήσῃ, ὅταν γ' ἔχῃς τι ἐν σαυτῷ ἀγαθόν." WOLFIVS. — „Nihil in his verbis difficile: *si vero recta cum ratione* (i. e. sapienter) *appetas, quum habueris in te boni aliquid,* [*tum*] *recte* (i. e. secundum naturam) *appetitione uteris.*" VPTON. — Quod hoc loco in eum dicit, qui in sapientiae studio jam aliquem progressum fecit, *cum habueris in te boni aliquid;* eodem pertinet quod in Enchir. c. 2, 2. ad tironem ait: τῶν ἐφ' ἡμῖν, ὅσων ὀρέγεσθαι καλὸν ἂν, οὐδὲν οὐδέπω σοι πάρεστι. nisi rectius ibi οὐδὲν ab aliis omittitur. Conf. IV. 1, 84.

Vers. 22. σαυτὸν γὰρ ὠφέλησας; Pro nudo puncto, quod hic habebant editi, interrogandi signum ponere jussit Vptonus in Notis; atque id ipsum agnoscunt scripti nostri libri omnes. In ὠφέλησας antepenacute scriptum consentiunt edd. & scripti omnes. Apud unum Vptonum in Notis ὠφελήσας scribitur; quod ferri quidem, ut participium, posset, sed videtur operarum errore peccatum.

Ibid. σὺ γὰρ προτρέψαι; Si vera est haec scriptura, ea erit sententia quam cum Wolfio Vptonus expressit: *tu vero adhortaberis?* & ad infinitivum προτρέψαι intelligi debebit ipsum verbum θέλεις, aut ἱκανὸς εἴης, δύναιο, δυνήσῃ, aut aliquod simile. Sed parallelismus membri superioris desiderare utique videtur σὲ γὰρ (vel σὺ γὰρ σὲ) προέτρεψας; quam sententiam in versione expressi. Parum juvant codices, ac ne mutant quidem quidquam, nisi quod προέτρεψαι (sic) det

 pb.

pb. in qua tamen scriptura vestigium veri fortasse continetur.

Vers. 23. εἴκων πᾶσι, παραχωρῶν, ἀνεχόμενος. „Qualem filium suum Simo depingit:

Sic vita erat: facile omnes perferre ac pati;
cum quibus erat cumque una, iis se dedere;
eorum obsequi studiis; advorsus nemini;
numquam præponens se illis."

VPTON.

Ibid. μὴ κατεξέρα αὐτῶν τὸ σαυτοῦ φλέγμα. „Sic III. 21, 6. ὕπαγε, ζήτει ὧν κατεξεράσεις." VPTON.

CAPVT XIV.

Vers. 1. ὡς οἱ κακοὶ τραγῳδοί. Cum οἱ καλοὶ olim legeretur, monuit WOLFIVS: „Sententia declarat, legendum ὡς οἱ κακοί. Nam bonus musicus solus etiam bene canit, & extra gregem. Malus vero in grege delitescit." — VPTONVS: „Mendum manifestum est; tamen omnes codices habent οἱ καλοί. Nota autem, *cantare* in scena, proprium Tragicorum; ut saltare, histrionum. Dicitur itaque Tragœdus fabulam, quam agit, *cantare*. Vide Salmas. in Vopisc. p. 352 sq." — In pravam scripturam nostri quoque conjurarunt codices. Primus eam in græco exemplo correxit editor Cantabrigiensis, suffragante Meibomio. Similem librariorum lapsum notavimus ad I. 22, 7. & I. 27, 7.

Ibid. μόνοι ᾆσαι. ᾆσαι μόνοι pc.

Vers. 2. εἴ τι εἰ. εἴ τις olim suspicabar; sed minime solicitanda vulgata: utrumque recte dicitur, τις & τι. Vide ad II. 24, 19.

Ibid. σαυτῷ λάλησον. „Vide supra ad III. 13, 7." VPTON.

Vers. 3. σκόπει τί ποτε. Mendose prorsus σκόπτει τί ποτε editt. Ven. Bas. Gen. Col. Sed σκόπει corrigere jussit Wolfius, atque ita interpretatus est, *aliquando aliquid considera;* quemadmodum fere & Schegkius. Wolfii emendationem in contextum recepit editor Cantabr. tenuitque cum Londinensi VPTONVS, qui ad h. l. notavit: „Noster codex σκώφθητι: Ms. Paris. σκώφθη. At edit. Salmant. σκόπτει, & in marg. σκόπει." — Ego Wolfii & editoris Salmanticensis emendationem, (quam & Salmasius probavit) ut receptam inveni, ita intactam reliqui,

reliqui, non quod veriſſimam putarem, ſed quod certiorem rationem non haberem. In σκώφθητί ποτε cum Vptoni codice conſentiunt Pariſini omnes: quæ lectio, ipſane ferri poſſit, hac ſententia, *derideri te aliquando patere;* (cf. III. 15, 11. III. 20, 18.) quidve aliud ſub ea lateat, doctioribus auctioribusque diſpiciendum relinquo. Tentaveram σκέφθητί ποτε, quod vel ſignificare poſſit *ſpectari te patere*, *ſpectandum te præbe*, (ſicut ὄφθητι habes IV. 1, 177.) & oppoſitum fuerit ei quod modo præceſſit ἐν τῷ χορῷ κρύπτου, vel *ſpecta te ipſum aliquando*, *introſpice te ipſum.* Cogitaveram etiam ἐπιστράφθητι, *in te ipſum te converte.* cf. cap. 17, 1. Sed, ut dixi, nihil definire auſim.

Ibid. ἐνσείσθητι. Wolfius, *in te deſcende.* „*Te ipſum concute.* Horat. Sat. I. 3. vſ. 35." VPTON. — Nusquam alibi hac notione invenitur hoc verbum, de quo conſulendus Suidas in Ἐνσείει, & Ἐνσεισθείς, & Heſychius in Ἐνσείσεις, & Ἐνσείεις. *Irruendi*, *impingendi* notione habes apud Noſtrum IV. 4, 24. & in codd. nonnullis Enchir. c. 4. Hoc loco, ſi verum eſt σκώφθητι, quod paulo ante habent libri ſcripti omnes, vide, num ἐνσείσθητι denotare poſſit, *patere ut alii in te invehantur*, aut *tibi obloquantur;* quo fortaſſe trahi poſſit, quod ἐνσείεις Heſychius ἐπιλαλεῖς interpretatur, ubi confer quæ notata ſunt a docto editore. Sed quod eodem hoc loco apud Noſtrum continuo adjicitur, ἵνα γνῷς τίς εἶ, id idem videri poterat pro vulgata interpretatione pugnare: at poteſt etiam obtrectator mihi occaſionem præbere me ipſum penitius cognoſcendi. conf. III. 20, 19. & ibi notata.

Verſ. 4. Ὅταν τις ὕδωρ πίνῃ &c. „Vide ſupra Apollonii præceptum III. 12, 17. & Enchir. c. 47." VPTON.

Verſ. 5. Διὰ γὰρ τοῦτο ὕδωρ πίνεις, διὰ τὸ ὕδωρ πίνειν; „διὰ τὸ ὕδωρ πίνειν redundare videtur." WOLFIVS. — „Forſan διὰ τὸ λέγειν ὕδωρ πίνειν." MEIBOMIVS. — Equidem in vulgata adquieſco, in quam conſentiunt libri. Vnus pa. in poſteriori membro particulam γὰρ repetit, διὰ γὰρ τὸ ὕδωρ πίνειν.

Verſ. 6. πρὸς τοὺς δυσαρεστοῦντας τοῖς ἀνθρώποις. „Fortaſſe τοῖς τοιούτοις ἀνθρώποις. Ac potius τοῖς ὑδροπόταις." WOLFIVS. — „Conjiciebam τοιούτοις ἀνθρώποις." VPTON. — Eodem modo Meibomius. Salmaſius τοῖς ὑδροπόταις probaverat, quod ipſum Wolfius in verſione

sione expressit. Nil mutant Græci libri. Quod sequitur *Τί οὖν; αὐτοῖς τούτοις &c.* olim continuo tenore *Τί οὖν αὐτοῖς τούτοις &c.* scripserant, i. e. *Quid ergo istis ipsis placere studes?* Vptonus ista verba, interposito post *Τί οὖν* interrogandi signo, in duo membra disjunxit.

Vers. 7. *τὰ μὲν προηγουμένως πράττεται.* „Ejusdem actionis plures ac diversi sunt fines, alii aliis potiores. Aquam alius bibit ob corporis valetudinem: alius continentiæ caussa, alius in gratiam domini aut amici abstemii, quem vini fœtor offendit: alius ex vitæ instituto, ut Mahometani. Cum veterum Stoicorum scripta non habeamus, mirum non est, nos aliquando in hac spinosa brevitate & novorum verborum opificio hallucinari. Sic tamen hos quinque fines accipio. *τὰ προηγουμένως πραττόμενα*, sint *ultimus finis actionis:* ut philosophor, quo judicium formem, & mores emendem. *τὰ κατὰ περίστασιν, cum tempus ita fert:* ut Cicero non venit in senatum, caussas in foro non agit, propter tyrannidem Cæsaris. (Non me fallit, *περιστάσεις* Epicteto etiam *συμφορὰς καὶ περιπετείας τῆς τύχης* significare: sed hic accipio, ut *τὸ κατὰ περίστασιν καθῆκον.*) *τὰ κατ᾽ οἰκονομίαν* non *rem familiarem* intelligo, sed certum *consilium ob rem commodius gerendam captum.* Sicut Michaël Palæologus apud Georgium Pachymerium, *κατ᾽ οἰκονομίαν* concordiam cum Pontifice Romano inire studet, ut sit tutior ab insidiis & violentia Gallorum & Germanorum. Sic Christi Servatoris nativitas a Græcis appellatur *ἡ ἔνσαρκος οἰκονομία*, ut admirabili & stupenda illa ratione genus humanum in integrum restitueretur. *τὰ κατὰ συμπεριφοράν*, quæ *aut obsequii aut vitandæ offensæ caussa* fiunt: ut si quis in gratiam ebriosi principis,

quamvis haudquaquam sitiens, tamen impiger haurit
spumantem pateram, & pleno se proluit auro.

τὰ κατ᾽ ἔνστασιν vitæ institutum & rationem intelligo: ut *ἡ πενταετὴς ἐχεμυθία, ἡ ἀποχὴ τῶν ἐμψύχων*, fuit *ἔνστασις τῆς Πυθαγορείου αἱρέσεως*. Primo libro [Enchir. cap. 23. aliis 30.] habuimus *τὴν ἔνστασιν τοῦ φιλοσόφου ἀπολέσαι*. Si quis aliquid habet certius, communicet.“ WOLFIVS.

„Stoici verbis quasi privatis ac suis utebantur. Confer adeo Indicem in his vocibus. Nota interea Actionum distinctionem & divisionem. *α´.* Partim, inquit, fiunt

fiunt προηγουμένως. Vide Gatak. ad M. Antonin. III. 11. [At ibi quidem de his, quæ προηγμένα Stoici vocabant, nonnihil disserit vir ille doctus; ad vim vocis προηγουμένως vel τὰ προηγούμενα declarandam quod spectet, nil ibi reperias.] β'. τὰ δὲ κατὰ περίστασιν. Περιστάσεις & περιεστῶτα πράγματα sunt res ita circumstantes, ut nobis negotium molestiamque facessant. [conf. II. 6, 17. & mox hoc cap. vs. 8.] Vide Phrynichum in voce. M. Anton. I. 15. IX. 13. Diog. Laërt. in vita Zenonis, sect. 109. καὶ τὰ μὲν εἶναι καθήκοντα, ἄνευ περιστάσεως· τὰ δὲ, περιστατικά. καὶ ἄνευ μὲν περιστάσεως, τάδε· ὑγιείας ἐπιμελεῖσθαι, καὶ αἰσθητηρίων, καὶ τὰ ὅμοια. κατὰ περίστασιν δὲ, τὸ πηροῦν ἑαυτὸν, καὶ τὴν κτῆσιν διαῤῥιπτεῖν. ἀνάλογον δὲ καὶ τῶν [forsan καὶ τὸ τῶν vel καὶ ἐπὶ τῶν] παρὰ τὸ καθῆκον. Cic. de Fin. III. 18. *Sed cum ab his omnibus proficiscantur officia* &c. γ'. τὰ κατ' οἰκονομίαν. Vide I. 9, 11. & M. Antonin. XI. 18. πολλὰ γὰρ κατ' οἰκονομίαν γίνεται. atque ibi Gatakerum. δ'. τὰ δὲ κατὰ συμπεριφοράν. Συμπεριφέρεσθαι *est alienæ voluntati se accommodare;* & συμπεριφορὰ est *talis morum conformitas.* Laërt. de Zenon. VII. 13. ἦν τέ, Φασιν, εὐσυμπερίφορος. Idem sect. 108. καθήκοντα μὲν οὖν εἶναι, ὅσα λόγος αἱρεῖ ποιεῖν· — — συμπεριφέρεσθαι Φίλοις. Vide Indicem. ε'. τὰ δὲ κατ' ἔνστασιν. Vertit Mer. Casaub. ad Anton. XI. 18. *ex obstinata animi*, vel, *propositi tuendi firmitate;* ut idem sit Arriano κατ' ἔνστασιν, quod Antonino κατὰ παράταξιν. Mihi quidem interpretatio non placet: namque ἔνστασις est *propositum, institutum, vitæ modus.* Patet ex Laërt. VI. 103. ubi Cynismum ait esse αἵρεσιν· οὐ, καθά Φασί τινες, ἔνστασιν βίου. *Constantiam vitæ* vertit interpres; parum recte, ut videtur: innuit, *Cynismum non esse proprie Sectam a Stoicis diversam; sed, si quid sit discriminis, id esse tantum in vitæ modulo atque ratione;* esse ἔνστασιν potius, quam αἵρεσιν. Nam philosophandum est vel cum tunica, vel sine tunica; secundum vitæ modulum & rationem, seu propositum." UPTON. — De vi vocab. ἔνστασις confer quæ perspecte notavit Heynius ad Enchir. c. 23.

Vers. 8. Δύο ταῦτα ἐξελεῖν τῶν ἀνθρώπων. „Supple μέμνησο, ὅρα, aut aliquid hujusmodi." UPTON. — Ellipsis verbi χρή, vulgatissima in sententiolis præsertim atque præceptis moralibus.

Ibid. μὴ δυνατὸν εἶναι εὑρεῖν σε. Temere καὶ, pro μὴ, habent codd. nostri pab. Recte μὴ pc. Pro εὑρεῖν, olim εὑρεῖν edebatur, consentientibus scriptis libris omnibus. At: Legendum esse εὑρεῖν, docent ea quæ sequuntur." WOLFIVS. — „Vide & Gatak. ad M. Anton. VI. 19." VPTON. — Wolfii emendationem, a Salmasio etiam commendatam, primus recepit Cantabrigiensis editor. Conf. ad I. 7, 2. & ad II. 16, 47.

Vers. 9. πρῶτον ποιεῖ. „Malim ἐποίει Σωκράτης." WOLFIVS. — Et equidem hoc malebam; sed nil variant libri.

Vers. 11. Κρείσσων εἰμί σου, *&c.* „Confer Enchir. cap. 44. [al. 66.]" VPTON.

Vers. 12. τρέχωμεν. Minus commode τρέχομεν pac.

Vers. 13. ὁ κρείττων καὶ ὁ χείρων. Prætuli hunc verborum ordinem, quem habet codex noster pc. Vulgo ὁ χείρων καὶ ὁ κρείττων. Cum pc. facit etiam pa. ex prima scriptura, quamquam ibi superscriptis deinde literis β & α mutatus sit ordo, ut consentiat cum vulgato.

CAPVT XV.

„Vide Enchirid. cap. 29. ubi perperam librarius exscripsit quæ ad hunc locum pertinent. Nam totum istud Enchiridii caput est hujus apographum: quin & deest in nonnullis codicibus manu exaratis, neque agnovit Simplicius. Cæterum ex mutua collatione luculentior & emaculatior fiet contextus." VPTON. — Exstat hoc caput in longe plurimis & in probatæ antiquitatis Enchiridii codicibus. Ac nihil sane impedit, quo minus credamus, ab eodem Arriano, qui & Dissertationes Epicteti & Enchiridion edidit, in utroque libro locum huic capiti esse tributum. Quare & leves quædam discrepantiæ, ubi in verbis nonnullis a Dissertationum exemplis discedunt omnes Enchiridii codices, ab ipsius ejusdem Arriani manu esse possunt. Cæterum confer Adnotationes ad Enchiridion.

Vers. 1. Ἑκάστου ἔργου *&c.* Præpositionem Ἐφ', quam in Enchirid. ante hæc verba inserunt nonnulli, itemque pronomen αὐτοῦ, quod ibi post ἀκόλουθα ponunt fere omnes, in his Dissertationibus ignorant scripti libri omnes perinde atque editi.

Ibid.

Ibid. καὶ οὕτως ἔρχου ἐπ' αὐτό. Sic recte codex noster pb. quemadmodum monente Wolfio ex Enchirid. correxerunt editores Gen. Col. & sequentes. Perperam ἐφ' αὐτό edd. Ven. & Bas. cum quibus consensisse videtur Vptoni codex. ἐφ' αὐτὰ cod. pa. ἐφ' ἑαυτῷ pc.

Ibid. ἥξεις προθύμως. Nil hic variant libri nostri; nec solicitandam hanc scripturam putavi, licet speciosum videri possit id quod in Enchir. habent libri nonnulli, προθύμως ἕξεις. Sicut dicunt ἔρχεσθαι ἐπί τι, sic & ἥκειν, *accedere ad aliquid, adgredi negotium*. conf. III. 22, 67. Itaque ad ἥξεις intellige e superioribus ἐπ' αὐτό.

Ibid. ἄτε μηδὲν. ἄτε in Enchir. perperam omittunt pleræque editiones, & nonnulli libri mssti, sed & ibi agnoscunt plerique, & h. l. in Dissert. agnoscunt omnes.

Ibid. ὕστερον δ' ἀναφ. Deest particula δὲ cod. pc. male.

Ibid. ἀναφανέντων τινῶν, αἰσχρῶς ἀποστήσῃ. „In Enchiridio legitur, ἀναφανέντων τινῶν αἰσχρῶν ἀποστήσῃ, vel αἰσχυνθήσῃ. Sed melius ἀναφανέντων τινῶν, scil. τῶν ἑξῆς· *si qua evenerint, quæ cum illo negotio sunt conjuncta: si difficultates & molestias expertus fueris, turpiter deficies, desistes, mutabis consilium.*" WOLFIUS. — Sicut h. l. in αἰσχρῶς, sic in Enchiridio in αἰσχρῶν consentiunt libri omnes; modo ibi alii τινῶν αἰσχρῶν dant, alii αἰσχρῶν τινων. Pro αἰσχυνθήσῃ, quod in Ench. vulgo editur, probati codices ibi quoque ἀποστήσῃ exhibent, & in hoc verbo nihil hic variant libri. Omnino vero Enchiridion in tota hac phrasi ex Dissert. corrigendum esse, perspecte Heynius monuit. Specie tamen non caret (eodem etiam Heynio judice) Wolfii conjectura, suspicantis, αἰσχρῶν in Enchir. ex δυσχερῶν esse corruptum: nec improbabiliter idem Wolfius in versione sic interpretatus est hunc locum, quasi Græce in hunc modum esset scriptus, ὕστερον δ' ἀναφανέντων δυσχερῶν τινων, αἰσχρῶς ἀποστήσῃ. Salmasius contra h. l. ex Enchiridio τινῶν αἰσχρῶν corrigendum censuerat.

Vers. 2. Θέλω Ὀλύμπια *&c.* Post verba Θέλω Ὀλύμπια νικῆσαι. vulgo omnes hic continuo sic pergunt: Ἀλλὰ σκόπει *&c.* Neque quidquam mutant scripti libri: nec aliter VPTONUS hic edidit; in Notis vero idem sic scripsit: „Θέλω Ὀλύμπια νικῆσαι. Κἀγὼ νὴ τοὺς θεούς· κομψὸν γάρ ἐστιν. ἀλλὰ σκόπει *&c.* Hoc modo

do constitui debet hæc sententia: sciet lector paulo versatior in hisce Dissertationibus. Confer Enchirid. ubi pro θέλεις prorsus legendum θέλω." — Perinde videtur esse, θέλεις, an θέλω legas. Illud, quod habes in Enchiridio, paulo est planius: hoc non male convenit cum reliquo usu qui in his Dissertationibus obtinet; θέλω, scil. Φῇς, vel Φησὶ, *volo (inquis, vel inquit aliquis) Olympia vincere.* Verba, Κἀγὼ, νὴ τοὺς θεοὺς &c. quæ in Enchiridio peropportune sane sequuntur, in eodem tamen ipso libello, in quo concisa admodum oratio est, si abessent, non magnopere desiderarentur. Quare quum ibi codices omnes ea agnoscant, ex hisce Dissertationibus, quarum colorem habent, depromta utique videntur. Itaque huc quoque reposui, sed uncis inclusa, utpote de quibus dubitari adhuc possit, & liberum cuique judicium sit relinquendum.

Ibid. σκόπει τὰ καθηγούμενα. In Enchir. alii codd. dant σκόπει καὶ τὰ καθηγ. Sed longe plures probatioresque ignorant istam particulam.

Vers. 3. εὐτακτεῖν. „Vide Xenoph. Mem. III. 5, 18. Disciplinæ severitatem omnino respicit & parendi necessitatem. Vnde Arrian. III. 24, 85. *Hoc unum sapiens curat,* πῶς τὴν αὑτοῦ χώραν ἐκπληρώσῃ εὐτάκτως καὶ εὐπειθῶς τῷ θεῷ. Itaque & h. l. accipio, *parendum esse.* Contra ἀτακτεῖν, *officio suo deesse*, v. c. Xenoph. Cyrop. VIII. 1, 8." HEYNE *ad Enchir.* Sic εὔτακτος apud Polyb. III. 17, 5. *disciplinæ obediens.* Cæterum, quod idem Vir doctus adnotavit, quæ hic sequuntur commonefacient divinarum scripturarum studiosos Paulini illius: πᾶς δὲ ὁ ἀγωνιζόμενος, πάντα ἐγκρατεύεται, ad Corinth. Epist. I. c. 9, 25.

Ibid. ἀναγκοφαγεῖν. „Erant horæ præscriptæ quibus athletæ victum sumerent. Hunc victum βίαιον τροφὴν, & ἀναγκαιοφαγίαν appellat Aristot. Polit. lib. VIII. c. 4. Hesych. ἀναγκοφαγεῖν· πρὸς ἀνάγκην ἐσθίειν, ὅπερ ἀθληταὶ πάσχουσι. Vide Galen. Προτρεπτ. [p. 4 sq. cujus verba huc spectantia retulit Meibomius in Observat. ad Epictet. p. 18. edit. Reland.] Athenæum lib. X. p. 413. Respexit ad hanc ἀναγκαιοφαγίαν Cicero Tusc. Disp. II. 16. *Subduc cibum unum diem athletæ, — — ferre non posse clamabit.* Respexit quoque Arrianus supra, III. 10, 8. & infra, III, 21, 3." VPTON. — Quemadmodum hic in ἀναγκοφαγεῖν consentiunt libri, sic in Enchiridio in

in ἀναγκοτροφεῖν, quod ibi cum ἀναγκοτροφεῖν permutandum censuerunt Meibom. & Vpton. præter rationem; nam & illud ferri poterat, & unumquodque suo loco ab Arriano poni potuit.

Ibid. ὥρᾳ τεταγμένῃ. ἐν ὥρᾳ τεταγμένῃ habent in Enchir. libri omnes. Quæ vocula, si necessaria esset hoc loco, absorpta videri poterat a litera ν, in quam exit vox præcedens ἀνάγκην. Atque ita Heynius judicavit.

Ibid. μὴ ψυχρὸν πίνειν. „Mirum videri potest, cur *frigida* interdictum fuerit athletis, quæ tamen ad corpus roborandum efficacissima a medicis proditur. Nolo jam excurrere in Hippocratis libellum de Liquidorum usu. Sufficit hic *potiones arte frigefactas* intelligi, qualis decocta Neronis ac similes aliæ. Nec vero altera ex parte calidam athletis præbitam fuisse necesse est, quibus corporum robur frangi debuisse quis non videt? Sed usos eos credere licet aqua temperata & in neutram partem notabili." HEYNE.

Ibid. μὴ οἶνον, ὅτ' ἔτυχεν· ἁπλῶς, ὡς ἰατρῷ &c. Olim, cum sic ederetur, μὴ οἶον ὅτ' ἔτυχεν ἁπλῶς· ἰατρῷ γὰρ παραδεδ. monuerat WOLFIVS: „Legendum, μὴ οἶνον ὡς ἔτυχεν, ἁπλῶς ὥστ' ἰατρῷ." — [ὡς ἰατρῷ (puto) voluit, quod est in Enchir. quemadmodum & reliquæ correctiones ab eodem interprete propositæ.] — „Ms. Par. & noster codex, οἶνον. Sic Enchir. Ad rem Horat. Art. Poët. vs. 412.

Qui studet optatam cursu contingere metam,
multa tulit fecitque puer; sudavit & alsit;
abstinuit Venere & vino.

Supra, ἐν καύματι, ἐν ψύχει, Horat. *sudavit & alsit.*" VPTON. — In οἶνον cum Enchir. consentiunt Parisini nostri tres. Id ante Vptonum primus hic in contextum recepit anonymus editor Londinensis. Pro ὡς ἔτυχε, quod in eodem Enchir. legitur, melius apud Arrianum (i. e. in his Dissert.) scribi ὅτ' ἔτυχεν, Heynius judicavit; intelligens ὅτ' ἔτυχε πίνειν, *cum appositum, propinatum tibi fuerit.* Putaveram equidem, ὅτ' ἔτυχεν esse *si ita inciderit, si ita res tulerit*, nempe *si ita jusserit exercitantium præfectus.* Quæ hic sequuntur verba, ea, quemadmodum Wolfius voluerat, ex Enchiridio correxit Vptonus, ἁπλῶς ad sequentia trahens, & particulam ὡς inserens, deleta γὰρ conjunctione. Quod videndum ne præpro-

praepropere factum fit a viro docto, fatisque fuerit particulam ὡς inferere, hoc modo: μὴ οἶνον, ὅτ' ἔτυχεν, ἁπλῶς· ὡς ἰατροῦ γὰρ παραδεδ. &c. Post ἁπλῶς facile ὡς poterat absorberi; reliqua vero fortasse bene habebant. μὴ οἶνον — — ἁπλῶς, *ne vinum quidem omnino:* nempe *aquam, non frigidam; vinum, ne ullum quidem.*

Ibid. τῷ ἐπιστάτῃ. „De *Epistata* vide Pet. Fabr. Agonist. lib. II. c. 5. ubi laudans hunc Arriani locum, addit, non alios fuisse, quam epistatas ipsos, athletis medicos, h. e. Jatraliptas: cujus nominis & apud Celsum lib. I. c. 1. & apud utrumque Plinium crebra mentio. Vide etiam Lipf. Saturn. lib. I. c. 14." VPTON. — „Τὸν ἐπιστάτην non eum dicit, qui aliâs *gymnasiarcha*, (v. Perizon. ad Aelian. II, 6.) uti persuadet fibi Faber, Agonist. II. 5. libro variae & exquisitae, sed indigestae & inconditae eruditionis, (πάντα γὰρ κυκεῶν) sed eundem cum *gymnasta*, *paedotriba*, five *alipta* esse, vel ex h. l. apparet, h. e. *praefectum & magistrum certantium & exercentium se in gymnasio.* Hi homines, praeterquam quod ungebant fricabantque athletas, profitebantur artem aliquam comparandi corporibus non bonam habitudinem tantum, & robur, sed etiam colorem nitoremque, morbos vero, in quos e nimia fagina proclive est corpus, arcendi aut curandi: itaque praescribebant certam aliquam diaetam, valde reprehensam Galeno in Protrept. ad Artes, c. 9 feqq. cujus etiam libellus: Πότερον Ἰατρικῆς ἢ Γυμναστικῆς ἐστι τὸ ὑγιεινόν. T. VI. ed. Charter." HEYNE *ad Enchirid.*

Verf. 4. εἶτα ἐν τῷ ἀγῶνι παρορύσσεσθαι. „τὸ παρορύσσεσθαι fortassis ἐλλειπτικῶς *oculum effodi* significat, ut intelligatur ὀφθαλμόν." WOLFIVS. — „Diogenes Laërt. VI. 27. περὶ μὲν τοῦ παρορύττειν [καὶ λακτίζειν ἀγωνίζεσθαι τοὺς ἀνθρώπους· περὶ δὲ καλοκαγαθίας οὐδένα.] Vbi MENAGIVS: *Respiciens videlicet ad palaestrica certamina. Athletis usurpatum olim ὀρυχῆς in palaestra certamen: & cum quis adversarium ruendo praeverteret in fossa quadam, quae arena multa aspersa erat, ne lubrici essent decertantium pedes, id παρορύττειν dicebatur. Lucian. de Gymnas. Athenaeus* XII. 3. *Arrianus*, εἶτα ἐν τῷ ἀγῶνι παρορύσσεσθαί ἐστιν. *deinde in pulvere palaestrico ruendo praeverti contingit.* Haec Menagius. Iste autem qui haec exscripsit, cum non intellexerit, mutavit in Εἶτα εἰς τὸν ἀγῶνα παρέρχεσθαι: & fic

ſic ſine mendæ ſuſpicione etiam nunc habes in Enchiridio." VPTON. — In ἐν τῷ ἀγῶνι παρορύσσεσθαι conſentiunt fere in his Disſert. libri omnes: unus pc. mendoſe παρορύσσεσθαι. Veræ illius ſcripturæ veſtigium plures Enchiridii codices hactenus ſervarunt, quod non εἰς τὸν ἀγῶνα dent, ſed ἐν τῷ ἀγῶνι, quod ipſum quidem alii in ἐν τῷ αἰῶνι detorſerunt. Quod vero ibidem, pro παρέρχεσθαι, in libris nonnullis παρέχεσθαι legitur, id quidem cum veteri ſcriptura nihil commune habet; ſed haud dubie ingenio docti alicujus viri debetur, qui mendoſum eſſe ἐν τῷ ἀγῶνι παρέρχεσθαι viderat. Expoſitionem verbi παρορύττειν Menagio præiverat IS. CASAVBONVS in Lectionib. Theocriteis, cap. 6. ad Idyll. 4. ubi, poſtquam ſcripſerat: „Fuiſſe genus exercitationis Græcorum epheborum quod explicat. Feſtus Pompejus. *Rutrum*, inquit ille, *tenentis juvenis eſt effigies in Capitolio, ephebi more Græcorum harenam ruentis, exercitationis gratia.*" — hæc ſubjicit: „Fuit hoc inter præludia, quibus athletæ præparabantur ad cætera certamina: eratque inter eos contentio, quis ſocium ſuum in pulvere palæſtrico ruendo præverteret, quod παρορύττειν Græci dicunt." — Provocatque Caſaub. ad Athenæum lib. XII. [p. 518. D. qui locus tamen nil magnopere huc facit] tum ad Laërt. l. c. & ad Arriani vel Epicteti noſtri hunc locum, in quo verſamur. Commodius vero doctiſſimus HEYNIVS, ad Enchir. „Videtur, inquit, παρορύσσεσθαι eſſe, quando e *foſſa*, in qua certaturi conſiſtebant, (ὄρυγα Lucianus vocat; σκάμμα in publico certaminis loco dictum videtur, cf. præter Fabrum II. 1. Nilum Aſcet. c. 2.) arenam in ſe invicem conjicerent, & ſe conſpergerent, ut manus eo firmius in membris injectæ ſederent. v. Lucian. de Gymnaſ. p. 270." — Vide utique Lucian. l. c. cap. 2. p. 884 ſq. edit. Hemſterh. & Reiz. De vocab. σκάμμα conf. ad IV. 8, 26. De re confer quæ mox ad verba πολλὴν ἀφὴν καταπιεῖν Vptonus notavit.

Ibid. ἔστιν ὅτε χεῖρα ἐκβαλεῖν. „Sic legendum cum ms. Par. Confer infra, III. 23, 30. ὁ μὲν ὦμον ἐκβεβληκώς." VPTON. — Olim hic legebatur ὅτι χεῖρα ἐμβαλεῖν, verbo ἔστιν ad ſuperiora rejecto παρορύσσεσθαί ἐστιν, multiplici errore. Et in ὅτι quidem, atque in rejectionem verbi ἐστὶν ad ſuperiora verba, conſentiunt in his Disſert. ſcripti etiam libri omnes; ἐκβαλεῖν vero, pro mendoſo ἐμβαλεῖν, opportune offerunt duo Pariſini

Parisini pab. quod recte ab Vptono est receptum; qui etiam illud jam bene curaverat, quod ἔστιν ad sequentia traxit, sed perperam ὅτι in contextu reliquerat, quod corrigendum demum monuit in Notis. Sane nihili est ἔστιν ὅτι. Quare (quum præsertim in Enchir. ἔστιν δ' ὅτε communi consensu dent omnes) WOLFIUS hoc loco, pro ἐστὶν ὅτι, ἐστὶν ὅτε esse legendum pro tam manifesto & ab omnibus concesso sumsit, ut ne adnotare quidem dignaretur. Illud modo monuit: „Pro ἐστὶν ὅτε χεῖρα ἐμβαλεῖν, legunt alii λαβεῖν, alii βαλεῖν. ἐμβαλεῖν plane ad sensum nihil facit. Nam, nisi manus adversario injiciatur, quæ lucta aut pugna erit?" — Nempe illæ varietates sunt codicum Enchiridii; ubi ex βαλεῖν, aut λαβεῖν, nonnulli etiam, quum corruptum utrumque viderent, βλαβεῖν fecerunt. Recte vero Vptonus in Enchiridio etiam, ex hoc Dissertationum loco, ἐκβαλεῖν restituit. Hoc loco in Dissert. ἔστιν ὅτε χεῖρα ἐκβαλεῖν legendum esse, ante Vptonum jam monuerat Casaub. in Lect. Theocrit. l. c. usus nimirum eodem Parisino codice, e quo excerpta nonnulla cum Vptono communicata sunt. Meibomius vero ad vulgatum ὅτι adnotaverat: „Quid si ἔτι?" — quo facto nimirum sic legeretur, παρορύσσεσθαί ἐστιν, ἔτι χεῖρα ἐκβαλεῖν, &c.

Ibid. σφυρὸν στρέψαι. *malleolum pedis distorquere.* Nulla adjecta admonitione, ex Enchiridio hoc ita correxit Vptonus, cum prius ὀφρὺν στρέψαι hic vulgo legeretur, consentientibus manuscriptis; nisi quod τρέψαι habet pb. quod & Enchiridii codices nonnullos invasit. Ad scripturam olim hic vulgatam monuit WOLFIUS: „Nihilo aptius est quod sequitur, ὀφρὺν στρέψαι, *vertere* seu *torquere supercilium.* In Enchir. σφυρὸν στρέψαι, rectius; nisi forte placeat magis, ὀσφὺν στρέψαι, *lumbum distorquere.*" — Perspecte ille quidem: certe, ni in σφυρὸν consentirent omnes Enchiridii codices, jurares ex ὀσφὺν detortum esse ὀφρὺν illud, quod nobis hic dabant librarii. Et ὀσφὺν στρέψαι scribere jusserat Casaub. loco supra laudato, pariterque Salmasius.

Ibid. πολλὴν ἁφὴν καταπιεῖν. „Faber in Agonist. lib. III. c. 22. *Solebant*, inquit, *congressuri ad luctandum, mutuo sese, quo facilius inuncti ceromate comprehenderentur, aut quo minus elaberentur, vel alias etiam ob caussas, pulvere ac arena (quam ἁφὴν Græci dicebant) asper-*

aspergere. Hinc Ovidius in lucta Herculis & Acheloi, Metam. IX. 35.

Ille cavis hausto spargit me pulvere palmis,
inque vicem fulvae tactu *flavescit arenae.*

Vbi pro tactu *perperam nonnulli libri habent* jactu: *namque illo de* fulvae arenae tactu, *Graecum* τῆς ἀφῆς *vocabulum notat poeta*, *deductum* ἀπὸ τοῦ ἅπτομαι. Dicti autem athletae πόλλην ἀφὴν καταπιεῖν, [ut hoc loco, sic rursus III. 22, 52.] sicut a Statio *hausta vestiri arena*. Locus est in Thebaid. lib. VI.

Postquam oleo gavisa cutis, petit aequor uterque
procursu medium, atque hausta vestitur arena."

VPTON. — „Ipsum *haphe* latine dixit Martial. VII. 67. [66.] *& flavescit haphe*." Monuit HEYNIVS *ad Enchir.*

Ibid. μαστιγωθῆναι. „*Flagris caedi*: scilicet, si quid contra certaminum scita admitterent. Hic enim mos erat Agonisticus. Sic supra, III. 10, 6. & infra, III. 22, 52. Clemens in Epist. II. ad Corinth. [c. 8. p. 110. edit. Ittig.] Εἰδέναι ἡμᾶς δεῖ, ὅτι ὁ τὸν φθαρτὸν ἀγῶνα ἀγωνιζόμενος, ἐὰν εὑρεθῇ φθείρων [intellige αὐτὸν, nempe τὸν ἀγῶνα, ut e seqq. patet] μαστιγωθεὶς αἴρεται, καὶ ἔξω βάλλεται τοῦ σταδίου. Dio Chrysost. Orat. XXXIV. p. 417. Τὸ γὰρ συμβαῖνον, ὅμοιόν ἐστι τῷ περὶ τοὺς ἀθλητὰς, ὅταν ἐλάττων πρὸς πολὺ μείζω μάχηται. τῷ μὲν γὰρ οὐδὲν ἔξεστι παρὰ τὸν νόμον· ἀλλὰ κἂν ἄκων ἁμάρτῃ τι, μαστιγοῦται. τὸν δὲ οὐδεὶς ὁρᾷ πάνθ' ἃ δύναται ποιοῦντα." VPTON. — „Caedebantur flagris ab Hellanodicis athletae, si quid contra certaminis leges commisissent: cf. Vpton. ad Arr. III. 15. Faber Agon. l. 9. Adde Dionys. Halic. in Protreptico Athletarum, T. II. p. 43. Martial. VII. 66. *uncti verbere vapulat magistri.* Vti actores scenici, si persona excidissent. vid. Lucian. T. I. p. 487. & p. 408. Sic & in certaminibus musicis acceptos fuisse ab athlothetis imperitiores, ex eodem apparet in lib. adv. Indoctum, T. II. p. 384." HEYNE, *ad Enchir.* — De scriptura vide Adnot. proxime sequentem.

Ibid. καὶ μετὰ τούτων πάντων ἔσθ' ὅτε νικηθῆναι. „μετὰ τούτων πάντων, *cum his omnibus*, ferri potest. Sed magis placet μετὰ ταῦτα πάντα, [*post haec omnia*,] ut habet Enchiridion." WOLFIVS. — At hoc ipsum, quod consentientibus libris in his Dissert. legitur, μετὰ

τρύτων πάνἰων, præferendum Heynius judicavit: *cum his omnibus*, id eſt, *his laboribus omnibus exhauſtis*. Cujus lectionis veſtigium in Enchiridio etiam ſervarunt nonnulli codices, μετὰ τῶν πάνἰων ſcribentes; quin & alii ipſum hoc, μετὰ τούτων πάνἰων repræſentant. Cæterum in eodem Enchir. verba ἐσθ᾽ ὅτε non hoc loco, ſed paulo ante ponuntur; ubi alii ἔσθ᾽ ὅτε μαστιγωθῆναι ſcribunt, alii ἐσθ᾽ ὅτε καὶ μαστιγ. alii ἔστι δ᾽ ὅτε καὶ μαστ. quorum nullum eſt quod non ferri poſſit.

Verſ. 5. Ταῦτα λογισάμενος. Enchirid. ταῦτα ἐπισκεψάμενος, eadem ſententia. Et ibi quidem vulgo πάνἰα poſt ταῦτα inſeruerunt: ſed vocem, injucunde (judice Heynio) repetitam, complures iique probati codices ignorant.

Ibid. ὅρα ὅτι ὡς τὰ παιδία ἀναστραφήσῃ. In hanc lectionem hic conſentiunt fere libri. Solus pc. ὅτι omittit; temere, ut libri; ſolus pc. ὡς omittit, temere. In Enchirid. vero, ὅρα ὅτι omittunt omnes, minime male, immo multo aptius, ad conciſum quidem dicendi genus, libello illi proprium.

Ibid. νῦν μὲν ἀθλητὰς παίζει. Nil hic variant libri. At in Enchir. omnes dant νῦν μὲν παλαιστὰς παίζει: tum ibidem omnes ſcripti libri continuo νῦν δὲ μονομάχους ponunt; una editio Veneta poſterior interſerit νῦν δὲ αὐλητάς, corruptum ex νῦν δὲ ἀθλητάς, quod ex hoc Arriani loco ad oram Enchiridii in codice aliquo adnotatum fuiſſe videtur.

Ibid. νῦν δὲ σαλπίζει. Vulgo εἶτα σαλπίζει editur in Enchiridio; ſed νῦν δὲ ibidem, ut in Diſſertationibus, habent plerique & probatiſſimi codices. Mox, quæ hic conſentientibus noſtris libris ſequuntur verba, ὅταν ἴδῃ καὶ θαυμάσῃ, in Enchiridio ignorant ad unum omnes.

Verſ. 6. εἶτα φιλόσοφος, εἶτα ῥήτωρ. In Enchirid. præcedit ῥήτωρ, ſequitur φιλόσοφος, quod paulo aptius videri poterat. In eodem vero libello, pro εἶτα ῥήτωρ, alii νῦν δὲ ῥήτωρ legunt.

Ibid. ὡς ὁ πίθηκος. Deeſt artic. Enchirid.

Ibid. πᾶν ὃ ἂν ἴδῃς. In Enchirid. πᾶσαν θέαν, ἐὰν ἴδῃς, alii ἂν ἴδῃς, alii ἢν ἴδῃς, alii ἢν ἂν ἴδῃς.

Ibid. μιμῇ. Temere μισῇ noſter pb.

Ibid.

Ibid. Verba τὸ σύνηθες δ' ἀπαρέσκει desunt Enchir.

Vers. 7. οὔτε γὰρ μετὰ σκέψεως. Sic recte cum edd. dat noster pc. οὐ γὰρ pb. Prorsus mendose οὕτως γὰρ pa.

Ibid. ἦλθες ἐπί τι. Sic & plerique codices Enchir. at alii ibi ἦλθες ἐπὶ τοὔργον.

Ibid. οὐδὲ περιοδεύσας ὅλον τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ βασανίσας. Vulgo hic omnes, consentientibus libris, οὐδὲ περιώδευσας legunt, & οὐδ' ἐβασάνισας, incommode; nam ea, quæ sequuntur, ἀλλ' εἰκῇ καὶ κατὰ ψυχρὰν ἐπιθυμίαν, haud dubie cum præcedentibus cohærent, ἦλθες ἐπί τι. Itaque cum in Enchirid. plures codices in περιοδεύσας consentiant, illud hic quoque recipere non dubitavi; & ad eamdem rationem pro οὐδ' ἐβασάνισας, οὐδὲ βασανίσας levissima ac fere nulla mutatione scripsi. Sic legitime fluit cohæretque oratio, nullo modo impedita. In Enchiridio quidem desunt quinque verba, ὅλον τὸ πρ. οὐδὲ βασ. Valet autem verbum περιοδεύω idem quod ἐφοδεύω, nempe *circumeo, obeo*, (scil. *cognoscendi caussa,*) *perlustro, adcurate & per partes examino:* quæ verba sigillatim cum in re militari usurpantur, ut apud Aeneam Poliorc. c. 26. (quem locum Heynius ad Enchir. c. 29, 3. laudavit) & Polyb. VI. 35 sq. tum a Philosophis de *adcurata consideratione, explicatione, & per partes instituto examine* notionum animo anticipatarum, aut rerum quæstionumque quarumcumque; velut apud Sext. Empir. Pyrrh. Hypotyp. I. 227 sq. (ubi conf. quæ adnotavit Fabric.) & adv. Math. VII. 247 & alibi, tum apud Epictetum nostrum, Dissert. II. 21, 17 & 19. III. 24, 78. IV. 4, 14.

Ibid. κατὰ ψυχρὰν ἐπιθυμίαν. „Opponitur θερμῇ, ἔνθερμος [ἐπιθυμία.] Glossa interlin. ἤγουν ἀνίσχυρον. Lucian. Tim. p. 138. *patria, cives — — sunto* ψυχρὰ καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα. Sic & lat. *frigidum*, de eo *quod languet.*" HEYNE. — Sic & apud Hesych. pariter ac Suidam habes ψυχρός· ἀσθενής. Intellige *cupiditatem*, quæ initio quidem, ut temere concepta, sic etiam calida fortasse fuerit; sed, quia non ex intimo animi adfectu est, mox *languet*, ut haudquaquam nervos animi omnes ad id, quod volumus, obtinendum intendamus, ut non toti in hoc simus; brevi, eodem hoc pertinet, quo id quod paulo ante dixit, ὅλῃ τῇ ψυχῇ οὐδὲν, scil. εἶ, *nihil es toto animo.* In Enchirid. codex noster

noster Parisinus ille, quem in his Adnot. ad Dissert. nota pc. insignire solemus, (in quo, quamquam & recente, & negligenter admodum scripto, tamen permulta vetustarum verissimarumque lectionum vestigia supersunt) pro ψυχρὰν, corrupte utique, ψυχὴν habet; quam ipsam vocem, quum & in eodem codice & in aliis nostris codicibus subinde pro ψιλὴν positam observarim; cogitaveram, commodius fortasse & rectius h. l. κατὰ ψιλὴν ἐπιθυμίαν legi, *ex mera cupiditate, ex nudo desiderio;* id est, *cæco impetu, nihil cogitans* de eis rationibus quæ ineundæ sunt ut is evadas qui esse cupis. Sed in vulgata lectione, in quam cæteri omnes consentiunt libri, & in superiore interpretatione adquiescendum putavi.

Vers. 8. καὶ ἀκούσαντες. Cum perperam τὴν pro καὶ daret ed. Bas. notavit WOLFIUS: „Lego ἢ ἀκούσαντες. Veneta editio καὶ ἀκούσαντες." — At in καὶ, cum in Dissertationibus hisce, tum in Enchiridio, consentiunt scripti libri & editi omnes, excepta una illa Bas. in quam temere τὴν erat invectum. Sed poterit percommode καὶ ut idem valens ac ἢ accipi, ut persæpe alias; (vide ad II. 10, 9. ad illa verba καὶ καθέδρας; tum ad καὶ βολβάριον, & ad καὶ παιδάριον, Ench. c. 7. ad καὶ ὑπακούσας, Ench. 12, 2. &c.) quam in partem nos etiam h. l. interpretati sumus, *auditore aliquo.* Mox, pro ἀκουσ. τινὸς οὕτω, inversis verbis ἀκούσαντες οὕτω τινὸς scribunt in Enchiridio libri omnes; quæ inversio usui Epicteti convenientior videtur.

Ibid. ὡς Εὐφράτης λέγει· *&c.* „Hoc rectius videtur, quam quod habet Enchiridion, ὡς εὖ Σωκράτης λέγει. De *Euphrate* philosopho placet elogium Plinii ascribere. [lib. I. Epist. X.] *Euphrates*, inquit, *Syrus philosophus, est obvius & expositus, & plenus humanitate quam præcipit.* Et paulo post: *Multa in Euphrate sic eminent & elucent, ut mediocriter quoque doctos advertant & adficiant. Disputat subtiliter, graviter, ornate: frequenter etiam Platonis illam sublimitatem & latitudinem effingit. Sermo est copiosus & varius, dulcis inprimis, & qui repugnantes quoque ducat & impellat.* &c. Hactenus Plinius. Probabilius est, vulgus suæ ætatis philosophum admirari, quam aliquem veteris memoriæ." WOLFIUS. — „Meminit hujus & infra, IV. 8, 17. item M. Antonin. X. 31. Philostratus in vita Apollonii lib. V. c. 2, 14. & lib. VI. c. 7. Origenes adv. Celsum, p.

302.

302. Εὐφράτου τοῦ πάνυ. Sic locus ibi legendus." VPTON. — De *Euphrate*, ut gravissimo sanctissimoque, sic & facundissimo illius ætatis Philosopho, præter ea quæ ipse Epictetus habet loco ab Vptono laudato, operæ pretium fuerit totum Plinii locum, cujus partem supra descripsimus, perlegisse, contulisseque quæ de eodem viro Bruckerus disseruit in Hist. Crit. Phil. T. II. p. 565 sqq. Cujus Philosophi nomen cum parum notum esset librariis eis, quorum opera ad nos Enchiridion pervenit, *Socratis* nomen, pro *Euphratis*, ab his substitutum est; & a recentioribus demum Enchiridii editoribus *Euphratis* nomen recte ibidem restitutum. Cæterum in interpungendo interpretandoque hoc loco in diversa abeunt partim ipsi librarii, partim editores atque interpretes. Nos eam fere rationem tenuimus, in quam & in his Dissertationibus veteres libri omnes, & in Enchiridio plerique consentiunt; nisi quod verba καί τοι τίς — — ἐκεῖνος, quæ duobus tantum commatibus in plerisque vett. codd. intercipiebantur, perspicuitatis caussa *parentheseos signis* inclusimus, quod ipsum etiam in nonnullis Enchiridii codicibus factum vidimus: interpretatione autem usi sumus expeditissima simplicissimaque, quam eamdem ipsa græca verba manifeste clamare visa erant. In Dissertationibus, vulgatam consentientibus libris distinctionem orationis primus in Græco exemplo mutavit Londinensis editor, Wolfii versionem secutus, quæ sic habebat: *Sic quidam viso philosopho, auditoque alio qui dicat, Vt Euphrates disserit? quis ita dicere, ut ille potest? volunt & ipsi philosophari.* Ad hujus igitur interpretationis præscriptum, Londinensis editor non modo post ἐκεῖνος, quo & nos posuimus, sed & post λέγει, pro nudis commatibus quæ utrobique olim interposita erant, *interrogandi signa* posuit; in quo ipso ei jam in græco Enchiridii exemplo idem Wolfius præiverat, Londinensem editorem secutus Vptonus, prædictam Wolfii versionem tenens, pro interrogandi signis, cum in eadem versione, tum in græco contextu, *exclamandi signa* posuit, qualibus in latina scriptura uti solemus; (quod in Enchiridio Heinsius jam fecerat, ac nescio an & editio prima Veneta, cujus exemplum mihi hæc scribenti non amplius ad manus est;) quo vero clarius etiam indicaret Vptonus, illa Ὡς Εὐφράτης &c. pro verbis alicujus hominis, qui sic exclamaret, accipienda esse, pro more suo Ὡς litera majuscula scripsit,

 in

in hunc modum: *καὶ ἀκούσαντές τινος οὕτω λέγοντος, Ὡς Εὐφράτης λέγει! καί τοι τίς οὕτω δύναται εἰπεῖν ὡς ἐκεῖνος; Θέλουσι καὶ αὐτοὶ φιλοσοφεῖν.* Nempe, *καί τοι* minuscula scripsit litera, existimans, hæc verba ejusdem hominis esse qui *Ὡς Εὐφράτης λέγει!* exclamasset; tum vero *Θέλουσι* rursus majuscula extulit, indicaturus, hæc rursus esse Epicteti verba. In Notis vero deinde, mutata paululum ratione, ait: „Lego: *καὶ, Τίς οὕτω δυν.* id est, *idque præterea audientes, Quis ita* &c. Contra, in Enchiridio, idem Vptonus, Meibomium secutus, prorsus ut nos hic ex librorum veterum præscripto fecimus, sic edidit, parenthesεos modo signis, quæ nos adjecimus, omissis: *καὶ ἀκούσαντες οὕτω τινὸς λέγοντος, ὡς Εὐφράτης λέγει· καί τοι τίς οὕτω δύναται εἰπεῖν ὡς ἐκεῖνος; θέλουσι καὶ αὐτοὶ φιλοσοφεῖν.* Tenuitque fere Meibomii versionem, a nostra quoad sensum nihil dissentientem: *Sic quidam, cum philosophum viderunt, & aliquem ita disserentem audiverunt, ut Euphrates disserit; enimvero* [magis perspicue Meibomius *quamquam* posuerat] *quis ita disserere potest ut ille? volunt & ipsi philosophari.* Deinde vero in Notis ad Enchiridion rursus præcepit: „Corrige: *καὶ ἀκούσαντές τινος οὕτω λέγοντος, Ὡς Εὐφράτης λέγει! καὶ, „Τίς οὕτω δύναται εἰπεῖν ὡς ἐκεῖνος! θέλουσι καὶ αὐτοὶ „φιλοσοφεῖν; Et audientes aliquem sic dicentem, Vt „Euphrates disserit! Et, Quis ita disserere potest ut „ille! volunt & ipsi philosophari.“* — Et in hunc maxime modum Heynius (omissis modo exclamandi signis, in græca scriptura insolitis) in Enchiridio edidit: *καὶ ἀκ. οὕτω τινὸς λέγοντος, ὡς Εὐφράτης λέγει· καὶ, τίς οὕτω δύναται εἰπεῖν ὡς ἐκεῖνος; θέλουσι &c.* & a latere quidem oppositam eamdem tenuit versionem, qua in Enchiridio Vptonum usum esse modo dicebam; in subjecta vero adnotatione, præferendam illam acceptionem hujus loci illamque interpretationem sibi videri significavit, quæ ab eodem Vptono in Notis ad Enchiridion proposita est; quæ & unice græcæ orationi, qualem Heynius ediderat, conveniebat. Et est quidem per se commodissima sententia: nonnullos, postquam philosophum vidissent, & postquam audivissent aliquem cum admiratione encomium ejus facientem, excitari, ut continuo & ipsi velint philosophiæ professionem amplecti. Et, cum pro emendatione *καὶ τίς*, pro *καί τοι τίς*, nullius veteris libri auctoritatem Vptonus invocasset, docuit

docuit Heynius, patrocinari illi & editionem Salmasianam, (sic Heinsianam adpellat) & codicem mstum Dresdensem: quibus addi poterant & editio Veneta Enchiridii prima, & Politianus, in eamdem scripturam καί, Τίς δύναται &c. consentientes. At (ne nunc repetam, quod supra jam significavi, in καί τοι τίς & in Dissertt. libros omnes, & in Enchiridio reliquos probatissimos quosque consentire) propius si rem spectaveris, vix dubitabis, illam scripturam καί, Τίς δύναται ex eorum ingenio esse profectam, qui, cum verba proxime præcedentia existimassent hominis esse *cum admiratione exclamantis*, hæc pariter ad eamdem normam esse refingenda putarent. Vt autem hi præcedentia verba in eum, quem dixi, modum acciperent, induxerat eos (quemadmodum & Wolfium) corruptela quæ eadem verba in Enchiridio invaserat, cum ex ὡς Εὐφράτης imperiti librarii ὡς εὖ Σωκράτης fecissent; ubi ὡς εὖ ad exclamationem pertinere illi arbitrabantur, quamquam, verum si quæris, vocula εὖ nonnisi ex prima syllaba nominis Εὐφράτης adhæsisse videtur. At in Dissertationibus, ubi servata vera scriptura est, si connexionem verborum absque præjudicata opinione consideraveris, vix aliter, atque nos cum Meibomio fecimus, locum hunc accipere poteris. Ac sane nihil tam in promtu tamque apertum esse videtur, quam particulam ὡς, ante Εὐφράτης, referri ad præcedentem particulam οὕτω, &, in dictione illa οὕτω λέγοντος verbum λέγειν non debere alia notione accipi atque in illa dictione ὡς Εὐφράτης λέγει. Latius hæc persecutus sum, quia me ipsum diu incertum tenuerat hujus loci intérpretatio. Nihil nos morari debet alia scripturæ discrepantia, quam in Enchiridio in illis verbis, τίς οὕτω δύναται εἰπεῖν, iidem libri offerunt, quos καί Τίς pro καί τοι τίς dare paulo ante dixi: nempe iidem particulam οὕτω ante δύναται omittunt; quæ vocula, sicut, si eo loco abesset, a nemine magnopere desideraretur, sic nihilsane incommodi habet, &, quamquam intra tertiam lineam jam tertio repetita, tamen consentientibus reliquis omnibus codicibus locum suum recte tuetur. In totius hujus loci interpretatione a reliquis interpretibus discedens Salmasius: „Sic, ait, erat vertendum: *Audientes cum aliquis ita diceret, quemadmodum Euphrates perorat: Ecquis ut ille potest perorare!*"

Ibid. θέλουσι καὶ αὐτοὶ φιλοσοφεῖν. φιλοσοφεῖν nunc non solum intelligi debet *philosophiae operam dare*; sed, *sumto philosophi habitu*, *philosophiam publice profiteri*. conf. IV. 8, 15 sqq.

Vers. 9. τί δύνασαι βαστάσαι. „Horat. Art. Poët. 39.
— — *Versate diu, quid ferre recusent,*
quid valeant humeri."
VPTON.

Ibid. εἰ παλαιστής. Ex Enchiridio haec supplenda & corrigenda videntur, ubi habes: πένταθλος εἶναι βούλει, ἢ παλαιστής. Vptonus vero utramque scripturam sic conjungendam suspicatus est: πένταθλος εἶναι βούλει ἢ παλαιστής; εἰ παλαιστής, ἰδοῦ &c.

Ibid. ἄλλος γάρ. „Hoc rectius, quam in Enchir. ἄλλο γάρ." WOLFIVS. — In veram scripturam, ἄλλος γάρ, in his Dissert. consentiunt libri omnes. Quod τοὺς ὤμους paulo ante hic legitur, convenientius videtur & magis ex usu, quam τοὺς βραχίονας, quod pro illo est in Enchiridio.

Vers. 10. ταῦτα ποιῶν. „ταῦτα, ἐνδεικτικῶς, haec illa, quae quotidie facis." HEYNE *ad Enchir.* — Caeterum post haec verba ταῦτα ποιῶν in Enchiridio vulgo statim sequuntur haec, ὡσαύτως δύνασαι ἐσθίειν, per peram omissis illis, δύνασαι φιλοσοφεῖν &c. Mox rursus ista, ὁμοίως ὀργίζεσθαι, quae hic agnoscunt omnes, desiderantur vulgo in Enchir. ex hoc loco illi supplenda. Habent eadem tamen & nonnulli Enchiridii codices; sed noster pc. qui h. l. cum caeteris in ὁμοίως ὀργίζεσθαι consentit, deinde pro iisdem verbis in Enchiridio ὁμοίως ὀρέγεσθαι scribit, haud sane absurde. Vtroque loco Gatak. ad Antonin. VIII. 1. infinitivos ἐσθίειν, πίνειν, &c. in participia ἐσθίων, πίνων &c. mutandos censuit.

Vers. 11. δυσαρεστεῖν; Ἀγρυπνῆσαι δεῖ, πονῆσαι. „Sic distinguendus hic locus." WOLF. & SALMAS. — Sic recte distinguebatur in Enchir. quemadmodum & hic edidit Vptonus, uti est in nostro pb. Olim erat δυσαρεστεῖν, ἀγρυπνῆσαι, δεῖ πονῆσαι &c. ut habent etiam codd. pac. Quae proxime hic sequuntur verba, νικῆσαί τινας ἐπιθυμίας, desiderantur in Enchiridio.

Ibid. ὑπὸ τῶν ἀπαντώντων καταγελασθῆναι. ὑπὸ τῶν ἀπάντων pb. nescio an rectius. Corrupte vero utique ὑπὸ τῶν ἀπατώντων pc. Perperam autem absunt vulgo

vulgo quatuor ista verba in Enchir. non solum ex h. l. ibi supplenda, sed & ex codicibus nonnullis Enchiridii, qui tamen partim & ipsi ἀπάντων habent pro ἀπαντάντων, alii vero ἀπάντων cum leni spiritu, qui ipse lenis spiritus videri poterat corruptelam ex ἀπαντώντων ortam prodere; & præsidium fortasso inveniet verbum ἀπαντώντων etiam in loco parallelo, III. 16, 11.

Ibid. ἔλασσον ἔχειν. In Enchirid. omnes ἧττον ἔχειν. In eodem Enchir. post ἐν δίκῃ adjiciuntur verba ἐν πραγματίῳ παντί.

Vers. 12. Ταῦτα περισκεψάμενος, εἴ σοι δοκεῖ, προσέρχου. In Enchir. ταῦτα ἐπίσκεψαι, omissis quatuor postremis verbis.

Ibid. εἰ δὲ μή, μὴ πρόσαγε. Sic recte hic edd. & mssti, consentientibus codicibus nonnullis Enchiridii, ubi alii vulgo corrupte, εἰ δὲ μή, πρόσεχε. πρόσαγε idem valet ac προσέρχου, (conf. II. 17, 39.) quod verbum προσέρχου supra prætermissum est in Enchiridio. Mendose vero h. l. noster pc. εἰ δὲ μή, προσάπαγε. omisso altero μή, & verbo προσάγαγε (quod dare debuisse videtur, quod ipsum in Enchir. h. l. habet cod. Arg.) in προσάπαγε detorto. Est autem fortasse hæc ipsa genuina Arriani scriptura, προσάγαγε, reduplicata forma verbi. Pari ratione ἀντεισαγάγετε habes, III. 16, 13.

Ibid. Post ἐπίτροπος Καίσαρος in Enchir. addunt vulgo γένῃ, quod adsumentum non solum ignorant Dissertationum codices, sed & nonnulla ipsius Enchiridii exempla.

Vers. 13. ἵνα σε δεῖ ἄνθρωπον εἶναι &c. „Vide ad II. 2, 13.“ VPTON.

Ibid. ἐξεργάζεσθαι. ἐξεργάσασθαι pc.

Ibid. ἢ περὶ τὰ ἔσω φιλοπονεῖν. Cum corrupte vulgo φιλοπόνει hic legeretur consentientibus libris, monuit VPTONVS: „Repone φιλοπονεῖν, vel potius φιλοτεχνεῖν ex Enchirid. nam φιλοπονεῖν glossema videtur.“ — Cujus ratio Heynio etiam probata est, observanti & aliâs philosopho nostro frequentatum esse verbum φιλοτεχνεῖν. Equidem infinitivum modum necessarium hic putavi, quoniam & præcedunt verba in eo modo posita, & sequitur rursus στάσιν ἔχειν. Ipsum vero verbum φιλοπονεῖν cum φιλοτεχνεῖν mutare non sum ausus, quoniam & ferri istud poterat, neque opus esse

esse videbatur, ut singulis in verbis conveniret Enchiridion cum his Dissertationibus. φιλοπονεῖν scribendum monuerat etiam Salmas.

Ibid. φιλοσόφου στάσιν. τάξιν est in Enchir. percommode id quidem; sed istud, quamquam paulo rarius videri poterat, tamen eodem modo & aliàs usurpatum est nostro, cum in Dissertationibus passim, tum Enchirid. cap. 48, 1. Adde titulum cap. 19. hujus libri. Mox pro ἔχειν, ἐπέχειν scribitur in Enchiridio. In eodem paulo ante commode scribitur τοῦτ' ἔστιν ἡ φιλοσ.

Vers. 14. Ῥούφῳ τις ἔλεγε, *&c.* „Quid hoc dictum ad hunc locum facit? An exemplum hominis indocti, inepte loquentis profert?" WOLFIVS. — „Quæ sequuntur de *Rufo*, fortasse ex Miscellaneis sunt, & inde divulsa, a capite superiori XI. vel XIV. nisi ad cap. XVII. spectant, atque ibi in fine reponenda." COMES SHAFTESBVR.

Ibid. Ὁ δὲ, μὴ παρέργως ποτ', ἔφη, ἀπὸ Γάλβα κατεσκεύασα, *&c.* „Videtur irrisio esse inepti argumenti. Quasi vero non alii Galbâ longe deteriores diu floruissent? Si igitur unius Galbæ interitus confirmat providentiam, eandem Tiberii & aliorum successus evertunt." WOLFIVS. — „Interrogative. Expostulatio est, & quasi exprobratio Providentiæ ob mortem Galbæ, boni principis. Male accipit Wolfius." COMES SHAFTESB. — Posteriorem hanc rationem probavi; & pro nudo puncto, in fine sententiæ, interrogandi signum posui: ad eamdemque rationem latinam versionem accommodavi; quam id recte, doctiores viderint. Galba, mediocris princeps, multis tamen, cum antecessore Nerone præsertim collàtus, optimus videri potuerat, qui cædem ejus ut publicam calamitatem deplorarent. Fuit cum in præcedentibus verbis, pro ὅτι νῦν προνοίᾳ, fortasse ἔτι νῦν scribendum suspicarer. Sed in loco tam obscuro quid adtinet hariolari? Vptonus, Wolfium presso pede sequens, posteriora verba latine sic reddiderat: *At ille, Nunquam, inquit, obiter adeo per Galbam administrari providentiâ mundum probaverim.*

CAPVT XVI.

TIT. Ὅτι εὐλαβῶς δεῖ συγκαθιέναι εἰς συμπεριφοράν. „Vide supra, III. 14, 7. τὰ δὲ κατὰ συμπεριφοράν, & Indicem

Indicem in voce." VPTON. — Adde Lexicon noſtrum Polybianum. Denotat interdum hoc vocab. *indulgentiam adverſus alios, & obſequium, quum morem alicui gerimus.* Sic inſcriptionem hujus cap. cum Wolſio interpretatus erat Vptonus; *Cautione eſſe opus, cum aliis morem gerere volumus.* Sed & nude *conſuetudinem cum aliquo & converſationem* ſignificat; quæ notio locum in hac Diſſertatione obtinet, vſ. 3. & 5. ubi συμπεριφορὰ idem valet ac συμβίωσις vſ. 1. & τὰ συνανατρίβεσθαι vſ. 3. & συγκαταβαίνειν vſ. 9.

Verſ. 1. *αὐτὸν ἐκείνοις.* Perperam αὐτοῖς ἐκείνοις pc.

Ibid. ἐπὶ τὰ αὐτοῦ. Sic libri omnes. Temere ἐπὶ τὰ αὐτοῦ edidit Vpt.

Verſ. 2. ἄνθρακα ἂν θῇ. „Malim θῇς." WOLF. & MEIBOM. — Commodum utique hoc foret; ſed & illud ferendum, in quo nil variant libri. Monuitque VPTONVS: „In initio dicit Ἀνάγκη τὸν συγκαθιέντα, *neceſſe eſt* eum *qui &c.* [nunc] καὶ γὰρ ἂν θῇ, *nam ſi* is *adjunxerit.*"

Ibid. ἢ αὐτὸς ἐκεῖνον ἀποσβέσει, ἢ ἐκεῖνος τοῦτον ἐκκαύσει. Cum abeſſet olim verbum ἀποσβέσει, notavit ad h. l. WOLFIVS: „Extinctus carbo ardentem quo modo extinguat, non video. Alioquin legerem ἢ αὐτὸς ἐκεῖνον ἀποσβέσει. Extinctus quidem ab ardente (niſi quid aliud obſtiterit) facile ignem concipiet, itaque & ipſe magis exardeſcet. Sed hæc calefactoribus curæ ſunto." — Verbum ſuo e codice adjecit VPTONVS, monens: „Optime noſter Codex, ἢ αὐτὸν ἐκεῖνον ἀποσβέσει, ἢ ἐκεῖνος τοῦτον ἐκκαύσει. Editio Salm. ἢ αὐτὸς ἐκεῖνον * ἢ ἐκεῖνος &c. [&] in marg. * δοκεῖ λείπειν τὸ ἀποσβέσειν." — Ignorant verbum codices noſtri pa. & pc. ſed habet σβέσει pb. Ceterum proverbialem eſſe locutionem adparet; neque magnopere quemquam movebit dubitatio, quæ Wolſio oborta erat.

Verſ. 3. τοῖς ἰδιώταις συγκαθιέναι εἰς τὰς τοιαύτας συμπεριφοράς. „Noſter codex συγκαθιέναι, alii συγκαθίεσθαι. Conf. I. 29, 64. Mox noſter codex συμπεριφορᾶς, cum alii dant περιφοράς." VPTON. — In συγκαθίεσθαι cum olim vulgatis conſentiunt noſtri codices; quæ ſcriptura inſcitiæ librarii alicujus debetur, terminationem verbi compendioſe ſcriptam perperam accipientis. In activo uſurpari verbum illud ſolet, ſubintellecto pronomine ἑαυτόν. Vide Indicem, & Not. ad I. 7, 3. Prono-

Pronomen adjectum habes III. 12, 11. καθήσεις φύκλίρως αὐτὸν σαυτόν. συμπεριφορὰς cum Vptoni codice recte agnoſcit noſter pc. reliqui in mendoſum περιφορὰς conſentiunt. Vide quæ ad titulum capitis notavimus. Cæterum locum hunc ſimul cum Ench. c. 33, 2, in mente habuerat Stobæus, cum Serm. XXXIII. p. 213. iſta ſcriberet, λοιπὸν ἐκεῖνον ἔχου, τοῦ μὴ καθιέναι εἰς ὁμιλίας ἰδιωτικάς.

Ibid. τὸν συνανατριβ. Abeſt artic. a noſtro pc.

Ibid. τῷ ἠσβολωμένῳ. Sic noſtri pac. neque aliter debebat pb. in quo eſt ἠτβολομένῳ, levi menda. Vulgo ἠσβολημένῳ edd. quod ipſum & Vptonus tenens, nihil ad hoc verbum ſuo e codice adnotavit. Ego vero præferendam alteram verbi formam putavi; cui, præter codicum noſtrorum conſenſum, analogia favet & aliorum ſcriptorum uſus, H. Stephano in Theſ. laudatorum. Nam quod idem Stephanus ἀσβολάω etiam reperiri ait, nullum teſtem præter Heſychium citat; apud quem quidem non ἀσβοληθὲν, ut ait ille, ſed ἀσβολ. θὲν legitur, quod perinde ex ἀσβολωθὴν & ex ἀσβοληθὲν corruptum eſſe poteſt; quamquam ἀσβοληθὲν & Varinus Phavorinus ſcripſit, eumdem Heſychii locum reſpiciens. Vptonus, in Indice, thema ἀσβολέω & ἀσβολόω ſtatuit, *fuligine inficio.*

Verſ. 4. Τί γὰρ ποιήσεις. Τί ἂν ποιήσῃς pc.

Ibid. ἂν περὶ μονομάχων λαλῇ. Vulgo omnes λαλῇς. Monuit autem VPTONVS: „Potius λαλῇ, ut infra σκώπτῃ, &c. Ita autem Horat. Sat. II. 6, 44.

— — *Thrax eſt Gallina Syro par.*"

— Cui obſequi non dubitavi: nam iſta quidem, ἂν σκώπτῃ, ἂν γελοιάζῃ, ἂν κακοηθίζηται, neceſſario ante ſe ἂν λαλῇ in tertia perſona requirunt; niſi, tenendo σ literam, η adjicias, ut ſit λαλήσῃ. De re confer Enchir. cap. 33, 2.

Ibid. περὶ ἵππων. „Alludit ad factiones aurigarum, Venetam & Praſinam, de quibus factionibus pleni ſunt ſcriptores iſtius ævi." VPTON. — περὶ ἱπποδρομιῶν dicit in Enchirid. loco cit.

Ibid. ἂν κακοηθίζηται. Satis vulgata nomina, κακοήθης, κακοήθεια. Verbum κακοηθίζομαι vix usquam occurrit; niſi quod κακοηθιστέον afferri ait H. Stephanus pro *depravandum eſt.* Favet autem analogia: ſicut enim

enim εὐηθίζομαι est εὐήθης *sum*, sic κακοηθίζομαι, *sum* κακοήθης. Ceterum κακοεθίζηται in medio genere opportune dederunt codices nostri pab. pro activo κακοηθίζῃ, quod h. l. vulgatum erat, quod ista notione respuit analogia. Codex pc. qui in κακοηθίζῃ h. l. cum vulgatis consentit, paulo superius σκώπτης habet pro σκόπτῃ, in γελοιάζῃ vero nihil mutat.

Vers. 5. εἶχε Σωκράτης δύναμιν. εἶχε δύναμιν Σωκράτης pc. De re conferre Vptonus jussit II. 12, 14 sq.

Ibid. ἐν πάσῃ συμπεριφορᾷ. Sicut paulo ante capite truncaverant hoc vocabulum librarii, sic hoc loco media parte refecta συμφορᾷ dabant, quam in mutilam formam cum editis ante Vptonum consentiunt codices nostri. Monuerat WOLFIVS: „συμπεριφορᾷ fortasse." — Et sic recte edidit Vptonus, nescio an consentiente suo codice, cujus nullam hic quidem mentionem fecit. Eamdem emendationem Meibomius commendaverat.

Ibid. ἄγειν ἐπὶ τὸ αὐτοῦ. Revocavi αὐτοῦ ex superioribus editis, quibuscum facit noster pa. Tacite pro suo more αὑτοῦ edidit Vptonus, cui hoc quidem loco favent nostri pbc. Sed a recentioribus maxime librariis, & frequentius etiam a solis editoribus, invectum esse istum morem, sæpius observavimus.

Vers. 7. σικχᾶναι. „M. Antonin. V. 3. μὴ σικχαίνειν. Vbi vide Gatakerum." VPTON.

Ibid. τοὺς προτρεπτικούς. Intellige λόγους. Ellipsis satis familiaris.

Ibid. ἄνω κάτω θρυλλεῖται. ἄνω καὶ κάτω pb. Non male; conf. II. 17, 2. sed nihil refert.

Vers. 8. ἀνίκητον τὸ δόγμα. „Desunt hæc verba τὸ δόγμα in nostro codice." VPTON. — Ignorat eadem noster pb. sed cum vulgatis agnoscunt ea reliqui duo.

Vers. 9. πρὸς ἀσφάλειαν. εἰς ἀσφ. pb. quod vulgato propemodum prætulerim.

Ibid. εἴ τινα ἐν τῇ σχολῇ ἐγράφετε. Si vera est hæc scriptura, in quam cum vulgatis consentit noster pa. & Vptoni codex, (e quo certe nihil in contrarium protulit hic Editor;) subintelligendum videtur εἰς τὰς ψυχὰς ὑμῶν, *si qua animis vestris* (ut in versione posui) *inscribitis;* nam de ὑπολήψεσι agitur, non de notulis chartulæ inscriptis. At nostri pbc. ἐγράφετε habent, id est, *si qua in commentariolis vestris*

adnota-

adnotavistis; quod minus commodum videtur. Sed fortasse *ἐνεγράφετε* hi debuerant. Ipsum vero *ἐγράφετε* ex conject. commendaverat Salmasius, ita omnino scribendum censens.

Vers. 10. *κηρίνας τὰς ὑπολήψεις.* *τὰς ὑπολήψεις κηρίνας* pb. quod minus placet.

Vers. 11. *τῶν πατρίδων συμβουλευόντων ἀποχωρεῖν.* „De *peregrinatione Philosophorum* diximus supra ad l. 4, 21. ad quam peregrinationem passim alludit Epictetus. Cic. Tusc. Disp. IV. 19. *Vltimas terras lustrasse Pythagoram; Democritum, Platonem accepimus: ubi enim quid esset quod disci posset, eo veniendum judicaverunt.* Vide & lib. V. 37. & de Fin. V. 19. Hujus moris meminit Herodotus, *τῆς πολλῆς θεωρίης εἵνεκεν.* Et respexit Lucianus in Somno, p. 6. [in Somnio, cap. 7. p. 10. T. I. ed. Hemsterh.] *Καὶ οὔποτε ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν, τὴν πατρίδα καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπών. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες. Nec patria tuisque relictis in terras alienas abibis; neque ob orationem laudabunt te omnes.* *Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπ.* Mancam esse sententiam, non tantum ratio, sed codicum varietas ostendit: addenda sunt, ut videtur, hæc verba, *ἀλλ' ἐπὶ ἔργοις.*" VPTON. — Equidem Hemsterhusio adsentior, nihil in isto Luciani loco ad sententiæ integritatem magnopere desiderari.

Ibid. "*Ἰδ' ὁ δεῖνα φιλοσοφεῖ.* „Vide Enchirid. cap. 22. in initio." VPTON. Conf. III. 15, 11.

Ibid. *ὁ τοῖος καὶ ὁ τοῖος.* *ὁ τοιοῦτος καὶ ὁ τοιοῦτος.* pb. ex glossemate.

Vers. 12. *Οὕτω καὶ οἱ ἰατροὶ &c.* „Id præcipit faciendum Hippocrates in Epid. lib. VI." SCHEGKIVS.

Vers. 13. *καὶ ἐναθλεῖτε αὐταῖς.* Copulam *καὶ* ignorant tres nostri codices, sine damno sententiæ. *ἐναθλεῖτε αὐταῖς* vertebant *in eis strenue laborate.* Commodius putavi, *in eis strenue vos exercete;* vel *exercemini;* nam ad *exercitationem* maxime pertinet verbum *ἀθλεῖν.* conf. III. 22, 57. Compositum *ἐναθλεῖν* inobservatum præterierunt Lexicographi; nisi huc spectat corruptum illud *ἐναθλόει* apud Hesych. ubi vide Interpretes. *αὐτοὺς*, pro *αὐταῖς*, habet noster pc.

Vers. 15. *πῶς χρῶμαι ταῖς προσπιπτούσαις φαντασίαις;* „Vide II. 23, 42." VPTON. — Interrogandi signa post *φαντα-*

Φαντασίαις, post *φύσιν*, & deinceps posui, pro nudis punctis aut incisis, quae ibi vulgo ponebantur; & post *παρατήρησις*, ubi alii vel nullam distinctionem vel nudum incisum posuerant, minori puncto distinxi orationem. Commodius enim omnes istae sententiclae pro interrogationibus accipiuntur, quam pro obliqua oratione, pendente a nomine *παρατήρησις*.

Ibid. *πῶς ἀποκρίνομαι πρὸς αὐτάς*; — „Ita Horat. Sat. II. 7, 85. *Responsare cupidinibus.*" VPTON. — Quid dicat Epictetus *respondere visis*, intelliges ex III. 8, 1 sqq. *ἀποκρινοῦμαι* est in pb. parum commode.

Ibid. *ἐπιλέγω τοῖς ἀπροαιρ.* Malebat Vptonus, *πῶς ἐπιλέγω*. Sed perbene habet vulgata scriptura.

Vers. 16. *εἰ γὰρ μή πω οὕτως ἔχετε.* Vulgo edd. omnes *εἰ γὰρ μὴ πως*. Vbi WOLFIVS: „Lego *μή πω.*" — Et VPTONVS: „Recte; & sic noster codex." — Quare hoc recepi, quod & e nostris dedit pb. Mox, pro *ἔχετε*, perperam est *ἔχητε* in edit. Vpt. casu nescio, an consilio. Veram scripturam equidem e superioribus editt. revocavi, cum quibus codices nostri consentiunt omnes.

CAPVT XVII.

Vers. 1. *κατὰ λόγον.* *κατὰ τὸν λόγον* pb.

Vers. 2. *ὅτι κολακεύει.* „Caeteri codices, nostro excepto, *ὁ κολακεύει.*" VPTON. — In *ὃ* consentiunt nostri pab. quod ferri utcumque posset, intelligendo *καθ' ὃ*. Tertius pc. *ᾗ κολακεύει* habet, quod ex *ῇ* corruptum videri potest. *ᾧ* pro olim vulgato *ὃ* suaserat Meibom.

Vers. 3. *ἀλλ' ὅπου σὺ κρείττων.* Vulgo, consentiente Vptono, edebatur: *ἀλλ' ὅπου κρεῖττον, ἐκεῖ σαυτὸν εὑρήσεις πλέον ἔχοντα.* Vbi VPTONVS: „Constructio est, inquit: *ἀλλ' ὅπου κρεῖττον πλέον ἔχειν, ἐκεῖ σαυτὸν εὑρήσεις πλέον ἔχοντα.*" — At id quidem sententiae ac ratiocinationi Epicteti adversatur, quae ex tota disputatione satis intelligitur. Quodsi utique tenenda esset vulgata, equidem sic acciperem: *ἀλλ' ὅπου εὑρήσεις σε κρεῖττον ἔχοντα, ἐκεῖ* &c. Sed difficultatem solverunt nostri codices, qui in *κρείττων*, pro olim vulgato *κρεῖττον*, consentiunt omnes. Tum pc. insuper praemittit pronomen *σὺ*, quod in ceteris absorptum est a terminatione *ου* vocis praecedentis *ὅπου*. Sic omnia plana; & liquido procedit

procedit oratio. conf. vf. 6. Simulque in lectionibus codicis illius pc. hoc tenendum, si quid ille bonæ frugis offert, non deberi illud librarii ingenio, sed ex antiquo optimæ notæ libro esse derivatum.

Vers. 4. ὅτι Φιλόστοργος εὐτυχεῖ. „*Philostorgum* proprium nomen esse puto improbi hominis & fortunati." WOLFIVS. — Temere ἀτυχεῖ, pro εὐτυχεῖ, notatum est in ora ed. Bas. ex parum felici conjectura editoris, cui nempe Schegkius præiverat, hunc locum ita interpretans: *cuidam ego, cum iniquius ferret, propter inmanitatem erga suos, suam minus esse secundam fortunam, dixi* &c.

Ibid. Ἤθελες ἂν σὺ μετὰ Σούρα κοιμᾶσθαι. Ante Vptonum, inde a Basileensi edit. κατὰ Σούρα vulgatum erat. Hinc: „Forte κατὰ Σούραν, *instar* seu *more Suræ*. Flagitiosum aliquem hominem fuisse apparet. Si μετὰ Σούρα legeretur, Philostorgum Suræ scortum fuisse, & eo nefario scelere ditatum putarem. Et hanc conjecturam in vertendo secutus sum." WOLFIVS. — „Noster codex μετὰ Σούρα, uti codex Ven. Salmant. & ms. Par. Editio Bas. κατὰ Σύρα. Estne autem hic ille *Palfurius Sura*, de quo Juvenal. Sat. IV. 53. Martial. in Epigramm. Suetonius in Domit. & passim alii?" VPTON. — In μετὰ consentiunt tres Parisini; κατὰ per meram editoris Basil. negligentiam in contextum irrepserat.

Vers. 6. νόμος οὗτος Φυσικός. Τὸν κρείττονα &c. „Vide L. 29. 13." VPTON.

Vers. 7. Ἄν τις σου κυνθάνηται. „Reposui σοῦ ex nostro codice." VPTON. — Idem pronomen, quo carent alii, agnoscit noster pc.

Ibid. ἡ γυνή μοι. ἡ γυνή μου pc. perperam.

Ibid. Ἄλλο οὖν οὐδέν. Ignorant οὖν pab. & nullo incommodo abesse poterat.

Vers. 8. Verba uncis inclusa, quæ absunt vulgo ab editis & scriptis omnibus, adjeci suadente VPTONO; qui — „Multa, ait, in his Dissertationibus propter repetitionem festinans omisit librarius, uti in hoc loco. Repone itaque: Ὁ πατήρ μοι οὐδὲν δίδωσι. Τί ἐστὶ τοῦτο; λέγε, &c." — Eadem verba infernerat jam Gatak. ad Anton. VIII. 49. De re confer Nostrum III. 8, 1—5.

Ibid.

Ibid. τοῦτο ἔξωθεν *&c.* Acute & percommode Gatak. l. c. τί τοῦτο fcribendum cenfuit. Ac potuerat fane τι a præcedente verbo ἐστὶ facile abforberi.

CAPVT XVIII.

Verf. 2. ὅτι κακῶς ὑπέλαβες. Perperam ὅτι καλῶς pa. Idem mox deinde in κακῶς cum aliis confentit. Quod ad rem fpectat: fi quis forte miratur, quid fit quod Epictetus dicat, *neminem mihi nunciare poſſe, male me ſenſiſſe;* mentem philofophi fic accipiat. Poteft quidem nunciare mihi aliquis, aliter rem quampiam cecidiffe, atque ego putaveram; meam igitur opinionem, meam ὑπόληψιν, fuiffe falfam. At, fi temere ego mihi perfuaferam aliquid, mea id fuerit culpa, quod id, quod non perceptum habebam, pro percepto certoque fumferim. Is ergo nuncius non nunciat mihi aliquod malum quod extrinfecus mihi acciderit; (nullum enim malum, vere nominatum, accidere homini extrinfecus poteft;) fed poterit mihi potius occafio effe veri boni, admonendo me meæ temeritatis & in judicando levitatis, ideoque excitando me ad meliorem viforum meorum & omnino virium mentis meæ ufum.

Verf. 3. κτησείδιον. κτησίδιον pac. quemadmodum in Enchirid. c. 18. vulgo fcriptum legitur. Sed in his Differt. in alteram formam, κτησείδιον, confentire fere folent libri. conf. III. 22, 106. Sic & γραμματείδιον, & λεξείδιον, & hujusmodi alia, ut notavit Heynius ad Enchir. De re vero, quæ hic agitur, juvabit contuliffe ipfum illud Enchiridii caput.

Verf. 3 *&* 4. ἐσώθης, οὐκ ἐπὶ σέ. Ἀλλ' ὁ κριτὴς *&c.* „Hoc modo legit nofter codex: cæteri ἐσώθης, οὐκ ἐπὶ σέ. Οὐκοῦν ἀλλ' ὁ κριτὴς. Mutarem hic ordinem verborum: *Nuntiatum fuerit nempe patrem neſcio quid moliri. Contra quem? num contra tuam ipſius voluntatem? Nequaquam. At contra corpuſculum, contra poſſeſſiunculam. Ergone contra te? ſalvus evaſiſti.* Ἀλλ' ἐπὶ τὸ σωμάτιον, ἐπὶ τὸ κτησείδιον. Οὐκοῦν ἐπὶ σέ; ἐσώθης.“ VPTON. — Particulam οὐκοῦν cum Vptoni codice ignorat nofter pb. ac fane importuna erat hoc loco. Neque vero cauffam ullam video, præcedenti orationi eam particulam inferendi, aut verborum feriem ibi mutandi. Fortaffe οὐκοῦν imperite e margine huc translatum eft ab aliquo librario, cum ibi notatum effet οὐκ οὖν,

οὖν, vel οὔκουν, quo significabatur, in alio libro sic fuisse scriptum: ἐσώθης· οὐκ οὖν ἐπὶ σέ, vel, quod perinde est, οὔκουν ἐπὶ σέ. quemadmodum a Meibomio etiam adnotatum video. Cæterum intelligi par est, disputationi huic occasionem dedisse nuncium, quem aliquis ex Epicteti auditoribus acceperat, quo ei significatum erat, patrem ejus iniquam & odiosam litem ei coram judice intentasse.

Vers. 4. Περὶ Σωκράτους δ' οὐκ ἀπεφήναντο οἱ δικασταί; „Xenoph. Ἀπομνημ. in initio; & Plat. in Apologia. Accusationis formula extat apud Laërtium lib. II. 40." VPTON.

Ibid. τὸ ἐκείνου ἀποφήνασθαι. ἐκείνων, pro ἐκείνου, habet pc. quod utcumque ad τοὺς δικάστας referri possit: at incommodus genitivus casus; & in his verbis non de Socratis judicibus agitur, sed de illo judice, (ὁ κριτής, hoc eod. versu, & vs. 7.) apud quem hic homo delatus erat.

Ibid. Τί οὖν ἔτι σοὶ μέλει; Olim ὅτι σοι. Vbi: „Fortassis ἔτι." WOLFIVS. — Eamdem emendationem commendaverat Meibom. Et sic suo e codice edidit Vptonus, cui adstipulatur noster pc. Pariterque ἔτι inter lineas notatur in pb. De re confer II. 13, 18.

Vers. 5. ἃ ἂν μὴ ἐκπληρώσῃ. Sic recte Vptonus suo e codice, consentientibus tribus nostris. Temere ὃ ἂν μή ἡ πληρώσῃ ed. Ven. quod in μὴ οἱ πληρώσῃ mutarunt sequentes editores, Meibomius vero in μὴ σοὶ πληρ. mutandum censuerat. Veram scripturam conjectura jam præceperat Shaftesburiensis.

Ibid. ἀπώλεσέ τὸν πατέρα. „Vide II. 10, 14 sqq." VPTON.

Ibid. Ἄλλο μηδὲν ζήτει τούτου ἕνεκα αὐτὸν ἀπολέσθαι. „Fortassis, ἄλλο μηδὲν οἴου (vel ἡγοῦ) τούτου ἕνεκα αὐτὸν ἀπολέσαι." WOLFIVS. — „*Ne quæras, an ille hanc ob caussam aliud quidquam perdiderit.*" VPTON. — Vptoni interpretationi haud dubie obstat grammatica ratio, quæ post verbum ζητεῖν, ista notione accipiendum, necessario particulam εἰ vel πότερον desiderabat. Sub contextu idem Vptonus Wolfii versionem tenuerat, quæ ad conjecturam, quam in adjecta adnotatione ille declaravit, adcommodata est: *nihil eum aliud, ea quidem de caussa, perdidisse existimato.* Vbi quod ἀπολέσαι

σαι pro ἀπολέσθαι voluit, (in quo suffragantem etiam Salmasium habet,) parum absum ut adsentiar; nisi forte aoristus secundus verbi medii eamdem vim habet ac aoristus primus activi; quemadmodum fere (alia quidem, quam quæ hic obtinet, notione) apud Homerum μῆνις οὐλομένη active pro ὀλεθρία accipi solet. Sed verbum ζητεῖν non debuit solicitari; quod, cum accusativo & infinitivo constructum, *velle*, *cupere*, *postulare* significat, & idem fere ac θέλειν valet; quemadmodum in illo, Ench. cap. 8. Μὴ ζήτει τὰ γινόμενα γίνεσθαι ὡς θέλεις· ἀλλὰ θέλε (γίνεσθαι) τὰ γινόμενα ὡς γίνεται. Est ergo μὴ ζήτει, *noli*, *ne cupias*, *ne postules*. Quod si, quæ mox sequuntur, cum hisce verbis & cum superioribus conferamus, intelligi videtur, auditorem eum, ad quem hæc disserit Epictetus, iratum patri ob intentatam litem & ob crimen falso sibi objectum, ejusmodi defensionem caussæ suæ esse meditatum, ut, non contentus sese ab objecto crimine purgasse, gravem insuper mulctam voluerit patri a judice infligi. Cujus hominis iram moderari studet Philosophus, eumque docere, quid in ea re officii ratio postulet. Post ἄλλο conjunctionem δὲ interserit codex pc. haud sane incommode; quamquam nec ægre ea caremus. Ipsum ἄλλο h. l. in ἀλλὰ mutatum voluerat Meibom.

Vers. 7. ἀλλὰ κἀκεῖνῳ τὰ ἴσα κινδυνεύεται. Ceteri vulgo κἀκεῖνος. Sed WOLFIUM probavi, monentem: „Malim κἀκείνῳ." — Cujus conjecturam firmat noster codex pc. Idque usus postulabat: vide III. 22, 36. IV. 8, 18.

Ibid. Τί οὖν ἔτι φοβῇ, τί ἐκεῖνος κρίνει. Recte κρίνει codex noster pa. & ita in pb. quoque a prima manu fuerat, mutatum deinde in κρίνῃ, quod vulgo hic expressum erat. In hujusmodi connexione, latini sermonis usus subjunctivum modum postulat, græcorum usus indicativum præfert.

Ibid. τί σοὶ καὶ ἀλλοτρίῳ κακῷ. Conf. II. 13, 28.

Vers. 8. κριθῆναι δ', ἢ μὴ κριθῆναι. Vptonus cum Wolfio: *judicium vero de te fieri aut non fieri*. Et hac quidem utique notione verbum κρίνειν a κατακρίνειν differte distinguitur apud Nostrum I. 1, 28 & 30. Sed hic, ubi opponuntur κριθῆναι & μὴ κριθῆναι, manifestum videtur, *condemnandi* notione (quemadmodum passim in Novi Testamenti libris) accipiendum hoc ver-

 bum,

bum, quam in versione posui; respiciturque ad id quod supra dixit, vs. 4. ἀλλ' ὁ κριτὴς ἀποφαίνεται ὅτι ἠσέβηκας. Cui non obstat, quod paulo ante (vs. 7.) idem verbum consueta notione usurpatur, & paulo post (vs. 9.) ipsum verbum κατακρίνειν ponitur.

Vers. 9. Μέλλει σε κατακρίνειν ἀδίκως. Ἄθλιος. „Locus haud dubie corruptus. Respexisse arbitror Epictetum ad ea, quae Apollodoro festive dixit Socrates, aegre ferenti eum injuste periturum: *Tune*, inquit, *carissime Apollodore, videre me malles juste quam injuste occidi?* Vide Xenoph. in Apolog. [sect. 28.] Forsan itaque legendum: Μέλλει σε κατακρίνειν ἀδίκως. Ἄθλιε, μᾶλλον ἂν ἐβούλου δικαίως." VPTON. — Ego, in vulgata scriptura, in quam consentiunt libri, nihil desideravi: &, quod si quid desideraretur, non eo equidem confugerem, unde Vptonus medicinam quaerendam putavit. Bene Wolfius: *ob id ipsum miser est.* Nempe, sicut modo dixerat Epictetus, Αὐτὸς ὄψεται, & paulo ante, Τί σοὶ καὶ τῷ ἀλλοτρίῳ κακῷ, sic satis intelligitur, quaenam sit h. l. vis vocabuli ἄθλιος, abrupte positi; nempe, Αὐτὸς ἄθλιος· οὐ σύ.

CAPVT XIX.

TIT. Τίς στάσις ἰδιώτου &c. Στάσις idem fere ac χαρακτήρ, Enchir. c. 48, 1. cf. III. 15, 13.

Vers. 1. Ἡ πρώτη διαφορὰ ἰδιώτου καὶ φιλοσόφου. „Vide supra, III. 5, 4. & confer Ench. cap. 5. in fin. & cap. 48." VPTON. — Prima vocula, Ἡ, desideratur in pc.

Vers. 2. οὐδὲν δύναται κωλῦσαι. οὐδεὶς ἂν. pac. male, quia sequitur ἀπροαίρετον, in quod illi consentiunt.

Vers. 3. Ἂν μὲν οὖν. Particulam μὲν, quam ignorant alii, recepi ex cod. pc.

Ibid. ὥσθ' ὅταν. ὡς ὅταν idem pc. minus commode.

Ibid. ἑαυτοὺς αἰτιᾶσθαι. Sic pb. αὐτοὺς editi ante Vpt. & pa. αὑτοὺς ed. Vpt. & pc.

Ibid. ὀμνύω ὑμῖν πάντας τοὺς θεούς. Articulum τούς, quo carent caeteri, opportune dedit pc. Ceterum notandus hic locus, ad illustrandam ellipticam locutionem, Nostro familiarem, de qua dictum ad III. 1, 35. conf. mox cap. 20, 4 & 8. Pro ὑμῖν mendose h. l. ἡμῖν scriptum in pb.

Ibid.

Ibid. ὅτι προσκόψαμεν. Corrupte vulgo omnes editi scriptique, ὅτι προέκοψε. Quodsi & antecedentia & sequentia contuleris, intelliges haud cunctanter adoptari a nobis debuisse WOLFII emendationem, monentis: „Lego προσκόψαμεν."

Verf. 4. Εὐθὺς ἔτι παίδων. „Εὐθὺς, *exempli gratia.* Deinde nota: *Infantes;* πάλιν, ἂν μὴ (vf. 5.) *Adolescentes;* αὐξηθένῖες (vf. 6.) *Adulti.*" VPTON. — De εὐθὺς vide ad I. 19; 2.

Ibid. οὐχὶ ἡμῖν. οὐχ ἡμῖν pb.

Verf. 5. ἐκ βαλανείου. „Scilicet ἀνελθόνῖες, vel μετὰ τὸ βαλάνειον." WOLFIVS.

Ibid. τὴν ἐπιθυμίαν. „Sic noster codex; alii ἀθυμίαν." VPTON. — In ἀθυμίαν consentiunt nostri; cui vocab. recte alterum Vptonus praetulit.

Ibid. ἀλλὰ τοῦ παιδίου ἡμῶν. „Fortassis ἀλλ' οὐ τοῦ παιδίου ἡμῶν." WOLF. — „Immo sic potius: οὐκ ἀλλὰ τοῦ παιδ." VPTON. — Versionem suam Wolfius ad propositam conjecturam adcommodavit: *Homo, nunquid illi te paedagogum praefecimus, & non filiolo nostro?* Suam conjecturam Vptonus expressit: *Homo, nunquid illi te paedagogum praefecimus? non sane, sed filiolo nostro.* Et in graecis post κατεστήσαμεν, ubi olim nudo inciso distinguebatur oratio, *interrogandi signum* idem Editor posuit; in quo ipso tres nostros codices consentientes habet. At ne sic quidem adjecta particula οὐ opus esse videtur, de cujus ellipsi in hujusmodi connexione, cum alias passim, tum ad II. 24, 17. diximus. Prorsus vero omnis tolletur difficultas, si (quod nunc fecimus) absque interrogatione dictionem hanc accipiamus: *Homo; at non illi, sed filiolo nostro paedagogum te praefecimus.* Pro παιδίου, παιδαρίου est in nostro pc.

Verf. 6. αὐξηθένῖες. Temere αὐξεθένῖες ed. Vpt. qui error ibidem in Notis repetitur.

Ibid. ὁ ἀγράμματος. Corrupte vulgo ὁ ἀγραμματικός. Perspecte vero WOLFIVS: „Lego ἀγράμματος." Idque ipsum noster cod. pc. in contextu habet; quae sola legitima forma est, in quam consentiunt omnes II. 14, 15. Sic & ἀγραμμάτως II. 9, 10. Mendosum quidem ἀγραμματικός, quod habent h. l. caeteri, in ora etiam pc. notatum est. Conf. ad I. 22, 18.

CAPVT XX.

Verf. 2. Οὐδεὶς λέγει ἀγαθὸν, τὸ ἡμέραν εἶναι. „An aliquid deſit, aut aliud velit ac verba ſonant, haud ſcio. Ego certe nocte meliorem judico diem, quod ad lucernam incommodius & lego & ſcribo." WOLFIVS. — „Male accipit." VPTON. — Nempe non de re agitur, ſed de Enunciato. Vulgatiſſima ſunt iſta exempla, quibus Dialectici in ſcholis utebantur, ubi de Enunciationibus vel Propoſitionibus (quas diximus) verba faciebant; *dies eſt; nox eſt; bis duo quatuor.*

Verf. 3. ὥστε καὶ περὶ τὸ ψεῦδος αὐτὸ ἀγαθὸν συνίστασθαι, τὴν ἐπιστήμην τοῦ ψεῦδος εἶναι αὐτό. Vulgo omnes περὶ τὸ ψεῦδος αὐτὸ ἀπάτην συνίστασθαι τὴν ἐπιστ. Vbi: „Fortaſſe ἀπάτην οὖσαν." WOLF. — „Anglice reddidi: *So that concerning Falshood itſelf, a Deceit might ariſe of Science being that very Falshood.*" VPTON. — Sub contextu Editor hic Wolfii verſionem tenuit: *proinde in ipſius etiam mendacii errore, eam ſcientiam exſiſtere, qua id eſſe mendacium intelligatur.* Germanicus interpres ita vertit, tamquam in Græco eſſet, περὶ τὸ ψεῦδος αὐτὸ καὶ τὴν ἀπάτην συνιστ. τὴν ἐπιστ. &c. Quæ ſive interpretationes ſive emendationes ſi cui faciunt ſatis, ei equidem non invidebo: mihi ex totius disputationis ratione connexioneque manifeſtum viſum eſt, vulgatum ἀπάτην ex ἀγαθὸν eſſe corruptum; quod ipſum, invitis licet libris omnibus, in contextum recipere non dubitavi. Sic liquido prodit ea ſententia, quam in verſione expreſſi: *Ita quidem, ut etiam circa ipſum falſum exſiſtat bonum aliquod, nempe cum ſcimus eſſe illud falſum.* In codice noſtro pc. in quo multa alias veteris atque probæ ſcripturæ veſtigia conſervantur, in hac regione verba nonnulla, in quorum numero illud ipſum eſt de quo modo quærebamus, per librarii negligentiam prætermiſſa ſunt.

Verf. 4. ὥστε καὶ ἀπὸ νόσου ἐστὶν ὠφεληθῆναι, τὸν Θεόν σοι. Olim τὸν Θεόν σου. Quæ verba ſic vertit WOLFIVS: *Licet ergo vel e morbo capere fructum. Deo tuo;* monuitque in Notis: „Et in his & in iis quæ ſequuntur, [vide vſ. 8.] *Deum* videtur appellare *cujusque mentem:* ut & Cicero." — VPTONVS, poſtquam τὸν Θεόν σοι correxit, vertitque, *Licet ergo, per Deum, vel e morbo capere fructum,* in Notis ſic monuit: „Lege interrogative; hæc enim objicit aliquis Epicteto, cum admira-

admiratione: *Licet-ne ergo, per Deum, vel e morbo fructum capere?* Jurandi formula per ellipsin, τὸν Θεόν σοι. Vide ad III. 1, 35." — Et rectissime quidem vir doctus, refragantibus licet libris omnibus τὸν Θεόν σοι pro mendoso τὸν Θεόν σου posuit, quemadmodum mox rursus vs. 8. τοὺς Θεοὺς ὑμῖν, pro τοὺς Θεοὺς ὑμῶν, quarum emendationum utramque jam occupaverat Salmasius. Conf. III. 19, 3. Neque vero admodum repugnabo, si quis interrogative verba ista accipiat; quæ quidem peræque positive, ut ajunt, ut ab ipso Epicteto dicta, intelligi posse mihi visa erant.

Ibid. ἀπὸ πηρώσεως, *e mutilatione* vertit Vpt. cum Wolf. *Claudi tatem* ego prætuli, ratus se ipsum respexisse Epictetum. conf. I. 12, 24. & ibi not.

Vers. 5. Μικρά σοι δοκεῖ ὁ Μενοικεὺς ὠφεληθῆναι, ὅτ' ἀπέθνησκε; „Menoeceus, Thebanus, Creontis filius; de quo sic Apollodorus lib. III. cap. 6. Ἐγένετο δὲ πολυχρόνιος ὁ Τειρεσίας. οὗτος οὖν Θηβαίοις μαντευόμενος εἶπε, νικήσειν, ἐὰν Μενοικεὺς ὁ Κρέοντος Ἄρει σφάγιον αὑτὸν ἐπιδῷ. Τοῦτο ἀκούσας Μενοικεὺς ὁ Κρέοντος ἑαυτὸν πρὸ τῶν πυλῶν ἔσφαξε. Cic. lib. I. Tusc. Quæst. c. 48: *Menoeceus non prætermittitur, qui oraculo edito largitus est patriæ suum sanguinem.* Juvenal. Sat. XIV. vs. 238.

— —, — — — *Amor in te,*
quantus erat patriæ Deciorum in pectore; quantum
dilexit Thebas, si Græcia vera, Menoeceus.

Simplicius in Comment. p. 60. [edit. Lugd.] Καὶ δηλοῦσιν οἱ Μενοικεῖς, καὶ ὅσοι τὸν ὑπὲρ πατρίδος εἵλοντο θάνατον. Forsan pro οἱ Μενοικεῖς legendum οἱ ἀμφὶ Μενοικέα vel ὁ Μενοικεύς. Non enim hic credo Simplicium pluralem pro singulari usurpare numero; ut *Cicerones, Bruti* &c. pro *Cicero, Brutus*, &c.

Ibid. τοιαῦτά τις εἰπὼν, ὠφεληθείη οἷα ἐκεῖνος ὠφελήθη; „Fortasse legendum, τοιαῦτά τις ποιῶν ὠφεληθείη, οἷα ἐκεῖνος *&c.* ut sint adversarii verba. ἐκ ἄνθρωπε, verba Epicteti." WOLFIVS. — Ad eam rationem versionem suam adcommodaverat hic interpres, quam & Vptonus tenuit: *Nunquis factum ejus imitatus, fructum ex eo reperit?* In Notis vero, idem VPTONVS: „Sic (ait) interpretare: *Fieri potest, eum, qui* [talia] *dicat*, (nempe vitam, sanitatem, &c. esse bona; mortem, morbum, &c. esse mala) *tales fructus capere, quales cepit ille Menoeceus?"* — Poterunt fortasse etiam, abs-

que interrogatione, ironice quodam modo dicta hæc intelligi: *Hoc qui dicit, fruatur is modo tali fructu, qualem ille percepit!*

Vers. 6. ἐπιζήσας δὲ, οὐκ ἀπώλλυε ταῦτα πάντα. „οὐκ ἂν ἀπώλλυε. Sic lege." VPTON. Suo utique loco & percommode hic ftaret ἂν particula; at haud neceffario eam in tali connexione requiri, pluribus exemplis docui ad Polyb. I. 1. Tom. V. p. 115. Quare eam hic, refragantibus libris omnibus, intrudere in contextum nolui.

Ibid. τὸν δειλὸν οὐκ ἀνελάμβανε. Sic nofter cod. pb. quod verum judicavi. Cæteri omnes οὐκ ἂν ἐλάμβανε. Præftabat h. l. compofitum verbum fimplici; quod fi vero particula ἂν fuiffet opus, fupra ad ἀπώλλυε commodior ei fuerat locus; fed vide Adnot. præced.

Ibid. ἀγεννῆ. ἀγενῆ pab.

Ibid. δοκεῖ σοι. δοκεῖ μοι pc. perperam.

Vers. 7. ἀλλ' ὁ τοῦ Ἀδμήτου πατὴρ &c. „Vide Il. 22, 11. ζήσας autem ex noftro codice habes pro ζῆσαι." VPTON. — In ζήσας (pro mendofo ζῆσαι vel ζῆσαι, quod ante Vptonum erat editum) confentiunt noftri codices mssti; & fic correxerat etiam Salmaf. Articulum τοῦ ad Ἀδμήτου prætermifit pc. non male.

Ibid. ἀγεννῶς. ἀγενῶς pa.

Vers. 8. Παύσασθε, τοὺς Θεοὺς ὑμῶν, τὰς ὕλας θαυμάζοντες. Cum τοὺς θεοὺς ὑμῶν & τοὺς ὕλας olim legeretur, notavit WOLFIVS: „τοὺς ὕλας, fcil. ὄντας, *qui dii veftri conftant e materia.* Verum hominis Deum mentem vocat; [cf. ad vf. 4.] Deos vero vulgi, corpus & divitias. Sicut & D. Paulus τὴν Φιλαργυρίαν, εἰδωλολατρείαν appellat." — „Τοὺς ὕλας. Fortaffe τὰς, ut lib. I. cap. 29. initio. Nam certe hic legendum eft παύσασθε τοὺς Θεοὺς ὑμῖν, non ὑμῶν. Vide Gatak. ad Anton. VII. 17." COMES SHAFTESBVR. — „Optime vir nobilis. Vide jurandi formulam ad III. 1, 35. & de loci fenfu ad I. 29, 3. τὰς ὕλας, pro τοὺς ὕλας ex noftro habes codice." VPTON. — In τὰς ὕλας confentiunt noftri libri tres; fed & in mendofum ὑμῶν, quod perfpecte correxit Vptonus. cf. fupra ad vf. 4.

Vers. 9. Ἀπὸ πάντων. Καὶ ἀπὸ τοῦ λοιδοροῦντος; Vulgo absque interrogatione hæc efferebantur: Ἀπὸ πάντων· καὶ ἀπὸ λοιδοροῦντος. *Ex omnibus; etiam e convi-*

conviciatore. Parum intereſt: ſed placuit VPTONVS, in Notis ſic ſcribere jubens, uti edidimus.

Ibid. ὁ προγυμναζόμενος. „De exercitatione athletarum in proagonibus, & de iis quæ ſpectant ad eorum progymnaſmata & μελέτας, conſule Pet. Fabr. Agon. lib. III. c. XI. ubi hunc Arriani locum laudat. Corrige obiter M. Antonin. VI. 20. πολλὰ παρενθυμήμεθα τῶν οἷον προγυμναζομένων pro προσγυμν." VPTON.

Ibid. καὶ οὗτος ἐμοῦ προγυμναστὴς γίνεται. Vulgo καὶ οὕτως ſcribitur in editionibus omnibus; Wolfius vero in verſione καὶ οὗτος expreſſerat, *etiam hic;* quod in Notis obſervavit etiam Vptonus, nulla vel adprobationis vel improbationis ſignificatione adjecta. Ego vero id unice verum ratus, jam in exemplo meo οὗτος correxeram, cum in hanc ſcripturam conſentientes tres noſtros codices msstos deprehendi. Eamdem & a Gatakero ad Anton. VI. 20. commendatam video.

Verſ. 10. Οὐ· interrogative Οὐ; ſcripſerat Vptonus, & *Nonne?* verterat. Delendam vero interrogationem monuit in Notis; recte: nempe οὐ· ut perſæpe alias elliptice ponitur, hac notione, *At vos non ita*, nempe *judicatis* vel *facitis.* cf. vſ. 16.

Ibid. τοὺς ὤμους καταρτίζων. τοὺς ὤμους μου ſolus pa. „τὸ καταρτίζειν athleticum eſſe verbum, monuit Faber in Agoniſt. lib. III. c. 10. Vtitur Paulus Apoſt. in Epiſt. ad. Corinth. II. cap. ult. vſ. 9. & 11." VPTON.

Ibid. Ἄρον (ſive ἆρον ſcribere malueris, ſubjecto jota) ὑπὲρ ἀμφοτέρας. Hoc quid ſit, fateor, mihi minime liquere. Vertunt vulgo, *tolle utraque manu in altum;* quæ ſententia ſane in Græcis iſtis verbis non ineſt. Quod autem porro ſequentia illa, καὶ ὅσον βαρύτερός ἐστιν ἐκεῖνος, ſic reddunt, *& quanto gravius eſt pondus,* non tam miror, quam quod a nullo ex omnibus interpretibus notulam ullam adjectam video, qua de integritate græcorum verborum vel dubitatio aliqua ſignificaretur. Conſulere quidem VPTONVS Fabrum jubet in Agoniſt. lib. III. c. 7. at ibi nihil quidquam, quod ad levandas hujus loci difficultates faciat, reperies: id unum, quod huc ſpectet, monet ſcriptor ille confuſa eruditione horridus, onere ferendo exercitari ſubinde ſolitos athletas. Neque Hieron. Mercurialis, (de Re Gymnaſtica, lib. II. cap. 12.) ad quem Faber ablegat, lucis aliquid hiſce tenebris adfudit. Ego in loco deſpe-

rato nihil mutare ſum conatus; tentare emendationem vix audeo. Et illud quidem manifeſtum videtur, niſi in verbis ᾆρον ὑπὲρ ἀμφότερας lateat extruſum aliquod nomen maſculini generis, pronomen ἐκεῖνος ad ὁ ἀλείπτης eſſe referendum; quam quidem rationem ſequens, illa verba, ὅσον βαρύτερός ἐστιν ἐκεῖνος, cum Germanico interprete ſic reddidi, *quanto eſt ille ſeverior*. Sed quod ſi III. 12, 9. contuleris, fortaſſe haud improbabilis videbitur ſuſpicio, ſuperiora verba in hunc fere modum eſſe reſingenda, ᾆρον ὕπερον ἀμφοτέραις. Id ſi placet, adjectivum βαρύτερος recte de *gravitate* accipietur, & ad τὸν ὕπερον referetur, nempe ad ingentis molis *piſtillum*, in quo tollendo, geſtando, vibrando exercitabantur athletæ. Vtroque genere uſurpatur græcum vocabulum, τὸ ὕπερον, & ὁ ὕπερος.

Ibid. εἰ δέ τις — — γυμνάζει, οὐκ ὠφελεῖ με; Sic Vptoni codex & noſter pc. quod prætuli vulgato οὐκ ὠφελοῦμαι; Quod vero delere interrogationem Vptonus juſſit, quam ipſam & iidem & alii libri agnoſcunt, id quidem non neceſſarium putavi.

Verſ. 11. Αὐτῷ· — — Αὐτῷ· Sic vett. edd. conſentientibus msstis; niſi quod poſteriori loco in pb. utroque ſpiritu, cum levi, tum gravi, notata hæc vox ſit; altero ex vetere exemplari ducto, altero (nempe gravi) e librarii ingenio; quod ſæpius non in hoc ſolum, ſed & in aliis codicibus factum obſervavimus. Vtrobique Αὑτῷ cum edit. Lond. & partim cum Cant. ſcripſit Vptonus.

Ibid. εὔγνωμον. εὐγνῶμον pb.

Verſ. 12. Τοῦτ' ἔστι τὸ τοῦ Ἑρμοῦ ῥαβδίον. οὗ θέλεις, φησὶν, ἅψαι, καὶ χρυσοῦν ἔσται. „Quamquam non ſum neſcius quo ſenſu φησὶν uſurpatur in his Diſſertationibus, [vide ad I. 4, 9. I. 17, 25. &c.] tamen hic lego φασὶν, *ut ajunt*, *ut eſt in proverbio.* Magna vis *Mercurii virgæ aureæ* attribuitur. Apud Lucian. Mort. Dial. p. 146. [Dial. 23.] Proteſilaus, virga aurea contactus, in adoleſcentem formoſum convertitur. Dicitur Mercurius apud Homerum [Odyſſ. ἑ. 87. & κ'. 277.] χρυσόῤῥαπις.“ VPTON. — Ad rationem a viro docto propoſitam, Cicero de Offic. I. 44. *Quod ſi, ait, omnia nobis, quæ ad victum cultumque pertinent, quaſi virgula divina, ut ajunt, ſuppeditarent.* Sed poterit fortaſſe φησὶν ad Deum, qui Mi-

dam

dam facultate donavit quidquid contigisset in aurum convertendi, aut ad alium quempiam, cui ex vetusta fama tribuebantur ista verba, referri. Nisi forte & ipsum nomen ἡ παροιμία subintelligi potest.

Ibid. Οὔ· ἀλλ' ὁ θέλεις Φέρε, *&c.* „Sic scribe. [Nempe in contextu, Meibomium secutus, Οὔ; sequenti signo interrogandi posuerat, verteratque *Nonne?* Recte vero jam olim Wolfius: *Non ita.*] Horat. lib. IV. Od. 4.

Duris ut ilex tonsa bipennibus,
per damna, per caedes, ab ipso
ducit opes animumque ferro."

VPTON.

Ibid. πάντα ταῦτα — — ὠφέλημα ἔσται. Possis ὠφέλιμα suspicari, quod ipsum h. l. habent codices nostri pab. Sed nolim sollicitari vulgatum. Familiare & proprium Stoicis illud vocab. ὠφέλημα, *id quod prodest, lucrum, emolumentum.* Vide Cicer. de Fin. III. 10. & 21. Eodem mox infra vs. 17. utitur Noster.

Vers. 13. ἵνα σε κοσμήσῃ. „Vide ad I. 6, 37." VPTON. cf. cap. 21, 9.

Ibid. ἵνα δείξῃ σε ἔργῳ δι' αὐτοῦ, τί ἐστιν ἄνθρωπος *&c.* „Forte ἵνα δείξῃ ἔργῳ διὰ σοῦ, τί ἐστιν &c." WOLFIVS. — Si probum est σε, intelligendum erit, *ut te ostendat veluti exemplum, ut tuo exemplo doceat, quid sit homo.* Sed scabrosa utique oratio.

Vers. 14. διαπρέψω. „Sic omnes codices quos consului, excepto Basil. qui habet διατρέψω. Legit Salmasius διατρίψω." VPTON. — Ad mendosum διατρέψω, quod operarum errore in editionem Basil. irrepserat, recte notavit WOLFIVS: „διαπρέψω lege, a διαπρέπω." — Infelix ista conjectura, διατρίψω, non Salmasii est, sed Meibomii. Opportune in Indice Vptonus Hesychii glossam citavit: Διαπρέψας· λαμπρὸς φανείς.

Ibid. οὐκ εὔξομαι ἀποθανεῖν, *mortem non optabo.* Ferri hoc ita potest, ut in praecedentibus jam significasse intelligatur philosophus, *se mortem non timere*, nunc hoc adjiciat, *se illam nec optare.* Sed prope absum ut probem lectionem, quae in ora pb. adnotata est, οὐκ εὔξομαι μὴ ἀποθανεῖν, *non vota Diis faciam ne moriar.*

Vers. 16. Οὔ· *non;* i. e. *at tu non ita: sed, cave, ais, ne aegrotes,* &c. conf. ad vs. 10.

Ibid.

Ibid. μὴ λάβῃς ποτὲ φαν]ασίαν τοῦ τὰ τρία τέσσαρα εἶναι. „Vide hujus capitis initium." VPTON.

Verſ. 17. οὐκ ὠφέλημα ἔσται. „Sic codex Baſil. Alii rectius ὠφέλιμα." VPTON. — ὠφέλιμα nusquam ego, niſi in Veneta editione, reperi; id vero minime equidem prætulerim vulgatæ ſcripturæ, in quam conſentiunt noſtri codices. Vide ſupra ad vſ. 12.

Ibid. περὶ ἀναρχίας. „*De vita privati, & magiſtratu ſemoti.*" VPTON. — Nimirum perperam in verſione, Wolfium ſecutus, *de perturbatione ſtatus publici* poſuerat. Alter uſus hujus vocabuli, quo *ſtatum privatum* ſignificat *honoribus carentem*, haud obſervatus Lexicographis, frequens apud Noſtrum. Vide IV. 4, 2 & 23. &c. In eamdem ſententiam III. 24, 103. ait πάντα, δίχα ἀρχῆς, νοσοῦν]α.

Verſ. 18. πρὸς τὸ παιδάριον πόλεμος, *&c.* Conf. II. 21, 11.

Verſ. 19. Λεσβίῳ. „*Lesbius*, ex inſula Lesbi, ſervi nomen; vel forſan ſcurra neſcio quis, Epicteto moleſtus. Sic *Syrus*, *Geta*, nomina ſervorum ex locis impoſita, unde originem duxerunt." VPTON. — Poſſit intelligi homo, conviciis ſuis & obtrectationibus (cf. vſ. 9.) moleſtus nonnullis ex Epicteti auditoribus; quorum nomine fortaſſe dicta intelligi debent iſta verba; quaſi diceret, *unusquisque veſtrum ſic ſecum ipſe dicere debebat,* *Bene ſit Lesbio* &c.

CAPVT. XXI.

Verſ. 1. Οἱ τὰ θεωρήματα ἀναλαβόν]ες. Vulgo omnes, conſentientibus libris, Ὅτι τὰ θεωρήμ. Sed: — „Lego Οἱ τά." WOLFIVS. — „Recte. In noſtro codice deeſt τά. Confer autem Enchir. cap. 46, 2." VPTON. — Sequioris ævi Scholiaſtarum, Commentatorum & Compilatorum, hic fere uſus eſt, ut ſermonem ſubinde a particula Ὅτι incipiant; ſignificantes partim, *tenendum*, *obſervandum hoc eſſe*, *quod &c.* partim, *hæc ſcripſiſſe vel hæc verba feciſſe auctorem quem præ oculis habebant.* Morem iſtum ab Arriano in conſignandis hisce Epicteti Diſſertationibus nusquam alias obſervatum videmus; quare lubens parui doctis viris, Οἱ corrigere jubentibus. Obvia ratio eſt, cur in primis præſertim librorum aut capitum vocibus, quarum priores literas minio pingere ſolebant, ſæpius a vero aberraverint librarii. Articu-

Articulum τὰ cum Vptoni codice ignorat quoque noſter pb.

Ibid. πρᾶγμα βλαδαρὸν καὶ ἄβρωτον. Vulgo omnes πρᾶγμα καθαρόν. Vbi WOLFIVS: „Fortaſſis ἀκάθαρτον." — VPTONVS vero nil aliud adnotavit, niſi ſic vertiſſe Schegkium: *revera vomitus erit cibus purus adhuc & crudus.* Ego ſtatim, quin corruptum eſſet vocabulum καθαρόν, minime dubitandum duxi: deinde Heſychii gloſſam conſiderans, Βλαδαρά· ἄωρα, μωρά, ὠμά. id eſt, βλαδαρά, *immatura, fatua, cruda;* unice convenire huic loco βλαδαρὸν, pro mendoſo καθαρὸν, putavi. Literas β & κ ex librariorum errore ſæpe inter ſe permutatas eſſe, monui ad Polyb. I. 37, 9. X. 38, 7. XXI. 11, 1.

Verſ. 3. ἀπ' αὐτῶν ἀναδοθένʃων. Conf. I. 9, 18.

Ibid. ὡς οἱ ἀθληταὶ τοὺς ὤμους &c. Conf. I. 4, 13. & ibi notata.

Ibid. καὶ ἔφαγον. „Alludit ad athletarum ἀναγκοφαγίαν. Vide ad III. 15, 3." VPTON.

Verſ. 5. σύνοδον. συνοδὸν pc. conf. ad II. 14, 8. Cæteri in vulgatam ſcripturam conſentiunt. Vide ad II. 14, 8. Idem pc. paulo ante, ter ἔνεγκε ſcribit pro ἐνεγκαι; quorum neutrum ſpernendum; hoc, indefin. primum medii; illud, indef. 2. activi.

Verſ. 6. ἵν' ἴδωμεν. ἵν' εἴδωμεν pc. Ferri potu... εἰδῶμεν, ut I. 29, 42.

Ibid. Οὔ· ἀλλ' ἐλθ. Caret οὔ· pc.

Ibid. σχόλια. Heſych. & Suidas: Σχόλια· σεμνολογήματα. Addit Suidas: ἢ ὑπομνήματα, καὶ ἑρμηνεῖαι. Quænam hic dicantur *Scholia*, vide mox vſ. 7 ſq.

Ibid. ζήτει τίνων κατεξεράσεις. „Vide III. 13, 23." VPTON.

Verſ. 7. τὴν λέξιν διαλύσω. ἀναλύσω exſpectabam, quod malle ſe ſignificavit Vpt. in Ind. ad voc. ἀναλύω. Sed in vulgatum conſentiunt libri; & ferendum id videtur, quemadmodum *ſyllogiſmos & ſophiſmata* διαλύειν pariter atque ἀναλύειν dicunt Græci. Vide Sext. Empir. Pyrrh. lib. II. ſect. 229. & 236 ſqq.

Ibid. καθαρώτατα. Sic recte vett. editt. cum msſtis; quemadmodum & corrigere Vptonus juſſit, poſtquam καθαρότατα temere irrepſit in poſteriores editions.

Ibid.

Ibid. 'Αντιπάτρου καὶ 'Αρχεδήμου Φοράν. „Φορὰν suspecta lectio καὶ ἀπροσδιόνυσος, ut mihi videtur. Nec tamen occurrit quicquam melius. Φθορὰν aut ὑποΦορὰν non placet." WOLFIVS. — „Φορὰ est *vis*, *impetus*. Apud Aeschinem, Φορὰ ῥητόρων. Et Plutarch. Φορὰ τῶν σοΦιστῶν. Nihil itaque mutare velim." VPTON. — Adsentior Vptono, Φορὰν h. l. dici *vim*, *impetum*, *vehementiam*, *acrimoniam ingenii*, quam in disputando prodebant duo illi viri, quos *principes Dialecticorum* Cicero adpellat, Acad. II. 47. de quibus porro consulendi auctores, quos Fabricius laudavit in Bibl. Gr. lib. III. c. 15. Sed quæ exempla pro eodem significatu hujus vocabuli Vptonus ex Aeschine & Plutarcho adtulit, nil ea huc faciunt; nam ibi quidem Φορὰν *uberem proventum*, *multitudinem* significat. Propius huc spectabat alius locus, quem ex Plutarchi Themistocle citavit idem H. Stephanus, qui superiora duo loca Vptono suppeditavit; ubi haud longe ab initio ait, ἔτι δὲ παῖς ὤν, ὁμολογεῖται Φορᾶς μεστὸς εἶναι. Cognata quadam notione, nonnihil tamen diversa, idem vocab. apud Polybium passim usurpatur.

Vers. 8. ἀπολίπωσιν οἱ νέοι τὰς πατρίδας. „Vide ad I. 4, 21." VPTON.

Ibid. τοὺς γονεῖς τοὺς αὐτῶν. Temere αὐτῶν ed. Lond. anon. & Vpt.

Ibid. λεξείδιά σου ἐξηγουμένου. Temere λέξει διά σου ed. Gen. quod in λέξεις διά σου mutarunt Col. Cant. Lond. Veram scripturam denique e vett. editt. restituit Vpton. De re conf. II. 21, 11. not.

Vers. 9. ἐΦόδιον — — ἀΦ' οὗ ὁρμώμενοι. Eadem ratione verbo ὁρμᾶσθαι usus est Xenoph. Cyrop. I. 6, 17. πλεῖστα τὰ ἐσθίοντα ἐν στρατιᾷ, καὶ ἀπ' ἐλαχίστων ὁρμώμενα.

Ibid. καὶ κομιεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν. „Vide ad I. 6, 37." VPTON. Conf. III. 20, 13.

Vers. 11. σχολὴν ἔχει. „*Scholas habet.* Vide Not. ad IV. 11, 35. & Indicem in Σχολή." VPTON. *in Addend.*

Vers. 12. Οὔ· ἀλλ' ἀπὸ λιμένος μὲν οὐδεὶς ἀνάγεται, μὴ θύσας *&c.* „Corrupte habent omnes codices [etiam nostri tres] ἀπολιπόμενος, pro ἀπὸ λιμένος. Recte Wolfius in versione: *Nemo e portu solvit*, *nisi* &c.

[Cujus

[Cujus emendationem merito in Græcum contextum adoptavit Vptonus.] Eſt autem *ἀνάγεσθαι*, *oram ſolvere*; *κατάγεσθαι*, *appellere*, *portum ſubire*. Act. Apoſt. 27, 2. Ἐπιβάντες δὲ πλοίῳ ἀνήχθημεν, — — τῇ δὲ ἑτέρᾳ κατήχθημεν εἰς Σιδῶνα. Cæterum alludit Epictetus ad ſacra iſta, quæ pro felici maris trajectu perſolvebantur; διαβατήρια ſeu ἡγεσομόσυνα [an ἡγεμόσυνα voluit?] vocabant. Juſtinus lib. II. [lib. XI. 5.] *Priusquam ulla navis littore excederet, hoſtias cædit.* Virgil. Aeneid. III. 115.

Placemus ventos, & Cnoſſia regna petamus.

Et mox:

Sic fatus, meritos aris mactavit honores,
taurum Neptuno, taurum tibi, pulcher Apollo;
nigram Hiemi pecudem, Zephyris felicibus albam.

Vide & Aeneid. V. 772 ſq." VPTON. — Poſt οὔ· rurſus interrogationem abjeci, quam ibi notaverat Vpton. conf. ad III. 20, 10 & 16.

Ibid. οὐδὲ σπείρουσιν ἄλλως οἱ ἄνθρωποι, εἰ μὴ τὴν Δήμητραν ἐπικαλεσάμενοι. „Antequam ararent, ſacra Cereri faciebant, diem feſtum agitantes. Nomen Προηρόσια, ex re, huic feſto datum. Heſychius: Προηρόσια· τὰ πρὸ τοῦ ἀρότρου [ἀρότου] θύματα. Virgil. Georg. I. 338.

Inprimis venerare Deos, atque annua magnæ
ſacra refer Cereri, lætis operatus in herbis.

Pythag. in Aur. Carm.

— — — Ἀλλ' ἔρχευ ἐπ' ἔργον,
Θεοῖσιν ἐπευξάμενος τελέσαι." — —

VPTON.

Verſ. 13. τὰ μυστήρια ἐξορχῇ. „Suidas, in Ἐξωρχησάμην. τὰ μυστήρια ἐξωρχήσατο, ἀντὶ τοῦ, ἐξεμυκτήριτεν, ἔκπυστα ἐποίησεν. *Myſteria enunciavit*, vel, *deriſit*, *divulgavit.* Heſychius: Ἐξορχήσομαι· χλευάζω, ὑβρίζω. Lege, χλευάσω, ὑβρίσω. De etymologia vocis Lucianus agit in tractatu περὶ Ὀρχήσεως. Vbi ait, τελετὴν ἀρχαίαν οὐδεμίαν ἐστὶν εὑρεῖν ἄνευ ὀρχήσεως. Et mox: τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. Itaque ἐξορχεῖσθαι eſt *extra numerum moveri*: ἐξορχεῖσθαι τὰ μυστήρια, *arcanas ſaltationes in ſacris ritibus uſitatas divulgare*: vel, *ſacra myſteria enuntiare & prodere.*" VPTON.

Ibid.

Ibid. Οἴκημά ἐστι καὶ ἐν Ἐλευσῖνι. „Eleusis est oppidum Atticæ, ubi Eleusinia in honorem Cereris agebantur: magnum in hanc rem ibi templum. Strabo lib. IX. [p. 395. ed. Casaub.] Εἶτα Ἐλευσὶν πόλις, ἐν ᾗ τὸ τῆς Δήμητρος ἱερὸν τῆς Ἐλευσινίας, καὶ ὁ μυστικὸς σηκὸς, ὃν κατεσκεύασεν Ἴκτινος, ὄχλον θεάτρου δέξασθαι δυνάμενον. In sacris Eleusiniis, Rex (uti dicebatur) mysteria procurabat, cui quatuor alii adjungebantur: in his erant, *Hierophanta*, sic dictus a sacris ordinandis; *Præco*, qui profanos abstistere jubebat, proclamans, *Procul, ó procul este profani; Daduchus*, qui facem ferebat." VPTON.

Ibid. κἀγὼ δᾳδοῦχον. Sic recte ed. Ven. Bas. & Vpt. cum msstis. Temere κἀγὼ δᾳδοῦχος ed. Gen. Col. Cant. & Lond. anon.

Ibid. Αἱ φωναὶ αἱ αὐταί. τὰ γινόμενα τί διαφέρει ταῦτα ἐκείνων; Sic distinguere orationem jussit Vptonus in Notis, præeunte Salmasio; cum in contextu prave editiones omnes sic distinxissent, αἱ φωναὶ αἱ αὐταὶ, pravam superiorum editionum distinctionem secutus: αἱ φωναὶ τὰ γινόμενα. τί διαφέρει ταῦτα ἐκείνων. Et scripti quidem codices nostri pariter post γινόμενα interpungunt orationem; perincommode utique, nisi ante τὰ γινόμενα suppleas ταὐτὰ, ut sit: αἱ φωναὶ αἱ αὐταί. ταὐτὰ τὰ γινόμενα. Sed simplicior est Salmasii Vptonique ratio, quam lubens amplexus sum.

Vers. 14. Ἀσεβέστατε ἄνθρωπε, *&c.* Corrupta hæc judicavit VPTONVS. „Donec, inquit, meliores se obtulerint codices, quid si hoc modo legas? Ἀσεβέστατε ἄνθρωπε, οὐδὲν διαφέρει; καὶ παρὰ τόπον τινὰ ταῦτα ὠφελεῖ, καὶ παρὰ καιρόν; καὶ μὴ μετὰ θυσίας δὲ, καὶ — — — παλαιοῖς; *Homo impiissime, nihilne differunt? hæccine alicui prosunt alieno tempore, alieno in loco? & non adhibito sacrificio, adhibitis precibus, castitate, animoque sic affecto, quod ad sacra sit accessurus, vetustasque cæremonias?*" — Mihi proba visa erant omnia, prout consentientibus libris vulgata sunt. Illud unum incommodum, quod eadem præpositio παρὰ, atque etiam integræ dictiones, παρὰ τόπον & παρὰ καιρὸν, intra paucos versus (conf. vs. 16.) duobus non modo diversis significatibus, sed pæne etiam prorsus contrariis, usurpantur. Sed talia quidem apud optimos quosque & facundissimos scriptores passim observare licet:

licet: quo magis in hoc genere extemporariae disputationis id ferendum, ubi praesertim viva vox & actio loquentis ambiguitatem non modo minuere, sed etiam plane tollere poterat. Simillimum fere huic exemplum vide III. 12, 13. si modo ibi vera scriptura. Hoc loco, pro καὶ παρὰ τόπον ταῦτα, Vptonus, invitis reliquis omnibus editionibus & scriptis nostris codicibus, καὶ παρὰ τὸν τόπον ταῦτα edidit; nescio suo-ne e codice, an e conjectura, an casu;* nec enim in Notis rationem reddidit illius novationis.

Vers. 15. οὕτως εἰς Φαντασίαν ἐρχόμεθα, ὅτι. „Anglice: *By these means we come to have an Idea, that* &c." VPTON. — Nil variant libri: sed vide, ne legendum sit ὅταν εἰς Φαντασίαν ἐρχώμεθα.

Ibid. ἐπὶ παιδείᾳ καὶ ἐπανορθώσει τοῦ βίου κατεστάθη πάντα ταῦτα. „Hoc secundum ipsum Chrysippum. Vide Etymol. in Τελετή. Dicta est autem *Initiatio* ista τελετή, quippe *ad vitae perfectionem* ducere videbatur: isque finis & scopus habitus est mysteriorum, ut initiatorum animae ad illum statum perductae, in quo erant priusquam in corpora descenderent, jam vita defunctae cum diis essent habitaturae; interea miseri isti homunciones, qui non initiabantur, ii demum in coeno atque luto degerent." VPTON. — Lubet Chrysippi verba, ab Etymologo relata, huc transscribere: Χρύσιππός Φησι, τοὺς περὶ τῶν θείων λόγους εἰκότως καλεῖσθαι Τελετάς· χρῆναι γὰρ τούτους τελευταίους καὶ ἐπὶ πᾶσι διδάσκεσθαι, τῆς ψυχῆς ἐχούσης ἔρμα, καὶ κεκρατημένης, καὶ πρὸς τοὺς ἀμυήτους σιωπᾶν δυναμένης. μέγα γὰρ εἶναι τὸ ἆθλον, ὑπὲρ Θεῶν ἀκοῦσαί τε ὀρθὰ, (τὰ ὀρθὰ lege) καὶ ἐγκρατεῖς γενέσθαι αὐτῶν.

Vers. 16. ἄνευ ἁγνείας. Ante Vptonum ἄνευ ὑγιείας edebatur. Vbi: „Fortassis ἄνευ ἁγνείας, etsi mox sequitur οὐχ ἥγνευκας." WOLFIVS. — „Noster codex, ἄνευ ἁγνείας. Recte. Respexit ad *castimoniam* illam, qua se ad sacras res obeundas praeparabant, a vino & venere, usuque carnis, & aliis interdictis se abstinentes. Vide Graev. ad Hesiod. Ἐργ. καὶ Ἡμ. 733. Cic. de Leg. lib. II. [c. 8.] *Ad divos adeunto caste.* Inscriptio cujus meminit Porphyr. p. 66. [de Abstin. lib. II. sect. 19.]

Ἁγνὸν χρὴ ναοῖο θυώδεος ἐντὸς ἰόντα
ἐμΦάμεν. Ἁγνεία δ' ἐστὶ, Φρονεῖν ὅσια.

Illum caste oportet, qui aedem thure redolentem introit, apparere. Castimonia vero est, sobrio esse & pio animo." VPTON. — In mendosum ὑγιαίας consentiunt nostri codices; sed in ora pc. notatur, γρ. ἁγνείας.

Ibid. στρόφιον. *Strophium.* *Zonam sacerdotalem* interpretatur Vptonus in Indice: at intelligi par est h. l. τὸ περὶ τὴν κεφαλὴν στρόφιον, *capitis redimiculum, fasciam, coronam;* quam in partem frequentius vocab. illud usurpatur. Vide exempla apud Suidam in h. v. & alia a Toupio collecta in Emend. in Suid. Parte III. Adde Lexica Latina in *Strophium.* Corona sive insula redimitum tempora Sacerdotum ad sacra facienda accessisse, satis notum est. Quare & apud ipsum Suidam, Στρόφιον ὃ ἱερεῖς φοροῦσι, non, ut vulgo fecerunt, *Zona quam sacerdotes ferunt* debuit verti, sed *infula, fascia saterdotalis.*

Ibid. οὐχ ἤγνευκας. οὐχ ἤγνευσας pc.

Ibid. ἱεραὶ εἰσιν αἱ φωναὶ αὐταὶ καθ' αὑτάς. Perperam αὐτὰς καθ' αὐτ. ed. Ven. & Bas. & Gen. ubi recte Wolf. & Salmas. αὐταὶ corrigendum monuerunt, quod & ed. Salmant. in ora notavit, & posteriores editores in contextum receperunt. Et sic cum Vptoni codice habent nostri tres. Vide vero, ne post verbum λέγεις, quod praecedit, interpungenda sit oratio, & interrogative accipienda sint ista, Ἱεραὶ εἰσιν &c. hac sententia: *Tu solas voces, quas didicisti, proloqueris. Sacrae-ne igitur sunt voces ipsae per se?* Id est: *Quasi vero ipsae voces, solae per se, sacrae essent.*

Vers. 17. Ἄλλον δεῖ τρόπον. Placuit haec verborum series, quam ex cod. nostro pb. adoptavi. Vulgo Ἄλλον τρόπον δεῖ.

Vers. 18. καὶ σῶμα ποιὸν. Conf. IV. 11, 19 sqq. III. 22, 86 sqq.

Ibid. συμβουλεύειν. Temere pa. συμβασιλεύειν.

Vers. 19. ὡς Σωκράτει συνεβούλευε τὴν ἐλεγκτικὴν χώραν ἔχειν. „Vide quid de se Socrates dicit apud Platonem in Apol. ubi memorat Apollinis oraculum, eum Sapientissimum hominum judicantis. Vide quoque ultima verba Xenoph. in Ἀπομν. Item quae Nicias dicit in Plat. Lachete p. 187. edit. Steph. de Socratis more ἐλεγκτικῷ, quo res omnes propositas ad amussim examinabat. Ipse Socrates in Gorgia, se unum ex eorum numero profi-
tebatur

tebatur, qui libenter redarguerentur, pariterque arguerent: τῶν ἡδέως ἐλεγχθένἱων, ἡδέως τε ἐλεγξάνἱων. Vide Julian. Orat. VI. p. 358. & Plutarch. in Platon. Quæst." VPTON.

Ibid. Διογένει τὴν βασιλικήν. Vide III. 22, 57. & ibi not.

Verf. 21. Ἰδοὺ ἐκεῖνος ταῦτα· κολλύρια κἀγὼ ἔχω. Sic omnes vulgo verba ista distinguunt; nisi quod post ταῦτα comma ponunt editi, ubi minus punctum habent codices nostri. Varie quidem ac varie tentari commodior distinctio poterat. Ἰδοὺ ἐκεῖνος ταῦτα κολλύρια· (scil. ἔχει.) κἀγὼ ἔχω. Aut ἰδοὺ ἐκεῖνος· ταῦτα κολλύρια κἀγὼ ἔχω. VPTONVS: „Forsan transpositis, inquit, vocibus legendum: Ἰδοὺ ἐκεῖνος κολλύρια, ταῦτα κἀγὼ ἔχω. — SALMASIVS adnotaverat: „ἰδοὺ ἐκείνῳ ταῦτα, vel, ἰδοὺ ἐκεῖνος, ταῦτα κολλύρια, &c." — Ego in vulgata ratione, cum certiorem non haberem, adquiescendum putavi.

Verf. 22. Τί οὖν κυβεύεις ἐν τοῖς μεγίστοις; *Quid ergo maximis in rebus ludum facis?* Vptonus cum Wolfio, *aleam jacis?* Sic v.f. 24. κύβευε, *lude;* illi, *aleam jacito.* Conf. II. 9, 17. not.

Verf. 23. οὔτ' ὀρέγομαι *&c.* „Respicit ad Tres in Philosophia locos." VPTON. — De quibus ad III. 2. init.

CAPVT XXII.

TIT. Περὶ Κυνισμοῦ. „Cynici æque ac Stoici, id quod Honestum, solum expetendum duxerunt, in bonis numerantes. Laërt. VI. 104. Ἀρέσκει δ' αὐτοῖς (Κυνικοῖς) καὶ τέλος εἶναι τὸ κατ' ἀρετὴν ζῆν, — — ὁμοίως τοῖς Στωϊκοῖς· ἐπεὶ καὶ κοινωνία τις ταῖς δυσὶ ταύταις αἱρέσεσίν ἐστιν. ὅθεν καὶ τὸν Κυνισμὸν εἰρήκασι σύντομον ἐπ' ἀρετὴν ὁδόν. Item in vita Zenonis, sect. 121. Κυνιεῖν τε αὐτὸν (τὸν σοφόν·) εἶναι γὰρ τὸν Κυνισμὸν σύντομον ἐπ' ἀρετὴν ὁδόν. Cato apud Cic. de Fin. III. 20. *Cynicorum autem rationem atque vitam alii cadere in Sapientem dicunt, si quis ejusmodi forte casus inciderit, ut id faciendum sit; alii nullo modo.* Hinc germani Cynici a Stoicis laudantur, quales Antisthenes, Diogenes, Demetrius. Nam si quid erat discriminis, in vestitu & vivendi more fuit. Hinc Juvenal. XIII. 121.

Et qui nec Cynicos, nec Stoica dogmata curat,
a Cynicis tunica distantia."

VPTON. — Quidquid fit quod de Cynicorum ratione alii, five merito, five immerito, judicaverint; memorabilis utique & notatu digniffima lectoribus omnibus videbitur Epicteti disputatio *de Cynifmo*, quam hoc loco Arrianus nobis confervavit.

Verf. 1. Σκεψόμεθα, *confiderabimus.* Vulgo Σκεψώμεθα, *confideremus.* Prætuli autem futurum tempus, quod dederunt codd. noftri pbc. quod aptius vifum eft ad id quod mox fequitur, (*Verf.* 2.) Τοσοῦτον δ' ἔχω σοι νῦν εἰπεῖν. Vbi particulam νῦν ignorabant quidem veteres editiones; adjecit autem Vptonus, e fuo codice, ut puto, (quamquam de eo in Notis monere oblitus eft) cum quo confentit nofter pb.

Verf. 2. ὁ δίχα Θεοῦ. οὐ δίχα ed. Gen. operarum errore, in ed. Col. propagato; quem corrigendum monuit Salmaf.

Verf. 3. λέγει αὐτὸς ἑαυτῷ. *fibi ipfe dicit.* „Pro ἑαυτῷ lego Αὐτῷ, i. e. *domino.* Nam Αὐτὸς eft κύριος, & *Ipfe* apud Latinos, *Dominus:* monui fupra ad. I. 19, 21. Verte itaque: *Neque in domum bene conftitutam ingreffus aliquis, domino dicit, Me oportet effe difpenfatorem.*" VPTON. — Equidem in vulgata adquiefcendum puto. Agitur de fervo, qui fibi ipfe munus difpenfatoris fumit, quod ei a domino mandatum non eft. Cæterum ordinem verborum leviter mutavi, præeunte noftro cod. pb. Cæteri vulgo αὐτὸς ἑαυτῷ λέγει. Mox vero, pro ἐπιστραφεὶς, mendofe in eodem cod. pb. στραφεὶς fcribitur absque præpofitione.

Ibid. ἑλκύσας ἔτεμεν. „*Tractum fecabat*, vel *fecuit.* Sufpecta lectio; nifi forte τέμνειν pro *cædere locis* capitur." WOLFIVS. — „Quid fi pro ἔτεμεν, fi vox difpliceat, ἀτίμα?" VPTON. Poft ἑλκύσας haud dubie verbo ufus eft, gravius aliquid fonante quam ἀτίμα. Quidni vero, quemadmodum latine non modo fecuri aut alio inftrumento fecante, fed & loris aut flagro *cædere* dicimus, eadem ratione Græci τέμνειν de eo dicere potuerint qui *flagris cædit?* Certe, quod nec a Lexicographis adnotatus eft ifte ufus, nec alia ejusdem ufus exempla nobis in promtu funt, non fatis cauffæ effe videtur, cur illud verbum h. l. folicitemus.

Verf. 4. ἐν τῇ μεγάλῃ πόλει ταύτῃ. „Vide ad II. 5, 26." VPTON. — ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ πόλει fcribitur in pc.

Verf.

Verf. 5. καὶ οὕτω διακόνει. διακίνει vulgo edebatur, consentientibus libris. Sed: „Fortasse διακόνει." WOLF. — „Recte: nam de Cynici *administratione* loquitur." VPTON. — Quorum rationem unice probandam adoptandamque putavi. conf. vs. 69. & III. 26, 28. Nam vulgatum διακίνει nullo modo ferendum visum erat. Paulo ante, pro ἐνιαυτὸν, in sola ed. Bas. est ἐνιαυτοῦ, operarum incuria; pro ὥρας vero est ὥραν in cod. pc. Mox, ante ἀπὸ τῶν μεγίστων, particulam καὶ insertam habet pb.

Verf. 6. τὸ σαυτοῦ. τὰ σαυτοῦ pc. minus commode, nam τὸ σαυτοῦ πράσσε nil aliud hic intelligi debet, nisi *fuga salutem pete.*

Ibid. Σὺ ταῦρος εἶ. „Vide ad I. 2, 30." VPTON.

Verf. 7. ἴσθι Ἀγαμ. & mox ἴσθι Ἀχιλλ. Sic recte ed. Vpt. cum nostris codd. pbc. Olim ἴστι edd. cum pal.

Verf. 8. ἐν πλείοσι μάρτυσι. Postremum vocab. quod cum veteribus editionibus ignorant scripti nostri omnes, e suo codice adjecit Vptonus. Vereor, ne e scholio. Sane percommode carere poteramus ista accessione. Sicut nude ἐν πᾶσι dicunt Graeci, *coram omnibus, omnium in oculis;* sic ἐν πλείοσι, fuerit *coram pluribus, in plurium hominum praesentia.*

Verf. 9. Καὶ σὺ βούλευσαι. Sic recte suo e codice edidit Vpton. Caeteri omnes corrupte, Καὶ συμβούλευσαι.

Verf. 10. περιερχόμενος αἰτεῖν ἄρξομαι [καὶ] τοὺς ἀπαντῶντας λοιδορεῖν. Particulam καὶ ignorant edd. & mssti omnes. Perspecte vero VPTONVS adnotavit: „Legendum, περιερχόμενος αἰτεῖν ἄρξομαι τοὺς ἀπαντῶντας λοιδορῶν, *circumiens mendicare incipiam, obvios conviciis incessens;* vel περιερχ. αἰτεῖν ἄρξομαι, καὶ τοὺς ἀπαντ. λοιδορεῖν. Sic infra vs. 50. τοῖς ἀπαντῶσι λοιδορεῖσθαι ἀκαίρως. Eadem de re Julian. Orat. VII. p. 394. de Cynica Secta: Καὶ εἰ μὲν ἐκ τούτων τις ἄξιοῖ τὸν κυνισμὸν, ὁποῖός τις ἐστιν, ἡμῖν ἀποδεῖξαι, βλασφημῶν τοὺς Θεοὺς, ὑλακτῶν πρὸς ἅπαντας. Vbi omnino lege ἀπαντῶντας pro ἅπαντας. Hanc enim lectionem sensus postulat, & hic Arriani locus confirmat." — Sic ille. Ego particulam καὶ in contextum inserui; sed, quoniam non satis certum est, ita scripsisse Arrianum, uncis eam inclusi. Sic verbum αἰτεῖν, absolute positum, ut alias

 ἐπαιτεῖν,

ἐπαιτεῖν, sonabit *mendicare*, *stipem rogare*; quemadmodum & nudum nomen ὁ αἴτης reperitur pro ὁ ἐπαίτης, *mendicus*. Quod si *absque copula* καὶ, pro λοιδορεῖν, λοιδορῶν legas; accusativum τοὺς ἀπαντῶντας perinde sive ad αἰτεῖν referre poteris, sive ad λοιδορῶν; utrumque certe patitur grammatica ratio.

Ibid. δρωπακιζόμενον. Idem valet ac ψιλούμενον, III. 1, 14. & alias.

Vers. 13. ὄρεξιν ἆραί σε δεῖ. Corrupte olim ἀρέσαι edebatur: ubi „ἆραί σε legendum jam pridem monuerant Wolfius & Salmasius; quod ab VPTONO demum receptum, adnotante: „Recte omnino. Vide quae notavimus ad cap. 2. hujus libri in initio, & III. 12, 8. & Enchir. c. 2, 2. Ex ΑΡΕΣΑΙ, literarum ordine mutato, fit ΑΡΑΙ ΣΕ, atque eadem est pronunciatio, unde forsan librariorum error." — In corruptam scripturam ἀρέσαι consentiunt nostri codd. pab. sed pc. magis etiam corrupte ἐάσῃ habet.

Ibid. μὴ φθόνον, μὴ ἔλεον. „Vide ad I. 18, 3." VPTON.

Ibid. μὴ πλακοῦντάριον. „Cynici non omnino placentis abstinebant; ideo addit μὴ φαίνεσθαί σοι καλόν. Demonax, & ipse Cynicus, apud Lucianum: Ἐρομένῳ δέ τινι, εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦντας ἐσθίει· Οἴει οὖν, ἔφη, τοὺς μωροῖς τὰς μελίσσας τιθέναι τὰ κήρια; *Sciscitanti cuidam, num & ipse placentis vesceretur, Existimas, inquit, apes stultis suos favos facere?* Diogenes apud Laërt. VI. 56. Ἐρωτηθεὶς, εἰ σοφοὶ πλακοῦντα ἐσθίουσι· Πάντ᾽ (lego Πάντως) εἶπεν, ὡς καὶ λοιποὶ ἄνθρωποι. *Interrogatus an sapientes placentis vescerentur, Omnino, inquit, sicut reliqui homines.*" VPTON. — Illud πάντ᾽ apud Laërt. peraeque ex πάνυ, atque ex πάντως, corruptum esse potest, T cum T permutato.

Vers. 14. τοὺς τοίχους προβέβληνται. „Vide infra ad IV. 8, 33." VPTON.

Ibid. ἑστηκέ τινα. Sic Vpton e suo cod. cui adsentitur noster pb. Corrupte alii, quemadmodum olim edebatur, ἑστακέναι τινα. Vbi WOLFIVS: „Fortassis ἑστακέ τινα; aut ἐκέλευσεν ἑστηκέναι τινά." — Equidem prope absum ut veram esse suspicer priorem Wolfii conjecturam, ἕστακέ τινα, in praet. perf. quemadmodum & praecessit modo κέκλεικε in perfecto. Nam ἕστηκα & ἕστακα

ἑστακὼ non solum neutrali sive intransitiva notione usurpantur, sed & activa atque transitiva; de quo usu dixi ad Polyb. III. 94, 7. & X. 24, 2. cf. supra ad I. 4, 30. Is usus cum insolentior visus esset docto alicui librario, induci ille potuit ut ἑστακὼ in ἔστησε mutaret; in aliis exemplis idem verbum temere & casu in ἑστακέναι detortum est. Hoc loco Salmasium quoque ἑστακέ τινα video probasse.

Ibid. λέγε. Nempe hoc mandatum servo dat dominus. λέγει est in pb. sed a recentiori manu; λέγε prius scriptum erat, in quod cæteri omnes consentiunt.

Vers. 16. ἤρκταί τι τῶν ἐκτὸς φοβεῖσθαι. Olim τῶν ἐντὸς. Vbi WOLFIVS: „τῶν ἐκτὸς lego." — Idque, ab illo in versione expressum, & a Salmasio unice commendatum, in Græcum contextum primus recepit editor anonymus Lond. tenuitque Vptonus. Recte; quamquam in pravam scripturam consentiunt scripti libri. De re conf. Enchir. cap. 23.

Vers. 17. Ἂν δ' ἀπὸ τύχης ἐμπέσῃ ὁ παιδευτὴς ὁ κοινὸς. „*Communem institutorem* appellat Cynicum. Sed quid sit τὸ ἐμπίπτειν absolute, non occurrit. Aliquid deesse suspicor." WOLFIVS. — „Noster codex habet ἀποτυχῆς. Quid si itaque legas? ἂν δὲ ἀποτυχῇ ἐμπεσὼν (vel potius περιπεσὼν) ὁ παιδ. *Si vero forte fortuna in malum inciderit*, vel, *lapsus fuerit ille* &c. Vel legendum, ἂν δὲ ἀπὸ τύχης περιπέσῃ ὁ παιδ." VPTON. — Nil mutant libri nostri. Nec solicitandum ἀπὸ τύχης, *aliquo casu, fortuna* (sive prospera, sive adversa) *sic ferente*. Quod in Wolfii Adnot. pro ὁ κοινὸς, ἐκεῖνος scribitur, id non interpretis illius consilio, sed operarum errore factum esse, ex ipsa interpretatione adjecta satis adparet. Commodius vero idem Wolfius in versione *publicus ille institutor* posuit, quam *communis* in Adnotatione: eamdem in sententiam mox ἐπιστατεῖν τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις dicit Epictetus, id est, *aliis omnibus hominibus præesse*. Pro ἐμπέσῃ, suspicatus olim eram ἐκπέσῃ, *e via declinaverit, peccaverit*. Sed bene habet vulgatum: τὸ ἐμπίπτειν opponitur τῷ ἀποδιδράσκειν ἑαυτὸν καὶ λανθάνειν, & est *incidere in manus hominum, deprehendi, capi*. Sic aves & feræ, quibus insidiantur venatores, τοῖς θηράτροις ἐμπίπτουσι. Xenoph. Ἀπομνημ. II. 1, 4. Tum qui *deprehensi in carcerem conjiciuntur*, pariter ἐμπεσεῖν dicuntur εἰς δεσμωτήριον. Vide Hesych. hac voce,

 & ibi

& ibi Küfterum. Salmafius quid fpectarit, non video, cum diftinctione fuccurrendum huic loco putaret, fcilicet interferto poft verbum ἐμπέσῃ commate.

Verf. 18. ἐπιθαῤῥεῖν οἷόν τ' ἔτι. ἔτι ex ed. Ven. & Baf. reftitui, quibus adfentiuntur codd. pab. Sic vero etiam debuerat pc. qui in contextu quidem mendofe οἷόν τ' ἐστι habet, fed fuperne vera lectio ἔτι adnotatur. Nihil frequentius apud Noftrum ifto ufu particulae ἔτι, (vide ad II, 17, 26. & conf. infra vf. 40.) nec opus eft adjecto verbo ἐστί. Cafu vero, nefcio, an male fedulo confilio οἷόν τ' ἐστι h. l. fcripfit etiam editor Genev. quod repetiit Col. tum in οἷόν τ' ἐστιν mutavit Cant. quia fequitur ἐξ vocula, a vocali incipiens. Inde οἷόν τ' ἐστὶν Lond. anon. correcto accentu; rurfus vero οἷόν τ' ἔστιν Vpt. Quodfi in οἷόν τ' ἐστὶν confentirent libri, minime equidem id improbarem, fed tunc ἔτι θαῤῥεῖν legendum fufpicaturus eram, pro ἐπιθαῤῥεῖν, quod verbum absque exemplo citatur in Lexicis, apud Suidam vero non nifi hoc modo adfertur, Ἐπιθαῤῥῶ, δοτικῇ. id eft, ἐπιθαῤῥῶ *cum dativo cafu conftruitur.*

Verf. 19. καὶ τὴν ἔνστασιν ταύτην. Caret καὶ pc. Sufpicatus equidem eram κατὰ τὴν ἔνστ. ταύτην. Heynius ad Ench. c. 23. intelligit καὶ τὴν ἔνστ. ταύτην δεῖ ἔχειν. Sed duriufculum videtur, verbum ἔχειν per ellipfin fubintelligi: quin potius e praecedentibus verbis intelligi par eft, καὶ τὴν ἔνστασιν ταύτην δεῖ καθαρὰν ποιῆσαι. Intelligendum autem illud inftitutum, de quo fupra dixit vf. 13. Nam ad illud Πρῶτον, a quo verfus 13. incipit, refertur Πρῶτον οὖν hoc vf. 19.

Verf. 20. ἐμοὶ ὕλη ἐστὶν ἡ ἐμὴ διάνοια. „Conf. I. 15, 2. III. 3, 1. IV. 8, 10 fqq." VPTON.

Ibid. χρῆσις. Perperam κρίσις pa. Quae duo vocabula & alias fubinde permutantur a librariis.

Verf. 21. Θάνατος; Interrogandi fignum h. l. omnes editiones habent; fcripti noftri libri ne ullam quidem diftinctionem, quae nec defiderabatur magnopere. Sufficere, puto, nudum comma faltem poterat, aut minus punctum quod vocant Grammatici. Confer vero proxime fequentem Adnot.

Verf. 22. Φεῦγε; „Repone Φυγῆς interrogative, uti fupra Θάνατος; " VPTON. — In morata (quam dicunt) oratione ferendum illum imperativum putavi, in quem confentiunt libri omnes. *Fuge!* Nempe, *fic dicit*

cit mihi aliquis; aut sic interdum subit animum ut mihi ipse dicam; at mox me recolligo, & respondeo, &c.

Ibid. ὅπου δ' ἂν ἀπέλθω, ἐκεῖ ὁ ἥλιος, ἐκεῖ ἡ σελήνη. „Vide Musonium apud Stobæum p. 234. [in Serm. XXXVIII. de Exsilio.] Shakespear nostras, in Trag. Cymb. Act. III.

P. *Then not in Britain must you bide.* I. *Where then?*
Hath Britain all the sun that shines? Day, night, are they not but in Britain? Prythee, think, there's living out of Britain?" VPTON.

Vers. 23. ἄγγελος ἀπὸ τοῦ Διὸς ἀπέσταλται πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Vulgo omnes, consentientibus libris, excepto uno e nostris post ἀπέσταλται particulam καὶ inferunt; quam nos, ut importunam & ab hoc loco alienam, ejecimus præeunte cod. pb. qui illam ignorat. Quod si ea ab Arriani manu est, oportet intercidisse aliquod nomen; v. c. καὶ κῆρυξ πρὸς ἀνθρ. quod ipsum nomen infra vs. 69. cum duobus illis, ἄγγελος & κατάσκοπος conjunctum habes. Mox cum pab. post ἀνθρώπους comma posuimus, deleto illo quod post κακῶν vulgo ponebatur.

Vers. 24. ὁ Διογένης ἀπαχθεὶς &c. „Vide ad I. 24. 6." VPTON.

Ibid. κατάσκοπος εἶναι. „Ante hanc vocem videtur deesse ἔφασκε." MEIBOM. (Nam *Meibomii* est ista Adnotatio, non *Salmasii*, cui Vptonus eam tribuit.) — „Supra, εἰδέναι δεῖ, ὅτι ἄγγελος — — ἀπέσταλται. Sic forsan hoc in loco καὶ, ὡς ὁ Διογ. — — κατάσκοπός ἐστι, vel κατάσκοπον εἶναι δεῖ. *Scire oportet, se nuncium esse a Jove, — — & exploratorem, uti Diogenes* &c. Vel, *Et oportet eum esse exploratorem, uti Diogenes.*" VPTON. — Variæ utique tentari possunt rationes medendi luxatæ orationi: sed quoniam nulla earum certi aliquid habere videbatur, nihil ausus sum novare, nisi quod post ἐνθυμεῦνται pro majori puncto, quo ibi vulgo distinguebatur oratio, minus punctum posui: quo facto, fortasse nihil amplius desiderabitur, & sic cohærebit oratio: εἰδέναι δεῖ, ὅτι ἄγγελος ἀπὸ τοῦ Διὸς ἀπέσταλται, — — καὶ — — κατάσκοπος εἶναι.

Ibid. τῷ γὰρ ὄντι. τῷ ὄντι γὰρ pb.

Vers. 25. παρατεταραχθέντα. Mendose quidem παραταχθέντα pa. sed idem in ora, γρ. παραχθέντα, quod verum videtur. Sane suspectum videri debet compositum verbum, quod vulgo hic legitur.

Vers. 26. ἀνατεινάμενον, *elata voce.* Vptonus cum Wolfio, *elata manu.* Commodius vero idem Vpt. in Indice, *elata & magnifica voce;* provocans ad illum verbi ἀνατείνασθαι usum, Hesychio & Suida observatum, quo *minari*, *superbas minas intentare* significat; quem usum apud Polybium passim observavimus. Fortasse etiam satis fuerat, *erigere sese*, aut *erecto capite*, quemadmodum ἀνατείνειν τὸν τράχηλον dicit Il. 16, 41. Il, 17, 29. aut *elato animo*, quemadmodum apud Suidam est ἀνατείνας τὴν ψυχήν. Cf. Henr. Stephan. Thes. in h. v. col. 1285. extr. Sed placet Vptoni interpretatio.

Ibid. λέγειν τὸ τοῦ Σωκράτους· Ὦ ἄνθρωποι, ποῖ φέρεσθε; „Meminit de hac Socratica exclamatione Dio Chrysost. Orat. XIII. p. 223. Ἐκεῖνος γὰρ ὁπότ' ἴδοι πλείονας ἀνθρώπους ἐν τῷ αὐτῷ, σχετλιάζων καὶ ἐπιτιμῶν ἐβόα πάνυ ἀνδρείως, τε καὶ ἀνυποστόλως· Ποῖ φέρεσθε, ὦ ἄνθρωποι, καὶ ἀγνοεῖτε, μηδὲν τῶν δεόντων πράττοντες. Crates, apud Plutarch. de Liberis educandis p. 4. dicit, *se, si fieri posset, altissimo urbis loco conscenso, proclamaturum:* Ὦ ἄνθρωποι, ποῖ φέρεσθε, οἵ τινες χρημάτων μὲν (supple, καὶ) κτήσεως πέρι πᾶσαν ποιεῖσθε σπουδήν, τῶν δὲ υἱέων, οἷς ταῦτα (potius ταῦτα) καταλείψετε, μικρὰ φροντίζετε; *O homines, quo tenditis, qui quidem in opibus & possessionibus totum impenditis studium; filiorum vero, quibus easdem relicturi estis, parvam habetis curam?*" VPTON. — Opportuna hæc a viro docto adnotata. Emendationes vero ad Plutarchum propositas a nemine magnopere desideratum iri puto. Particulam Ὦ ante ἄνθρωποι ignorat noster cod. pb. Corrupte ὤθρωποι pc. qui ὦ 'νθρωποι debuerat. Sed ἰὼνθρωποι pa. in quo latet Ἰὼ ἄνθρωποι.

Ibid. τὸ εὔρουν καὶ τὸ εὐδαιμονικόν. Vulgo omnes, consentientibus libris, καὶ τὸ ἡγεμονικόν. Sed unice probandum SHAFTESBVRIENSEM duxi, monentem: „Forte εὐδαιμονεῖν, vel potius τὸ εὐδαιμονικόν, ut infra." — Certe qui vs. 39. cum eis, quæ hoc loco proxime sequuntur, contulerit, de veritate hujus emendationis non dubitabit.

Vers.

Verf. 27. Ἐν σώματι; οὐκ ἔστιν. *&c.* „Poffet legi, Ἐν σώματι οὐκ ἔστιν. Et mox, Ἐν κτήσει οὐκ ἔστιν. Et paulo poft, Ἐν ἀρχῇ οὐκ ἔστιν. — — Ἐν βασιλείᾳ οὐκ ἔστιν. Lector in hisce & locis fimilibus candide fuo fruatur judicio.“ VPTON. — Vtique hæc talia fenfui cujusque lectoris funt permittenda. Veteres editiones & fcripti libri poft Ἐν σώματι, partim comma ponunt. partim etiam interrogandi fignum; poft κτήσει, poft ἀρχῇ &c. nullam adhibent diftinctionem. Quæ ratio haud displicet.

Ibid. ἴδετε Μύρωνα, ἴδετε Ὀφέλλιον. „Ofellus, cum locupletiffimus effet, & moderatam vitam ageret, fubito profcriptus, ferebat fe non admodum fentire fortunæ mutationem, propter priftinam parfimoniam cui affueviffet. De quo fic Horatius in Sermonibus, lib. II. Sat. 2.

Quæ virtus, & quanta, boni, fit, vivere parvo
non meus hic fermo eft, fed quem præcepit Ofellus.“

SCHEGKIVS. — „Certe Schegkius parum ad rem attentus, quæ fupra funt, fcripfit. Nam *Myro* ifte & *Ophellius* videntur effe ex Gladiatorum numero, magno quidem & robufto corpore, fed homunciones nullius pretii.“ VPTON. — Recte interpres Britannus. Neque enim magis huc fpectat celebris ille veteris Græciæ ftatuarius Myro, quam Ofellus Schegkio memoratus.

Ibid. ἴδετε Κροῖσον. „*Croefus*, Lydorum rex ditiffimus;

— — — *Quem vox jufti facunda Solonis*
refpicere ad longæ juffit fpatia ultima vitæ.“

VPTON.

Verf. 30. κομψότερος ὢν Σαρδαναπάλου. ὢν tacite correxit editor Cantabr. & tenuere Lond. & Vpton. Recte. Sic vero noftri codd. pbc. ἦν pa. ἂν editiones vett.

Ibid. ῥεγχόντων. Sic fcripfi cum tribus noftris codd. Vulgo ῥεγκόντων. Conf. IV. 10, 29.

Ibid. ἐκεῖνος τί ποιεῖ; Mutata verborum ferie, τί ποιεῖ ἐκεῖνος; pb.

Ibid. Πολλὰς ἐκ κεφαλῆς, & mox Πλάζομαι ὧδε, *&c.* „Iliad. K'. vf. 15. & vf. 91 fqq.“ VPTON.

Verf. 31. Ἀλλὰ πολύχρυσος εἶ καὶ πολύχαλκος. „Homerus Agamemnonem Iliad. H'. 180. & Λ'. 46. nominat

βασιλῆα

βασιλῆα πολυχρύσοιο Μυκήνης. Sophocles, perpetuus Homeri imitator, in Electra vſ. 9. Μυκήνας τὰς πολυχρύσους. Vnde Horat. lib. I. Od. 7. *dites Mycenas.* Quin & Hector apud Hom. Iliad. Σ'. 289. vocat Trojam, πολύχρυσον, πολύχαλκον." VPTON.

Ibid. Ἐκεῖνο, ὅ τι ποτὲ, ἠμέληταί σου καὶ κατέφθαρται, ᾧ ὀρεγόμεθα. *Illa tui pars, quæcumque ſit, neglecta & corrupta eſt, qua adpetimus.* Wolfius in verſione, quam & Vptonus tenuit, pro σου poſt ἠμέληται, σοι expreſſit, & verba ὅ τι ποτὲ prorſus prætermiſit: *Illud tibi neglectum & corruptum eſt, quo adpetimus.* Ego, ſi σοι obtuliſſent libri, lubens accepiſſem; ſed non neceſſariam putavi eam emendationem. Quæſiverat paulo ante Epictetus, τί, τῶν σῶν ἔχει κακῶς; Ad eam quæſtionem nunc reſpondet: ἐκεῖνο — — σοῦ (id eſt, ἐκεῖνο τὸ σὸν, vel ἐκεῖνο τῶν σῶν) ἠμέληται &c. *illud tuum, illa rerum tuarum, illa tui pars, neglecta eſt* &c. Interſerit autem verba ὅ τι ποτὲ, id eſt, *quidquid illud ſit, quæcumque illa ſit;* nempe auditoribus cogitandum relinquit, quid illud ſit, (quandoquidem nec corpus eſt, nec poſſeſſiones externæ) & quo nomine adpelletur." Eadem verba, ὅ τι ποτὲ, diſtinctionis cauſſa inter duo commata poſui, quæ commata aberant in edd. & msstis. Cæterum nil variant libri; niſi quod, pro ὅ τί ποτὲ, ſic fere ſcribunt ὅ, τί ποτε, quod perinde eſt; & quod καὶ ἔφθαρται habet cod. pb. pro καὶ κατέφθαρται.

Verſ. 32. καὶ τί ἀλλότριον. Sic recte Vpt. e ſuo cod. & Pariſ. ut ait, id eſt e noſtro pa. cui adſentitur pb. Olim καὶ τὸ ἀλλοτρ. edebatur; & ſic eſt in pc.

Verſ. 33. Ταλαίπωρον ἡγεμονικόν. „Incluſive; nec ſine indignatione; hoc modo: Οἱ γὰρ Ἕλληνες κινδυνεύουσι· (ταλαίπωρον ἡγεμονικὸν, καὶ μόνον ἀτημέλητον καὶ ἀθεράπευτον!) μέλλουσιν ἀποθ." VPTON. — Ego, ſi quid in diſtinctione mutandum, malim mox poſt ἀναιρεθέντες interrogationem vel exclamationem indicari; ut per mimeſin & ironiam repetita iſta Agamemnonis verba intelligantur: *Itane morientur, a Trojanis interfecti?* vel, *Nempe morientur, a Trojanis interfecti!* *Quaſi vero* &c.

Ibid. ἀτημέλητον καὶ ἀθεράπευτον. Inverſo ordine pa. ἀθεραπ. καὶ ἀτημελ.

Ibid. Μή τι ἄλλο τι. „Sic noſter codex. Alii μή τι ἄλλο τι." VPTON. — Cum olim vulgatis conſentiunt noſtri.

Verſ.

Verf. 34. Σοὶ δὲ — — ἡ θύρα κέκλεισται; „Vide ad I. 9, 20." VPTON.

Ibid. Τί οὖν πενθεῖς; Οὐᾶ· βασιλεύς· καὶ τὸ τοῦ Διὸς σκῆπτρον ἔχων. *Quid ergo luges? Vah!* (vel, *Papae!*) *rex! & Jovis sceptrum gerens!* Expressi scripturam distinctionemque, quam praeibat editio Ven. cum qua consentiunt mssti, nisi quod οὐᾶ· cum gravi accentu scribunt pac. & οὐά· cum acuto, codex pb. qui tamen ipsi rursus omnes, III. 23, 24 & 32. in οὐᾶ, cum circumflexo, fere consentiunt. Est autem οὐᾶ, vel οὐά· exclamatio admirantis & adplaudentis, *vah! euge!* (conf. not. ad III. 23, 24.) qua nunc per ironiam utitur Epictetus, ut latine commode *papae!* vertere possis: *Papae, praeclarus rex!* In aliam sententiam interpretatus Schegkius erat: *Quid exclamas vae? Rex cum sis, & Jovis sceptrum manu teneas, luges?* In eamdemque fere sententiam, sua auctoritate, editor Basileensis Graeca quoque concinnavit, sic scribens atque distinguens: Τί οὖν πενθεῖς οὐαί, βασιλεὺς, καὶ τὸ τοῦ διὸς σκῆπτρον ἔχων; quam rationem posteriores editores tenuerunt, nisi quod in hunc modum distinxit Coloniensis & sequentes, Τί οὖν πενθεῖς, οὐαὶ βασιλεὺς, καὶ — — ἔχων; praeeunte scilicet Wolfio, qui sic vertit: *Quid ergo luges? Vae rex, qui Jovis sceptrum geris?* Eamdem rationem cum in Graecis, tum in versione tenens Vptonus, nihil de librorum varietate monuit. Moverat tamen ipse WOLFIVS dubitationem, ad verba οὐαὶ βασιλεὺς haec notans: „Fortassis ὦ βασιλεῦ. Nisi τὸ οὐαὶ μιμητικῶς usurpetur." — Sed οὐαὶ, ut dixi, nulla prorsus veterum librorum auctoritate nititur.

Ibid. τὸ τοῦ Διὸς σκῆπτρον ἔχων. „Vide Homer. Iliad. Β'. 101 sqq." VPTON.

Ibid. ἀτυχὴς βασιλεὺς οὐ γίνεται. „Nam, secundum Stoicorum dogma, solus Sapiens est Rex. Vide quid hac de re dicit Cato apud Ciceronem in tertio de Finibus in fine." VPTON.

Verf. 37. Οὐκοῦν κέρδος μέγα, στερηθῆναι μοιχικοῦ γυναικαρίου. Post γυναικαρίου interrogandi signum posuit editor Basileensis, quod tenuere posteriores, & agnoscit etiam noster pc. Sic vero initio phraseos oportebat Οὔκουν, penacute, vel duabus vocibus Οὐκ οὖν, *Nonne igitur.* Quoniam vero in Οὐκοῦν consentiunt omnes, nudum punctum reposui cum ed. Ven. & pab.

Ibid.

Ibid. Τίνων ὄντων; Φρονίμων ὄντων, ἢ ἀφρόνων; Ad Τίνων ὄντων monuit VPTONVS: „Dele ὄντων. Mox Φρονίμων ὄντων. Inde error; bis enim per incuriam scripsisse ὄντων videtur librarius. Καταφρονηθῶμεν οὖν ὑπὸ τῶν Τρώων; Τίνων; Φρονίμων ὄντων, ἢ ἀφρόνων. *Itane contemnemur a Trojanis? Quibusnam? prudentibus, an imprudentibus?* Nec aliter Il. 20, 27. Τίνων; τῶν οὐκ ὄντων." — At ibi quidem (Il. 20, 27.) alia ratio est. Hoc loco, si ὄντων post Φρονίμων abesset, non magnopere desideraretur. Post Τίνων suo loco stat, neque abesse citra incommodum potest; sic enim fert usus græci sermonis. Neque vero ullum incommodum inesse equidem video in ejusdem participii repetitione.

Ibid. τί ὑμῖν μέλει; Intellige καταφρονηθῆναι ὑπ' ἀφρονίμων. Perperam μέλλει vett. edd. & pc. Persæpe in confundendis istis verbis peccarunt librarii.

Vers. 38. κύριε ἄγγελε καὶ κατάσκοπε. „Quomodo ἄγγελος, vide supra vs. 23. Κατάσκοπος vs. 24 sq." VPTON. — Quæstio ista intelligi debet Cynico proposita ab his, qui illum verba facientem audiunt: (conf. vs. 26.) quos, ni fallor, inducit Epictetus compellatione ista κύριε ἄγγελε καὶ κατάσκοπε utentes non serio & honoris caussa, sed per ironiam & irridendi caussa: *dic nobis, tu praclare domine, qui Dei nuncium te esse prædicas.* Sic nempe obiter admonet juvenem eum, ad quem hæc disputat, non turbari debere philosophum risu & cavillatione hominum. Olim edd. omnes vocabula κύριε & ἄγγελε interposito commate separabant; ubi SALMASIVS notavit: „κύριε ἄγγελε. Sic κύριε ἀδελφὲ, *domine frater*, & similia." — Cui obsecutus Vptonus, distinctionem delevit; quam & ignorant nostri codd. pabc.

Vers. 39. μέγα δ' αὐτὸ Φυσικῶς οὐ Φχυλάζεσθε; Corrupte vett. edd. cum scriptis omnibus, μετὰ δ' αὐτὸ. Perspecte vero „Legendum μέγα" adnotavit WOLFIVS; suffragante Shaftesburiensi, qui monuit, eodem modo mox vs. 41. legi, πῶς δὲ μέγα ἢ ἀξιόλογον. Et primus hoc in contextum merito recepit editor Cantab. Quæ emendatio cum præteriisset Salmasium, Φυσικῶς in Φυσικὸν mutandum ille censuit, parum id quidem feliciter. Φυσικῶς idem valet ac Φύσει, quo mox utitur vs. 41 sq.

Vers.

Verſ. 40 *ſq.* Ναὶ δοῦλον. Πῶς οὖν ἔτι *&c.* Sic commode primus edidit Vptonus, monitus a Salmaſio, quibus adſentitur noſter pc. In eamdem vero ſententiam Wolſius jam interpretatus erat hunc locum: *Recte ſane ſervit.* Paulo etiam commodius fuiſſet, interpoſito inciſo: Ναὶ, δοῦλον. *Recte ſane; ſervit.* Olim ſic diſtinguebant orationem: ναί. δούλον πῶς οὖν ἔτι. Et ſic noſter pa. Sed pb. inverſo nonnihil verborum ordine: ναί. δοῦλος οὖν πῶς ἔτι. Tum majore etiam incommodo ed. Baſ. & ſequentes omnes ante Vptonum poſt ἀνεμπόδιστον εἶναι interrogandi ſignum interſeruerunt, quod recte ignorat ed. Ven. cum msstis. Pravæ diſtinctionis rationem quum non expediret Meibomius, ad ſequentia verba, τί δύναται τῶν τοῦ σώματος, adnotaverat: „Quid ſi legamus τὸ τοῦ σώματος, id eſt τὸ σῶμα, περιφραστικῶς.“

Verſ. 42. συγκαταθέσθαι τῷ ψευδεῖ φαινομένῳ; Perperam pa. συγκ. τῷ ψευδ. φαινομ. ἀληθεῖ; oculis aberrans ad ſequentia verba, quæ tamen ipſa recte dein repetiit. Mutata verborum ſerie, τῷ ψευδ. φαιν. συγκαταθ. pb. συγκαταθ. τῷ φαιν. pc. & caret ψευδεῖ.

Verſ. 43. Ἐνθάδ' οὖν. Cum olim ἔνθα δ' οὖν edidiſſent, pro quo poſteriores editores ἔνθαδ' οὖν poſuerunt, obſecutus Salmaſio ſum, monenti, ἐνθάδ' οὖν ſcribendum, ut uſus ferebat.

Ibid. προτίθεσθαι. προστίθεσθαι pc. male; nam idem valet προστίθεσθαι ac συγκατατίθεσθαι, quod verſ. præc. jam habuimus.

Ibid. μὴ λαβὼν φαντασίαν λυσιτελοῦς, ἢ μὴ καθήκοντος; „Negatio redundare videtur.“ WOLF. — „Vel forſan ſupplendum ἢ μὴ λαβὼν φαντ. καθήκοντος;“ VPTON. — Vtique e ſuperioribus intelligenda iſta verba: quod ut paulo planius indicaretur, *comma* poſui poſt λυσιτελοῦς, quod vulgo negligebatur. τὸ λυσιτελὲς refertur ad τὸ ὀρέγεσθαι ἢ ἐκκλίνειν: τὸ καθῆκον ad τὸ ὁρμᾷν ἢ ἀφορμᾷν. Conf. Adn. ad I. 18, 2.

Ibid. Ἔχετε οὖν καὶ ἐν τούτοις ἀκώλυτον. Omnino legendum videtur καὶ ἐν τούτοις τι ἀκωλ. vel καὶ ἐν τούτοις ἀκώλυτόν τι, quemadmodum vſ. præc. dixit ἔστι τι ἐν ὑμῖν ἐλεύθερον. Sed hic quidem pronomen illud libri omnes ignorant.

Verſ. 44. ἐπιμέλεσθε. ἐπιμελεῖσθε pc.

Verſ

Verſ. 45. αὐχμῶντα, ἄδουλον. Vulgo hic omnes δοῦλον. Omnino vero parendum VPTONO fuit, monenti: „Legendum ἄδουλον, *ſine ſervis*, uti mox (vſ. 47.) ἀκτήμων, ἄδουλος. Litera α abſorpta fuit in ἄδουλον ab ultima litera in voce præcedente." — Poſteriori loco in ἄδουλος libri omnes conſentiunt.

Verſ. 46. ἀπέσταλκεν ὑμῖν ὁ Θεός. Cum ἡμῖν vulgo legeretur, monuit VPTONVS: „Potius ὑμῖν." — Idque ipſum jam Wolfius in verſione expreſſerat; quod & in Græco recipere non dubitavi, oblatum etiam a noſtro cod. pc.

Verſ. 47. Ἴδετέ με, ὅτι ἄπολίς εἰμι, ἄοικος. „Plane reſpexit ad Diogenis dictum, cujus meminit Laërtius in ejus Vita, VI. 38. Εἰώθει δὲ λέγειν, τὰς τραγικὰς ἀρὰς αὐτῷ συνηντηκέναι· εἶναι γοῦν

Ἄπολις, ἄοικος, πατρίδος ἐστερημένος,
πτωχός, πλανήτης, βίον ἔχων τοὐφ' ἡμέραν.

Sic locus iſte legendus; uti & apud Aelian. Var. Hiſt. lib. III. c. 29. & apud Julian. Orat. VI. p. 365. Eædem tragicæ imprecationes apud Senecam in Medea, vſ. 19.

Mihi pejus aliquod, quod precer ſponſo, malum?
Vivat; per urbes erret ignotas, egens,
exul, pavens, inviſus, incerti laris.

Sic ibi diſtinguo & lego." VPTON. — Inverſo verborum ordine, ὅτι ἄοικός εἰμι, ἄπολις, pc.

Ibid. οὐ πραιτωρίδιον. *nullum prætoriolum.* „Fortaſſe legendum οὐ πιλίδιον." WOLFIVS. — „Quid ſi οὐ χιτωνάριον? Nam Cynici erant ἀχίτωνες. Sequitur quoque mox ἓν τριβωνάριον." VPTON. — Nil mutant libri. Si vera vulgata, intelligi poterit *nulla prætoriana cohors*, id eſt, *nullum ſatellitium;* vel potius, *nullum tentorium, nulla domuncula;* quia ſequitur ἀλλὰ γῆ μόνον καὶ οὐρανός. In eam ſententiam vocabulum illud hic interpretatus eſt Du Cange, in Mediæ Græcitatis Gloſſario. Potuerat fortaſſe etiam *cubiculum* verti. Vide Perizonium, de Prætorio, laudatum Erneſto ad Sueton. Aug. c. 72.

Verſ 48. οὐκ εἰμὶ ἄλυπος; Vna vocula auctiora hæc habet noſter cod. pb. ἀλλ' οὐκ εἰμὶ ἄλυπος;

Ibid. ποτ' ἐνεκάλεσά τινι. Particula ποτ' operarum incuria h. l. omiſſa erat in ed. Genev. Colon. & ſeqq. Revo-

Revocari eam jussit Vptonus in Notis; recte: nam agnoscunt scripti libri omnes cum ed. Ven. & Bas.

Vers. 49. ὁρᾷν οἴεται. οἴεται ὁρᾷν pa.

Vers. 50. Οὔ· ἀλλὰ πηρίδιον. *&c.* *Non; sed* &c. Id est: at non ita *vulgus facit eorum, qui Cynicos hodie se profitentur; sed sufficit eis* &c.

Ibid. ἀποθησαυρίσαι. „Nempe ἀργύριον ἐν ταῖς γνάθοις. Sed hæc alias explicabimus." SALMASIVS. — Vbi quave ratione istam dictionem Salmasius in eam, quam dicit, partem explicaverit, nec liquet mihi, neque nunc inquirere vacat. Mihi visa erat difficultas nonnulla existere ex eo, quod post γνάθοι μεγάλαι vulgo nonnisi nudo *inciso* distinxerunt orationem; quo factum erat, ut verbum ἀποθησαυρίσαι simul cum καταφαγεῖν ad superiora referendum videretur. Paulo fortiori distinctione interposita, planiorem reddere volui orationem. Contra, post ἀποθησαυρίσαι, pro *superiori puncto*, quod ibi cum Lond. anonymo Vptonus posuerat, nudum *comma* restitui. In verbis autem proxime sequentibus gravior etiam error fuit tollendus; nam pro ἢ τοῖς ἀπαντῶσι, (in quod consentiunt scripti libri cum vett. edd.) temere Vptonus ἢ τοι ἀπαντ. scripserat, eumdem editorem Lond. secutus, qui non inspectis veteribus editionibus, sic corrigendum putaverat errorem exempli Cantabrigiensis, in quo pro ἢ τοῖς per operarum incuriam ἢ τοι erat expressum.

Ibid. καλὸν τὸν ὦμον δεικνύειν. „Humerum nudum & exertum ostendebant Cynici. Inde Diogenes apud Lucian. in Vitar. Auct. p. 374. [c. 7. Tom. I. ed. Hemst. p. 547.] ἐξωμίας dictus: inde quoque Demetrius Cynicus a Seneca Epist. 62. *seminudus*." VPTON. — Conf. Fabric. ad Sext. Emp. p. 39. & quos ille laudat auctores.

Vers. 51. Ὀλύμπια μέλλεις ἀπογράφεσθαι. „Τὸ ἀπογράφεσθαι Ὀλύμπια, ad *relationem agonistarum nominis in album* pertinere censet Petrus Faber in Agonist. lib. III. c. 16. Sic Aristides in Hymno ad Jovem: Δεῖ δὲ, ὥσπερ τῶν ἀθλητῶν τοὺς ἀπογράψαντας ἑαυτοὺς, μὴ ἀναχωρεῖν. *Debemus ad instar athletarum, qui nomen dederunt, non retrogradi.*" VPTON. — Conf. Polyb. XL. 6, 7 sq.

Ibid. οὐχί τινά ποτε ἀγῶνα ψυχρὸν καὶ ταλαίπωρον. ψυχρὸν, *frigidum*, i. e. leve, languidum, ubi non opus sit magnis viribus, magno robore nervisque. conf.

Not. ad III. 15, 7. & ad IV. 3, 2. Quod porro hic vulgo legitur, ταλαίπωρον, ferendum videri poterat, velut per contemtum dictum, *miserum*. Sed tota connexio clamare videtur, ut ἀταλαίπωρον legamus, id est, *quod labore & molestia careat, quod sine multo labore & molestia suscipi possit*. Vide ad IV. 1, 108. IV. 1, 140. IV. 4, 4. τινὰ ποτε, *aliquod* verterunt interpretes; at id non satis: oportebat, *aliquod quodcumque* vel *qualecumque*.

Vers. 52. δαίρεσθαι δεῖ — — — πολλὴν ἀφὴν καταπιεῖν. „Vide ad III. 15, 4." VPTON. — In cod. pa. super δαιρ. scripta litera ε, δέρεσθαι indicat. conf. III. 10, 7. Mox vero vs. 14 sq. in δαιρ. consentiunt omnes.

Ibid. τὸν εἰκῇ ἐξελθόντα. MEIBOMIVS: „Quid si εἰσελθόντα?" — Quod, vide, ne verum sit: *qui temere ingressus fuerit*, nempe *in stadium*. Videtur ἐξελθόντα temere repetitum e superiori ἐξελθεῖν.

Vers. 54. λίαν τοῦτο κομψόν. Vulgo τοῦτο λίαν κομψόν. Placuit iste verborum ordo, quem dedit pc. qui rotundior visus est, & usui Epicteti convenientior. Placet etiam quod mox idem pc. habet, δαίρεσθαι αὐτὸν δεῖ, pro vulgata δαίρεσθαι δεῖ αὐτόν.

Vers. 55. Ἄγωμεν. Ἄγομεν pc. non male, eadem notione.

Vers. 56. Κυνικῷ δὲ Καῖσαρ τί ἐστιν; In pc. est, Κυνικῷ δὲ καὶ Καίσαρι τί ἐστιν; quod percommodum foret, nisi sequerentur nominativi, ἀνθύπατος, ἄλλος, &c.

Vers. 57. Ἡρακλῆς. „*Herculis* meminit; quippe is, secundum Cynicos, sectae fuit auctor. Vide Julian. Orat. VI. p. 351. Diog. Laërt. VI. 2. atque ibi Menagium." VPTON.

Ibid. ὀκνως ἐπετέλει πάντα τὰ πρασσόμενα. πρατ7όμενα pc. MEIBOMIVS vero προσταασσόμενα scribi voluerat, praeeunte Wolfio in versione. Speciose sane. Similiter tamen & III. 10, 13. ποιεῖν τὰ πρασσόμενα, *facere facienda*. At hoc quidem loco utique τὰ ὑπὸ τοῦ Εὐρυσθέως προστασσόμενα vel προστατ7όμενα intelliguntur. Habes autem & πράτ7οντα & προστάτ7οντα permutata inter se a librariis apud Simplic. in Enchir. c. 75. p. 324. ed. Lugd. Bat. & πράτ7ειν pro παρατάτ7ειν dabant libri apud Polyb. XI. 1, 2.

Ibid.

Ibid. ἄξιος φορεῖν τὸ σκῆπτρον τοῦ Διογένους. „De se Diogenes, in Epistola ad Anaxilaum: Πυθαγόρας ἑαυτὸν ἔλεγεν Εὔφορβον γεγενῆσθαι τὸν Πάνθου· ἐγὼ δὲ νέον ἐμαυτὸν ἐπέγνων Ἀγαμέμνονα. σκῆπτρον γάρ ἐμοῦ ἐστι τὸ βάκτρον, καὶ χλαμὺς ὁ διπλοῦς τρίβων. Julian. Orat. VI. p. 340. Ἀλλ' ἡμεῖς οἱ τὸ σκῆπτρον ἐκεῖθεν παραλαβόντες, ὑπὸ μείζονος σοφίας ἴσμεν ὅτι χαλεπὸν ὁ θάνατος. Apulejus in Apol. *Diogenes quidem Cynicus cum Alexandro Magno de veritate regni certabundus, baculo, sceptri vice, gloriabatur.*" VPTON.

Vers. 58. τί λέγει ἐκεῖνος, πυρέσσων, πρὸς τοὺς παρόντας. „Hunc locum illustrant quæ de Diogene scribit Hieronymus lib. II. adversus Jovianum: „*Virtutem ejus & continentiam mors quoque indicat. Nam cum ad agonem Olympiæ, qui magna frequentia Græciæ celebrabatur, jam senex pergeret, febri in itinere dicitur apprehensus, accubuisse in crepidine viæ; volentibusque eum amicis aut in jumentum aut in vehiculum tollere, non acquiescit; sed transiens ad arboris umbram, locutus est: Abite quæso, & spectatum pergite; hæc me nox aut victorem probabit aut victum. Si febrim vicero, ad Agonem veniam: si me vicerit, ad inferna descendam. Ibique per noctem, eliso gutture, non tam mori se ait, quam febrem morte excludere.*" VPTON.

Vers. 59. Ταχύ γ' ἂν ὁ τοιοῦτος ἐνεκάλεσε τῷ Θεῷ. Perinde est, sive interrogative hoc enunciatum intelligas: *talisne homo facile Deum incusaverit? talisne sane homo fortasse Deum incusaverit? putasne, talem virum incusaturum Deum?* sive absque interrogatione, sed cum ironiæ significatione pronunciatum: *nempe talis sane vir Deum incusaverit! talis vir nimirum Deum incusaverit!* Sic II. 16, 18. ταχύ γ' ἂν ὁ τοιοῦτος ὑπομείνειε &c. Pariter apud Demosth. adv. Mid. T. I. ed. Reisk. p. 581 extr. ταχύ γ' ἂν χαρίσαιντο; & adv. Aristog. ibid. p. 798. ταχύ γ' ἂν φροντίσειέ τι τοῦ παρ' ἑνὸς λόγου! In cod. pc. hoc loco est ταχὺ δ' ἂν, quod non probo. Sed mox articulum τῷ ad κατανεκομφότι, quo carent cæteri omnes, recte dedit idem pc. ex quo eum recepi.

Ibid. ὅς γε ἐνεκαλλωπίζετο. Perperam hoc verbum activa notione accepit Vptonus, & ad Deum retulit. ἐγκαλλωπίζεσθαί τινι non est *ornare aliquem*, sed *ornari aliqua re, sibique in ea placere.* Conf. Ind. in καλλωπίζομαι.

ζομαι. In Graeco quidem activum ἐναλλάττιζε hic habet noster pc. quod in verbo simplici ferri posset, in composito non posse videtur. Pro ὅς γε hic ὃς καὶ exspectabam; sed nil variant libri.

Ibid. ὅτι κατηγορεῖ; „Fortasse ὅτι κατορθοῖ legendum." WOLFIVS. — Idque ipsum cum Wolfio in versione expressit Vpt. *quod rem bene gerit?* Sed in Notis idem VPTONVS: „Potius ἐπὶ τίνι κατηγορεῖς vel κατηγορήσεις; *qua de caussa reprehendet? eone quod &c.*" — Nil juvant codices. Ego, cum nec propositae a viris doctis emendationes satis placerent, nec melius aliquid occurreret, videndum putavi, ne teneri possit vulgatum, eadem fere notione cum sequenti ἐπιδεικνύει, ut constructio verborum haec intelligatur, ὅτι κατηγορεῖ τὴν ἀρετὴν ἑαυτοῦ, καὶ λαμπροτέραν ἐπιδείκνυται αὐτήν. Sic vero pro interrogandi signo post κατηγορεῖ commodius fuerit nudum incisum ponere.

Vers. 60. τὴν εὐδαιμονίαν τὴν ἑαυτοῦ. τὴν αὑτοῦ vett. edd. non male; sed cum τὴν ἑαυτοῦ darent pac. nolui spernere. τὴν αὐτοῦ temere anon. Lond. & Vpt. sic vero nunc & noster cod. pb.

Ibid. συγκριτόν. Si ad εὐδαιμονίαν referas, ut vulgo faciunt, utique συγκριτὴν legendum. Quare si vera vulgata scriptura, debebit συγκριτὸν ad τὸν μέγαν βασιλέα referri. Quod si retracto accentu σύγκριτον scriberetur, posset generis communis esse hoc adjectivum nomen, & ad εὐδαιμονίαν referri. συγκριτικὸν temere scribit pc. Caeteri nil mutant.

Vers. 62. Ποῦ δὲ Φίλον μοι δώσεις Κυνικόν; „Lege cum Meibomio Κυνικοῦ; *Vbinam mihi amicum Cynici dabis?*" VPTON. Sic utique commodius videri poterat. Sic mox vs. 64. Φίλος ἐστὶν αὐτοῦ.

Vers. 63. κοινωνὸν αὐτὸν εἶναι δεῖ. Sic edidi ex pc. Carent αὐτὸν pab. κοινωνὸν εἶναι δεῖ αὐτὸν edd.

Vers. 64. χαίρειν ἂν αὐτῷ λέγῃ. „χαίρε ἂν &c. Ita legendum." SALMASIVS. — ἂν χαίρειν αὐτῷ λέγῃ pc. Equidem in vulgata adquiescendum putavi.

Ibid. Φίλος ἐστὶν αὐτοῦ, κἀκεῖνος αὐτὸν ἄξιον ἡγήσεται. „Videntur haec per interrogationem negari, & ad Diogenem pertinere." WOLFIVS. — Nempe olim post ἐστὶν αὐτοῦ quidem indicabatur interrogatio, non item post ἡγήσεται. Recte vero posteriores editores interrogandi

gandi ſignum a priori loco ad poſteriorem tranſtulerunt. Cæterum minus recte totum hunc verſum acceperat Wolfius.

Verſ. 65. ὥστε ἄν σοι δοκῇ, καὶ ἐνθυμήθητι τοιοῦτον. „Fortaſſis, ὥστε ἄν σοι δοκῇ ἐνθυμηθῆναί τι τοιοῦτον, κοπρίαν &c. *Proinde ſi tibi videatur tale aliquid fingere, ſimetum* &c." VPTON. — Sane haud ſatis planus locus; in quo tamen nihil mutare auſim. Ad verbum ſonat, ut in verſione poſui: *Proinde, ſi tibi videtur, tale etiam cogita.* Quod ita accipi poterit: *Proinde, ſi tibi placet*, nempe τὸ κυνίζειν, (cf. vſ. 67 & 107.) *ſi decreviſti amplecti Cynicorum inſtitutum; tale etiam illud cogita*, (conf. vſ. 9 & 11 ſq.) *in animum induc, hoc etiam ad illud pertinere, ut, morbo quum fueris correptus, ſimetum potius quæras* &c. Verba καὶ ἐνθυμήθητι τοιοῦτον Vptonus cum Wolfio, omiſſa καὶ particula, vertit *tale quiddam cogita;* quod græce foret ἐνθυμ. τοιοῦτόν τι. Nunc quoniam abeſt τὶ pronomen, intelligi debebit τὸ πρᾶγμα, nempe τὸ κυνίζειν. Cogitaveram olim, τοιοῦτον fortaſſe in maſc. gen. eſſe accipiendum, hac notione, *cogita, finge etiam tibi talem*, ſcil. *amicum.* At hoc poſito, nulla prorſus ratione cohærebunt quæ ſequuntur; & ſtatuendum fuerit, poſt τοιοῦτον defectam eſſe orationem. Cæterum ad illa verba, ἄν σοι δοκῇ, ne opus quidem fuerit, τὸ κυνίζειν aut aliquid ſimile intelligere; ſed ad nihil aliud, niſi ad ipſum imperativum ἐνθυμήθητι, fuerint illa referenda. Sic eamdem formulam ἄν σοι δοκῇ, *ſi tibi videtur*, citra ullum reſpectum ad id quod præceſſit, familiari ſermone uſurpatam habes infra vſ. 83. tum II. 15, 7. IV. 1, 15.

Ibid. ἐν ᾗ πυρέξεις. Cum mendoſe πῦρ ἕξεις vulgo ſcriberent omnes, id eſt, *in quo ſimeto ignem ſis habiturus;* monuerat WOLFIVS: „Legendum ὑφὲν, ἐν ᾗ πυρέξῃς, *ubi febricites.*" — Et VPTONVS: „Recte πυρέξῃς, nam paulo ſupra de Diogene febre laborante loquebatur." — Et nunc ſane de *ægroto* agitur; (cf. vſ. 62.) & *febris* nunc, pro quovis morbo, exempli cauſſa commemoratur. Nec vero ſubjunctivo πυρέξῃς opus eſt; indicativum modum, quem prodit vulgata ſcriptura, commodiſſime in hac connexione fert græci ſermonis uſus.

Verſ. 66. Τί οὖν σοι καὶ ἐπιχειρεῖν πράγματι τηλικούτῳ; „Fortaſſe, τί οὖν σὺ καὶ ἐπιχειρεῖς, vel ἐπιχείρεις."

χείρεις." WOLFIVS. — „Potius fubintellige μέλει, [vel ἔμελε] & verte καὶ *etiam. Quid ergo tibi curae eſt etiam aggredi tantam rem?*" VPTON. — Poſſis etiam προσῆκε ſupplere. Vide Boſii Ellipſ. Graec. in verbo Διαφέρει.

Verſ. 67. Γάμος δ', ἔφη, — — — Ἄν μοι σοφῶν, ἔφη, δῷς πόλιν, *&c.* — „Haec male accipi ab interpretibus haud mirum: nam in editis omnibus libris deeſt πόλιν, quam vocem reſtitui, noſtro adjutus codice. Deinde pro σοφὸν [nam & ſic edd. omnes] legendum σοφὴν, *ſapientem civitatem;* vel forſan σοφῶν, *ſapientum civitatem,* qualem Plato in libris de Rep. adumbravit. Γάμος δ', ἔφη, nempe adoleſcens, qui ſupra rogat an conjugium petendum a Cynico: nam quidem conjugium petere, liberos alere, magiſtratus gerere, denique merſari civilibus undis, haec omnia inprimis praeceperunt Stoici. Sed haec Cynico non aeque conveniunt; quippe qui non privata, ſed publica curat: ᾧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται καὶ τόσσα μέμηλεν. At ſi ſapientiſſimis moribus atque inſtitutis gereretur civitas, ſi inter optimos verſaremur, non ut nunc inter faeces Romuli, non opus eſſet Cynico, οὐδ' ἥξει τις ἐπὶ τὸ Κυνίζειν. Verba ſunt Epicteti, Ἄν μοι σοφὴν δῷς πόλιν *&c.*" VPTON. — Vocem πόλιν, quae utique neceſſaria erat huic loco, nullus quidem e noſtris tribus codicibus agnoſcit; ſed veſtigium tamen ejusdem ſatis clarum ſervavit pc. in quo eſt πάλιν eodem loco, quo Vptoni codex πόλιν dabat. Refertur autem apud Ciceronem Acad. II. 44. in Stoicorum paradoxis effatum hoc, *nec urbes aut civitates eſſe, niſi quae eſſent ſapientium.* Vnde pro mendoſo σοφὸν, quod in contextu Vptonus reliquerat, haud cunctanter σοφῶν correxi, quod & ipſum deinde in pc. inveni. Caeterum, quo pacto quaerens inducatur juvenis noſter, annon conjugium & liberorum procreationem προηγουμένως, i. e. *praecipue,* & *primario* ſpectaturus ſit Cynicus, haud adparet. Quare ſuſpicatus eram, προηγμένως fortaſſe legendum, (cf. Cic. de Fin. III. 15 ſq. ut hoc dicat, *ſi optio detur, ſi ita res ferat, eum haec praelaturum ſumturumque.* Sed & ſupra III. 7, 25 ſq. eaedem res in numero τῶν προηγουμένων, id eſt, *praecipuorum* & *primariorum* vitae officiorum recenſentur; niſi & ibi τὰ προηγούμενα idem valet, quod προηγμένα, ſicut & hoc cap. vſ. 76. Et ſic ſane, quae apud Ciceronem l. c. προηγμένα & ἀποπροηγμένα dicuntur,

tur, eadem apud A. Gellium XII. 5. προηγούμενα & ἀποπροηγούμενα (si modo vera ibi ea scriptura est) dicta videmus.

Vers. 69. ὡς ἐν παρατάξει. *tamquam in acie;* vel, ut Vptonus praeeunte Salmasio vertit, *tamquam in procinctu.* „Quasi dixisset: Qualis autem nunc rerum humanarum status, ubi pax nulla diuturna, nulla sapiens & vere philosophica civitas, sed omnia turbantur, vexantur, & quasi in bellico certamine inter se miscentur, &c." VPTON.

Ibid. εἶναι δεῖ. Caret δεῖ pc. Moxque idem temere διανοίᾳ, pro διακονίᾳ. Tum pro σχέσειν perperam idem pc. σχέσιν habet sicut ed. Ven. & Bas. σχέσειν correxerunt posteriores editores; & sic dant pab.

Ibid. Pro προσδεδεμένον, corrupte προσδεχομ. pb.

Ibid. ἄγγελον καὶ κατάσκοπον. „Vide supra vs. 23." VPTON.

Vers. 70. Ὅρα γὰρ ὅτι δεῖ αὐτὸν ἀποδεικνύναι τινὰ τῷ πενθερῷ, χρὴ ἀποδιδόναι τοῖς ἄλλοις συγγενέσι *&c.* Sic in contextu orationem distinxit Vptonus, ut ad Wolfii versionem adcommodaret, quam & ipse tenuit, & nos tenuimus, non quod certissimam rationem duceremus, sed quod certior non suppeteret. Sic nempe ἀποδεικνύναι eadem notione atque ἀποδιδόναι accipitur: qua fere ratione ἀποδείξασθαι μεγάλα ἔργα, & ἀποδείξασθαι εὐεργεσίας εἰς τινά, & similia, dicunt Graeci. In Notis vero idem VPTONVS ait: „Sic distingue: Ὅρα γὰρ ὅτι δεῖ ἀποδεικνύναι, τινὰ τῷ πενθερῷ χρὴ ἀποδιδόναι, τοῖς ἄλλοις &c." — Quod quo pacto intellexerit vir doctus, equidem non dicam. Videtur scribere voluisse, ὅτι δεῖ αὐτὸν ἀποδεικνύναι, τίνα τῷ πενθερῷ χρὴ ἀποδ. quemadmodum superiores dabant editt. consentientibus msstis. Quae ratio, si quid video, ferri nullo potest: nec enim jam agitur de eis quae *docere* alios debeat Cynicus, (id vero sonabit in ista connexione verbum ἀποδεικνύναι) sed de officiis quae ipse *praestare* aliis debeat; quod vero Schegkius sic interpretatus est, *oportet eum cogitare quae socero sint danda*, istius quidem usus verbi ἀποδεικνύειν frustra quaeretur exemplum. Ante τοῖς ἄλλοις copulam καὶ inserit noster pc.

Ibid. εἰς νοσοκομίας ἐκκλείεται. „Subaudi ἀπὸ τοῦ κυνίζειν." VPTON. — Recte. Simul vero intellige συγκλείεται

ται εἰς νοσοκομ. Nempe ἐκκλείεται ἀπὸ τοῦ κυλίζειν, & συγκλείεται εἰς νοσοκομίας. Perperam ἐκλύεται pc.

Verſ. 71. κουκκούμιον. „*Cucuma;* vas æreum balnearium; [nempe calefaciundæ aquæ.] Petronius c. 135. *Cucumam ingentem foco appoſuit.* Martial. lib. X. 68. [79.] — — *Cucumam fecit Otacilius.*

Vnde Græci ſequioris ætatis κουκούμιον. Vide Du Freſne Gloſſ. [Med. Latinit.] ubi locus citatur ex Mirac. S. Georg. Mart. n. 27. καὶ ἀναλαβὼν τὸ τοῦ θερμοῦ ἀγγεῖον, ὅπερ εἰώθει ἡ ἐπιχώριος διάλεκτος Κουκούμιον καλεῖν." VPTON.

Ibid. ἵν' αὐτὸ λούσῃ εἰς σκάφην. Perperam δ' αὐτῷ pa. εἰς σκάφην, *in labro* vertunt; ut εἰς pro ἐν poſitum ſit, quod inſolentius quidem, nec vero exemplis caret; quorum tamen nonnulla, quæ adferri ſolent, haud ſatis certa ſunt; veluti illud quod ex Polyb. II. 52, 7. ad Evang. Marc. II. 1. citavit Raphelius. Conſule, ſi lubet, quæ ad illum Polybii locum notavimus, & ibi corrige typographi erratum, qui ſub ipſum initium Adnotationis ὃν εἰς Θετ. poſuit, cum ὃς debuiſſet. Hoc vero loco in verbis illis ſupra ſcriptis, ἵνα αὐτὸ λούσῃ εἰς σκάφην, neſcio quid turbatum utique mihi videtur.

Ibid. ἐρίδια &c. „Supple δεῖ ἔχειν. Deinde ſcribe incluſive, γίνεται ἤδη πλείω σκευάρια. *Vxori etiam poſt partum* præbere oportet *lanam, oleum, lectulum, poculum: (ſic augentur vaſcula:)* habere quoque oportet *alias occupationes, alias distractiones.*" VPTON. — Ita etiam ad verba, τὴν ἄλλην ἀσχολίαν &c. e ſuperioribus δεῖ ἔχειν intelligendum putavit hic Interpres. Equidem ſuſpicatus eram, ante τὴν ἄλλην ἀσχ. intercidiſſe verbum ἐῶ, *omitto*, aut aliud ſimile; quod & Wolfius in animo habuiſſe videtur, cum verba iſta latine ſic redderet, *Quid de reliquis occupationibus dicam?*

Verſ. 72. ὁ βασιλεύς. „Vide ſupra vſ. 19. & vſ. 57. Mox ὦ λαοὶ &c. ex Hom. Il. B'. 25." VPTON.

Ibid. τόσα recte dant poſteriores edd. cum pc. Olim τόσα cum pab. Sic rurſus infra vſ. 92.

Ibid. τοὺς πεπαιδοποιημένους. τοὺς πεπαιδοποιούμενους pc. ſive id ex eo, quod vulgatum eſt, corruptum, ſive ex παιδοποιουμένους.

Ibid. τῇ αὐτοῦ γυναικί. Temere αὐτοῦ ed. Lond. anon. & Vpt.

Verſ.

Verf. 73. σὺ ἀνάτεινον. „Fortaffe ἀσίτησον, ut Il. 14, 21. & hoc videtur legiffe interpres." COMES SHAFTESBVR. — „Vertit Schegkius & ipfe medicus, *tu intende laboribus nervos.* Wolfius, *tu cibis abstine.* Vide ad Il. 17, 9." VPTON.

Verf. 74. ἄγε, πρὸς γραμματιστὴν ἀποστεῖλαι, πινακίδια ἔχοντα, γραφεῖα, τιλλάρια; — „Editio Salmant. ἄγε, & in marg. ἄγειν. Si quid mutandum, ex fuo loco videtur effe motum τὸ ἄγε. Paulo fupra itaque locatum velim. Deinde τιλλάρια non recte fe habet: nam vel legendum τιτλάρια: (eft, ut inquit Suidas, Τιτλάριον, δέλτος, σχεδάριον, πινακίδιον, *titularium, pugillares, tabella:*) vel potius πτιλάρια, a πτίλον, *penna.* Sic itaque totum locum refinge: Ἄγε, οὐ δεῖ αὐτὸν πορίσαι ἱματίδια τοῖς παιδίοις, πρὸς γραμματιστὴν ἀποστεῖλαι, πινακίδια ἔχοντα, γραφεῖα, πτιλάρια; *Age; non oportet parare pueris tuniculas, ad ludimagistrum mittere cum tabellis, stylo, pennis?* Horat. lib. I. Sat. 6. vf. 71.

Noluit in Flavi ludum me mittere; magni
quo pueri magnis e centurionibus orti,
laevo fuspenfi loculos tabulamque lacerto,
ibant octonis referentes Idibus aera."

VPTON. — Pro τιλλάρια hoc loco legendum τιτλάρια cenfuerat Du Frefne in Gloffar. ad hoc voc. In re haud fatis certa, & in virorum doctorum disfenfu, eo magis dubitavi mutare quidquam, quoniam apud Hefychium invenire praefidium vulgata fcriptura videri poterat, ubi habes Τιλλά· πτερά. quod ipfum quidem mendofum judicant alii, at teneri poffe H. Stephanus cenfuit, dictum παρὰ τὸ τίλλεσθαι. Quod πτιλάρια Vptonus maluit, in eo praeeuntem habuit Salmafium; quo de vocabulo obfervandum tamen, πτίλον non tam de *penna,* quam de *molliori pluma,* ufurpari. Idem Salmafius καλαμάρια etiam conjectaverat. Caeterum notandum eft, in codd. noftris pab. omitti vocabulum γραφεῖα, in pς. vero praetermitti τιλλάρια, ut fufpicio oboriri poffit, effe alterum ex alterius interpretatione huc invectum. Pollux puero in fcholam itanti adeffe debere ait γραφεῖον, παραγραφίδα, καλαμίδα, πυξίον. lib. X. cap. 14. fect. 59.

Verf. 76. ἀλλὰ Κράτης ἔγημε. „*Crates* Thebanus, philofophus Cynicus, difcipulus Diogenis, maritus Hipparchiae. Epictetus vocat Hipparchiam *alterum Crateta.*

Et de ea Laërtius lib. VI. 96. ἦρα τοῦ Κράτητος καὶ τῶν λόγων καὶ τοῦ βίου. & mox: πάντα ἦν Κράτης αὐτῇ. Menander apud Laërt. VI. 93.

> Συμπεριπατήσεις γάρ τρίβων' ἔχουσ' ἐμοί,
> ὥσπερ Κράτητι τῷ Κυνικῷ ποθ' ἡ γυνή."

VPTON.

Ibid. καὶ γυναῖκα τίθης ἄλλον Κράτητα. Sic Vpt. Ante eum τιθεὶς edd. consentientibus nostris msstis. Hinc: „Forsan τίθης, ficut λέγεις. Cratetis & Hipparchiæ conjugium satis notum est." WOLFIUS. — „Noster codex τίθης. Sed quid si τιθεῖς; a verbo inusitato τιθέω." VPTON. — Sic sane habes & συντιθεῖς III. 23, 23. & in imperat. σύντιθει Ench. c. 34. pro σύντιθες, quo ibidem paulo ante utitur. τίθης vero Salmasius etiam olim correxerat.

Ibid. περὶ τῶν κοινῶν γάμων καὶ ἀπερισπάστων ζητοῦμεν. „Lego ἀπεριστάτων. Nam τὸ ἀπερίστατον est, *quod nihil peculiare habeat, quod in nulla difficultate versetur;* & opponitur τῷ, περίστασίν μοι λέγεις. Vide III. 14, 7. Lege itaque, Ἡμεῖς δὲ περὶ τῶν κοινῶν γάμων καὶ ἀπεριστάτων ζητοῦμεν. *Nos vero quærimus de communibus conjugiis, & de iis quæ nihil peculiare in se habeant, nullisque circumdentur difficultatibus.*" VPTON. — Specie non caret ista emendatio: neque vero ausus sum, in re non satis certa, mutare vulgatam, quæ & librorum consensu probatur, & interpretationem fortasse haud absurdam admittit. Fuerit igitur ἀπερίσπαστος γάμος, quod *indivulsum* cum Wolfio idem Vptonus interpretatus est, *conjugium cujus officiis vacare homo potest, non distractus, non avocatus ab alia & graviore genere officiorum.* Et respici videtur id quod vs. 69. dictum est. *Cynicum totum debere* ἀπερίσπαστον εἶναι πρὸς τῇ διακονίᾳ τοῦ θεοῦ. Nempe graviore illo officio, quo eminentiori quadam ratione διάκονος τοῦ θεοῦ est Cynicus, totus Dei ministerio deditus, & ἄγγελος, κατάσκοπος & κήρυξ τῶν θεῶν, avocatur & distrahitur (περισπᾶται) a vulgaribus officiis mariti & patrisfamiliâs. Sed fuerint fortasse, qui in eamdem quam dixi sententiam, pro ἀπερισπάστων, rectius cum Salmasio περισπαστῶν legendum censeant; ut vulgaria conjugia γάμους περισπαστοὺς Epictetus dixerit, id est *multas distractiones habentia*, quod philosophum eum, qui doctorem humani generis & Dei nuncium

nuncium ad homines se esse profitetur, multis modis impediant, quo minus muneris eminentis partes, quod ei a Deo mandatum est, pro dignitate explere possit.

Ibid. οὐχ εὑρίσκομεν ἐν ταύτῃ τῇ καταστάσει προηγούμενον τῷ Κυνικῷ τὸ πρᾶγμα. *In hoc rerum statu*, vel *in hoc ejus statu*, (ubi semper velut in procinctu est, vs. 69.) *non sane praecipuo quodam loco eligendum Cynico erit matrimonium.* De verbo προηγούμενον confer dicta ad vs. 67. Ignorant autem h. l. omnes & edd. & scripti libri ἐν praepositionem; quam, monente in Notis VPTONO, adjeci, absorptam scilicet a terminatione verbi praecedentis εὑρίσκομεν.

Vers. 77. τὸν Θεόν σοι. Rursus sic Vptonus correxit, cum ante eum, consentientibus mstis, τὸν Θεόν σου ederetur. Vbi: „Verba τὸν Θεόν σου, videntur esse Epicteti. Discipulus putat conjugium pertinere ad consociationem civilem, cui Stoici cum primis multum tribuunt. Respondet Epictetus: *Per Deum tuum.* Cur vero *tuum*? Quia Dei nuntium & praeconem facit Cynicum." WOLFIVS. — „Τὸν Θεόν σοι: usitata jurandi formula, de qua supra monui. Sed Wolfium latuit." VPTON. Vide Not. ad Ill. 1, 35.

Ibid. κακόρυγχα παιδία. Sic codd. nostri omnes cum ed. Ven. Temere κακόρυγκα ed. Bas. & seqq. Hinc: „Fortasse κακόρυγχα, *puellos mali rostri.* Ob ploratum, opinor, sic infantes appellat: aut, si ad adultam aetatem refertur suo tempore secuturam, de loquacitate imperitorum & maledicorum hominum est intelligendum." WOLFIVS. — „Vertit Schegkius, *pituitosos liberos;* Wolfius, *malae frugis liberos.* Si vox non sit corrupta, videtur ex Scena petita. Editio Bas. κακόρυγκα. Ed. Ven. & Salmant. κακόρυγχα." VPTON. — Quod suo e codice nil adfert Vptonus, indicio est, consensisse illum cum ed. Ven. cum qua collatus erat. ῥύγχος proprie *porci rostrum* est; itaque per contemtum *grunnientes* dicit *parvulos.*

Vers. 78. Ἐπαμινώνδου τοῦ ἀτέκνου ἀποθανόντος. „Epaminondas Thebanus, de quo Cornelius Nepos in ejus vita." VPTON.

Ibid. ἢ Δαναός, ἢ Αἴολος. Aeolus apud Homer. Odyss. K'. 5 sq. sex filios habuit, sexque filias. Quinquaginta Danaidum pervulgata fama. *Aeoli* nomen h. l. penacute Αἰόλος scribebant edd. omnes, consentienti-

bus

bus msstis; contra usum, de quo Grammatici monent, αἰόλος adpellativum nomen esse, Αἴολος proprium. Cui tamen praecepto diserte refragatus est Grammaticus ille ab Henr. Stephano citatus in Thes. Ling. Graec. T. I. col. 178. contendens, tam proprium nomen, quam adpellativum, παροξυτόνως recte scribi. Quare teneri nunc haec scriptura potuerat, nisi supra (I. 1, 16.) in προπαροξύτονον scripturam Αἰόλου non solum editi libri consensissent, sed & duo nostri codices pbc. At ibi pariter Αἰόλου habet pa.

Vers. 79. στρατηγία μὲν ἢ σύνταγμά τινα ἀπείρξει γάμου ἢ παιδοποιΐας. Wolfius: *itaque imperium aut alia quaedam ratio aliquem a conjugio* &c. Qui quid spectarit ista interpretatione vocabuli σύνταγμα, equidem non dicam. Miror Vptonum presso pede hic Wolfium secutum, nulla notula adjecta. Schegkius: *qui imperatoris munere fungitur, aut qui ordines ducit;* quod germanico quidem interpreti video placuisse, sed nihil huc pertinebat; id enim si dicere voluisset Epictetus, ταξιαρχία dixisset. Sicut στρατηγία ad Epaminondam refertur, sic σύνταγμα ad Homerum, quod idem valet ac σύνταξις, *scriptio, liber, opus literarium, ingenii monumentum.* Hesychius: Σύνταγμα· σύγγραμμα.

Ibid. ἀνταξία. Corrupte olim ἀταξία edebatur, & sic nostri pab. Perspecte vero WOLFIVS monuerat: „ἀνταξία; cum interrogatione legendum." — Eodem modo Salmasius. Idque in contextum primus recepit editor Cantabr. cui suffragatur Vptoni codex & noster pc.

Vers. 80. πρὸς τραπεζῆας πυλαωρούς. Vptono parui. Vulgo omnes πρὸς τραπέζης πυλαωρούς. Vbi: „Videtur hemistychium esse ex poëta aliquo. Fortasse προτραπεζείους πυλαωρούς, *atrienses mensarios*, hoc est δειπνολόχους, qui mensas instructas sic observant, ut janitores ostium." WOLFIVS. — „Plane legendum πρὸς τραπεζῆας πυλαωρούς, *ad mensarios forium custodes.* Respexit enim, nec sine elegantia, ad Hom. Iliad. χ'. 69. de Canibus,

οὓς τρέφον ἐν μεγάροισι, τραπεζῆας πυλαωρούς.

quos (canes) nutrivi in aedibus, mensarios forium custodes. Hesychius: Τραπεζῆας, παρὰ τῇ τραπέζῃ τρεφομένους. Sic lege; non τραπεζίας." VPTON. — Pro πυλαωρούς, est πυλωρούς in pb. Caeterum pro πρὸς τραπ.

τραπ. πυλ. malim εἰς, quemadmodum modo εἰς τοὺς νῦν dixerat.

Ibid. ἢ, εἰ ἄρα, ὅτι &c. Sic recte dedit noster pc. εἰ ἄρα, ut sæpe aliàs, elliptice; nempe h. l. εἰ ἄρα μιμοῦνται, *si modo*, *si forte*. Perperam vulgo edd. & cæteri nostri mssti, ἢ εἰ ὅτι ἄρα.

Ibid. πορδῶνες. „παρὰ τὴν πορδὴν, a πέρδω." WOLFIVS. — „πορδῶνες, *crepitum ventris edentes*, a πορδὴ, de Cynicis, qui, nulla cujusquam habita ratione, crepitum ventris edere nulli dubitant." VPTON. *in Ind.*

Verf. 81. Ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμᾶς ἐκίνει ταῦτα. „Videtur esse ironia." WOLFIVS. — Nullam hic ironiam equidem video. *Si rectam Cynismi notionem*, ait, *mente informatam haberemus; non moveret, non turbaret nos hoc, neque miraremur, quod audimus, Cynicum nec uxorem ducturum, nec liberos procreaturum.* Pro ἐκίνει, temere & invitis nostris msstis ἐκίνη erat in ed. Ven. & Baf.

Ibid. πάντας ἀνθρώπους πεπαιδοποίηται. Vpt. cum Wolf. vertit, *omnes homines adoptavit*. Rectius putavi, *omnium hominum parens est;* nec enim alia notione hic accipiendum hoc verbum quam paulo ante & vf. 72. & 68. & aliàs; nisi quod ibi proprie sumitur, hic metaphorice, eadem fere metaphora qua Paulus Apostolus usus est, ad Galatas scribens, cap. 4, 18. τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, ἄχρις οὗ μορφωθῇ Χριστὸς ἐν ὑμῖν.

Ibid. τοὺς ἄνδρας υἱοὺς ἔχει. ἔχει ex ed. Ven. & Salmant. restituit Vptonus, consentientibus msstis. Temere ἔχειν ed. Baf. & seqq.

Verf. 83. πυθοῦ μου. Nescio WOLFIVS quid spectarit, πύθου μου scribere jubens. Sic tamen & a Salmasio adnotatum video, contra Grammaticorum legem. In πυθοῦ μου & hic & mox vf. 85. consentiunt edd. & mssti; nisi quod vf. 85. in sola ed. Baf. operarum errore prorsus omissus est accentus.

Ibid. Σαννίων. „Vocativum esse puto. Sannio, leno Terentianus, satis notus est, qui fortasse idem fuit ἐν τοῖς συναποθνήσκουσι Διφίλου. Convicium est, ut aliàs ἀνδράποδον, & paulo post μωρέ." WOLFIVS. — „Σαννίων, id est μωρέ. A sannus, Σαννίων, *Sannio*." SALMASIVS.

Ibid. μείζονα πολιτείαν ζητεῖς, ἧς πολιτεύεται. Bene Wolfius, *num majorem rempublicam quaeris ea, quam admini-*

administrat. Veteres editiones ἧς πολιτεύσεται dabant cum pab. quemadmodum paulo ante εἰ πολιτεύσεται in fut. recte legitur. Sed hic quidem ἧς πολιτεύεται in præf. scribendum monuit Salmasius; idque ipsum, Salmasii monitum ignorans, in contextum primus recepit editor Cantabr. præeunte nempe Wolfio in versione. Et habet h. l. recte ἧς πολιτεύεται noster codex pc. sed in eodem codice paulo ante etiam εἰ πολιτεύεται in præs. tempore perperam scribitur.

Vers. 84. εἰ ἐν Ἀθηναίοις παρελθὼν &c. Suspicatus eram ἢ pro εἰ, *aut dicet-ne? aut putas-ne eum dicturum?* Si tenendum εἰ, intelligendum erit e superioribus πυθοῦ μου. Mox, post ἢ πόρων, posui interrogandi signum, quod in fine versus post ἐλευθερίας posuerat Vptonus cum anon. Lond. minus commode. Interrogationem non indicaverant superiores edd.

Ibid. περὶ προσόδων ἢ πόρων; „Extat Xenophontis libellus, qui inscribitur: Πόροι, ἢ περὶ προσόδων. *Rationes redituum, sive, de proventibus.*" VPTON.

Vers. 85. τηλικαύτην πολιτείαν πολιτευσαμένου ἀνθρώπου. — „πολιτευσαμένου. Sic noster codex; alii πολιτευομένου." VPTON. — In posteriorem hanc scripturam cum editis consentiunt nostri codices; quam ego, si mei res arbitrii fuisset, non eram loco moturus. Neque enim satis video, quænam hic sit vis primi aoristi, quam nec ipse Vptonus in versione expressit; & præsens tempus vs. 83. etiam habemus, ἧς πολιτεύεται. Quod si suo loco hic stat πολιτευσαμένου, intelligendum erit, *cum tantæ reip. sese adjunxerit, sese dederit.* Cæterum mutato paulisper verborum ordine scribit pb. τηλικαύτην πολιτευομένου ἀνθρώπου πολιτείαν.

Ibid. πυθοῦ μου. In edit. Bas. temere omissus est accentus; sed in πυθοῦ μοῦ ceteri consentiunt libri, ut supra vs. 83.

Ibid. μωρὲ, ποίαν. Scribæ codicis pc. quid acciderit nescio, qui μίαν ποίαν habet, omissa voce μωρέ. Post μείζονα intellige ἄρξει; aut ἄρξῃ in subjunctivo.

Vers. 86. λεπτός. Sic recte suo e cod. edidit Vpton, cui suffragatur noster pc. Ceteri & vulgo editi, λεπρός.

Vers. 87. δίχα τῶν θαυμαζομένων ὑπ' αὐτῶν εἶναι καλόν. Sic Vptonus edidit, præeunte (ut ipse notavit) editione Salmant. Cæteræ editiones cum msstis,

δίχα

δίχα τῶν θαυμ. εἶναι ὑπ' αὐτῶν καλόν. Vbi perperam transpositum esse verbum εἶναι, & post ὑπ' αὐτῶν rejiciendum, Wolfius etiam & Salmasius adnotaverant.

Verf. 88. στίλβων γὰρ περιήρχετο. „Confer infra IV. 11, 21 sq. Sic autem Laërt. in vita Diog. sect. 81. τὸν δὴ Φιλόσοφον Ἀθηνόδωρός φησιν, ἐν ὀγδόῃ Περιπάτων, ἀεὶ στιλπνὸν φαίνεσθαι διὰ τὸ ἀλείφεσθαι." VPTON.

Ibid. καὶ καθ' αὐτὸ τὸ σῶμα ἐπέστρεφε τοὺς πολλούς. Ante Vptonum ὑπέστρεφε edebatur. Vbi: „Lego κατ' αὐτὸ τὸ σῶμα ἐπέστρεφε τοὺς πολλούς." WOLFIVS. — „Recte. Noster autem codex ἐπέστρεφε." VPTON. — In ἐπέστρεφε, quod unice verum est, consentiunt tres nostri codices. Iidem vero cum eodem Vptoni codice in vulgatum καθ' αὑτὸ consentiunt, quod hactenus ferri potest, ut τὸ σῶμα intelligatur esse nominativus casus; ut constructio haec sit, καὶ τὸ σῶμα (αὐτοῦ) καθ' αὑτὸ (id est, καθ' ἑαυτὸ) ἐπέστρεφε τοὺς πολλούς. Quod si ἐπέστρεφε ad Diogenem referas, utique κατ' αὐτὸ τὸ σῶμα corrigendum fuerit, quemadmodum Wolfius monuit. ἐπέστρεφε Salmasius etiam correxerat.

Verf. 90. χάριν προσεῖναι πολλήν. χάριν πολλὴν προσεῖναι pc. πολλὴν deest pb.

Ibid. μύξα, *mucus, stupida arrogantia.* Vide ad II. 21, 10.

Verf. 91. Καὶ πῶς; ἔφη· σὲ Θεοῖς ἐχθρὸν νομίζων. Olim minus commode, καὶ πῶς, ἔφη, σε Θεοῖς ἐχθρὸν νομίζω; Sed: „Lego νομίζων, pro ἐπειδὴ νομίζω." WOLFIVS. — „Noster quoque codex νομίζων. Caeterum hoc Diogenis dictum memorat Laërtius VI. 42. Λυσίου τοῦ φαρμακοπώλου πυθομένου εἰ Θεοὺς νομίζει· Πῶς δὲ, εἶπεν, οὐ νομίζω, ὅπου καὶ σὲ Θεοῖς ἐχθρὸν ὑπολαμβάνω; *Lysia pharmacopola sciscitante, an Deos esse crederet? Quomodo, inquit, non credo,* [*credam,*] *qui te diis inimicum puto?* Idem dictum in vita Aristippi, II. 102. Nec absimile illud apud Aristoph. in Equit. vs. 32.

Δ. Ἐτεὸν ἡγεῖ γὰρ Θεούς;
N. Ἔγωγε. Δ. Ποίῳ χρώμενος τεκμηρίῳ;
N. Ὁτιὴ θεοῖσιν ἐχθρός εἰμ' οὐκ εἰκότως."

VPTON. — Νομίζων recte in contextum recipit Vpt. cui adsentitur noster cod. pc.

Verf

Verſ. 92. Οὐ χρὴ παννύχιον. „Homer. Iliad. B'. 24." VPTON.

Ibid. ἔννυχος. ἐν ὕπνοις pb.

Ibid. ᾧ λαοί τ' *&c.* Nempe hæc verba pariter ad ſe pertinere ſignificabat. Conf. ſupra vſ. 72.

Verſ. 93. καθαρώτερον. Perperam & invitis noſtris msstis καθαρότερον dant vett. edd.

Ibid. κυβευτὴν. „κυβευτής, *aleator; metaph. qui fortunæ ſe committit*, ſumpta metaphora ab aleatoribus, qui aleæ fortunam experturi, dicunt ἀνεῤῥίφθω κύβος. vide Suid. & Gatak. ad M. Anton. I. 8." VPTON *in Notis*. — Haud incommode Wolfius *ſcurram* h. l. interpretatus erat, quod & Vpt. in verſione tenuit, nec ego mutavi; nempe κυβευτὴν dicit hominem, qui *in rebus maximi momenti ludum facit*, & adfectata atque ementita ſeveritate *hominibus illudit*. cf. II. 9, 17. coll. vſ. 19. II. 19, 28. not. III. 21, 24. Cæterum, ſicut h. l. junguntur κυβευτὴς & ῥαδιουργὸς, ſic apud Suidam κυβεία exponitur πανουργία.

Ibid. ἐνεχόμενος. Sic recte pb. cum edd. ἐνευχόμενος pa. ἐνδεχ. pc.

Verſ. 94. τὰ ὅπλα *&c.* Olim ſic edebatur: τὰ ὅπλα π α ρ ε ί χ ε τ ο ἐπιτιμᾷν τισι καὶ δύνασθαι καὶ κ ο λ α κ ε ύ ε ι ν τοὺς ἁμαρτάνοντας, καὶ αὐτοῖς οὔσι κακοῖς. τῷ Κυνικῷ ἀντὶ τῶν ὅπλων *&c.* Neque quidquam in his mutant noſtri mssti. Sed: „Sententia poſtulat, (ſic notavit WOLFIVS) παρέχει τὸ ἐπιτιμᾷν καὶ δύνασθαι καὶ κ ο λ ά ζ ε ι ν τοὺς ἁμαρτ. — — τῷ κυνικῷ δὲ ἀντὶ τῶν ὅπλων *&c.*" — Et κολάζειν (quod etiam in ora ed. Salmant. adnotatum erat, & a Salmaſio commendatum) pro κολακεύειν, ſuo e codice in contextum recepit Vptonus; pariterque τῷ δὲ Κυνικῷ, pro τῷ κυνικῷ. Ego præterea vulgatum παρείχετο utique in duo verba, π α ρ ε ῖ χ ε τό, partiendum cum Wolfio putavi. Et commodius quidem videri poterat, cum eodem Wolfio παρέχει in præf. temp. ſcribere; ſed minima mutatione contenti eſſe debuimus; & præteritum tempus pertinebit ad reges illos & tyrannos, quorum ſive apud Homerum, ſive apud alios ſit mentio.

Verſ. 95. Ὅταν ἴδῃ. „Cæteri omnes, noſtro codice excepto, in ſecunda perſona ἴδῃς." VPTON. — In olim vulgatum ἴδῃς noſtri conſentiunt libri.

Ibid.

Ibid. 'Αγοῦ. Sic codd. nostri, cum edd. omnibus, excepta Vptoniana, in qua temere Ἄγου expressum. Vide Adnot. ad Il. 23, 42.

Ibid. δέ μ' ὦ Ζεῦ. Sic Vptonus restituit, ut habent omnes Il. 23, 42. & alibi. Hoc loco δέ με Ζεῦ edebatur, cum pa. Sed δέ μ' ὦ Ζεῦ pb. δέ με ὦ Ζεῦ pc.

Ibid. σύ γ' ἤ. σύ γε ἤ pb.

Ibid. Εἰ ταύτῃ &c. Vide Enchir. cap. extr.

Verf. 96. Verbum παῤῥησιάζεσθαι post τὰ τέκνα collocat pb.

Verf. 98. ἐπιτιμᾶς ἄλλοις. ἄλλους pc.

Verf. 99. ὁ ταῦρος εἶ. „Vide ad I. 2, 30." VPTON.

Ibid. καταβάλοῦσιν. Sic, pro vulgato καταβάλλουσιν, omnino corrigendum monuit Salmasius. Id ipsum vero & dedit noster pb. quo minus dubitavi adoptare.

Verf. 100. ἔχειν δεῖ. Perperam ἔχειν δοκεῖ pc.

Verf. 101. τὸ χεῖρον ἀνάγκη νικᾶσθαι. Mendose νικῆσθαι ed. Ven. & Bas. ubi νενικῆσθαι aut νικᾶσθαι legendum monuit Wolf. Et νικᾶσθαι correctum in ed. Gen. Col. & sqq. Sic vero & codex Vpt. & nostri tres. De re conf. I. 19, 13 sqq.

Verf. 102. Οὐδέποτ' οὖν εἰς τοῦτον καταβαίνει τὸν ἀγῶνα. „Conf. Enchir. cap. 19. & supra III. 6, 5." VPTON.

Verf. 103. ἵν' εἴπῃς. Perperam ἵν' εἴπῃ pab.

Verf. 104. ἐπιβολὴ ἀτελής; Fortasse ἢ ἐπιβ. quemadmodum mox ταπείνωσις, ἢ φθόνος. Facile absorberi potuit particula ἢ a postrema litera vocis præced. περιπτωτική.

Ibid. ἡ προσοχὴ ἡ πολλή. ἡ πολλὴ προσοχὴ pc. quod nihilo deterius.

Ibid. σύνεσις. σύνεσις pc. minus commode.

Verf. 105. ῥέγχει. Sic pc. ῥέγχει edd. cum pab. Sed in pb. pariter ῥέγχει inter lineas. Conf. supra vs. 30. & IV. 10, 29.

Ibid. λῃστὴς προαιρέσεως οὐ γίνεται. „Laudat hunc locum M. Antonin. lib. XI. sect. 36. Vide autem I. 18, 12." VPTON.

Verf. 106. κτησειδίου. Sic scripsi cum pab. In pc. hæc vox cum aliis nonnullis temere prætermissa. Vulgo

κτησιδίου edd. ne sic quidem male; sed constantiam volui tenere. Vide L. I, 10. III. 18, 3. not. &c. Mox cap. 23, 32. in κτησιδιον omnes consentiunt.

Ibid. Ναί. καὶ ἀρχῶν καὶ τιμῶν. Vulgo interrogandi signum post τιμῶν ponebant. Vbi quaesivit VPTONVS: „An post τιμῶν; reponendum Ναί. An interpungendum: καὶ κτησειδίου δέ; Ναί, καὶ ἀρχῶν καὶ τιμῶν. *Reculam? sane, ut etiam magistratus & honores.*" — Posteriorem praetuli rationem; quam & Wolfius in versione secutus erat.

Ibid. ζήτει τὰ παιδία. „Vide II. I, 15." VPTON.

Vers. 107. τὸν Θεόν σοι, ὑπέρθου. *Per Deum, differ.* In σοι hic recte consentiunt omnes, quod frequenter alias in σου corruptum vidimus. conf. III. 1, 35. not. Parum feliciter Wolfius verba ista, τὸν Θεόν σοι ὑπέρθου, interpretatus erat, *Deum tibi praesidem statuito; Deum tibi superpone;* i. e. submitte te Deo.

Vers. 108. ὁ Ἕκτωρ λέγει τῇ Ἀνδρομάχῃ. „Homer. Iliad. Ζ'. 490." VPTON.

CAPVT XXIII.

TIT. Πρὸς τοὺς ἀναγινώσκοντας καὶ διαλεγομένους ἐπιδεικτικῶς. „Sophistarum, Rhetorum, Scholasticorum, atque id genus hominum morem in hoc capite magna cum festivitate tangit Epictetus, qui ab orationibus merae pompae inservientibus laudem captabant. Pleni sunt veterum libri de hac recitandi consuetudine, quae consuetudo tam in soluta quam in vincta oratione obtinuit, praesertim Epicteti temporibus; uti videre est apud Plinium, Juvenalem, Martialem, & Scriptorem illum de Caussis corruptae eloquentiae. Has *Sophistarum recitationes*, Ἐπιδείξεις & Ἀκροάσεις ἐπιδεικτικὰς vocabant: de quibus monet Epictetus in Enchir. cap. 33, 11." VPTON.

Vers. 1. Τίς εἶναι θέλεις. „Confer Enchir. cap. 33. in initio. Cic. de Off. I. 32. *In primis autem constituendum est, quos nos, & quales esse velimus, & in quo genere vitae: quae deliberatio est omnium difficillima.*" VPTON.

Ibid. οὕτως ὁρῶμεν γινόμενα. γινόμενον correxerat Salmas. praeter necessitatem: intellige πάντα, ex πάντων quod modo praecessit.

Verf. 4. Μὴ ὡς πρόβατον, &c. „Vide II. 9, 2 sqq. II. 10, 2." VPTON.

Ibid. εἰ καὶ ἐπιεικής. „Lego ἐπιεικὲς, ut referatur ad πρόβατον." WOLF. — „Editio Salmant. pro εἰ καὶ, in marg. habet εἶναι." VPTON. — Neutra vero mutatione opus.

Ibid. ἢ βλαπτικός. „Fortaſſe βλαπτικῶς." WOLF. — Ad ἢ βλαπτικὸς e ſuperioribus intellige negationem. De re vero conſule loca paulo ante citata.

Verf. 6. ἂν εὕρῃς ὅτι ἀναφέρεις. Hæc eſt conſtans codicum noſtrorum ſcriptura, neque aliud quid ex Vptoni codice enotatum video. Dixerat modo, σκέψαι πρῶτον μὴ εἰκῇ αὐτὸ ποιεῖν. Eſt autem εἰκῇ ποιεῖν idem ac ἐπὶ μηδὲν ἀναφέρειν. Nunc igitur ait; εἶτ' ἂν εὕρῃς ὅτι ἀναφέρεις ſcil. αὐτὸ ἐπί τι. Cum in ed. Ven. & Baſ. ſic eſſet expreſſum, ἂν εὕρῃς ὅ, τι ἀναφέρεις, monuit WOLFIVS: „Lego ἐφ' ὅ, τι." Idque ipſum, Wolfii auctoritate, in contextum recepit editor Cantabr. & tenuere Lond. anon. & Vpton. εἰς ὅ τι ἀναφέρεις ſcriptum voluerat Salmaſius.

Verf. 7. Ὠφελῆσαι θέλεις, &c. „Hic eſt ſenſus: *Si interrogas, prodeſſe velit, an laudari; ſtatim audias dicentem.*" SALMASIVS.

Ibid. οὐδὲ γὰρ τῷ μουσικῷ. Sic recte noſter pb. Cæteri οὐδὲν γὰρ, quemadmodum vulgo edebatur.

Verf. 8. ὠφελῆσαι καὶ ἄλλους. Ignorant pbc. particulam καὶ, quæ nullo ſane incommodo abeſſe poterat.

Ibid. σκυτικὴν edidit Vpton e ſuo cod. & ed. Salmant. adſentientibus tribus noſtris codd. Corrupte συντικὴν ed. Ven. Inde σκυτευτικὴν ed. Baſ. & ſeqq. Subit hic animum Polybii locus, VIII. 5, 2. ubi σκυτικὴ στοὰ, de quo multum ibi in varias partes diſputavimus, plane fortaſſe, prout nomen indicabat, *porticus coriarius* intelligi debebat, id eſt, *porticus coriariorum, porticus ubi ſunt tabernæ coriariorum.* Nam σκυτικὴν στοὰν, non Σκυθικὴν, ſcribitur apud Heronem, in cujus uno libello conſervatum eſt ad noſtram ætatem illud Polybii fragmentum.

Verf. 9. Τίς ἐπαγγελία ὀρέξεως; &c. *Quænam eſt profeſſio adpetitionis? quid ea ſe velle profitetur?* Conf. Enchir. cap. 2.

Ibid. ἐκκλίσεως recte ed. Col. & seqq. cum codd. pbc. Perperam ἐγκλίσεως vett. edd. cum pa.

Verf. 10. ψυχρότερόν σοι τῶν ἀκροατῶν συνελθόντων. Dativum σοι recepi ex nostro pc. Vulgo cæteri omnes σου.

Verf. 11. Τί σοι ἔδοξας; Θαυμαστὸς, *&c.* „Inducit Epictetus (idque festive) Sophistam atque unum ex auditoribus fermones inter se cædentes." VPTON. — Exspectabam Τίς σοι ἐδ. Sed nil mutant libri; ac poterat etiam ferri vulgatum. vide ad III. 14, 2. & ad II. 24, 19.

Ibid. τὴν ἐμὴν σοι σωτηρίαν. „Supple ἐπόμνυμι. Per [*meam*] *salutem tibi* juro. Eadem ellipsis ac in τὸν Θεόν σοι, notissima jurandi formula in his Disfertationibus. Vide ad III. 1, 35." VPTON.

Ibid. Ὅπου διέγραψα τὸν Πᾶνα καὶ τὰς Νύμφας. „Maxime in descriptionibus sese ostendebant Sophistæ; idque agebant, ut florens, pictum & expolitum esset orationis genus, uti videas nunc apud Maximum Tyrium & Dionem. Vide II. 19, 10. & infra hoc cap. vſ. 35." IDEM.

Verf. 12. Εἶτά μοι λέγεις, ἐν ὀρέξει — — ἀναστρέφῃ. „Fortasse, ὅτι ἐν ὀρέξει." WOLF. — Particulam ὅτι ignorant libri; & abesse potest. Sic post verbum δοκεῖς eadem non male omittitur, IV. 4, 21. Conf. IV. 1, 73 *not.*

Verf. 13. τὸν συγκλητικὸν *fenatoris filium* verti; non *fenatorem*, ut Vptonus cum Wolfio. Agitur enim de juvene scholam frequentante: & est omnino συγκλητικὸς *fenatorius*, *ad fenatorium ordinem pertinens.*

Verf. 14. περιεῖπες. περίεπες pb. sed & idem in ora περιεῖπες.

Verf. 15. τί δοκεῖς ἄλλο. δοκεῖς ex ed. Ven. & Salmant. restituit Vpton, quemadmodum legendum Wolfius monuerat; neque aliud codices habent. Temere δοκεῖ ed. Baf. & seqq. De corrigendo errore monuerat Salmaf.

Ibid. Οὗτός τινά μοῦ ποτε. τινά ποτέ μου pc.

Verf. 16. Abest in pc. σου post διαλεγ. rursusque post ἀναγινώσκ. De τοσούτῳ χρόνῳ conf. Adnot. ad II. 22, 31.

Verf. 17. Δίωνος πολὺ κάλλιον. „Hic est ille *Dio Prusæus*, ab urbe Prusa Bithyniæ, ob eloquentiam *Chryso-*

Chrysostomus appellatus: cujus scripta quam plurima nunc extant." VPTON.

Vers. 18. Ὅλον ἄλλο ἐστί. „*Totum aliud est*; ad verbum. *C'est toute autre chose.* Alia res est." SALMAS. — Angl. *Tis quite another thing.*" VPTON. Nempe longe aliud est, laudare aliquem ut oratorem, aliud ut philosophum. Toto genere ista differunt.

Ibid. ἀτάραχός ἐστιν. „Sic noster codex: alii οὗτος ἀτάραχός ἐστιν." VPTON. — Nempe sic vulgo ante Vptonum legebant distinguebantque, ὁ ἄνθρωπος αἰδήμων ἐστίν; οὗτος πιστός ἐστιν; οὗτος ἀτάραχός ἐστιν; Et sic nostri codd. pac. Vptonus vero, praeeunte ipsius codice, prius οὗτος cum αἰδήμων ἐστὶν conjunxit, alterum delevit; cui in utraque re noster suffragatur pb.

Ibid. οὗτος ὁ πιστὸς τί ἐστί; „Τί, Angl. *Wherein.* κατὰ τί." VPTON. — Immo recte Wolfius: *fidus iste quis est?* Proprie, *quid est?* Nempe, *quid tu dicis hominem fidelem?* Sic vs. 23. τί λέγεις τὸ ἐπαίνεσον; Non incommode Schegkius vertit: *Quid est, aliquem esse fidelem?*

Vers. 19. Πόθεν αὐτό; Suspicari possis πόθεν αὐτῷ; ut persaepe alias. *Vnde ille tot habuisset auditores?* Sed nil novandum. conf. vs. 14. & IV. 1, 153.

Ibid. καὶ κομψῶς αἰσθάνονται, καὶ etenim vertunt, commode; ut significanter & cum emphasi positum sit pro καὶ γάρ.

Ibid. Τὸ καλὸν &c. „Proverbialis locutio: *Pulcrum vel lapidem movere possit.*" VPTON.

Vers. 20. Ἰδοὺ φωναὶ φιλοσόφου, &c. Adparet, ironice & per derisionem haec dici.

Ibid. Πολλάκις ἐθαύμασα &c. „Verba Xenophontis, in principio Memorabilium." COMES SHAFTESBVR. — „Sic ii qui in verborum constructione curiosiores versantur, inquirunt: anne scribendum τίσι λόγοις, vel τίνι λόγῳ. Vide quid de Platone dicit Dionysius Halic. de Structura orationis, p. 242. 244. edit. Lond. [cap. 25. Tom. V. ed. Reisk. p. 208 sq.] & Quinctil. Instit. lib. VIII. c. 6. [s. 64.]" VPTON. — Perperam editiones omnes ante Vptonum, consentientibus nostris msstis, verba ista πολλάκις ἐθαύμασα cum superioribus καὶ Ἰσοκράτους conjunxerant: eodemque modo Wolfius in versione. De Xenophontis stylo sic judicavit Dionysius

 Hal.

Hal. de Struct. Orat. f. de Compof. Verborum, c. 10. ἡ τοῦ Ξενοφῶντος λέξις ἡδέως μὲν σύγκειται, ὡς ἔνι μάλιστα, οὐ μὴν καλῶς γε, ἐφ' ὅσον ἔδει. *Xenophontis dictio quam maximam quidem jucunditatem habet; non tamen eam, quam oportebat, pulcritudinem.* T. V. p. 53. ed. Reisk.

Ibid. τοῦτ' ἐκείνου τελειότερον. „Ἴσως, εὐτελειότερον, noſter codex.“ VPTON. — Niſi commode ferri poſſet vulgatum, ſuſpicari liceret, λειότερον ſcripſiſſe Arrianum, i. e. *lenius*, *mollius*. Sic ἡ λειότης τῶν φθόγγων eſt *lenitas pronunciationis* apud Dionyſ. Halic. in Iudic. de Iſocrate, c. 2. Tom. V. p. 538. ed. Reisk. Et τὰ λεῖα ὀνόματα, i. e. *molliter ſonantia vocabula*, apud Rhetores opponuntur τοῖς τραχέσι, ut monuit H. Steph. in Theſ. ad voc. λεῖος.

Verſ. 21. Ὡς εἴ γε ἀνεγινώσκετε. Pro ὡς Meibomius ὥστε vel οἱ legendum cenſuerat. Nil opus. Poteſt ὡς idem ac ὥστε valere; poteſt etiam, ut frequenter apud optimos ſcriptores, *nam*, *quippe*, *quoniam*, verti. Sic mox hoc eodem verſu, Ὡς ἐγὼ ἀεὶ τοιοῦτος. ἀνεγινώσκετε vero ex edit. Ven. reſtitui, cui adſentiuntur tres noſtri codices. Temere ἀναγινώσκετε in editionem Baſ. irrepſit, quod tenuere ſequentes editores.

Ibid. Ἐμὲ δ' Ἄνυτος &c. „Ex Critone Platonis. Vide Enchir. cap. 52.“ VPTON.

Ibid. οἷος μηδενὶ προσέχειν. Olim cum μηδὲν προσέχειν ederetur, monuerat Wolfius atque Salmaſius, μηδενὶ legendum, quod adoptavit VPTONVS, hæc adnotans: „Verba ſunt apud Platonem in Critone: Ὡς ἐγὼ οὐ μόνον νῦν, ἀλλ' ἀεὶ, τοιοῦτος, οἷος τῶν ἐμῶν μηδενὶ ἄλλῳ πείθεσθαι ἢ τῷ λόγῳ, ὃς ἄν μοι λογιζομένῳ βέλτιστος φαίνηται.“ — Platonis verba in Critone habes cap. 6. p. 131. ed. Forſt. In mendoſum μηδὲν apud noſtrum conſentiunt libri omnes. Articulum τῷ, ante λόγῳ, prætermiſit pc. In Enchir. c. 51, 3. recte ſcribitur μηδενὶ ἄλλῳ προσέχων ἢ τῷ λόγῳ.

Verſ. 22. τίς ἤκουσε Σωκράτους ποτὲ λέγοντος &c. „Vide ad III. 5, 17. & infra IV. 8, 22. Et Enchir. cap. 46. Simplicius Comment. in Enchir. c. 69. de Socrate: Τοσοῦτον ἀφελόντα τῆς ἑαυτοῦ ζωῆς τὸ ἐπιδεικτικὸν, ὥστε, τινῶν ἀνοήτων αὐτοῦ μὲν καταφρονούντων, δι' αὐτοῦ δὲ βουλομένων ἄλλοις συστῆναι πρὸς παίδευσιν, ἀπάγειν αὐτοὺς καὶ συνιστάνειν σοφισταῖς. ὥσπερ Ἱπποκράτη

κράτη τὸν Ἀπολλοδώρου, δεηθέντα αὐτοῦ; τῷ Πρωταγόρᾳ συνέσε. καὶ ἐν Θεαιτήτῳ δὲ ὁ αὐτὸς [αὐτὸς scribo cum ms. absque ὁ.] λέγει, ὅτι πολλοὺς μὲν ἤδη ἐξέδωκα Προδίκῳ, πολλοὺς δὲ ἄλλοις σοφοῖς τε καὶ θείοις ἀνδράσι." VPTON. — Verba paulo aliter ordinat pc. τίς ἤκουσέ ποτε Σωκράτους.

Ibid. συσταθῆναι. Commodius hoc, quam quod apud Simplicium loco modo citato legitur, συστῆναι. Corrupte vero h. l. συγκαταθῆναι pc.

Verſ. 23. Οὔ· ἀλλὰ προτρέμπων. Vptonus οὔ; ediderat, cum interrogandi ſigno, & *Nonne?* interpretatus erat. Monuit vero in Notis, ironice hæc eſſe dicta, delendamque interrogationem. Neque eam ſuperiores editiones agnoſcunt, nec ſcripti libri.

Ibid. ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ Κοδράτου. „Nomen habes Numidii *Quadrati* apud Plinium in Epiſt. XI. lib. VI. & alibi. An hic ille eſt, quem memorat Epictetus neſcio. Certe Quadratus erat ex numero divitum illorum, qui ad recitationes & ἀκροάσεις ἐπιδεικτικὰς ædes ſuas commodabant. Hunc ad morem alludit Plin. lib. VIII. epiſt. 12. *Domum ſuam recitantibus præbet.* Et Juvenal. Sat. VII. 40.

— — — Si dulcedine famæ
ſuccenſus recites, Maculonus commodat ædes.

Et Martial. lib. IV. Epig. 6.

In Stellæ recitat domo libellos."

VPTON.

Ibid. ὅτι κομψῶς συντιθεὶς τὰ ὀνόματα. „συντιθεὶς, a συντιθέω, vox inſolentior, uti & mox." VPTON. — Conf. Not. ad III. 22, 76. Vertit Vptonus cum Wolfio, *quam belle orationem componas;* præferendum ego putavi, *quam belle verba conſtruas.* De verborum ſtructura ſolicite præcepta diſcipulis ſuis dabant rhetores, atque volumina etiam ſcripta complebant; cujusmodi hodieque habemus Dionyſii Halic. opus, περὶ Συνθέσεως ὀνομάτων inſcriptum; quem titulum alii, *de Collocatione Verborum,* interpretati ſunt; alii, *de Conſtructione Verborum,* alii *de Structura Orationis.* Conf. vſ. 26.

Verſ. 24. Τί λέγεις τὸ ἐπαίνεσον; Temere olim τὸ ἐπαίνετον. Vbi WOLFIVS: ἐπαίνεσον lege." — „Recte ἐπαίνεσον habet noſter codex & editio Salmant. Vtitur enim Epictetus μιμητικῶς. *At me laudato? Quid dicis,*

me laudato? *hoc non satis est, dic potius Vah! praeclare!*" VPTON. — In τὸ ἐπαίνεσον, quod recte recepit Vptonus, consentiunt nostri pac. In pb. verba nonnulla in hac regione desiderantur.

Ibid. Οὐᾶ· καὶ, Θαυμαστῶς, „Variae fuerunt faventium inter audiendum acclamationes. Supra III. 23, 11. ἀπερφυῶς, atque hîc οὐὰ, καὶ θαυμαστῶς. Οὐὰ plane latinum est *Vah*, quod frequens occurrit apud Comicos. Dio Cassius de Nerone lib. LXIII. Πάντων δὲ τῶν ἀνθρώπων, καὶ αὐτῶν τῶν βουλευτῶν ὅτι μάλιστα συμβοώντων, Ὀλυμπιονῖκα, οὐά! Πυθιονῖκα, οὐά! *Viris omnibus & senatoribus inprimis acclamantibus, Vah! in Olympicis victor! Vah, in Pythicis victor!* Sic locus iste legendus atque interpretandus, monente etiam Salmasio in Hist. Aug. p. 345. Alias laudantium admirantiumque voces memorat Cic. lib. III. de Orat. [c. 26.] *bene, praeclare, belle, festive, non potest melius.* Martial. lib. II. Epig. 27.

Effecte, graviter, cito, nequiter, euge, beate.

Horat. in lib. de Arte Poët. vs. 428.

— *Clamabit enim, Pulchre, bene, recte.*"

VPTON. — In Adnot. hac Οὐὰ cum gravi accentu scripsit Vpton, secus ac in contextu, ubi Οὐᾶ cum edd. & msstis. Οὐᾶ cum circumfl. apud Dionem etiam scripsit Reimarus, T. II. p. 1041. ubi vide quae adnotavit Editor. Confer infra vs. 32. & III. 22, 34.

Ibid. εἰ δ᾽ ἔστιν ἔπαινος ἐκεῖνο, ὅ τι ποτὲ λέγουσιν οἱ φιλόσοφοι τῇ τοῦ ἀγαθοῦ κατηγορίᾳ. Sic ed. Bas. & sqq. Vbi: „ἐν τῇ lego." notavit WOLFIVS. — MEIBOMIVS vero: „Quid si legamus ἡ τοῦ ἀγαθοῦ κατηγορία, nominandi casu." — Editio vero Ven. cum Salmant., consentientibus msstis, sic habet: ὅ, τί ποτε (vel ὅ τί ποτε λέγουσιν οἱ φιλόσοφοι τῶν τοῦ ἀγαθοῦ κατηγορίᾳ. Hinc VPTONVS: „Quid si legamus, τῶν ἐν τῇ τἀγαθοῦ κατηγορίᾳ. *Si laus est eorum aliquid quod philosophi in classe Boni ponunt.* Vide Diog. Laërt. in vita Zenonis lib. VII. 94. atque ibi Menagium." — Possis etiam τῶν, quod est in libris, ex τὸ ἐν corruptum suspicari ut sit: εἰ δ᾽ ἔστιν — — οἱ φιλόσοφοι, τὸ ἐν τῇ τἀγαθοῦ κατηγορίᾳ. *Si laus est illud quod philosophi dicunt, quod boni denominatione comprehenditur;* &c. Nempe laudem vere nominatam in bonis ponunt philosophi; & nihil esse laude dignum docent,

docent, quod non fit bonum. cf. II. 11, 22. Apud Laërtium vero, aut apud Menagium, eo loco, ad quem Vptonus provocavit, nihil invenias, quod ad illustrandum hunc locum faciat. Vulgatam scripturam fic interpretatus est Schegkius: *Quod si laus est id nimirum, quod philosophi Boni vocabulo exprimunt.* Wolfius: *si laus illud est, quod philosophi in classe boni recensent.*

Ibid. τί σε ἔχω ἐπαινέσαι; „*Quid te laudare possum?* Lego fine interrogatione. Est enim hypothetica oratio. Etsi dubito, an pro ἔπαινος fit legendum λόγος: ac neutram lectionem fatis probo." WOLFIVS. — „Male Wolfius. [Qui etiam fic in verfione fcripfit, absque interrogatione: *habeo in quo te laudem.*] Bonum trifariam dividitur. Vide quæ ex Sexto Empir. citat Menagius ad Laërt. VII. 94. & confule Lipfium in lib. II. Disfert. 22. Manud. ad Stoicam Philofophiam. Inquit Epictetus: *Si laus cadit fub aliquam classem bonorum; quo modo te laudare possum? nam si quod bonum est, idem & utile; quæ tua utilitas?*" VPTON. — Neuter horum interpretum mihi videtur Philofophi fententiam rationemque recte adfecutus. Vide Adnot. proxime præcedentem.

Vers. 25. Οὐδὲ γὰρ ἂν πρέποι, &c. „Verba Socratis in Platonis Apol. p. 17. edit. Steph." VPTON. — πρέπει, non πρέποι, habet noster pc.

Vers. 26. ἐκλέξαι ὀνόματα καὶ ταῦτα συνθεῖναι. „Extat Dionysii liber περὶ Συνθέσεως ὀνομάτων, *de compositione verborum, de structura orationis.* Quin & promittit fe fcripturum περὶ Ἐκλογῆς τῶν ὀνομάτων, *de verborum delectu.*" VPTON. — Conf. ad vf. 23.

Vers. 27. Οὐχὶ δ', ὡς ὁ ἥλιος ἄγει αὐτὸς ἐφ' ἑαυτὸν, ἡ ἡ τροφὴ, οὕτω δὲ καὶ οὗτος ἄγει (fcil. ἐφ' ἑαυτὸν) τοὺς ὠφεληθησομένους. Vulgo Οὐχὶ ὡς ὁ ἥλιος edd. absque δ', tum ἡ τροφὴ absque articulo edebatur, fed ἡ τροφὴ absque ἡ ed. Vpt. Vbi post οὐχὶ interposito puncto distinguendam orationem cenfuerat Gatak. ad Anton. V. 9: VPTONVS vero hæc adnotavit: „Edit. Salmant. οὐχὶ δ'. Recte. Mox pro ἡ τροφὴ lego τὴν τροφὴν, atque ita reponendum arbitror: Οὐχὶ δ' ὡς ὁ ἥλιος ἄγει αὐτὸς ἐφ' ἑαυτὸν τὴν τροφὴν, οὕτω κ. τ. λ. *Nonne vero, ut ipse sol ducit ad sese nutrimentum, sic & ipse &c.* Nam flammæ folis nutriuntur ex vaporibus, quos ad fefe vi fua ex terra & planetis ducit." — Sic ille. At fol (e veterum opinione) attrahit ad fe va-

pores, ut eos consumat, & eis nutriatur: auditores vero a philosopho non consumi debent, sed ab illo nutriri fructumque percipere. Particulam δὲ post οὐχὶ non sola editio Salmant. agnoscit, sed etiam Ven. & scripti libri omnes; quare eam restitui. Nec obstat quod deinde sequitur οὕτω δὲ, pro quo, si opus esset, suspicari posses οὕτω δὴ scribendum; sed ejusmodi repetitione illius particulae nihil frequentius. Vide I. 14, 10. II. 16, 4. In sequentibus verbis non erat, cur hæreret Vptonus. Commode vero pro ἡ τροφὴ, quod cum codd. nostris pac. dabant editi omnes ante Vptonum, ἢ ἡ τροφὴ dedit codex pb. quod lubens amplexus sum. Structura verborum hoc modo intelligenda: ὡς ὁ ἥλιος ἄγει αὐτὸς ἐφ' ἑαυτὸν, τοὺς ἀνθρώπους, vel τοὺς ὠφεληθησομένους, ἢ ὡς ἡ τροφὴ αὐτὴ ἐφ' ἑαυτὴν ἄγει τοὺς ὠφεληθησομένους. De τροφῇ, quatenus αὐτὴ ἐφ' ἑαυτὴν ἄγει, conf. II. 24, 16.

Ibid. Καί τοι νῦν &c. „Inclusive scribe: (καί τοι νῦν — — παρακαλοῦντο.)" VPTON.

Ibid. οἱ ἰατροί. Articulum non agnoscunt pac.

Vers. 28. ὅτι σοὶ κακῶς ἐστι. Sic ed. Basil. ex editoris emendatione, atque id tenuere sequentes editores: recte. conf. IV. 4, 2. IV. 6, 21. Corrupte ὅτι οἱ ed. Ven. cum pa: ὅτι οἱ κακῶς ἐστι pc. Sed ὅτι κακῶς ἔχεις pb. percommode id quidem; sed emendationem sapit ex ingenio docti librarii natam.

Vers. 29. Εἰώθει λέγειν ὁ Ῥοῦφος· Εἰ εὐσχολεῖτε &c. „Vide A. Gellium lib. V. c. 1." COM. SHAFTESBVR. — „*Musonium philosophum solitum dicere accepimus: Cum philosophus, inquit, hortatur, monet, suadet, objurgat, aliudve quid disciplinarum disserit; tum qui audiunt, si de summo & soluto pectore obvias vulgatasque laudes effutiunt, si clamitant etiam, — — tum scias, & qui dicit, & qui audiunt, frustra esse: neque illic philosophum loqui, sed tibicinem canere. &c.* Hæc A. Gellius. Et Seneca in Epist. 52. *Quid enim turpius philosophia captante clamores? Nunquid æger laudat medicum secantem? Tacete, favete, & præbete vos curationi.*" VPTON.

Vers. 30. ἰατρεῖόν ἐστιν. Abest ἐστὶν a codd. nostris pab.

Ibid. ὁ δὲ σύριγγα ἔχων. Carent h. l. ἔχων pbc.

Verf. 31. *νοημάτια.* „Schegk. *fententiolas*; Wolf. *noemata.* Vide Quinctil. lib. VIII. cap. 5. [fect. 12.] Dionyf. Halic. de Ifocr. & Lyf." VPTON. — Dionyf. T. V. edit. Reisk. p. 556. Adde eumdem de Demofthenis vi dicendi, cap. 9. Tom. VI. p. 977.

Ibid. *ἐπιφωνημάτια.* Vide Quinctil. VIII. 5, 11. & XI. 1, 52.

Ibid. *ὁ δὲ τὴν σύριγξ.* Verba hæc, temere omiffa in edit. Cant. Lond. & Vpt. reftituere juffit Vpton in Notis; & agnofcunt cum vett. edd. fcripti libri omnes.

Verf. 32. *τούτου ἕνεκα ἀποδημήσουσιν &c.* „Vide ad I. 4, 21. III. 16, 11. VPTON.

Ibid. *τοὺς γονεῖς τοὺς αὐτῶν ἀπολείπουσι.* „*ἀπολιποῦσι* legendum, ut monuit Salmafius." VPTON. — Commodum id fane foret; poterat vero & *ἀπολείψουσι* fufpicari, quod inter lineas notatum habet nofter codex pb. fed id ipfum fortaffe nonnifi ex librarii conjectura. Equidem ferri vulgatum poffe putavi, quamquam præceffit *ἀποδημήσουσι* in fut. temp.

Ibid. *κτησείδιον.* *κτησίδιον* pc.

Ibid. *ἵνα σοι Οὐᾶ φῶσιν.* Olim mendofe *φασὶν* edd. cum pac. Sed *φῶσιν* legendum monuit Wolf. idque receptum in edit. Cantab. & feqq. quibus adfentitur nofter cod. pb. & editio Salmant. De particula *Οὐᾶ* vide fupra vf. 24. *Οὐὰ* cum gravi h. l. fcribit folus nofter pc.

Verf. 33. *Τίς οὖν πώποτε τέταρτον εἶπε μετὰ τούτων, τὸν ἐπιδεικτικόν;* „*Quis unquam poft hæc* (nempe genus dicendi *προτρεπτικόν, ἐλεγκτικόν, διδασκαλικόν*) *quartum genus adjunxit, Oftentatorium?* quales nempe *ἐπιδείξεις, fophifticæ recitationes, & orationes ad oftentationem comparatæ.* Paulo fupra adverfarius, *Τί οὖν; οὐκ ἔστιν ὁ προτρ.* Cui Epictetus, *Τίς γὰρ οὐ λέγει;* *Quis negat?* &c. *Quis igitur unquam poft hæc genera dicendi, quartum genus adjunxit, ἐπιδεικτικόν?*" VPTON. — *μετὰ τούτων,* non eft *poft hæc,* fed *cum his, præter hæc.* Sophiftæ in iis fermonibus, quibus præ fe ferebant, *ad virtutem fe velle cohortari auditores,* nihil minus curæ cordique habebant, quam utilitatem fructumque auditorum: ad oftentationem & ad captandam ingenii & eloquentiæ laudem omnia erant comparata. Quare frigidum adplaufum ciebant ejusmodi orationes, nullum in animis auditorum ftimulum ejus-

modi

modi relinquebant, qualem Rufi sermones, de quibus vs. 29. & qualem Epicteti, de quibus Arrianus in Epistola dedicatoria ad L. Gellium dixit. conf. mox vs. 37.

Vers. 35. παρακληθῆναι τοὺς ἀκουσομένους. „Nota morem eorum qui recitaturi erant. Amicos, & notos, atque etiam ignotos advocabant: & id maxime agebant, ut quam plurimos ad diem prædictam convocarent auditores. Auctor de Caussis corruptæ Eloq. *Tamen hic exitus est, ut cum tota anno, per omnes dies, magna noctium parte unum librum extudit & elucubravit, rogare ultro & ambire cogatur, ut sint qui dignentur audire; & ne id quidem gratis: nam & domum mutuatur, & auditorium extruit, & subsellia conducit, & libellos dispergit.* Formulam invitationis habes supra, vs. 23. ἄκουσόν μου σήμερον διαλεγομένου. & paulo post, vs. 28. παρακαλῶ σε ἐλθεῖν]α ἀκοῦσαι." VPTON.

Ibid. ἐν κομψῷ στολίῳ. „Recitaturi elegantiæ studebant; uti observabat Casaubonus ad Pers. Sat. I, 15. qui hujus moris meminit, — *pexusque, togaque recenti.*" VPTON.

Ibid. ἀναβάν]α ἐπὶ πούλβινον. Nil mutant libri. — Fortasse πούλπιτον." WOLFIVS. — „Casaubonus ad Pers. Sat. I. 17. *Sede leges celsa.* Sedebant [ait] qui recitabant *sede celsa.* Arrianus, ἀναβάν]α ἐπὶ πούλβινον. *Pulvinum* appellat *cathedram cui impositum pulvinum.* Apud Senecam Consolatione ad Marciam, *ascendere pulvinum*, de eo dicitur qui sella vehitur aut lectica. Sed πούλβινον apud Græcos alibi non memini legere: legi πούλβιτον, quam vocem Arriano suspicabar restituendam; nec male conveniat indignanti ex histrionica arte translata dictio; ejus enim est propria. Glossarium: *Pulpitum*, θυμέλη, σανίδωμα, ἐπίπεδον. Juvenalis:

Haud tamen invideas vati quem pulpita pascunt.

Sed nihil affirmamus. [Hæc Casaubonus.] Nihil muto. *Pulvinus*, πούλβινος, sic *thronus* iste recitatorum vocabatur, ubi *pulvini* positi erant. Eodem modo Seneca Consol. c. 16. *Juvenibus nostris* pulvinum *ascendentibus*, i. e. lecticam, in qua pulvinus. Erotianus in Lexico Hippocratis: σκύτινον ὑποκεφάλαιον, δέρματινον προσκεφάλαιον, ὅπερ καὶ πούλβινον." VPTON. — Erotiani locum Vptono indicaverat Du Fresne in Glossar.

Ibid. Πῶς Ἀχιλλεὺς ἀπέθανε. „Argumenta præcipue ex Homero tractabant Sophistæ. Vide etiam Il. 19, 10.

10. ubi de Helena, de Priamo, de Insula Calypsûs." VPTON.

Ibid. τοὺς Θεοὺς ὑμῶν. „Fortasse ὑμῶν." WOLF. — „Male. τοὺς Θεοὺς ὑμῶν, scil. ἐπόμνυμι. De hac jurandi formula sæpius monui. Vide ad III. 1, 35." VPTON. — Hoc loco in veram scripturam consentiunt libri.

Verf. 36. οὐδὲν ἂν προτρεπτικώτερον, ἢ ὅταν *&c.* Mendose olim ἢ ὅταν, consentientibus nostris msstis. Vbi WOLFIVS: „Lego ἢ ἢ ὅταν. Est autem εἰρωνεία." — ἢ pro ἢ recte edidit Londinensis anonymus, idque tenuit Vptonus, quamquam peccarunt operæ ejus, ἢ cum subscripto jota ponentes. Mox, pro ἐμφαίνῃ, perperam ἐμφαίνει ed. Gen. qui error inde in Col. Cant. & Lond. anon. propagatus est.

Verf. 37. ἀναγινώσκοντός σου. Sic ed. Col. & seqq. cum nostris msstis. ἀναγιγν. ed. Ven. Baf. Gen.

Ibid. περὶ αὐτοῦ ἠγωνίκασιν. αὐτοῦ cum nostris libris scripsi, cum αὐτοῦ vulgo esset editum. Sic & mox ibidem εἰς αὐτὸν ex iisdem codd. adoptavi, pro vulgato εἰς αὐτόν. In pb. quidem uterque h. l. notatur spiritus, lenis & asper.

Verf. 38. τὰ περὶ τὸν Ξέρξην — — τὴν ἐπὶ Πύλαις μάχην. „Hic erat Rhetorum campus; hæ erant celebres ἐπιδείξεων materiæ, in quibus Sophistæ versabantur. Cic. de Off. lib. I. [c. 18.] *Quæ magno animo & fortiter excellenterque gesta sunt, ea nescio quomodo pleniore ore laudamus. Hinc Rhetorum campus, de Marathone, Salamine, Platæis, &c.* VPTON.

CAPVT XXIV.

Verf. 1. Τὸ ἄλλου παρὰ φύσιν, σοὶ κακὸν μὴ γενέσθω. „*Quod est contra alterius naturam, tibi malum ne esto.* Hinc, ut obiter moneam, patet, cur Stoici sapientem misereri negarent. Misericordia est dolor ob aliena mala; talia autem mala οὐκ ἐφ' ἡμῖν: nihil ergo ad nos. Vide ad I. 18, 3." VPTON. Ad τὸ ἄλλου adnotaverat MEIBOMIVS: ἄλλῳ. Sequitur enim σοι. Posset etiam sic legi: τὸ ἄλλου παρὰ φύσιν κακόν, σοὶ κακὸν μὴ γεν. vel saltem prius κακὸν subintelligendum." — Equidem τὸ ἄλλου παρὰ φύσιν intellexi, *quod alius contra naturam sive facit sive patitur.* Wolfius & Vpt. in versione, *quod alterius naturæ repugnat.*

Verf.

Verf. 2. ὅτι παρ' αὐτὸν ἀτυχεῖ. Pro ἀτυχῇ, quod erat editum, ἀτυχεῖ post Wolfium fcribere juffit Vpton. cum fuo cod. & ed. Salmant. Sic vero & noftri codices omnes. Pro αὐτὸν, præter rem αὑτὸν fcripfit Vpt. cum anon. Lond. Vtrumque quidem fpiritum notatum habet cod. pb. Cæteri lenem fervant.

Verf. 3. καὶ ἀναγκαστὰ καὶ ἀφαίρετα. καὶ ἀφαιρ. καὶ ἀναγκ. pbc.

Ibid. ὥσπερ ἦν ἄξιον. „Abeft ab omnibus, noftro excepto codice, verbum ἦν.“ VPTON. — Opportune id verbum dedit Vptoni codex, quod noftri pariter cum olim editis ignorant.

Verf. 4. ἐπελογίζετο. Temere ἐπιλογίζετο ed. Cant. qui error in editionem Lond. anon. & in Vptonianam eft propagatus.

Ibid. ὅτι θνητός εἶ. „Refpicere videtur ad nobile illud philofophi dictum, qui, filii morte audita, dixit, Sciebam me mortalem genuiffe. Vide ad vf. 94.“ VPTON.

Ibid. τῆς αὐτοῦ μωρίας. αὑτοῦ anon. Lond. & Vpt. cum noftro pb.

Verf. 5. Σὺ δ' ἀντὶ τίνος, ἐπὶ τί κλᾷς σεαυτόν; „Σὺ δ' ἀντιτίνεις· ἐπεὶ τί κλάεις σεαυτόν; Ita mihi legendum videtur.“ SALMASIVS. — „Ἀντιτίνεις, recte puto. Vide Indicem in voce.“ VPTON. — Quid fpectans Salmafius ἀντιτίνεις maluerit, quave fpecie Vptono fefe adprobaverit ifta conjectura, equidem fateor me non pervidere. In Vptoni Indice nihil, quod ad hunc locum pertineat, reperitur. Neque vero, quænam vis fit verborum ἀντὶ τίνος, fatis mihi planum eft, nifi intelligatur Σὺ δ' ἀντὶ τίνος τίνεις δίκας; Quod fi ita eft, probo alteram Salmafii conjecturam, ἐπὶ in ἐπεὶ mutandum, atque adeo in hunc modum fcribendum diftinguendumque: Σὺ δ' ἀντὶ τίνος; ἐπεὶ τί κλᾷς σεαυτόν; *Tu vero pro quonam delicto das poenas? Etenim quid te deploras?* Verbum κλᾷς *maceras* vertit Vptonus cum Wolfio; nempe a κλάω, *frango*, derivantes, unde habemus κατακλᾶσθαι, *animo frangi*, infra vf. 48. Sed κλᾶν ἑαυτὸν, *frangere fe*, pro *macerare fe*, vix usquam reperiri puto; nec hoc quidem loco commodum id vifum eft. Probavi Schegkium, *defles te ipfum* vertentem; quod & Salmafius voluit. Sic paulo poft ait, καὶ νῦν κλαίων κάθισαι. cf. vf. 8. Neque vero idcirco ne-

cesse

cesse videtur, ut cum eodem Salmasio κλάεις vel κλαίεις corrigamus. Sicut enim κλάω vel κλῷω pro κλαίω apud nostrum frequentatum observavimus ad II. 16, 28. sic nihil impedire videtur, quo minus & nunc κλᾷς pro κλαίεις positum accipiamus. Iam quod si ἐπί τί κλᾷς commode dictum foret, pro *quamobrem te ipsum desles*, posset utcumque etiam ἀντὶ τίνος ad idem verbum κλᾷς referri; quamquam frigida & prorsus otiosa videri deberet illa repetitio ἀντὶ τίνος, ἐπὶ τί. At ἐπὶ τίνι oportebat, non ἐπὶ τί. Quare, ut dixi, Salmasio adsentior, ἐπὶ τί ex ἐπεὶ τί esse corruptum.

Vers. 6. τούτου γὰρ ἄξιος εἶ. „τούτου lectio est nostri codicis: alii dant τοῦτο.“ VPTON. — In τούτου consentit noster pc.

Ibid. ἴτταςθαι. Operarum errore est ἥπτασθαι in ed. Bas.

Ibid. νεοσσιάς. Hanc scripturam ex nostris pabc. adoptavi. Vulgo h. l. νεοσσίας edd. secus ac I. 28, 16 sqq.

Ibid. μὴ στένουσι. μὴ στένουσι δὲ pc. Ferri potuisset μηδὲ στένουσι, sed nec hoc necessarium.

Vers. 7. ἡμῖν οὖν ὁ λόγος. Articulum, quem ignorant vulgo omnes, ex nostra pb. recepi. Idem autem codex non οὖν, sed δὲ habet; ne id quidem male, immo vero percommode etiam, modo majorem distinctionem post αὐτά minori mutemus, ut continuo sermone jungantur ista, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἄλογα εἶναι πάσχει αὐτά, ἡμῖν δὲ ὁ λόγος ἐπὶ ἀτυχίᾳ &c. quæ ironice intelligi debebunt, hoc modo: *At nempe illis hoc accidit quoniam ratione carent; nobis vero, ut miseri essemus, data ratio a Diis est!* Ad πάσχει αὐτά, notavit VPTONVS: „Fortasse ταῦτα, *hæc eis accidunt.*“ — At ægre equidem caream nominativo αὐτά, referendo ad nomen ζῷα, quod intelligi debet; quo etiam refertur verbum πάσχει in singulari numero, e græci sermonis usu. Suspicatus equidem eram, sic fortasse scripsisse Arrianum, πάσχει τοῦτ' αὐτά, intercidisse autem vocem τοῦτ' incuria aut temeritate librarii alicujus, qui illam hoc ipso, quod sequeretur vox αὐτά, otiosam putaret. Sed & absque incommodo subintelligi pronomen τοῦτο potest.

Vers. 8. Ἢ πάντες ἔστωσαν ἀθάνατοι. „Fortasse ἦ, βεβαιωτικῶς. Quia non sequitur ἢ, διαζευκτικόν.“ WOLF. — Immo bene habet particula ἢ, neque vero illa disjunctive accipienda, neque βεβαιωτικῶς, sed vulgatissima

gatissima notione *aut*. Continuatur ironica oratio, versu superiori coepta; ad quam indicandam ironiam, interrogandi signum in fine versus posui.

Ibid. καὶ πάλιν. Temere καὶ πόλιν ed. Bas. Corrigendum monuit Wolfius, & in veram scripturam consentiunt ceteri libri omnes.

Vers. 10. ὁ κόσμος μία πόλις. „Vide ad II. 5, 26." VPTON.

Ibid. περίοδόν τινα εἶναι. „Vide ad II. 1, 18." IDEM.

Ibid. παραχωρῆσαι ἄλλων ἄλλοις. Temere ἄλλον pro ἄλλων ed. Bas. quem errorem licet corrigere jusserit Wolfius, tenuere tamen editores Gen. & Col. ubi rursus corrigendum monuit Salmas.

Ibid. τὰ μὲν μένειν. Quod μὴν pro μὲν scribitur in ed. Vpt. id operarum errore factum.

Vers. 11. πάντα δὲ φίλων μεστὰ, πρῶτον μὲν Θεῶν. „Vide ad III. 13, 15." VPTON.

Vers. 12. χρειῶν τινων ἐπειγουσῶν. Vulgo ἐπαγουσῶν cum pac. quod ferri utcumque potuerat. Sed quoniam ἐπειγουσῶν in suo cod. legi ait Vptonus, cum quo facit noster pb. haud cunctanter id a nobis recipi debuit.

Ibid. θέας ἕνεκα. „Vide ad II. 14, 23." VPTON.

Vers. 13. Πολλῶν δ' ἀνθρώπων &c. „Homer. 'Οδ'. ά. 3. Mox 'Ανθρώπων ὕβριν. Hom. 'Οδ. ρ'. 487." VPTON.

Ibid. ἐφορῶντα. ἀφορῶντα pc.

Vers. 14. περιερχόμενος. Sic libri omnes. περιεχόμενος sola ed. Bas. operarum errore. Mox deinde, pro ἀπέλιπεν, temere ἀπέλιπον habet sola ed. Gen.

Ibid. οὐ στένων, οὐδὲ ποθῶν. „Supra vs. 6. de corvis, μὴ στένουσι, μηδὲ ποθοῦσι." VPTON.

Vers. 16. μέχρι λόγου. Vide Not. ad tit. cap. 19. lib. II. μέχρι λαλιᾶς ἐπιπολαίου ait Stobaeus Ecl. Eth. p. 180. extr. ed. Canteri

Ibid. αὐτοῦ πατέρα. αὑτοῦ sua auctoritate edidit Vpt. Sic tamen habet etiam pb.

Vers. 17. ἀπέχειν δεῖ πάντα. „Eodem sensu ἀπέχειν ac apud Matthaeum cap. 6. ἀπέχουσι τὸν μισθόν." VPTON. — Laudavit hunc Epicteti locum Raphelius ad Epist. ad Philipp. 4, 18. Confer Nostrum, III. 2, 13.

Vers. 18. ἐπεπόνθει πρὸς τὴν γυναῖκα. *affectus erat uxoris desiderio.* πάσχειν πρός τι idem quod προσπάσχειν τινί, quod vide in Indice.

Ibid. ἔκλαιεν ἐπὶ πέτρας καθεζόμενος. „Vide Homer. Ὀδ. έ. 408." VPTON. — ἐπὶ πέτρας scripsi cum pbc. ἐπὶ πέτραις edd. cum pa.

Ibid. Σὺ δ' Ὁμήρῳ πάντα προσέχεις. Olim οὐδ' Ὁμήρῳ edebatur. Vbi: „Fortasse προσέχοις, ut sit ἀποτρεπτικόν." WOLFIVS. Et: „forsan προσέξεις." MEIBOM. — Vptonus vero suo e codice Σὺ δ' Ὁμήρῳ correxit; cui adsentitur noster pc. Eamdemque lect. in ora habet pb.

Vers. 20. Ἀλλ' Ὀδυσσεύς. Perperam ἀλλ' ὁ Ζεὺς pb.

Ibid. ἔκλαε. Sic h. l. omnes, excepto pa. qui ἔκλαιε habet, in quod consentiebant omnes vs. 18.

Ibid. οὐκ εἰδώς. ὁ οὐκ εἰδὼς edd. Delevi articulum, suadente ratione, & sic volentibus tribus nostris codicibus.

Ibid. Verbum ἐπιλελησμένος perperam deest codd. nostris pab.

Ibid. ὅτι φθαρτά. ὅτι τὰ φθαρτὰ τὰ γεν. pc. male.

Vers. 21. Τὸ οὖν τῶν μὴ δυνατῶν ἐφίεσθαι. Perperam ἀφίεσθαι pc. Sed recte idem Τὸ οὖν, pro Τί οὖν, quod vulgo cum pab. hic legebatur, ubi alii post ἐφίεσθαι interrogandi signum ponebant, Vptonus vero post Τί οὖν; in quo ei præiverat Salmasius, qui & ἠλίθιον, quod mox habent omnes, in ἠλιθίου mutandum censuerat, ut conveniret cum ξένου, quod sequitur.

Ibid. ξένου, θεομαχοῦντος. Olim θεομαχοῦντες edebatur. Sed: „Lego ξένου θεομαχοῦντος (ὡς μόνον οἷόν τε) τοῖς δόγμασι." WOLFIVS. — „Noster codex & Ms. Par. θεομαχοῦντος clare exhibent. Sed sic potius lege, ξένου τε θεομαχοῦντος." VPTON. — In θεομαχοῦντες consentiunt tres Parisienses codices; idque ante Vptonum in contextum jam receperant editores Cant. & anonymus Lond. Nihil vero opus est inserta τε particula; sed post ξένου reponendum fuit comma, quod habebant superiores editores, omiseratque Vptonus. Majorem vim habet asyndeton: intellexisse etiam videtur SALMASIVS, qui, postquam ξένου καὶ θεομαχοῦντος scribere jussisset, adjecit: „sed hoc καὶ omitti potest." — ξένος opponitur τοῖς πολίταις, quos dixit vs. 19. *Cupere ea quæ fieri non possunt, hominis est, qui hospes est in hoc mundo; immo vero hominis, qui Deo bellum infert.*

Verſ. 22. οὐ τοῦτό φημι, ὅτι οὐκ ἐπιμελητέον *&c.* Vide quid περὶ τοῦ συμπεριφέρεσθαι tradit in Enchir. c. 16." VPTON.

Verſ. 24. ἀντιδιατάξομαι αὐτῷ πρὸς τὰ ὅλα. Verbum ἀντιδιατάσσεσθαι vel cum dativo caſu conſtruitur, vel cum πρὸς ſeq. accuſ. ἀντιδιατάσσεσθαι τινὶ vel πρὸς τινὰ, *opponere ſe alicui.* Conf. Lexic. Polyb. in Ἀντιτάττειν. Quare, cum h. l. habeamus ἀντιδιατάξομαι πρὸς τὰ ὅλα, alienum utique videtur αὐτῷ. Itaque vide, ne αὐτὸς ſcripſerit Arrianus. ἀντιδιατ. αὐτὸς πρὸς τὰ ὅλα, *ego, ego unus, opponam me univerſo.* Eſt enim αὐτὸς idem ac ἐγὼ αὐτὸς, *ego unus, ego ſolus;* quod cum ignorarent librarii, αὐτὸς in αὐτῷ detorſerunt.

Ibid. παῖδες παίδων ἐκτίσουσιν. „Non aliter Hom. Iliad. Δ'. 161.

— — Σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν,
σὺν σφῇσι κεφαλῇσι, γυναιξί τε, καὶ τεκέεσσιν.

Παῖδες παίδων autem Homerica eſt locutio. Iliad. Υ'. 503.

Καὶ παῖδες παίδων, τοί κεν μετόπισθε γένωνται.

Vnde Virgilius:

Et nati natorum, & qui naſcentur ab illis."

VPTON. — Simillime Polyb. IV. 35, 15. οὐ παῖδες παίδων, ἀλλ' αὐτοὶ πρῶτοι.

Ibid. ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ, μεθ' ἡμέραν τε καὶ νυκτὸς. „Sic noſter codex. Cæteri minus recte, ἀλλὰ αὐτὸς ἐγὼ μεθ' ἡμέραν νυκτός. Sed potius mutato ordine verborum legerem: Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐγὼ μεθ' ἡμέραν τε ταρασσόμενος, καὶ νυκτὸς διὰ τῶν ἐνυπνίων ἐκπηδῶν, πρὸς κ. τ. λ." VPTON. — Codici Vptoni ſuffragatur noſter pb.

Ibid. ἀπαγγελίαν. ἐπαγγελίαν idem pb. minus recte.

Ibid. ἐξ ἐπιστολῶν ἀλλοτρίων ἠρτημένην ἔχων τὴν ἐμαυτοῦ ἀπάθειαν. εὐπείθειαν vulgo edd. omnes. Vbi: „Si recte ſcriptum eſt, ſignificat *obedientiam.* Sed malim εὐπάθειαν, *res ſecundas, felicitatem.*" WOLFIVS. — „Εὐπείθειαν opponitur τῇ ἀπειθείᾳ in ſuperiori pagina." VPTON. — Immo vero vocab. illud ἀπειθείας, quod paulo ante eadem in ſectione legitur, cum librarii animo adhuc inhæreret, induxit dormitantem, ut ſimile vocabulum hic repeteret, quod non erat hujus loci. εὐπάθειαν, quod maluerat Wolfius, habet noſter

ſter codex pc. Et eſt quidem hoc vocabulum a Stoæ uſu minime alienum, ut docet Laërt. VII. 115 ſq. & ex eo Suidas. Conf. Daviſ. ad Cic. Tuſc. IV. 6 extr. Nec tamen usquam alibi apud Epictetum occurrit, nec huc pertinere videtur. Requiritur vocabulum, quod ſit oppoſitum τῇ ταραχῇ, τῷ τρέμειν, τῷ προσπάσχειν; quod idem fere valeat ac ἀταραξία, ἀφοβία, εὐστάθεια, & ſimilia. Atque tale eſt ἀπάθεια, (i. e. *perturbationum vacuitas;*) quod vocabulum conſtanter cum iſtis conjungere ſolet Epictetus, ut III. 15, 12. III. 26, 13. IV. 6, 34. IV. 10, 22. Ench. cap. 12. & cap. 29, 6. Et quidem in Ench. c. 12. pariter, ut hoc loco, ἀπάθεια, in quod recte ibi conſentiunt plerique codices, in aliis nonnullis codicibus in εὐπάθεια eſt corruptum. Sic & in his Disſert. I. 4, 3. Quæ corruptela eo minus mira nobis accidet, ſi meminerimus, quam ſimile literæ α ſit compendium illud ſcripturæ, quo diphthongus ευ efferri in msstis frequenter ſolet. Prorſus vero, ut hoc loco, ſic IV. 3, 7. εὐπείθεια rurſus pro ἀπάθεια ſcripſerunt omnes.

Verſ. 25. δυστυχίας. Perperam & invitis noſtris codicibus εὐτυχείαν habent edd. vett.

Verſ. 26. ἀτυχεῖν. εὐτυχεῖν pb. inter lineas; male.

Ibid. Οὕτως ἀσφαλῶς *&c.* „Ironice. Sed potius erotematice." VPTON. — Nempe per ironiam ſic interrogat.

Verſ. 27. ἅμα δὲ μηδενός. Recte particulam δὲ, quam ignorabant ſuperiores editiones, inſeruit Vptonus; neſcio ſuo-ne e codice, nihil enim monuit in Notis. Noſtri quidem tres codices eamdem agnoſcunt.

Verſ. 29. τοιοῦτοι οἱ συνόντες, ψύχη, θάλπη *&c.* Perperam τοιοῦτον vett. edd. cum pab. τοιοῦτοι corrigere juſſit Wolf. quod primus recepit editor Cant. idque ipſum habet noſter pc. apud quem tamen pariter τοιοῦτον primum fuiſſe ſcriptum videtur. Poſt συνόντες puncto diſtinxerunt orationem ed. Cant. Lond. & Vpt. præeunte Wolfio, cujus verſionem etiam Vptonus tenuit, ſic ſonantem: *Talis enim mundi natura eſt, tales amici tui.* Ego, reſtituta e priſcis editionibus minori diſtinctione, hæc cum ſequentibus jungenda putavi.

Ibid. τροφαὶ ἀσύμμετροι. Vpt. cum Wolf. *victus ratio minus apta.* Neſcio vero, an ſit *immodicus cibus.*

Verſ. 30. πρὸς πάνʇα ταῦτα. πρὸς ταῦτα πάνʇα pc.

Ibid. δυοῖν. Sic ed. Vpt. cum pc. Superiores edd. δυεῖν cum pab.

Verſ. 31. οὐκ οἶσθ᾽, ὅτι στρατεία τὸ χρῆμα ἐστί; Incommode & invitis libris omnibus, ὅ, τι pro ὅτι ſcripſit VPTONVS. Eodem vero pertinet, quod in Addendis ad Notas idem Interpres commentatus eſt in hunc locum: „Fortaſſis, οὐκ οἶσθα οἷον χρῆμα ἡ στρατεία ἐστι; *neſcis qualis res ſit militia?*" — At & violentior iſta mutatio eſt, nec ea ſententia huic loco apta. τὸ χρῆμα latiſſime patens vocabulum eſt, & ex vulgaris ſermonis uſu haud incommode hic poſitum. Intelligitur autem *vita cujusque*, ut plane ait vſ. 34.

Verſ. 32. ὅταν τί σοι προσταχθῇ. προσαχθῇ pc. minus recte, quamquam per ſe ferri potuerat.

Ibid. ἂν σε πάνʇες μίμησωνʇαι. Sic tacite correxit Vpt. ſuffragantibus noſtris msstis. μίμησονʇαι prius erat editum.

Verſ. 33. καὶ ταύτην προσλιπάρει. „Lego καὶ ταύτῃ προσλιπάρει." WOLFIVS. — At ſimplex certe verbum λιπαρεῖν eadem notione cum accuſ. caſu conſtructum habes apud Polyb. XXXII. 25, 7. Habet quidem hoc loco ταύτῃ noſter codex pb. ſed primum ταύτην (ni fallor) ibidem erat ſcriptum, dein eraſa poſtrema litera.

Ibid. ὡς σκεῦος ἄχρηστον. „Vide II. 4, 4. & III. 26, 25." VPTON.

Verſ. 34. στρατεία τίς ἐστιν ὁ βίος ἑκάστου. „Job: *Militia eſt vita hominis ſuper terram.*" Schegkius. — „M. Anton. II. 17. Ὁ δὲ βίος, πόλεμος. Seneca Epiſt. 51. *Nobis quoque militandum eſt; & quidem genere militiae, quo nunquam quies, nunquam otium detur.*" VPTON.

Ibid. τηρεῖν σε δεῖ τὸ τοῦ στρατιώτου, καὶ πρὸς νεῦμα τοῦ στρατηγοῦ πράσσειν ἕκαστα. Sic corrigendum monuerunt Wolfius & Vptonus. Mendoſe edebatur τὸ τοῦ στρατιώτου πρόσνευμα, καὶ τοῦ στρατηγοῦ &c. quam in vitioſam ſcripturam conſentiunt fere codices. In pc. quidem inſuper magis corrupte καὶ τοῦ στρατηγεῖν legitur. Sed in pb. poſtquam ſtatim eodem modo, quo olim edebatur, ſcriptum fuiſſet, eraſa deinde eſt particula καὶ, & πρὸς νεῦμα duabus vocibus ſcriptum, & comma poſt στρατιώτου repoſitum. Neque vero

vero ego, si quis delendam καὶ particulam censeat, repugnem: percommode enim ἀσυνδέτως hæc ponentur, τηρεῖν σε δεῖ τὸ τοῦ στρατιώτου, πρὸς νεῦμα τοῦ στρατηγοῦ πράσσειν ἕκαστα. Salmasius, contentus πρὸς νεῦμα divisis vocibus scribere, & comma post στρατιώτου reponere, καὶ suo loco servari posse putaverat, πρὸς νεῦμα καὶ τοῦ στρατηγοῦ πράσσειν ἕκαστα. Quod mihi ferendum non videbatur. Sane si καὶ teneas, aut sic scribendum erit ut edidimus, aut καὶ τοῦ στρατηγοῦ πρὸς νεῦμα πράσσειν ἕκαστα.

Ibid. 35. κατὰ τὴν τοῦ ἤθους ὑπεροχήν. Articulum τοῦ, quem ignorabant superiores editiones, recte adjecit Vptonus, cui suffragantur nostri codices pbc.

Verf. 36. τέταξαι ἐν πολλῇ ἡγεμονίᾳ. *In amplo constitutus es imperio.* Vptonus cum Salmasio, *in magna præfectura.* Wolfius: *magnus tibi principatus attributus est.*

Ibid. ἀλλ' ἀεὶ βουλευτῆς. „Haud aliter Horat. lib. IV. Ode 9.

> Consulque non unius anni;
> *sed quoties bonus atque fidus*
> *judex honestum prætulit utili.*"

VPTON. — Equidem videndum puto, satis-ne emendata sit vulgata lectio. Nihil vero variant libri nostri.

Verf. 38. Ἐπικουρείων καὶ κιναίδων. „Diogenes Laërt. in vita Epicuri, X. 6. Ἐπίκτητός τε κιναιδολόγον αὐτὸν καλεῖ, καὶ τὰ μάλιστα λοιδορεῖ. Consule ibi Menagium." VPTON.

Ibid. τοὺς λόγους — — Σωκράτους. „Horat. lib. III. Ode 21.

> *Non ille quanquam* Socraticis *madet*
> sermonibus." IDEM.

Ibid. τοὺς Ζήνωνος. Sic edd. omnes; idque magis placet, quam quod dant codices nostri tres τοῦ Ζήνωνος. Nisi τοὺς τοῦ Ζήνωνος malis.

Ibid. οὐκ ἀποῤῥίψεις. οὐκ ἀποῤῥίψῃς pc. minus commode.

Ibid. οἷς κοσμῇ. οἷς κοσμεῖς σεαυτὸν pa.

Verf. 39. Ἢ τί ἄλλο. De particula ἢ in hujusmodi connexione, vide not. ad I. 6, 11.

Ibid. *καὶ ἀναναγκάστως.* Sic recte pab. quemadmodum monente Wolfio jam pridem correctum est, cum *καὶ ἀναγκάστως* olim esset editum. Idem vero interpres intercidisse verbum *ἀναστῆναι* suspicatus est, ad *ἀναναγκάστως* adjiciendum; quod in versione etiam his verbis expressit, *& surgere cum libitum est.*

Ibid. *χασμήσασθαι* recte ed. Vpt. ut jam olim monuerant Wolf. & Salmas. Neque aliud habent nostri mssti. Corrupte *χαμήσασθαι* edd. omnes ante Vpt.

Ibid. *καὶ ὀλίγα περιπατήσαντες λούσασθαι, εἶτα φαγεῖν.* „Ad morem: primo corporis exercitatio, deinde lavatio, postea prandium. Vide Horat. lib. I. Sat. VI. 125 sqq. ut a Bentleio emendantur.“ VPTON.

Ibid. *τί ἂν τις λέγοι;* Sic jam olim conjeceram, & sic tres nostri dederunt libri, pro vulgato *τί ἂν τις λέγει;* Simul vero distinctionem orationis in praecedentibus verbis mutavi, praeeuntibus fere eisdem nostris libris. Olim post *κοιμηθῆναι* interpungebatur oratio, post *εἰκὸς* vero nonnisi leviter incidebatur.

Vers. 40. *ταῦτα αὐτά· μή τι ἕτερα;* „*ταῦτα αὐτὰ μήτε ἕτερα.* Lego haec sine interrogatione, ut Epictetus adversarii loco sibi ipse respondeat. Quamquam & interrogatio locum habet.“ WOLFIVS. — „Recte Wolfius. Male codices, *ταῦτα αὐτά. μή τι ἕτερα;*“ VPTON. — In graeco exemplo a superioribus edd. non discessit Vptonus; neque aliter mssti. In versione Wolfium tenuit: *Haec eadem. Non alia?* At *μή τι ἕτερα;* si quid video, verti debuit: *An alia?* quae interrogatio nempe idem valet ac si absque interrogatione, *non alia*, dixisset. Quare nil opus erat emendatione a Wolfio proposita.

Vers. 41. *οἱ μὲν τῆς Ῥωμαίων πολιτείας καταψευδόμενοι.* „Qui falso Romanam civitatem sibi vindicabant, securi percuti jubebantur. Suetonius in vita Claud. c. 25. *Peregrinae conditionis homines vetuit usurpare Romana nomina, duntaxat gentilia. Civitatem Romanam usurpantes in campo Esquilino securi percussit.*“ VPTON.

Vers. 42. *ἢ τοῦτό γε οὐ δυνατὸν, — — — ἁμαρτανόντων.* „Fortassis, *ἦ τοῦτό γε οὐ δυνατόν;* Οὔ· *ἀλλὰ νόμος θεῖος &c.* sine interrogatione.“ VPTON. — Si initio orationis teneamus *ἢ*, cum gravi accentu, quemadmodum habent edd. & mssti, nihil est quod in sequenti-

quentibus mutemus, & recte interrogandi signum post ἁμαρτανόντων posuerunt editores qui Wolfium sunt secuti. Suspicari quis poterat, ἦ cum circumfl. scribendum, ut esset *profecto*, *certe*. Sed nihil necesse. Notio *certe*, *sane*, jam in particula γε inest, & tota dictio hanc vim habet: *Aut fatebimur-ne tandem, fieri illud non posse, sed divinam esse, firmamque hanc legem &c.?*

Ibid. ἀλλ' ὁ νόμος. Ex nostro pc. adoptandum hoc putavi. Cæteri quidem omnes ἀλλὰ νόμος, absque articulo.

Ibid. εἰσπρασσόμενος. εἰσπραττόμ. pc.

Vers. 43. ὁ ἀπειθῶν. Deest artic. pc.

Vers. 44. θέλεις μὲ τὸν δεῖνα θεραπεύειν &c. Videtur is, cum quo præ ceteris hunc sermonem instituit, Epictetus, in mandatis habuisse a suis, ut potentem aliquem Nicopoli virum, (fortasse Epiri procuratorem, qui ibi residebat, III. 4, 1.) coleret, ejusque domum frequentaret, & nescio quod beneficium ab eo peteret; quæ res huic homini, qui paulo liberius antea Athenis vixerat, non placebat. conf. vs. 45 sqq. & 54.

Ibid. ἐπὶ θύραις αὐτοῦ πορεύεσθαι. „Malim ἐπὶ θύρας: etsi dativo sæpe pro accusativo utuntur Graeci, cum motum ad locum significant, κατ' ἀντίπτωσιν ἢ ἐναλλαγὴν τῶν προθέσεων." WOLF. — Nil mutandum. Sic rursus vs. 49. habes ἐπὶ θύραις ἐλθεῖν. Conf. infra, IV. 7, 19. Pariter apud Simplic. in Comm. ad Enchir. cap. 32. p. 158. ed. Lugd. pro vulgato φοιτᾷν ἐπὶ θύρας codex noster Argent. & Paris. ἐπὶ θύραις habent. Nihil h. l. variant libri, nisi quod temere θήραις expressum est in ed. Bas.

Ibid. εἰ τοῦτο αἱρεῖ λόγος. Olim ἐρεῖ λόγος, consentientibus fere manuscriptis, nisi quod in pb. αἱρεῖ inter lineas scriptum. Sic vero corrigendum jam pridem monuerat Wolfius; cui morem non gessisse Vptonum, merito mireris. Vide ad I. 29, 28. & ad II, 2, 20. Adde infra vs. 58.

Vers. 45. Μηδὲ τὸν πλούσιον. Intellige, θαύμαζε, vel θαύμασον. Et mox rursus, Μηδὲ τὸν πλούσιον. scil. κολάκευσον.

Vers. 46. ἵνα πράξῃς τὸ σαυτῷ πρέπον. „Lego ἀλλ' ἵνα πράξῃς καὶ τὸ σαυτῷ." WOLF. — „Ita quoque clare exhibet

exhibet noster codex: Ἐγὼ δὲ σοὶ λέγω, ὅτι ὡς τευξόμενος ἀπέρχου· οὐχὶ δὲ μόνον, ἀλλ' ἵνα πράξῃς τὸ σαυτῷ πρέπον. *Ego vero tibi dico, Abi tanquam adepturus: neque id solum, sed ut facias quod te decet.* Nota interim ὅτι ἀπέρχου, de qua constructione monui ad I. 2, 18. & ad I. 7, 6." VPTON. — In eamdem fere sententiam Wolfius hunc locum converterat: *Num vero ego te abire jubeo, tanquam voti tantum compotem futurum, non etiam eo animo ut dignitatem tuam tueare?* Quam versionem Vptonus sub contextu tenuit: bene vero & prudenter idem fecit, quod illam ἀλλὰ particulam in græcum contextum non recepit; quam suspicor non ex vetere msto libro ductam, sed ex Wolfii Notis in ora illius exempli editionis Venetæ, quem *suum codicem* Vptonus adpellare solet, fuisse notatam. Certe non modo ignorant eam nostri libri omnes, sed & ipsa ratio respuere videtur. Tota enim sermonis connexio ostendit, ita intelligenda græca verba, ut nos interpretati sumus: & sententiæ ei, quam in his verbis interpretes illi quæsivere, universa ratio philosophiæ Epictetææ repugnat. Adire juvenem fores viri divitis, de quo agitur, jubet Philosophus, *non eo animo, ut spem certam habeat, se id quod ab eo petit impetraturum; aut ut male secum agi putet, si non sit impetraturus; sed unice hoc consilio, hac mente, ut suo fungatur officio;* cui nempe fecerit satis, si id fecerit quod in ipsius situm fuerit potestate.

Vers. 48. ἀφῖξαι circumflexo accentu scripsi cum pab. Cæteri vulgo ἀφίξαι.

Ibid. Verba οὕτω κἀνταῦθα ad superiora retuli, a quibus vulgo, interposito post ἀπέρχῃ majori puncto, distinguebantur, & ad sequentia sic trahebantur: Οὕτω κἀνταῦθα, τοῦ ἐπὶ θύραις ἐλθεῖν. Sed id quidem haud multum refert: eadem fere manet sententia.

Ibid. ἰβολοῦ γάρ εἰσι. Temere φησι pro εἰσι scriptum in pc.

Vers. 49. ἐπὶ θύρας ἐλθεῖν. Sic editi omnes, consentientibus nostris pab. & Vptoni codice. ἐπὶ θύρας solus pc. Conf. ad vs. 44.

Vers. 50. Ἀλλὰ δόξεις. Recte hoc ex ed. Ven. reposuit Vpt. & sic noster pa. Perperam δόξῃς reliquæ editiones, & codd. pbc. quod corrigendum monuit Salmas.

Ibid.

Ibid. οὐδὲν ποιεῖ τοῦ δέξαι ἕνεκα. Conf. ad IV. 1, 155.

Verf. 51. Τὸ γράψαι. Intellige e superioribus, ὡς χρή.

Ibid. Σὺ δὲ ζητεῖς ἐπαθλον ἀνδρὶ ἀγαθῷ μεῖζον, τοῦ καλὰ καὶ δίκαια πράττειν; „Seneca de Vita Beata. c. 9. *Interrogas quid petam ex virtute? Ipsam: nihil enim est melius; ipsa pretium sui est.* Conf. M. Antonin. IX. 42. in fine, ubi sic lege: Τί γὰρ πλέον θέλεις, εὖ ποιήσας ἄνθρωπον; οὐκ ἀρκεῖ σοι, κατὰ Φύσιν τὴν σὴν ὅτι ἔπραξας; τούτου μισθὸν ζητεῖς; *Quid enim vis amplius, qui homini benefeceris? nonne tibi satis est, te fecisse secundum naturam tuam? hujusce facti mercedem quaeris?*" VPTON.

Verf. 53. εἰς τὴν πόλιν ταύτην. „Vide ad II. 5, 26." VPTON.

Ibid. τῶν ἀνδρὸς ἔργων. Corrupte τῶν ἀνδρόεργον ed. Ven. τῶν ἀνδροέργων ed. Baf. & nostri mssti. Recte vero WOLFIVS: „Lego διαιρέτως, ἀνδρὸς ἔργων." — Idque recepere posteriores editores.

Ibid. τίτθας ἐπιποθεῖς. „ἔτι ποθεῖς. Ita scribendum." SALMASIVS. — „Confer II. 16, 28 & 39." VPTON. — Percommodum utique foret ἔτι ποθεῖς, quo mox utitur vf. 96. praesertim cum hic praecedat ἤδη, ad quod referatur ἔτι. Sed & vulgatum ferendum, in quod consentiunt libri. Idem valet ἐπιποθεῖν ac ποθεῖν. cf. infra, vf. 87.

Ibid. ἀποθηλύνει. ἀποθηλύνει ed. Ven. & Baf. corrupte & invitis nostris msstis.

Verf. 54. ἑώρακας. „Sic noster codex: alii ἑώρας." VPTON. — Cum Vptoni codice consentit noster pb. Et praestat h. l. perfectum praeteritum imperfecto.

Ibid. εἰς οἶκον αὐτοῦ Φοιτῶν; Ad praecedentia haec referunt scripti libri & edd. omnes: unus Vptonus, interrogandi signo post ἑώρακας posito, ad sequentia traxit, hoc modo: Εἰς οἶκον αὐτοῦ Φοιτῶν, ὃν ἐβουλόμην. *Domum ipsum visens, quem volui.* Nempe sic praeceperat Salmasius; minus commode, ut mihi videtur. In eamdem vero sententiam idem VPTONVS, in *Addendis ad Notas*, Anglicam suam interpretationem citavit, sic sonantem: *Did you visit no one at Athens? Yes, whom I pleased, going to his house.* Quod autem ibidem ait, αὐτοῦ hic intelligendum *domini*; id quidem prorsus, si quid video, ab hoc loco alienum erat.

Ibid. καὶ ἐνθάδε τοῦτον. „Quisnam hic? nempe dives ille, de quo quaestio a vſ. 44. τί οὖν; θέλεις με τὸν δεῖνα θεραπεύειν;" VPTON. — Confer notata ad vſ. 44.

Ibid. τοῦτον θέλε ὁρᾷν, καὶ ὃν βούλει, ὄψει. Differunt nonnihil βούλομαι & θέλω. Sic I. 12, 13. βούλομαι γράφειν ὡς θέλω τὸ Δίωνος ὄνομα.

Verſ. 55. ἐπὶ θύραις στῆναι. Corrupte θήραις edd. vett. cum noſtris msstis. εἶναι vero pro στῆναι habet pb.

Verſ. 57. ἀγεννῶς. ἀγενῶς pac.

Ibid. στένε. στέναζε pc.

Verſ. 58. αἱρεῖ ὁ λόγος. Rurſus corrupte ἐρεῖ mss. & edd. omnes: quod cum h. l. in contextu corrigere oblitus eſſet VPTONVS, monuit in Notis: „Lege αἱρεῖ, ut ſupra, vſ. 44. Vide ad I. 29, 28."

Verſ. 59. διὰ τὴν φιλοστοργίαν ταύτην, ἥν τινα ποτὲ καλεῖς φιλοστ. Ante Vptonum corrupte edebatur, διὰ τὴν φιλοστοργίαν ταῦτα, τὴν τίνα ποτὲ καὶ καλεῖς φιλοστ. Vbi: „Videtur legendum ταῦτ' ἀποβαλεῖς, τὴν τίνα &c." WOLFIVS. — „Optime noſter codex, uti excudendum curavimus." VPTONVS. — Conjecturam ſuam Wolfius in verſione ſic expreſſerat: *Sin pietatis titulo iſta objeceris; quam tandem pietatem dicis?* Vptoni codici ſuffragatur noſter pb. Sic vero etiam ex conject. correxerat Salmaſius; niſi quod vulgatum καὶ tenuit ante καλεῖς, ne id quidem male. Cum vett. edd. convenit pa. Ad verum, quod cum Vptono ex praedictis codicibus expreſſimus, propius accedit pc. in quo ſic ſcriptum διὰ τὴν φιλοστ. ταύτην, τὴν ἥν τινά ποτε καὶ καλεῖς &c.

Verſ. 60. φιλεῖν τινα ὡς θνητόν. „Vide Enchir. cap. 3." VPTON.

Ibid. Ἦ Σωκράτης οὐκ ἐφίλει τοὺς παῖδας τοὺς ἑαυτοῦ; ἀλλ' ὡς ἐλεύθερος, &c. Quemadmodum ante particulam ἀλλ' poſt praemiſſam interrogationem ſaepe vidimus intelligendam οὔ· negantem particulam; ſic pro ratione ſententiae, quae ineſt interrogationi, intelligi debet adfirmandi particula ναί. Veluti h. l. ναί· ἀλλ' &c. *Vtique; ſed ut homo liber.* Vel ἐφίλει· ἀλλ', &c. *Amavit; ſed ut homo liber.* Ad illa verba, Σωκράτης οὐκ ἐφίλει τοὺς παῖδας τοὺς ἑαυτοῦ; haec notavit VPTONVS: „Vide Xenoph. p. 741. edit. Leuncl. Et Plat. in Apol. in fin. Τοσόνδε μέν τοι αὐτῶν δέομαι· τοὺς υἱεῖς μου, ἐπειδὰν

ἐπειδὰν ἡβήσωσι, τιμωρήσασθε, ὦ ἄνδρες, ταυτὰ ταῦτα λυποῦν]ες (omnino lege λυποῦν]ες cum ms. Oxon.) ἅπερ ἐγὼ ὑμᾶς ἐλύπουν, &c."

Verf. 61. οὐδ' ὑποτιμώμενος. Ante Vpt. mendose ὑποτιμούμενος edebatur, ubi WOLFIVS: „ὑποτιμώμενος lege. Nota eft in Græcis oratoribus verfato confuetudo Athenienfium judiciorum. Sed de hoc loco Ciceronem confule lib. I. de Oratore." — VPTONVS: „Nofter codex & ms. Par. ὑποτιμώμενος. [Immo fic tres Parifini.] Recte. Xenoph. in Apol. fect. 23. Πρῶτον γὰρ κελευόμενος ὑποτιμᾶσθαι, οὔτ' αὐτὸν ὑπετιμήσατο, οὔτε τοὺς φίλους εἴασεν· ἀλλὰ καὶ ἔλεγεν ὅτι τὸ ὑποτιμᾶσθαι ὁμολογοῦν]ος εἴη ἀδικεῖν. Plato in Apol. f. 17. Εἰ οὖν δεῖ με κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι, τούτου τιμῶμαι, τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Cicero de Orat. lib. I. [c. 54.] *Interrogatus Socrates, quam quafi æftimationem commeruiffe fe maxime confiteretur, refpondit, fefe meruiffe ut ampliffimis honoribus & præmiis decoraretur, & ut ei victus quotidianus in Prytaneo præberetur.*"

Ibid. βουλεύων, ἢ στρατευόμενος. „Vide ad IV. 1, 164. & 160." VPTON.

Verf. 62. πάσης προφάσεως πρὸς τὸ ἀγεννεῖς εἶναι εὐποροῦμεν. Cum ἀποροῦμεν vulgo ederetur, perfpecte Wolfius & Salmafius monuerunt, εὐποροῦμεν effe legendum; quem nemo ante nos editor fecutus eft, nifi quod dubitanter eis adfentitur VPTONVS, in Indice (fub verbo ἀπορέω) hæc notans ad hunc locum: „Lege οὐκ ἀποροῦμεν, vel εὐποροῦμεν, vel faltem ἐρωτηματικῶς." — Ego vero haud cunctanter εὐποροῦμεν in contextu jam repofueram, cum id ipfum in noftro pb. reperi. Ifta confufione litera α cum diphthongo ευ nil frequentius, in initio præfertim vocum. Vide fupra ad vf. 24. hujus cap. rurfusque ad vf. 25. Pro ἀγεννεῖς, eft ἀγενεῖς in pa.

Verf. 64. τοσούτους πόνους καὶ ταλαιπωρίας τοῦ σώματος. „Narrat Laërt. in vita Diog. fect. 23. eum *ferventibus arenis fefe æftate volutaffe, & in hyeme media ftatuas nive confperfas amplexum effe.* fect. 24. *nudis pedibus nivem calcaffe.*" — In ed. Baf. per typothetæ ofcitantiam vox κοινοῦ, quæ paulo ante fuo loco ftabat, ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ, repetita eft poft vocabulum ταλαιπωρίας, ut fit κοινοῦ τοῦ σώματος, quam vocem omnes editores usque ad Vptonum in contextu tenuerunt; quam-

quamquam abundare eam, nec in ed. Ven. legi, monuerat Wolfius. Vptonus, eam delens, notavit neque in ed. Salmant. eam reperiri. Denique fcripti libri omnes abfurdum illud adfumentum ignorant.

Verf. 65. Ἀλλ' ἐφίλει πῶς; ὡς τοῦ Διὸς διάκονον ἔδει. Sic verba diftinxi cum noftro pb. Ante Ἀλλ' intellige Ναί· vel Ἐφίλει, ut dixi ad vf. 60. Itaque Ἀλλ' ἐφίλει πῶς; idem valet, ac fi dixiffet: Ναί· ἐφίλει· ἀλλὰ πῶς;

Ibid. κηδόμενος. κειδόμενος ed. Ven. & Baf. corrupte, & invitis noftris libris.

Verf. 66. πᾶσα γῆ πατρὶς ἦν ἐκείνῳ.

„*Omne folum forti patria eft, ut pifcibus aequor, ut volucri vacuo quidquid in orbe patet.*

Ovid. Faft. lib. I. ex Euripide:

Ἅπας μὲν ἀὴρ αἰετῷ περάσιμος·
ἅπασα δὲ χθὼν ἀνδρὶ γενναίῳ πατρίς.

Diogenes apud Laërt. lib. VI. fect. 63. Ἐρωτηθεὶς, πόθεν εἴη· Κοσμοπολίτης, ἔφη. Lucianus in Vitar. Auct. Ὦ βέλτιστε, ποδαπός; Παντοδαπός· τοῦ κόσμου πολίτην ὁρᾷς. Vide autem ad I. 9, 1." VPTON.

Ibid. ἐκείνῳ [μόνῳ·] ἐκείνῳ μόνῳ habent edd. omnes, cum codice Vptoni, ut videtur, & noftris pab. Perfpecte vero WOLFIUS: „Quid ad fententiam faciat μόνῳ, non video; cum & Socrates & alii fe κοσμοπολίτας profeffi fuerint. Fortaffe legendum μόνη δ' ἐξαίρετος οὐδεμία." — Poteram delere importunam vocem cum noftro pc. qui eam ignorat: fed confultius duxi, uncis includere, ut de qua dubitare liceat. Socrates quidem, quamquam *mundanum* fe dicere confueverat, Attica tamen numquam, nifi militiae cauffa, excefferat.

Ibid. ἄλους. „Vide infra ad IV. 1, 115." VPTON.

Ibid. εἰς Περραιβοὺς δ' ἂν ἀπελθών. ἂν caret pb. ἐπελθὼν pro ἀπελθ. eft in pc. Περραιβοὺς recte anon. Lond. & Vpt. cum pc. Caeteri vulgo Περαιβ.

Verf. 67. ὅτι, Ἐξ οὗ μ' Ἀντισθένης ἠλευθέρωσεν. „Vide IV. 1, 114." VPTON. Particula ὅτι abeft pb. minus recte.

Verf. 68. καὶ τὰ οὐκ ἐμά. „Articulum τὰ inferui auctoritate noftri codicis." VPTON. — Nempe alii, καὶ οὐκ ἐμά. Et fic noftri pab. Sed pc. καὶ οὐ τὰ ἐμά. Nec male.

Verf.

Verſ. 69. ἀνανάγκαστον. ἀνανάπειστου pc.

Verſ. 71. ἡδονὴ κρείτ]ων ἐστίν. Mendoſe vulgo κρεῖτ-]όν ἐστι edd. cum pa. Veram ſcripturam κρείτ]ων dedere pbc.

Ibid. τὸ σωμάτιον ὅλον προσπτύσας τινὶ ἀπελθεῖν. „τὸ τινὶ redundare videtur." WOLFIVS. — „Pro προσπτύσας quid ſi legas προσρίψας, uti I. 24, 13. quem locum omnino confer. Δύναται δ', ὅταν αὐτῷ δόξῃ, τὸ σωμάτιον ὅλον προσρίψας, ἀπελθεῖν. *Qui & poſſit, cum viſum fuerit, toto corpuſculo abjecto, abire.* ἀπελθεῖν, *abire*, ſcil. *e vita.* Sic Horat. Epiſt. lib. II. 2, 215. *Tempus abire tibi.* Vide ad I. 9, 20. Sed προσπτύσας fortaſſe retineatur; nam προσπτύειν eſt *conſpuere*, & metaph. *contemptim rejicere.*" VPTON. — Conſulto uſus videtur verbo προσπτύσας, Anaxarchi factum reſpiciens, cujus meminere Diog. Laërt. IX. 59. Valer. Max. III. 3. Plin. Hiſt. Nat. VII. 23.

Verſ. 73. πῶς ἂν δοκεῖς τοὺς πειρατὰς ἐκολάκευεν. Recte δοκεῖς dedit pb. ut corrigere juſſit Salmaſius. Perperam vulgo δοκῇς.

Ibid. τὸν Πειραιᾶ τὸν καλὸν, καὶ τὰ μακρὰ τείχη, καὶ τὴν ἀκρόπολιν. „*Piræus* [Piræeus] portus maxime apud Athenienſes celebris, diſtabat ab urbe intervallo quadraginta ſtadiorum; atque urbi jungebatur muro, qui ex re dicebatur *Murus longus*, Μακρὸς τεῖχος, ſeu plurali numero Μακρὰ τείχη. Ἀκρόπολις, arx, erat Athenienſium, Minervæ ſacra, quæ hodie dicitur eſſe ſuperſtes." VPTON.

Verſ. 74. Τίς ὢν ἴδῃς; Sic recte ed. Vpt. Olim. Τίς ὢν; εἰ δ' ᾖς (Ven. vero εἰ δ' ᾗς) ἀνδράποδον &c. Perſpecte vero WOLFIVS: „Videtur legendum τίς ὢν ἴδῃς, vel εἰδῇς, ab εἰδέω." — VPTONVS: „Noſter codex τίς ὢν ἴδῃς. Recte: ſupra ἵν' ἴδῃ. ſic hoc loco mimice, τίς ὢν ἴδῃς." — τίς ὢν; εἰ δ' εἰς ἀνδραπ. pa. τίς ὢν; εἰ δ' ᾖς pc. Sed τίς ὢν ἴδῃς pb. ut Vptoni codex; idque ipſum Wolfius jam in verſione his verbis expreſſerat, *quomodo videres?* Sed propemodum nimis abrupta oratio. Equidem interpretatus ſum, tamquam in Græco eſſet, Σὺ δ' ἐὰν ἴδῃς, τίς ὢν ἴδῃς;

Verſ. 75. τὸ ἀνεῖναί σε. „Quid ſi τὸ ἀνιέναι, *demittere.*" VPTON. Videtur *dimittere* ſcribere voluiſſe. Cæterum parum intereſt inter ἀνεῖναι & ἀνιέναι. Illud aoriſtus; hoc præſens. Wolfii interpretatio eſt, *indulgentius*

tius habere; minime illa absurda: quam in partem post Budæum H. Stephanus etiam monuit usurpari hoc verbum de domino, qui servo *licentiam* aliquam *concedit,* & *servitutis vincula relaxat.* Possit vero etiam intelligi *relaxare animum,* ut idem fere valeat ac sequens εὐφραίνειν, & paulo magis proprie oppositum sit τῷ ταπεινοῦν.

Vers. 76. ποῖον αὐτῷ καρπιστὴν ὅλως; „καρπιστὴν, *vindicem, liberatorem, assertorem.*" SALMASIVS. — Vide infra ad IV. 1, 113." VPTON.

Ibid. ἢ οὐδ' ὅλως ἀντιβλέπεις; „Dicunt Latini *tollere oculos contra,* eodem sensu. Lucret. I. 69.

Primus Graius homo mortales tollere contra
est oculos ausus, primusque obsistere contra.

Seneca Epist. 71. *Alius jam in tantum profecit, ut contra fortunam audeat attollere oculos.* Vide I. 26, 35." VPTON. — ἀντοφθαλμεῖν hoc dicere consuevit Polybius.

Vers. 77. μέλλεις ἡμῶν κατακλαίειν. „Fortasse ἡμῖν." VPTON. — Immo vero, κατακλαίειν τινὸς, veluti κλαίειν κατά τινος, *adversus aliquem plorare,* i. e. *auribus alicujus opplorare.* conf. I. 23, 4. II. 17, 26.

Vers. 78. Ἐπὶ τούτῳ ἀπεδήμησας; „Ἐπὶ τούτῳ habes ex nostro codice, cum alii dant ἐπὶ τοῦτο." VPTON. — Ferri hoc potuerat, in quod cum superioribus edd. consentiunt nostri codices; sed lubens illud tenui, quod paulo melius.

Ibid. καὶ διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν. Deest καὶ pc. non male.

Ibid. ἐπανέλθῃς. ἀπέλθῃς pb.

Vers. 79. εὐσταθείας. εὐσταθμίας pc. in contextu. Sed idem in ora γρ'. εὐσταθείας. Mox pro ἀταραξίας idem pc. εὐταξίας habet; male.

Vers. 80. μεταπίπτοντας. Vide ad I. 7, 1. καὶ ante μεταπιπτ. deest pc.

Vers. 81. Οὐκ ἀρνήσῃ &c. „*Non vis negare te scire quæ didicisti, ne reapse* &c. Ita vertendum." SALMASIVS. — „Lege interrogative, *Nonne negabis* &c." VPTON. Nempe in contextu hic editor post ἄχρηστα nudum punctum posuerat, pro interrogandi signo, quod recte adposuerant superiores editores & Wolfius.

Ibid. διαβάλῃς. διαβάλλῃς pc.

Ibid. Χρύσιππος, ἵν' αὐτοῦ τοὺς πόνους &c. „Recte πόνους. Nam Chrysippus, ut scribit Laert. VII. 180. πονικώτατος παρ' ὁντινοῦν γέγονεν, ὡς δῆλον ἐκ τῶν συγ-

γραμμάτων αὐτοῦ. Valerius Max. lib. VIII. c. 7. *Cujus* (Chryſippi) *ſtudium in tradendis ingenii ſui monumentis tantum operæ laborisque ſuſtinuit, ut ad ea quæ ſcripſit, penitus cognoſcenda, longa vita ſit opus.* Vide ad l. 4, 6." VPTON.

Ibid. αἴτια τοῦ λυπεῖσθαι. Articulum τοῦ, temere omiſſum in edit. Baſ. & ſeqq. reſtituit Vpton ex ed. Ven. & Salm. conſentientibus msstis.

Verſ. 82. περιβάλλῃ. περιβάλῃ pc. non male.

Verſ. 84. ὅταν τινὶ προσπάσχῃς, ὡς οὐδενὶ τῶν ἀναφαιρέτων, ἀλλά τινι τοιούτῳ γένει. Ad ὡς οὐδενὶ, intellige cum Wolfio πρόσπασχε vel ἵνα προσπάσχῃς. In ſequentibus autem verbis perperam vulgo (inde ab ed. Baſ.) ſic diſtinguebatur oratio: ὡς οὐδενὶ τῶν ἀναφαιρέτων. ἀλλὰ τίνι; τοιούτῳ γένει &c. Reſtituimus veram diſtinguendi rationem ex ed. Ven. & msstis, quam eamdem & Wolfius in verſione ſecutus erat.

Ibid. οἷόν ἐστι χύτρα. Conf. Enchir. c. 3.

Ibid. μεμνημένος μὴ ταραχθῇς. Ante Vpt. edebatur μεμνημ. μὴν μὴ ταραχθῇς. Vbi μὴν ex τί ἦν corruptum ſuſpicatus erat Wolf. in μὲν mutandum cenſuerat Meibom. Delevit autem μὴν Vptonus auctoritate ſui codicis, cui adſtipulantur noſtri pbc.

Verſ. 85. ἐπιδῷς. ἐπίδος pc. commode, niſi ſequeretur ἐάσῃς. Sed vel ſic ferri imperativus poſſit. Cæterum notandus rarior uſus hujus verbi, ἐπιδιδόναι τὴν φαντασίαν, *licentiam dare phantaſiæ*; ſi modo vera ſcriptura. Vſitatior locutio foret, ἐπιδῷς σεαυτὸν τῇ φαντασίᾳ, vel ἐπιδιδόναι ἐάσῃς τὴν φαντασίαν.

Ibid. εἰς ἅπαν. Variant libri h. l. & vſ. ſq. alii duabus vocibus ſcribentes, alii junctim εἰσάπαν. Nihil refert.

Ibid. ἐφόσον αὐτὴ θέλει. Perperam & invitis noſtris libris αὐτῇ dabant edd. vett. ἐφόσον vulgo una voce efferebatur, conſentientibus noſtris msstis; quod in duas voces dirimere placuit.

Ibid. οἱ τοῖς θριαμβεύουσιν ἐφεστῶτες ὄπισθεν &c. „Triumphali curru, ut mos erat, una cum imperatore vehebatur ſervus, ne victor *ſibi placeret;* ut ait Juvenal. Sat. X. 41.

— — — — *Et ſibi conſul*
ne placeat, curru ſervus portatur eodem.

Tertullia-

Tertullianus in Apol. c. 33. *Hominem se esse etiam triumphans in illo sublimissimo curru admonetur. Suggeritur enim a tergo, Respice post te, Hominem memento te etiam.* Milites quoque facetias suas & dicteria in duces, ad arcendam invidiam, jactabant. Vide Suetonium in vita Cæsaris cap. 49. Ad quem morem respexit Martialis, I. 5.

Consuevere jocos vestri quoque ferre triumphi;
materiam dictis nec pudet esse ducem."
VPTON.

Vers. 86. ἂν δὲ χειμῶνος ἐπιποθῇς, μωρὸς εἶ. „Hinc M. Antonin. XI. 33. Σῦκον χειμῶνος ζητεῖν, μαινομένου. τοιοῦτος ὁ παιδίον ζητῶν, ὅτε οὐκέτι δέδοται.

Vers. 87. τότε ποθῇς. ποτὲ ποθῇς pb.

Vers. 88. ἐν αὐτοῖς οἷς χαίρεις τινὶ, τὰς ἐναντίας &c. „Forsan ἐν αὐτοῖς οἷς τισι χαίρεις, *in iis quibus gaudeas.*" VPTON. — Operarum puto errore in ed. Cant. comma post χαίρεις, non post τινὶ, positum est, quod temere servarunt anon. Lond. & Vpt. ἐν αὐτοῖς, intellige τοῖς καιροῖς. Quæ ellipsis nominis in plurali numero paulo quidem rarior, nec vere sine exemplo. Sic ἐν οἷς pro ἐν ᾧ in Platonis Epistolis legi notavit H. Steph. & idem ipsum habes apud Herodian. V. 1, 4. Vnde fortasse defendi poterat illud apud Polyb. I. 13, 4. ἐν οἷς ἐγένετο. Quamquam enim ibi continuo adjicitur κατὰ τὸν αὐτὸν καιρὸν, non est tamen ab illius scriptoris stylo prorsus alienus ejusmodi pleonasmus.

Ibid. σαυτῷ πρόβαλλε. Perperam πρόσβαλλε editi omnes. Recte vero WOLFIVS: „Fortasse πρόβαλλε." — Idque ipsum dedit noster pc. Conf. II. 21, 19. not. & Enchir. c. 4. & cap. 33, 12.

Ibid. μεταξὺ καταφιλοῦντα τὸ παιδίον &c. τὸ παιδάριον pc. „Ad hunc locum plane respexit M. Anton. XI. 34. Καταφιλοῦντα τὸ παιδίον, ἔλεγεν ὁ Ἐπίκτητος, ἔνδον ἐπιφθέγγεσθαι, Αὔριον ἴσως ἀποθανῇ. Ἀλλὰ δύσφημα ἐστι ταῦτα. Οὐδὲν δύσφημον, ἔφη, φυσικοῦ τινος ἔργου σημαντικόν· ἢ καὶ τὸ στάχυας θερισθῆναι δύσφημον. Sic Marci locum ex Epicteto emendo." VPTON. — Nihil mutatu opus videtur in vulgata apud Marcum scriptura; nisi quod in fine, post δύσφημον, haud incommode fortasse interrogandi signum posueris; hac sententia: *aut, hoc-ne etiam mali ominis est, demeti spicas?*

Vers.

Verſ. 89. δύσφημά ἐστι ταῦτα. „Religio quædam erat antiquis, male ominatis parcere verbis." VPTON.

Ibid. τὰ κακοῦ τινος. τὰ τοῦ κακοῦ τινος pc. minus commode.

Verſ. 90. ἀγέννεια. ἀγένεια pa.

Verſ. 91. Λέγε δύσφημον εἶναι καὶ τὸ θερισθῆναι τοὺς στάχυας. „Vide ſupra, II. 6, 11." VPTON.

Ibid. ἀσταφίδας ἐκ τῆς σταφυλῆς. ἀσταφίδα in ſing. voluerat Salmaſ.

Verſ. 92. εἰς ἕτερα μεταβολαί. μεταβολὰς ed. Ven. temere & invitis noſtris msstis. Correxit ed. Baſ.

Verſ. 93. τοῦτ᾽ ἔστιν ἀποδημία, καὶ μεταβολὴ μικρά. καὶ delendum ſuſpicatus eſt Vpton. Fortaſſe transponendum: τοῦτ᾽ ἔστιν καὶ ἀποδημία, μεταβολὴ μικρά. *Hoc etiam peregrinatio eſt; exigua quædam mutatio.*

Ibid. οὐκ ἐκ τοῦ νῦν ὄντος εἰς τὸ μὴ ὄν, ἀλλ᾽ εἰς τὸ νῦν μὴ ὄν. „Et hunc locum laudat M. Anton. XI. 35. Ὄμφαξ, σταφυλή, σταφίς. πάντα μεταβολαί, οὐκ εἰς τὸ μὴ ὄν, ἀλλ᾽ εἰς τὸ νῦν μὴ ὄν." VPTON.

Verſ. 94. Οὐκέτι οὖν ἔσομαι; Οὐκ ἔσῃ· ἀλλ᾽ ἄλλο τι, οὗ νῦν ὁ κόσμος χρείαν ἔχει. Hæc eſt conſtans codicum omnium & editionum, quæ Vptonianam præceſſerunt, lectio; quam his verbis latinis recte Schegkius expreſſit: *Amplius non ero? Non eris quidem, ſed aliud quid eris, iſtud nimirum quo nunc indiget mundus.* Quæ ſententia convenit cum eo quod modo dixerat, *mortem eſſe mutationem ejus quod nunc eſt, non in id quod non eſt, ſed in id quod nunc non eſt.* Quam eamdem ſententiam uberius paulo expoſuit lib. III. c. 13, 15. ubi ſtatuit, in morte totum hominem in ea elementa, unde natus ortusque eſt, reſolvi; corpus in terram & aquam abire; animum, utpote aëreæ igneæque naturæ, aëri ignique rurſus miſceri. Confer quæ ibi adnotavimus: adde IV. 7, 15. Vnum eſt quod in verbis h. l. turbare nos aliquatenus poſſit; nempe, quod ait, οὗ νῦν ὁ κόσμος χρείαν ἔχει. Sed facile intelligitur, hoc νῦν jam dici de eo ipſo tempore de quo nunc agitur, ſcil. poſt mortem; ut οὗ νῦν ὁ κόσμος χρείαν ἔχει, idem valeat ac οὗ τότε ὁ κόσμος χρείαν ἕξει. Quæ ratio ſi non placet, in promtu eſt alia, quæ, ut expeditior, ſic & certior fortaſſe videbitur: ſcilicet, ut νῦν conſueta maxime notione accipiatur, ſed ut ἄλλο

τι οὖ dictum intelligatur pro ἄλλο τι τούτου οὗ νῦν &c. *diversum aliquid ab eo quo nunc opus habet mundus.* Sic enim ἄλλος cum genitivo valet *diversus ab illo;* cujus usus exempla passim observasse mihi videor, sed nunc non aliud occurrit, nisi illud apud Aristot. Magn. Moral. lib. I. cap. 34. T. II. p. 165. ed. Duval. ἄλλο τοῦ εἰρημένου, (vel, quod alii libri habent, τοῦ προκειμένου) *aliud quam de quo nunc agimus, diversum ab hoc.* Quod vero ait, *quo nunc opus habet mundus*, id quale sit intelligi videtur ex eodem, quem paulo ante citavimus, loco, collato cum M. Antonin. IV. 14 & 21. Scilicet, quemadmodum, quo nova idemtidem corpora hominum existere possint, opus est ut in sua elementa resolvantur ea, quæ adhuc fuerunt: sic, ex horum philosophorum ratione, ut novæ subinde animæ in vitam possint induci, opus est ut eæ, quæ adhuc in mundi theatro versatæ sunt, cedant his, & in magnum illum spiritum & in cœlestem ignem, e quo decerpuntur delibanturque animæ hominum, rursus infundantur eique misceantur. Hujusmodi vero sententiam quum in tali philosopho, qualem se aliàs Epictetus noster ostendit, minime ferendam putaret UPTONUS, sua auctoritate hic Editor verba supra scripta, particula οὐκ suo loco mota, & alio translata, in hunc modum mutavit: Οὐκέτι οὖν ἔσομαι; Ἔσῃ· ἀλλ' ἄλλο τι, οὗ νῦν ὁ κόσμος χρείαν οὐκ ἔχει. Quæ sic vertit: *Non amplius igitur ero? Eris, sed aliud quiddam, quo nunc mundus non indiget.* Ad eaque verba hæc adnotavit: „*Sic sane reponendum etiam sine codicum auctoritate censeo: nam sensus prorsus postulat.* Alii libri sic habent: οὐκ ἔσῃ, &c. ubi plane particula οὐκ ex loco suo deturbatur. Cæterum supra sæpe monui de voculis incuriâ librariorum transpositis. Nunc videamus Horatii locum, lib. II. Ode 19.

Te vidit insons Cerberus aureo
cornu decorum, leniter atterens
caudam; ET *recedentis trilingui*
ore pedes tetigitque crura.

Quanto melius hoc modo?

Te vidit insons Cerberus aureo
cornu decorum; ET *leniter atterens*
caudam, recedentis trilingui
ore pedes tetigitque crura."

Sic

Sic Vptonus; cui in legendo interpretandoque hoc loco ex parte quadam præiverat Wolfius, locum hunc fic convertens: *Ergo esse desinam? Non desines: sed aliud quiddam eris, quo nunc mundus indiget.* Neque debeo dissimulare, ante Wolfium jam eadem fere ratione legendum hunc locum cenfuisse doctum librarium, qui codicem noftrum pb. confcripfit. Is enim, cum in contextu quidem ab aliorum librorum fcriptura non discefsisset, inter lineas deinde poft verba οὐκ ἔσῃ, οὐδὲν fcripfit, quafi fic dixiffet Epictetus, οὐκ ἔσῃ οὐδέν. *Non eris nihil.* Iftam vero vocem οὐδὲν, non ex antiquo exemplari duxiffe hunc librarium, haud temere pronunciare poffe mihi videor, fed eo confilio adjeciffe, ut mitigaretur aliquatenus id, quod durum habere videbatur Epicteti fententia. Sufpicari vero etiam licet, vocem illam οὐδὲν non ab ipfo librario, fed ab alio fortaffe viro docto, qui hoc codice ufus eft, effe adjectam. Idem vero librarius, nefcio quo cafu, verba proxime præcedentia, οὐκέτι οὖν ἔσομαι, prorfus prætermifit.

Verf. 95. τίς τ' ἐστί. τίς τέ ἐστι pa. τίς ἔστι pc.

Ibid. τὴν αὐτοῦ χώραν ἐκπληρώσῃ. αὐτοῦ temere & contra librorum fidem ed. Lond. anon. & Vpt. Pro ἐκπληρώσῃ vero dat ἐκπληρώσει pc. quod non deterius, ac fortaffe verius. De phrafi, τὴν χώραν ἐκπληροῦν, conferre jubet Vptonus II. 4, 5. & IV. 1, 109.

Ibid. εὐτάκτως καὶ εὐπειθῶς τῷ Θεῷ. „Translatio eft a re militari. Xenoph. Cyr. Inft. lib. I. εὐτακτοτέρους καὶ εὐπειθεστέρους ποιεῖ." VPTON.

Verf. 96. γεννναῖος. γεναῖος ed. Vpt. operarum errore.

Verf. 97. Καλῶς σοι γένοιτο. „Vide III. 20, 19." VPTON. — Formula familiaris, quæ & ironice accipitur, ut I. 35, 30. & absque ironia. Sententia eft, *gratias tibi habeo, amo te, laudo te.*

Verf. 99. στρατιώτην ἢ στρατηγόν. „Noftro codice excepto & msto Par. habent omnes στρατιώτην. στρατηγὸν." VPTON. — Nempe temere in fuperioribus editt. omiffa erat particula ἢ, quam fcripti noftri libri omnes agnofcunt.

Ibid. ἐγχειρίσῃς. Perperam ἐγχειρήσῃς pac.

Ibid. μυριάκις ἀποθανοῦμαι. „Verba Socratis apud Platonem in Apol. p. 28 fq. edit. Steph." VPTON.

Verf. 101. οὐ σοὶ ἀπειθῶν ἔξειμι. Vulgo omnes ἀπελθὼν, edd. & msti. Sed WOLFIVM probavi, mo-

 nentem:

pentem: „Fortassis ἀπειθῶν." — Cui suffragatus est VPTONVS in Notis. „Recte: (inquit.) sic supra, νῦν σοὶ πειθόμενος ἀπέρχομαι." — Vide vs. 97. & conf. vs. 95. Neque enim græce dici puto ἀπελθεῖν τινι de servo qui a domino profugit, aut de milite signa deserente.

Ibid. σημαίνοντος τὸ ἀνακλητικόν. „Vide ad I. 29, 29." VPTON.

Vers. 102. οὐ ζητήσω ἄλλον ἢ ἐν ᾧ εἰμί. Ad ἄλλον intelligendum adparet τόπον. Sed haud satis scio, satisne sit intelligere, an adjici debuerit. Equidem ægre isto nomine careo; præsertim cum mox aliud sequatur nomen diserte expressum, ἢ ἄλλους ἀνθρώπους. Idem vocab. τόπος passim apud Polybium prætermissum a librariis nonnullis observavimus, ubi probatissimi & vetustissimi codices id agnoscebant, veluti II. 17, 8. III. 50, 3. sed & alibi apud eumdem nullus codex, quoad nos quidem compertum habemus, illud, ubi desiderari videbatur, agnoscit: sic III. 110, 2. & XVIII. 7, 3. ubi vide quæ adnotavimus.

Vers. 103. αὐτὸν πρὸς αὐτόν. Sic nunc edd. omnes cum pb. Poteras vero & πρὸς αὑτὸν scribere cum pa. Vtrumque spiritum habet pc.

Ibid. μή τι ἔχεις μοι. Perperam ἔχῃς pbc. Intellige: *Sic quisque ex amico suo quærere debet.*

Ibid. καὶ πάλιν ἄλλῳ ἐλθεῖν καὶ ἄλλῳ. „Fortasse προσελθεῖν." WOLFIVS. — Quod si hoc dicere voluit Epictetus, *alium atque alium accedere debet;* oportebat utique, puto, προσελθεῖν vel συνελθεῖν, nec enim simplex verbum ἔρχεσθαί τινι græce ita usurpari videtur. Sed vide ne sub istis verbis aliud quid lateat: vix enim credo, hoc præcipere voluisse philosophum nostrum, *ab alio homine ad alium esse discurrendum;* etenim, *cum omnibus deliberare,* in vitio ponit, cum alibi, tum III. 26, 20. Nihil juvat quod pc. habet καὶ πάλιν ἄλλως ἐλθεῖν καὶ ἄλλῳ, nisi in illo ἄλλως ἐλθεῖν latet ipsum ἄλλῳ συνελθεῖν. Polybio frequentata phrasis, συνελθεῖν τινι εἰς λόγον. Suspicatus vero equidem eram ἄλλῳ ἐπελθεῖν καὶ ἄλλῳ, vel potius ἄλλο ἐπελθεῖν καὶ ἄλλο, quod idem valeret ac ἐπιέναι & διελθεῖν, *alia atque alia* (quæ ad hoc argumentum spectant) *percurrere; percensere, animo repetere;* scilicet, ut mox ait, *mori nos posse, peregrinari, patria ejici, in vincula conjici,* & similia. cf. IV. 1, 128. Sed nihil definio.

Vers.

Verf. 104. πρῶτον' ἐπικουφίσει σε. „Notanda eft divifio. 1. ὅτι οὐκ ἀπροσδόκητον. 2. εἶτα ἂν ἐπιστρέψῃ. 3. εἶτα τὸ κυριώτατον. 4. εἶθ' ὅταν σε. 5. εἶτ' ἀντὶ τῶν ἄλλων." VPTON.

Ibid. ὅτι οὐκ ἀπροσδόκητον. „Aeneas apud Virgil.

— — — *Non ulla laborum,*

ô virgo, nova mihi facies inopinave furgit.

Omnia præcepi, atque animo mecum ante peregi.

Vide Cicer. Tufc. Disp. lib. III. c. 13 fq. & lib. IV. c. 17." VPTON.

Ibid. Ἤιδειν θνητὸν γεγεννηκώς. „Seneca de Confol. ad Polyb. cap. 30. *Quanto ille juftior, qui nuntiatâ filii morte, dignam magno viro vocem emifit? Ego cum genui, tum moriturum fcivi.* Vide Cicer. Tufc. Disp. III. 13. Diogen. Laërt. in vita Anaxag. fect. 13. & in vita Xenoph. f. 55." VPTON.

Verf. 105. εἰς Φυλακὴν ἀπόταυτος ὤν. Vide, ne ἀπακτὸς fit legendum. Sane ἀπάγειν εἰς Φυλακὴν dicunt græci, *ducere in vincula*, non ἀποτάσσειν.

Verf. 106. ἂν ἐπιστραφῇς κατὰ σαυτόν. Prætuli hoc, quod dedit nofter cod. pb. ad quem accedit pa. in quo corrupte quidem ἐπιστρέφῃ fcribitur. Vulgo ἐπιστρέψῃ edd. quod habet nofter pc. & ferri poterat, in aor. 1. med. fed ufitatius in hoc verbo paffivum aut etiam activum. Vertit autem Vpt. cum Wolf. *fi ad te ipfum converfus fueris;* quod nolim damnare:. placuit tamen, *fi circa te circumfpexeris. Ad fe ipfum* vel *in fe ipfum fe convertere*, eft ἐπιστρέφεσθαι (vel ἐπιστρέφειν) ἐφ' ἑαυτόν.

Verf. 107. ἡ πόλις. „Vide ad II. 5, 26." VPTON.

Ibid. Δὸς οὖν αὐτό· δεῖ γάρ με ἀεὶ τῷ νόμῳ πείθεσθαι. Quænam fit h. l. vis illorum verborum, δὸς οὖν αὐτὸ, *da igitur illud*, haud fatis equidem video. An αὐτῷ legendum? quod in pb. ftatim fcriptum fuerat, ac deinde in αὐτὸ mutatum; nifi, vice verfa, αὐτὸ primum fuit, (nec enim admodum discernere potui) idque in αὐτῷ dein mutatum. Sed nec hoc facit fatis: manet enim ea difficultas, quod ad quæftiónem præcedentem, τίς δ' αὐτὸ ἐπιπέπομφεν; *quis illud immifit?* parum commode refertur hoc, δὸς οὖν αὐτὸ, *da igitur*, vel *concede illud;* quod bene haberet, fi præceffiffet quæftio, τίς δ' αὐτὸ ἀπῄτησεν; *quis illud a te repetiit?*

Verſ. 108. *τοῦτο γὰρ οὐκ ἐπὶ σοί.* „Vide Arriani fragmentum apud A. Gellium, lib. XIX. c. 1." VPTON.

Ibid. *ἀναμάχου τῷ λόγῳ.* „*ἀντιμάχου.*" MEIBOMIVS. — „Schegkius, *ratione eam* (phantaſiam) *expugna.* Wolfius, *ratione pugnam redintegra.* Sed pro *ἀναμάχου* magis placet *ἀντιμάχου*, *oppugna viſum ratione.*" VPTON. — At *ἀντιμάχου τῷ λόγῳ* ſonaret *repugna rationi;* quemadmodum *ἀντέχειν τῇ φαντασίᾳ* III. 2, 8. eſt *repugnare viſis.* Nec vero ſolicitandum videtur vulgatum: eſt enim *ἀναμάχεσθαι* non ſolum *inſtaurare pugnam,* ſed & (adjecto aut etiam ſubintellecto vocabulo *ἧτ[τ]α*) *reparare cladem acceptam.*

Ibid. *μηδὲ προάγειν ἐπὶ τὰ ἑξῆς.* „Vide II. 18, 25." VPTON.

Verſ. 109. *ὅσαι διαχύσεις.* Corrupte *διχύσεις* ed. Ven. & Baſ. quod corrigendum monuit Wolf. & correxerunt poſteriores editores. Et verum habent ed. Salm. atque codices noſtri cum cod. Vpt. Familiare Stoicis vocabulum *διάχυσις*, pro *voluptate, oblectatione, lætitia.*

Ibid. *ἀλλ' ἐκεῖ τέτασο, ὅπως δεῖ τὸν ἐν Γυάροις διάγοντα, ἐν Γυάροις ἐῤῥωμένως διάγειν.* Wolfius ita hæc converterat: *ſed illic ita attentus atque affectus eſto, ut eum decet qui in Gyaris vivit. Gyaris fortiter vivendum eſt.* Quam verſionem Vptonus non modo retinuit, ſed ad eam etiam in Græco diſtinctionem orationis adcommodavit, poſt *διάγοντα* punctum ponens, & ab *Ἐν Γυάροις ἐῤῥωμ.* novam ſententiam incipiens. In Notis vero jungere hæc cum præcedentibus, ut erant juncta in ſuperioribus editt. & msstis, juſſit, hac adjecta verſione: *Sed illic animum intende, quomodo oporteat in Gyaris viventem, in Gyaris fortiter vivere.* Qua in verſione verbum *διάγειν*, quod in fine eſt, a verbo *δεῖ* pendere facit interpres; quaſi hæc eſſet conſtructio, *ἐκεῖ τέτασο, ὅπως δεῖ — — ἐῤῥωμένως διάγειν.* Mihi vero naturalis ordo orationis hic eſſe videbatur, *ἐκεῖ τέτασο, ἐῤῥωμένως διάγειν ἐν Γυάροις, ὅπως δεῖ τὸν ἐν Γυάροις διάγοντα*, nempe *διάγειν*, vel *τετάσθαι.* Et adverbium quidem *ἐκεῖ* dupliciter intelligi poteſt: ſive ut *ibi* ſignificet, nempe *in Gyaris;* ſive ut pro *ἐκεῖσε* ſit poſitum, quemadmodum vſ. 113. *ἐκεῖ πέμπει, eo mittit.* III. 26, 5. *οὐ θέλεις ἐκεῖ βλέπειν.* Quæ poſterior ratio hic locum obtinere videtur, ut *ἐκεῖ τέτασο* valeat *eo ſis intentus*, atque idem ſonet ac *ἐπὶ τοῦτο* vel

vel πρὸς τοῦτο τέτασο, nempe τὸ ἐῤῥωμένως ἀιάγειν. Cæterum parum ad rem facit, quod τέτασό σοι hoc loco pc. habet, pro nudo τέτασο, quod rectius dant alii omnes.

Ibid. κἂν. Perperam οὐκ ἂν pc.

Ibid. περὶ μόνης τῆς ἐκεῖ μελέτα. Sic jam correxeram, cum eodem modo fcriptum in pc. inveni. Vulgo alii μονῆς, incommode atque frigide.

Verf. 110. διαχύσεων. Perperam διασχύσεων ed. Ven. Conf. vf. 108.

Ibid. ἐκείνην ἀνῆκαγε. „Vide II. 18, 25. III. 16, 13." VPTON.

Verf. 111. αὐτὸν αὐτῷ. Sic Lond. anon. & Vpt. cum noftro pb. αὐτῷ edd. vett. Vterque fpiritus notatus in pac.

Ibid. Νῦν ἅ ἂν οἱ ἄλλοι. „Repofui ἅ ex noftro codice, ipfo fenfu poftulante." VPTON. — Scilicet nude vulgo νῦν ἂν legebatur. In ἅ ἂν confentit nofter pb.

Ibid. σεμνολογῶσι καὶ παραδοξολογεῖν δοκῶσι. σεμνολογοῦσι καὶ παραδοξολογοῦσι pc. & in ora ejusdem cod. γρ. παραδοξολογεῖν δοκοῦσι.

Verf. 112. προάγειν με μάρτυρα. „Vide I. 29, 47. IV. 8, 32." VPTON. προάγειν ἀνθρώποις μάρτυρα pb. & caret με.

Ibid. τῶν ἀπροαιρέτων. Sufpicatus eram τῶν προαιρέτων καὶ ἀπροαιρέτων. Sed tacent libri.

Verf. 113. εἰς Γύαρα πέμπει. ἀποστέλλει pc.

Ibid. ὅς γε οὐδὲ τῶν μικροτάτων τινὸς ἀμελεῖ. „Vide I. 12, 2. II. 14, 11. III. 26, 28." VPTON.

Ibid. μάρτυρι πρὸς τοὺς ἄλλους χρώμενος. μάρτυσι edd. vett. cum pa. μάρτυρι ex conject. correxit editor Cantab. idque tenuere fequentes: recte, & fic dant noftri codd. pbc. cf. vf. præc.

Verf. 115. τοῦ ἐπιῤῥωννύντος. „Nam per fe rectum effe oportet, alienæ non indigum opis. Vide ad I. 18, 20." VPTON. ἐπιῤῥωννῦντος circumflexo accentu fcribit nofter pc.

Verf. 116. Φαγεῖν. In cod. pb. inter lineas notatur γρ. Φυγεῖν.

Ibid. πρὸς ἀλυπίαν. „Hæc verba, πρὸς ἀλυπίαν, in contextum recepi auctoritate noftri codicis." VPTON. — Adfumentum iftud, quo carere poteramus, ignorant noftri libri cum fuperioribus editis.

Verf. 117. Καισαριανοί. „Vide ad I. 19, 19." VPTON.

Ibid. ἢ ὀρδινατίων δήξεταί σε. „Ὀρδινατίων, vox latina. Sueton. in Neronis vita c. 40. *Spoponderunt tamen quidam destituto ei* Ordinationem *Orientis.*" VPTON. — At apud Sueton. alii codices *dominationem* habent, quod placuit Casaubono, & in contextum receptum eft ab Ernefto. Sin ibi vel maxime *Ordinationem* cum Gronovio tuearis, nihil tamen ea vox magnopere ad illuftrandum hunc Epicteti locum, aut ad vindicandam fcripturæ integritatem conferre videtur. Non enim abfolute ibi vocab. *ordinatio* ponitur, fed *ordinatio orientis* eodem modo dicitur, quo *ordinare provinciam* dicimus. Ducangius in Gloffar. Græc. in voc. Ὀρδινατίων, poftquam hunc Arriani locum citavit, alia duo ex Mauritio adjicit, Strat. I. 5. & XII. 9. ubi idem occurrit vocabulum; fed id ibi *centuriationem* militum & *distributionem per ordines*, i. e. per manipulos, fignificat, quod nihil huc facit. „Forte ὀρδιναρίων" — adnotavit Meibomius; quo fenfu, nefcio. Equidem ὀρδινάριος fufpicatus eram; quo de vocab. vide quæ collegit idem Du Cange. Poffit fortaffe etiam ὀρδινατίων, *ordinatio*, effe *nominatio ad officia quædam aulica.* Sed nihil definire aufim. Nihil juvant libri. δήξεταί σε, *mordebit te*, i. e. invidiam tuam excitabit.

Ibid. ἢ οἱ ἐπιθύοντες ἐν τῷ Καπιτωλίῳ ἐπὶ τοῖς ὀπτικίοις. „Si ὀπτικίοις recte fcriptum eft, pro *aufpiciis* poni videtur. Ego hanc vocem antehac nunquam legi, vel usquam reperire potui. Quid vero, fi ἐπὶ τοῖς ὀΦφικίοις, *propter officia.* Sic enim Græci recentiores nomina Romana fcribere folent. Extat libellus in Fuggerana Bibliotheca, cui titulus eft, Ὀφφίκια τοῦ παλατίου." WOLFIVS. — „*Propter officia.* Sic ἐπὶ τοῖς ὀπτικίοις vel ὀφφικίοις reddendum. Inde *Officiorum Principes*, apud Jul. Capitolin. in Marco c. 8. *Et Verum quidem Marcus Capuam usque profecutus*, — — — *additis* officiorum *omnium Principibus.* Singula officia Palatina fuos principes habebant. Deferebant autem Imperatores officia, miffis traditione codicillis, uti Arrianus fupra, III. 7, 30. Καῖσάρ μοι κοδίκελλον ἔγραψε. Nifi tamen fcribendum ἐπὶ τοῖς Ὀψικίοις. Carol. du Frefne Gloff. Ὀψίκιον, *Obfequium.* Conftantinus in libello περὶ Θεμάτων· Ὀψίκιον ῥωμαϊστὶ λέγεται, ὅπερ σημαίνει τῶν Ἑλλήνων φωνῇ τοὺς προπορευομένους ἔμπροσθεν τοῦ βασιλέως ἐπὶ εὐταξίᾳ καὶ τιμῇ. Obfequium, *Romana vox*, *Græce*

Græce significat anteambulones Imperatoris, ordinis ac honoris ergo. Corippus lib. I.

— — *Itur in arcem*
obsequio *comitante patrum.*

Capitolinus p. 57. *Qui cum de castris ad* Obsequium *principis convenissent.* Vbi Casaubonus: Satellitium principis vocabant *obsequium;* quam vocem Græci quoque suam fecerunt: sic accipe τὰ ὀψίκια apud Arrianum." VPTON. — At non propter *obsequia* quis, sacra facit; sed propter *officium* sibi delegatum; quo pertinet quod IV. 4, 46 sq. ait: *quod si quotidie in virtutis via proficere intelligis,* πόσῳ μείζων αἰτία θυσίας ἢ ὑπατεία ἢ ἐπαρχία. Quare præferenda videtur hæc interpretatio: &, sermonem esse de *muneribus* vel *honoribus* quibusdam, intelligitur ex eo quod his opponitur, τὴν τηλικαύτην ἀρχὴν παρὰ τοῦ Διὸς εἰληφότα. Poterat vero varie atque varie detorqueri latinum illud vocabulum a Græcis, ac deinde rursus a librariis. Libri vero nostri nihil mutant.

CAPVT XXV.

Vers. 1. τίνων δ' οὔ· καὶ πῶς ἐφ' οἷς μὲν *&c.* Sic utique distinguenda fuit oratio, quo modo etiam in pb. factum video. Perperam & importune vulgo, τίνων δ' οὐ, καὶ πῶς· ἐφ' οἷς μὲν &c. Pro τίνων μὲν ἐκράτησας, habet τίνος pc. sed idem mox deinde in τίνων consentit. De re, ad illud πῶς ἐφ' οἷς μὲν εὐφραίνῃ *&c.* conf. Enchir. c. 34.

Vers. 2. καὶ πληγὰς ληπτέον. „Vide ad III. 15, 4." VPTON.

Vers. 3. Οὐ γὰρ ὑπὲρ πάλης καὶ παγκρατίου *&c.* Ad hunc locum credo respexisse M. Anton. lib. XI. f. 38. Οὐ περὶ τοῦ τυχόντος οὖν, ἔφη, ἐστὶν ὁ ἀγὼν, ἀλλὰ περὶ τοῦ μαίνεσθαι ἢ μή. *Non est itaque de re vulgari, inquit* Epictetus, *certamen; sed de eo, utrum insaniamus, nec ne.* Conf. II. 18, 21." VPTON.

Ibid. ὀλίγου εἶναι. Temere ὀλίγα εἶναι ed. Gen. & Col.

Ibid. ὑπὲρ αὐτῆς εὐτυχίας. Nil variant libri; sed debebant, puto, ὑπὲρ αὐτῆς τῆς εὐτυχίας.

Vers. 4. Τί οὖν; *Quid igitur?* Idem valet ac Latinorum *Quidquod.*

Ibid. ἀπαυδήσωμεν. „Vide M. Anton. VI. 29. Theocrit. Idyll. 23. de Amyco a Polluce victo, νεῖκος ἀπαυδῶν." VPTON.

Ibid. οὐδὲ δεῖ περιμεῖναι τετραετίαν ἄλλην. „Singulis quadrienniis Olympia celebrabantur; uti ex hoc Arriani loco patet. Vide Joseph. Scal. de Emend. Temp. lib. I. p. 43. Et Pet. Fabr. Agonist. lib. III. c. 23." VPTON. — Vide Spicileg. nostrum Reliquiarum ex Polyb. lib. VI. Tom. V. p. 31. Et Polyb. IX. 1, 1.

Ibid. ὅμοιος εἶ. Sic recte mssti, ut correctum in posterioribus editionibus. Perperam ὅμοιοι. εἶ ed. Ven. puncto interposito. ὅμοιος εἰ ed. Bas.

Vers. 5. ὑπὸ ἔθους τοῦ αὐτοῦ, id est, ὑπὸ ἔθους τοῦ ποιεῖν τὸ αὐτό.

Ibid. ὡς κακὸς ἀθλητής. καλὸς scripti libri, & omnes ante nos editi. Sed κακὸς legendum jam olim monuerunt Wolf. & Meibom. Et: „Recte κακὸς, (inquit VPTONVS) nisi καλὸς ironice accipiendum." — Ego vero, ironiæ non esse hic locum existimans, haud cunctanter κακὸς recipiendum putavi. Nimis sæpe ista vocabula temere inter se permutata sunt a librariis, quam ut dubitare editor debeat, vel absque librorum auctoritate verum reponere. Vide ad I. 22, 7. I. 27, 7. III. 14, 1. IV. 1, 28.

Ibid. νικώμενος τὴν περίοδον. Temere νικόμενος ed. Ven. & Bas. quod corrigendum monuit Wolf. & in verum consentiunt nostri libri. conf. IV. 4, 30. — „Περίοδον νικᾶν quid sit, docet Festus. *In Gymnicis certaminibus* Perihodon vicisse *dicitur, qui Pythia, Isthmia, Nemea, Olympia vicit, a circuitu illorum spectaculorum.* Hinc Athleta ille, qui quatuor certaminum orbem implevit, & περίοδον fecit, appellabatur Περιοδινίκης, [Περιοδονίκης,] vel Περιοδευτής. Vide Gruteri Inscript. p. CCCXIII. Vtitur hac loquendi forma Athenæus [lib. X. p. 415.] de Herodoro Megarensi: ἐνίκησε δὲ τὴν περίοδον δεκάκις, *decies omnia certamina obivit, & victor evasit.*" VPTON. — De eodem Herodoro Pollux, IV. 89. Ἑπτακαίδεκα περιόδους ἀνείλετο στεφανιτῶν ἀγώνων. De Theagene Thasio Plutarch. in Polit. Præcept. Οὐ μόνον περίοδον νενικηκώς, ἀλλὰ καὶ πολλοὺς ἀγῶνας, οὐ παγκρατίῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ πυγμῇ καὶ δολίχῳ.

Ibid. ὅμοιος τοῖς ἀποφυγοῦσιν ὄρτυξιν. „*Similis effugientibus coturnicibus.* Ortygos seu coturnicis hanc naturam

turam scribunt esse, ut, dum se in speculo a venatore objecto spectare gestit, suique imaginem appetit, in prætensa incidat retia, capiaturque. Quod si effugiat, & non decipiatur hac imagine, extra periculum esse. Idem nobis, oblatis phantasiis, faciendum, ut ad se mens conversa, peccati occasionem & laqueum effugiat. Historiam hujus animalis reperies apud Athenæum lib. IX. Deipnosoph." SCHEGKIVS. — Vptonus, hanc Schegkii observationem adferens, nihil adnotationis adjecit. At eam sane nihil quidquam ad rem pertinere, quæ hic agitur, satis adparet. Immo vero ad illud coturnicum ludicrum atque certamen respici videtur, cujus Pollux meminit lib. IX. sect. 109. quo in certamine quæ coturnix patiens ferebat digito hominis percuti, & pennas nonnullas sibi e capite evelli, ea victrix habebatur; quæ vero id non pateretur, atque aufugeret, ea victa censebatur. Quemadmodum igitur coturnix, eo modo victa, læta est se evasisse, ac veluti sibi gratulans discurrit; sic facit homo levis, quem nunc Epictetus describit, qui, cum tentationibus succubuit, non solum innoxiam eam cladem reputat, sed etiam ea lætatur & subinde gloriatur.

Vers. 6. ἡτ]ήθην. Sic primus recte edidit Cantabrigiensis, ut habent nostri mssti. Temere ἡτ]ήσθην edd. vett.

Vers. 8. τὴν ἕξιν. τὴν ὄρεξιν codex Vpt. & noster pc. Minus recte. conf. II. 18, 5.

Ibid. τὰ οἰκεῖα ἔργα. Temere, & invitis nostris msstis, οἰκία ed. Ven. & Bas. quod corrigendum recte monuerat Wolfius.

Vers. 10 & 11. πότε γὰρ εἰθίσθης φεύγειν τὸ κακῶς ἐνεργῆσαι. *Quando enim adsuevisti fugere male facta?* Nempe, si tu adsuevisses fugere atque horrere male facta, moerore te adfectum sentires tum, cum tibi accidit ut succumbas: nunc, quoniam id non adsuevisti, jucunda magis tibi, quam molesta, est peccatorum memoria. *Itaque* (sic pergit Philosophus vs. 11.) *dolores tentationum utiles sunt, sive volentibus nobis, sive nolentibus.* Id est: Quoniam, sicut tu, sic plerique homines, a veri boni sensu atque amore ita defciverant, ut ne doleant quidem cum peccasse se intelligunt, utile est & benigno fit consilio, ut alios subinde hominibus dolores infligat Deus, quibus doloribus a

peccatis

peccatis eos retinere retrahereque ſtudet. Hos dolores Epictetus (ſi modo vera ſcriptura eſt, in qua quidem nil variant libri) vocat τοὺς πόνους τῶν πειρατηρίων, parum aliâs uſitato vocabulo; quod, videndum, ſitne e medicorum ſchola petitum, denotetque proprie *experimenta*, *tentamina*, quibus ægrum ſanare ſtudet medicus; nam, ſicut medicus, ſanandi ægroti conſilio, uſtiones, ſectiones, aliaque moleſta adhibet remedia, ſic Deus hominem, rerum externarum illecebris captum, & ad prava ruentem, non modo earumdem rerum quibus delectatur fruſtratione, ſed & variis caſtigationibus corporisque doloribus ad ſanam mentem reducere ſtudet; ut ait Simplicius in Enchir. c. 13. p. 86 ſqq. Quidquid ſit, quod iſto nomine maxime deſignatum voluit Epictetus, ſive quod in transſcribendis verbis ejus turbarunt librarii; ea fere, quam dixi, ſententia ineſſe viſa eſt huic loco, quem partim aliter tractarunt interpretes, partim leviter tetigerunt. Pro εἰθίσθης, quod *vſ.* 10. poſui, ἠθίσθης ante Vpt. editum erat, & ſic habet noſter codex pc. Id autem ex εἰθίσθης corruptum eſſe, facile adparebat. Sed ἠθίσθην eſt in pa. & εἰθίσθην in pb. quod ipſum & Vptoni codex dabat, & in contextum recepit Vptonus, & in verſione ſic expreſſit, *quando unquam aſſueui male facta averſari?* Tum ad verba τῶν πειρατηρίων *verſ.* 11. notaverat SHAFTESBVRIENSIS: „Forte τῶν ἁμαρτημάτων." — VPTONVS vero: „Verba iſta, [*verſ.* 10.] Ἀλλ' οὐχ ὅμοιον — — ad ἐνεργῆσαι, ſunt verba adverſarii, affirmantis ſe conſtantem eſſe in vitiis. Ecquis adeo ibi dolor, ecquæ poena? Agnoſcit Epictetus, Quanto conſtantiorem in vitiis, tanto levius miſerum eſſe; eaque de cauſſa οἱ πόνοι (inquit) τῶν πειρατηρίων (cave mutes πειρατηρίων) ὠφέλιμοι." — Quosnam intellexerit τοὺς πόνους τῶν πειρατηρίων, non declaravit vir doctus. Suſpicari licebat, ſic dici fortaſſe *labores & moleſtias, quibus vires hominum veluti tentat & experitur Deus, eosque probat & exercet;* quo de genere idem Simplicius ibid. p. 89 ſqq. non minus præclare diſputavit. Sic videri poſſit ex Athletica Græcorum ductum vocabulum, τὰ πειρατήρια. Sed in hanc partem ſi accipias, alia quædam connexio, quam quæ ſupra a nobis explicata eſt, horum verborum cum proxime præcedentibus fuerit quærenda.

CAPVT

CAPUT XXVI.

Verf. 1. ἀγεννέστερος. Sic fcripfi cum noftris pbc. quam fcripturam aliàs & in hoc vocab. & in cognato ἀγέννεια fequi confueverunt editores. Vulgo h. l. ἀγενέστ. cum pa.

Ibid. πεποιθότες. „Sic nofter cod. & editio Salmant. Male cod. Ven. & Baf. πεπονθότες." VPTON. — πεποιθότες noftri omnes, idque jam Wolfius expreſſerat, *quibus agris freti.* In græcum context. primus recepit editor Cantab.

Ibid. ἢ καὶ διὰ θαλάττης. Tenui fcripturam, quam fuo e codice VPTONVS edidit; quamquam idem editor in Notis monuerit: „Sed potius fcribe, διὰ γῆς ἢ διὰ θαλ." — ἢ καὶ θαλάττης dabant fuperiores edd. cum noftro pa. Nude ἢ θαλάττης pbc.

Ibid. διατρέφεσθαι. Temere ab hoc aberrarunt Vptoni operæ, διατρέφασθαι ponentes; quod ne ex διατρέψασθαι corruptum fufpiceris. De errore monuit ipfe editor in Notis.

Verf. 2. μή σοι λίπῃ. λείπῃ pc.

Verf. 3. τοῦτο οὖν οὐ πολλάκις αὐτὸς εἶπες πρὸς τοὺς ἑταίρους. „Sic nofter codex. Alii hoc modo: τοῦτον οὖν οὐ πολλάκις δ' αὐτὸς εἶπες πρὸς τοὺς ἑτέρους; Eft autem τοῦτο Meibomii lectio, atque ita Wolfius in verfione." VPTON. — In τοῦτον cum fuperioribus edd. confentiunt noftri codices: quod fi ab Arriani manu eft, oportet in fequentibus verbis nonnihil interciddiffe. Particulam δ', ut Vptoni codex, fic ignorat nofter pb. In ἑταίρους confentiunt noftri omnes.

Ibid. πολλὰ δ' ἀνέγνως. E fuperioribus repete animo negantem particulam.

Ibid. πρός γε τὸ ἀποθανεῖν. Caret γε pb. πρός τε habet pa. quod ex πρός γε corruptum; quam particulam cum editis agnofcit pc. atque, ut videtur, Vptoni etiam codex.

Verf. 4. μή τι καὶ Exfpectaveram μή τι γάρ. Sed nil mutant libri.

Ibid. ἀλλαχοῦ που. Caret που pb.

Verf. 6. ἐσχατόγηρων. ἐσχατόγηρον pa.

Ibid. ἐγγὺς ἤκουσι τοῦ. Sic fcripfi cum pbc. Vulgo ἐγγ. ἤκ. τῷ edd. minus commode, quamquam ferri utcumque poterat: fed fortaffe hoc ex conjectura eft primi

mi editoris, in cujus exemplari fortaſſe corrupte τὸ ſcriptum erat, ut in noſtro pa. Conf. ad II. 17, 40.

Verſ. 7. * οὐ γράφειν; „Verbum δύνασαι aut omiſſum, aut ſubintelligendum." WOLFIVS. — „Forſan addendum δύνασαι, & mox ἀλλὰ αἰσχρὸν &c. reſpondet auditor." MEIBOMIVS. — *Aſteriſcum* equidem, qui lacunam indicaret, adjeci. Fortaſſe propius etiam ad veterem ſcripturam fuiſſem acceſſurus, ſi ita edidiſſem: οὐ * δύνασαι; οὐ γράφειν; Nempe, ante οὐ γράφειν ſuſpicor tria ad minimum verba excidiſſe, quorum medium infinitivus erat, ſicut γράφειν, παιδαγωγεῖν, φυλάττειν; primam autem phraſin a feſtinante librario, ob ſimilitudinem verborum δύνασθαι (in quod exit præcedens oratio) & δύνασαι, eſſe prætermiſſam. Supple, οὐ ἐργάζεσθαί τι δύνασαι; aut aliquid ſimile. conf. vſ. 23. & vſ. 25.

Ibid. Τὸ νῦν. Vna voce, τονῦν, pb. commode.

Verſ. 8. οὐ σὺ αἴτιος. οὐ σὺ δὲ αἴτιος pc.

Ibid. ὁ ἄλλως ἀπήντηκέ σοι. Perperam ὁ ἄλλος pab. In ἄλλως cum editis recte conſentit pc. „ἄλλως, *fortuito.*" VPTON. — In verſione, *temere*, poſuerat idem editor cum Wolfio. Proprie vero eſt *alia ex cauſſa*, 'ut I. 8, 12 & 14. quod h. l. idem valet ac *extrinſecus, citra tuam culpam.* Schegkius, *alia ratione;* haud ita male. Conf. not. ad I. 8, 12. & conſule Indicem.

Ibid. ἄλλους δὲ κληρονόμους ἀπέλιπον. Ante hæc verba, vide, ne exciderint iſta, ἢ πλουσίοι μὲν.

Ibid. οὐκ ἐπαρκοῦσιν οὐδὲν, σοὶ ταῦτα αἰσχρά ἐστι; Olim ſic hæc edebantur: οὐκ ἐπαρκῶσιν, οὐδὲν σοι ταῦτα αἰσχρά ἐστι. conſentientibus quoad diſtinctionem quidem orationis noſtris msstis. Vbi MEIBOMIVS: (nam Meibomii ea adnotatio eſt, quam Salmaſio auctori Vptonus tribuit.) „Videtur hic abundare τὸ οὐδὲν, ut ſit σοὶ ταῦτα αἰσχρά ἐστι, id eſt, φαίνεται αἰσχρά." — Perſpecte vero COMES SHAFTESBVR. monuit, οὐδὲν ad ſuperiora referendum, & totam phraſin interrogative accipiendam. Et recte interrogandi ſignum poſt αἰσχρά ἐστι poſuit Vptonus; comma vero ante οὐδὲν reliquit, quod ego poſt hanc vocem rejeci, ut οὐδὲν cum ſuperioribus jungeretur. Pari modo duplicem negationem pro ſimplici habes III. 24, 64. οὐκ ἐφίλει οὐδένα. Recte porro idem Vptonus, pro ἐπαρκῶσιν, ſuo e codice ἐπαρκοῦσιν recepit, cui adſentiuntur noſtri pbc.

Verſ.

Verſ. 9. ὅτι τὸ αἰσχρὸν ψεκτὸν, τὸ δὲ ψεκτὸν ἄξιόν ἐστι τοῦ ψέγεσθαι. Sic ed. Ven. & Baſ. conſentientibus tribus noſtris codicibus. Tria verba τὸ δὲ ψεκτὸν temere omiſſa ſunt in ed. Gen. Col. Cant. & Lond. anon. Quare SALMASIVS, cum editione Genev. uteretur, neque aliam conſuleret, quatuor etiam ſequentia verba, ἄξιόν ἐστι τοῦ ψέγεσθαι, delenda cenſuit. „Hæc enim ex gloſſa ſunt, inquit; ſcil. ψεκτὸν eſt ἄξιον τοῦ ψέγεσθαι." — Vptonus, tria verba, in ſuperioribus editionibus omiſſa, reſtituens, proxime ante illa verbum ἐστὶ ſuo e codice inſeruit, hoc modo ὅτι τὸ αἰσχρὸν ψεκτὸν ἐστι, τὸ δὲ ψεκτὸν &c. Quo verbo equidem hoc loco melius carere nos poſſe putavi cum noſtris msstis.

Ibid. τίνα ἐπὶ τῷ &c. Suſpicari licebat, τίνα δ' ἐπὶ, vel τίνα οὖν ἐπί. Sed conjunctionem ignorant libri.

Verſ. 10. τὰ μὴ διδόμενα. δεδομένα pb. ſed id a recentiori manu; olim ſic fuerat, διδομένα.

Verſ. 12. μὴ κλέψῃ. Temere μὴ κλέψε ſola ed. Gen.

Verſ. 13. ὀνόματι μόνῳ. μόνον pbc. minime male; in pc. vero ſuperne indicatur altera ſcriptura μόνῳ.

Ibid. ἄχρηστα ἐπιδείξας τοῖς ἀναλαμβάνουσιν. „Vide III. 24, 81." VPTON. — τοῖς λαμβαν. pc. perperam.

Ibid. ἐθεράπευσας. Temere ἐθεράπευσα ed. Gen. & Col.

Ibid. τινὰ τῶν Φαντασιῶν διαβασάνισας. „Vide II. 19, 6." VPTON.

Ibid. τί μοι τὸ λοιπόν ἐστι; Suſpicari λεῖπον poſſis, ut IV. 6, 14. & II. 19, 30. ubi vide not. Sed commode ferri vulgatum poteſt, *quid mihi ſupereſt*, ſcil. *faciendum*. Sic III. 2, 16. τί μοι λοιπόν; ubi tamen hoc intereſt, quod ibi absque articulo ponitur λοιπὸν, hoc loco cum articulo.

Verſ. 14. περὶ τὸν τελευταῖον κατεγίνου τόπον. „De tribus in Philoſophia locis, vide ſupra cap. 2. hujus libri." VPTON.

Ibid. ἵν' ἀμετάπτωτα σχῇς τίνα; Interpungunt vulgo orationem poſt σχῇς edd. & mssti noſtri. Parum intereſt, ſed paulo commodius fore mihi viſum erat, ſi tollerem diſtinctionem.

Ibid. ἀγέννειαν. ἀγένειαν hoc loco pbc.

Verſ.

Verf. 15. Οὐκ ἔδει προσκτήσασθαι πρῶτον ἐκ τοῦ λόγου. „Aut τοῦτ' ἔδει, aut οὐκ ἔδει τοῦτο προσκτήσασθαι." WOLFIVS. — „Forte τί." COM. SHAFTESBVR. — „Quid fi igitur, οὐκ ἔδει τὶ προσκτήσασθαι ἐκ τοῦ λόγου, εἶτα τούτῳ περιποιεῖν τὴν ἀσφάλειαν; *Non oportebat aliquid ex ratione comparare, deinde huic acquirere fecuritatem?*" VPTON. — Nil opus effe putavi adjecto pronomine τι, quod fatis fuerit mente intellexiffe. Vide fimillimae ellipfeos exempla a Gronovio collecta ad Polyb. I. 42, 9.

Ibid. εἶτα τούτῳ περιποιεῖν τὴν ἀσφάλειαν. *Dein huic paranda erat firmitas.* Refertur τούτῳ ad pronomen τὶ, fubintelligendum in fuperioribus verbis. Pro τούτῳ eft τούτων in pb.

Ibid. τίνα πώποτ' εἶδες θριγκὸν περιοικοδομοῦντα &c. „Anglice: *Whom didſt thou ever behold building round Battlements, without placing them upon ſome Wall?* Nofter codex pro πώποτ' habet ποτ'. Lege, τίνα ποτ' εἶδες &c." VPTON. — Etiam nofter pb. τίνα ποτ' praefert. Nec tamen idcirco ablegandam vulgatam putavi. De vocab. θριγκὸς Henr. Stephanum confule in Thefauro. Rem quod adtinet; eadem fimilitudine utens Plato, docet, poftremam difciplinarum dialecticam addifci debere. de Repub. lib. VII. p. 134. ed. Cantab.

Ibid. ποῖος δὲ θυρωρός. Particulam δὲ, quam ignorabant fuperiores editiones, tacite adjecit Vptonus, ab ipfius codice puto oblatam; eamdem quidem habet nofter pc.

Verf. 16. μελετᾷς ἀποδεικνύειν δύνασθαι· τίνα; μελετᾷς μὴ ἀποσαλεύεσθαι διὰ σοφισμάτων· ἀπὸ τίνων; Sic diftingui commodiffime orationem putavi, praeeuntibus fere noftris msstis, nifi quod illi δύνασθαί τινα jungunt, in quo & editionem Ven. confentientem habent; neque id incommodum foret, fi interrogative fcripfiffent, δύνασθαι τίνα; Contra Vptonus, fere cum fuperioribus editionibus, μελετᾷς ἀποδεικνύειν δύνασθαι; Τίνα μελετᾷς; Μὴ ἀποσαλεύεσθαι &c. Longius abierat SALMASIVS, ita legere diftinguereque jubens: ἀλλὰ σὺ μελετᾷς μελετᾷς; ἀποδεικνύειν δύνασαι τίνα μελετᾷς; μὴ ἀποσαλεύεσθαι &c. Illud μὴ ἀποσαλεύεσθαι Vptonus cum Wolfio, *ne impliceris*, verterat, cum debuerint *ne dimovearis;* quo dein refertur illud ἀπὸ τίνων; id eft, *quaenam funt illa, a quibus tu ne dimovearis, das operam?*

Verf.

Verf. 17. Poſt μέθιμον Vptonus punctum pro commate, poſt σπούδον vero, pro nudo puncto quod poſuerat, ſignum interrogandi reponere juſſit in Notis. Recte: & ſic jam fecerant primi editores. Cæterum confer I. 16, 6 ſq.

Verf. 18. προσθέσθαι τῇ διοικήσει τῶν ὅλων. Perperam προθέσθαι edd. omnes. Sed: „Legit Gatakerus ad M. Anton. lib. XII. ſ. 12. προσθέσθαι, Wolfio in verſione præeunte. Eſt autem προσθέσθαι, *aſtipulari*, *aſſentiri*. Hoc eſt quod dicit Seneca, *aſſentiri Deo.* Idem de Vita beata, cap. 3. *Interim, quod inter omnes Stoicos convenit, rerum naturæ aſſentior.*" VPTONVS. — Vel invitis libris recipi illud debuerat; dedit autem noſter cod. pb.

Verf. 20. βεβουλεῦσθαι. „Noſter codex βουλεύσασθαι." VPTON. — Sic & noſter pb.

Verf. 22. ἐκδυσάμενος. Perperam ἐνδυσαμ. pb.

Ibid. ὁ ἀλείπτης ἐπιστὰς &c. Vide Senec. Ep. 56. ſub initium.

Ibid. δὸς πλευρόν. Sic vett. edd. cum msstis; quod præter rem in δὸς πλευρὰν mutarunt poſteriores editores.

Verf. 23. ἐπεί τοι τὸν τῶν ὑγιαινόντων μάθε πῶς οἱ δοῦλοι ζῶσι. Vulgo comma poſt μάθε ponebant cum pb. quod ſuſtuli cum pac. ut planius pateret conſtructio grammatica orationis, quæ talis eſt, ἐπεί τοι μάθε πῶς οἱ δοῦλοι ζῶσι τὸν τῶν ὑγιαινόντων βίον. Haud incommode vero, & ſignificanter etiam, poſt ὑγιαινόντων interſeri comma poterat cum pac. quo indicaretur, ſic accipienda iſta verba, ut in ſubjecta lectione interpretatus ſum, ſcilicet: *nam recte valentium vitam ſi quæris, vide quomodo eam* (nempe vitam hominum recte valentium) *agant ſervi, quomodo operarii*, &c.

Ibid. μετὰ γυναικὸς καὶ παίδων. „Vide Xenoph. Memor. lib. II. c. 2." VPTON.

Ibid. Κλεάνθης, ἅμα σχολάζων καὶ ἀντλῶν. „Diogenes Laërt. in vita Cleanthis, lib. VII. 168. Καὶ νύκτωρ μὲν ἐν τοῖς κήποις ἤντλει, μεθ' ἡμέραν δὲ ἐν τοῖς λόγοις ἐγυμνάζετο· ὅθεν καὶ Φρεάντλης ἐκλήθη. *Ac noctu quidem in hortis hauriebat aquas, interdiu autem operam ſtudiis liberalibus dabat; unde & Φρεάντλης, hoc eſt, exhauriens puteos, appellabatur.* Conſule ibi Menagium." VPTON.

Verſ. 25. ἀνωφελῆ σαυτόν. Corrupte ἀνωφελήσαντον ed. Ven. & Baſ. Corrigere juſſit Wolf. cui obſecuti ſunt poſteriores editores. Et verum habent codices noſtri cum Vptoni codice.

Ibid. ἐπιμεληθῆναι. Temere ἐπιμεληθῆσαι ſola ed. Gen.

Ibid. σὲ δ' οὐδεὶς, ἀλλὰ πᾶς ζημίαν. Verſionem horum verborum poſtquam ſub contextu cum Wolfio prætermiſerat VPTONVS, adjecit in Notis: „*Te vero nemo tollet, ſed damnum potius ducet.*" — Debebat, *te vero nemo lucrum, ſed damnum potius ducet.*

Verſ. 26. οὐδὲ κυνὸς — — οὐδ' ἀλεκτρυόνος. Nempe qui cuſtodum & vigilum officio funguntur.

Verſ. 27. μὴ λίπωσιν. μὴ λείπωσιν pc. ſic & pa. ſed in hoc prius λίπωσιν fuerat.

Ibid. στρατιώτῃ μὲν ἀγαθῷ οὐ λείπει — — τῷ δ' ἀγαθῷ λείψει. „στρατιώτῃ μὲν οὐ λείπει — — τῷ δ' ἀγαθῷ λείψει; ſic lege, & dele prius illud ἀγαθῷ, nam ſententiæ officit. Bis per incuriam eandem vocem ſcripſiſſe videtur librarius." VPTON. — Poſſis etiam, tenendo στρατιώτῃ μὲν ἀγαθῷ, deinde τῷ δ' ἀνδρὶ λείψει ſcribere, ſubintelligendo ibi ἀγαθῷ e ſuperiori phraſi, aut etiam τῷ δ' ἀνδρὶ ἀγαθῷ, ut eſt verſ. ſeq.

Verſ. 28. ὁ Θεὸς ἀμελεῖ τῶν αὐτοῦ ἐπιτηδευμάτων. αὐτοῦ pb. Et ἐπιτευγμάτων olim edd. cum pa. Vbi: „Fortaſſis ἐπιταγμάτων." WOLFIVS. Sed: „Noſter codex habet ἐπιτηδευμάτων, atque ita in contextum recepi." VPTON. — Eodem modo noſtri codd. pbc.

Ibid. ἀνδρὶ ἀγαθῷ οὐδέν ἐστι κακόν. „Verba Socratis in Platonis Apologia. ſect. 23." VPTON.

Verſ. 29. τὸ ἀνακλητικόν μοι σεσήμαγκε. „Vide ad I. 29, 29." VPTON.

Ibid. ὑμνῶν. Perperam ὑμῶν ed. Gen. quod & in Col. propagatum.

Verſ. 30. ὑμνεῖν τὸν Θεόν. „Conf. I. 16, 15 ſqq." VPTON.

Ibid. καὶ πρὸς ἕνα. Particulam καὶ reſtitui, quæ in ed. Vpt. b. l. omiſſa erat operarum errore.

Verſ. 31. ἐπετάσσετο. In hanc ſcripturam conſentiunt ſcripti omnes libri & editi, niſi quod (referente Vptono) in ora ed. Salmant. ὑπετάσσετο adnotatur; quæ verior

verior scriptura videri poterat, nisi eodem modo verbum ἐπιτάσσεσθαι in passivo usurpatum haberemus IV. 1, 17. ἐπιταγῆς ὑπ' αὐτῆς οὐδέν.

Vers. 33. ναύαγος. Sic non edd. solum, sed & codices nostri omnes; antepenacute scribunt hoc vocab. quod acute ναυαγὸς aliàs solet efferri.

Ibid. πῶς ἀπήει πρὸς τὰς παρθένους αἰτῆσαν τὰ ἀναγκαῖα. „Vide Homer. Odyss. Z'. 127. ubi Vlysses Nausicaam & puellas aggreditur. Cæterum locus hic in aliis libris miris modis confusus est atque turbatus. Quæ enim ad primum caput libri quarti pertinent, confuse cum hoc capite commiscebat librarius, hoc modo: πῶς ἀπήει πρὸς τὰς παρθένους, αἰτήσων τὰ ἀναγκαῖα. τί οὖν τοῦτο πρὸς τὸ δοῦλον εἶναι &c. quæ legas IV. 1, 16 sqq. Sed omnia hæc in suam sedem atque ordinem ope nostri codicis revocavimus. Nec prætereundum est, & Meibomium & Comitem Shaftesburiensem de hac transpositione monuisse." VPTON. — Nempe in scripto codice, quo usus est primus Editor Venetus perperam transposita erant folia nonnulla, ita ut omnis ea disputatio quæ lib. IV. cap. 1. excurrit ab illis verbis, τί οὖν τοῦτο πρὸς τὸ δοῦλον &c. vs. 16. usque ad illa verba vs. 163. ejusdem cap. ὅτι, Ἔξελθε διὰ τὰ παιδία, medio huic capiti 26. libri tertii (post verba αἰτήσων τὰ ἀναγκαῖα.) inserta esset. Eam transpositionem neuter latinorum interpretum, nec Schegkius, nec Wolfius perspexerat. Animadverterat vero eam, referente Meibomio, vetus interpres Gallus, & conjecturam suam firmaverat auctoritate codicum msstorum in Bibliotheca olim Regia. Ac sane tres nostri Parisienses Codices omnia justo ordine hic exhibent. De eadem transpositione, post Andream Schottum, monuit etiam Fabric. Bibl. Graec. T. III. p. 264. Conf. Adn. ad IV. 1, 163.

Ibid. αἴσχιστον. Corrupte ἔσχιστον edd. vett. quo vitio nullus nostrorum codicum est contaminatus. Mox vero pro δεῖσθαι habet θεῖναι pc. male.

Ibid. Ὥστε λέων &c. Odyss. Z'. 130.

Ibid. Desunt verba ἀλλ' πεποιθὼς pc. non male.

Vers. 35. Quatuor verba, τὰ τοὺς ἐλευθ. ποιοῦντα, quæ libri agnoscunt omnes, typographi errore omissa erant in ed. Vpt. de quo errore monuit Editor in Notis.

 Ibid.

Ibid. τὰ ἀντιβλέπειν ποιοῦντα ὀρθοῖς τοῖς ὀφθαλμοῖς. „Seneca de Constant. Sap. c. 5. *Adversus apparatus terribilium* rectos oculos *tenet sapiens.* Notissima phrasis *rectis oculis intueri;* quæque prædicetur de philosopho viroque imperturbato; improprie (ut videtur) de nautis, & id genus hominibus. Hinc male Bentleius pro imperio reposuit ad Horat. Carm. lib. I. 3. *qui rectis oculis monstra natantia*, pro, *siccis oculis.* Nam quanquam forsan in subita consternatione lacrymæ non oboriuntur oculis, nec mora tamen oboriuntur ob præsentis periculi recordationem." VPTON.

Vers. 36. ἐξελεύσῃ. „Vide ad I. 9, 20." VPTON.

Ibid. ἀργυρωματίοις. Sic recte tres nostri codices, ut analogia postulabat. Et sic ἀργυρωμάτια habes IV. 6, 4. Corrupte h. l. ἀργυρωματίδοις ed. Ven. & Bas. quod in ἀργυρωματιδίοις mutavit editor Genevensis, idque tenuere sequentes editores.

Vers. 37. Νοσήσεις καλῶς. „Quid hoc sit, vide III. 5, 9. & III. 10, 12 sq." VPTON.

Ibid. ἐν ἀνεπιτηδείῳ νοσήσεις. „Sic Wolfius in versione; at codices habent ἐν ἐπιτηδείῳ." VPTON. — Verterat nempe Wolfius, *in incommodo ægrotabis:* unde ἐν ἀνεπιτηδείῳ in Græcum contextum adoptavit editor Cantab. idque tenuere Lond. anon. & Vptonus. Et ego hunc locum, qui ei concessus est, obtinere passus sum, licet pulcre intellexerim defendi fortasse veterem scripturam posse, in quam consentiunt nostri codices. Nempe dicere Epictetus potuit, *in idoneo* (domicilio) *ægrotabis*, hac sententia, *satis idoneum erit tibi domicilium in quo ægrotes*, i. e. *quodvis domicilium idoneum erit ad honeste ibi, atque ita ut decet virum bonum, ægrotandum.*

Ibid. ὡς Μάνης νοσήσεις. Μάνης pc. „Ὡς Μάνης, *ut servus, ut famulus.* Verbo δοῦλος noluit uti Epictetus ob sensum ambiguum (præcipue hic ubi agitur de Libertate) quis δοῦλος, quis non." COM. SHAFTESBVR. — „Ingeniose vir nobilis. Si vero lector delere malit interrogationem, [nempe sua auctoritate interrogative scripserat Vptonus, Ὡς Μάνης νοσήσεις; *Tu ut Manes ægrotabis?*] per me licet. *Vt Manes ægrotabis*, id est, ægrotabis ut mancipia ægrotant. Nam *Manes* nomen est servi. Vide Suidam in voc. Μάνης. Et Strab. lib. XII. p. 553. & lib. VII. p. 304. Vide quoque Menag. ad Laërt.

Laërt. V. 55. Sic etiam vocabatur Diogenis servus. Laërt. VI. 55. Aelian. XIII. 28. Senec. de Tranq. [c. 8.] *Diogeni servus unicus fugit: nec eum reducere, cum monstraretur, tanti putavit. Turpe est, inquit, Manem sine Diogene posse vivere, Diogenem sine Mane non posse.*" VPTON.

Ibid. Τί δὲ καὶ τὸ πέρας. Deest καὶ pb.

Vers. 38. μᾶλλον δ' ὁ τοῦ θανάτου φόβος. „Vide I. 27, 10. II. 1, 13. II. 16, 19. & Enchir. c. 5." VPTON. — Paulo ante, pro ἀγεννείας, habet ἀγενείας pa. suo more.

Vers. 39. ἐπὶ τοῦτον οὖν. ἐπὶ τοῦτο pc.

Ibid. μοι γυμνάζου. „μοὶ redundat, ut alibi saepissime." VPTON. — Nec tamen sine gratia aut emphasi quadam adjectus ille dativus pronominis personalis.

Ibid. τὰ ἀσκήματα. Wolfius, *omnia quae audis*; quasi ἀκούσματα scripsisset Arrianus, quod percommodum utique foret: fed nec aspernandum vulgatum, in quod consentiunt libri.

Ibid. οὕτω μόνως. μόνως οὕτως pa. οὕτως μόνως pc.

Ibid. οἱ ἄνθρωποι. „Habes articulum οἱ ex nostro codice." VPTON. — Consentit noster pb. Caeteri cum superioribus editt. ignorant articulum.

NOTAE AD
EPICTETI DISSERTATIONES
AB ARRIANO DIGESTAS.

LIB. IV. CAP. I.

Verſ. 1. Ἐλεύθερός ἐστι ὁ ζῶν ὡς βούλεται. „Cicero Paradox. V. *Quid eſt enim Libertas? Poteſtas vivendi ut velis. Quis igitur vivit ut vult, niſi qui recta ſequitur, &c.* Vide & Cic. de Offic. I. 20. de Fin. III. 22. Horat. Sat. lib. II. 7. vſ. 83. Perſ. Sat. V. 85.

An quisquam eſt alius liber, niſi ducere vitam
cui licet, ut voluit?

Stoici definiebant ἐλευθερίαν apud Laërt. VII. 121. ἐξουσίαν αὐτοπραγίας. Vide ſupra I. 12, 7. II. 1, 22 ſqq." VPTON.

Verſ. 2. Τίς θέλει ζῆν ἐξαπατώμενος, προπίπτων. — „Προπίπτων, *procidens, prolabens;* intelligi poteſt εἰς κακίαν. περιπίπτων poſtea ſequitur. Quid vero ſi pro προπετὴς ὤν ponatur?" WOLFIVS. — „Noſter codex, περιπίπτων. fortaſſe recte; vide Indicem in voce. Tamen defendi poſſet recepta lectio, & docte defendit Gatakerus ad M. Anton. III. 9. αὐτὴ δὲ ἐπαγγέλλεται ἀπροπτωσίαν. Confer & Laërt. VII. 46." VPTON. — Noſter etiam pc. cum Vptoni codice περιπίπτων habet; quod utique ſpecioſum erat, ita quidem ut etiam ex conjectura id repoſitum voluerit Salmaſius. Sed (ut taceam, quod Wolfius jam obſervavit, περιπίπτων mox ſuo loco ſequi vſ. 4.) vel hoc ipſo nomine tenendum vulgatum putavi, quod, cum per ſe minime alienum abs hoc loco eſſet, tamen paulo inſolentius poſſet videri. Etiam unice hoc probavit Vptonus in Indice. Eſt autem προπίπτων, ut bene idem Wolfius conjectavit, idem quod προπετὴς ὤν. Eodem modo quo hic junguntur ἐξαπατώμενος & προπίπτειν, junguntur ἐξαπατηθῆναι ἢ προπεσεῖν, II. 1, 10.

Verſ.

Verſ. 4. Τίς δὲ θέλει λυπ. Caret δὲ pb.

Ibid. Φθονῶν, ἐλεῶν. „Vide ad I. 18, 3." VPTON.

Ibid. ὀρέγομ. καὶ ἀποτυγχ. Caret καὶ pc. male.

Verſ. 6. Ἀλλὰ σύ γε. Particulam ἀλλὰ, quam ignorant vulgo omnes, opportune dedit pc. unde recepi.

Verſ. 8. ὁ πατὴρ ἐλεύθερος, ἡ μήτηρ ἐλευθέρα, οὗ αὐτὴν οὐδεὶς ἔχει. — „Refer οὗ ad ἐλεύθερος, vel ὧν forſan legendum. Tamen mihi hæc verba, οὗ αὐτὴν οὐδεὶς ἔχει, gloſſema eſſe videntur." VPTON. — Immo conſulto & ſignanter multiplicat verba, ut contendat, ſe nullo modo nec eſſe ſervum, nec fuiſſe umquam. Intelligo ἐγὼ εἰμι ἄνθρωπος, οὗ αὐτὴν οὐδεὶς ἔχει. conf. vſ. 57. ὧν pro οὗ reponere juſſerat Salmaſ.

Ibid. ἀλλὰ καὶ συγκλητ. Caret καὶ pc.

Ibid. Καίσαρος Φίλος. „Vide ad III. 4, 2." VPTON.

Verſ. 10. καὶ τὰ μάλιστα. τὰ, quod olim deſiderabatur in editis, e ſuo cod. adjecit Vpt. recte; & eam voculam agnoſcunt pabc.

Ibid. εἰ ἐκεῖνοι. Particulam εἰ, cum deeſſet in vett. editionibus, adjiciendam monuit Wolfius, & primus adjecit editor Cantab. Exhibebat eamdem Vptoni codex, & noſter pb. Dubitanter MEIBOMIVS adnotaverat: „Videtur ἐλλείπειν τὸ εἰ, ut ſit τί γὰρ εἰ ἐκεῖνοι."

Ibid. ἀγεννὴς repoſui cum editis ante Vpt. & pbc. ἀγενὴς ed. Vpt. & pa.

Verſ. 11. Οὐδέν σοι Φαίνεται εἶναι. Verbum εἶναι cum ignorarent ſuperiores editiones, tacite adjecit Vptonus, ſed ſuum puto codicem ſecutus; agnoſcit quidem id verbum etiam noſter pc, recte.

Ibid. τὸ στένοντα, πρὸς τὸ δοῦλον εἶναι. Turbæ ſunt h. l. in cod. pc. ſimiles eis, quæ editiones veteres omnes paulo inferius occupaverant. Poſt τὸ στένοντα, loco verborum illorum πρὸς τὸ δοῦλον εἶναι &c. ſequuntur continuo iſta, δ' ὑγιαίνειν; Οὐδὲ τοῦτο. Ὅταν δὲ καλὸν &c. quæ infra habes vſ. 66 ſeqq. Deinde vero hæc, πρὸς τὸ δοῦλον εἶναι & quæ ſequuntur, infra ponit poſt illa, διὰ τοῦτο οὐκ ἔξεστιν, quæ habes vſ. 119. Denique illa, οὐδενὶ δ' ἀζήμιον &c. (quæ ſequuntur eodem verſ. 119.) prorſus alieno loco inſerit, poſt verba ὁρμῇ καὶ ἀφορμῇ, quæ leguntur cap. 4. hujus libri IV. vſ. 28. Facile intelligitur, inde ortas eſſe has turbas, quod in antiquo

antiquo exemplari folia nonnulla, cum luxata olim fuissent, alieno dein loco fuerint reposita atque adglutinata.

Vers. 13. καὶ σὺ αὐτός. Ante Vptonum καὶ σαυτὸς edebatur; ubi WOLFIVS: „Fortasse καὶ αὐτὸς. Nam σαυτὸς, pro σὺ αὐτὸς, haud temere invenias." — „Ego vero reposui σὺ αὐτὸς, pro σαυτὸς, nostri codicis auctoritate." VPTON. — Cum Vpt. consentit noster pc. Nec vero spreverim equidem καὶ αὐτὸς, quod Wolfius conjectaverat, & habet noster cod. pb. σαυτὸς cum olim editis habet pa.

Vers. 14. ἐπιβοᾷν. Exspectaveram ἀναβοᾷν, sed nil mutant libri; & poterit ἐπιβοᾷν, absolute positum, idem valere ac ἀναβοᾷν, *exclamare*. Monuit etiam post Budæum H. Stephanus, ἐπιβοᾷν interdum usurpari pro *celebrare*, *in ore habere*, idemque fere valere ac ὑμνεῖν.

Ibid. Νὴ τὴν Καίσαρος τύχην. „Sic supra, II. 20, 29. νὴ τὴν σὴν τύχην, *per Genium tuum*. Senec. Epist. 12. p. 405.: *Jurat per Genium meum, se omnia facere.* Horat. lib. I. Ep. 7. vs. 94.

> *Quod te per Genium, dextramque, Deosque Penates,*
> *obsecro & obtestor.*

Tibull. lib. IV. Eleg. 5. vs. 8.

> *Perque tuos oculos*, per Geniumque *rogo*.

Maximum autem, *per Genium Principis*, apud veteres erat juramentum. Tertull. Apol. c. 28. *Citius denique, apud vos per omnes Deos, quam per unicum* Genium Cæsaris *pejeratur*. Sueton. in Vita Calig. c. 27. *Nec omnes gravibus de caussis, verum male de munere suo opinatos, quod vel nunquam* per Genium suum *dejerassent*. Inter alios honores a senatu Julio Cæsari decretos, hoc etiam decretum, ut *per Salutem ejus Geniumque* jusjurandum conciperetur, τήν τε ὑγείαν καὶ τὴν Τύχην. Verba sunt Dionis Cassii lib. XLIV. p. 302. Vide Macrob. Saturn. lib. II. c. 5. Joseph. Antiq. Jud. lib. XVI. c. 10. f. 8." VPTON.

Vers. 15. ἂν σοι δοκῇ. ἐὰν σοι pab.

Vers. 16. Τί οὖν τοῦτο πρὸς τὸ δοῦλον εἶναι, *&c.* „Hæc omnia, usque ad vs. 164. ἔξελθε διὰ τὰ παιδία, in hunc locum inserui, sensu prorsus postulante, & nostro optimo codice astipulante, cum antea locata fuerant in ultimo capite libri tertii: de qua transpositione monui

monui supra ad III. 26, 33." VPTON. Confer quæ & a nobis ibi monita sunt.

Vers. 17. καί τοι τοῦ Καίσαρος ἄν σε τις ἀναγκάσῃ. „Fortasse τῶν τοῦ Καίσαρος." WOLFIVS. — „Cur non subaudiendum, καταφιλῆσαι τοὺς τοῦ Καίσαρος πόδας? Tum sic reddendum: *At vero si quis te Cæsaris pedes deosculari cogeret*, &c." VPTON. — Nempe sub contextu Wolfianam hujus loci versionem retinuerat Vptonus, *si quis Cæsarianus te cogeret*.

Ibid. ὕβριν αὐτὸ ἡγῇ. „ὕβρις est verbum juridicum, & peculiariter dicitur de *injuria & vi quæ corpori infertur*." VPTON.

Vers. 18. ἀνάλωσας. Olim ἀναλώσας (in participio) legebant edd. cum pc. et nudo commate separabatur hoc verbum a superioribus. ἀνάλωσας (in indicat.) primus edidit Cantabr. Wolfii versionem secutus, tum Lond. anon. & Vptonus, & sic dant nostri codd. pab. Monent Grammatici, a verbo ἀναλίσκω aoristum primum æque bene ἀνάλωσα absque augmento dici, & ἀνήλωσα.

Ibid. ἀποκλειόμενος. „De exclusis amatoribus, & cautiunculis ante fores nocturnis, multa occurrunt apud veteres. Lucret. IV. 1172.

At lacrymans exclusus amator limina sæpe
floribus & sertis operit.

Exclusus amator apud Horat. lib. I. Od. 25. conqueritur,

Me tuo longas pereunte noctes,
Lydia, dormis?"

VPTON.

Vers. 19. ὅρα ἃ λέγει καὶ ποιεῖ ὁ Θρασωνίδης. „Respexit Epictetus ad Menandri fabulam, quæ inscripta erat Μισούμενος. Ad hanc ipsam fabulam respexit & Laërt. in vita Zenonis, VII. 130. ubi perperam agunt interpretes. Clericus, qui nuper in lucem Menandri fragmenta edidit, hunc Arriani locum notare omisit." VPTON.

Ibid. πολλ᾽ ἂν ἐπικραυγάσας. πολλὰ ἂν pc. Corrupte ἐπικραγάσας ed. Ven. & Bas. invitis nostris libris. Correxerunt posteriores editores, monente Wolfio.

Vers. 20. Παιδισκάριον — — εὐτελές. Ante Vptonum ἀτελὲς edebatur. — „Si de puero castrato loquitur, recte. Sed existimo, εὐτελὲς, ut paulum infra scribitur, recte legi; *vilis ancillula*, vel *pusio*." WOLFIVS. —

 „Εὐτελὲς

„Εὐτελὴς noster codex, & edit. Salmant. in marg. Ecce integrum Menandri senarium:

Παιδισκάριόν με καταδεδούλωκ' εὐτελές.

Mox vero, ὃν οὐδεὶς τῶν πολεμίων πώ ποτε, habes disjecti membra poëtae. Forsan hoc modo versus apud Menandrum scribebantur:

Παιδισκάριόν με καταδεδούλωκ' εὐτελές,
ὃν πώ ποτ' οὐδεὶς τῶν πολεμίων — —."

VPTON. — εὐτελὲς habent pabc. Moxque in εὐτελοῦς consentiebant edd. cum msstis. Menandri versum, Παιδισκάριον &c. sic constituendum, ut retulit Vptonus, jam olim adnotaverat Salmasius.

Vers. 21. Τάλας, ὅς γε καὶ παιδισκαρίου δοῦλος εἶ. „Scribe ista omnia, Τάλας, usque ad στρατείας; inclusive. Sed ὅστε καὶ lectio est edit. Salmant. Alii dant ὥστε καὶ, non ita recte." VPTON. — Nempe ὥστε edd. ante Vpt. & sic pabc. ὅστε ex ora ed. Salmant. in contextum adscivit Vptonus, admonitus etiam a Salmasio. Ego vero omnino ὅς γε corrigendum putavi. Permutatione particularum τε & Γε nihil frequentius. Poteras & ὅστις conjicere; sed magis placuit alterum.

Vers. 23. πλὴν καὶ τότε πῶς; * μηδ' ἐπιθυμεῖν, ἢ φοβεῖσθαι, οὕτως ἐλευθερίας εἶχε. Vulgo sic edebant omnes, πλὴν καὶ τότε πῶς; μήδ' ἐπιθυμεῖν, ἢ φοβεῖσθαι; & nihil amplius. Vbi: „Fortassis, ὥστε μὴ ἐπιθυμεῖν." WOLFIVS. — „Noster codex, μηδ' ἐπιθυμεῖν ἢ φοβεῖσθαι οὕτως ἐλευθερίαν εἶχε. Sed adhuc desunt quaedam, non restituenda sine ope meliorum codicum: futilibus conjecturis itaque supersedendum est." VPTON. — Et ego non modo definire nihil audeo, sed ne probabilem quidem conjecturam me habere profiteor. Itaque codicum nostrorum protulisse scripturam contentus esse debeo. Pb. πλὴν καὶ τότε πῶς· μηδ' ἐπιθυμεῖν ἢ φοβεῖσθαι· σκέψαι δ' ἐπὶ &c. Nec aliter pa. nisi quod post πῶς; *interrogandi signum* ponit. Tria verba, eadem fere quae Vptoni codex, adjicit pc. sed ἐλευθερίας scribit, rectius fortasse quam ἐλευθερίαν, quod ille habet; id vero pejus, quod εἰ pro ἢ. Habet ergo hic codex pc. sic: πλὴν καὶ τότε· πῶς; μηδ' ἐπιθυμεῖν εἰ φοβεῖσθαι· οὕτως ἐλευθερίας εἶχε. Quibus e ruderibus videat doctior ingeniosiorque Lector, certam ne aliquam aut probabilem verae scripturae structuram effingere possit.

Ego,

Ego, ut lacunam indicarem aut quamcumque corruptelam, qua laborat hic locus, *asterisco* eum initio notavi, in fine vero verba illa adjeci, quae codices offerebant. Latinam versionem Wolfii cum Vptono tenui, duobus adjectis asteriscis, in dubitationis significationem.

Vers. 25. λέοντας τρέφουσιν ἡμέρους. „Vide Senecae Epist. 41." COMES SHAFTESBVR. — „Verba Senecae sunt: *Non faciunt meliorem equum aurei fraeni. Aliter leo aurata juba demittitur, dum contractatur, & ad patientiam recipiendi ornamenta cogitur fatigatus: aliter incultus, & integri spiritus. Hic scilicet impetu acer, qualem illum esse natura voluit, speciosus ex horrido, cujus hic decor est, non sine timore adspici, praefertur illi languido & bracteato.*" VPTON.

Ibid. μεθ' αὐτῶν. Sic pb. cum edd. μεθ' ἑαυτῶν pc. μετ' αὐτῶν pa. in contextu; sed inter lineas indicatur altera lectio, μεθ' αὐτῶν.

Ibid. Τίς δ' ἄν. Intellige, τίς λέων, vel τίς τῶν λεόντων.

Vers. 28. Καὶ τί σοι κακόν ἐστιν ἐνταῦθα; Cum κακόν ἐστιν darent editi omnes, recte monuit VPTONVS in Notis: „Omnino lege cum Wolfio in versione κακόν. Sequentia plane demonstrant." — Monuerat etiam Salmasius; quibus obsecutus sum, praeeunte etiam nostro cod. pc. Atque etiam pb. καλόν ἐστι in contextu quidem habet, sed κακόν inter lineas, eadem manu.

Ibid. πέτεσθαι πέφυκα ὅπου θέλω. πέτεσθαι ὅπου θέλω πέφυκα pb.

Ibid. πάντων τούτων ἀφαιρῇ. Caret τούτων pb.

Vers. 31. Ἂν λάβῃς, φησίν. Perperam & invitis nostris msstis ἀναλάβῃς ed. Ven.

Ibid. τί σοι ἐστι. τί γάρ ἐστι pc. male.

Vers. 33. ὅτι τοῖς εἰκοστώναις ἐπιθυμεῖ δοῦναι ἀργύριον. „*Quod Vicesimariis cupiat argentum numerare?* Erant *Vicesimarii*, qui aurum vicesimarium exigerent, nempe vectigal quod solvebatur ex manumissione servorum. Vide supra ad II. 1, 26. Sed hoc in loco pro εἰκοστώναις malim cum Lipsio in Excursu ad Taciti Annal. XIII. 31. legere εἰκοστώταις. Sic Gloss. Vet. εἰκοστώτης, ὁ τὰς εἰκοστὰς ἀπαιτῶν." VPTON. — Non solicitandum equidem vulgatum putem. Fuerint εἰκοστῶναι *publicani ii, οἱ ἐώνηντο τὴν εἰκοστὴν, qui definito quodam pretio vecti*gal

gal illud vicesimarum, quod e servorum manumissione redibat, redemerant. Sic τελώνης, *qui vectigalia quævis redemit;* δεκατώνης, *qui decimas redemit.*

Ibid. μέχρι τοῦ νῦν. „Ex nostro codice habes articulum τοῦ, quem alii libri non agnoscunt." VPTON. — Nostri eum ignorant cum edd.

Ibid. τετυχηκέναι. τετυχέναι pb. Forsan τετευχέναι debuit. vide ad vs. 45.

Vers. 34. ἀφεθῶ, φησίν. Corrupte ἀφεθῶσιν pb.

Ibid. λαλῶ. Temere καλῶ pc. Idemque mox ἄπου θέλω καὶ ὅπου, pro ἔθεν καὶ ὅπου.

Vers. 35. ποῖ φάγῃ. πῇ φάγῃ, pc.

Ibid. εἶτα ἢ ἐργάζεται τῷ σώματι. „Noster codex pro ἐργάζεται, habet ἔρχεται. Quæ lectio si placet, quid si hoc modo scribas, εἶτα ἔρχεται, καὶ τῷ σώματι πάσχων τὰ δεινότατα, (κἂν σχῇ τινα φάτνην) ἐμπέπτωκεν &c. *deinde venit, & corpore nequissima perpessus, (si modo quod præsepe invenerit) incidit &c.* Vel forsan τῷ σώματι ἐργάζεσθαι accipiendum pro *nequiorem quæstum corpore facere.* Totam itaque sententiam sic constitue: Εἶτα ἀπηλευθέρωται· καὶ εὐθὺς μὲν οὐκ ἔχων ποῖ φάγῃ, ζητεῖ τίνα κολακεύσει, παρὰ τίνι δειπνήσει· εἶτα ἢ ἐργάζεται τῷ σώματι, καὶ πάσχων τὰ δεινότατα, (κἂν σχῇ τινα φάτνην) ἐμπέπτωκεν εἰς δουλείαν πολὺ τῆς προτέρας χαλεπωτέραν· ἢ καὶ εὐπορήσας &c. *Postea libertus factus est; & statim, cum non habeat ubi edat, quærit cui aduletur, apud quem coenet: deinde vel nequiorem quæstum corpore facit, & gravissima perpessus (si forte aliquod præsepe, id est, mensam, invenerit) incidit in servitutem priore longe deteriorem; vel si opes nactus fuerit,* &c." VPTON. — Etiam noster cod. pb. ἔρχεται habet, ut Vptoni codex, quod non probo. πάσχων, quod suadet Vptonus, lubens acciperem, si darent libri; qui cum nil mutent, in vulgata scriptura adquiescendum putavi. ἐργάζεσθαι τῷ σώματι, *quæstum meretricium facere*, habes apud Demosth. adv. Neæram p. 1351 sq. ed. Reisk.

Ibid. φάτνην. „Φάτνη, *præsepe*, id est, *mensa.* Hesychius: Φάτνη, καὶ ἡ τράπεζα. Sic & Suidas. Nec aliter Horatius, Epist. I. 15. vs. 28.

Scurra vagus, non qui certum præsepe *teneret.*" VPTON.

Ibid.

Ibid. εἰς δουλείαν. Perperam εἰς δουλίαν h. l. dabant edd. vett. Recte δουλείαν libri nostri.

Vers. 36. ἀνακλαίεται. „Forsan ἀποκλαίεται.“ MEIBOMIVS. — Verbum ἀποκλαίεσθαι infra habes vs. 57. sed h. l. nil variant libri; nec solicitandum vulgatum equidem putem.

Vers. 37. ἄλλος μ' ὑπέδει. ἄλλος δ' ὑπέδει pc. male; nam ἄλλος hic non diversus est ab eo, de quo dixit ἄλλος μ' ἐνέδυεν.

Ibid. ἄλλγα αὐτῷ ὑπηρέτουν. „Αὐτῷ, ipsi, id est, *Domino*. Monui supra, & ad I. 19, 21.“ VPTON. — At nihil hoc quidem loco peculiare habet usus istius pronominis; αὐτῷ intellige *ei, qui mihi vestes, qui cibum praebebat.*

Vers. 38. ἐὰν δακτυλίους, φησὶ, λάβω. „*Annulus aureus* peculiare fuit ornamentum, quo a Plebe Equites distinguebantur. Postea liberti etiam donati sunt *annulo aureo*; uti videre est apud Plinium, Tacitum, & Suetonium. Hic Arriani locus ostendit, quantum circa ista tempora aureorum annulorum usus invaluit: nam servus noster, simul ac manumissus, haud mora de jure aureorum annulorum impetrando curam cogitationemque suscipit.“ VPTON.

Ibid. τότε γ' εὐροῦσι. Caret γ' pc.

Ibid. ταῦτά. τὰ αὐτά. pb.

Vers. 39. Ἂν μὲν στρατεύσωμαι. Caret μὲν pb.

Ibid. δευτέραν αἰτεῖ στρατείαν, καὶ τρίτην. „Ad Senatoriam dignitatem per militares honores progrediebantur: id quod patet ex hoc Arriani loco, (vide etiam II. 14, 17.) & ex Seneca, Epist. 47. *Mariana clade quam multos splendidissime natos, senatorium per militiam auspicantes gradum, fortuna depressit.* Vbi Lipsius: *Disce, tres militias sic militasse, id est, ter Tribunos, sive per tres annos, an semestria, fuisse, & tum Senatores habitos, ex instituto Augusti.* Consule etiam Lipsium de Militia Romana, lib. II. c. 9. atque etiam c. 2. ubi quina stipendia (ut ex Polybio [VI. 19, 1.] patet) Equiti necessaria fuerunt, ut ad Tribunatum perveniret. Sed hoc in loco Arrianus [pariterque II. 14, 17.] de tribus militiae tantum stipendiis meminit. Tamen Augustus (ut scribit Sueton. cap. 38.) *Senatorum liberis protinus a virili toga latum clavum induere permisit, militiamque auspican-*

auspicantibus non Tribunatum modo legionum, sed & praefecturas alarum dedit." VPTON. — Quae Polybius scribit, ad superiora tempora spectant. Tria stipendia commemorans Epictetus, suae aetatis significat usum & morem legitimum. Augusto multa contra legem pro arbitrio agere licuit.

Vers. 40. τὸν κολοφῶνα ἐπιθῇ. „Vide ad II. 14, 19." VPTON.

Ibid. τότε γίνεται. Temere τό γε γίνεται sola ed. Ven.

Ibid. δοῦλος εἰς σύλλογον ἐρχόμενος. Vocabulum δοῦλος, interserto puncto, sive majori, sive minori saltem, a sequentibus verbis separabant vulgo omnes edd. ac mssti. Tum ad ista verba, εἰς σύλλογον ἐρχόμενος, haec adnotavit WOLFIVS: „Potest de *conventu Senatorum intelligi.* Sed tum ea quae sequuntur non cohaerent, ἵνα μὴ μωρὸς ᾖ. Quid vero si legatur, εἰς σχολὴν δ' ἐρχόμενος. Neque enim in curia, sed in schola discuntur Socratica decreta. Quare si placet, pro iis quae convertimus ex loco sive corrupto sive mutilato, haec reponito: *Fit Servus. Sed scholam ingrediens, tum demum honestissimam & splendidissimam servitutem servit, ne stultus sit: ubique Socraticam doctrinam cognoscat.*" Haec ille: qui vereor ne ab Epicteti mente toto coelo aberraverit. Vt taceam, nullo modo probabile esse, tritissimum vocabulum σχολὴν in illud minus frequentatum, σύλλογον, fuisse a librariis detortum; recte haud dubie VPTONVS monuit, τὴν καλλίω καὶ λιπαρ. δουλείαν ironice esse accipiendam de *servitute senatoria*, de qua conf. supra, I. 2, 23 sq. Quare nec caussa ulla fuit solicitandi vocabulum σύλλογον, quod nihil impedit quo minus usitata notione, qua *conventum*, *concilium* denotat, accipiat. Sed distinctionem, quae post δοῦλος importune ponebatur, tollendam censui. Nihil tam a servili conditione abhorrebat, quam conciliorum & conventuum publicorum participatio. Igitur de inepto homine loquens Philosophus noster, qui e servo Senator factus est, falsе dicit, nihil aliud esse, nisi *servum cui potestas data sit concilium publicum ingrediendi.*

Ibid. τὴν καλλίω καὶ λιπαρωτάτην δουλείαν. Exspectasses καλλίστην, praesertim quum sequatur superlativus λιπαρωτάτην. Sed nil variant libri: & fit fortasse adlusio ad verba nescio cujus auctoris, quae in istum fere modum erant composita.

Vers.

Verf. 41. Ἵνα μὴ μωρὸς ᾖ *&c.* Continua linea cum ſuperioribus hæc vulgo ſcripta ſunt. Ad quæ VPTONVS adnotavit hæc: „δουλείαν δουλεύει. * * * Ἵνα μὴ μωρὸς ᾖ. Hoc modo excudendum oportebat. Deſunt enim nonnulla. De *Senatoria ſervitute* cum locutus eſſet Epictetus; forſan Auditor rogat: *Quo pacto libertas comparanda eſt, unde quis ſui juris eſſe dicatur?* Reſpondet Epictetus: *Sapientia prima eſt, ſtultitia caruiſſe:* ἵνα μὴ μωρὸς ᾖ. optime enim hæc Horatii verbis exprimuntur. *Ne ſtultus ſit, ſed potius ut diſputationes* &c. Sed quid ego conjecturis indulgeo? Codicum opem potius exſpectandum eſt." — Nihil hic in noſtris codicibus præſidii eſt: Vereor vero, ne plura quædam interciderint. Shaftesburienſis vero Comes, nullam defectus ſuſpicionem ſignificans, ironice accipienda eſſe illa verba, ἵνα μὴ μωρὸς ᾖ *&c.* cenſuit, ſicut iſta ἵνα μηδὲν ἧττον &c. vſ. 83. cum quibus tamen hæc nihil commune habere mihi viſa erant.

Verf. 42. ἐφαρμόζειν τοῖς ἐπὶ μέρους. Ante Vptonum, ταῖς ἐπὶ μέρους dabant edd. & mssti; ubi, WOLFIVS monuit, aut τοῖς ἐπὶ μέρους ſcribendum, aut ταῖς ἐπὶ μέρους οὐσίαις, ut paulo ante. Et bene τοῖς correxit VPTONVS, conferre jubens I. 2, 6. I. 22, 2 & 9. Ubi eſt ἐφαρμόζειν τὰς προλήψεις ταῖς ἐπὶ μέρους οὐσίαις, tum II. 11, 10. & II. 17, 9. ubi τοῖς ἐπὶ μέρους. Hoc loco in cod. pc. poſt μὴ δύνασθαι ἐφαρμόζειν, temere prætermiſſa ſunt omnia, usque illa verba τὰς προλήψεις οὐκ ἐφαρμόζει.

Verf. 43. Ἡμεῖς δ' ἄλλοι ἄλλα οἰόμεθα. ὁ μὲν, ὅτι νοσεῖ. *&c.* „Videntur quædam deeſſe. Quid ſi ſic? καὶ ἄλλον δὲ ἄλλα οἰόμεθα δυστυχεῖν, ὁ μὲν *&c.*" WOLFIVS. — „Scribe, ἀλλὰ κακὰ οἰόμεθα." MEIBOMIVS. — „Ἡμεῖς δ' ἄλλοι ἄλλα (αἴτια τῶν κακῶν) οἰόμεθα. Sic omnia plana. Sed mox dele interrogationes; & pro τῷ δ', lege, ὁ δ', ὅτι ὁ Καῖσαρ οὐχ ἵλεως ἐστίν." VPTON. — Nempe verba illa, αἴτια τῶν κακῶν nil opus eſt diſerte adjicere; ſufficit e ſuperioribus ea intelligere: multoque minus opus eſt, ut cum Wolfio verbum δυστυχεῖν adjiciamus. Interrogandi ſignum poſt νοσεῖ poſuerant editt. vett. quod ſuſtulit anonymus editor Londinenſis, Vptonus vero non ibi ſolum repoſuit, ſed & poſt πτωχός ἐστιν, & poſt μητέρα, & poſt ἵλεώς ἐστι. Ea interrogandi ſigna rurſus tollere jubet in Notis; recte. Quod vero deinde vulgo ſic ſcribitur, τῷ δ'

ὅτι

ὅτι ὁ Καῖσαρ &c. id ἀνακολουθία quidem utique est; sed quæ ferenda videatur; præsertim quoniam ad illa verba, Τῷ δ' ὅτι ὁ Καῖσαρ οὐχ ἵλεώς ἐστι, nullo incommodo hæc fere intelligi possunt, τοῦτο οὗτος αἴτιον ἑαυτῷ τῶν κακῶν οἴεται. Quo & pertinet quod mox addit, Τοῦτο (scil. τὸ αἴτιον) δ' ἐστὶν ἓν καὶ μόνον, ubi WOLFIVS quidem ait: „Malim τούτων δ' ἐστὶν ἓν καὶ μόνον αἴτιον." — Ego vero, deesse aliquid, non ausim contendere: quod si utique intercidit nonnihil, interciderint post ἵλεώς ἐστιν verba quædam similia eis quæ ibi intelligenda esse monui.

Vers. 44. ἀποικονόμητον. Quemadmodum hoc vocabulum hic sociatur τῷ φευκτῷ, sic apud Alexandrum Aphrod. libro II. περὶ ψυχῆς (cujus verba citavit H. Steph. in Thes.) junguntur ἀποικονομία καὶ ἔκκλισις, opponunturque τῇ ἐκλογῇ. *Minime eligendum* interpretatus est Vptonus in Indice; *propulsandum*, Wolfius.

Ibid. Πρόληψις προλήψει οὐ μάχεται. „Conf. lib. I. c. 22. in initio." VPTON.

Vers. 45. τὸ Καίσαρος μὴ εἶναι φίλον. „Editio Salmant. in ora habet τοῦ Καισ. Sed nihil muto." VPTON. — In vulgatum recte consentiunt Libri nostri.

Ibid. ἐφαρμογῆς. Prætuli hoc, quod dedit pc. Cæteri vulgo ἁρμογῆς. Composito vocabulo usus & Plutarchus est aliique, & Noster I. 22, 2. & II. 11, 8.

Ibid. φίλος εἶναι Καίσαρος. „Vide ad III. 4, 2." VPTON.

Ibid. τοῦ ζητουμένου οὐ τέτευχε. *Id quod quærebat, non est adeptus.* Vulgo τέτυχε edd. omnes. Ego τέτευχε scripsi cum tribus nostris codd. pabc. In eamdem verbi formam consentiunt edd. cum msstis infra vs. 174. τοῖς μηδέποτε τετευχόσι. Eadem Plato usus est in Timæo, ut monuit H. Stephanus. Pariter in Epist. ad Hebr. 8, 6. habes, διαφορωτέρας τετευχὼς λειτουργίας. Et apud Dioscor. lib. I. cap. λβ'. εἰ μὲν (τὸ ἔλαιον) εἴη τοῦ τέλους τετευχός. Quare immerito damnavit istam formam Vptonus in Not. ad vs. 174.

Vers. 46. Εὐσταθῆσαι, εὐδαιμονῆσαι. „πρόληψις τοῦ ἀγαθοῦ. Vide III. 22, 39." VPTON. — εὐσταθῆναι, pro εὐσταθῆσαι, habet pc. male.

Vers. 47. ὅτι, Παῦσαι. Caret ὅτι pb.

Ibid.

Ibid. τοὺς Θεούς σοι. „Vide ad III. 1, 36." VPTON. — Corrupte pc. τοὺς Θεοὺς, σὺ ἐμπαίζων. Sic tamen & ex conject. fcribere Salmafius jufferat.

Ibid. ἐμπαίζων μοῦ τῇ τύχῃ. Temperare mihi non potui, quin vel invitis libris omnibus fic fcriberem, pro vulgato τῇ ψυχῇ. Quam frigidum atque infolens hoc dictum eft, *define infultare animo meo;* tam aptum atque ufui adcommodatum illud, *define fortunae meae illudere.* De permutatione vocabulorum ψυχὴ & τύχη, haud infrequenti librariis, dixi ad Polyb. III. 9, 7.

Ibid. ὕπνος ἐπέρχεταί μοι. ὑπέρχεταί μοι pc.

Ibid. ἤδη ἐγρηγορεῖ. „*Jam vigilat;* & ita Suetonius." SALMASIVS. — Nempe *evigilavit* fcripferat Schegkius, cujus verfionem ob oculos Salmafius habuit. In ἐγρεγορεῖ recte confentiunt pabc. cum vett. editt. Temere ἐγρηγόρει ed. Cant. & inde Lond. anon. & ed. Vpton.

Ibid. ἤδη πρόεισιν. Perperam h. l. ἤδει habent ed. Ven. & Baf. Videtur autem ante hæc verba nonnihil intercidiffe, legendumque, ἄλλος, ὅτι, Ἤδη πρόεισιν. Nempe hoc fuadet id quod modo præceffit, ἄλλος ἐλθὼν λέγει. Sed & nullo incommodo id h. l. intelligi poterat.

Verf. 48. Καὶ τί δοκεῖς Φοβεῖται; μὴ μαστιγ. Sic hæc diftinguere placuit. Vulgo edd. cum msstis, Καὶ τί δοκεῖς; Φοβεῖται μὴ μαστιγ.

Ibid. Πόθεν αὐτῷ οὕτω καλῶς; „Vide Enchir. cap. 13. fect. 2.

Verf. 50. ἀναληθής. „Schegkius, *a vero alienus;* nec aliter Wolfius. Sed Lexica vocem non agnofcunt: & vox recta fit necne, equidem dubito. Editio Salmant. habet ἀναλυθεὶς, corrupte. Quid vero fi pro ἀναληθὴς legas ἀνάλγητος? Sæpe hæc duo verba junguntur, ἀναίσθητος καὶ ἀνάλγητος, & ἀναλγησία καὶ ἀναισθησία. Eft autem ἀνάλγητος, *ftupidus, torpens, nullum miferationis affectum habens.* Recte itaque ἀνάλγητος reponendum arbitror." VPTON. — Perperam ab Vptono follicitatum hunc locum monuit TOVPIVS ad Longini cap. 3. p. 161 fq. ubi ufum vocabuli ἀναλήθης (fic enim ille fcribit penacute, non ἀναληθὴς, ut habent h. l. codices noftri pabc. cum editis) plurium fcriptorum auctoritate, Longini, Dionyfii Halicarnaffenfis, Plutarchi, defendit.

fendit. Adverbio quoque ἀναλήθως, ut idem obſervavit Vir doctus, M. Antoninus uſus eſt, II. 16. ita ſcribens: ὑβρίζει ἑαυτὴν ἡ τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴ, ὅταν ὑποκρίνηται, καὶ ἐπιπλάστως καὶ ἀναλήθως τι ποιῇ ἢ λέγῃ.

Ibid. ὡς μὴ ἀποδύρασθαι. Cum ignorarent vulgo omnes ὡς particulam, obſecutus ſum SALMASIO, adjiciendam monenti; neque enim commode careri ea poſſe putavi, quamquam erunt fortaſſe qui ferendam ellipſin cenſeant.

Ibid. ὅσῳ ἂν. ὅσον ἂν pc. minus commode. Ante iſta verba intellige μᾶλλον, aut τοσούτῳ μᾶλλον.

Verſ. 51. οἱ βασιλεῖς λεγόμενοι. Perperam οἱ βασιλευόμενοι pc. Immo vero commode VPTONVS monuit: „Addit λεγόμενοι, quoniam, ſi Stoicos audiamus, *ſolus Sapiens revera rex.* Vide Cic. de Fin. III. 22. *Rectius enim adpellabitur Rex, quam Tarquinius, qui nec ſe nec ſuos regere potuit.*"

Verſ. 51 & 52. ἄκουσον παρὰ τῶν ἐζητηκότων. Τί λέγουσιν; „Fortaſſis legendum, ἄκουσον παρὰ τῶν ἐζητηκότων τί λέγουσι. Τί λέγουσιν; *Audi ab iis qui ea pervestigarunt quid dicunt.* [quid dicant, voluerat ſcribere.] *Quid dicunt? &c.* Propter repetitionem omiſerunt τί λέγουσι librarii: qui error frequens eſt in his libris." VPTON. — Repetitione iſta nil opus eſſe hoc loco videtur. Cæterum haud multum intereſt, utrum verba iſta, Τί λέγουσιν, interpoſito puncto, a præcedentibus ſeparemus, quod faciunt codd. pbc. cum editis, an nudo interſerto commate, ad ſuperiora referamus, quod facit pa. Priori modo dicit, *quære ex illis. Quid dicunt?* Altero modo, *quære ex illis, quid dicant.* Poſteriorem rationem prætulerat Salmaſius.

Verſ. 53. ἀπὸ — — τῆς τοιαύτης ἐν κτήσει κατατάξεως. *ab hujusmodi conſtitutione in poſſeſſione alterius.* Ad hunc locum VPTONVS in Indice hæc notavit: „Κατάταξις, *decuriatio.* Mancipia nempe per decurias veniebant. [venibant.] Seneca, Epiſt. 47. *Retulit illi gratiam ſervus ille in primam decuriam conjectus, in qua vocem præco experitur.* Plautus, Aulul. Sc. 3. Act. III. *gregem venalium* vocat." — At κατάταξις generatim eſt *ordinatio, collocatio, conſtitutio, cum quis hac vel illa parte locatur, hoc vel illo loco conſtituitur:* neque aliud quid ad hujus loci ſententiam declarandam deſiderari

rari videtur. In nostro cod. pc. pro *κατατάξεως*, est *κατατάσεως*, quod eamdem vim habet.

Ibid. ἄν τε μέγας βασιλεύς. „Rex Persarum. Facete addit Epictetus, ἄν τε μικρός." VPTON.

Ibid. οὐκ ἂν ἐλεύθερος. „οὐκ ἂν εἴη ἐλεύθερος legit Salmasius; neque aliter Wolfius in versione." VPTON. — Haud incommode vero subintelligi posse id verbum videtur. Cæterum Meibomii illa conjectura erat, quam Salmasio Vptonus tribuit.

Ibid. διεύπατος. Perperam δυσύπατος ed. Ven. & Bas.

Vers. 54. Ἔτι οὖν. Perperam τί οὖν pc.

Ibid. γενναῖον & γενναίου. Sic recte mssti nostri omnes & editi ante Vptonum. γεναῖον & γεναίου sola editio Vpt.

Vers. 55. λέγε καὶ τοῦτον. Temere λέγει sola ed. Bas. Tum, αὐτὸ ποιεῖν pb. mendose, pro αὐτὸ ποιῇ. Dein, ἐκείνους μὴν ed. Vpt. operarum errore, pro μὲν.

Ibid. ἔστω καὶ ταῦτα. Caret καὶ pb.

Vers. 57. μὴ — — ὠνὴν ζήτει καὶ πρᾶσιν. Parum feliciter Vptonus cum Wolfio vertit, *nec quæres quid emerit, quid vendiderit.* Forte operarum culpa hoc peccatum olim erat in ipsius Wolfii editione, pro *quis emerit, quis vendiderit.* Sententia est: *ne quære, ubi, quando, aut a quo emtus sit vel venditus.*

Ibid. ἔσωθεν καὶ ἐκ πάθους. Cf. vs. 115. & Ench. c. 16.

Ibid. δώδεκα ῥάβδοι. „*Fasces* consularis potestatis insignia erant." VPTON.

Ibid. κἂν ἀκούσῃς. ἂν h. l. pro κἂν habet pc. parum recte.

Ibid. λέγε δοῦλον, περιπόρφυρον ἔχοντα. „λέγε δοῦλον· περιπόρφυρον ἔχοντα; ἂν οὖν μηδὲν τούτων &c. Sic infra, ἀνοχὰς ἔχοντα ἐν Σατορναλίοις; λέγε &c." SALMASIVS. — „Si quid mutarem, sic legerem: δυσροοῦντα· [sic mendose & hic, & in contextu Vpt. pro εὐροοῦντα, & supra vs. 52. δυσροοῦντας, pro δυσροοῦντας.] λέγε δοῦλον. Περιπόρφυρον ἔχοντα; Λέγε δοῦλον. ut verba ista Περιπόρφυρον ἔχοντα, sint verba adversarii; cui Epictetus, Λέγε δοῦλον. quæ quidem omitti possent a librariis propter repetitionem." VPTON. — Nec, quid

Salmasius spectarit, video equidem; &, nulla prorsus mutatione hic opus esse, persuasum habeo.

Vers. 58. Ἂν οὖν μηδὲν τούτων μὴ ποιῇ. Ferri potest repetita negatio, μὴ, praecedente μηδέν. Sed vide, ne μὲν ποιῇ scripserit Arrianus. At in vulgatum consentiunt libri, quos novimus, omnes.

Ibid. μή τι ἀναγκαστὰ, μή τι κωλυτικὰ, μή τι δυσφορητικά. „Lego κωλυτά." WOLFIVS. — Sic & Salmasius; idque ipsum in ed. Salmant. legi adnotavit Vpton. Ac sic sane alibi quoque junguntur ἀναγκαστὸς & κωλυτὸς, I. 17, 27. II. 5, 8. II. 15, 1. & hoc ipso cap. vs. 78. At hoc loco quemadmodum sequitur δυσφορητικὰ, sic percommode κωλυτικὰ legitur. δόγματα κωλυτικὰ, *decreta quae vim habent prohibendi & impediendi*, *quae valent ad prohibendum & impediendum;* eam enim vim potestatemque habent nomina adjectiva in ικος desinentia. Itaque, si quid hic mutandum, non κωλυτὰ pro κωλυτικὰ fuerit ponendum, sed ἀναγκαστικὰ, pro ἀναγκαστά. Quamquam nec haec mutatio admodum necessaria.

Ibid. δοῦλον ἀνοχὰς ἔχοντα ἐν Σατορναλίοις. „Festis Saturni diebus aequa servis libertas erat & ludendi & comedendi cum dominis. Saturnus apud Lucianum: [in Saturnal. c. 7. T. III. ed. Wetst. p. 390.] καὶ διὰ τοῦτο ἀπαντάχοῦ κρότος καὶ ᾠδὴ καὶ παιδιὰ καὶ ἰσοτιμία πᾶσι καὶ δούλοις καὶ ἐλευθέροις. οὐδεὶς γὰρ ἐπ' ἐμοῦ δοῦλος ἦν. Vide Justin. XLIII. 1. & Attii veteris poëtae versus apud Macrob. Saturnal. lib. I. c. 7. Horat. lib. II. Sat. 7.

— — *Age, libertate Decembri*
(quando ita majores voluerunt) utere. —"

VPTON.

Ibid. γνώσῃ, γνώσεται pc. minus commode.

Vers. 59. ὃς ἂν ἐξουσίαν ἔχῃ. Carent ἂν edd. omnes; adjiciendam vero fuisse eam particulam satis indicabat sequens conjunctivus ἔχῃ, & offerebant eamdem nostri libri omnes pabc.

Ibid. πρὸς τὸ περιποιῆσαι ταῦτα. Commodius videri poterat αὐτὸ vel τοῦτο, pro ταῦτα, sed in vulgatum consentiunt libri.

Ibid. Οὕτως οὖν πολλοὺς κυρίους ἔχομεν; Οὕτω. „Noster codex: Οὕτως πολλοὺς κυρίους ἔχομεν. [scil. absque

que interrogandi figno.] Iftud οὕτω non agnofcit. Et recte abeffe videtur. Edit. Salm. * οὕτω. & in marg. * δοκεῖ περιττεύειν." VPTON. — In noftro pc. quidem, per librarii negligentiam, poft κυρίους ἔχομεν deeft οὕτω & quæ fequuntur usque τούτων κυρίους ἔχομεν. Sed pab. & Οὕτω illud agnofcunt, (pa. quidem οὕτως fcribit, pro fuo more quem conftantiffime fervat) & poft πολλοὺς κυρίους ἔχομεν interrogandi fignum ponunt, prorfus ut editi.

Ibid. τὰ γὰρ πράγματα προτέρους τούτων κυρίους ἔχομεν. „Confer I. 29, 60. III. 20, 8. IV. 1, 85." VPT.

Ibid. καὶ τοὺς τούτων τινὸς ἔχοντας ἐξουσίαν. Olim corrupte τοὺς τούτων τινὲς ed. Ven. & Baf. ubi WOLFIVS: „Fortaffe τινὰ ἐξουσίαν ἔχοντες." — τινὰς pofuit editor Genev. & cum eo Col. Feliciori conjectura Cantabrigienfis τινὸς, quod tenuere Lond. anon. & Vpt. Monuit vero etiam VPTONVS: „Nofter codex & edit. Salmant. τινὸς, recte." — Sic vero & noftri pabc. Pro ἐξουσίαν, perperam ἀξίαν fcripfit pb.

Verf. 60. Ἐπεί τοι οὐδεὶς αὐτόν. Corruptiffime μετά τοι οὐδεὶς edebatur. Vbi Οὐδεὶς μέν τοι αὐτὸν conjectaverat WOLFIVS. SHAFTESBVRIENSIS: „Fortaffis καίτοι, ut fupra IV. 1, 17. vel ἐπεί τοι, quod frequens Epicteto. Vide fupra IV. 1, 60. III. 22, 86." — „Nofter codex ἐπεί τοι uti conjecit vir nobilis. Cæterum confer I. 29, 60." VPTON. Et noftri pabc. in ἐπεί τοι confentiunt.

Ibid. τὸν θάνατον. Deeft τὸν in pc. non male, ac fortaffe rectius.

Ibid. ἂν μή τι ᾖ πολλοῦ ἄξιος. „κἂν μέν τοι. Raro Cæfar aliusve potens dominus ob virtutes amatur; plerumque ob potentiam largiendi cui libeat." MEIBOMIVS. — „Vertit Schegkius, *nifi maximi fit pretii;* atque ita Wolfius: *nemo amat Cæfarem, nifi magni fuerit pretii;* nifi virtute fuerit præditus. Quatenus eft Cæfar, non amatur; ob potentiam timetur." VPTON. — Nihil difficultatis, nec in fententia, nec in verbis; & Meibomii correctione haud ægre fuperfedebimus.

Ibid. στρατηγίαν. στρατηγείαν edd. omnes, temere & refragantibus noftris libris.

Verf. 61. εἶθ' ὑποτάσσομεν κακῶς &c. „Infigne hoc exemplum eft τοῦ εἰκῇ τὰς προλήψεις ἐφαρμόζειν ταῖς ἐπὶ μέρους οὐσίαις. De quo vide I. 22, 9 fqq. II. 11, 3 fqq. II. 17, 7 fqq." VPTON.

Ibid.

Ibid. Οὗτος δ' ἔχει. In pa. fcribitur τὸ οὗτος δ' ἔχειν, & illud τὸ inter lineas quidem, fed a prima ftatim manu: non incommode fane; fed nec ita neceffarius videtur h. l. fuiffe articulus, ficut mox deinde, ubi hoc repetitur, εἰ γὰρ ὑποτάσσομεν κακῶς τὸ οὕτως &c. & ibi quidem recte articulum agnofcunt omnes, hic eum ignorat pb. cum editis. In pc. quæ verba leguntur poft μεγίστης ὠφελείας, usque eo ubi eadem verba repetuntur, omiffa funt. Contra in pb. defunt quæ leguntur poft ὠφελείας ἐξουσίαν, usque eo ubi hæc eadem repetuntur.

Ibid. Θεῖον ἄρα ἐστίν. Hæc verba cum fequentibus defunt, ut modo dixi, in pb. Omiffa media particula, dant Θεῖόν ἐστιν edd. & pa. VPTONVS autem in Notis monuit: „Repone cum noftro codice Θεῖον οὖν ἐστίν." — Ego vero ἄρα particulam prætuli, quam dedit nofter pc. In argumentatione, οὖν (ficut δὲ) fubfumtioni magis infervit, ἄρα vel οὐκοῦν conclufioni. Vide hoc eodem cap. vf. 2—5. vf. 63 fqq. vf. 71. &c. Eamdem particulam ex conject. h. l. adjecerat Meibomius.

Verf. 63. ἡ ἐπιστήμη τοῦ βιοῦν, *vivendi ars*, i. e. Philofophia. cf. ad I. 15, 2.

Verf. 64. Ὡς μὲν οὖν ἁπλῶς, ἀκήκοας· σκέψαι δ' αὐτὸ &c. Particulam δὲ poft σκέψαι ignorabant olim edd. Quare verba ifta fic vertit Wolfius: *Sicut autem hæc in genere audivifti, ita etiam particulatim confidera.* At ὡς hic non *ficut* fignificat, fed per familiarem Græcis pleonafmum adverbio ἁπλῶς junctum cenferi debet: itaque neceffaria deinde poft σκέψαι fuit particula δ', quam tacite adjecit Vptonus, præeunte (puto) codice ipfius; nofter quidem pc. eamdem agnofcit.

Verf. 65. τὰ μὲν ἐφ' ἡμῖν &c. „Vide Enchir. c. 1." VPTON.

Verf. 66. Ζῆν δὲ, ἢ ἀποθανεῖν; Οὐδὲ τοῦτο. *Vivere, aut mori? Ne hoc quidem penes me eft.* Atqui, mori quidem, noftra eft in poteftate fitum; quod vel maxime Stoici urgebant. Et quam fæpe ipfe Epictetus nofter inculcat illud, ἡ θύρα ἤνοικται! Itaque vide, fatisne bene hic habeat vulgata fcriptura. Parum promovet pc. καὶ ἀποθανεῖν fcribens pro ἢ ἀποθ. Sed vide, ne καὶ οὐκ ἀποθανεῖν debuerit.

Verf. 67. Τὸν ἀγρόν. „Τὸν lectio eft noftri codicis & edit. Salmant. Alii libri τὸ ἀγρὸν habent." VPTON. — Nempe

Nempe editiones aliæ omnes τὸ ἀγρὸν habebant; at in τὸν consentiunt pabc.

Ibid. τὸ δ' οἰκίδιον. Olim τὸ δὲ οὐκ ἴδιον edd. Vbi WOLFIVS: „Id quod proprium non est. Ferri potest: sed quia versatur in catalogo certarum rerum, τὸ δὲ οἰκίδιον, *domunculam*, lego." — Idque ipsum, *domunculam*, in versione posuit idem doctus perspicaxque interpres. Græcum vero οἰκίδιον ab VPTONO demum receptum, observante: „Clare exhibet noster codex τὸ δὲ οἰκίδιον." — Nec vero aliud dant nostri tres pabc.

Ibid. ἢ τὸν ἀδελφόν. ἢ τὴν ἀδελφὴν pc. temere.

Ibid. ἢ τοὺς φίλους, ἐπὶ σοί ἐστιν; „Hæc verba, ἐπὶ σοί ἐστιν; addidi, ductus auctoritate nostri codicis." VPTON. — Ignorant ea verba pab. cum olim editis; sed exhibet eadem (nonnihil quidem corrupta) noster pc. in quo εἴ τι (pro ἐπὶ) σοι ἐστίν;

Vers. 68. καὶ ἀναφαίρετον; ἢ ἔχεις τι τοιοῦτον; Οὐκ οἶδα. Ὅρα οὖν &c. Sex verba, ἢ ἔχεις — — — οἶδα. deerant in edd. Ad verba vero, Ὅρα οὖν οὕτω καὶ σκέψαι αὐτό, hæc notavit VPTONVS: „Hæc mutila esse ostendit noster codex, qui post ὅρα οὖν addit, εἰ ἔχεις τὶ τοιοῦτον. οὐκ οἶδα. ὅρα οὖν εἰ. quæ verba corrupta sunt. Quid si legas? ὅρα οὖν εἰ ἔχεις τι τοιοῦτον. Οὐκ οἶδα. Ἀλλ' οὕτω σκέψαι αὐτό." — Leviter utique corrupta erant ea quæ ex msto codice ad oram sui libri notata invenerat Vptonus, nempe εἰ ἔχεις, pro ἢ ἔχεις, perperam scriptum. Cæterum, quo loco illa verba, quæ deerant vulgo, inserenda fuerint, parum acceperat idem doctus Editor; nempe ante ὅρα οὖν, non post hæc verba, interseri ista debebant. Facile patebat res; sed extra dubium eam ponunt nostri libri. Ab editis quidem nihil abit pa. Sed pb. sic habet καὶ ἀναφαίρετον; οὐκ οἶδα. ὅρα οὖν &c. In pc. omissa quidem illa, καὶ ἀναφαίρετον; sed reliqua integra & sine menda leguntur, nonnisi distinctione haud satis commoda laborantia: ὃ ἐπὶ μόνῳ ἐστι σοι, ἢ ἔχεις τι τοιοῦτον, οὐκ οἶδα. ὅρα οὖν οὕτω καὶ σκέψαι αὐτῷ.

Vers. 69. συγκαταθέσθαι τῷ ψεύδει. Nempe τῷ ψευδεῖ φαινομένῳ, ut ait III. 22, 42.

Ibid. ἐν τῷ συγκαταθετικῷ τόπῳ. „Qui est tertius in philosophia locus. Vide supra ad lib. III. c. 2. in initio." VPTON.

Ibid. ἀκώλυτος εἶ καὶ ἀνεμπόδιστος. Ἔστω. Corrupte olim in ed. Ven. & Baf. fic legebatur, ἀκώλυτος εἶναι ἀνεμπόδιστος ἔστω. Vbi WOLFIVS: „Lego ἀκώλυτος εἶ καὶ." — Quam emendationem adoptans VPTONVS, adnotavit: „Nofter codex confirmat Wolfii conjecturam. Editio quoque Salmant. ἀκώλυτος * εἶναι, & in marg. * εἶ καὶ." — Et hoc ipfum, εἶ καὶ dant noftri quoque. pabc. Genevenfis editor pro mendofo εἶναι nudum καὶ pofuit, hoc modo, ἀκώλυτος καὶ ἀνεμπόδιστος ἔστω. Sic &. Colon. Cantabrigienfis vero & anonymus Lond. in hunc modum, ἀκώλυτος καὶ ἀνεμπόδιστος. ἔστω. ante ἔστω interpungentes orationem; recte; quod & noftri codices pbc. fecere, neque Vptonus neglexit.

Verf. 70. ἐφ' ὃ μὴ θέλεις. Sic fcripfi cum noftris pb. Vulgo θέλῃς.

Ibid. τὶς δύναται ἀναγκάσαι. Vulgo omnes τίς δύναται, i. e. *quis poteft?* quam ad quaeftionem non poterat refponderi, δύναται. Itaque τὶς fcripfi cum pc. ut fit: *Poteft-ne aliquis? Poteft.* In eam tamen fententiam ufitatius futurum erat δύναταί τις; aut μή τις δύναται; Sed τὶς, cum ante verbum ponitur, majorem quamdam vim habet, & non modo *aliquis* fignificat, fed *quisquam*.

Ibid. ἀναγκάζει με ὁρμῆσαι. Placuit plene fic fcribere cum pc. Alii per apoftrophum, μ' ὁρμῆσαι.

Verf. 71. ἢ οὐ. σόν; Ἐμόν. Sic recte diftinxerunt ed. Gen. & fqq. cum msstis. Perperam ed. Ven. & Baf. ἢ οὔ; σὸν, ἐμόν.

Ibid. Σὸν ἄρα ἐστὶ καὶ τὸ ὁρμῆσαι. ἢ οὔ; Ἔστω ἐμόν. Olim poft ὁρμῆσαι folum comma ponebant, vertebantque, *tuum igitur eft impetu uti vel non uti?* Minus commode. Prioribus enim verbis continetur conclufio argumentationis, quae efficitur per particulam ἄρα, (conf. ad vf. 61.) neque interrogationem habet. Tum vero feorfim additur interrogatio, ἢ οὔ; id eft, *aut nonne ita fe res habet? Nonne recte conclufum eft, effe illud noftrum opus?* Cui refpondet alter, confentiens, Ἔστω ἐμόν. Mendofe vero olim edebatur, Ἔστω τὸ ἐμόν. Articulum τὸ delendum vidit Wolfius, & delevit Vptonus, fuum fequens codicem, cui fuffragantur noftri pbc.

Ibid. τὸ δ' ἀφορμῆσαι, τίνος; (fcilicet ἔργον ἐστί;) Sic fcripfi cum noftris tribus codd. pabc. Vulgo τὸ δ' ἀφορ-

ἀφορμῆσαί τινος; edd. Mox ipse pro auditore respondet, σὺν καὶ τοῦτο.

Verf. 72. Τί σου κωλύει; κωλύσει pc.

Ibid. ὡς λίθον. „Vide III. 7, 32." VPTON.

Verf. 73. Τίς δέ σοι εἶπε, τὸ περιπατῆσαι σὸν ἔργον ἐστὶν ἀκώλυτον; „Lego, ὅτι τὸ περιπατῆσαι σὸν ἔργον ἐστι καὶ ἀκώλυτον." WOLFIVS. — „Editio Salmant. non agnoscit τὸ σόν. Repone itaque: ὅτι τὸ περιπατῆσαι ἔργον ἐστὶν ἀκώλυτον; *Quis vero tibi dixit, deambulare opus esse impedimento non obnoxium.*" VPTON. — Particulam ὅτι, quam cum Wolfio Meibomius etiam & Vptonus adjectam voluerunt, utique & ego desideraveram; (cf. vf. 75.) sed omnes, quotquot novimus, libri eam ignorant; nec adjicere sum ausus, ob similem ellipsin quam habes III. 23, 12. & IV. 4, 21. Pronomen σόν nolim sollicitatum, & agnoscunt libri nostri omnes. Commoda foret καὶ particula ante ἀκώλυτον, sed & abesse potest.

Ibid. Ἔστω καὶ ταῦτα. Caret καὶ pb.

Verf. 74. προσθέσθαι δ' ἢ ἐπιβαλέσθαι τίς. Olim ἀποβαλέσθαι edd. cum pab. Sed WOLFIVS: „ἐπιβαλέσθαι fortasse, unde ἐπιβολή." — Tum adnotavit VPTONVS: „Mox pro χρῆσθαι legit *Comes Shaftesburiensis* οὐ χρῆσθαι. Nota interea, προσπίπτουσα Φαντασία — — χρῆσις Φαντασιῶν προσπιπτόντων — — πρόθεσις — — ἐπιβολή." — Et ἐπιβαλέσθαι in contextu posuit hic Editor, sui quidem codicis auctoritatem non testatus; habet autem hoc ipsum noster pc. Conf. Ind. in hoc verbo. Ad χρῆσθαι ταῖς Φαντ. non particula οὐ adjicienda cum Shaftesb. sed ad προσθέσθαι & ad ἐπιβαλέσθαι e superioribus intellige ὃ οὐ θέλεις, similiterque ad ἢ ἁπλῶς χρῆσθαι &c. intellige ὅπως οὐ θέλεις, *quo pacto tu non vis.* Rursus vero τὶς post ἐπιβαλέσθαι cum gravi accentu scripsi, quemadmodum vf. 70. ut sit, *an quisquam?* Cui dein respondet alter, Οὐδὲ τοῦτο. *Ne hoc quidem quisquam potest.* Paulo ante, utrum τίς ἀναγκ. scribere malis, an τὶς, perinde est. Ad utramvis quaestionem commode respondebatur, Οὐδείς. Nihil vero caussae h. l. erat, cur pro ἐπιβαλέσθαι τις, ἐπιβαλ. τι maluerit Meibom.

Verf. 75. Οὐδὲ τοῦτο. Intellige e superioribus, οὐδὲ τοῦτο οὐδείς, scil. δύναται.

Ibid. Τίς οὖν σοι λέγει. Sic recte pabc. Perperam λέγῃ edd. omnes.

Ibid. ὅτι ὁ τῶν ἀλλοτρ. Caret ὁ pb. male.

Verſ. 76. Ὑγείας οὖν μὴ ὀρέγωμαι; Editiones fere omnes ὀρέγομαι, cum noſtris pabc. Recte vero Wolfius monuit, ὀρέγωμαι in ſubj. eſſe ſcribendum; pariterque Meibom. Et ſic eſt in ed. Salmant. unde in ſuam recepit Vptonus.

Ibid. μηδαμῶς. οὐδαμῶς pc.

Verſ. 77. ἀλλὰ πολὺ πρότερον. „πολὺ habes ex noſtro codice; ſed alii non agnoſcunt." VPTON. — Carent noſtri cum olim editis.

Verſ. 78. μέρος ἐστὶ σόν. Exſpectaſſes μέλος, ſed non ſolicitandum vulgatum. Nota vero, non dicere eum *manum*, μέρος σοῦ, *partem tui;* (nam ne univerſum quidem corpus eſt *pars hominis*, ſed inſtrumentum quo utitur homo) ſed μέρος σόν, *partem tuam*, nempe partem corporis hujus quod *tuum* eſt, nempe quod eſt *inſtrumentum tuum;* (conf. Simplic. in Procem. ad Enchir. ſub fin. & in Commentar. paſſim.) alio quidem reſpectu ne ipſum quidem corpus *tuum* eſt, ut mox verſ. ſeq. ſignificat, & clare dicit I. 1, 11. Cæterum conf. vſ. 87.

Verſ. 79. ὅλον τὸ σῶμα οὕτως ἔχειν σε δεῖ, *totum corpus ita habere te oportet.* Non ſperno hoc, in quod cum editis conſentiunt noſtri codd. pab. Nec me turbat, quod mox vſ. ſq. ait ὅταν δὲ πρὸς τὸ σῶμα οὕτως ἔχειν δέῃ. Vide tamen, ne veri aliquid lateat ſub ſcriptura noſtri cod. pc. ὅλον τὸ σῶμα οὕτως ἔχειν σοῦ δοκεῖ. An ἔχειν σου δόκει, ut σου ad corpus referatur; aut, quod perinde eſt, ἔχειν σοι δόκει? *Puta, te corpus tuum ita habere, ita poſſidere.*

Ibid. ἐφ' ὅσον ἂν διδῶται. διδῶται penultima circumflexa ſcripſi, ex Grammaticæ analogiæ præſcripto. Vulgo hic omnes δίδωται ſcribebant edd. & mssti. Sed vide ad IV. 10, 29.

Ibid. ἂν δ' ἀγγαρεία ᾖ, καὶ στρατιώτης &c. Sic rectius edd. cum pbc. quam quod eſt in pa. ἂν δ' ἀγγαρεία, ἢ καὶ στρατιώτης. Ad rem quod ſpectat, ſic WOLFIVS: „De bellico tumultu hic intelligo, ubi propter neceſſitatem urgentis periculi militibus rapere licet quicquid ad belli uſum pertinet: ut fit apud nos, cum bombardæ

bardæ aliquo vehendæ funt." — VPTONVS, *in Indice:* „'Αγſαρεία, vocab. Perficum. Fas erat Perfarum curforibus, cujusvis equos, fervos, naves &c. ad præfentem ufum rapere. Hinc ἀγſαρεύειν, *angariare, cogere ad currendum, vel ferendum aliquid.* Vide Matth. 5, 41. Marc. 15, 21. Et 'Αγſαρεία eft officii illius præftatio. Dicimus Anglice *a Press:* ubi in itineribus militibus licet rapere ad præfentem ufum equos, plauftra, &c. Sed aliter fe res habet apud nos, ubi leges & jura valent; aliter apud exteras regiones, ubi filent leges inter arma & regiam potentiam."

Verſ. 81. διακρίνειν. διακρίνων volebat Wolfius, præter rem. Nempe hæc eft ἄσκησις, *exercitatio*, quam nobis commendat philofophus, διακρίνειν, tum πρὸς ἑαυτὸν ἡγεῖσθαι, ἐπιστρόφως ἔχειν, *ut discernamus*, &c. cf. vf. 83.

Ibid. ἐνταῦθα κατὰ τὴν ἔκκλισιν. Vulgo ἐνταῦθα τὴν ἔκκλισιν edd. omnes, cum pabc. Monuit vero VPTONVS in Notis: „Nofter codex κατὰ τὴν ἔκκλισιν. Sed lego τῆς ἐκκλίσεως, fcilicet ἐπιστρόφως ἔχειν τῆς ἐκκλίσεως." — Iam in promtu quidem utique erat τῆς ἐκκλίσεως corrigere, fi opus effet; fed nihil cauffæ vidi, cur non adoptarem fcripturam quam fuo e codice Vptonus protulit.

Verſ. 82. περὶ τῶν σεαυτοῦ, ὅπου ἡ οὐσία τοῦ ἀγαθοῦ. „Sic interpunge. Alii libri ὅπου σου ἡ οὐσία. at non ita nofter codex." VPTON. — Poft περὶ τῶν σεαυτοῦ interrogandi fignum pofuerant editores omnes, quod recte cum nudo commate permutare juffit Vptonus, monente fententia, & fuffragantibus noftris codicibus pabc. Pronomen σου (quod poft ὅπου habebant edd. cum noftris pac.) ignorat pb. cum Vptoni codice. Quod fi omnino pronomini locus hic fuiffet, σου ex σοι ortum fufpicari licuerat, ὅπου σοι ἡ οὐσία.

Ibid. τίς ἀφελέσθαι. Cum τί ἀφελ. dediffent editiones veteres, τίς fcribere juffit Wolfius; cui paruit editor Cantabr. & feqq. Id ipfum vero τίς noftri quoque dant codices pabc. quemadmodum mox in τίς ἐμποδίσαι confentiebant edd. & msſti.

Ibid. οὐ μᾶλλον ἢ τὸν Θεόν. Ante hæc verba intellige pronomen οὐδείς· quod refpondeat interrogationi τίς; *quis? Nemo.* Conf. vf. 90.

Verſ.

Verf. 83. Ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ σώματος; *&c.* Intellige φοβήσῃ; ex initio verf. fuperioris. Nam perinde & περί τινος & ὑπέρ τινος φοβεῖσθαι dicitur. Neglecta hic vulgo in editis interrogandi figna fraudi fuerunt doctiffimo Wolfio ut in alienam fententiam detorqueret hujus loci verfionem, quam & Vptonus imprudens tenuit: *At in corporis & facultatum rebus, in alienis, in iis quæ nihil ad te adtinent, poteſt.* (fcil. *te impedire.*) Rectius Schegkius: *An vero de corpore, de fortunis, de rebus alienis, & nihil ad te pertinentibus, folicitus eris?* Interrogationem poft κτήσεως; indicavit nofter pa. poft πρὸς σέ; pb. Et indicare poft πρὸς σέ; juffit Vptonus quoque in Notis. Ego commodum duxi, ubique indicare. Mox pro κτήσεως, male κτίσεως habebant editt. vett. cum pbc. Monuit Wolf. & Salmaf. & correxit editor Cant. Veram fcripturam dabat Vptoni codex & nofter pa.

Ibid. οὐδὲν πρὸς σέ; μηδὲν pb. commode.

Ibid. ἐμελέτησας. „Habes hoc ex noftro codice; alii ἐμμελέτας." VPTON. — Nempe mendofe quidem ἐμμελέτας fcribebant editt. Ven. Baf. Gen. fed id jam olim, a Wolfio admonitus, correxit editor Colonienfis, ἐμελέτας fcribens, quod & Cantab. & anon. Lond. tenuere: idque ipfum & noftri exhibent codices omnes, rectius fortaffe quam quod fuo e cod. adfcivit Vptonus.

Ibid. τὰ ἐπὶ σοὶ καὶ οὐκ ἐπὶ σοί. καὶ τὰ οὐκ ἐπὶ σοὶ pb.

Ibid. ἵνα μηδὲν ἧττον *&c.* „*Ironice.* Sic fupra IV. 1, 41." COMES SHAFTESBVR.

Verf. 84. Οὐκοῦν. Sic fcripfi cum vett. edd. & msstis. Temere Οὔκουν, penacute, ed. Vpt. cum anon. Lond.

Ibid. ὧν γὰρ προσδοκωμένων φόβος γίνεται, καὶ λύπη παρόντων. Exfpectabam, τούτων λύπη παρόντων. Et fcripfit fortaffe Arrianus, τούτων γίνεται καὶ λύπη παρόντων. Sed nil variant libri; & ferendum vulgatum. Ad rem commode Vptonus Ciceronis verba citavit, Tufc. Disp. IV. 6. *Quæ enim venientia metuuntur, eadem adficiunt ægritudine inſtantia.* Præter rem vero totam iftam ῥῆσιν e gloffa natam fufpicatus erat Meibom.

Ibid. Ἐπιθυμήσεις δὲ τίνος ἔτι; Nempe omnem ἐπιθυμίαν in vitio ponebant Stoici, quam definiebant ἄλογον

γον ὄρεξιν, vel ὄρεξιν ἀπειθῆ λόγῳ. Vide Laërt. VII. 113. & quae ibi adnotavit Menagius.

Ibid. Τῶν μὲν γὰρ προαιρετικῶν, ἅτε καλῶν ὄντων καὶ παρόντων *&c.* Conferenda haec cum Enchir. c. 2, 2. Hic agitur de eo qui profectum jam fecit in Sapientia; ibi de tirone.

Ibid. καθισταμένην τὴν ὄρεξιν, *adpetitionem stabilem, constantem, compositam.* Adde III. 13, 21. „Schegkius, *accommodatam.* Wolfius, *tranquillam;* nimis laxe. Potius *compositam.* Persius: *compositum jus fasque animi.* Seneca, *mens composita.* Παιδεία, apud Cebetem, est γυνὴ καθεστηκυῖα τὸ πρόσωπον, *vultu composito & constanti:* & paulo post, Εὐδαιμονία dicitur γυνὴ καθεστηκυῖα, *matrona decens & composita;* sive ad vultum, sive aetatem, sive mores referas." VPTON, *in Ind. v.* καθίσταμαι. — Tropice haec dicta: proprie de Mari, θάλασσα γαληνὴ καὶ καθεστηκυῖα, Polyb. XXII. 14, 10. Tropice etiam simplex verbum usurpatur; v. c. λόγος ἑστὼς, *ratio sibi constans, firmum judicium,* Polyb. III. 109, 5.

Ibid. ἵνα καὶ τόπον σχῇ τὸ ἄλογον. „οὐ σχῇ edit. Bas. in marg. male. *Ita ut locum habeat.* Sic in versione lege, & dele *non.*" VPTON. — Nempe, *ut locum non habeat*, scripserat in versione. Wolfius, perspicuitatis caussa, ab illis verbis novam phrasin inceperat: *Ubi porro locum habebit brutum illud & impetuosum?* &c.

Ibid. ὠστικὸν. „Vide II. 9, 5. ὠστικῶς, *impulsorum modo, impellendo, more eorum qui se proterve intrudunt:* vide Suidam. M. Anton. IX. 3. μὴ ὁλοσχερῶς, μηδὲ ὠστικῶς, *nec temerarie, nec impetuose;* ubi consule Gatakerum. Hoc in loco recte vertitur, *brutum illud & impetuosum*, τὸ ἄλογον ἐκεῖνο καὶ ὠστικόν." VPTON.

Vers. 85. Ὅταν οὖν — — οὕτως ἔχῃς. Perperam ἔχεις edd. omnes. ἔχῃς jam scripseram, cum idem ipsum in nostris pabc. inveni.

Ibid. τὰ πράγματα ἑκάστῳ φοβερά ἐστι. Ante Vpt. ἑκάστου edebatur; ubi notavit SHAFTESBVR. „Fortassis ἑκάστῳ." — Tum VPTONVS: „Atque ita noster codex." — Sic vero & noster pc.

Vers. 86. Πῶς οὖν ἀκρόπολις καταλύεται; „Noster codex interpretationis loco habet, ἀκρόπολις τῶν πραγμάτων δηλονότι." VPTON. — Videtur ad Poëtae alicujus verba adludi, aut ad aliquod proverbium.

Ibid.

Ibid. τὴν ἐν ἡμῖν ἀκρόπολιν. Corrupte τὴν ἐμὴν ἀκρόπολιν pc.

Ibid. ἀποβεβλήκαμεν. Immo καταβεβλήκαμεν, *evertimus*. Mirari subit, nemini ex interpretibus dubitationem obortam esse de veritate lectionis vulgatae, in quam quidem libri nostri consentiunt omnes.

Ibid. οὓς ἐφ' ἑκάστοις καθ' ἡμέραν ἔχομεν. ἐφ' ἑκάστοις interpretatus sum *unicuique* (*nostrûm*) *imminentes*. conf. Adn. ad I. 9, 15. Vptonus cum Wolfio, *omnibus in rebus;* at id est ἐφ' ἑκάστων, nisi ita acceperunt ut Schegkius, qui vertit *singulis negotiis imminentes*. ἐπὶ, *contra*, *adversus*, & cum dativo construitur, ut I. 9, 15. & cum accusat, ut mox vs. 88. ἐπ' ἄλλους. In cod. pc. desunt ista verba ἐφ' ἑκάστοις cum nonnullis praecedentibus sequentibusque.

Ibid. ποτὲ μὲν τοὺς αὐτοὺς. Caret τοὺς pb.

Vers. 87. ἄρξασθαι δεῖ. Caret δεῖ pc.

Vers. 88. τί ἔτι ἀποτειχίζω τὴν ἀκρόπολιν. Ἀποτειχίζειν πόλιν vel ἀκρόπολιν, ex Graeci sermonis usu, dicitur hostis, qui obsessam urbem vel arcem circumducto muro aut vallo secludit ab exteriori regione, quo eos, qui intus sunt, commeatu & auxiliis extrinsecus exspectatis privet, eoque ad deditionem compellat; estque adeo proprie quod latine *circumvallare* dicimus. Atque eodem modo fortasse hic verti debuerat id verbum. Ferendam tamen Wolfii interpretationem putavi, *Cur arcem adhuc destruam?* quia pro synonymo hic usurpari hoc verbum videri poterat verborum καθαιρεῖν & καταλύειν, quae praecesserunt, & hoc ipso loco mox opponitur ἑστῶσα ἀκρόπολις, *stans*. Ac fortasse locum hunc respexerunt Lexicographi illi, qui ἀποτειχίζω, nullo quidem citato auctore, *murum diruo*, interpretati sunt; quam in sententiam apud Suidam quoque habes, Ἀποτείχισις, ἡ τῶν τειχῶν ἀφαίρεσις. Cum Schegkius sic vertisset verba supra scripta, *Quid praeterea opus erit cingere moenibus arcem?* adnotavit SALMASIVS: „ἀποτειχίζειν non est *moenibus cingere*, sed contra *discingere* & *demoliri*."

Vers. 89. Ἐγὼ δ' οὐ πώποτε θέλων ἐκωλύθην, οὔτ' ἠναγκάσθην μὴ θέλων. Ante nos sic omnes edebant, ἐγὼ δὲ πώποτ' οὐ θέλων ἐκωλύθην. Vbi: „Fortassis ἐγὼ δ' οὔτε πώποτ' ἐθέλων ἐκωλύθην." WOLFIVS. — „Ἐγὼ δὲ οὐδέποτε θέλων, aut πώποτε οὔτε θέλων."

MEIBO-

MEIBOMIVS. — „Fortaſſis hoc modo, Ἐγὼ δὲ πώποτ' οὐ θέλων ἐκωλύθην, ἢ μὲν ἠναγκάσθην μὴ θέλων; *Ego-ne vero unquam contra voluntatem prohibitus ſum, aut quidem contra voluntatem coactus?*" VPTON. — Litem præcidit noſter codex pc. qui nobis, inter plurima ſummæ librariorum negligentiæ monumenta, complura veræ & genuinæ ſcripturæ veſtigia illuſtriſſima conſervavit. In eo ita hic ſcriptum, ut nos edidimus.

Ibid. Θέλει ὁρμᾶν ἐπί τι; κἀγὼ θέλω. Θέλει ὀρέγεσθαι; κἀγὼ θέλω. Hæc omnia omiſſa in cod. pa.

Ibid. Οὐ θέλει; οὐ βούλομαι. In pc. οὐ θέλεις, h. l. ſcribitur.

Verſ. 90. Olim poſt iſta, Οὐ θέλει; οὐ βούλομαι. nil aliud hic legebatur, niſi hæc verba: Ἀποθανεῖν οὖν θέλω. Τίς ἔτι με κωλῦσαι δύναται &c. Vbi hæc adnotarunt Interpretes: „Videtur prius membrum omiſſum, Ἀποθανεῖν με βούλεται." WOLFIVS. — „Auctior noſter codex: Ἀποθανεῖν οὖν θέλω, στρεβλωθῆναι οὖν θέλω. Totam ſententiam ſic legendam arbitror: Οὐ θέλει; Οὐ βούλομαι. Θέλει με στρεβλωθῆναι; Στρεβλωθῆναι οὖν θέλω. Θέλει με ἀποθανεῖν; Ἀποθανεῖν οὖν θέλω; Τίς ἔτι &c. Propter earundem vocum repetitionem multa paſſim omittunt librarii." VPTON. — Ego, quoniam verba στρεβλωθῆναι οὖν θέλω poſt iſta ἀποθανεῖν οὖν θέλω in ſuo codice poſita ait Vptonus, eumdem ordinem ſervavi, & reliqua ita ſupplevi, ut his adaptata eſſent: quæ autem ex conjectura ſuppleta ſunt, uncis incluſi. Cæterum acu me tetigiſſe veram ſcripturam, non gloriabor. Noſtri libri pabc. nil amplius, quam quod olim vulgatum erat, hic agnoſcunt.

Ibid. Ante verba, Οὐ μᾶλλον ἢ τὸν Δία, intellige Οὐδείς· prorſus ut ſupra, vſ. 82.

Verſ. 91. *τῶν ὁδοιπόρων οἱ ἀσφαλέστεροι. ἀκήκοεν ὅτι λῃστεύεται &c.* — „Ἀκήκοεν, ſcil. ὁ ἀσφαλέστερος τῶν ὁδοιπ. [vel τὶς τῶν ἀσφαλεστέρων τῶν ὁδοιπ.] Nota tranſitionem a plurali ad ſingularem. Sic Terent. Eun. Act. II. Sc. I. *Dii boni! quid hoc morbi eſt? adeone* homines *immutarier ex amore, ut non cognoſcas* eumdem *eſſe?* Vbi Donatus: *More ſuo a plurali numero ad ſingularem ſe convertit.* Fit quoque tranſitio a ſingulari ad pluralem. Lucret. lib. III. vſ. 55.

Quo magis in dubiis hominem *ſpectare periclis*
convenit, adverſisque in rebus noſcere qui ſint.

Hæc

Hæc eſt vera & vetus lectio; ſed vulgo aliter ſe libri habent. Vide ad I. 4, 32." VPTON.

Verſ. 92. χειμῶνες. Perperam & invitis noſtris msstis χειμόνες editt. vett. Primus correxit Cantab. Notaverat vero Salmaſ.

Verſ. 93. Ποῦ τις καταφύγῃ; Sic ed. Ven. & Baſ. cum pa. niſi quod hi jota non ſubſcripſerint, quod & aliâs paſſim (& pa. quidem pæne conſtanter) negligere ſolent. ποῦ τις καταφύγοι; pc. quod perinde eſt. ποῦ τις καταφυγή; pb. & ſic ed. Lond. anon. ποῦ τίς καταφυγή; ed. Gen. Col. Cant. Denique ποῦ τίς καταφύγῃ; ed. Vpt.

Verſ. 94. τῷ δεῖνι, τῷ πλουσίῳ. Olim τῷ δεῖνα πλουσίῳ edd. cum pab. Articulum τῷ ad πλουσίῳ tacite adjecit Vpton, præeunte puto ipſius codice; ſic ſane & noſter pc.

Verſ. 96. ἔκ τινος περιστάσεως. „Sic codex noſter; alii παραστάσεως." VPTON. Nempe corrupte παραστ. olim edd. ſed in περιστασ. conſentiunt pabc.

Verſ. 98. Οὕτως ἐφίστησι. Οὕτως ex conject. ſcripſi; vulgo omnes οὗτος edd. & msstis; quod ferendum non putavi. Dubitanter eamdem emendationem a MEIBOMIO adnotatam video: „οὕτως forſan."

Ibid. ὅτι ἐὰν τῷ Θεῷ. Corrupte ὅτι αὐτῷ Θεῷ pc.

Verſ. 99. Πῶς λέγεις προσκατατάξαι; Putabam προσκατατάξῃ, eadem forma repetito verbo, qua paullo ante poſitum erat. Sed nil mutant libri.

Verſ. 100. τὰς ὁρμὰς τοῦ Θεοῦ. Miratus ſum vocabulum ὁρμή de Deo uſurpatum. *Dei appetitionem* vertit Wolfius: *impetum* Vptonus: equidem *conſilium* interpretatus ſum.

Ibid. τί αὐτῷ κατέλιπε. Sic edd. ante Vpt. cum pa. αὑτῷ ed. Vpt. cum pb. In ambiguo hærens pc. utrumque ſpiritum adpinxit.

Ibid. ὑπέταξε τῇ τῶν Ὅλων περιόδῳ. „Vide ad II. 1, 18." VPTON.

Ibid. τὴν κτῆσιν. Exſpectabam τὸ σῶμα, τὴν κτῆσιν, &c. At id ignorant libri.

Ibid. 101. τὰ μὴ δοθέντα. Repetita malim e ſuperioribus verba, Τί θέλω τὰ μὴ δοθ. Poſſunt autem verba, ἐξ ἅπαντος ἔχειν, vel ad τὰ δοθέντα μοι referri,

quæ

quæ mihi non data sunt ut quovis modo & sine exceptione habeam; vel ad θέλω, *cur ea, quæ mihi non data sunt, quovis modo cupio habere?* Quæ sequuntur, videntur posteriorem postulare rationem. Ἀλλὰ πῶς; *At quomodo?* scil. *velle res debeo?* Respondet: (*Non, quovis modo; sed) prout illæ datæ fuerint*, vel, *prout mihi datum & a Deo concessum est illas habere; & quatenus*, vel, *in quantum temporis placuerit Deo.*

Ibid. ἐφ' ὅσον δέδοται. Corrupte olim ἐφ' ὅσον δύναται edd. cum pac. Vbi: „Fortassis δέδοται. Sic enim supra, vs. 79." COMES SHAFTESBVR. — „Optime vir nobilis; atque ita noster codex." VPTON. Sic & e nostris pb.

Ibid. ἀντιτείνω. Perperam ἀνατείνω pc.

Vers. 102. Ὁ πατήρ μοι αὐτὰ ἔδωκεν. ὅτι πατήρ μου αὐτὰ ἔδωκεν pc.

Ibid. τὰς δ' ὥρας τίς; Horat. lib. I. Od. 12.

— — — *Variisque mundum*
temperat horis."

VPTON.

Vers. 103. Εἶτα σὺ, πάντα εἰληφώς. Sic scripsi cum pb. Vulgo Εἶτα σύμπαντα εἰληφὼς edd. cum pac.

Vers. 104. καὶ θεασόμενον τὴν διοίκησιν. Ante Vpt. corrupte καὶ θελησόμενον τὴν διοικ edd. Vbi WOLFIVS notavit: „Non placet. Quid si θεωρήσοντα, ac potius θεασόμενον. Sequitur enim θεασάμενος τὴν πομπήν." — „Noster codex θεασόμενον, optime. Vide supra ad I. 6, 19. & ad II. 14, 23." VPTON. — Et recte θεασόμενον quoque pab. quemadmodum etiam Meibomius correxerat. θεασάμενον vero pc.

Ibid. συνεορτάσοντα. Temere συνεορτάζοντα ed. Gen. Col. Cant.

Vers. 105. θεασάμενος. θεασόμενος pa. minus commode.

Vers. 106. Καὶ γὰρ οἱ μύσται, μυεῖσθαι. „*Diutius immorari volunt mystæ*, propter spectandi novitatem & pompam istam, quam describit Dio Prus. Orat. XII. p. 202. Σχεδὸν οὖν ὅμοιον ὥσπερ εἴ τις ἄνδρα Ἕλληνα ἢ βάρβαρον μυεῖσθαι παραδοὺς εἰς μυστικόν τινα μῦθον ὑποφυῇ (legendum μυχὸν ὑπερφυῆ, & sic interpres legisse videtur) κάλλει καὶ μεγέθει, πολλὰ μὲν ὁρῶντα μυστικὰ θεάματα, πολλῶν δὲ ἀκούοντα τοιούτων φωνῶν,

σκότους τε καὶ φωτὸς ἐναλλὰξ αὐτῷ φαινομένων, ἄλλων τε μυρίων γενομένων. ἔτι δὲ εἰ (καθάπερ εἰώθασιν) ἐν τῷ καλουμένῳ θρονισμῷ καθίσαντες τοὺς μυουμένους οἱ τελοῦντες κύκλῳ περιχορεύειν, (lege περιχορεύσειαν,) ἆρά γε τὸν ἄνδρα τοῦτον μηδὲν παθεῖν εἰκὸς τῇ ψυχῇ. *Resque fere similiter habet, ut si quis homo Graecus aut barbarus traderetur ad initiandum in mysticum quoddam templum pulchritudine & magnitudine praestantissimum, atque illic multa videret arcana spectacula, multasque audiret tales voces, vicissimque apparerent illi lux & tenebrae, caeteraque plurima fierent; praeterea si (quemadmodum solent) initiantes initiandum in throno collocatum circumsaltarent; anne hunc hominem nihil animo affici verisimile esset.*" VPTON.

Ibid. ἀλλὰ ἤ. ἀλλ' ἡ πανήγυρις pb.

Ibid. τί ἀνίκανος. Corrupte ἀνήκανος ed. Ven. & Bas. ubi WOLFIVS: „Ab ἱκανὸς videtur compofuiffe ἀνίκανος." — „Nofter codex & ed. Salmant. ἀνίκανος." VPTON. — Sic vero & pzbc. & jam olim correxit editor Genev.

Ibid. τί στενοχωρεῖς τὸν κόσμον; „Confer I. 25, 26 fqq. & IV. 7, 27." VPTON.

Verf. 107. τέκνια. τεκνίδια pc.

Ibid. οὐχὶ καὶ τοῦ σὲ πεποιηκότος; Quidni οὐχὶ τοῦ καὶ σὲ πεποιη.? Certe ita interpretandum, ut bene Wolfius, *annon ejus qui te quoque fecit.*

Ibid. οὐ παραχωρήσεις τῷ Κρείσσονι; *Non cedes Meliori?* κρεί[τ]τονι pb. Majufcula litera initiali fcripfi hoc nomen; eft enim ὁ Κρείσσων, quem dicit, five *Meliorem* interpreteris, five *Superiorem* malis, five *Praestantiorem*, *five Potentiorem*, Deus, rerum omnium & tui ipfius procreator ac Dominus. I, 12, 24. fic habes; οὐκ ἀποστήσῃ; οὐ χαίρων παραχωρήσεις τῷ δεδωκότι; Alias in plurali maxime numero τοὺς Κρείττονας, notum eft, eminenti notione, de *Naturis humana natura superioribus*, de *Heroibus* atque *Diis* ufurpari a Philofophis.

Verf. 108. εἰ μὴ ποιεῖ σοι. „ποιεῖ fupra etiam, pro δοκεῖ, aut fcriptum aut pofitum videri monui." WOLF. — „εἰ μὴ ποιεῖ σοι. *Si tibi non facit*, id eft, *si tibi non aptum est*, *si tibi non convenit.*" SALMASIVS. — „Vide ad II. 6, 22. & III. 8, 6." VPTON.

Ibid.

Ibid. συγχορευόντων. Sic pb. ut edd. inde a Genev. Perperam συγχωρευόντων ed. Ven. & Baf. cum pc. συγχορευτῶν pa. non male.

Ibid. ἐπιθειάζουσιν. Suidas: Ἐπιθειάτων· ἑορτάτων. Ἐπεθείαζον· ἐχόρευον. Hefychius: Ἐπεθείαζεν· ἐχόρευεν· ἐθαύμαζεν ὡς θεόν.

Ibid. ὑμνῶσι δὲ τὴν πανήγυριν. [Vereor ne alieno loco hic ftet δὲ particula. Fortaffe ὑμνῶσί τε fuerit corrigendum; & totus locus fic fcribendus, ἵν' ἐπικροτῶσι, μᾶλλον δ' ἐπιθειάζωσιν, ὑμνῶσί τε τὴν πανήγυριν.

Verf. 109. Τοὺς ἀταλαιπώρους δὲ καὶ δειλούς. *Morofos vero & ignavos.* Vulgo omnes τοὺς ταλαιπώρους δὲ edd. & msfti. Neque vero dubitandum duxi ἀταλαιπώρους corrigere. Sic fane & Il. 16, 18. junguntur δειλοὶ & ἀταλαίπωροι, communi librorum confenfu. Sic porro I. 12, 20. ait, σὺ δ' ἀταλαίπωρος εἶ καὶ δυσάρεστος, ubi perperam unus codex pb. ταλαίπωρος habet. Rurfusque Il. 17, 26. ubi pariter ut hoc loco de eo agitur, qui de fua forte conqueritur & Deos incufat, recte codices noftri pab. cum Vptoni codice ἀταλαίπωρε dederunt pro olim vulgato ταλαίπωρε.

Ibid. ἀπολελειμμένους τῆς πανηγύρεως. Mirari licet, nihil ad hunc locum ab Vptono adnotatum. ἀπολελυμένους is in contextu habet cum plerisque e fuperioribus editionibus; quod percommodum utique per fe videri poterat. conf. I. 9, 16. At hoc nonnifi ingenio & conjecturae debetur editoris Bafileenfis, qui mendofum effe viderat id quod ed. Ven. habebat, παραλελημμένους. Hoc vero cum majore veri fpecie fufpicari licebat ex παραλελειμμένους effe corruptum; atque id ipfum perfpicue exhibent codices noftri pabc. Rectiffime; estque vulgatiffimus hic ufus verbi ἀπολείπεσθαι, ἀπολελεῖφθαι, cum genit. cafu, pro *abeffe*, atque etiam pro *difcedere:* cujus ufus fi exempla defideras, abunde Henr. Stephanus in Thef. dabit.

Ibid. ὡς εἰλήφασι πρὸς τὰ ἐναντία. „Confer I. 6, 28." VPTON.

Ibid. ἀνδρείας. ἀνδρίας pb. minus recte.

Verf. 110. Ἐπὶ τί οὖν εἴληφα ταῦτα; „εἴληφα optime Ms. Parif. Hæc enim funt adverfarii verba. Male, εἰλῆφα." VPTON. — εἰλῆφα edd. omnes ante Vpt. εἴληφα recte pabc.

Ibid. Ἂν οὖν ἀναγκαῖα μοι ᾖ; Μὴ πρόσπασχε αὐτοῖς *&c.* Vulgo hæc ita scribebant connectebantque omnes: ἂν οὖν ἀναγκαῖα μὴ ᾖ, μὴ πρόσπασχε αὐτοῖς *&c.* quæ acceperunt tamquam ab eodem philosopho dicta, qui superiora dixerat, μέχρις ἂν ὁ χρήσας θέλῃ, & sic verterunt: *Si ergo necessaria non erunt, noli illis affici, & non erunt.* Quæ tenens VPTONVS, in Notis hæc adposuit: „μὴ πρόσπασχε αὐτοῖς, *noli illis affici*, tanquam essent necessaria, *ita non erunt necessaria.*" — At, quam parum sic cohæreret oratio, facile adparebat. Schegkius, dissimulans difficultatem, sic interpretatus erat hunc locum: *Itaque si necessario ad te non pertinebunt, noli his affici, & profecto non tamquam necessariis cogêre.* A vulgata scriptura non discedunt codices pab. Sed pc. μοι pro μὴ scribens, omnes levavit difficultatem. Objectio est auditoris: Ἂν οὖν ἀναγκαῖα μοι ᾖ; Cui respondet Philosophus: Μὴ πρόσπασχε, (sc. αὐτοῖς,) καὶ οὐκ ἔσται, nempe ἀναγκαῖα.

Ibid. σὺ αὐτὰ αὐτῷ μὴ εἴπῃς ἀναγκαῖα. Sic edd. ante Vptonum, cum pab. αὑτῷ ed. Vpt. σαυτῷ pc. Conf. Adn. ad I. 6, 35. & ad II. 26, 7. & III. 1, 15.

Ibid. καὶ οὐκ ἔστι. Etiam hic, ut supra, καὶ οὐκ ἔσται dat pc.

Vers. 111. ἀπὸ τῶν μικροτάτων — — ἀρξάμενος. Vide supra, I. 18, 18. & Enchir. c. 13, 2.

Ibid. εὐεπηρεαστοτάτων. εὐεπηρεάστων pc.

Ibid. ἀπὸ ποτηρίου. Corrupte ποτηρίας edd. ante Vptonum. Corrigere jusserat Wolfius; & verum dedit Vptoni codex, cum quo consentiunt nostri pabc.

Ibid. πρόσελθε. „Forsan πρόελθε." MEIBOMIVS. — Nil opus. Conf. ad I. 29, 45.

Vers. 112. κάθηρον τὰ δόγματα. κάθηρον subscripto jota ediderunt inde a Colon. Antea κάθηρον, cum pac. Nihil interest. κάθαρον pb. μή τι προσήρτηταί σοι τῶν οὐ σῶν, μή τι συμπέφυκε. Nihil in his variant libri; sic certe edd. omnes; nec e scriptis nostris codicibus (quos, dum hoc scribo, non amplius ad manum habeo) dissensum ullum a vulgata scriptura notavi. At, si quid video, in subjunctivo modo efferri debebant duo ista verba, προσηρτῆταί σοι, & συμπεφύκῃ. Si vera vulgata, μὴ non *ne* erit interpretandum, sed *an, num;* & post κάθηρον intelligendum fuerit verbum, καὶ

ὅρα,

ὄρα, aut aliquod ſimile: *vide, diſpice, an tibi adhæreat aliquid.*

Ibid. μή τι ὀδυνήσῃ σε ἀποσπώμενον. Vulgo μή τι ὀδυνήσῃς ἀποσπ. edd. omnes. Vbi: „Legendum videtur κατ' ἀπόστροφον, μή τι ὀδυνήσῃ σ' ἀποσπώμενον, ut τὸ ὀδυνᾷν active capiatur.“ WOLFIVS. — „Nihil adjuvant codices. Quid ſi legas, μή τι συμπέφυκεν, ὅ τι ἂν ὀδυνήσῃς ἀποσπώμενον. *Ne quid adnaſcatur, quo detracto doleas.*“ VPTON. — Ego vero, quod ὅ τι, pro poſteriori μή τι, maluit vir doctus, lubens acciperem, ſi vel libri darent, vel res poſceret: cæterum de verbo ὀδυνήσῃς in ὀδυνήσῃ σ' mutando cur non adſenſus fuerit perſpectiſſimo Wolfii monito, non video. Sane non aliter, quam active, verbum ὀδυνάω uſurpatur; & lenior medicina laboranti loco adferri non poterat, quam adjectus apoſtrophus, quem facile utique omittere potuerat librariorum negligentia. In ὀδυνήσῃς cum olim vulgatis convenit pb. ὀδυνήσεις habet pa. in indicativo; (quemadmodum προσήρτηται & συμπέφυκε in indicativo poſita ſunt;) quod pari ratione ex ὀδυνήσει σε decurtatum videri poteſt. Sed in pc. ὀδύνῃ σε (id eſt, ſubſcripto iota, ὀδύνῃ σε) ſcribitur; quod vel ex ὀδυνήσῃ σε decurtatum, vel ipſum etiam per ſe probum, ſi modo verum eſt, quod Lexicographi nonnulli referente H. Stephano ſtatuerunt, pro ὀδυνάω etiam ὀδύνω dixiſſe Græcos; de quo quidem dubitavit idem Stephanus; ad eamdem vero formam codex noſter pa. ὀδυνομένους habet infra vſ. 124. & in titulo cap. 6. lib. IV. pro ὀδυνωμένους.

Verſ. 113. ὡς ἐκεῖ, *ut illic*, ſcil. *in ſchola.* Hæc vero verba non cum Wolfio ad verbum λέγω retuli; (ſic enim oportebat μὴ ὡς ἐκεῖ, non ὡς ἐκεῖ, μὴ &c.) ſed ad id quod proxime præcedit, γυμναζόμενος καθ' ἡμέραν.

Ibid. ἀλλ' ὅτι καρπιστὴν δίδως. „*Te dare fructuarium*, ſi dicere liceat. Eadem formula ſupra etiam eſt uſus, alibi nusquam mihi lecta. Infra quoque ſequitur, μὴ τόλμα καρπιστὴν διδόναι, τοσούτους ἔχων τῆς δουλείας ἐλέγχους. Videtur certa quædam fuiſſe cærimonia eorum qui ſe ingenuos profiterentur, ut ſupra τὸ στρέφειν ἐπὶ τοῦ στρατηγοῦ in manumiſſione. Ego καρπιστὴν verti poſſe cenſeo *vindicem*, aut *aſſertorem.* Cicero in Topicis: *Si neque cenſu, neque vindicta, neque teſtamento liber factus eſt, liber non eſt.*“ WOLFIVS.

 „Καρπι-

„Καρπιστὴν δίδως. Sæpius hac loquendi formula utitur Epictetus; III. 24, 76. IV. 1, 146. 7, 17. In quibus omnibus locis καρπιστὴς est *adsertor*, *vindex*. Sic glossarium Græcum. Nam *Festuca*, κάρφος, seu *virgula* illa, quæ in libertatum vindicationibus adhiberi solebat, *Vindicta* vocabatur. Vocat Persius *vindictam*, Sat. V. 88. & *Festucam*, Sat. V. 175. atque ita Plautus, Mil. Act. IV. Sc. 1.

Quid? ean' ingenua, an festuca facta e serva libera est?

A' Græcis autem *festuca*, *virgula*, κάρφος dicitur. Inde καρφιστὴς, *adsertor in libertatem*; καρφισμὸς, καρφιστία, *assertio*: & ex mutatione spiritus asperi in tenuem, καρπιστὴς, καρπισμὸς, καρπιστία. Vide Salmas. de Vsur. p. 880. Cæterum de ritu Manumissionis dixi supra ad II. 1, 26. Munus autem erat Prætoris, *virgulam*, seu *festucam*, servi manumittendi capiti imponere; prætor autem tum dicebat, *Dico eum liberum esse, more Quiritium*. Atque ideo festuca seu virgula *Vindicta* vocabatur." VPTON. — Docte hæc ac vere disputata: e quibus tamen (ne quid dissimulem) nondum satis intelligitur, quo pacto διδόναι καρπιστὴν, *dare vindicem* vel *adsertorem*, Epictetus dixerit pro *vindicare sese in libertatem*.

Vers. 114. Ταύτην ἠλευθερώθη Διογένης παρ' Ἀντισθένους. „Antisthenes erat Diogenis præceptor. Vide Aelian. lib. X. c. 16. Laërt. VI. 21. & supra, II. 24, 67." VPTON.

Ibid. ὑπ' οὐδενός. „Sic ed. Salmant. Alii codices, quos videre contigit, ἐπ' οὐδενός." VPTON. — ἐπ' οὐδ. cum pa. dabant editt. omnes ante Vpt. excepta Salmant. ὑπ' οὐδ. recte pbc. Sic & correxerat Meibom.

Vers. 115. ὅτε ἑάλω, πῶς τοῖς πειραταῖς ἐχρῆτο; „Captus erat a piratis Diogenes, cum in Aeginam navigaret. Meminit Laërtius in ejus vita, VI. 74. Confer supra, II. 13, 24. III. 24, 66. Habes autem ὅτε ἑάλω, pro πῶς ἑάλω, ex nostro codice." VPTON. — Scilicet olim sic edebatur, πῶς ἑάλω; πῶς τοῖς πειρ. &c. Recte vero & noster pc. cum Vptoni codice, ὅτε ἑάλω, πῶς &c.

Ibid. ἀλλὰ τὸ πάθος. Vide ad vs. 57.

Ibid. πῶς ἐπιτιμᾷ αὐτοῖς. Corrupte olim, ἢ ὡς ἐπιτιμᾶν αὐτοῖς ed. Ven. & Bas. nec aliter nostri codd. pabc. In ora vero ed. Bas. ex conjectura editoris adnotatur,

tatur, πῶς ἐπιτιμᾷ. Inde ἢ πῶς ἐπιτιμᾷ αὐτοῖς edidit Genevensis, idque tenuere posteriores omnes editores. WOLFIVS vero conjectaverat: „Fortassis ὁ καὶ ἐπιτιμῶν αὐτοῖς." — Tum VPTONVS: „Noster codex, ait, ἢ πῶς ἐπιτιμῷν αὐτοῖς. Lego autem, ἢ πῶς ἐπετίμα, *aut quomodo objurgabat.* Totamque adeo sententiam sic constitue: Διὰ τοῦτο ὅτε ἑάλω, πῶς τοῖς πειραταῖς ἐχρῆτο; μή τι κύριον εἶπέ τινα αὐτῶν; (καὶ οὐ λέγω τὸ ὄνομα. οὐ γὰρ τὴν φωνὴν φοβοῦμαι, ἀλλὰ τὸ πάθος, ἀφ' οὗ ἡ φωνὴ ἐκπέμπεται·) ἢ πῶς ἐπετίμα αὐτοῖς, *&c.*" — In Vptoni codice, id est, in exemplo editionis Venetæ cum codicibus msstis collato, quo usus est hic Editor, videtur nihil aliud hoc loco ad marginem fuisse notatum, nisi partic. πῶς, sive e msto codice, sive etiam e conjectura, aut ex ora ed. Bas. Sed in eadem ora editionis Basileensis simul, pro infin. ἐπιτιμᾷν, recte ἐπιτιμᾷ scribitur, quod lubens accepi, neque necesse duxi in ἐπετίμα mutare, quod Vptonus volebat; quamquam alia verba partim in imperfecto præterito, partim in aoristo, in eadem oratione præcedunt atque sequuntur. Ego vero præterea particulam ἢ, qua percommode carere poteramus, delendam putavi; persuasum habens, Η ΩΣ ex ΠΩΣ fuisse ortum; quæ menda postquam semel occupaverat libros, alteri ortum dedit, ut ἐπιτιμᾷ in ἐπιτιμᾷν mutaretur. Quod si quis tamen tenendum ἢ πῶς contenderit, non pertinaciter repugnabo: habebit vero tunc particula ἢ hujusmodi aliquam vim, *aut potius, immo vero.*

Verf. 116. μή τι κύριον ἐζήτει; ἀλλὰ δοῦλον. „Fortassis, οὐκ, ἀλλὰ δοῦλον. Cum sub corona veniret, proclamavit: Si cui domino esset opus, se ut emeret." WOLFIVS. — „Sæpius in his Dissertationibus omittitur οὐ ante ἀλλά. Repone itaque cum Wolfio: μή τι κύριον ἐζήτει; Οὔ· ἀλλὰ δοῦλον. Rem narrat Laërtius in vita Diogenis, VI. 30. 36. 74." VPTON. — Non librariorum culpa, sed ex Epicteti usu & conciso loquendi genere, sæpenumero omissa est ante ἀλλὰ negatio, quæ facile per se, & ex tono quo pronunciabantur verba, intelligebatur. Quare nil opus est, ut particulam negativam adjiciat editor. Exemplorum omnia plena; vide infra vs. 162. I. 29, 66. & ibi notata. II. 24, 17. not. &c.

Ibid. πῶς δὲ πραθεὶς ἀνεστρέφετο πρὸς τὸν δεσπότην; „Nempe Xeniadem Corinthium, qui Diogenem domui

præfecit, atque liberos ei educandos tradidit; de quorum institutione vide Laërtium in vita Diogenis, VI. 30. 31. 74. A. Gell. lib. II. c. 18. *Diogenes etiam Cynicus servitutem servivit: sed is ex libertate in servitutem venum ierat. Quem quum emere vellet Xeniades Corinthius, & quid is artificii novisset percunctatus; Novi, inquit Diogenes, hominibus liberis imperare. Tum Xeniades, responsum ejus demiratus, emit & manumisit; filiosque suos ei tradens, Accipe, inquit, liberos meos, quibus imperes.*" VPTON.

Ibid. ὅτι οὐχ οὕτως ἐστολίσθαι δεῖ. „Negativam partic. οὐχ habes ex nostro codice." VPTON. — Habet eamdem particulam noster pc. Carent h. l. cæteri.

Vers. 117. εἰ γὰρ παιδοτρίβην ἐώνητο, ἐν τοῖς παλαιστρικοῖς ὑπηρέτῃ ἂν &c. Verba ἐν τοῖς παλαιστρικοῖς, quæ cum præcedentibus παιδοτρίβην ἐώνητο conjungebant edd. omnes & scripti nostri libri, equidem cum sequentibus conjunxi, præeunte Wolfio in versione.

Ibid. εἰ δ' ἰατρὸν, ὡσαύτως· εἰ δ' ἀρχιτέκτονα. Καὶ οὕτως ἐφ' ἑκάστης ὕλης &c. „Transpone hoc modo: εἰ δ' ἰατρὸν, εἰ δ' ἀρχιτέκτονα, ὡσαύτως." VPTON. — Nisi forte bis olim posita fuit vox ὡσαύτως, primo post ἰατρὸν, rursusque post ἀρχιτέκτονα. At semel tantum agnoscunt eam libri: poteratque etiam posteriori loco subintelligi. Differunt autem libri in distinguenda oratione. Editio Ven. sic habet: εἰ δ' ἀρχιτέκτονα, καὶ οὕτως ἐφ' ἑκάστης ὕλης, τὸν ἔμπειρον &c. Eodem modo codd. nostri pab. Pc. vero sic: εἰ δ' ἀρχιτέκτονα, καὶ οὕτως ἐφ' ἑκάστης ὕλης· τὸν ἔμπειρον &c. leviter interpungens post ὕλης. Aliter ed. Bas. & reliquæ ante Vptonum omnes: εἰ δ' ἀρχιτέκτονα, καὶ οὕτως. ἐφ' ἑκάστης ὕλης, τὸν ἔμπειρον &c. Tum Vptonus rursus, præeunte Wolfio in versione, posito puncto post ἀρχιτέκτονα, verba καὶ οὕτως cum sequentibus connexuit: cujus rationem nos tenuimus.

Ibid. τὸν ἔμπειρον τοῦ ἀπείρου κρατεῖν. „Vide III. 17, 6." VPTON.

Vers. 118. τὴν περὶ βίον ἐπιστήμην. Exspectaveram τὴν περὶ τὸν βίον ἐπιστ. Sed ignorant articulum omnes. In pc. vero est περὶ βίων.

Vers. 119. ἀλλὰ δῆραί με δύναται. „Legendum δῆσαι. Patet ex sequentibus." VPTON. — In δῆραι cum edd. consentiunt pab. Eodemque pertinet quod pc. habet

bet δεῖραι, a δέρω, ficut δῆραι a δαίρω. conf. ad vſ. 127. & ad III. 10, 7. III. 22, 52. &c. Forte duo verba δῆραι ἢ δῆσαί με conjunxit, ficut δαιρόμενος ἢ δεσμευόμενος, vſ. 127.

Ibid. οὐδενὶ δ' ἀζήμιόν ἐστι. Caret δ' pc. De confuſione autem & turbis, quæ ſunt h. l. in pc. in alienum prorſus locum rejecta ea parte disputationis, quæ ab iſtis verbis incipit, ſupra jam dixi ad vſ. 11.

Verſ. 120. τὸν αὐτοῦ δοῦλον. Sic mssti omnes cum editt. vett. Temere αὐτοῦ anon. Lond. quod tenuit Vpton.

Ibid. Ἣν δοκεῖς &c. Olim ſic diſtinguebatur oratio: ἣν δοκεῖς, τὸ δῆσαι τοῦτο. ὃ καὶ σὺ ὁμολογήσεις *&c.* Vbi WOLFIVS: „Perplexiora, ait, verba; non ſine mendi ſuſpicione. Fortaſſis οἷον δοκεῖς." VPTONVS vero: „Nihil mihi videtur difficile, modo locum recte interpungas: Τίς ἡ ζημία τῷ δήσαντι τὸν αὐτοῦ δοῦλον; *Quod vero damnum ei qui ſervum ſuum in vincula conjicit?* Verba ſunt auditoris. Cui Epictetus: Ἣν δοκεῖς; τὸ δῆσαι τοῦτο. ὃ καὶ σὺ ὁμολογήσεις, ἂν θέλῃς σώζειν, ὅτι *&c.* Vide verſionem noſtram: male enim Wolfius." — Scilicet Wolfius οἷον illud, quod conjectaverat, in verſione expreſſit: *Cujusmodi eſſe illud in vincula conjicere cenſes?* Ego vero, & in Græcis & in Latina verſione, Vptoni rationem, cum certius nihil haberem, tenui. Neque vero diffiteor, primum inſolentius dictum videri ἣν δοκεῖς; pro τίνα δοκεῖς; deinde ad exprimendum id, quod in verſione ſic poſuit Vptonus, *ipſum illud in vincula conjicere*, Græce oportuiſſe αὐτὸ τὸ δῆσαι τοῦτο. Meibomius (ſive ea Salmaſii adnotatio erat) ſic omnino ſcribendum cenſuerat, τὸ δῆσαι· τοῦτο καὶ σὺ ὁμολογ.

Verſ. 121. πότε ἄμπελος πράσσει κακῶς; Corrupte ἄμελος legebatur in ed. Ven. & Baſ. Vbi WOLFIVS: „Quid hoc ſit, non reperio. Fortaſſis ἄμπελος. ἀμελὴς enim non ſatis placet, neque κάμηλος." — „Noſter codex habet ἄμπελος. Recte. Vide ſupra, II. 20, 18. & eandem vide alluſionem apud M. Anton. VIII. 19. & 46." VPTON. — Ἀμελὴς ex conject. expreſſerat in ſua verſione Schegkius, *ſui negligens.* ἄμπελος expreſſit Wolfius, idque in Græcum contextum primus recepit editor Genev. Sic vero noſtri codd. pabc. ac videtur non niſi operarum fuiſſe error in edit. Ven. Plenam ſcripturam πότε ex noſtro pc. adſcivi, pro ποτ' ἀμπ. quod dabant alii.

Verf. 123. Ἑλουΐδιος. „De Prifco Helvidio vide ad I. 2, 19." VPTON.

Verf. 124. Πῶς λέγεις; Ὡς καὶ σὺ &c. „Sic interpunge & verte: Πῶς λέγεις; Ὡς καὶ σὺ ἀλεκτρυόνα οὐ λέγεις κακῶς πρᾶξαι &c. *Quomodo dicis? Quemadmodum & tu dicis non male actum eſſe cum gallo gallinaceo, qui vicit & vulneratus eſt; ſed cum eo qui vincatur, licet non vapulet.*" VPTON. — Scilicet in contextu Vptonus poſt iſta verba, Ὡς καὶ σὺ ἀλεκτρυόνα, punctum poſuerat, quod jam fecerant ſuperiores editores inde a Colonienſi, praeeunte Wolfio in verſione, quae ſic habebat: *Quo pacto iſtud dicis? Quo & tu de gallo gallinaceo. Non dicis male actum eſſe cum victore* &c. Quam verſionem & Vptonus tenuerat. Poſt ἀλεκτρυόνα comma habebat ed. Ven. cum pab. Poſt σὺ comma poſuit pc. Diſtinctionem prorſus ſuſtulerunt ed. Baſ. & Gen. commodiſſime.

Ibid. ὀδυνώμενον. ὀδυνόμενον pc.

Verf. 125. Minutum eſt, ſed quod notetur tamen. Superiores editores omnes poſt παραδοξολογοῦμεν interrogationem indicabant; tum praeterea Ven. Baſ. Gen. Col. rurſus & poſt φύσιν; & poſt παράδοξόν ἐστι; interrogandi ſignum poſuerunt; poſteriores vero editiones nonniſi in fine, ut verba illa εἰ λέγομεν &c. ad iſta τοῦτο παράδοξόν ἐστι; tamquam protaſis ad apodoſin referrentur. Ego paullo commodiorem duxi eam diſtinctionem, qua in contextu uſus ſum. Poterat etiam poſt Τί ſtatim indicari interrogatio: Τί; παραδοξολογοῦμεν, εἰ λέγομεν &c. At ſic deſiderabatur pronomen ἡμεῖς, quod ſignanter opponeretur pronomini σύ, quod praeceſſit: Τί; ἡμεῖς παραδοξολογοῦμεν, εἰ λέγομεν &c.

Ibid. σὺ γὰρ αὐτὸ ἐπὶ πάντων. „Inſerui γὰρ, ductus auctoritate noſtri codicis." VPTON. — Eamdem particulam, quam ignorabant editi omnes, exhibent noſtri tres codd. pabc.

Ibid. διὰ τί οὖν ἐπὶ μόνου. „Eadem auctoritate hoc habes, pro διὰ τί ἐπὶ μόνου οὖν." VPTON. — Nempe διὰ τί ἐπὶ μόνου οὖν dabant edd. cum pac. Cum Vpt. facit pb.

Ibid. ἐπὶ μόνου τοῦ ἀνθρώπου ἄλλως φέρῃ. „Senſus patet. Sed nonne legendum ἐπιφέρῃ? ab ἐπιφέρομαι, unde ἐπιφορὰ, *illatio, quae in* argumentis aſſumptionem ſequi-

ſequitur. Reddidi Anglice: *Where therefore in the caſe of man alone wouldſt thou infer otherwiſe?* " VPTON. — Immo recte Wolfius: *cur vero in ſolo homine aliter ſentis?* quod & Vptonus tenuit. Neque ſolicitandum fuit Græcum verbum. Pari modo II. 19, 2. ait, καθάπερ οἱ περὶ Κλεάνθην Φέρεσθαι δοκοῦσι, *quæ Cleanthis ſententia fuiſſe videtur.* Et prorſus, ut hic, cum præpoſ. ἐπὶ conſtructum id verbum habes apud Sext. Empir. Pyrrh. II. 160. ὁμοίως δὲ Φερόμεθα καὶ ἐπὶ τοῦ δευτέρου, ubi interpretantur, *eamdem viam tenemus;* poterant vertere, *idem ſentimus, idem judicamus:* ſic enim mox ipſe ibid. ſect. 162. τὰ παραπλήσια λέγομεν ἐπὶ τοῦ τετάρτου, quemadmodum h. l. præceſſit, αὐτὸ ἐπὶ πάντων τῶν ἄλλων οὐ λέγεις. Apud Polyb. XXXVI. 3, 6. habes, πάντων Φερομένων ἐπὶ τὸ πειθαρχεῖν τοῖς παραγγελλομένοις, *cum omnes eo inclinarent, in hanc ſententiam irent, exiſtimarent, parendum eſſe poſtulatis.* Atque eo minus mirari debemus iſtum uſum hujus verbi Φέρεσθαι, quod ipſum verbum οἴομαι, quod ex vulgatiſſimo ſermonis uſu nil aliud niſi *puto, ſentio, exiſtimo* ſignificat, proprie ac ſua origine idem quod Φέρομαι valet.

Verſ. 126. τοῦτο παράδοξον οὐκ ἔστιν; Sic ante Vptonum edd. omnes, conſentientibus manuſcriptis, cum interrogandi ſigno; ut ſententia eſſe hujusmodi videri potuerit, *annon hoc præter opinionem eſt?* Quam interrogandi rationem cum haud ſane commodam h. l. eſſe intelligeret Vptonus, ſuſtulit interrogationem, & in verſione etiam poſitive verba iſta in hunc modum expreſſit, *id non præter opinionem eſt.* At quæ ſequuntur verba, Οὐδὲ τοῦτο, ſatis indicabant, præceſſiſſe interrogationem. Quare alia ratione difficultatem illam levaturus Wolfius, interrogationem quidem expreſſerat, ſed ita, ut importunam omitteret particulam negantem: *An, cum manſuetam eſſe dicimus hominis naturam, — — id admirabile eſt?* Cui adſentiens ego, alienam h. l. eſſe negationem, οὐκ ex οὖν eſſe detortum ſuſpicatus eram; quæ ipſa particula οὖν commodiſſime hic ſteterit, *idne igitur mirabile? idne igitur contra hominum fuerit opinionem?* Neque vero, in re non ſatis liquida, invitis libris, novare quidquam ſum auſus; videndumque putavi, ne interrogatio illa, τοῦτο παράδοξον οὐκ ἔστιν; in hunc fortaſſe ſenſum accipi poſſit: *hoc ſane, hoc ſaltem tu non dices contra opinionem eſſe?*

Verſ.

Verſ. 127. Πῶς οὖν. „Fortaſſis, Οὐδὲ τοῦτο. Τοῦτο πῶς οὖν, (ſcil. παράδοξόν ἐστιν) ὅτι &c." VPTON. — Nil opus videtur repetito iſto pronomine.

Ibid. δειρόμενος. δερόμενος pc. Vide ad vſ. 119.

Ibid. δεσμευόμενος. δεσμώμενος pa. Forſan δεσμούμενος debebat.

Ibid. οὐχὶ οὗτος, εἰ μὲν γενναίως πάσχει. „Sic optime noſter codex: ſed cum deſit particula εἰ in aliis libris, ſententia turbatur." VPTON. — Opportune Vptoni codex: noſtri nihil præſtabant præſidii.

Verſ. 128. ἐπέλθωμεν τὰ ὡμολογημένα. „Vide initium hujus capitis." VPTON.

Verſ. 129. οὔτε ποιὰ ἔχειν, ἢ πῶς ἔχοντα. „Decem fuerunt prædicamenta ſecundum Peripateticos: at ſecundum Stoicos quatuor, ſcil. ὑποκείμενα, ποιὰ, πῶς ἔχοντα, καὶ πρός τι πῶς ἔχοντα. Simplic. in Categ. Ariſtotelis." VPTON. — Vide Stanleii Hiſt. Philoſ. in Doctrina Stoicorum cap. 13 ſqq. p. 572 ſqq.

Verſ. 130. ἡ κτῆσις ἀλλοτρία. ἂν οὖν τινι &c. Verba iſta, ἡ κτῆσις ἀλλοτρία, quæ ignorabant olim editi, ſuo e cod. adjecit Vpt. cum quo facit noſter pc. Mox οὖν pariter ex Vptoni codice eſt; quæ particula deeſt in noſtris codd. et in ſuperioribus editt.

Verſ. 131. τὸ δυνηθῆναι. Perperam olim vox μόνη hic repetebatur, ſic, μόνη τὸ δυνηθῆναι. Delevit importunum adſumentum Vptonus, ſui codicis auctoritate, cui ſuffragatur noſter pb. Quodſi quis omnino ſervatam ibi vocem μόνη cupiat, ea ratio ineunda erit, quæ eſt a SALMASIO commendata, ut, tranſpoſitis paulo ante verbis αὕτη μόνη, ſic diſtinguatur oratio: αὕτη ἡ ὁδὸς ἐπ' ἐλευθερίαν ἄγει μόνη, αὕτη ἀπαλλαγὴ δουλείας μόνη, τὸ δυνηθῆναι &c.

Ibid. Ἀγοῦ δέ μ', ὦ Ζεῦ. „Vide Enchir. c. 52." VPTON. — Pro Ἄγου, quod penacute vulgo ſcribebant editores inde a Geneveuſi, Ἀγοῦ reſtitui ex ed. Ven. et Baſ. conſentientibus pabc. Conf. ad II. 23, 42.

Verſ. 132. εἰπέ μοι. Perperam εἶπέ μοι ed. Gen. & Col.

Ibid. ἄφες, σκέψωμαι. „Confer I, 2, 14." VPTON. — σκέψομαι legendum cenſuerat Salmaſ. præter rem.

Verſ. 133. Τίνα οὖν ἤρεσκεν ἡμῖν; „Legendum ὑμῖν. Verba ſunt Epicteti, Τίνα οὖν ἤρεσκεν ὑμῖν;" VPTON. — Et ὑμῖν habet noſter codex pc. & ſic rurſus

fus idem in fine hujus verfus, τί ὑμῖν ἐφαίνετο, pro vulgato ἡμῖν. Neque tamen vulgatæ pœnituit fcripturæ: nam & aliâs in hujusmodi quæftionibus prima perfona plurali utitur Epictetus; fignificans, fe cum Auditoribus quafi fociata opera philofophari folitum. Nifi ἡμῖν placuiffet, non ὑμῖν erat dicturus, fed σοὶ in fingulari.

Ibid. Poft τὰ ἄδικα καὶ αἰσχρὰ, κακά· videtur omiffum tertium membrum, τὰ δ' ἄλλα οὐδέτερα. Suadet cum id quod præcedit vf. 132. tum quod fequitur vf. 135.

Ibid. ἀγεννής. Sic fcripfi, ut aliâs, cum editis ante Vptonum, & cum noftro cod. pb. ἀγεννὴς Vpt. cum quo nunc quidem faciunt pab.

Ibid. κολακεία τυράννου. τοῦ τυράννου pb. adjecto articulo; commode, quia de tyranno paullo ante jam fermo fuerat.

Verf. 134. Τί οὖν; οὐχὶ σκέπτῃ, οὐδ' ἔσκεψαι καὶ βεβούλευσαι. Olim verba hæc fic diftinguebant, Τί οὖν; οὐχὶ σκέπτῃ; οὐδ' ἔσκεψαι, καὶ βεβούλευσαι; ed. Ven. Baf. Gen. & Col. Et fic fere codd. noftri pab. nifi quod poft τί οὖν nudum punctum minus ponunt, non interrogandi fignum. Pofteriores vero editores, & in his Vptonus, poft Τί οὖν nullam prorfus diftinctionem adhibentes, fic legebant: Τί οὖν οὐχὶ σκέπτῃ, οὐδ' ἔσκεψαι καὶ βεβούλευσαι; At Wolfius, omiffa initio dictionis negatione, fic vertit: *Quid ergo deliberas, ac non potius deliberafti & confiderafti?* Quam verfionem tenens VPTONVS, hæc adnotavit: „Lego, Τί οὖν ἔτι σκέπτῃ, &c. Sic Anglice totam hanc fententiam vertendam duxi: *Why therefore are you ftill inquiring, and have not already inquired, and come to fome refolution? For, what fort of inquiry fhall I call it, to enquire, Whether it be fitting for a man, not to procure himfelf the greateft evils, when 'tis in his power to procure the greateft goods? A fine inquiry truly, very neceffary, and deferving the higheft deliberation! Why doft thou delude us? Know, Man, that fuch inquiries, as thefe, are never made. Nor if you really imagined what was fair and honeft to be Good, what was bafe and dishoneft to be Ill, and all other things to be indifferent, would you ever be at fuch a ftand, fuch a puzzle as this? No, not near it: but by your inward and moral fenfe you would be able to diftinguifh*

guish what was Good and Ill, as well as with your eye you distinguish colours. For when &c." — Ego, in eamdem cum Vptono Wolfioque sententiam, sic constituendum hunc locum suspicatus eram, Τί οὖν ἔτι. σκέπτῃ, οὐχὶ δ' ἔσκεψαι. vestigia codicis pc. respiciens, in quo, omissis quidem duobus verbis, ita scribitur Τί οὖν οὐχὶ δ' ἔσκεψαι καὶ βεβούλευσαι. Sed re iterum iterumque expensa, intellexisse mihi visus sum, nihil esse in verbis mutandum, distinctionem modo commodam adhibendam. Scripsi igitur: Τί οὖν; οὐχὶ σκέπτῃ, οὐδ' ἔσκεψαι καὶ βεβούλευσαι. Postrema hæc absque interrogatione. Ad quæstionem auditori propositam, dicturusne esset in gratiam tyranni ea quæ ipsum dedeceant? responderat, *se deliberaturum*; ἄφες σκέψωμαι. (vs. 132.) Ad quæstionem, consideraritne, quænam sint bona, quæ mala, quæ indifferentia? responderat, *se consideraſſe*; ἐσκεπτόμην. (ibid.) Ad hæc nunc regerit Philosophus; primum, *falsum esse, quod ille dixit, se deliberaturum*; talis enim deliberatio (si modo recte consideravit cognovitque, quid sit bonum, quid malum, quid indifferens) institui prorsus non potest, ut mox diserte docet: alterum, *falsum esse quod dixit ille, se consideraſſe quid sit bonum &c.* nam, (ut vs. sq. docet) si illud perspectum haberet, jam non deliberatione opus ei foret, primo intuitu rem esset judicaturus.

Verſ. 135. εἰ ταῖς ἀληθείαις κακὰ μὲν ἐφαντάζου τὰ αἰσχρὰ, ἀγαθὰ δὲ τὰ καλὰ, τὰ δ' ἄλλα οὐδέτερα. Corrupte & defecte locum hunc exhibent edd. omnes & mssti, hoc modo: εἰ ταῖς ἀληθείαις καλὰ μὲν ἐφαντάζου τὰ αἰσχρὰ, τὰ δ' ἄλλα οὐδέτερα. Vbi VPTONVS: „Ex ipso loci sensu legendum patet, Οὐδ' εἰ ταῖς ἀληθείαις τὰ καλὰ μὲν ἐφαντάζου ἀγαθὰ, τὰ δ' αἰσχρὰ, κακὰ, τὰ δ' ἄλλα, οὐδέτερα· ἦλθες ἂν &c." — Ego in eamdem sententiam ita concinnavi verba, ut indicare visa sunt veteris scripturæ vestigia, quæ in libris supersunt. Voces κακὸς & καλὸς, earumque conjugata, jam persæpe confusas inter se a librariis vidimus. De re conf. vs. 132 sq. tum notata ad vs. 134.

Verſ. 136. τοῖς ἐναργῶς φαινομένοις παρακολουθεῖς. ἐπακολουθεῖς pc.

Ibid. εἰ τὰ οὐδέτερα. Particulam εἰ inserui, Wolfio parens. Vulgo omnes, πῶς οὖν νῦν σκέπτεσθαι λέγεις τὰ οὐδέτερα &c. Nec aliter mssti, nisi quod νῦν caret

pc.

pc. WOLFIVS vero: „Lego εἰ vel πότερον τὰ οὐδέτερα."

Verf. 137. οὐδὲ ταῦτα. Nempe τὸ ζῆν, τὸ ἀποθανεῖν, ἡ φυλακή. de quibus fupra dictum, vf. 133.

Ibid. οὐδ' ἐκεῖνα κακά. ἐκεῖνα, nempe λόγος ἀγεννὴς καὶ ἄπιστος, φίλου προδοσία, κολακεία τυράννου. Vocem κακά, qua carent editi omnes fcriptique libri, ex conjectura adjeci, flagitante re ipfa & monente VPTONO: „Lego, οὔτ' ἐκεῖνα κακά. *Immo vero nequaquam habes hæc decreta: fed neque hæc tibi neutra videntur, at mala maxima; neque illa* (fcil. λόγος ἀγεννὴς &c.) *mala, fed nihil ad nos attinere.*

Verf. 138. τὰ τῶν σχολαστικῶν καὶ τῶν μωρῶν. „Vide ad l. 11, 39." VPTON. — Articulum τῶν ad μωρῶν non habet pc.

Verf. 139. Οὕτως καταμαρτυρεῖται φίλος ὑπὸ φιλοσόφου. Vulgo Οὗτος edd. & msti. Eft autem ad h. l. VPTONI hæc Adnotatio: „Omnino probo noftri codicis lectionem, φιλόσοφος ὑπὸ φιλοσόφου. Et quid fi pro οὗτος legas οὕτως, & fic in fequentibus? Hæc nempe fpectare videntur, uti illa vf. 133. φίλου προδοσία, ad quandam fui temporis hiftoriám. Vide Tacit. Annal. lib. XVI. 32. & Hiftor. lib. IV. 10. de Egnatio Celere, a quo Bareas Soranus falfo crimine circumventus erat. *Philofophus circumventus eft a Philofopho:* ambo enim Stoicam difciplinam profitebantur. Juvenal. III. 116.

> *Stoicus occidit Baream, delator amicum,*
> *difcipulumque fenex.*

Eundem Egnatium innuit, Sat. I. 33.

> — — *Poft hunc magni delator amici.*"

— Hæc peropportune vir doctus. Sane dubitare vix licet, quin illud Egnatii flagitium hic refpexerit Epictetus: & conveniunt fere verba Hiftorici Romani ac noftri Philofophi. καταμαρτυρεῖται, *falfo teftimonio circumventus*, Tacit. Hiftor. IV. 10. φίλου προδοσία, φίλος καταμαρτυρεῖται, *Egnatius proditor amici;* ibidem. ἐκμισθοῖ ἑαυτὸν, *emptus ad opprimendum amicum.* Tac. Annal. XVI. 32. Quod vulgatum οὗτος in οὕτως mutare Vptonus fuafit, lubens & hic & in fequentibus, ubi ter οὗτος communi confenfu legebant omnes, parui. Nam οὗτος hic quidem nullo modo, deinde vero ægre ferri poterat: optime vero οὕτως quadrabat: *hoc modo*, fcilicet, dum

faciunt

faciunt ut tu facis; dum scholæ limen egressi, obliviscuntur eorum, atque etiam rident ea, quæ ibi audiverunt aut etiam ipsi disputarunt. Quod vero suo e codice φιλόσοφος scribendum putavit idem interpres, pro φίλος, non probavi, quamquam cum Vptoni codice in hoc consentit noster pb. Non enim hoc tam mirum aut indignum, quod *philosophus*, quam quod *amicus*, falso testimonio sit ab homine *Sapientiam professo* circumventus.

Ibid. οὕτως παρασιτεῖ φιλόσοφος· οὕτως ἐπ' ἀργυρίῳ ἐκμισθοῖ ἑαυτόν. *&c.* Vtrobique οὗτος, pro οὕτως, dabant edd. & mssti omnes, ut modo monui. Præterea vero hoc modo distinguebant orationem: οὗτος παρασιτεῖ φιλόσοφος, οὗτος ἐπ' ἀργυρίῳ ἐκμισθοῖ ἑαυτὸν, οὗτος ἐν συγκλήτῳ. Τίς οὐ λέγει (Τίς οὐ θέλει Vpt.) τὰ φαινόμενα; ἔνδοθεν τὰ δόγματα αὐτοῦ βοᾷ. Quæ sic converterunt Wolfius Vptonusque: *Hic, quamvis philosophus, parasitum agit: hic mercede locat suam operam: hic in curia versatur. Quis non ea dicit quæ sentit?* (Vpt. *Quis non vult ea quæ sibi videntur?*) *intrinsecus decreta ejus clamant.* Ad eadem verba, hæc notavit VPTONVS: „Dele illud alterum οὗτος [nempe, quod est ante ἐν συγκλήτῳ]; bis enim per incuriam scripsisse videtur librarius; & sic conjunge: Οὗτος ἐπ' ἀργυρίῳ ἐκμισθοῖ ἑαυτὸν ἐν συγκλήτῳ. *Ille mercede sese elocat in Senatu.* Sic Romæ, eversæ jam libertate, fieri solebat. Dii meliora piis!" — Tum vero monuit idem Interpres, Τίς οὐ θέλει; suo e codice se edidisse, pro eo quod alii habebant, Τίς οὐ λέγει; — Nostri libri a vett. editt. nil hic discedunt, neque variant quidquam, nisi quod pro Τίς, quod acute & interrogative alii scribunt, τὶς cum gravi accentu scribit codex pc. qui tamen & ipse nihilo minus, quam cæteri, ante illa verba Τίς οὐ λέγει interpungit orationem post ἐν συγκλήτῳ. Ego hoc loco rursus, sicuti supra, vulgatum οὗτος in οὕτως mutavi; tum deleto post συγκλήτῳ puncto, & indefinito pronomine τις posito pro interrogativo τίς, interrogandi signum post φαινόμενα commate permutavi. Pro θέλει vero, quod e suo cod. Vptonus adsciverat, λέγει restitui e superioribus editionibus, cum quibus nostri codices consentiunt omnes. De verbis confer Adnot. proxime sequentem. De re consuluisse juvabit I. 2, 19 sqq.

Vers. 140. Σὺ ψυχρὸν — — ὑπολημψείδιον, ἐκ λόγων εἰκαίων ὡς ἐκ τριχὸς ἠρτημένον. *Tu frigida & misera*

misera opiniuncula es, e vanis disputationibus velut e pilo suspensa. Superiores omnes editiones sic habebant: σὺ ψυχρὸν — — ὑποληψείδιον ἐκ λόγων εἶ, καὶ ὧν ὡς ἐκ τριχ. ἠρτημ. Vbi WOLFIVS adnotavit: „καὶ ὄν, genere neutro." — Et hoc ipsum καὶ ὂν habet noster codex pc. Reliqui duo cum editis consentiunt. Vberius ad h. l. commentatus VPTONVS est: „Hic locus, inquit, si quis alius, male se habet. Ipsum videamus: τίς οὐ θέλει (λέγει) τὰ Φαινόμενα; ἔνδοθεν τὰ δόγματα αὐτοῦ βοᾷ. Σὺ ψυχρὸν καὶ ταλαίπωρον ὑποληψείδιον ἐκ λόγων εἶ, καὶ ὧν (ὢν) [ὂν, puto, hic scribere voluerat] ὡς ἐκ τριχὸς ἠρτημένον. ἀλλὰ ἰσχυρὸν καὶ χρηστικὸν, καὶ ὑπὸ τοῦ διὰ τῶν ἔργων γεγυμνάσθαι μεμνημένον (μεμυημένον) παραΦύλαξον σαυτόν. Sic sese habet cum variis lectionibus. Τίς οὐ λέγει τὰ Φαινόμενα, vertit Wolfius, *Quis non ea dicit quæ sentit?* Vix vixque sane invenitur qui dicit quæ sentit. Mallim itaque legere cum nostro codice, Τίς οὐ θέλει τὰ Φαινόμενα; *Quis non vult ea quæ sibi videntur?* i. e. voluntas dirigitur secundum visa speciesque rerum. Deinde dele periodum post βοᾷ. Ἔνδοθεν τὰ δόγματα αὐτοῦ βοᾷ, Σὺ ψυχρὸν &c. Corrupta quæ sequuntur. Pro καὶ ὧν, quid si ἐξ ὧν, & pro ἠρτημένον, ἠρτημένος, nisi referatur ad ὑποληψείδιον. *ex quibus tanquam de pilo suspensus es;* uti nervis alienis mobile lignum. Paulo post desunt nonnulla, non supplenda nisi ope codicum meliorum; forsan tamen legendum χρηστικὸν τῶν Φαντασιῶν, vel ταῖς Φαντασίαις; nam utroque modo legitur; vide Indicem in Φαντασία. Totus adeo hic locus sic mihi constituendus videtur: Τίς οὐ θέλει τὰ Φαινόμενα; ἔνδοθεν τὰ δόγματα αὐτοῦ βοᾷ, Σὺ ψυχρὸν καὶ ταλαίπωρον ὑποληψείδιον ἐκ λόγων εἶ, ἐξ ὧν ὡς ἐκ τριχὸς ἠρτημένος. * * * ἀλλὰ ἰσχυρὸν καὶ χρηστικὸν ταῖς Φαντασίαις, καὶ ὑπὸ τοῦ διὰ τῶν ἔργων γεγυμνάσθαι μεμνημένον, παραΦύλαξον σαυτόν. *Quis non velit quæ apparent? intus decreta ejus clamant, Tu frigida & misella es opinio ex verbis conflatus, ex quibus tanquam de pilo suspensus. * * * sed firmum, & tanquam qui visis utaris, quique memineris in rebus exerceri, serva te ipsum.* Vbi plane ἐκ λόγων & διὰ τῶν ἔργων opponuntur. μεμνημένον magis placet legere cum cod. Basil. quam μεμυημένον cum cod. Ven. Omnino probo χρηστικὸν ταῖς Φαντασίαις, vide II. 23, 42." —

Hæc Vptonus: quibus pro ſuo judicio utatur doctus æquusque lector. Mihi multa aliter hic accipienda curandaque viſa erant. De prioribus verbis dixi ſuperiori Adnotatione; neque dubitandum mihi videtur, illa verba, τίς οὐ λέγει τὰ Φαιν. cum ſuperioribus eſſe connectenda; neque video cur θέλει, quam λέγει, maluerit Vptonus. Adverbium ἔνδοθεν, pro ἔνδον, *intus* accipio, ut ille; ſed ego *de ſchola* interpretor, (coll. vſ. 142.) Vptonus *de pectore*; quo pertinet, quod idem verba iſta, Σὺ ψυχρὸν &c. ad præcedens verbum βοᾷ refert, utique non ſine ſpecie veri: ac fateor equidem, non ſatis certum me eſſe, quam in partem iſta, abrupte ſic dicta, Σὺ ψυχρὸν &c. accipiam. Fuit quum cogitarem, interrogative fortaſſe accipienda: *Tune frigida opiniuncula es* — —? *Immo vero*, ἀλλὰ ἰσχυρὸν &c. Suſpicabar quoque, pro Σὺ fortaſſe Οὐ legendum, Οὐ ψυχρὸν καὶ ταλ. ὑπόληψ. ad quam negationem referretur deinde ἀλλὰ, adverſativa particula, ἀλλὰ ἰσχυρὸν καὶ χρηστ. Sed cum tali initio orationis, Οὐ ψυχρὸν — — ὑπολήψείδιον, non bene convenire videbatur finis, qui ad illud referretur, παραφύλαξον σαυτόν. Quidquid ſit, accipienda eſſe iſta verba tamquam ab Epicteto ad auditorem dicta, intelligi videtur ex eis quæ ſtatim ſequuntur proximo verſu, Πῶς ἀκούεις &c. Tres vero voces εἶ καὶ ὢν non dubitavi in unum vocabulum εἰκαίων contrahere. λόγοι εἰκαῖοι, opponuntur τοῖς ἔργοις, *ſuntque vana verba, vani ſermones, vanæ diſputationes, vanæ ratiunculæ*. Verbo εἶ, *es*, non opus eſt adjecto; facile illud ſubintelligitur. Quod autem ait, *opiniuncula velut e filo ſuſpenſa*, poteſt utique ad *mobilitatem* pertinere; quoniam, quod e pilo ſuſpenſum eſt, ad leviſſimam auram movetur: poteſt vero etiam *infirmitatem* ſignificare, quia faciliſſime rumpitur pilus, & corruit quod ab eo ſuſpenſum erat; quo pertinere videtur, quod e contrario commendat, ut *firmi* ſtudeamus eſſe, ἰσχυρὸν παραφύλαξον σεαυτόν. Eodem pertinet adjectum vocabulum ψυχρὸν, quod idem valet ac ἀσθενὲς & ἀνισχυρὸν, ut obſervatum eſt ad III. 15, 7. Pro ταλαίπωρον utique ἀταλαίπωρον videtur legendum, ut ſæpe aliâs; (vide ſupra ad vſ. 108. & conf. ad III. 22, 51. & IV. 4, 4.) i. e. *ignava* opinio, *laboris impatiens, laboribus non exercitata;* cui opponitur ipſum illud διὰ τῶν ἔργων γεγυμνάσθαι. Quam in ſententiam II. 16, 18. ait: Τί οὖν ἔτι θαυμάζομεν, εἰ

περὶ

περὶ τὰς ὕλας τετρίμμεθα, (scil. *μέχρι λόγων*, ut ibi monuimus;) ἐν δὲ ταῖς ἐνεργείαις ταπεινοί, — — δειλοί, ἀταλαίπωροι; Οὐ γὰρ μεμέληκεν ἡμῖν, οὐδὲ μελετῶμεν. Ad χρηστικὸν cave cum Vptono ταῖς Φαντασίαις adjicias. Nihil enim in hoc laudis ineſt, χρηστικὸν εἶναι ταῖς Φαντασίαις, quod hominibus omnibus commune eſt, peſſimis juxta cum optimis: omnes enim utuntur viſis, ſed alii recte, alii prave, alii ſecundum naturam, alii contra naturam. (Quod enim ad II. 23, 42. provocavit vir doctus, non ibi hoc in laude ponitur. χρηστικὸν eſſe ταῖς Φαντασίαις, ſed χρηστικὸν κατὰ Φύσιν.) Denique mireris, verbum μεμνημένον reſpuiſſe eumdem Interpretem, quod & peraptum huic loco eſt, & quod unice agnoſcunt cum principe editione Veneta ſcripti libri omnes. μεμνημένον, quod probavit ille, ſive temere prorſus & operarum errore, ſive parum felici editoris conſilio, editionem Baſileenſem occupavit, indeque in reliquas eſt propagatum. Cæterum de verbo παραφυλάττειν non debeo præterire, nusquam illud aliâs, ſi bene memini, apud Epictetum *ſervandi*, *tuendi* notione, qua illud h. l. cum aliis interpretibus accepimus, occurrere; ſed conſtanter *obſervandi* notione, vel. ut III. 22, 97. Enchir. c. 38. & 48, 2. Quare ſuſpicari licebat, verba iſta παραφύλαξον σαυτὸν ad ſequentia fortaſſe ſpectare: *obſerva te ipſum, quo pacto audias, &c.* At ſic quidem præcedens tota oratio, inde a Σὺ ψυχρὸν, in ſuſpenſo fuerit, nihilque quo nitatur habebit. Itaque hac in parte nihil auſus ſum novare: & omnino, quamquam remedii nonnihil loco olim prorſus deſperato adtuliſſe mihi videor, tamen, perſanatum eum a me eſſe, minime mihi perſuaſi.

Verſ. 141. ὅτι σοῦ τὸ ἔλαιον *&c.* „Vide ſupra, vſ. 111.“ VPTON. — Et confer Enchiridii locum ibi citatum.

Verſ. 142. ἵνα τις ἐπιστὰς διατεινομένῳ σοι. „Vtitur Dio Pruſ. Orat. XIII. p. 222. de Socrate, διατεινόμενος ἐν ταῖς παλαίστραις· ubi interpres, *clamans atque contendens*. M. Anton. IV. 48. πόσοι δὲ Φιλόσοφοι, περὶ θανάτου ἢ ἀθανασίας μυρία διατεινάμενοι. *Quot philoſophi, poſtquam de morte & immortalitate tam multa diſſeruiſſent.* Heſychius: Διατείνεσθαι· διαβεβαιοῦσθαι. Φιλονεικεῖσθαι. Διατείνεται· ἀπολογεῖται. Διατείνομαι, ὁμοίως. Sic ibi locus iſte legendus. Vnde ὑπερδιατείνεσθαι, *vehementer dicendo contendere*, utitur Lucianus in vita

Demonactis p. 457. [c. 7. Tom. II. ed. Wetsten. p. 378.] Οὐδέποτε γὰρ ὤφθη κεκραγὼς, ἢ ὑπερδιατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν· οὐδ' εἰ ἐπιτιμᾷν τῷ δέοι, ἀλλὰ (lego, οὐδ', εἰ ἐπιτιμᾷν τῷ δέοι, ἀλλ' ἢ) τῶν μὲν ἁμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἁμαρτάνουσι συνεγίνωσκε. *Neque unquam visus est* (Demonax) *vociferari, aut pervicacius contendere, aut indignari: nec, si quis esset reprehendendus, præterquam ipsa vitia reprehendebat, peccantibus vero ignoscebat.*" VPTON. — „Hanc vocem (διατείνεσθαι) Cicero videtur in animo habuisse Tusc. Disp. III. 17. p. 198. *Zeno contendere & magna voce dicere solebat.*" IDEM *in Indice.* — Διατεινομένῳ σοι cum Wolfio vertit Vptonus, *tibi acriter disserenti.* Rectius putavi, *acrem clamorem tollenti*, scil. præ ira.

Vers. 143. "Ἤθελον ἐπιστῆναί τινι αὐτῶν συνουσιάζοντι. „Confer II. 8, 12 & 15." VPTON.

Ibid. πῶς τείνεται. „Lego πῶς διατείνεται, *quomodo disserit.*" IDEM. — Wolfius vertit, *quomodo se extenderet.* Satis esse existimavi, *quomodo contenderet.* Si mavis, pone, *quomodo in hoc intentus esset; quomodo totus in hoc esset:* nempe voluptate ut bruta bestia utitur, non ut hominem decet. conf. IV. 9, 5.

Ibid. ἵνα ἴδω. ἵνα εἴδω pc.

Vers. 144. μὲν οὖν ἢ ταῦτα. Plene ταῦτα scribere malui cum pb. quam ταῦτ', cum apostropho, ut vulgo scribebatur cum pac.

Vers. 145. Τίς γὰρ ἄλλος. „Sic noster codex: & sic scribitur in ora edit. Basil. Alii libri [scil. edd.] τί γὰρ ἄλλο." VPTON. — Recte τίς γὰρ ἄλλος codices etiam nostri pbc.

Ibid. αὐτοὶ ὑμεῖς. ὑμεῖς αὐτοὶ pc.

Ibid. οἱ τὸν κύριον τὸν μέγαν ἔχοντες. Cæsarem dicit. conf. vs. 12 sq.

Ibid. συνεστραμμένῳ βλέμματι. „Pro βλεμμ. habet noster codex νεύματι." VPTON. Sic & noster pc.

Ibid. οἱ τὰς γραίας θεραπεύοντες καὶ τοὺς γέροντας. „De Hæredipetis vide Horat. lib. II. Sat. 5. Cicer. Parad. 5. *Hæreditatis spes quid iniquitatis in serviendo non suscepit? quem nutum locupletis senis non observat? Loquitur ad voluntatem; quidquid denunciatum est, facit; assentatur, assidet; munerat, miratur. Quid horum est liberi? quid non denique servi, non inertis?* uti

legit

legit Gatakerus ad M. Anton. lib. VI. f. 59." VPTON. — Vulgo verba ista τὰς γραίας &c. cum superioribus sic conjungebant editi & mssti, ἀποψυχόμενοι, τὰς γραίας θεραπεύοντες. Mihi haud dubie intercidisse visus est articulus οἱ, interceptus a præcedentis vocis terminatione: quem adjeci, paullo majori distinctione interposita post ἀποψυχόμενοι.

Vers. 146. Ἄπρυλλά με κεκώλυκε. „Nomen occurrit apud Gruterum in Inscript. p. CCCXXIII. 2.

CAECILIAE. D. F. APRVLAE.
FLAM. DESIGNATAE.

Et p. DCCCCLV. 14.

D. M.
TVRRANNIAE APRVLLAE
TVRRAN. DRACO. PATRO
NAE OPTIMAE
B. M.

VPTON. — Ἀπρύλλα με penacute edebatur cum pc. Sic & pa. in quo pro υ primum jota fuerat, in ypsilon dein mutatum. Antepenacute scripsi Ἄπρυλλα cum pc.

Ibid. καρπιστὴν διδόναι. Vide supra ad vs. 113.

Vers. 147. ἅμα μὲν ὁρῶντα τὸ ἄμεινον, ἅμα δ᾽ οὐκ ἐξευτονοῦντα ἀκολουθῆσαι αὐτῷ. „Testis Medea. Vide I. 28, 7.

— — *Video meliora proboque;*
deteriora sequor.

Vide II. 17, 21. II. 15, 2 sqq. II. 18, 26." VPTON. — Loca citata valent ad declarandam vim verbi ἐξευτονεῖν. Pro οὐκ ἐξευτον. vero, habet οὐκ εὐτονοῦντα pc.

Ibid. συγγνώμης ἄξιον. Conf. I. 22, 21. II. 21, 7.

Ibid. ὑπό τινος βιαίου καὶ τρόπον τινὰ θείου. „Haud aliter Diotima, ubi sermo περὶ τῶν ἀφροδισίων, apud Platonem in Sympos. p. 206. edit. Steph. ἔστι δὲ τοῦτο θεῖον τὸ πρᾶγμα." VPTON.

Vers. 148. ἐκείνας ἀπομύσσοντος. *Quis te feret, illas emungentem?* Salse dictum; ac fortasse rectius hoc, quam quod pc. habet, ἀπομάσσοντος, quod ipsum tamen & Wolfius in animo habuisse videtur, *extergentem* vertens.

Ibid. τοὺς ἰατροὺς διακρίνοντος. „Lego ἀνακρίνοντος." WOLFIVS. — Forte διανακρίνοντος scripsit, ficut διερευνᾷν & διερευνᾷν usurpavit Polybius.

Ibid. τὰς χεῖρας τῶν ἀλλοτρίων δούλων καταφιλῆς. „Spectant hæc ad Imperatorum libertos, per quos omnia fiebant in aula Romana." VPTON. Pro καταφιλῆς miro errore κατὰ κεφαλῆς habet pb.

Verf. 149. στρατηγῶν. „*Prætor.*" VPTON. — Recte; nempe in contextu verfionis *Imperator* pofuerat cum Wolfio.

Verf. 150. διὰ Φηλικίωνα. „Vide ad I. 19, 17." VPTON. — Perperam Φιληκίωνα editt. vett. cum pabc. Correxit editor anon. Lond.

Ibid. ἀνασχόμενον. ἀνασχόμενος fcribere jufferat Wolfius, nefcio quid fpectans. Sane verbum ἴδει accufativum poftulabat, quem dant libri omnes.

Ibid. καὶ τετυφωμένος, *& faftu tumidus.* καὶ τεφλωμένος edebant omnes, id eft, *occæcatus.* Vbi; „Fortaffe τετυφωμένος." WOLFIVS. — „Atque ita mallit Gatakerus, ad M. Anton. X. 19." VPTON. — Et ego jam τετυφωμ. correxeram, cum hoc ipfum in noftro pc. fcriptum inveni: fane multo credibilius eft, hoc in illud effe a librariis nonnullis detortum, quam viciffim. Dixi de hoc verbo ad Polyb. III. 81, 1.

Verf. 151. Σὺ οὖν, φησίν. *Tu ergo*, Epictete, *dicet aliquis.* „Φησίν, opponendi formula: vide ad I. 4, 9. Refpondet Epictetus, Θέλω *&c.*

Ibid. καί τοι μηδ' ὁλόκληρον ἔχων. „Claudicationem fuam innuit; uti l. 8, 14. l. 16, 20. & alibi." VPTON.

Verf. 152. οὐ γὰρ ἦν. *Non enim erat*, fcil. ex ingenuis natus. Vide, ne ab imperito homine temere fint hæc adfuta. Numularius fuit Diogenis pater: ac funt quidem, qui ob adulteratæ monetæ crimen in vinculis mortuum tradant: (vide Laërt. VI. 21.) at, fervitutem ferviiffe eum, nemo commemorat; & ipfe Epictetus mox vf. 157. fignificare videtur, *ex ingenuis natum effe Diogenem.*

Verf. 153. πάντα εὔλυτα εἶχε, πάντα μόνον προσηρτημένα. „*Omnia habebat tantum appenfa, non adftricta.* Vide Gatak. ad M. Anton. III. 5." VPTON.

Ibid. εἰ τοῦ σκέλους, τὸ σκέλος· εἰ ὅλου τοῦ σωμ. Ante Vptonum corrupte fic edebatur: εἰ τοῦ σκέλους· ὡς ὅλου

ὅλου τοῦ σωμ. Vbi: „Videtur legendum, ἢ ὅλου τοῦ σωματίου· τὸ σκέλος, ὅλον τὸ σωμάτιον." WOLFIVS. — „At melius restituit locum noster codex, inferendo τὸ σκέλος, εἰ." VPTON. — Eodem modo noster pb. atque ita ex conjectura jam corrigendum hunc locum viderat Salmasius. Eamdem lacunam cum vulgatis habent pac. Et præterea pc. pro εἰ τοῦ σκέλους, scribit καὶ τοῦ σκέλους.

Ibid. οἰκείους, Φίλους, πατρίδα, ὡσαύτως. ἤδει γὰρ πόθεν ἔχει *&c.* Perperam olim, omissa particula γὰρ, sic distinguebant verba: οἰκείους, Φίλους, πατρίδα. ὡσαύτως ἤδει, πόθεν ἔχει *&c.* ed. Ven. Bas. Gen. Col. οἰκ. Φιλ. πατρίδα, ὡσαύτως. ἤδει, πόθεν ἔχει *&c.* ed. Cant. & Lond. Pro ὡσαύτως Wolfius ὁ αὐτὸς fortassis legendum existimaverat. Vptonus, suum codicem sequens, cui noster pb. adsentitur, ὡσαύτως ad superiora retulit, & γὰρ conjunctionem post ἤδει inseruit.

Vers. 154. τοὺς μέν γ' ἀλη϶. Restitui particulam μὲν, temere omissam primum in ed. Gen. & inde in posterioribus omnibus.

Ibid. οὐδέποτ' ἄν. Sic edidit Vpt. suo e cod. cum quo facit pb. Cæteri omnes οὐδὲ πώποτ' ἄν.

Vers. 155. Οὐ γὰρ ἐζήτει, πότε δόξει τι ποιεῖν ὑπὲρ τῶν ὅλων. „Corruptus haud dubie locus. Vertit Wolfius: *Neque enim quærebat, quando aliquid pro universitate rerum faciendum esset.* Sed hoc est contra mentem Epicteti. Vertit Schegkius: *Non enim solitus fuit aucupari famam, qua plerisque pro republica fecisse aliquid videretur opinionis potius caussa quam virtutis.* Plane existimabat Schegkius, locum esse corruptum; qui sic ex Marco Anton. VII. 73. emendari possit. Stultorum est, inquit ille, τὸ δόξαι εὖ πεποιηκέναι, *existimationem quærere benefaciendi.* Idem, VIII. 1, τὸ μὲν, εἰ δόξεις, ἄφες. *Mitte istud, quid videaris.* In hoc Epicteti loco lego itaque: Οὐ γὰρ ἐζήτει πότε [ποτὲ voluerat scribere] τὸ δόξαι τὶ ποιεῖν ὑπὲρ τῶν ὅλων. *Non enim quærebat unquam existimationem quærere, se facere aliquid pro universitate.* Esse, quam videri, bonus malebat; ut Salustius de Catone. Aeschylus:

Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει.

Sic & Epictetus supra, III. 24, 50. Καλὸς καὶ ἀγαθὸς οὐδὲν ποιεῖ τοῦ δόξαι ἕνεκα, ἀλλὰ τοῦ πέπραχθαι κα-

λᾶς. Noster autem codex, pro ὑπὲρ τῶν ὅλων, habet ὑπὲρ τῶν ἄλλων: sed non placet." VPTON. — ὑπὲρ τῶν ἄλλων, pro ὑπὲρ τῶν ὅλων, habet cum Vptoni codice noster etiam pb. quam scripturam præcise damnare equidem non ausim. Cæterum in illis verbis, ἐζήτει, πότε δόξει τι &c. quæ tenent mssti omnes cum editis, (nam in sola ed. Bas. ποτὲ, pro πότε, scribitur operarum errore) eadem sententia inesse videtur quam Vptonus volebat; quamquam πῶς δόξει τι fortasse malles quam πότε. Meibomius quidem δόξει in δόξαι mutandum censuerat; sed nulla urgente necessitate. Ad rem quod spectat, confer IV. 8, 23. Quod sequitur, πᾶν τὸ γενόμενον ἐκεῖθέν ἐστι, id quo pertineat, haud satis liquido patet. Putares, ἐκεῖθεν idem valere ac παρὰ τῶν Θεῶν, ut IV. 3, 12. & passim alibi. At nunc non tam loquitur de his quæ a Deo, quam quæ ab homine geruntur, & a Deo præcipiuntur, ut cum ex præcedentibus, tum e sequentibus satis patet; quod ipsum paulo obscuriorem reddit horum verborum sententiam, quæ talis fere videtur esse, *omnia ad Deum & ad ejus voluntatem esse referenda:* quo & pertinet quod deinde vs. 158. ait, ὁ νόμος μοι πάντα ἐστί. Tum vulgo sequebantur hæc verba, καὶ ὑπ' ἐκείνης πράττεται, quæ haud dubie corrupta erant. Quid enim est hoc, *quidquid fieret, ab illa patria geri?* Vel invitis libris nostris omnibus, ὑπὲρ ἐκείνης correxi, *pro illa* (vera ac cœlesti) *patria geri*, de qua paulo ante dictum. Refertur hoc ad id quod modo dixerat, ὑπεραπέθανεν ἂν τῆς πατρίδος.

Vers. 156. καὶ τῷ Περσῶν βασιλεῖ. καὶ τῶν Περσῶν. po. minus recte.

Ibid. τῷ Λακεδαιμονίων. Sic edd. cum pa. rectius quam quod pc. habet, τῶν Λακεδαιμονίων. Ferri poterat quod est in pb. τῷ Λακεδαιμονίῳ.

Ibid. διὰ τὸ ἐκ δούλων εἶναι. Corrupte καὶ τὸ ἐκ δούλων εἶναι dabant editt. vett. cum nostris msstis. Vbi cum WOLFIVS monuisset: „Lego διὰ τό." — in contextum hoc, abjecta καὶ particula, primus recepit editor Cantabrigiensis. — „Recte; (inquit VPTONVS) & sic noster codex. Sed lege interrogative, & verte: *Num omnes Athenienses, omnes Lacedæmonii, & Corinthii, idcirco non potuerunt cum illis colloqui ut vellent, sed timebant eos, qui ipsi* (nempe Athenienses &c.) *e servis*

servis erant oriundi." — Puto *quia ipsi* scribere voluerat vir doctus, non *qui ipsi*. Cæterum paulo clarius patebit sententia ex nostra versione. Posui autem in fine periodi post verbum *ἐθεράπευον*, ut voluit Vptonus, *interrogationis signum*, pro *nudo puncto* quod ibi erat. Poterat vero & hoc ipsum nudum punctum teneri, aut cum *exclamandi signo* permutari, si in Græco scripturæ mos obtineret eo utendi; ut nempe eo tono hæc dicta intelligerentur, qui ironiam deceat: nam ironice hæc dici patet, in hanc sententiam, *Quippe Lacedæmonii puto* &c.! vel *Nempe Lacedæmonii* &c.!

Vers. 158. ὅτι ὁ νόμος μοι πάντα ἐστί. Vulgo ταῦτά ἐστι editi omnes; de quo miror nihil monuisse interpretes. Sane difficile fuerit dictu, quænam sint hæc ταῦτα. Vertebant: *quod hæc mihi lex est, præterea que nihil.* Opportunissime tres nostri codices pabc. πάντα, pro ταῦτα, dabant quod sine cunctatione recipiendum duxi.

Vers. 159. ἵνα παράδειγμα δείκνυμι. Intellige μόνον. Vide Adn. ad I. 4, 25.

Ibid. ἀνδρὸς ἀπεριστάτου. Vertit Vptonus, *hominis quem nulla circumstant pericula;* rursusque in Indice, hunc locum respiciens, ἀπερίστατος interpretatur, *quem nulla circumstant pericula & difficultates.* Et vidimus quidem eodem modo illud vocab. a Polybio usurpatum VI. 44, 8. Sed ea notio nunc non erat hujus loci. Rectius, me judice, Wolfius: *ne me putes proferre exemplum hominis solitarii.* Res ipsa docebat, & ea quæ proxime sequuntur: tum, si contuleris quæ deinde vs. 162. leguntur, videbis, eodem modo ibi μόνον dici, quo hic ἀπερίστατον. Nempe nunc notio hujus vocis ab illo usu vocabuli περίστασις petenda, qua usurpatur de *hominibus qui aliquem circumstant* vel *circumdant;* ut ἀπερίστατος sit *homo desertus, solitarius, cui nemo adsistit, qui nullos habet vitæ comites sociosque.* Sic accipitur in illo Phocylidis loco, quem ad hanc vocem H. Stephanus citavit, vs. 24.

Χεῖρα πεσόντι δίδου, σῶσον δ' ἀπερίστατον ἄνδρα.

Ibid. περισπᾶσθαι ἠδύνατο. Posterius verbum perperam omissum in pb.

Ibid. ἀλλ' ὡς ἀλλότρια· πατρίδα, ἐφ' ὅσον &c. ἀλλ' ὡς cum apostropho scripsi, præeuntibus nostris codd. pbc. Vulgo ἀλλὰ ὡς. Deinde vero corrupte editi

 omnes

omnes fcriptique ἀλλοτρίαν πατρίδα habebant: ego vero SALMASIO obfecutus fum, monenti ἀλλότρια effe fcribendum, & ad fuperiora hoc referendum.

Verf. 160. στρατεύεσθαι ὁπότ' ἔδει. „Militavit Socrates ad Amphipolim, Potidæam, ac Delium. Vide Plat. in Apol. Ἐγὼ οὖν δεινὰ ἂν εἴην εἰργασμένος, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ, ὅτε μέν με οἱ ἄρχοντες ἔταττον, οὓς ὑμεῖς εἵλεσθε ἄρχειν μου, καὶ ἐν Ποτιδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ &c. Simplic. in Ench. c. 31. Σωκράτης ἐν τῇ ἐπὶ Δηλίῳ μάχῃ τὰ ἀριστεῖα ἔλαβε. De militia ad Potidæam vide Plat. in Sympof. Aelian. III. 17. Meminit militiæ ad Amphipolim Lucianus, in Parafito: [c. 43. T. II. p. 867.] Μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει (lege Ἀμφιπόλει, excidit dimidium vocis) μάχῃ ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης." VPTON.

Ibid. ἐκινδύνευεν. Reftitui hoc ex ed. Ven. & Baf. cum quibus confentiunt codd. pab. Cafu potius, quam certo confilio, ἐκινδύνευσεν intravit in edit. Gen. indeque in reliquas eft propagatum; quod ipfum tamen agnofcit & nofter cod. pc. Præferendum vero putavi imperfectum quod vocant præteritum, quia non agitur de eo quod femel factum eft, fed repetitis vicibus, quoties res poftulabat.

Ibid. ἐπὶ Λέοντα δ' ὑπὸ τῶν τυράννων πεμφθεὶς &c. „Critias & XXX tyranni Socrati in mandatis dabant, ut Salaminiam proficifceretur, ad Leontem Athenas deducendum: non tamen imperio tyrannorum paruit Socrates, fed Athenis remanfit. Rem narrat Plato in Apol. & Laërt. lib. II. 24. Meminit M. Anton. VII. 66. Πόθεν ἴσμεν, εἰ τηλαύγης (Τηλαυγοῦς, vide Menag. ad Laërt. II. 61.) Σωκράτης καὶ (lego κατὰ) διάθεσιν κρείσσων ἦν; οὐ γὰρ ἀρκεῖ, εἰ Σωκράτης ἐνδοξότερον ἀπέθανεν, — — καὶ τὸν Σαλαμίνιον κελευσθεὶς ἄγειν, γενναιότερον ἔδοξεν ἀντιβῆναι. *Vnde fcimus, an Socrates, quod ad animi difpofitionem attinet, Telauge melior fuerit? neque enim fatis eft, Socratem morte gloriofiore occubuiffe, — — & Salaminium illum adducere juffum, malle generofius repugnaffe.*" VPTON.

Ibid. οὐδ' ἐπεβουλεύσατο. Sic edd. vett. confentientibus msstis; tum ἐπιβουλεύσατο ed. Cantab. errore operarum, in editionem Lond. anon. & Vpt. propagato. VPTONVS vero in Notis, verba contextus fic repetens,

ὅτι

ὅτι αἰσχρὸν ἡγεῖτο, οὐδ' ἐπεβουλεύσατο, hæc adſcripſit: „*Quia id turpe ducebat, ne quidem deliberavit.* Recte, & ut philoſophum decebat. Vide I. 2, 14." Miratus ego inſolitum verbum ἐπεβουλεύσατο, iſta notione, *deliberavit*, ſuſpicabar ἔτι ἐβουλεύσατο legendum, quum facillime fieri potuerit, ut ΕΤΙ in ΕΠ permutaretur. conf. Adn. ad II, 17, 26. Sed quandoquidem & apud Thucyd. III. 20. (quod etiam H. Stephanus in Theſ. adnotavit) ἐπιβουλεύουσι pro ſimplici verbo βουλεύουσι uſurpatum videtur, & apud Xenophontem in Cyropæd. I. 4, 13. haud dubie ἐπιβουλεύσας idem valet ac βουλεύσας vel βουλευσάμενος, *re deliberata, inito conſilio;* (quibus alia ſimilia addi poſſunt exempla;) pari ratione & ab Epicteto verbum ἐπεβουλεύσατο pro ſimplici ἐβουλεύσατο uſurpari potuiſſe judicavi, adeoque mutare vulgatum non ſum auſus.

Verſ. 162. ὅτ' ἀπολογεῖσθαι ἔδει. „Cic. Tuſc. Disp. I. 29. *His & talibus rationibus adductus Socrates nec patronum quæſivit ad judicium capitis, nec judicibus ſupplex fuit; adhibuitque liberam contumaciam, a magnitudine animi ductam, non a ſuperbia; & ſupremo vitæ die de hoc ipſo multa diſſeruit; & paucis ante diebus, cum facile poſſet educi e cuſtodia, noluit; & cum pæne in manu jam mortiferum illud teneret poculum, locutus ita eſt, ut non ad mortem tradi, verum in coelum videretur aſcendere.*" VPTON.

Ibid. ἀλλ' ὡς μόνος. Verba hæc ignorant edd. omnes. Notavit vero ad verba μή τι ὡς γυναῖκα; VPTONVS: „Addit noſter codex ἀλλ' ὡς μόνος. Lege itaque, μή τι ὡς γυναῖκα; Οὔ· ἀλλ' ὡς μόνος." — Et noſter pc. eadem verba habet quæ Vptoni codex, quæ haud dubie adjicere debui. Negativa autem particula in ſimili connexione nil opus eſſe diſerte expreſſa, cum aliàs monui, tum ſupra ad vſ. 116. Quod ὡς μόνος nunc dicit, ſupra ἄνδρα ἀπερίστατον dixerat, vſ. 159.

Verſ. 163. ὅτι, "Ἐξελθε διὰ τὰ παιδία· τί λέγεις ἐρημίαν ἡγεῖτο αὐτό; „Sic optime noſter codex. In cæteris libris [nonniſi in editis] locus mire turbatur. Sed monui ſupra ad IV. 1, 16. Reſpicit autem ad Platonis Critonem Epictetus, ubi Crito variis argumentis agit, ut ſe e carcere eripi patiatur Socrates." VPTON. — De perturbatione, quæ olim in edd. hic obtinebat, adde quæ dicta ſunt ad III. 26, 33. Hoc loco corrupte διὰ

τοῦ

τοῦ παιδία legebatur in ed. Ven. Baf. Gen. Col. quod in διὰ τὰ παιδία recte mutavit editor Cant. neque aliter dant pabc. cum Vptoni codice. Cæterum continuo tenore recte omnia dehinc fluunt in codicibus noftris, ut in Vptoni libro. In fuperioribus vero editionibus, poftquam tota præcedens oratio perperam ex hoc capite primo libri quarti, in medium caput 26. libri tertii effe translocata, nunc fic legebatur: διὰ τοῦ (alii τὰ) παιδία, ἀναγκαῖα, ὧν ἔσχιστον (alii αἴσχιστον) εἶναι δοκεῖ &c. quorum verborum primum illud, αἴσχιστα, repetitum eft ex eodem loco, III. 26, 33. ubi hæc inferi cœperunt; reliqua funt ea ipfa, quæ eodem loco continuo fequi debebant, quæque in noftra editione atque in Vptoniana ibi continuo fequuntur. WOLFIVS, male hæc cohærere intelligens, διὰ τοῦ παιδίου ἀναγκαῖα, adnotaverat ad hæc verba: „Mutilus locus, fic fortaffe reftituendus: διὰ τὸ παιδία ἔχειν τἀναγκαῖα." — Tum vero in eisdem veteribus editionibus verba ifta, τί λέγει; ἕρμαιον ἡγεῖτο &c. proxime fequebantur poft illa, οὐ δούλου; οὐκ ἐλευθέρου; quæ habemus vf. 16. hujus capitis; ubi rurfus fentiens eas turbas idem WOLFIVS, parum utique aberat ut & cauffam & remedium earum turbarum intelligeret. Ad illa enim verba, τί λέγει; ἕρμαιον ἡγεῖτο αὐτό; hæc adnotavit: „Apparet complura deeffe. Nec enim hæc cum iis confentiunt, quæ præcedunt. Apparet de Socratis conftantia & voluntaria morte aliquid fuiffe dictum, cum fugere liceret. Supra etiam idem de Socrate locus mutilus fuit, ὅτι ἔξελθε διὰ τοῦ παιδία ἀναγκαῖα ὧν αἴσχιστον, &c. Sententia ex Critone Platonis utcunque reftitui poteft." —

Ibid. τὰ δ' ἄλλα οὐδ' ὁρᾷ. Sic fcripfi cum noftro pc. τἄλλα δ' οὐχ ὁρᾷ edd. cum pab.

Ibid. οὐ γὰρ ἤθελε, φησί. „Malim ἤθελον. Verba funt Socratis in Critone Platonis: ᾧ εἰ μὴ ἀκολουθήσομαι, διαφθεροῦμεν ἐκεῖνο καὶ λωβησόμεθα, ὃ τῷ μὲν δικαίῳ βέλτιον ἐγίγνετο, τῷ δὲ ἀδίκῳ ἀπώλλυτο. Et paulo poft: ἀλλὰ μετ' ἐκείνου ἄρα ἐστὶν ἡμῖν βιωτὸν διεφθαρμένου, ᾧ [ὃ lege] τὸ ἄδικον μὲν λωβᾶται, τὸ δὲ δίκαιον ὀνίνησιν;" VPTON. — Plat. Criton. c. 7 fq. p. 135. ed. Forft. Quod ἤθελον maluit Vptonus, fpeciem habet; & majorem etiam veri fpeciem nancifcebatur eo, quod ἤθελεν, cum ν in fine, quamquam ante confonantem, fcribebatur vulgo in editis: fed in ἤθελε absque ν con-

ν consentiunt tres nostri Parisini codices, & id ipsum facile ferendum.

Vers. 164. *ὁ μὴ ἐπιψηφίσας, Ἀθηναίων κελευόντων.* „*Socrates non calculum fert, jubentibus Atheniensibus.* Xenophon libro primo Ἑλληνικῶν scribit, duces Atheniensium, quum prælio navali commisso cæsos atque interfectos non collegissent propter fluctus & tempestatem, adeoque solenni sepultura non humassent, factum fuisse decretum, ut omnes supremo afficerentur supplicio. Id iniquum visum Socrati quum fuisset, solus calculum, quo damnaret eos suffragatione sua, ferre noluit. Sic enim Xenophon scribit: *Οἱ δὲ πρυτάνεις φοβηθέντες, ὡμολόγουν πάντες προσθήσειν,* [immo *προθήσειν* recte edd. scil. *τὴν διαψήφισιν τῷ δήμῳ*] *πλὴν Σωκράτους, τοῦ Σωφρονίσκου. οὗτος δ' οὐκ, ἔφη· ἀλλ' ἢ κατὰ νόμον ποιήσειν.* Istud in præsentia vult intelligi Arrianus." SCHEGKIVS.

„De hac re vide Xenoph. lib. I. Histor. Græc. in extremo, & Plat. in Apologia. Eandem historiam tangit Xenoph. in lib. I. Ἀπομνημ. [c. 1. §. 18.] sed locus mihi a glossemate laborare videtur. Βουλεύσας γάρ ποτε, *καὶ τὸν βουλευτικὸν ὅρκον ὀμόσας, ἐν ᾧ ἦν κατὰ τοὺς νόμους βουλεύσειν, ἐπιστάτης ἐν τῷ δήμῳ γενόμενος, ἐπιθυμήσαντος τοῦ δήμου παρὰ τοὺς νόμου ἐννέα στρατηγοὺς μιᾷ ψήφῳ (τοὺς ἀμφὶ Θράσυλον καὶ Ἐρασινίδην) ἀποκτεῖναι πάντας, οὐκ ἠθέλησεν ἐπιψηφίσαι. ὀργιζομένου μὲν αὐτῷ τοῦ δήμου, πολλῶν δὲ καὶ δυνατῶν ἀπειλούντων· ἀλλὰ περὶ μὲν πλείονος ἐποιήσατο εὐορκεῖν, ἢ χαρίσασθαι τῷ δήμῳ παρὰ τὸ δίκαιον, καὶ φυλάξασθαι τοὺς ἀπειλοῦντας. Nam cum olim esset Senator, & se sacramento senatorio obligasset, in quo sacramento hoc inserebatur, nempe ut secundum leges suffragium ferret, præses populi factus, populo petente contra leges novem prætores* (nempe Thrasullum & Erasinidem &c.) *omnes uno calculo morte multari, calculum suum noluit adjungere; quumque populus ei succenseret, multique potentes minarentur; nihilominus pluris fecit sancte jurare, quam gratificari populo contra jus & fas, aliorumque minas evitare.* Verba, quæ uncinis inclusi, ex margine desumpta sunt: duo tantum e novem ducibus ad oram annotavit interpres aliquis, quorum ducum nomina refert Xenoph. in Græc. Histor. lib. I. c. 7. Postea librarius pro oscitatione sua in contextum recepit." VPTON. — Verbum *ἐπιψηφίζειν* in hac historia non (ut Vptonus

Vptonus cum Wolfio Schegkioque accepit) esse *sententias populi comprobare*, *calculum suum adjungere*, sed *rogare sententias*, *in suffragia mittere populum*, jam pridem ad Xenoph. Memorab. l. c. monuerunt interpretes; ibidemque verba ab Vptono damnata. quæ & Valkenario suspecta fuerant, defenderunt Ernestus atque Zeunius. In Indice notionem istam verbi ἐπιψηφίζω ipse etiam Vptonus agnovit, quæ pariter obtinet II. 12, 5. & II. 26, 6.

Ibid. ὁ τοὺς τυράννους ὑπεριδών. „Vide ad II. 13, 24." VPTON.

Vers. 166. εἰ μὲν εἰς Θετ]αλίαν ἀπῄειν. Socrates apud Plat. in Crit. c. 15. p. 152. edit. Forsteri.

Vers. 167. κατεφιλοσοφήσαμεν. κατεφιλοσοφήσαμεν pa.

Ibid. ὅτι τοὺς ἀδικοῦν]ας δεῖ τοῖς ἴσοις ἀμύνεσθαι. „Respicit ad Critonem Platonis p. 49. edit. Steph. ubi probat Socrates, malum malo non licere rependere. Idem in Gorgia ait: Εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν." VPTON.

Ibid. πολλοῖς ἀνθρώποις. πᾶσιν ἀνθρώποις pc.

Ibid. εἰ γὰρ ἔδει διὰ τρώγλης ἐκδύν]ας, ἐξήλθομεν ἄν. „Istud γὰρ plane otiosum est: scribe itaque, εἴ γ' ἔδει. Et forsan ἐκδύν]ες. Vel ita verba disponas, ἐξέλθωμεν ἄν, εἰ γ' ἔδει ἐξελθεῖν ἐκδύν]ας διὰ τρώγλης." VPTON. Commodum utique foret εἰ γ' ἔδει, pro εἰ γὰρ ἔδει, ut talis intelligeretur orationis connexio: εὐθὺς ἂν κατεφιλοσοφήσαμεν — — καὶ (προσθέν]ες ὅτι — — οὐδενί·) εἰ γ' ἔδει διὰ τρώγλης ἐκδύντας, ἐξήλθομεν ἄν. Quo pertinet quod post οὐδενί· pro majori puncto, quod ibi superiores editiones ponunt, minus punctum Vptonus habet, præeunte anonymo Londinensi. Sed possunt fortasse etiam verba ista καὶ προσθέν]ες absque sequenti verbo finito stare, & cum initio hujus versus ita cohærere, ut, quoniam ibi post κατεφιλοσοφήσαμεν intelligitur λέγον]ες ὅτι τοὺς ἀδικ. nunc sequatur καὶ προσθέν]ες, atque etiam adjicientes. Quo posito, non male forsan habebit, εἰ γὰρ ἔδει &c. Accusativum vero ἐκδύν]ας nullo modo solicitare Vptonus debebat. Nihil frequentius isto genere constructionis, quod ellipticum esse adparet, & tali modo intelligendum, εἰ γὰρ ἔδει διὰ τρώγλης ἐκδύν]ας ἐξελθεῖν, διὰ τρώγλης ἐξήλθομεν ἄν.

ἄν. Cæterum pro hoc ipso ἐξήλθομεν, quod recte dederunt codices nostri tres, male ἐξέλθωμεν cum in contextu scripsit Vptonus, tum in Notis repetiit. Scilicet corrupte in ed. Ven. & Bas. ἐξέλθομεν erat scriptum: id quum in ἐξήλθομεν, unde corruptum erat, mutari debuisset, in ἐξέλθωμεν parum feliciter mutavit editor Genevensis; inde in reliquas editiones propagata ista scriptura.

Vers. 168. Καὶ πῶς ἂν ὠφελήσαμέν τινα; ποῦ γὰρ ἂν ἔτι ἔμενον ἐκεῖνοι; ἢ εἰ ὄντες ἦμεν ὠφέλιμοι, *&c.* Nihil in his verbis variant libri; nisi quod εἰ οἱ ὄντες (absque ἢ) dant vett. edd. cum pac. pro quo Vptonus, deleto articulo, εἰ ὄντες edidit, suum codicem secutus, cui noster pb. suffragatur. Ego vero SALMASIVM probavi, pro olim vulgato εἰ οἱ ὄντες scribendum ἢ εἰ ὄντες monentem: sic enim persæpe η & ει, rursusque οι & ει, inter se permutare solent nostri librarii; & per istam particulam ἢ commodissime, & ex consueta Epicteti more, connectitur oratio. *Et quo pacto*, ait, (si turpi fuga salutem quæsissemus) *juvissemus aliquem? Vbi enim mansissent illi?* (scilicet *multi illi*, quibus profuturos nos dicebamus.) *Aut, si vivi fuissemus utiles, nonne multo magis* &c. Cæterum in his eisdem verbis, εἰ ὄντες & quæ sequuntur, nihil difficultatis inest. Opponuntur ὄντες & ἀποθανόντες; & sunt ὄντες *vivi*, *superstites*, quemadmodum apud Polyb. II. 43, 9. μέχρι μὲν οὖν ἦν Ἀντίγονος, *quam diu vixit*, *quoad superstes fuit*. Neque vero ea quæ præcedunt, Καὶ πῶς — — ἐκεῖνοι; admodum morabuntur lectorem, qui quidem animo non præoccupato ad ea accesserit: quamquam & Wolfius nonnihil in eis hæsit; & Vptonus præsertim, postquam in versione quidem Græcis subjecta Wolfium non deseruisset, (cujus versionem & nos fere ad verbum tenuimus) in Notis in alia omnia discedens, longissime, ut mihi quidem videtur, a plana verborum sententia aberravit. En quæ uterque illorum interpretum ad hunc locum adnotavit: „Ποῦ γὰρ ἂν ἔτι ἔμενον ἐκεῖνοι; Obscurus locus: sed innuere videtur, nos e carcere elapsos, illis nihil fuisse profuturos, non secuturis nos scilicet in exilium abeuntes. Quid vero si legas? ποῦ γὰρ ἂν ἔτι σοι ἔμελον ἐκεῖνοι; ut sententia sit, Hominem vitæ adeo cupidum, non magnopere curare alios, tum sibi sit proximus." WOLFIVS. — „Εἰ ὄντες ἦμεν. Sic noster codex; alii εἰ οἱ ὄντες. Totus autem hic locus hoc modo

modo constituendus est atque interpretandus: Εἰ δ' ἐγὼ καὶ σὺ ἦμεν, εὐθὺς ἂν κατεπεφιλοσοφήσαμεν, Ὅτι τοὺς ἀδικοῦντας δεῖ τοῖς ἴσοις ἀμύνεσθαι· καὶ προσθέντες, Ὅτι ὄφελος ἔσομαι πολλοῖς ἀνθρώποις σωθεὶς, ἀποθανὼν δ' οὐδενὶ, εἰ γ' ἔδει διὰ τρώγλης ἐκδύντας, ἐξέλθωμεν ἄν· καὶ, Πῶς ἂν ὠφελήσαμέν τινα; ποῦ γὰρ ἂν ἔτι ἔμενον ἐκεῖνοι; Εἰ ὄντες &c. *Si vero ego & tu loco illius fuissemus, statim contra disputassemus, Nempe oportere injurios eodem modo ulcisci; illo insuper addito, Si incolumis evasero, multos juvabo, mortuus vero neminem; si per foramen utique evadere liceret, erepsissemus; illoque addito, Quo pacto aliquem juvissemus? Vbinam illi* (scil. liberi mei) *adhuc mansissent? Quod si superstites &c.* Plane respicit ad Platonis Critonem, ubi Socrates, posthabita cura vitae, liberorum &c. quod rectum solum sequendum ducit: τοῦτο σκεπτέον πότερον δίκαιον, ἐμὲ ἐνθένδε πειρᾶσθαι ἐξιέναι, ἢ οὐ δίκαιον.“ VPTON.

Vers. 169. ὠφέλιμός ἐστιν ἀνθρώποις ἡ μνήμη ὢν ἔτι ζῶν *&c.* „Optime noster codex ἡ μνήμη ὢν, cum alii perperam ἢ μνῆμ' ὢν. Sic autem Xenoph. Ἀπομνημ. lib. IV. c. 1. Ἐπεὶ καὶ τὸ ἐκείνου μεμνῆσθαι μὴ παρόντος, οὐ μικρὰ ὠφέλει τοὺς εἰωθότας τε αὐτῷ συνεῖναι, καὶ ἀποδεχομένους ἐκεῖνον. Vide Xenoph. Apol. in extremo.“ VPTON. — ἡ μνήμη corrigere jam jusserat Salmas. & sic habent etiam nostri pho. ut Vptoni codex. Et ἡ, pro mendoso ἢ, quod habebant veteres editiones, jam ante Vptonum correxit editor Cantab.

Vers. 171. κατακρημνίζουσιν ἑαυτούς. αὑτοὺς pc. non male.

Ibid. καὶ πόλεις ὅλαι ἀπώλοντο. Libertatis defendendae caussa integrae periere urbes. Sic Saguntus, Abydus, aliae. De Abydo vide Polyb. XVI. 31 sqq.

Vers. 172. ὑπὲρ τῆς ἀληθινῆς — — οὐκ ἀποδώσεις. Olim, pro οὐκ ἀποδώσεις, editi omnes ante Vptonum οὐκ αἰσθήσῃ legebant. Vbi: „Mutilus & hic locus est, sic fortasse resarciendus: ὑπὲρ δὲ τῆς ἀληθινῆς καὶ ἀνεπιβουλεύτου καὶ ἀσφαλοῦς ἐλευθερίας οὐκ ἀπάγξῃ, οὐ κατακρημνίσεις σεαυτόν; ἀπαιτοῦντι τῷ θεῷ ἃ δέδωκεν, ἑκὼν οὐκ ἀποδώσεις, οὐκ αἰσθήσῃ; οὐχ (ὡς Πλάτων λέγει) μελετήσεις *&c.*“ WOLFIVS. — „Male. Noster codex, quem sequor, ἀπαιτοῦντι τῷ θεῷ ἃ δέδωκεν, οὐκ ἀποδώσεις; Alii, ἀπαιτοῦντι — — οὐκ αἰσθήσῃ; Caetera recte se habent. Gatakerus vero ad M. Anton. X. 14. pro

pro οὐκ αἰσθήσῃ, legit οὐχ ἥσθήσῃ; *non Deo, qui dederat, repetente oblectaris?* Probo οὐκ ἀποδώσεις. Vide I. 1, 32. Enchir. cap. XI. & sic paulo post." VPTON. — Conjunctio δὲ, quam initio dictionis ad ὑπὲρ τῆς ἀληθινῆς adjectam Wolfius voluerat, commoda quidem, sed non necessaria: nec eam ullus liber agnoscit. Pro αἰσθήσῃ, quod habet pa. cum olim editis, αἰσθήσει habet pc. sed ἀποδώσεις pb. sicut Vptoni codex, commodissime. Inde conjectare licebat, sic fortasse scriptum reliquisse Arrianum, οὐχ ἥσθεὶς ἀποδώσεις; Salmasius vero οὐ προσθήσῃ scriptum voluerat.

Ibid. οὐχ, ὡς Πλάτων λέγει, μελετήσεις, οὐχὶ ἀποθνήσκειν μόνον. οὐκ ἀποθνήσκειν μόνον pb. „Plato in Phædone: [cap. 9. ed. Forst.] Κινδυνεύουσι γὰρ ὅσοι τυγχάνουσιν ὀρθῶς ἁπτόμενοι φιλοσοφίας, λεληθέναι τοὺς ἄλλους ὅτι οὐδὲν ἄλλο αὐτοὶ ἐπιτηδεύουσιν ἢ ἀποθνήσκειν τε καὶ τεθνάναι. Et paulo post: [cap. 12.] τὸ μελέτημα αὐτὸ τοῦτό ἐστι τῶν φιλοσόφων, λύσις καὶ χωρισμὸς ψυχῆς ἀπὸ σώματος. Et postea: [cap. 29.] Τοῦτο δὲ οὐδὲν ἄλλο ἐστὶν ἢ ὀρθῶς φιλοσοφοῦσα, καὶ τῷ ὄντι τεθνάναι μελετῶσα ῥᾳδίως. ἢ οὐ τοῦτ' ἂν εἴη μελέτη θανάτου; Cic. Tusc. Disp. I. 30. *Tota enim philosophorum vita, ut ait idem, commentatio mortis est.* Vide II. 1, 38." VPTON.

Ibid. πάνθ' ἁπλῶς. Corrupte πάνθ' ἅπερ pc.

Ibid. τἀλλότρια. τὰ ἀλλότρια pb.

Vers. 173. ὁ Κλεάνθης. „Sic noster codex; at ed. Ven. & Bas. ὁ καθάνθης. Editio Salmant. * καθάνθης, & in marg. * Κλεάνθης, & sic Schegkius & Wolfius." VPTON. — In Κλέανθης consentiunt pabc. Et in græcum contextum hoc jam receperat editor Genev. & sequentes.

Vers. 174. τοῖς δὲ μηδέπω τετευχόσι. „Editio Salmant. τετυχόσι. Recte." VPTON. — Immo minime sollicitanda vulgata, in quam cum editis consentiunt scripti libri omnes. Vide supra ad vs. 45.

Ibid. τὸ καῦμα ἴσον. „Καῦμα idem quod Latinis *æstus*, quum de animo dicitur." SALMASIVS.

Ibid. ῥιπτασμός. ῥιπασμὸς pab.

Ibid. ἡ ἄση, ἡ τῶν οὐ παρόντων ἐπιθυμία. Post ἄση deerat artic. in edd. & msstis. Vbi: „Legendum ἡ ἄση, ἡ τῶν οὐ παρόντων, vel potius τῶν παρόντων. Avari enim

enim & cupidi ea desiderant, quibus jam ante abundant." WOLFIVS. — „Deest tantum articulus ἡ absorptus ab ultima litera in vocula præcedente. Repone itaque, ἡ ἄση, ἡ τῶν οὐ παρ." VPTON. — Cujus monito morem gerere haud dubitavi.

Verf. 175. ἐκπληρώσει. Perperam ἐκπληρώσῃ pa.

Ibid. ἀλλὰ ἀνασκευῇ. ἀλλὰ καὶ ἀνασκευῇ pc. quod minus placet.

Verf. 176. ἕνεκα τοῦ δόγμα περιποιήσασθαι. ἕνεκα τοῦ δόγματος περιπ. pc. male.

Verf. 177. περὶ θύρας ὄφθητι τὰς τούτου. „Fortassis τοιούτου. Confer II. 16, 34." VPTON. — Nullam video caussam, cur sollicitetur vulgata & consentiens librorum scriptura: nec placeret τοιούτου, si vel libri darent. Recte ὄφθητι ed. Genev. & seqq. cum pc. Perperam ὤφθητι ed. Ven. & Baf. cum pab.

Ibid. πείρασόν γε· οὐκ ἔστιν αἰσχρὰ ἡ πεῖρα. „Confer III. 14, 9 sq." VPTON. — Plene scripsi πείρασόν γε cum pb. Vulgo πείρασόν γ'. cum apostropho, edd. cum pa. Particulam γε prorsus omisit pc.

CAPVT II.

TIT. Περὶ Συμπεριφορᾶς. Mendose olim, Περὶ Συμφορᾶς. ed. Ven. & Baf. Vbi: „In Titulo, περὶ Συμπεριφορᾶς lege." WOLFIVS. „Recte noster codex, περὶ Συμπεριφορᾶς. Vide III. 14, 7. & lib. III. c. 16." VPTON. Verum tenent nostri etiam codd. pbc. cum hoc ipso loco, tum in Capitum Indice, huic libro præfixo; & in eodem Indice pariter codex pa. qui hoc loco mendosum συμφορᾶς habet. In impressis exemplis correxit editor Genevensis; & recte dehinc omnes, περὶ συμπεριφορᾶς. Verterunt autem, Schegkius, *de Conversatione*, Wolfius, de *Obsequio & Comitate:* neuter male; nam utrumque significat; primo generatim, *conversationem*, *consuetudinem & familiaritatem cum hominibus;* tum sigillatim, *obsequium in amicitia*, *& adcommodationem ad voluntatem aliorum.* vide III. 14, 7. & ibi not. tum III. 16, 5. & conf. Lexicon Polyb. At hic rectius generali notione accipi putavi hoc nomen, quod in ipso disputationis initio ait, *Huic loco esse animum advertendum*; vel, *in hoc loco* (nempe ἐν τῇ συμπεριφορᾷ) *esse cavendum*, *ne pristinis sodalibus obsequamur, & ad eorum voluntatem nos adcommodemus.*

Verf.

Verf. 1. Τούτῳ τῷ τόπῳ πρὸ πάντων σε δεῖ προσέχειν. *Huic loco præ ceteris animum debes advertere; in hoc genere id præfertim cavere te oportet.* Fuit cum fuſpicarer, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ eſſe legendum, ſicut I. 7, 21. II. 1, 3. IV. 12, 13. Sed nec incommode pendere dativus ille, τούτῳ τῷ τόπῳ, a verbo προσέχειν poterit. Pro τόπῳ, habent τρόπῳ h. l. codices noſtri pab. frequenti librariorum confuſione.

Ibid. ἀνακραθῇς τινι. *miſcearis alicui.* Editi omnes ἀνακριθῇς dabant. Vbi: „ἀνακραθῇς lege, ab ἀνακεράννυμι." WOLFIVS. — „Vertit Schegkius, *ita te accommodes;* Wolfius, *ita ſis addictus.* Probo lectionem Wolfii, ἀνακραθῇς. Silent noſtri libri." VPTON. — At loquebatur noſter pb. ipſum ἀνακραθῇς offerens; unde recepi.

Verf. 2. Ἂν δέ σ' ὑποτρέχῃ. *Sed ſi tibi in mentem venerit; ſi animum tuum ſubierit illa cogitatio.* Ante Vptonum editi omnes mendoſe ἄν δέ σ' ὑπερέχῃ dabant. Ibi tum: „Fortaſſis, ἄν δέ σοι ἐπέλθοι." WOLFIVS. — „Perperam hæc interpres; [ſcil. Schegkius; qui vertit, *ſiquidem te eminentior factus ſit amicus.*] quæ nos alibi exponimus. Legendum ἐὰν δὲ σ' ὑπέρχῃ. Vide infra." SALMASIVS. — „Legitur IV, 13, 4. ὑπέρχεταί γάρ, *animo ſubit.* Sic hoc in loco, ἄν δέ σ' ὑπέρχῃ legi poteſt. Sophocles, [Electr. vſ. 928. ed. Brunck.] θαῦμα μ' ὑπέρχεται, *ſubit me admiratio.* Sed noſter codex, quem ſequor, ἄν δέ σ' ὑποστρέφῃ, *ſi illud te deflectat.* Interea ſuo lector fruatur judicio." VPTON. — Quod ſi ea ſcripſit Salmaſius, quæ ex ejus ſchedis Relandus edidit, humani aliquid hic paſſus erat vir doctrina præſtantiſſimus; quod ipſum & Vptono accidit, παραδιόρθωσιν illam, ὑπέρχῃ, ferri poſſe pronuncianti. A verbo ὑπέρχεσθαι, oportebat ὑπέρχηται, vel ὑπέλθῃ. ὑποστρέφῃ, quod Vptonus recepit, vertitque *ſi illud te a propoſito deflectat*, exhibet etiam noſter pb. Sed veram lectionem, ὑποτρέχῃ, dederunt pac. Parcius de iſto uſu verbi ὑποτρέχω H. Stephanus egit in Theſauro: plura exempla Lexicon noſtrum Polybianum dabit e ſcriptore illo, in cujus ſtilo tam multa cum Epicteti noſtri uſu convenientia jam obſervavimus.

Ibid. ἀδέξιος αὐτῷ φανοῦμαι. Perperam ἄξιος pro ἀδεξ. pb.

Ibid. κρεῖκα οὐδὲν γίνεται. „Vide IV. 10, 19. Enchir. c. 12, 2." VPTON. — Conf. varietatem Lectionis ad Enchir. l. c.

Ibid. οὐδ' ἔστι δυνατὸν, μὴ τὰ αὐτὰ ποιοῦντα, τὸν αὐτὸν εἶναι τῷ ποτέ. Vulgo omnes, repetita negatione, μὴ τὸν αὐτὸν, contra manifestam (si quid video) auctoris sententiam: quo magis miror, absque adnotatione praetermissum hunc locum ab interpretibus. At in versione quidem prius μὴ praetermisit Schegkius, posterius Wolfius. Et hoc ipsum posterius μὴ, quod ante τὸν αὐτὸν insertum erat, delere equidem non dubitavi, praeeunte cod. nostro pc. qui illud non agnoscit.

Vers. 3. φιλεῖσθαι ὑφ' ὧν πρότερον. Ante Vpt. perperam ἐφ' ὧν edebatur. ὑφ' ὧν scribendum monuerat Wolfius, itemque Salmasius; quod Vptonus tacite recepit. Id ipsum vero recte exhibent nostri tres codd. pabc.

Ibid. τῷ πρότερον σεαυτῷ. „Fortassis ἑταίρῳ, pro σεαυτῷ." WOLFIVS. — „Male. Anglice, *thy former Self.*" VPTON.

Vers. 4. αὐτόθεν ἀπόνευσον. Magis sic placuit, ut dedit pc. quam inverso ordine ἀπόνευσον αὐτόθεν, ut edebatur cum pab. De re conferre Vptonus jussit M. Anton. III. 6.

Vers. 7. πότερον μεθυστὴς εἶναι θέλεις. „Non agnoscit μεθυστὴς H. Steph. in Lexico; sed μεθύσης, vel μέθυσος. Vide autem Glossar. ad Script. Med. Graec." VPTON. — Vocab. μεθυστὴς, ut probum, defendit Pauw ad Phrynich. p. 60.

Vers. 9. ἀρέσει ταῦτα. ἀρέσῃ ταῦτα pb. male, quoniam praecedit εἰ. Sed placeret utique, ἂν δὲ μὴ ἀρέσῃ ταῦτα.

Ibid. ἀναπηδῶν ἐπικραύγαζε τῷ ὀρχηστῇ. „Conf. III. 4, 4." VPTON. — Adde Enchir. c. 33, 10.

Vers. 10. Οὐ δύνασαι καὶ Θερσίτην ὑποκρίνασθαι καὶ Ἀγαμέμνονα. „Haud aliter Demades Philippum Macedonum regem affatus est: Βασιλεῦ, τῆς τύχης σοι περιτεθείσης [immo περιθείσης] πρόσωπον Ἀγαμέμνονος, αὐτὸς οὐκ αἰσχύνῃ πράττων ἔργα Θερσίτου; Diodor. lib. XVI. [c. 87.] p. 555. edit. Steph." VPTON.

Ibid. κυρτόν σε εἶναι δεῖ καὶ φαλακρόν. „Vide Homer. Iliad. Β'. 216. Arrianus κυρτὸν, Homerus

— — — τὼ δέ οἱ ὤμω
κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε. — —

Arrianus Φαλακρὸν, Homerus

— — ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.

rarum supra sparsum erat capillamentum. Hesychius: Ψεδνὴ, ἡ ἀραιὰ θρίξ. ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε· μαδαρὰ ἐπήνθει. Sic Hesychii locus iste legendus." VPTON. — Copulam καὶ ante Φαλακρὸν ignorant pabc. male; nisi intercidit aliquod epitheton, inter κυρτὸν & Φαλακρὸν inferendum, v. c. Φοξὸν ex eodem Homeri loco. Sic ἀσυνδέτως poni hæc potuerant, κυρτόν σε εἶναι δεῖ, Φοξὸν, Φαλακρόν.

Ibid. μέγαν καὶ καλόν. "Homer. Iliad. Γ'. 167.

Ὅστις ὅδ' ἐστιν Ἀχαιὸς ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε.

Et mox,

καλὸν δ' οὕτω ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν,
οὐδ' οὕτω γεραρόν· βασιλῆϊ γὰρ ἀνδρὶ ἔοικε."

VPTON.

CAPVT III.

Vers. 1. ὅταν. "Edit. Salmant. ὅτ' ἄν." VPTON. — Sic & ed. Ven. Sed ὅταν pabc. cum cæteris editt.

Ibid. τί ἀντ' αὐτοῦ περιποιῇ. Confer cap. 9. init.

Vers. 2. οὐδ' ἀντὶ ὄνου ἵππον, οὐδ' ἀντὶ προβάτου βοῦν. "Hæc omnia addit noster codex; quæ vulgo desunt." VPTON. — Ignorant ista nostri cum editis. Sed vel sic etiamnum defecta oratio est; quod adjecto *asterisco* indicavi. WOLFIVS, ad verba οὐδ' ἀντὶ αἰσχρολογίας αἰδῶ, ait: "Videtur deesse participium, ἀντικαταλλαξάμενος scilicet, εἴπῃς ὅτι ἐζημίωμαι." — Suspicatus equidem eram, sic fere scripsisse Arrianum μηδέποτ' εἴπῃς ὅτι ἐζημίωμαι. οὐδὲ γὰρ ἐζημίωσαι ἀντικαταλλαξάμενος (vel περιποιήσαμενος) οὐδ' ἀντὶ ὄνου ἵππον &c. Vide vero, ne satis integra oratio foret interferta post οὐδ' particula ἐὰν vel ἂν, hoc modo, οὐδ' ἐὰν ἀντὶ ὄνου ἵππον &c.

Ibid. ἀντὶ ψυχρολογίας ἡσυχίαν οἵαν δεῖ. Opponuntur ψυχρολογία & ἡσυχία οἵαν δεῖ, scil. ἔχειν. Vnde intelligitur, ψυχρολογίαν etiam ad genus aliquod ἡσυχίας i. e. *otii & tranquillitatis* pertinere, sed ad otium indignum forti viro, ad tranquillitatem quæ non deceat hominem.

hominem. Sunt scilicet *disputationes vanæ, inutiles, otiosæ*, ad vitæ actionem parum valentes, jactatæ in scholæ otio & umbra ab hominibus qui vitæ labores & negotia fugiunt. conf. III. 15, 7. *not.* IV. 4, 4. III. 22, 51. I. 29, 25. II. 20, 20, *not.*

Vers. 3. διασώσεις τὸ σεαυτοῦ πρόσωπον. „Vide lib. II. c. 1. l. 26, 14. IV. 2, 10." VPTON.

Ibid. ὅσα νῦν προσέχεις σεαυτῷ. „Editio Salamant. * προσέχεις, & in marg. * προσχεῖς. Fortassis recte: nam mox ἔχειν." IDEM. — Mihi lusus iste verborum non probatur. Cæterum verba illa, ὅσα νῦν προσέχεις σεαυτῷ, minus recte Vptonus cum Wolfio latine sic reddiderat, *ea quæ nunc tibi curæ sunt.* Oportebat, *omnis attentio quam nunc in te ipsum convertis; omnis opera quam nunc in te* (in animum tuum) *curandum impendis.*

Vers. 4. τὴν ἀπώλειαν τὴν πάντων καὶ ἀνατροπήν. „τὴν τῶν πάντων, vel τῶν πάντων." WOLFIVS. — Bene habet τὴν πάντων, nec solicitari hoc debuit. Post πάντων autem, temere particulam καὶ omiserunt editt. Gen. Col. Cant. Lond. Eam recte Vptonus in suum locum, ubi eamdem editiones veteres cum msstis agnoscunt, restituit.

Vers. 5. μικρὸν πρὸς τὸν ἄνεμον ἂν ἐπιστρέψῃ. „Fortassis ἐπιστρέψῃ, *permiserit;* non *obverterit*, ut Wolfius." GATAKERVS *ad M. Anton.* III. 6. — Scilicet verterat Wolfius, (cujus versionem cum Vptono tenui) *si id* (navigium) *paulisper vento obverterit;* satis commode, ut mihi videbatur. εἰς τὸν ἄνεμον, pro πρός, scribit pc. Cæterum nil variant libri: nec solicitare ego verbum ἐπιστρέψῃ ausim.

Ibid. ὑποπαρενθυμηθῇ. „*Si vel parum neglexerit, animum non adverterit.* Vide M. Anton. V. 5. & ibi Gatak." VPTON. — „Obiter notanda est vis præpositionum: ὑπὸ diminuit, παρὰ in deteriorem fert partem. cf. M. Anton. VI. 20." IDEM *in Indice.*

Vers. 6. μικρὸν ἂν ἀπονυστάξῃς. ὑπονυστάξῃς pb. quod verbum, quamvis desideretur in Lexicis, nihil habet quod analogiæ repugnet, sed alterum est vulgatius, eadem notione qua latine *dormitare* dicimus.

Vers. 7. εὐστάθεια, ἀπάθεια, ἀλυπία, ἀφοβία, ἀταραξία. Pro εὐστάθεια habet εὐλάβεια pa. in cont. sed

fed in marg. εὐστάθεια ab eadem manu, quod cæteri omnes recte in contextu habent. ἀπάθεια vero, pro εὐπείθεια, quod habebant h. l. edd. ac mssti omnes, ex conjectura corrigere non dubitavi. Vide Not. ad III. 24, 24. & conf. IV. 10, 22.

Verf. 8. Ἀλλ' οὐ τεύξομαι τοιούτου τινὸς ἀντ' αὐτοῦ; Βλέπε καὶ τυγχάνων πάλιν ἐκείνου, τί ἀντ' αὐτοῦ λαμβάνεις. Concifa, & vereor ne defecta, oratio; cujus fententiam, quamcumque in partem verba vertam, non expedio. In Græcis libris nulla varietas: &, quod magis mireris, nullus ex interpretibus adnotationem aliquam adjecit, qua vel dubitationem fuam fignificaret, vel fententiam verborum declararet. Ego, quum nulla five certa five fatis probabilis occurreret ratio, qua mederer ulceri, quod verbis iftis fubeffe videbatur, non modo Græca intacta reliqui, fed & fub contextu tenui cum Vptono Wolfii verfionem, licet non magis mihi perfpicua vifa effet quam Græca verba. Hac parte Wolfius a Græco exemplo difceffit, quod illa verba, Ἀλλ' οὐ τεύξομαι — — ἀντ' αὐτοῦ, interrogative accepit, cum absque interrogatione efferantur in Græcis libris; cui Vptonus non ftatim quidem, eft obfecutus, qui non in Græco contextu folum interrogationem non indicavit, fed in verfione etiam interrogandi fignum (præeunte anonymo editore Lond.) omifit; at in Notis deinde monuit, interrogative efferenda fuiffe illa verba. Equidem pariter interrogative ea accipiens, pro Ἀλλ' οὐ τεύξομαι, Ἄλλου τεύξομαι tentaveram, videndumque putavi, in talem ne fere fententiam interpretandus fit hic locus: *(Vide, & fic cogita tecum:) An aliud aliquid fimile nancifcar pro hoc?* Id eft: Id quod nancifcar pro eo, quod ex harum rerum genere profundam atque abjiciam, compararine poteft cum hoc quod pro illo projicere oportet? Verbi cauffa: tribunatus, prætura, (vide vf. 9.) & fimilia, compararine hæc poffunt cum fide, cum verecundia, & reliquo animi habitu ftatuque, quo vir bonus utitur? *Tum fi illud ipfum*, quod alter tibi magno pretio vendit, *vel maxime nacturus effes*, *cogita*, *quid pro hoc effes accepturus*, quod illi projiciendum eft; qualis futurus effet animi tui habitus, ftatusque, pro illo quem perditurus fuiffes. *Ego morum modeftiam habeo*, *(Verf. 9.)* quam illi projiciam; *ille tribunatum* habet, quem mihi vendat: *ille præturam* habet, quam mihi offert; ego *verecundiam*, quam in ejus gratiam abjecero.

 Sed

Sed hæc si teneo (conf. vs. 7.) atque conservo; *non oportet me adplaudere, non adsurgere, ubi non decet*: contra, si hæc projicio, & quæ alter mihi offert accipio, multa indecore, multa inhoneste mihi facienda sunt; & habebo quidem, pro conditione privata & obscura, qua fueram antea, honores; sed simul pro libertate, qua usus eram, habebo servitutem, &, pro omnibus virtutibus, quas antea habueram, contrarius erit mihi animi habitus statusque. — Cæterum fuit etiam, cum pro λαμβάνεις suspicarer λαμβάνει in tertia persona legendum: rursusque tenendo λαμβάνεις, cogitaveram ἀποτυγχάνων fortasse pro τυγχάνων scriptum oportuisse. Sed cumulare conjecturas supersedeo: suo fruatur lector judicio.

Vers. 9. στρατηγίαν, *præturam* verti. Wolfius *imperium*, Vptonus *præfecturam*; minus commode.

Ibid. οὐ κραυγάζω. „Respicit ad factiones in theatris. Vide III. 4. 4. IV. 2. 9." VPTON.

Vers. 10. οὐδὲν δύναμαι παραβῆναι τῶν ἐντελλῶν. „Vide I. 25. 3. IV. 7. 17." VPTON.

Vers. 11. Τήρει τὸ ἀγαθὸν τὸ ἑαυτοῦ ἐν παντί· τῶν δ' ἄλλων τί, κατὰ τὸ διδόμενον *&c.* Sic recte ed. Vpt. Olim, Τήρει δὲ ἀγαθὸν τὸ ἑαυτοῦ &c. Adnotavit vero ad h. l. VPTONVS hæc: „Pro τήρει δὲ, noster codex τήρει τὸ. Sed sic scribe: Τήρει τὸ ἀγαθὸν τὸ ἑαυτοῦ ἐν παντί. Τῶν δ' ἄλλων τί; Κατὰ τὸ διδόμενον, μέχρι τοῦ εὐλογιστεῖν ἐν αὐτοῖς. *Conservato tuum proprium bonum in omni re. Quid cætera vero? Quatenus data sint; quamdiu rectam rationem & delectum in iis habeas.* Verbum Stoicorum εὐλογιστεῖν. Laërtius in vita Zenonis, VII. 88. Ὁ μὲν οὖν Διογένης τέλος φησὶ ῥητῶς, τὸ εὐλογιστεῖν ἐν τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ. *Diogenes Babylonius diserte finem esse ait, in earum rerum, quæ secundum naturam sunt, selectione rationem adhibere.* Vbi consule Menagium. Cic. de Fin. II. 11. *Stoicis* (finis bonorum est) *consentire Naturæ; quod esse volunt e virtute, id est, honestate vivere: quod ita interpretantur, vivere cum intelligentia earum rerum, quæ natura evenirent, eligentem ea quæ essent secundum naturam, rejicientemque contraria.* Et lib. III. [c. 4.] *Cum enim virtutis hoc proprium sit, earum rerum, quæ secundum naturam sint, habere delectum.*" — In istam scripturam, τήρει τὸ ἀγαθὸν, cum Vptoni codice consentiunt

fentiunt. noftri tres. Quod vero deinde fic fcribi vult vir doctus; Τῶν δ' ἄλλων τί; idque interpretatur, *Quid cætera vero?* valde equidem dubito, illamne loquendi formulam agnofcat Græci fermonis ufus: eique rationi adeo non favet noftrorum librorum fcriptura, ut poft ἄλλων τι ne ulla quidem in his diftinctio, ne comma quidem, ponatur. Mihi τί in ifta dictione idem videbatur valere, ac ἕκαστον, πᾶν τι, *unumquodque*, vel ὅ τι ἂν εἴη, *quidquid fit*; quæ acceptio pronominis τὶς minime infrequens. Sic apud Polyb. III. 71, 4. καί τι γένος ἀκανθῶν, *&* *quodlibet fpinarum genus.*

Ibid. εὐλογιστεῖν ἐν αὐτοῖς. ἐν deeft pb. abforptum a litera finali verbi præcedentis.

Ibid. κωλυθήσῃ. Sic recte noftri libri omnes. Mendofe κωλυθήσῃ ed. Ven. qui error in reliquas omnes editiones eft propagatus.

Verf. 12. ἐξηγητὴν εἶναι γενέσθαι. Nefcio qui factum ut ἐξηγητὰ excuderetur in ed. Ven. quod cæteræ omnes ante Vptonum tenuerunt, quamquam ἐξηγητὴν aut ἐξηγητὰς corrigendum jam olim monuerat Wolfius. Verum e fuo codice reftituit Vpt. cum quo faciunt noftri pabc.

Ibid. οὐ τοῖς Μασσουρίου καὶ Κασσίου. Κασίου pc. „*Non Maffurii aut Caffii legibus.* Celeberrimi ifti fuerunt Jurisconfulti, quorum de priore fic fcribit Athenæus lib. XIV. Deipnofoph. Μασσούριος ὁ πάντα ἄριστος καὶ σοφὸς, καὶ γὰρ νόμων ἐξηγητὴς οὐδενὸς δεύτερος. De *Caffio* apud Corn. Tacitum lib. XII. Hiftoriæ Auguftæ [Annal. XII. 12.] ita fcriptum reperies: *Ea tempeftate Caffius cæteros præeminebat peritia legum.* Fuit fub Claudio & Nerone Imperatoribus." SCHEGKIVS.

„ *Mafurius Sabinus*, Jurisconfultus & eques Romanus, primum ab Augufto, deinde a Tiberio, ut fibi de jure refpondendi [refpondere] liceret, obtinuit. Ejus meminit Perfius, Sat. V. 90.

Excepto fi quid Mafuri rubrica notavit.

Meminit quoque A. Gellius lib. IV. c. 20. Item Plinius in Nat. hiftoria, Athenæus lib. XIV. aliique. Scripfit libros Faftorum, Memorabilium, de Indigenis, de Furtis, de Jure Civili. *C. Caffius Longinus*, Jurisconfultus, ex illo inclyto C. Caffio Cæfaris interfectore ortus, Conful erat imperante Tiberio, Syriæ præfecturam a Claudio accepit, a Nerone in exilium actus eft: tandem a

Vespasiano revocatus diem obiit in Vrbe supremam. Vide Taciti Annal. lib. XII. c. 12. Interea notandum est, Jurisconsultos in duas sectas divisas fuisse: altera secta dicebatur *Sabiniana* & *Cassiana*, a Masurio Sabino & C. Cassio; altera *Proculeiana* & *Pegasiana*, a Proculo & Pegaso. *Proculeiani* a partibus erant Stoicorum; non ita *Sabiniani* & *Cassiani*: unde ista forsan Epicteti sugillatio, οὐ τοῖς Μασουρίου καὶ Κασσίου. Facta autem a Jurisconsultis divortia temporibus Augusti; namque illa aetas duo pacis decora tulit, Antistium Labeonem, & Atteium Capitonem. Vide Tacit. Annal. III. 75. Labeo erat incorrupta mente, Stoicae disciplinae & libertatis amantissimus: ei successerunt Nerva, Proculus, Pegasus. Capito morum erat ab antiquis traditorum studiosus, temporibus atque aulae servientior: hujus itaque doctrinam complexi sunt Masurius Sabinus & C. Cassius Longinus.

CAPVT IV.

Vers. 1. οἷον ἂν ᾖ. Ante Vpt. οἷον ἐὰν ᾖ edebatur. Vbi SHAFTESBVR. adnotavit, forte οἷον ἂν ᾖ scribendum; & sic edidit Vptonus, praeeunte ipsius codice. Nostri pabc. cum olim vulgatis faciunt: & parum refert.

Vers. 2. Τί οὖν διαφέρει, ἀρχῆς ἐπιθυμεῖν, ἢ ἀναρχίας; Corrupte, ἄρχειν ἐπιθυμίας, ἢ ἀναρχίας; ed. Ven. & Bas. Vbi WOLFIVS: „Lego ἀρχῶν ἐπιθυμίας ἢ ἀναρχίας, scil. ἐπιθυμία." — Genevensis autem sic edidit: ἄρχειν ἐπιθυμία ἢ ἀναρχίας; quod tenuere Col. Cant. Lond. — „Rectius vero noster codex, ἀρχῆς ἐπιθυμεῖν ἢ ἀναρχίας." VPTON. — Et perspecte hoc recepit hic editor; neque aliter dant pabc. Et sic ex conject. legendum viderat Meibomius. τοῦ ἄρχειν ἐπιθυμία correxerat Salmas. Nota vero particulam οὖν, eamdem fere vim habentem ac γοῦν, *sane*, *certe quidem*, vel idem fere valentem ac γάρ, *nam*, *enim*. conf. cap. 11, 2.

Vers. 3. ἀσπασμοί. Conf. vs. 37.

Vers. 4. εἰ μὲν γὰρ ἐπ' αὐτὸ καταστρέφεις τὸ ψυχαγωγηθῆναι ἢ μαθεῖν τι, ψυχρὸς εἶ καὶ ταλαίπωρος. Sententia minime obscura, sed in verbis turbas nonnullas civerat librariorum negligentia. Ante nos editi omnes sic dabant: εἰ μὲν γὰρ ἐπ' αὐτοῦ καταστρέφεις, ἐπ' αὐτὸ τὸ ψυχαγωγῆται ἢ μαθεῖν, τί ψυ-

χρὸς

χρὸς εἶ, καὶ ταλαίπωρος; Vbi hæc adnotarunt Interpretes: „Fortaſſis εἰ μὲν γὰρ ἐπ' αὐτοῦ καταστρέφεις, ἢ ἐπὶ τοῦ ψυχαγωγηθῆναι καὶ μαθεῖν. *Si tantum legis ut legas*, hoc eſt, fallas tempus, *aut delectationis & cognitionis gratia*, non actionis & emendationis ergo." WOLFIVS. — „Sed nil mutandum præter interpunctionem. Lego μαθεῖν τι, ψυχρὸς εἶ &c. ſine interrogatione. Sic ſtatim infra, πράξων τι, & rurſus infra, (vſ. 14.) μαθεῖν τί λέγεται." COM. SHAFTESBVR. — „εἰ μὲν γὰρ αὐτοῦ καταστρέφει, ἐπ' αὐτὸ ἢ μαθεῖν τι, ψυχρὸς εἶ καὶ ταλαίπωρος. (Sic quidem Salmaſii adnotationem retulit Relandus; verum haud dubie non ex Salmaſii mente, ſed amanuenſis errore, qui illam adnotationem de Salmaſii exemplo deſcripſit, καταστρέφει ſcriptum pro καταστρέφεις, & omiſſa poſt ἐπ' αὐτὸ duo verba τὸ ψυχαγωγηθῆναι. Ipſe vir doctus in lectione olim vulgata nil aliud mutatum voluit, niſi ut in ἐπ' αὐτοῦ καταστ. deleretur præpoſitio ἐπ', & ut τί interrogativum, in indefinitum τι converteretur, ac cum μαθεῖν jungeretur.) — „ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ψυχαγωγηθῆναι." MEIBOMIVS. — „ἐπ' αὐτοῦ — — ἐπ' αὐτό. Horum alterum eſt delendum. Dele itaque ἐπ' αὐτοῦ. Nam librarius in contextum recepit & voces corruptas & correctionem iſtarum vocum. Sic itaque lege: Εἰ μὲν γὰρ καταστρέφεις ἐπ' αὐτὸ τὸ ψυχαγωγηθῆναι, ἢ μαθεῖν τι, ψυχρὸς εἶ καὶ ταλαίπωρος. omiſſa interrogatione." VPTON.

Noſtri codices nihil a ſcriptura olim vulgata recedunt, niſi quod pro ἐπ' αὐτὸ τὸ ψυχαγ. in pc. ἐπ' αὐτῷ τῷ ψυχ. ſcribitur. Cæterum non una parte corruptum eſſe id quod vulgo hic legebatur, ſatis adparet; quænam in quaque parte ſit veriſſima emendandi ratio, dubitari nonnihil poteſt. Corruptum ſtatim haud dubie illud erat, εἰ μὲν ἐπ' αὐτοῦ καταστρέφεις ἐπ' αὐτὸ τὸ ψυχ. Sonat verbum καταστρέφειν *terminare, finire*; (quem uſum hujus verbi obiter tetigimus in Not. ad II. 2, 17.) & conſtruitur cum accuſativo rei quæ terminatur, & cum ἐπὶ ſequente accuſativo ejus rei in quam illa exit, in qua illa finitur. Sic habes καταστρέφειν τὴν διήγησιν ἐπὶ τὰς ῥηθείσας πράξεις, *narrandi finem facere in prædictis rebus*; apud Polyb. III. 4, 1. (Pro ἐπὶ cum accuſ. poteſt etiam εἰς præpoſitio poni, cujus uſus apud H. Stephanum exempla invenies, quæ nunc non moramur.) Poteſt vero eadem præpoſitio ἐπὶ, eadem

eadem fere notione, cum genitivo etiam construi, ut apud eumdem Polyb. III. 118, 10. ταύτην τὴν βίβλον ἐπὶ τούτων τῶν ἔργων καταστρέψομεν, *librum hunc in his rebus claudemus.* Constructionis cum dativo, qua noster codex pc. utitur, nullum aliud exemplum compertum habeo: possit tamen fortasse etiam hæc ratio defendi ex verbi καταλήγω (quod eamdem vim habet) simili constructione apud M. Antonin. IV. 20. τὸ καλὸν, ἐξ ἑαυτοῦ καλόν ἐστι, καὶ ἐφ' ἑαυτῷ καταλῆγον. Porro vero etiam cum adverbio ὧδε (*hic, hoc loco*,) construxit idem Polyb. VI. 57, 10. τὸν περὶ Πολιτείας λόγον ὧδέ πῃ καταστρέφομεν, *fermoni de Republica finem hic facimus.* Jam hic apud Epictetum diversa quidem nonnihil notione usurpatur hoc verbum, *de fine quem spectamus, quo tendimus, ultra quem nihil amplius quærimus;* (prorsus ut cognatum verbum καταλήγω, infra, vs. 14. αὐτοῦ καταλήγομεν, *μαθεῖν τί λέγεται, in hoc subsistimus; hunc finem statuimus nostræ lectionis, ut discamus quid dicatur; nihil amplius quærimus;*) sed id non obstat quo minus, quemadmodum idem verbum καταλήγω, sic & hoc καταστρέφω in utroque significatu eadem ratione construatur. Itaque poterat quidem Epictetus id, quod hoc loco dicere voluit, vel sic efferre, εἰ μὲν γὰρ καταστρέφεις (nempe τὸ ἀναγνῶναι) ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ψυχαγ. vel ἐπ' αὐτὸ τὸ ψυχαγωγ. ac fortasse etiam ἐπ' αὐτῷ τῷ ψυχ. dicere potuerat. Sed illud fieri non poterat, ut simul ἐπ' αὐτοῦ & ἐπ' αὐτὸ τὸ (vel ἐπ' αὐτῷ τῷ) jungerentur. Quare, quum in ἐπ' αὐτὸ τὸ libri consentirent pæne omnes, idque ipsum per se commodissimum videretur; (conf. M. Antonin. IX. 31.) adsensus hactenus Vptono sum, ut tenendum hoc, & abjicienda verba ἐπ' αὐτοῦ judicarem; sed ita, ut in locum horum verborum illa ἐπ' αὐτὸ, quæ vulgo post καταστρέφεις ponebantur, reponerentur. Amat enim illam verborum trajectionem Epictetus noster; eaque ratione facilius etiam intelligi videbatur erroris origo. Potuerat etiam, quemadmodum vs. 14. αὐτοῦ καταλήγομεν ait, (& quemadmodum Polybius ὧδε καταστρέφομεν dixit) sic hoc loco εἰ μὲν αὐτοῦ καταστρέφομεν dicere, quæ Salmasii fuit conjectura; sed si αὐτοῦ hic dixisset, videtur deinde non ἐπ' αὐτὸ τὸ, sed ἐπ' αὐτοῦ τοῦ fuisse subjecturus. Jam quod τί ψυχρὸς εἶ vulgo scriptum erat, id rursus haud dubie perperam factum; & in promtu erat emendatio post Shaftesburium & Salmasium ab Vptono commendata,

μαθεῖν

μαθεῖν τι, quam in contextum recepi. Quod si tamen conferas quod infra ait, αὐτοῦ καταλήγομεν, μαθεῖν τί λέγεται, suspicari licebit, hic etiam, quoniam in τί interrogative expressum libri consentiunt omnes, sic fortasse scriptum olim fuisse, μαθεῖν τί λέγεται, & librarii alicujus negligentia, cujus de exemplo nostra fluxere, intercidisse verbum λέγεται. Quod porro ait, ψυχρὸς εἶ, *frigidus es*, hoc dicit, *frivolus es, levis, vanus, inutilis, segni otio indulgens.* Denique quod vulgo καὶ ταλαίπωρος addiderunt, jam aliquoties duo ista vocabula, ψυχρὸς & ταλαίπωρος, juncta vidimus in his Dissert. III. 22, 51. IV. 1, 14. quibus locis ἀταλαιπ. utique corrigendum videri monui. Hoc loco temperare mihi non potui, quin hoc ipsum ἀταλαίπωρος in contextum reciperem, i. e. *delicatulus, mollis, molestiam fugiens, laboris impatiens.* Vide Notas ad loca modo citata, & conf. I. 29, 55.

Vers. 6. Νῦν καλοῦμαι, πράξων τι· *&c.* Sapienter de duabus rebus admonet librorum heluones. Primo: ubi tempus postulat ut agamus, ibi officiis vitæ servandis ostendere debemus, quid lectionibus nostris profecerimus. Deinde, (vers. sq.) si augendæ frugiferæ scientiæ desiderio vere capimur, cogitemus, eam non ex libris tantum hauriri, sed & ex propria observatione parari earum rerum, quæ nos ambiunt & circumcirca nos geruntur, & ex hac quidem multo certius rectiusque.

Ibid. προσέξων τοῖς μέτροις ἃ δεῖ τηρεῖν. „Vide IV. 6, 26. Ita Horatius lib. II. Epist. 2. vs. 143.

Et veræ numerosque modosque edificere vitæ.

M. Anton. III. 1. τοὺς τοῦ καθήκοντος ἀριθμοὺς ἀκριβοῦν. ubi vide Gatakerum." VPTON.

Vers. 7. προσέχω τοῖς ἀνθρώποις — — ἐπ' ἐμαυτὸν ἐπιστρέφω. „Optime noster codex ἐπ' ἐμαυτὸν, cum alii legunt ἐπ' αὐτόν. Non aliter autem Horat. lib. I. Sat. 4.

— *Neque enim, cum lectulus, aut me*
porticus excepit, desum mihi. Rectius hoc est:
hoc faciens vivam melius: sic dulcis amicis
occurram. Hoc quidem non belle: numquid ego illi
imprudens olim faciam simile? Hæc ego mecum
compressis agito labris."

VPTON. — ἐπ' ἐμαυτὸν, ut Vptoni codex, sic & nostri dabant pabc. & sic ex conj. correxerat Meibom. Est autem

autem ἐπ' ἐμαυτὸν ἐπιστρέφω, fcil. τὸν νοῦν, *in me ipſum convertor, me ipſum animadverto & obſervo.* Sic III. 22, 39. & Enchir. c. 10. Pro ἐπιστρέφω vero h. l. commode ἐπιστρέφων in participio ſcriberetur.

Ibid. Pro οὐ κακοήθως, perperam οὐκ ἀήθως habet pc.

Ibid. εἰ ταῦτα κἀγώ. Sic pac. recte cum edd. Sed εἶτα κἀγὼ pb.

Ibid. πῶς οὖν παύσομαι; „Forſan legendum, inquit Gatakerus, ad M. Anton. lib. X. ſ. 30. ἁμαρτάνω, ὅπως οὖν παύσομαι, *quo modo*, ſive *ut*, *id ulterius facere deſiſtam.* Sed emendatione non opus eſt." VPTON. — Meibomius ſic interpungendum ſcribendumque cenſuerat, Πῶς; οὐ παύσομαι;

Verſ. 8. οὐκ ἀρκῇ. οὐκ ἀρκεῖ pb. quod ferri poterat, intelligendo σοί. Sed præſtat vulgatum, quod & habent pac.

Ibid. καθ' ἃ ἀνέγνωκας ἐσθίειν. „De hac re vide lib. I. cap. 13." VPTON.

Verſ. 10. τὰ γινόμενα. γενόμενα pa. ſed eadem manu ſuperne adnotata altera lectio.

Verſ. 11. οὐχὶ γὰρ ἐπὶ τὸ βιοῦν παρασκευή τις ἐστὶν αὕτη; Perperam olim παρασκευῇ & αὐτῇ ed. Ven. & Baſ. Vbi: „Lego παρασκευή τίς ἐστιν αὕτη." WOLFIVS. — „Atque ita noſter codex & editio Salmant." VPTON. — Et ſic fere jam edebatur inde ab edit. Genev. Et in παρασκευή τις conſentiunt noſtri pabc. αὐτῇ vero cum ed. Ven. & Baſ. habent codd. pac. ſed αὐτὰ pb. quod fortaſſe verum eſt, intelligendo βιβλία. Pro ἐπὶ τὸ βιοῦν, perperam τὸ ἐπιβιοῦν pc.

Verſ. 12. τούτου ἕνεκα ἐγυμνάζου. τούτου ἕνεκα μὴ γυμνάζου; pc. Debebat μὴ ἐγυμνάζου; quod non abſurdum. Eodem pertinet, quod & deinde poſt ἀλτῆρες; poſt ἁφή; & poſt νεανίσκοι; interrogandi ſigna ponit, ubi e ſuperiori dictione particula negativa ex communi repetita intelligi debet; quod tamen nonnihil incommodi habere videtur.

Ibid. ἐπὶ τούτῳ. „Sic noſter codex; alii ἐπὶ τοῦτο." VPTON. In ἐπὶ τοῦτο cum olim editis conſentiunt noſtri codd. pabc. non male.

Ibid. οἱ ἀλτῆρες, ἡ ἁφή. „Vide ad I. 4, 13. & ad III. 15, 4." VPTON.

Ibid.

Ibid. οἱ νεανίσκοι. Vide I. 24, 1. I. 29, 34.

Verſ. 13. Οἷον εἰ ἐπὶ τοῦ. Particulam εἰ, quam ignorant vulgo omnes, ex conjectura in contextu jam poſueram, cum eamdem in cod. noſtro pc. diſerte expreſſam inveni. Adjiciendam eam monitum etiam olim a Meibomio video.

Ibid. συγκαταθετικοῦ τόπου. „Tertius hic in philoſophia locus. Vide ad lib. III. cap. 2." VPTON.

Ibid. τῶν μὲν καταληπτῶν, τῶν δ' ἀκαταλήπτων. „M. Antonin. V. 10. Τὰ μὲν πράγματα ἐν τοιαύτῃ τρόπον τινὰ ἐγκαλύψει ἐστὶν, ὥστε Φιλοσόφοις οὐκ ὀλίγοις, οὐδὲ τοῖς τυχοῦσιν, ἔδοξε ἢ (dele ἢ) [niſi aliud membrum orationis intercidit] παντάπασιν ἀκατάληπτα εἶναι. πλὴν αὐτοῖς γε τοῖς Στωϊκοῖς δυσκατάληπτα δοκεῖ. Vbi vide Gatakerum." VPTON.

Ibid. θέλοιμεν. „Sic noſter codex; alii ἔχοιμεν." VPTON. — ἔχοιμεν debebat etiam noſter pc. in quo mendoſe quidem ἔχομεν ſcriptum.

Verſ. 14. αὐτοῦ καταλήγομεν, μαθεῖν τί λέγεται. Perperam καταλέγομεν ed. Cantab. operarum errore, in ed. Lond. anon. & Vpt. propagato, de quo monuit Vpt. in Notis. De dictione conf. dicta ad vſ. 4. Habes ſimiliter apud M. Antonin. V. 34. ἐνταῦθα τὴν ὄρεξιν καταλήγειν, *hic terminare adpetitionem, nihil ultra hoc adpetere.* Et apud eumdem IX. 31. ὁρμὴ καὶ πρᾶξις καταλήγουσα ἐπ' αὐτὸ τὸ κοινωνικῶς πρᾶξαι.

Verſ. 15. Θέλεις τὰ μὴ ἐπί σοι. Ante Vpt. corrupte τοὺς μὴ edebatur. Sed: „Fortaſſe, τὰ μή." WOLF. — „Atque ita noſter codex." VPTON. — Nec aliter noſtri tres. τὸ μὴ in ſuo exemplo correxerat Meibom.

Verſ. 16. Εἰ δὲ τὰ περὶ ὁρμῆς &c. „Reſpicit ad tres in Philoſophia locos." VPTON. — Vide lib. III. cap. 2.

Ibid. παρ' αὐτά. „Forſan παρ' αὐτάς, id eſt, σχέσεις. Sed altera lectio defendi poteſt." VPTON. — Vulgatam pertinaciter tenent libri omnes. Intellige παρὰ τὰ περὶ τῶν σχέσεων (vel περὶ καθηκόντος) λεγόμενα vel παραγγελλόμενα ἐν τοῖς βιβλίοις.

Verſ. 17. τὰ ἔργα ἀποδιδόναι τὰ κατάλληλα. Corrupte ante Vpt. τὰ κατ' ἄλλα edd. WOLFIVS vero: „Lego τὰ κατάλληλα." — Eodem modo Salmaſius correxerat. Atque: „Ita noſter codex; recte. Vide Indicem in

voce

voce *κατάλληλος.*" VPTON. — *τὰ κατ' ἄλλα* pa. *τὰ κατ' ἄλλων* pc. ſed recte *τὰ κατάλληλα* pb.

Verſ. 18. *ὁρμῇ ἐχρησάμην ὡς παραγγέλλεται ὑπὸ τῶν Φιλοσόφων, ὀρέξει οὐκ ἐχρησάμην.* „Vide quæ notavimus ad lib. III. c. 2. in initio, & ad III. 12, 8. Adde III. 13, 21. Enchir. c. 2. M. Anton. XI. 37." VPTON.

Ibid. *ὀρέξει οὐκ ἐχρησάμην.* „Aut negatio redundare videtur, ut *ἀπὸ κοινοῦ* intelligatur, *ὡς παραγγέλλεται ὑπὸ τῶν Φιλοσόφων,* aut addendum *πρὸς τὰ ἀπροαίρετα.*" WOLFIVS. — „Male Wolf. Vide quæ ſupra notavi." VPTON.

Ibid. *τὸ ἀφεκτικόν.* Mendoſe *τὸ ἀφετικὸν* ed. Ven. Baſ. Gen. Col. Cant. Vbi WOLFIVS: „*ἀφετικὸν,* ab *ἀφίημι.* Fortaſſis *τὸ ἀφεκτικὸν,* ab *ἀπέχομαι.*"

Ibid. *τὸ ἀνεκτικὸν ἐγύμνασα, τὸ ἀφεκτικόν.* Sic noſter codex, & editio Salmant. Sic III. 20, 9. *τὸ ἀνεκτικόν μου γυμνάζει.* & II. 22, 20. *τηρεῖν τὸν ἀνεκτικὸν, τὸν ἀφεκτικόν.* & IV. 8, 20. *πῶς ἀνέχομαι, πῶς ἀπέχομαι.* A. Gellius lib. XVII. cap. 19. *Præterea idem ille Epictetus, quod ex eodem Favorino audivimus, ſolitus dicere eſt, duo eſſe vitia multo omnium graviſſima ac teterrima,* Intolerantiam, *&* Incontinentiam; *quum aut injurias, quæ ſunt ferendæ, non toleramus neque ferimus, aut a quibus rebus voluptatibusque nos tenere debemus, non tenemus. Itaque, inquit, ſi quis hæc duo verba cordi habeat, eaque ſibi imperando atque obſervando curet; is erit pleraque impeccabilis, vitamque vivet tranquilliſſimam. Verba duo hæc dicebat,* *Ἀνέχου καὶ Ἀπέχου.* M. Anton. V. 33. *Ἀνθρώπους δὲ εὖ ποιεῖν, καὶ ἀνέχεσθαι αὐτῶν καὶ ἀπέχεσθαι.* Notandum eſt in pulcherrima Cebetis Tabula, quod ſorores eſſe dicuntur, *Ἐγκράτεια,* & *Καρτερία.*" VPTON. — *Ἀφεκτικὸν,* pro mendoſo *ἀφετικὸν,* ante Vpt. in contextu repoſuit anon. Lond. Et ſic dant codd. noſtri pac.

Verſ. 19. *ὅτι καὶ αὐτοὶ ἄλλον τρόπον ὅμοιοι τοῖς πολλοῖς γινόμεθα.* *nos ipſos etiam* (nempe qui nos putamus multum differre a vulgo, & longe antecellere vulgares homines rebus externis cupide ſtudentes) *alio modo ſimiles eſſe vulgo.* Nempe, dum viam oppoſitam ſequimur, dum ab altera parte aberramus, non minus rectæ rationi adverſamur, non minus fine excidimus, non minus contra rationem agimus, quam vulgus hominum.

minum. conf. vf. 1 fq. Pronomen *αὐτοὶ*, *nos ipsos*, quod ignorabant vulgo omnes, opportune dedit noster codex pc. unde illud adſcivi.

Ibid. & *vſ.* 20. *Ἄλλος φοβεῖται μὴ οὐκ ἄρξῃ· σὺ μὴ ἄρξῃς. Μηδαμῶς, ἄνθρωπε. ἀλλ' ὡς καταγελᾷς τοῦ φοβουμένου μὴ οὐκ ἄρξαι, οὕτω καὶ σαυτοῦ καταγέλα.* Corrupte admodum hic locus legebatur in editis & manuſcriptis. Ante Vptonum editi omnes, conſentientibus tribus noſtris codicibus, ſic legebant diſtinguebantque: *ἄλλος φοβεῖται μὴ οὐκ ἄρξῃ· μὴ συνάρξῃς μηδαμῶς ἄνθρωπε, ἀλλ' ὡς καταγελᾷς τοῦ φοβουμένου μὴ ἄρξαι, &c.* Ibi WOLFIVS adnotaverat: „Sententia poſtulat *σὺ μὴ ἄρξῃς*." — & in eam ſententiam in verſione interpretatus erat hunc locum. VPTONVS vero: „Recte, inquit, noſter codex, *μὴ σύ γ' ἄρξῃς, μηδαμῶς ἄνθρωπε.*" — In contextu vero idem Vptonus ſic poſuit: *ἄλλος φοβεῖται μὴ οὐκ ἄρξῃ· μὴ σὺ ἄρξῃς μηδαμῶς ἄνθρωπε. ἀλλ' ὡς καταγελᾷς τοῦ φοβουμένου μὴ ἄρξαι &c.* hac ſubjecta verſione: *Alius timet ne careat magiſtratu, tu vero ne ſit unquam gerendus tibi magiſtratus; homo. Sed quemadmodum derides metuentem ne magiſtratu careat,* &c. Mihi vero viſum erat, & antecedentia (vſ. 1 ſq.) & ſequentia (vſ. 23 ſqq.) deſiderare utique emendationem a Wolfio propoſitam, *σὺ* (ſcil. *φοβῇ*) *μὴ ἄρξῃς*, quam in contextum recepi, & hæc verba a ſequentibus, *μηδαμῶς ἄνθρωπε*, interpoſito puncto ſeparavi. (Eandem emendationem a Salmaſio quoque video commendatam, ac fere etiam a Meibomio, niſi quod Meibomius verbum *συνάρξῃς* teneri poſſe putavit, hoc modo, *σὺ δὲ μὴ συνάρξῃς.*) Denique toto hoc loco verſionem Wolfii ad verbum tenui. Quo pertineat illud *Μηδαμῶς*, (*nequaquam, minime vero!*) abſolute ſic poſitum, facile intelligitur: nempe, *Nequaquam hoc præclare factum putato! Nequaquam tibi perſuade, ſic te diſſimilem eſſe vulgo, ſic te vulgo præſtare!* Suſpicari tamen licet, unum fortaſſe aut alterum verbum hic in Græcis exemplis intercidiſſe. Deinde vero, quod Wolfius in verſione poſuit, quemadmodum derides *metuentem ne magiſtratu careat*, quod ipſum & Vptonus tenuit; rectiſſime quidem his verbis ſententiam Epicteti expreſſam putavi, ſed ea ſententia in Græcis verbis, qualia vulgo exhibebant libri omnes; non contineri mihi viſa erant:

itaque pro μὴ ἄρξαι, quod vulgo legebatur, omnino μὴ οὐκ ἄρξαι scribendum putavi.

Verf. 20. ὑδροφέβον. Sic scripsi cum nostro cod. pc. Cæteri vulgo omnes ὑδροφόβαν, cui formæ nec usus sermonis, quod quidem noverim, nec analogia favet. De aliis ad hunc verf. pertinentibus vide Notam proxime præcedentem.

Verf. 21. Εἰ ταύτῃ φίλον τῷ Θεῷ &c. „Vide Enchir. c. 52, 3." VPTON.

Ibid. Δοκεῖς, Σωκράτης — — εὐκόλως ἂν ἐστρατεύσατο. Nota ellipsin particulæ ὅτι. Conf. ad III. 23, 12.

Ibid. ὁσάκις ἐστρατεύσατο. „Socrates apud Platonem meminit militiæ suæ ad Amphipolim, Potidæam ac Delium. Vide ad IV. 1, 160." VPTON.

Ibid. νῦν δ' ἐνθάδ' ἀτυχῶ. Deest particula δὲ pc.

Verf. 22. ἐν τῇ φυλακῇ παιᾶνας ἔγραφεν. „Vide Laërt. in vita Socratis, lib. II. f. 42. Plato in Phædone p. 60. [c. 4. p. 163. ed. Forst.] vocat hunc hymnum in Apollinem, τὸ εἰς τὸν Ἀπόλλω προοίμιον: Laërtius vero, παιᾶνα; cujus hæc sunt verba: Ἀλλὰ καὶ παιᾶνα κατά τινας ἐποίησεν, οὗ ἡ ἀρχή·

Δήλι' Ἄπολλον, χαῖρε, καὶ Ἄρτεμι, παῖδε κλεινώ.

Themist. Orat. II. p. 27. edit. Par. Καὶ ἔστι Σωκράτει προοίμιον πεποιημένον ἐν τόνῳ ἐξαμέτρῳ πρὸς τὸν Θεόν. *Et extat heroicis numeris a Socrate conditum prooemium in laudem Apollinis.* Verumenimvero nullus dubito, quin carmen istud, quod, sub nomine Socratis, temporibus Laërtii & Themistii divulgabatur, sophistæ nescio cujus figmentum fuerit." VPTON.

Verf. 23. ὅτι πᾶν ὃ ἔξω &c. Nil opus est, ut Gatak. ad Anton. III. 6. corrigendum suspicemur ὅτι εἰ πᾶν ὁτιοῦν &c. Absolute positum πᾶν intelligi debet, *Quidquid sit quod magni feceris.* De re conf. Enchir. c. 23.

Verf. 24. δόξον ἐν Ὀλυμπίᾳ εἶναι, *finge, Olympiæ te esse.* Vulgo omnes, δόξον Ὀλύμπια εἶναι: Quod non diffiteor ferri potuisse, hac sententia, *finge Olympia hæc esse.* Sed probabilius visum est alterum, quod dedit noster cod. pc. In vulgata scriptura, absorpta erat particula ἐν a litera ν, in quam desinit verbum præcedens.

Ibid.

Ibid. πανήγυριν αὐτὸν (fcil. τὸν θόρυβον, *de quo conquereris*) ἤγησαι. „Vide ad II. 14, 23." VPTON.

Ibid. ἄλλος. ἄλλο τι κέκραγεν. Quatuor ifta verba ignorant edd. omnes. Sed agnofcunt ea tres noftri pabc. cum Vptoni codice; itaque in contextum recipere non dubitavi.

Ibid. καὶ τίς ἡμῶν οὐ χαίρει *&c.* Sunt tamen nonnulli haud ita faciles, fed multo morofiores; ad quos pertinet illud præceptum, quod habes in Enchir. c. 4.

Ibid. αὐτῆς ἀπαλλάσσεται. Nullam cauffam video, cur cum Meibomio αὖθις pro αὐτῆς fcribendum fufpicemur.

Verf. 25. τὸ μέλι σαπρὸν, ἀνατρέπει γάρ μου τὴν ἕξιν. „Schegkius, *Mel vitiofum, facit enim naufeam.* Wolfius: *Mel moleftum, evertit enim habitum meum.* Mihi in his verbis deeffe nonnulla videntur: τὸ μέλι σαπρὸν, ἀνατρέπει γάρ μου τὴν ἕξιν· λάχανα οὐ θέλω. Nihil adjuvant codices; neque meæ conjecturæ mihi ipfi placent." VPTON. — Ego in prædictis verbis nihil magnopere defideraveram. Fieri quidem poteft, ut poft illa, λάχανα οὐ θέλω, alia nonnulla fuerint olim pofita, quæ interciderint: fed nihil urget, ut id nobis perfuadeamus. Pro ἀνατρέπει, mendofe ἀναπρέπει habet fola ed. Baf. Ad τὴν ἕξιν notavit MEIBOMIVS: „Quid fi legamus τὴν ὄρεξιν."

Ibid. οὕτω καὶ, σχολὴν οὐ θέλω. *Ita etiam: Otium nolo, &c.* Id eft; *fimiliter faciunt ii, quorum alius clamat, Otium nolo; folitudo eft: alius, Turbam nolo, &c.*

Ibid. ἐρημία ἐστί. „Vide I. 12, 20. & lib. III. cap. 13." VPTON.

Verf. 26. Ἀλλ' ἂν μὲν. Pro μὲν eft μὴν in ed. Vpt. operarum errore.

Ibid. μετ' ὀλίγων. „Sic nofter codex & edit. Salmant." VPTON. — Eodem modo noftri codd. pabc. Perperam olim μετ' ὀλίγον ed. Ven. Baf. Gen. Col. Vbi jam WOLFIVS monuerat: ὀλίγων lege." — Eodem modo Meibom. Et fic correxit editor Cantabr.

Ibid. λάλει σεαυτῷ. „Vide ad III. 13, 7." VPTON.

Ibid. ἐξεργάζου τὰς προλήψεις. „Vide lib. I. cap. 22." IDEM.

Verf. 27. βλέπων. ἀνθρώπους πολλοὺς ὁρῶν βλέπων pa. male.

Verf. 28. Ἀλλὰ κατακραυγάζουσί μου. „*At clamores contra tollunt.* Opponitur ἐπικραύγαζε, IV. 2, 9.“ VPTON.

Ibid. δύναμις ἡ ταῖς φαντασίαις χρηστική; „Vide I. 1, 5.“ IDEM.

Ibid. καὶ τίς σε κωλύει. Placuit hoc, quod dedit noſter pc. Cæteri cum editis, κωλύσει.

Verf. 29. Σὺ μόνον μέμνησο. Sic recte editur inde a Genev. & ſic codices noſtri pab. Corrupte μέμνησο ed. Ven. & Baſ. μέμνησαι pc.

Verf. 30. ἀναγινώσκειν, ἀκούειν, παρασκευάζεσθαι. „Deeſt vox ἀκούειν in aliis codicibus, noſtro excepto. Sed vide infra, vſ. 40.“ VPTON. — Ignorabant id verbum editi; ſed agnoſcunt ſcripti noſtri libri omnes.

Ibid. μέχρι τίνος γυμνασθήσῃ μόνος; Suſpicari licebat μόνον. *Quousque ſolummodo exercitaberis?* Sed & μόνος ferri poteſt, *Quousque exercitaberis ſolus?* nempe in *ſcholæ ſolitudine*; ut reſpiciat id quod vſ. 26. dixit, ὥστε μόνον ἢ μετ᾽ ὀλίγων διεξάγειν. Sed non diffiteor, μόνον me maluiſſe.

Ibid. πότερον τῶν ἀξιονίκων ;! ἢ τις τῶν ἀθλητῶν εἶ ἐκείνων, *&c.* Vulgo eamdem fere ſententiam verbis aliter nonnihil digeſtis expreſſerunt, in hunc modum: ἤδη καιρὸς γνῶναί σε, πότερον τῶν ἀξιονίκων εἶ τις ἀθλητῶν, ἢ ἐκείνων *&c.* Sic quidem editi omnes, & noſtri codices pab. Ad quæ verba VPTONVS hæc adnotavit: „Noſter codex, τί εἶδες ἢ τῶν ἀθλητῶν ἐκείνων. Corrupte. Quid ſi reponas, ἤδη καιρὸς γνῶναί σε πότερον τῶν ἀξιονίκων εἶ ἢ τῶν ἀθλητῶν ἐκείνων, οἱ &c. *Jam tempus eſt te cognoviſſe, an ſis ex eorum numero, qui victoriam emeruere; an ex iſtorum pugilum numero, qui &c.*“ — Ego ſcripturam expreſſi, quam ad verbum præivit noſter codex pc.

Ibid. οἱ τὴν οἰκουμένην περιέρχονται νικώμενοι. „Vide ad III. 25, 6.“ VPTON. — *Qui omnes terras peragrantur,* (ſcilicet in omnibus Græciæ ludis vires & artem ſuam oſtentaturi) *& ubique victi diſcedunt.* Nota τὴν οἰκουμένην, *omnes terras, totam regionem;* quo nomine nunc non *totus terrarum orbis,* & ne *orbis* quidem *Romanus* vel *Romanum imperium* intelligitur; ſed *tota Græcia, omnes Græciæ regiones,* in quibus ludorum celebritates ſunt inſtitutæ.

Verf.

Verf. 31. οὐδεὶς ἀγὼν δίχα θορύβου γίνεται. Ante Vpt. edd. omnes διὰ θορύβου dabant; nec aliter noſtri codices. Sed: „Sententia poſtulare videtur δίχα θορύβου." WOLFIVS. Eodemque modo SALMASIVS, — „Ita noſter codex, & in ora edit. Salmant." VPTON. Et recte ſane hoc in contextum ille recepit. Eumdem librariorum errorem correximus apud Polyb. XXX. 5, 5. ac fortaſſe eodem modo corrigi debuit apud eumdem VIII. 19, 10.

Verf. 32. μείζων ταύτης ζημία. Deeſt μείζων pb.

Verf. 33. ὅπου γὰρ ἂν κλίνης. „Noſter codex ἐκκλίνης, minus recte." VPTON. — Cum Vpt. cod. facit noſter pb.

Ibid. ὅλος ἐπ' ἄλλοις. *totus in aliorum poteſtate.* „Editio Salmant. in ora, ὑπ' ἄλλοις." VPTON. — ἄλλος ἐπ' ἄλλοις pb. male.

Ibid. Ἄγου δέ μ', ὦ Ζεῦ. „Vide Enchir. cap. 52." VPTON. — Rurſus ἄγου ſcripſi, cum ed. Ven. & Baſ. Et ſic pabc. ἄγου ed. Gen. Col. & ſeqq. Vide ad II. 23, 42.

Verf. 35. πότε τις εἰς Ἀθήνας ἀπέλθῃ; Pronomen indefinitum, pro pronomine primæ perſonæ. Vide ad II. 18, 15.

Ibid. Ἀνάγκη γε. Ante Vptonum ἀνάγκη σε edd. cum pac. VPTONVS, cum conſentiente noſtro cod. pb. γε, pro σε, edidiſſet, hæc adnotavit: „Sic noſter codex: & ſic repoſui; non quia pleonaſmus pronominis diſplicet, ἀνάγκη σε — — ἀτυχῆ σε ποιεῖν. Neque enim politiſſimis diſplicet ſcriptoribus. Menander:

Διόπερ ἐγώ σε φημὶ δεῖν, ὅσον χρόνον
εἶ κύριος, χρῆσθαί σε γενναίως πάτερ.

Perperam locus hic Menandri pro ſuſpecto habetur; ſic vero in initio ſcribe:

Περὶ χρημάτων λαλεῖς, ἀβεβαίου πράγματος·
εἰ μὲν γὰρ οἶσθα ταῦτα παραμενοῦντά σοι
ἅπαντα τὸν χρόνον, φύλαττε, μηδενὶ
ἄλλῳ μεταδιδούς, αὐτὸς ὢν ὁ κύριος.

De divitiis loqueris, re parum firma: nam ſi noſti haſce tibi per omne tempus permanſuras, cuſtodi eas, nemini alii impertiens, cum ipſe ſolus ſis poſſeſſor. Sic locus iſte Menandri legendus. Quin & locus eſt apud Xenoph.

noph. in Oeconom. quem perperam follicitat Leunclavius: οὐ γὰρ ἂν ἔγνωσέ σε δυναίμην, εἰ τοιοῦτος εἴης, ἀπηλάσασθαί σε ἐκ τῆς ψυχῆς. Eundem pleonafmum vide apud Arrianum noftrum, II. 22, 31. & quæ ibi notavimus. Et III. 1, 9. αἰσχρὸν Σ' εἶναι ἀνάγκη, κἂν πάντα μηχανᾷ ὑπὲρ τοῦ φαίνεσθαί ΣΕ καλόν. Eodem modo τὸ μοὶ πλεονάζει apud Aefchinem Socraticum, Dial. III. Ἐξιόντι μοὶ ἐς Κυνόσαργες, καὶ γενομένῳ μοὶ κατὰ τὸν Ἐλισσόν, &c. Sic apud Paulum Apoft. Epift. ad Roman. VII. 12. & apud Matth. VIII. 1. & alibi. Nec aliter Plautus, in Aulular.

Qui mihi angulos furum implevisti in ædibus misero mihi. "

— Quam fimilia vel diffimilia huic loco fint pleraque ex exemplis ab Vptono relatis, longum eft nunc quærere. Illud adnoto, pro ἀτυχῆ σε ποιεῖν, in pa. effe ἀτυχῆσαι ποιεῖν; quod fpeciem habebat, cum paulo ante ἀνάγκη σε legeretur; fed minus convenit cum adjectivis & participiis quæ fequuntur, κενὸν, ἐπαιρόμενον, δυστυχῆ, περιπίπτοντα. Pro σε, poft ἀνάγκη, δὲ vel τε legendum conjectaverat Meibom. In ἀτελῆ μὲν οὖσαν confentiunt noftri libri, nec id improbo: fed videndum tamen, ne ἀτελῆ μένουσαν vel ἀτελῆ μὲν μένουσαν fcripferit Arrianus. Eamdem video Meibomio occurriffe conjecturam.

Verf. 37. Θόρυβος ἐν Ῥώμῃ, καὶ ἀσπασμοί. „Supra de *Salutationibus*, vf. 3. Notiffimus vero *falutandi* ritus apud Romanos. Potentiorum limina obire folebant, & matutinum *Ave* portare. Meminit paffim Martialis & Juvenalis. Virgilius quoque, Georgicor. lib. II. vf. 461.

— Ingentem foribus domus alta fuperbis
mane falutantum *totis vomit ædibus undam.* "

VPTON.

Ibid. τὸ εὑρεῖν. Perperam τὸ εὑρεῖν pc, quæ verba fæpius inter fe confufa obfervavimus.

Ibid. διὰ τί οὐκ αἴρεις αὐτῶν τὴν ἔκκλισιν; Ante Vptonum corrupte edebatur, διατί οὐκ αἴρει καὶ τῶν τὴν ἔκκλισιν. Vbi: „Fortaffis οὐκ αἴρεις καὶ τούτων." WOLFIVS. — „At nofter codex, quem fequor, διὰ τί οὐκ αἴρεις αὐτῶν τὴν ἔκκλισιν." VPTON. — Neque fane aliter noftri legunt codices tres.

Verf.

Verſ. 38. ὅρα ὅτι δεῖ σε. Sic recte ed. Vpt. Olim ὅρα τί δεῖ σε δουλεύειν edd. Vbi notavit WOLFIVS: „ὅρα ὅτι δεῖ." Tum VPTONVS: „Atque ita noſter codex." — Anonymus Londinenſis, mederi nonnihil vulgatæ ſcripturæ volens, ſic ediderat: ὅρα τι. δεῖ σε &c. Potuerat commodius hoc modo ſcribere: ὅρα τί. δεῖ σε &c. Scilicet ὅρα τί συμβαίνει. δεῖ σε &c. Sic Meibomius correxerat, ὅρα τί; δεῖ &c. A ſcriptura olim vulgata nil diſcedunt noſtri msſti.

Ibid. διαπράξασθαι τὴν ἔξοδον. Huic oppoſitum eſt τὸ ἐμποδίσαι.

Ibid. τῷ [πᾶν] ἐμποδίσαι δυναμένῳ. „Fortaſſe παντὶ τῷ ἐμποδίσαι δυναμ." WOLF. — Vtique haud paulo commodius hoc erat futurum. Sed in τῷ πᾶν ἐμποδ. conſentiunt libri omnes, quod etiam ex τῷ ἀεὶ ἐμπ. detortum eſſe poteſt. Certe vocem πᾶν, ut ſuſpectam, uncinis includendam judicavi.

Ibid. θεραπεύειν ὡς Κακοδαίμονα. „Vide I. 19, 6." VPTON.

Verſ. 39. οὓς καὶ ὁ Ζεὺς πεποίηκεν. „Idem dicit de Aeolo ſupra, I. 1, 16." VPTON.

Verſ. 42. οὐ τοίνυν οὐδ' ἐγώ. „Videtur omiſſum, τὸν ἀναγινώσκοντα πολλά." WOLFIVS. — Generatim facile intelligi poterat ſive ἀναγινώσκοντα ſive ἀγρυπνοῦντα.

Ibid. ἂν δὲ δι' ἐπιθυμίαν λόγου, Φιλολόγον. „Hæc omnia addidi, ductus auctoritate noſtri codicis." VPTON. — Opportune hæc Vptoni codex, quæ ignorant cum olim editis noſtri omnes. Sed Φιλόλογον antepenacute h. l. editor hic ſcripſit, pro quo Φιλολόγον penacute poſui, quemadmodum conſentientibus libris omnibus edi tum erat II. 8, 11. & III. 2, 13.

Verſ. 44. Μηδέποτε γὰρ ἀπὸ τῶν κοινῶν μήτ' ἐπαινεῖτε, &c. „Vide infra cap. 8. initio." VPTON. — Conf. ibid. vſ. 15. κοινὰ adpellat, quæ bono viro & malo communia eſſe poſſunt; quæ in utramque partem valent, & per ſe ſunt indifferentia.

Verſ. 45. χαῖρε τοῖς παροῦσι. „Reſpicit ad proverbium; τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν, *quod in præſentia occurrit, bene agere.* Vide Laert. I. 77. Plat. in Gorg. p. 340. F. & Gatak. ad M. Anton. VI. 2. Idem quoque lib. IX. 6. Ἀρκεῖ ἡ παροῦσα ὑπόληψις καταληπτική, καὶ ἡ παροῦσα πρᾶξις κοινωνική, καὶ ἡ παροῦσα διάθεσις εὐαρε-

εὐχρεστικὴ πρὸς πᾶν τὸ * παρὰ τὸ ἐκ τῆς αἰτίας συμβαῖνον. Lego, πρὸς πᾶν τὸ ἀπὸ τῆς ἐκτὸς αἰτίας συμβαῖνον. Patet ex fect. 31. ejusdem libri." VPTON.

Verſ. 46. εἴ τινα ὁρᾷς, ὧν ἔμαθες καὶ διεσκέψω, ἀπαντῶντά σοι εἰς τὰ ἔργα. Bene Wolfius: *Si qua vides eorum, quæ didiciſti ac meditatus es, ad rem abs te conferri.* Poſſis etiam dicere, *opportuno tempore in actum abs te deduci.* Corrupte vero ante Vpt. ſic edebatur, καὶ διεσκέψω ἀπ' αὐτῶν τά σοι εἰς τὰ ἔργα. Vbi WOLFIVS: „Diu me torſit, inquit, hic locus. Sed legendum haud dubie, pro ἀπ' αὐτῶν τὰ, una voce ἀπαντῶντά σοι, ab ἀπαντάω." — „Ingenioſe, & recte: vide infra, cap. 6, 14." COM. SHAFTESBVR. — „Noſter codex clare exhibet ἀπαντῶντά σοι." VPTON. — Nec aliter noſtri tres pabc.

Ibid. εἰ τὸ κακόηθες καὶ λοίδορον ἀποτέθειται ἢ μεμείωκας, εἰ τὸ προπετὲς, εἰ τὸ αἰσχρολ. *&c.* Prave olim ſic: εἰ τὸ κακόηθες καὶ λοίδορον ἀποτίθεσθαι, μεμείωκας, εἰ τὸ προπετὲς, &c. Vbi ſagaciſſime WOLF.: „Fortaſſe ἀποτέθειται, ἢ μεμείωκας." — „At noſter codex: εἰ τὸ κακόηθες καὶ λοίδορον ἀποτέθειται, εἰ μεμείωκας τὸ προπετὲς, *&c.*" VPTON. — Et ſic edidit idem Vpt. cum quo conſentit noſter codex pb. niſi quod mendoſe hic ἀποτίθεσαι habet, pro ἀποτέθειται. In pa. ſic ſcribitur: εἰ τὸ κακ. καὶ λοιδ. ἀποτίθεσαι, μεμείωκας· εἰ τὸ προπ. *&c.* Veræ ſcripturæ, quam perſpecte Wolfius viderat, proximus eſt noſter pc. ſic ſcribens: εἰς (ſic quidem perperam hic, pro εἰ) τὸ κακόηθες καὶ λοίδορον ἀποτέθειται εἰ μεμείωκας· εἰ τὸ προπετὲς *&c.* ubi haud obſcure intelligitur, εἰ μεμείωκας, ex ἢ μεμείωκας eſſe corruptum; atque ſic edendum curavi.

Ibid. τὸ ἐπισεσυρμένον. „Cod. Ven. [i. e. editio Ven.] & Baſ. ἐπισεσυρόμενον. Corrupte. Editio Salmant. ἐπισεσυρμένον. recte. [Atque ita edidit Genevenſis & ſeqq.] Vide ſupra, II. 5, 2. μὴ εἰκαῖον, μηδ' ἐπισεσυρμένον. M. Anton. VIII. 51. Μήτε ἐν ταῖς πράξεσιν ἐπισύρειν. *nec in actionibus languidus.* Vbi Gatakerus: „ἐπισύρειν, *lan„guide agere*; tractum ab equis, qui apud medicos ve„terinarios ἐπισύρειν dicuntur, cum ilia trahentes lan„guide incedunt." VPTON. — Vide notata ad II. 5, 2.

Verſ. 48. ἔτι διαφέρῃ. „Habes ἔτι ex noſtro codice. Totam ſententiam ſic verte: *Hisce cogitationibus innutritus, adhuc intereſſe putas quo in loco ſis Deo placiturus?*

Nonne

Nonne undique Dii aequo intervallo distant? Nonne undique similiter quaecunque fiunt intuentur? Nota interea numerorum mutationem: τῷ θεῷ — — ἀπέχουσιν — — ἐρῶσι. Monui ad I. 4, 32. Cic. de Nat. Deor. p. 93. [lib. I. c. 38.] *Hoc idem fieri in Deo; — — ex quo esse* beati *atque* aeterni intelligantur." VPTON. — Particulam ἔτι, quam ignorabant olim editi, cum Vptoni codice agnoscit noster pc. Recte vero Vptonus ἔτι διαφέρῃ hic interpretatur, *adhuc interesse putas?* (Conf. IV. 7, 27. IV. 13, 24.) In versione posuerat, *dubitas adhuc.* Wolfius, *de eone moves controversiam?*

Ibid. ποῦ ἂν εὐδαιμονήσεις. *ubinam locorum*, vel *quo in loco versatus, beatus sis futurus.* Temere tria ista verba omiserat editor Genevensis; inde eadem desiderabantur in posterioribus omnibus editionibus, Col. Cant. Lond. anon. & Vpt.

CAPVT V.

Vers. 3. Ὅρα παρὰ Ξενοφῶντι. „Vide supra ad II. 12, 15." VPTON.

Ibid. ἠνέσχετο Θρασυμάχου. ἠνείχετο pc. ut paulo inferius habent omnes.

Ibid. Πώλου. „Sic scribe. Vide Plat. de Rep. lib. I. & in Gorgia." VPTON. — Nempe Πόλου habebant superiores editt. Sed Πώλου nostri libri pabc.

Ibid. πῶς τοῦ υἱοῦ. „Vide Xenoph. Ἀπομνημ. lib. II. cap. 2." VPTON.

Vers. 5. Οὐχ ἵνα κινῇ οὗτός τι κατὰ Φύσιν. „Fortasse ποιῇ οὗτος τὸ κατὰ Φύσιν." WOLFIVS. — „Hoc modo se locus habet in editis libris, Οὐχ ἵνα κινῇ οὗτός τι κατὰ Φύσιν. Vbi οὗτος usurpari possit δεικτικῶς. *Non ut iste* (scil. Thrasymachus &c. filius suus, vel quispiam alius) *sese moveat aliquo modo secundum naturam.* Recte τι. Angl. *at all.* Et recte κινῇ. Diog. Laert. VII. 104. ὠφελεῖν δέ ἐστι κινεῖν ἢ ἴσχειν κατ' ἀρετήν. *Prodesse est movere aut habere secundum virtutem.* Cic. de Fin. lib. III. 10. *Illud enim quod prodesset,* (ὠφέλημα enim *sic adpellemus*) motum *aut statum esse dixit e natura absoluta.* Infra quoque, IV. 8, 34. κινηθέντες πρὸς Φιλοσοφίαν. Tamen noster codex pro τι dat τούς, unde fortasse aliquis legat hoc modo, οὐχ ἵνα κινῇ τούτους κατὰ Φύσιν, *non ut hos* (scil. Thrasymachum, Polum, uxorem, filium) *moveat secundum naturam.* Sed

lector suo fruatur judicio." VPTON. — Ego, nonnihil quidem addubitans, vulgatam tenui scripturam, in quam tres nostri codices consentiunt; & Wolfii versionem, quam Vptonus etiam tenuit, intactam h. l. reliqui. Videri quidem poterat, ad illam efficiendam sententiam, scriptum oportuisse κινῆται vel κινηθῇ in passivo; quo pertinet & ipse ille locus ab Vptono citatus, IV. 8, 34. & IV. 4, 46. Sed fortasse activum κινῇ, sequente praesertim pronomine τι, ex Stoicorum sermone idem significabat, aut hoc saltem, *ut in hac vel illa re secundum Naturam ageret;* quod etiam ex Laërtii loco, ab Vptono laudato, fit probabile. Neque vero, quod nunc οὗτος in singulari ait, & mox ἐκαίνων in plurali, turbare nos debet subitus ille ab uno numero ad alterum transitus, cujus jam frequentia exempla in his Dissertationibus vidimus. Nihil promovet MEIBOMII conjectura, a Relando h. l. relata: „Κατὰ φύσιν. παρὰ, vel τι τῶν κατὰ φύσιν, *quae naturae consentanea.*" — Sub scriptura codicis Vptoni, νικῇ οὗτος τοὺς κατὰ φύσιν, quid lateat, aut probanda-ne sit emendatio, ab Interprete hoc in Notis proposita, doctioribus sagacioribusque dispiciendum relinquo.

Ibid. ὅπως — — αὐτὸς μηδὲν ἧττον κατὰ φύσιν ἕξει καὶ διεξάξει. Ante Vpt. editi omnes, consentientibus msstis, sic legebant, κατὰ φύσιν ἕξει, καὶ ἐξάξει· μόνον τὰ αὐτοῦ ποιῶν. WOLFIUS vero in Notis ad suam Latinam versionem, verbum illud Graecum, de quo dubium merito oboriri poterat, ita repetiit, quasi καὶ ἐξάξῃ editum fuisset. „Καὶ ἐξάξῃ. (ait) Ab ἐξάγω. Fortasse διάξῃ. Nam ἐξήξῃ, ab ἐξήκω, non placet." — Tum COMES SHAFTESBVR. „διάξῃ Wolfius recte. Sic infra, IV. 6, 11. & supra, IV. 4, 43. & IV. 12, 2. & lib. III. c. 10." — „διεξάξει." SALMASIVS. — Has omnes aliorum Interpretum Notas referens VPTONVS nihil de suo adjecit; sed, quum in contextu διεξάξει posuisset, in Indice probavit Salmasianam emendationem, quam nos adoptavimus: quod recte a nobis factum nemo dubitaverit, qui loca modo a Shaftesburio citata consuluerit; quibus in omnibus junguntur haec verba, κατὰ φύσιν ἔχειν καὶ διεξάγειν. Quod particula ὅπως cum futuro indicativi modi hic construatur, neminem turbet: vide Adn. ad I. 15, 7. & ad I. 16, 3.

Ibid.

Ibid. τὰ αὐτοῦ ποιῶν. Sic vett. edd. conſentientibus msstis. τὰ αὐτοῦ ed. Vpt. cum anon. Lond.

Verſ. 6. Olim ſic edebatur: Στρατηγῆσαι; ἀλλ' ἂν δίδωται. Vbi: „Ante στρατηγῆσαι videtur deeſſe verbum βούλεται, aut ſimile. Poſteaque legendum, οὐκ, ἀλλ' ἂν διδῶται.“ WOLFIVS. — „Supple πρόκειται. Optime noſter codex: Στρατηγῆσαι; Οὔ· ἀλλ' ἂν διδ.“ VPTON. — οὔ· habent & noſtri pbc. quod & Meibomius adjectum voluerat. Sed caret pa. cum olim editis. Sive δίδωται ſcribas, ſive διδῶται, nihil intereſt.

Ibid. κατὰ Φύσιν ἔχοντα αὐτὸν τηρῆσαι. Sic pb. cum olim editis; ſic & pc. primum habuerat, deinde aſperum ſpiritum cum leni conjunxit. αὐτὴν mendoſe pa. αὑτὸν ed. Vpt.

Verſ. 7. καὶ τὸ παιδεύεσθαι τοῦτ' ἔστι, μανθάνειν τὰ ἴδια *&c.* Diviſis vocibus τοῦτ' ἔστι ſcribere malui cum pbc. quam τουτέστι, quod vulgo dabant cum pa. Olim comma non poſt τοῦτ' ἔστι, ſed poſt παιδεύεσθαι ponebatur; quod recte mutavit editor Cantabrigienſis; & ſic ſatis bene conſtitutus hic locus videtur, quamquam adnotavit VPTONVS: „Hæret ſententia: & quædam deeſſe arbitror.“ — Comma nusquam agnoſcunt pac. Et poſt παιδεύεσθαι & poſt τοῦτ' ἔστιν comma poſuit pb. non male.

Verſ. 8. μὴ γὰρ θαυμάζει τι τῶν γινομένων. „Horat. *Nil admirari.* Vide ſupra, ad IV. 1, 77.“ VPTON. — Pro μὴ γὰρ θαυμάζει, habet μὴ θαυμάζῃ pc. absque γάρ. male.

Ibid. μὴ γὰρ καινὸν αὐτῷ Φαίνεται. „Vide ſupra, ad III. 24, 104. Sic Aeneas apud Virgil.

— — — *Non ulla laborum,*
o virgo, nova *mihi facies inopinave ſurgit:*
omnia præcepi, atque animo mecum ante peregi.

Cicero, Tuſc. Disp. IV. 17. *Qui ſemper animo ſic excubat, ut ei nihil improviſum accidere poſſit, nihil inopinatum*, *nihil omnino* novum. Terent. Phorm. Act. II. Sc. 1. *Quamobrem omnes, cum ſecundæ res ſunt maxime, tum maxime meditari ſecum oportet, quo pacto adverſam ærumnam ferant; — — ne quid horum unquam accidat animo novum.*“ VPTON.

Ibid. μὴ γὰρ οὐ κέρδος λογίζεται *&c.* „Terent. Phorm. Act. II. Sc. 1.

Quicquid

Quicquid praeter spem eveniat, omne id deputare esse in lucro."
VPTON.

Ibid. ὅ τι ἂν ἀπολίπωσι. ἀπολείπωσι pc.

Verf. 9. Πολλὴ χάρις αὐτῷ. *Magnam ei gratiam habe.* Vptonus cum Wolfio, *habeo*, in prima perfona; quod commodum foret, si μὲ, non σὲ, praecederet; sed ita ferri poteft, ut intelligatur, *Dic, magnam ei gratiam habeo.*

Verf. 10. ἢ παρὰ τίνι; Vide ad I. 29, 52. Paulo ante, pro πότε, perperam ποτὲ expreffum eft in ed. Gen. Col. & Cant.

Ibid. ὅτι ἥμερόν ἐστι ζῶον. „Vide II. 10, 14. IV. 1, 120. Plato de Legib. lib. VI. Ὁ ἄνθρωπος παιδείας μὲν ὀρθῆς τυχὼν, θειότατον ἡμερώτατόν τε ζῶον γίγνεσθαι φιλεῖ. Seneca, Epift. 95. *Homines mitiffimum genus.* Ariftot. Top. lib. V. c. 2. εἴη ἂν καλῶς κείμενον κατὰ σοῦ ἀνθρώπου, τὸ ζῶον ἥμερον φύσει." VPTON.

Ibid. ὅτι μεγάλη βλάβη τῷ ἀδικοῦντι αὐτὴ ἡ ἀδικία. „Vide ad IV. 1, 167. ubi quae Socrates hac de re in Critone Platonis. Plato in Gorg. p. 469. edit. Steph. Π. Σὺ ἄρα βούλοιο ἂν ἀδικεῖσθαι μᾶλλον ἢ ἀδικεῖν; Σ. Βουλοίμην μὲν ἂν ἔγωγε οὐδέτερα· εἰ δ' ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. Et de Repub. lib. I. p. 28. edit. Cantab. Εἰ ἄρα τὰ ὀφειλόμενα ἑκάστῳ ἀποδιδόναι φησί τις δίκαιον εἶναι· τοῦτο δὲ δὴ νοεῖ (fcribe ex Ms. Oxon. δεῖ νοεῖν) αὐτῷ, (leg. αὐτὸν;) τοῖς μὲν ἐχθροῖς βλάβην ὀφείλεσθαι παρὰ τοῦ δικαίου ἀνδρὸς, τοῖς δὲ φίλοις ὠφέλειαν· οὐκ ἦν σοφὸς ὁ τοῦτο εἰπών· οὐ γὰρ ἀληθῆ ἔλεγεν· οὐδαμοῦ γὰρ δίκαιον οὐδένα ἡμῖν ἐφάνη ὂν βλάπτειν. Cic. Tufc. Difp. V. 19. *Accipere, quam facere, praeftat injuriam.*" VPTON. — Nihil utique ad Epictetum noftrum pertinet, fed notemus in tranfitu, parum feliciter ab Vptono curatum effe Platonis locum, quem modo citavit. Cave follicites verba ifta δὴ νοεῖ, quae rectiffime habent; fed, pro αὐτῷ, αὐτὸ fcribe, quod & a Cantabrigienfi editore jam monitum video. τοῦτο δὲ δὴ νοεῖ αὐτὸ, *&* *quod fi id*, (fcil. quod dicit) *ita intelligit.*

Verf. 11. Οὐ· ἀλλὰ προαίρεσις. „Vide III. 1, 40." VPTON. — Particulam negativam ignorat hoc loco pa. non male. Vide ad IV. 1, 116 & 162. Sed agnofcunt eamdem cum editis codices pbc.

Verf.

Verf. 12. ἀνθρώπῳ δ' ἐὰν ζητῇς. δ' ἐὰν fcripfi cum pabc. Vulgo δ' ἂν edebatur. Vbi: „Fortaffis ὡς ἀνθρώπῳ." WOLFIVS. Sic & MEIBOM.: „Puto fcrib. ὡς ἀνθρ." — Sed particulam ignorant h. l. libri omnes: nec fortaffe admodum fuerit neceffaria.

Verf. 13. κοκκύζειν. Corrupte κολάζειν pc.

Verf. 14. λέοντας πνίγειν, ἢ ἀνδριάντας περιλαμβάνειν. „*Leones ftrangulare*, ut Hercules; *aut ftatuas amplecti*, ut Diogenes. Vide ad III. 12, 2." VPTON.

Ibid. ὁ τὸ πιστόν; „Inferui articulum ὁ auctoritate noftri codicis. [Cum eo facit nofter pc.] Sed confer [nempe de re, quæ hic agitur] I. 28, 23. II. 4, 1." VPTON.

Verf. 15. Τοῦτον ἔδει συνελθόντας θρηνεῖν, εἰς ὅσα κακὰ ἐλήλυθεν &c. „Deeft ἔδει in aliis, noftro codice excepto; unde conftructio depravatur. Cæterum plane refpexit ad fententiam illam, quæ ufus eft in Crefphonte Euripides:

Ἔδει γὰρ ἡμᾶς σύλλογον ποιουμένους
τὸν φύντα θρηνεῖν εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά.
τὸν δ' αὖ θανόντα καὶ πόνων πεπαυμένον
χαίροντας, εὐφημοῦντας, ἐκπέμπειν δόμων.
Nam nos decebat coetus celebrantes, domum
lugere, ubi effet aliquis in lucem editus,
humanæ vitæ varia reputantes mala:
At, qui labores morte finiffet graves,
hunc omni amicos laude & lætitia exfequi.

Cicero, Tufc. Difp. I. 48. Hos ipfos verfus præ oculis habuit Dio, Orat. XXIII. p. 276. Ἕτερος δὲ ποιητὴς οὐκ ἰδίᾳ οὕτως, ἀλλὰ κοινῇ πρὸς θέατρον ἀγωνιζόμενος, εἰσηγεῖται.

τὸν φύντα θρηνεῖν, εἰς ὅσ' ἔρχεται κακά·
τὸν δ' αὖ θανόντα καὶ πόνων πεπαυμένον,

χαίροντας καὶ συνηδομένους οἴεται δεῖν ἐκπέμπειν. Ἔστι ταῦτα. Οὔκουν (non Οὐκοῦν) ὀρθῶς παρῄνεσαν. εἰ γὰρ ἅπαξ ἔδει κλαίειν τοὺς ἀνθρώπους διὰ τὴν ἀτυχίαν· καὶ γενομένους προσήκει θρηνεῖν, τῶν ἐσομένων αὐτοῖς κακῶν ἕνεκεν· καὶ τελευτήσαντας, ὅτι πολλὰ καὶ δεινὰ πεπόνθασι· καὶ ζῶντας, (male πάντας, ut monuit Cafaub.) ὅτι εἰσὶν ἐν κακοῖς. ὥστε ὥρα (non ἄρα) ἂν εἴη, κατὰ τὸν ποιητὴν, μηδέποτε παύσασθαι ὀδυρομένους πολὺ μᾶλλον

τῶν

τῶν ἀηδόνων. Alius quoque poëta non ita privatim, sed publice in theatro certans, persuadet

Lugere, ubi esset aliquis in lucem editus,
humanae vitae varia reputantes mala:
At, qui labores morte finisset graves,

hunc cum gaudio & exultatione existimat efferri oportere. Ita est. Nullo certe modo recte admonuere: nam, si semel deflendi homines fuissent propter miseriam, aequum esset, & natos lugere, propter mala iis adventura; & mortuos, quod multa & atrocia jam passi sint; & vivos, quod sint in malis. Adeo ut nobis curandum, juxta poëtam, nunquam a luctu cessare, multo magis quam luscinias, &c. Huc respexit Aeschines Socraticus, p. 86. edit. Cleric. Ὅτι, τὸ κοινὸν δήπου τοῦτο καὶ πρὸς ἁπάντων θρυλλούμενον, παρεπιδημία τις ἐστὶν ὁ βίος· καὶ ὅτι δεῖ ἐπιεικῶς διαγαγόντας εὐθύμως μονονουχὶ παιανίζοντας. (male Ms. Med. παίζοντας) εἰς τὸ χρεὼν ἀπιέναι." VPTON. — Opportune verbum ἴδει obtulit Vptoni codex, quod ignorabant tres nostri mssti cum olim editis. Caeterum quid expedierit, Dionis & Aeschinis loca ista hic proferre, nolo quaerere. Illud adparet, Euripidis verba, quae vir doctus citavit, animo obversata esse Epicteti, cum ista diceret, ad quae adnotata haec sunt: sed videtur simul utique respexisse Philosophus noster morem illum, quo Pythagoreos olim usos Jamblichus scribit, (in Vita Pythag. cap. 17. sect. 73 sq. & cap. 34. f. 246.) ut eos, quos ob ingenii morumque pravitatem schola excludere oportuisset, pro mortuis haberent, & sepulcrale monumentum eis erigerent.

Ibid. συμβεβήκει. „Displicet Davisio ad Cic. Tusc. Disp. I. 48. [qui συμβέβηκεν legi voluit.] Sed vide ad I. 6, 3. Infra, IV. 11, 17. πεπιστεύκει. Arrian. de Exped. Alex. lib. IV. p. 180. edit. Gron. ἐς τοσόνδε τόλμης καὶ εὐτυχίας προκεχωρήκει." VPTON.

Ibid. τὸ πανδοκεῖον non video quo pacto in numero possessionum hominis nominetur, ac vereor ne corruptum sit vocabulum; nisi intelligendum sit diversorium in quo habitat is qui propriam domum non habet.

Vers. 16. τοὺς χαρακτῆρας οὓς ἔχων. „Corrupte τοὺς χαρακτῆρας ὧν ἔχων editt. vett. Ubi οὓς ἔχων lego." WOLFIVS. — Et οὓς in contextum primus recepit editor Cantab. quam lectionem confirmari a suo codice docuit Vptonus; neque vero aliud habent nostri tres pabc.

Vers.

Vers. 17. τὸ τετράσσαρον. „A *quatuor assibus* videtur compositum. *Quadrassem* non ausus sum dicere: *nummum* aut *quadrantem* vertere licet κατὰχρηστικῶς." WOLFIVS. — De eodem vocabulo Vir ille doctus, cujus Adnotationem de Nummis Neronianis mox exhibebimus, in fine ejus adnotationis hæc monuit: „Τετράσσαρον. Quære, annon legi debeat τετρασσάριον. Quippe Ἀσσάριον est *Aes minutulum*, quod hodierni antiquarii non inepte vocant *Aes tertii* seu *infimi moduli*; *Aes secundi moduli* duplo majus est; *Aes* autem *primi moduli*, qualis est nummus ille Stuckleianus, [vide Adnotationem proxime sequentem] quadruplo; scilicet τετρασσάριον." — Et ego suspicatus eram, τετρασσάριον fortasse scriptum oportuisse, quandoquidem ἀσσάριον & ἡμιασσάριον eadem forma usurparunt Græci. Atque eadem ratione ipsum nomen τετρασσάριον Du Cange in Gloss. ad Scriptores mediæ Græcit. sub voc. Ἀσσάριον, ex Cleopatra de Ponderibus citavit. Quod vero ad vim valoremque hujus vocabuli spectat; cum Viro rei Nummariæ peritissimo (quod elogium Vptonus tribuit illi Viro, cujus verba modo retuli) contendere equidem non ausim: pariterque non diffiteor, nec liquere mihi, nec nunc vacare disquirere, quid sit id quod ex Cleopatra Du Cangius l. c. retulit, cum ait, Καλεῖται δὲ οὐγκία τετρασσάριον Ἰταλικόν. Meam vero sententiam præfiscine dicere liceat. Quemadmodum ἀσσάριον Græci *assem Romanum*, & ἡμιασσάριον *semissem* dicebant; (vide Polyb. II. 15, 6. & quæ ibi notavimus;) sic τετρασσάριον putavi esse *nummum quatuor asses valentem*, id est, *Sestertium nummum*; quandoquidem Sestertius quarta pars erat denarii, denarius autem inde a secundi belli Punici temporibus (ut Plinius docet XXXIII. 3, 13.) sedecim asses valebat.

Ibid. Νέρωνος. Ῥίψον ἔξω, ἀδόκιμόν ἐστι. Ad ista verba, hæc adnotavit VPTONVS: „Hic unicus Arriani locus Numismatum antiquorum studiosos edoceat, Neronis nummos (utpote qui hostis judicatus fuerit Romani nominis) sub Trajano non probos fuisse. Vidi nummum Neronianum penes celeberrimum Antiquarium Gulielmum Stuckleium, signo transverso notatum, in quo signo hæc erat inscriptio, SPQR. Scilicet ut nummus Neronis signo novo notatus, pecuniæ præsentis & legitimæ vicem suppleret. Cæterum hac de re in literis ad me datis, Ecce lector benevole, quæ mecum communicavit huma-

humanissimus itemque rei nummariæ petitissimus FRANCISCVS WISE, Collegii S. Trinitatis apud Oxonienses Socius.

„Ex hoc loco non obscure constat, Neronis nummos temporibus Antonini Pii, quibus vixit Arrianus, „omnis juris & valoris expertes esse; adeo ut in com„mercio cuilibet eos recusandi facultas esset; non iisdem „de caussis, quibus falsi & adulterini vulgo repudiari so„lent. Plurimi enim Neronis nummi etiamnum super„sunt, quique, si fabricæ tantum & metalli puritatis „rationem habeamus, optimæ sunt notæ. Nec sane „ulla ratio dari potest, cur nummi ejus imagine signati „abrogarentur, quam quod ipse *a Senatu hostis judicatus* „*esset*, juxta Suetonium. Neron. c. 49. Pœnas solitas „itidem decrevit Senatus, *Nudi hominis cervicem inseri* „*furcæ, corpus virgis ad necem cædi.* Ibid. Quum ve„ro mortem sibi consciscendo, pœnas hasce evitasset „Nero, mortuus tamen scelera luit, secundum LE„GEM IVLIAM MAIESTATIS, *quæ in eos qui* „*contra Imperatorem vel Rempublicam aliquid moliti sunt,* „*suum vigorem extendit: cujus poena animæ amissionem* „*sustinet, & memoria rei post mortem damnatur.* Instit. „lib. IV. Tit. XVIII. §. 3. Hinc pœnæ irrogatæ sunt „delinquentium Statuis & Inscriptionibus, vel quæ alia „eorum nomina & memorias servarunt: inter ista au„tem præcipue recensendi sunt nummi. *Senatus*, in„quit Suetonius, de Domitiano locutus, *scalas etiam* „*inferri clypeosque & imagines ejus coram detrahi, &* „*ibidem solo affligi juberet: novissime eradendos ubique* „*titulos, abolendamque omnem memoriam decerneret.* Do„mit. c. 23. Occiso etiam Caligula, ejus monetam con„flavisse Senatum, ad quem scilicet pertinebat æreæ „monetæ jus, diserte memorat Dio. Τῇ δὲ δὴ τοῦ Γαΐου „μνήμῃ ἀχθόμενοι, τὸ νόμισμα τὸ χαλκοῦν πᾶν, ὅσον „τὴν εἰκόνα αὐτοῦ ἐντετυπωμένην εἶχε, συγχωνευθῆναι „ἔγνωσαν. *Contra Caii memoriam ægre ferentes, omne* „*æreum Numisma, quod ejus imaginem haberet, conflari* „*jusserunt.* Lib. LX. Diversæ semper steterunt caussæ, „ex quibus Nummi usus publici esse desierint. Nummi „nusquam apud exteros idem jus, quod apud suos, ob„tinuerunt; quin etiam in regione, qua cusi sunt, ali„quando ex nimia vetustate exoluerunt. Apud Roma„nos quid in Imperatorum, quos hostes judicaverat Se„natus, nummos actum sit, ex supra dictis patet. At „nonnun-

„nonnunquam Imperatorum proborum, & de Republica „bene merentium; monetæ usus post mortem interdictus est: *Recte profecto fecerunt veteres, dum omne „genus numismatis, etsi ad veteres & priscos principes „referretur, similiter valere voluerunt. Verum hoc egregium institutum, haud scio qua de caussa posteriores „principes in eadem forma consistere non permiserint; at „tanquam subditorum opulentiæ inviderent, quia numismata superiorum Principum effigiem ferrent, iis publico usu interdixerint; sua vero sola in communi commercio esse voluerint.* Leon. Novell. 52. Quomodocunque autem exoleverint nummi, semper penes Principes & Magistratus erat, eos in pristinum statum & „valorem restituere. Hoc autem antiquitus fieri solebat „per vocem Præconis in publico, uti conjicere licet ex „Aristophanis Concion. vs. 816. Postea per Literulas „quasdam novo sigillo ipsi pecuniæ impressas; cujusmodi plurimæ; quas etiam ad libitum interpretati sunt „antiquarii, cernuntur in nummis argenteis & æreis, „tum Græcis, cum Romanis, redintegratum eorum usum „indigitantes. N C A P R. *Nota cusa a Populo Romano;* „ni forte sit, *Nota Communis Aeris Probi*, vel *Probati.* „N P R O B. *Nummus Probus.* A. P. *Aes Publicum*, vel „*Probum.* R M. *Restitutio Monetæ.* C A R. *Cusa a Romanis.* In gaza ornatissima Domini Hans Sloane extat „nummus Lysimachi Thraciæ Regis argenteus tetradrachmalis, literas habens CL. CAES. scilicet a Claudio Cæsare jure Latii donatus. In nummis Augusti aliquando „inveniuntur literæ TI. AV. quasi isti auctoritatem novam a Tiberio derivassent. Penes celeberrimum Antiquarium Guilielmum Stukely, M. D. est nummus æreus „Neronianus primi moduli, characteribus S P Q R signatus, senatus nempe auctoritatem præ se ferens. Similis etiam extat in nobilissimo D. Pembrockiæ Comitis „armario. Huic lucem addit alius ex eodem ditissimo „thesauro, redintegrationis æram demonstrans per literas I M P. O T H O. Hisce concinit Historicus: *Primis „epistolis suis*, (Otho) *Neronis cognomen adsecit. Certe „& imagines statuasque ejus reponi passus est.* Sueton. „in Othon. c. 7. Senatui igitur, quod verisimile est, fumente Othone, nummorum aliquot Neronianorum usum „renovare placuit; qui tamen, sublato de medio Othone, iterum in desuetudinem abierunt, & usque ad Ariani tempora neglecti jacuerunt."

„P. S. Τετράσσαρον. Quaere annon legi debeat τε„τρασσάριον." &c. — Vide Adnot. proxime praeced.

Verf. 18. ὅρα μόνον, μὴ Νερωνιανὸν ἔχῃ χαρακτῆρα: Νερωνικὸν pb. non male. ἔχει habent edd. omnes; fed fubjunctivum modum defiderabat particula μή, in ifta connexione pofitae: & ex conjectura jam correxeram ἔχῃ, cum fic fcriptum in tribus noftris codd. pabc. inveni. Viciffim, quod paulo poft dabant caeteri omnes πατάσσῃ in fubjunctivo, in indicativum πατάσσει fuit mutandum cum cod. noftro pb. Sed perperam idem pb. ἀπάντων fcribit pro ἀπαντώντων, quod habent caeteri cum editis.

Ibid. μηνίτης. Temere olim μηνίτε ed. Ven. & feqq. Ybi: „Fortaffe μηνίτης, παρὰ τὴν μῆνιν, τὴν ἐπίμονον „καὶ μανιώδη ὀργήν." WOLF. — „Nofter codex μηνίτης, & in ora edit. Salmant." VPTON. — Corruptum μηνίτε tenuerunt omnes ante anonymum Lond. qui fua auctoritate μηνίει edidit. μηνίτης tandem Vptonus recepit; quod vocabulum in Lexicis quidem fruftra quaeras, fed tuetur analogia, & trium noftrorum librorum cum Vptoni codice confentientium auctoritas: quod ni ita effet, μηνυτής eram fufpicaturus, i. e. *delator, calumniator.*

Verf. 19. μὴ γὰρ — — — κρίνεται τῶν ὄντων ἑκάστου; Olim abfque interrogatione haec efferebant edd. cum pa. Commode. Interrogationem indicavit Vpt. cum pbc. ut voluerat Salmafius. Ne fic quidem male; ubi, ut perfaepe alias, ipfa interrogatio eo vocis tono pronuncianda, ut adpareat aequivalere negationi, vel in fine intelligenda particula negativa οὔ.

Ibid. λέγε καί. Perperam λέγεται καί pc.

Ibid. ἐδμὴν ἔχειν αὐτό, καὶ γεῦσιν. Ante Vpton. omnes ἔχειν αὐτὸ δέ, καὶ γεῦσιν. Importunam particulam δὲ delevit Vpton, fuum fequens codicem: & nofter pb. eamdem ignorat.

Verf. 20. Οὐκ ἀρκεῖ δὲ ἡ ἐκτός. Caret h. l. δὲ codex pc. qui paulo ante iniquo loco eamdem particulam pofuerat.

Verf. 21. τοῦτον τὸ αἰδῆμον ἀπονενέκρωται. „Conf. I. 5, 5." VPTON. — αἰδήμον antepenacute h. l. fcripferant edd. & mssti, atque etiam αἴδιμον pc. Ego, ut alias, αἰδῆμον refcripfi. Vide ad I. 25, 4. & ad I. 5, 5.

Ibid. πάντα μᾶλλον. πρόβατον pro πάντων voluit Salmaf. quia nempe mox fequitur οὐδὲ πρόβατον. Nec tamen

men ideo opus erat solicitare vulgatum, quod libri omnes tuentur.

Ibid. ἀλλὰ τί ποτε ἄγριον θηρίον. Sic rescripsi cum vett. editt. & nostris codicibus: & sic oportebat, *sed quælibet fera bestia.* Vide Ind. in Τὶς. Wolfius latine sic reddiderat: *Sed quid tandem? Fera bestia.* Cujus auctoritate in Græco etiam exemplo post τί ποτε interrogandi signum posuit editor Cantabr. idque tenuere anon. Lond. & Vpt.

Verf. 22. οἱ εἰδότες. Caret οἱ pc. male.

Verf. 23. πολὺ μᾶλλον. πολλοὶ μᾶλλον pa.

Ibid. ταῖς προσπιπτούσαις φαντασίαις. Sic correxi, præeunte nostro pb. Perperam vulgo cæteri omnes ταῖς περιπιπτούσαις. Errorem notavit Vpt. in Indice.

Verf. 24. κηρύσσεις. „*Proclamas.* Attamen hæc omnia tacite & compressis labris." COM. SHAFTESBVRIENSIS.

Ibid. ὅσοι σε βλάπτειν δοκοῦσιν. Olim mendose βλέπειν edd. cum pac. Vbi WOLFIVS: „Fortassis alludit ad Platonicum illud, ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνθρωπος τὸ ὁρώμενον. Sed quid si βλάπτειν?" — „Optime βλάπτειν noster codex, sententia postulante." VPTON. — Et sic recte edidit Vpt. consentiente nostro pb. Id etiam ex conject. commendaverat Salmas.

Verf. 25. ἐχυρὰν. ὀχυρὰν pb. & sic mox iterum iterumque idem vs. 26 & 28.

Ibid. Νῦν δ' οὗτοι τί πρᾶγμα ἔχουσι. Placuit inserere cum nostro cod. pc. particulam δὲ, quam ignorant alii.

Verf. 26. ἢ ποία κτῆσις ἀναφαίρετος. „οὕτως ἀναφαίρετος." COM. SHAFTESBVR. Sic & SALMAS. — Et commode utique adjiceretur ea particula; sed ignorant eam hoc loco libri omnes.

Verf. 27. Πάντα πανταχοῦ &c. Videtur Τἆλλα πάντα scriptum oportuisse, aut aliquid in eam sententiam.

Ibid. ὁπωσοῦν. Perperam ὁποσοῦν ed. Gen. & Col.

Ibid. φοβεῖσθαι. Perperam φοβῆσθαι ed. Ven. & Bas. Eædemque mox ἐκκλήσεις, pro ἐκκλίσεις. Vtrobique verum tenent nostri codices.

Verf. 28. τὴν μόνην δεδομένην ἡμῖν ἀσφάλειαν. Placuit hic verborum ordo, quem dedit pc. Cæteri τὴν μον. ἀσφ. δεδομ. ἡμῖν.

Ibid. ἐκπονεῖν. Perperam ἐκποιεῖν po.

Ibid. ἀλλὰ τὸ περὶ ἑκάστου τούτων δόγμα, τοῦτό ἐστι τὸ βλάπτον. Sic, post δόγμα, non aliter nisi commate orationem distinguunt veteres editiones cum msstis; ut verba illa, τοῦτό ἐστι τὸ βλ. & quæ sequuntur, cum superioribus connectantur, & pendeant a conjunctione ὅτι, e præcedenti oratione supplenda; utque pronomen τοῦτο, quod nomen δόγμα proxime sequitur, pleonastica illa vel potius emphatica ratione sit positum, quam persæpe apud Polybium observavimus, (vide Lexic. Polyb. in οὗτος.) cujus rationis paulo post apud Nostrum vs. 30. simillimum exemplum in illis verbis habes, τὸν ἀφαιρούμενον θατέρου — — τοῦτον ἡγεῖσθαι πολέμιον. conf. IV. 6, 16. &c. Eamdem orationis constructionem tenoremque in latina versione exprimere studui. Vptonus, cum anonymo editore Londinensi, *post* δόγμα *interrogandi signum* posuit; quasi per se starent sequentia τοῦτο ἐστι τὸ βλ. &c. & novus inde verborum ordo inciperet. In quo Wolfii versionem secuti sunt hi editores, quam eamdem verbotenus etiam Vptonus tenuit, sic sonantem: *neque cogitamus, neminem ab alio juvari, vel lædi, sed a decreto de singulis istis rebus? Hoc est quod noceat, hoc est quod evertat; hæc pugna, hæc seditio, hoc bellum.* Quod ad sententiam quidem nihil interest: sed gressum nexumque Græcæ orationis haud inobservatum a nobis præteriri debere putavi.

Vers. 29. Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην τὸ πεποιηκός. „Forsan τὸ μονομαχῆσαι πεποιηκός." WOLF. — „Supple ex Enchir. c. 31. sect. 4. πολεμίους ἀλλήλοις, quæ verba omiserunt librarii. Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην τὸ πεποιηκὸς πολεμίους ἀλλήλοις οὐκ ἄλλο, *&c.*" VPTON. — Immo vero, vide Lectionis varietatem in isto Enchiridii loco, & intelliges multo probabilius esse, duo verba πολεμίους ἀλλήλοις ibi a male sedulo aliquo librario adsuta esse, quam hic librariorum negligentia omissa. Intellige τὸ πεποιηκὸς Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην τοιούτους οἷοι ἦσαν, *id quod Eteoclem & Polynicem tales fecit, quales fuerunt.* Pari modo in eodem Enchir. c. 51, 3. (c. 50. 3. ed. Vpt. & Heyn.) habes, Σωκράτης οὕτως ἀπετελέσθη. quod vulgo quidem vertunt, *Ita Socrates perfectus evasit;* rectius vero, ni fallor, convertetur, *Ita Socrates effectus est*, scil. *talis qualis fuit; hac ratione evasit is qui fuit;* οἷος ἦν. Eodem modo, Dissert. II. 20, 26. Λακεδαίμων διὰ τούτους τοὺς λόγους ἐγένετο, intellige

tellige οἷα ἦν. Si cui ista ratio minus probatur; in promtu fuerit, cum SALMASIO statuere, verba τοῦτο πόλεμος, in quae exit. praecedens oratio, ex τοῦτο πολεμίους esse corrupta, ut sic legendus sit hic locus: τοῦτο μάχη, τοῦτο στάσις. Τοῦτο πολεμίους Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην τὸ πεποιηκός· οὐκ ἄλλο, ἢ τοῦτο τὸ δόγμα &c. aut, quod magis placet, & expeditius est, τοῦτο μάχη, τοῦτο στάσις, τοῦτο πόλεμος. Πολεμίους Ἐτεοκ. καὶ Πολ. τὸ ποιοῦν, οὐκ ἄλλο.

Vers. 30. καὶ ἐπίβουλον. „Addidi particulam καὶ ex nostro codice." VPTON. — Eamdem offerebat noster pb.

Vers. 31. μεστὰ πολεμίων. Ante Vpt. perperam μετὰ πολεμίων edd. omnes. Ibi: „Lego μεστά," WOLF. — Eodemque modo MEIBOM. — „Editio Salmant. * μετά, in marg. * μεστά." VPTON. — Sic sane codd. nostri omnes, μεστὰ πολεμίων.

Vers. 33. τὴν οἰκίαν τὴν αὐτοῦ ᾤκει. Olim τὴν οἰκείαν edd. male. Vbi τὴν οἰκίαν legendum monuerunt Wolf. & Meibom. quod primus recepit editor Cantab. Sic & dare editionem Salmant. adnotavit Vpton. Nec vero aliter nostri tres pabc. Pro αὐτοῦ, quod consentientibus pac. restitui ex editt. vett. dant αὐτοῦ ed. Lond. anon. & Vpt. cum pb.

Ibid. γυναικὸς ἀνεχόμενος τραχυτάτης. „Antisthenes in Xenoph. Sympos. Xanthippam vocat γυναίκων χαλεπωτάτην. Et in Memor. lib. II. c. 2. Socratis filius ad patrem ait, οὐδεὶς ἂν δύναιτο αὐτῆς ἀνασχέσθαι τὴν χαλεπότητα. Vide A. Gell. lib. I. c. 17." VPTON.

Ibid. υἱοῦ ἀγνώμονος. „Respicit ad sermones Socratis cum Lamprocle filio suo natu maximo, apud Xenoph. Memor. lib. II. c. 2." IDEM. — ἀγνώμονα *ingratum* interpretatus est Wolfius; possis etiam *improbum* intelligere. Caeterum conf. supra, vs. 3.

Ibid. ὡς ὕδωρ καταχέῃ τῆς κεφαλῆς. „Laertius in vita Socratis, II. 36. Πρὸς Ξανθίππην, πρότερον μὲν λοιδοροῦσαν, ὕστερον δὲ καὶ περιχέασαν αὐτῷ, Οὐκ ἔλεγον, εἶπεν, ὅτι Ξανθίππη βροντῶσα καὶ ὕδωρ ποιήσει; *Xanthippe cum in eum prius convicia & maledicta ingessisset, post vero & sordidis aquis perfudisset, Nonne, inquit, dicebam, Xanthippen tonantem quandoque pluituram?* Seneca de Constant. c. 18. *Risitque non minus, quam cum ab uxore Xanthippe immunda aqua perfunderetur.*"

retur." VPTON. — Pro καταχέῃ postquam temere καταχέῃ irrepsit in edit. Cantabrigiensem, eamdem mendam repetiit Lond. atque etiam Vptonus, non in contextu solum, sed & in Notis. Monere hoc debui, ne forte ex κατεκχέῃ corruptum fuisse καταχέῃ suspicareris. In καταχέῃ cum vett. edd. consentiunt mssti omnes. Caeterum nota dictionem, ἵνα καταχέῃ, ἵνα καταπατήσῃ, effundat! proculcet!

Ibid. ἵνα καταπατήσῃ τὸν πλακοῦντα. Rem narrat Aelianus, lib. XI. c. 12. Πλακοῦντα ὁ Ἀλκιβιάδης μέγαν, καὶ ἐσκευασμένον κάλλιστα, διέπεμψε Σωκράτει. Ὡς οὖν ὑπὸ ἐρωμένου ἐραστῇ πεμφθὲν τὸ δῶρον ἐκκαυστικὸν τὸν πλακοῦντα, διαγανακτήσασα κατὰ τὸν αὐτῆς τρόπον ἡ Ξανθίππη, ῥίψασα ἐκ τοῦ κανοῦ, κατεπάτησε. Γελάσας δὲ ὁ Σωκράτης, Οὐκοῦν, ἔφη, οὐδὲ σὺ μεθέξεις αὐτοῦ. *Placentam magnam, pulcherrimeque confectam, Socrati misit Alcibiades. Tanquam igitur ab amasio placentam hanc munus amatori missam, ut ejus amorem accenderet, graviter suo more ferens Xanthippe, eam de canistro ejectam conculcavit pedibus. Ridens vero Socrates, Non ergo, [Nunc ergo,] inquit, neque tu quicquam ex ea habebis.* Vnde Athenaeus emendandus, lib. XIV. c. 13. uti Kühnius monuit, ὃν Ξανθίππης καταπατούσης (non καταγελασάσης) γελάσας ὁ Σωκράτης, Οὐκοῦν, ἔφη, οὐδὲ σὺ μεθέξεις τούτου. *Quam placentam conculcante Xanthippe, ridens Socrates, Non tu ergo, inquit, quicquam ex ea habebis.*" VPTON.

Ibid. ταῦτα οὐδὲν πρὸς ἐμέ. „Sic dedi, nostri codicis auctoritate ductus. Vulgo ταῦτα οὐκ ἔστι πρὸς ἐμέ." VPTON. — Cum Vpt. consentit noster cod. pb. In pc. omissa sunt haec verba, inde ab istis ἀν ὑπολάβω.

Vers. 36. πεποιθῆναι δ' οὐδ' ἐγγύς. οὐκ' ἐγγὺς edd. omnes, cum pac. Vbi: „Malim οὐδ' ἐγγύς." WOLF. Sic & SALMAS. Et sic fane constanter alibi. Quare cum hoc ipsum, οὐδ' ἐγγύς, dedisset codex noster pb. non aspernandum duxi.

Vers. 37. Οἴκοι λέοντες &c. „Proverbium in Lacedaemonios jactatum, domi pugnaces, non foris. Aristoph. in Pace, vs. 1188.

Πολλὰ γάρ δή μ' ἠδίκησαν,
ὄντες οἴκοι μὲν λέοντες,
ἐν μάχῃ δ' ἀλώπεκες.

Saepe

Sæpe enim me vexarunt, dum domi quidem leones, in prælio autem vulpes. Vbi Scholiastes: Παροιμία παρὰ τοὺς ἐν Ἀσίᾳ Λάκωνας ἀτυχήσαντας,

Οἴκοι λέοντες, ἐν Ἐφέσῳ δ' ἀλώπεκες.

Sic recte legit Fl. Christianus. Vulgo δὲ Λάκωνες, pro δ' ἀλώπεκες. Vide Plutarch. in Compar. Syllæ & Lysandri. Petron. c. 44. *Nunc populus est, domi leones, foras vulpes.*" VPTON.

CAPVT VI.

TIT. τοὺς ἐπὶ τῷ ἐλεεῖσθαι ὀδυνωμένους. Perperam ἐπὶ τὸ ἐλ. pabc. ὀδυνομένους pa. conf. ad. IV. 1, 112. Sed idem pa. deinde vs. 19. consentit cum cæteris in ὀδυνῷ & in ὀδυνώμενος.

Vers. 1. οὖν σὸν. οὖν ἴσον pc. Vide Not. ad II. 16, 42.

Ibid. τί δέ; Plene scripsi δέ; cum interrogandi signo, ut jussit Vpt. in Notis. Vulgo τί δ' ἐπὶ edd. cum msstis nostris; ubi τί δὲ, sequente commate, scribendum notaverat Meibom.

Ibid. Ἐπ' ἐμοὶ, ἂν δεικνύω. „Sic codex Ven. & Salmant. At Basil. quem Wolfius sequitur, εἰπέ μοι, *dic mihi.*" VPTON. — Scilicet in ed. Ven. neglecto apostropho & spiritu, επε μοί. scriptum erat. Id Basileensis editor in εἰπέ μοι mutavit, quod tenuere reliqui ante Vptonum omnes. In ἐπ' ἐμοί vero recte consentiunt mssti nostri. Perperam autem pb. deinde ἂν δὲ δεικνύω scribit, importune inserta conjunctione.

Vers. 2. Δοκῶ ἔγωγε, ὅτι οὐχ ὑπάρχει. Vulgo omnes, ὅτι ὑπάρχει, *ita mecum agi.* Male. Opportune negativam particulam addit pb. ex quo eam recepi: *Puto equidem, non ita mecum agi; non eum perfectionis gradum me attigisse.* Eamdem particulam rursus librariorum temeritate omissam videbimus IV. 7, 9.

Ibid. οὗτοί γε οὐκ. Sic scripsi cum pbc. Vulgo οὔτοί γ' οὐκ.

Ibid. εἴπερ ἄρα. Quum absque distinctione vulgo hæc ita scriberentur, ἐφ' οἷς εἴπερ ἄρα ἦν ἄξιον, monuit VPTONVS: „εἴπερ ἄρα. Scribe inclusive. Vide ad I, 28, 9." — Cui morem gerens, parentheseos signis inclusi ista verba.

Verf. 3. καὶ ἀνάρχοντι. „Sic noster codex. At ed. Ven. & Salmant. καὶ ἄρχοντι. Basil. καὶ οὐκ ἄρχοντι." VPTON. — Vtique ferri non poterat editionis Venetæ scriptura, quam quidem nostri codices tenent omnes. Editoris Basileensis ingenio debetur οὐκ ἄρχοντι, quod tenuere reliqui ante Vpt. editores. Recte utique Vptonus fecit, quod ἀνάρχοντι recepit, quod offerebat ipsius codex; quamquam analogiæ minus consentaneum videri poterat illud vocabulum, pro quo ἀνάρχῳ malueram; ut sicut μόναρχος est, *qui solus imperium obtinet*, sic ἄναρχος, *qui nullum habet imperium*. Sed duriorem istam formam, ἀνάρχων, tulit fortasse Stoicorum sermo paulo asperior. Vide tamen, ne ἀνάρχῳ ὄντι scripserit Arrianus, quod mihi quidem probabilissimum videtur.

Verf. 4. ἡ προσποίησις ὅρα δι' οἵων ἂν γένοιτο. „Noster codex γένοιτο. Alii γίνηται. Sed conf. Xenoph. Ἀπομν. lib. I. cap. ult. Namque Epictetus in animo habuisse videtur illum Socraticum sermonem." VPTON. — In γένοιτο consentiunt nostri pabc. Mendose γένητο erat in ed. Ven. & Baf. Id in γένηται mutavit editor Genevensis; quod tenuere posteriores, donec verum ab Vptono restitutum est.

Ibid. ὀλίγα κεκτῆσθαι. Suspicari cum Meibomio potueras οὐκ ὀλίγα. Sed bene habet vulgatum, quod tenent libri omnes. Eo pertinet, quod mox ait, ταὐτὰ πολλάκις, καὶ λανθάνειν ὅτι ταὐτά ἐστι.

Ibid. ταὐτὰ πολλάκις — — ὅτι ταὐτά ἐστι. Recte utrobique ταὐτὰ ed. Ven. cum pa. & clarius etiam τὰ αὐτὰ codex pb. Priori loco in ταὐτὰ consentit etiam pc. posteriori ταῦτα ἐστὶ habet. Perperam utrobique ταῦτα ed. Baf. quod tenuere sequentes editores. Sed WOLFIVS, posteriori saltem loco: „Malim ὅτι ταὐτά ἐστι. *dissimulandum, esse eadem.*" — „Et sic noster codex." ait VPTONVS; atque sic ille utrobique reposuit. Porro vero, pro ταὐτά ἐστι, habet ταὐτά εἰσι pb. Paulo ante, pro πολλάκις, est πολλοῖς in contextu pa. sed punctis inferne notatum ut suspectum, & in ora πολλάκις.

Ibid. καὶ τὸν τιμώμενον ἐπιφαίνειν. „Fortasse καὶ τῶν τιμωμένων ἀποφαίνειν." WOLFIVS. — „Videtur abundare articulus τόν." MEIBOMIVS. — „Malim, pro καὶ τὸν τιμώμενον, καὶ σαυτὸν τιμώμενον. Supple autem δεήσει. *Et opus erit ut præ te feras te ipsum honore affici* ab

ab illustribus istis. * VPTON. — Temere sollicitatur vulgata scriptura, quae percommode habet. Pari modo dicitur *ἐπιφαίνειν τὸν τιμώμενον*, quo illud apud Polyb. XV. 26, 2. *ὑπεκρίνετο τὸν οὐ δυνάμενον, simulavit se non posse*, & similia alia.

Ibid. ὑπὸ τῶν ἐπιφανῶν τούτων. Recte sic ed. Vpt. quemadmodum & scribendum monuerant Wolf. & Meibomius: neque aliter codices nostri pabc. Ante Vpt. perperam edd. omnes ὑπὸ τῶν ὑποφανῶν.

Ibid. ὡς εὐμορφότερον φαίνεσθαι *&c.* „Sic ἡ Κακία Prodici apud Xenoph. in Memorab. lib. II. c. 1. f. 22. Κεκαλλωπισμένη δὲ τὸ μὲν χρῶμα, ὥστε λευκοτέραν τε καὶ ἐρυθροτέραν τοῦ ὄντος δοκεῖν φαίνεσθαι· τὸ δὲ σχῆμα, ὥστε δοκεῖν ὀρθοτέραν τῆς φύσεως." VPTON.

Vers. 5. ὁ ὁ Ζεὺς οὐκ ἠδυνήθη ποιῆσαι. „Vide I. 1, 8 & 12." VPTON.

Vers. 6. μὴ γὰρ δέδοταί σοι τοῦτο; Interrogationem indicavit Vpt. cum ed. Ven. & msstis. Interrogandi signum quum temere omissum esset in editione Basileensi, nudum punctum hic posuere posteriores editores.

Vers. 7. τοσούτῳ χρόνῳ σύνεστιν. τοσοῦτον χρόνον pb. Conf. ad II. 22, 31.

Ibid. τίς δὲ οὕτω πιθανός ἐστί σοι. „Vide infra, IV. 9, 13." VPTON.

Vers. 8. πῶς οὖν οὕτω πέπεικας σαυτὸν μαθεῖν; νῦν οὐχὶ ἄνω κάτω; τοῦτ' ἔστι περὶ ὃ ἐσπούδακας, καὶ μανθάνειν ὥστε ἄλυπος εἶναι *&c.* „Ad νῦν οὐχὶ ἄνω κάτω, videtur deesse, τρέχεις τούτου ἕνεκα; οὐχὶ τουτέστιν περὶ ὃ ἐσπούδακας καὶ μανθάνεις, ὥστε ἄλυπος εἶναι." WOLFIVS. — „In nostro codice desunt haec omnia inclusive: (νῦν οὐχὶ ἄνω κάτω; τουτέστι περὶ ὃ ἐσπούδακας, καὶ μανθάνειν.) nec dubium est, quin, si ista verba deleas, melius processerit oratio. Πῶς οὖν οὕτω πέπεικας σαυτὸν μαθεῖν, ὥστε ἄλυπος εἶναι &c. *Qui fit ergo, ut nondum tibi ipsi persuaseris, quo pacto sis expers doloris, &c.*" VPTON. — Eadem verba, quae Vptoni codex, praetermisit noster pb. At equidem aegre illis caream, νῦν οὐχὶ ἄνω κάτω; nec minus aegre istis, τοῦτ' ἔστι περὶ ὃ ἐσπούδακας; Itaque suspicatus sum, in eis quae sequuntur nonnihil fortasse vel intercidisse, vel leviter esse corruptum, quam suspicionem adjecta stellula indicavi. Satis foret μανθάνειν absque καί; fortasse vero ante καὶ μανθάνειν aliud intercidit verbum in infinitivo positum.

 Vers.

Verf. 9. ἐκστῆναι αὐτῶν. „Confer IV. 4, 39." VPT.

Verf. 11. ἐμοὶ δ' οὐδείς ἐστιν ἐγγίων ἐμοῦ. „*Proximus egomet fum mihi.*" VPTON.

Verf. 12. τί οὖν τοῦτό ἐστιν, ὅτι — — — οὐδὲν γέγονα κουφότερος; Vulgo in editt. omnibus poft τοῦτό ἐστιν indicabatur interrogatio, poft κουφότερος autem nudum punctum ponebatur. Ego ibi comma, hic interrogationis pofui fignum, & in eam fententiam interpretatus fum hunc locum. Pro ἀκήκοα habet ἀκήκοας pa, fed idem mox, cum aliis, συγκατατέθειμαι & γέγονα, in prima perfona. Pro ἔργῳ, perperam ἐγὼ fcripfit pc. Quod κουφότερος ait, adparet nunc in bonam partem effe accipiendum, ut κοῦφος fit *qui non gravatur rerum externarum cura.* Pari ratione cap. 7, 12. ait κούφως ζῆν, pro quo eadem fere notione alibi εὐλύτως dicit.

Ibid. ἠβουλήθην. Perperam ἠβουλεύθην pc.

Verf. 13. εὑρήκαμεν. „Fortaffis εὕρηκα. Sed omnino non opus eft." VPTON.

Verf. 14. λειπόν μοι. Perperam λοιπόν μοι pc. Alibi λοιπὸν pro λεῖπον fcriptum vidimus.

Ibid. ὡς ὁπλάρια ἀποκείμενα. Vulgo omnes ἐπικείμενα, edd. & msfti. Vbi: „Non placet hoc participium, nec occurrit aliud melius: nifi forte εἰκῇ κείμενα, *temere projecta.*" WOLFIVS. — „Forfan ἀποκείμενα, *quae fepofita funt nulla cura adhibita.*" VPTON, κατακείμενα conjectaverat Meibom. — Ego & mendofum effe vulgatum non dubitandum duxi, & ἀποκείμενα unice probandum, five intelligas *in deorum templis fuspenfa*, pro fatis noto more veterum, five generatim (ut Vptonus interpretatus eft) *fepofita & ab ufu remota, neglectimque habita.*

Verf. 15. τοὺς προτεινομένους. „Videtur addendum συλλογισμούς." WOLFIVS. — Nifi ante ifta verba intercidit, οὐδ' ἐπὶ τῶν συλλογισμῶν, quod mihi fit probabile.

Ibid. καὶ μεταπίπτοντας ὡσαύτως. „Deeffe nonnulla videntur, nempe τοὺς ὑποθετικούς, *&c.*" WOLFIVS. — Aliâs quidem alia jungit; fed nil opus erat ut & hic. Sufpicor tamen, καὶ τἄλλα ὡσαύτως, aut aliquid fimile fcripfiffe Arrianum.

Verf. 17. ὅ τι οἱ ἄλλοι. Sic Vptonus edidit, qui quidem pro more fuo ὅ, τι interferto commate fcribit.

Et

Et in ἔ τι οἱ ἄλλοι consentit noster pb. Olim τί οἱ ἄλλοι edebatur, quod habent pac. ne id quidem male.

Vers. 18. μέλει σοι. Perperam μέλλει edd. vett. Corrigendum μέλει monuerunt Wolf. & Meibom. idque recepit editor Cantabr. Sic tamen jam olim dabat editio Salmant. referente Vptono; nec aliter nostri codd. pabc.

Vers. 19. ὁ δέ γ' ὀδυνώμενος. „Videtur deesse ναί. Sic: Ναί. Ὁ δέ γ' ὀδ." VPTON.

Ibid. Ναί. Πῶς οὖν ἔτι. Caret h. l. Ναί pb.

Ibid. αὐτοῖς γὰρ οἷς περὶ τὸν ἔλεον πάσχεις. Corrupte olim πρὸ τὸν ἔλεον ed. Ven. & Baf. Vbi πρὸς corrigere jussit Wolfius; idque recepit editor Genevensis, & tenuere posteriores, atque etiam Vpton, qui & editionem Salmant. hoc dare refert. Illud πρὸς in παρὰ mutandum censuit Meibom. Sed veram scripturam περὶ τὸν ἔλεον, dederunt nostri codd. pabc. quos secutus sum.

Vers. 20. Βασιλικὸν, ὦ Κῦρε, πράττειν μὲν εὖ, κακῶς δ' ἀκούειν. „*Regium est, o Cyre, bene rem gerere, male vero audire.* Sic cum Horat. lib. I. Epist. 8. exprimere εὖ πράττειν existimo.

Celso gaudere & bene rem gerere Albinovano.

Id est, χαίρειν καὶ εὖ πράττειν. Huc autem respexit M. Anton. VII. 36. qui emendandus est ex hoc Arriani loco: Ἀντισθενικόν· Βασιλικὸν, πράττειν μὲν εὖ, κακῶς δ' ἀκούειν. Diogenes Laërtius in vita Antisthenis, VI. 3. Ἀκούσας ποτὲ ὅτι Πλάτων αὐτὸν κακῶς λέγει· Βασιλικὸν, ἔφη, καλῶς ποιοῦντα κακῶς ἀκούειν. *Cum audisset aliquando Platonem sibi maledicere,* [male de se loqui;] *Regium, inquit, est, male audire, cum bene feceris.* Dio Chrysost. Orat. XLVII. Ἔφη δ' οὖν τις, ὅτι καὶ τὸ κακῶς ἀκούειν καλῶς ποιοῦντας, (lego ποιοῦντα) καὶ τοῦτο βασιλικόν ἐστι." VPTON. — Conf. Menag. ad Laërt. l. c. & Gatak. ad Antonin. De duobus Antisthenis libris, quibus *Cyri* nomen inscripserat, vide Laërt. VI. 16. & ibi Casaub. & Menag. In nostro cod. pb. bis habes μὲν particulam: Βασιλικὸν μὲν, ὦ Κῦρε, πράττειν μὲν εὖ.

Vers. 21. ὅτι κεφαλαλγῶ. „Sic noster codex & edit. Salmant. At editio Ven. & Baf. ἔτι." VPTON. — ὅτι corrigere jusserat Wolf. idque receperunt Genev. & seqq. Neque aliter nostri codd. pabc.

Ibid.

Ibid. τί μοι μέλει; Rursus mendose μέλλει edd. vett. & nunc etiam cod. pa. Rursus vero vf. seq. recte μέλει pabc. ubi eodem errore μέλλει dabant edd. vett.

Ibid. οὐ διέλιπες πυρέσσων. Inscite olim οὐ δι' ἔλιπες ed. Ven. Inde ῥύδ' ἔλιπες ed. Bas. quod tenuere ante Vptonum omnes. Monuerat autem WOLFIVS: „Fortasse οὐ διέλιπες, *non destitisti.*" — Et sic edidit Vpton. cum ed. Salmant. Id vero ipsum habent pab. οὐ διέλειπες pc.

Ibid. ὑποκαταγελῶ. καταγελῶ pc.

Vers. 22. καὶ ἐνταῦθα ὁμοίως. Intellige πρᾳεῖν.

Vers. 23. ἀφ' ὧν αὐτοὶ πεπόνθασιν. Caret αὐτοὶ pc. male.

Ibid. Περιερχόμενος. „Sic edit. Ven. & Salmant. Male Basil. περιεχόμενος." VPTON. — Mendosum περιεχομ. tenuere ed. Gen. & Col. Verum restituit editor Cant. idque ipsum habent nostri codices.

Vers. 25. Ἀλλ' ἄλλοι. „Recte noster codex, Ἀλλ' ἄλλοι. At editio Ven. & Salmant. ἀλλά μοι. Basil. ἀλλά μου." VPTON. — Ex ed. Bas. ἀλλά μου propagatum erat in reliquas ante Vptonum editiones; & sic habet pc. sed ἀλλά μοι pab. Sic & saepe alias μ & λλ perperam permutarunt librarii, v. c. ἅμα pro ἀλλὰ scribentes, aut vice versa. Suspicari vero licebat, ita fortasse scriptum reliquisse Arrianum, Ἀλλ' ἄλλοι μου πλεόνων τεύξονται. Meibomius ἀλλά μου, quod olim editum erat, in ἄλλοι μου mutandum censuerat: sed sic desiderabatur particula ἀλλὰ, qua aegre equidem eram cariturus.

Vers. 26. εἰ συγκατατίθενται μᾶλλον περὶ τὰ φυσικὰ μέτρα. Dubito, satisne sana haec sint: si sunt, fateor me vim horum verborum non percipere. Vertit Vptonus cum Wolfio, *an rectius sentiant de naturae modo.* At συγκατατίθεσθαι non est *sentire*, sed *adsentiri*; & quid est hoc, *recte sentire de naturae modo?* Multo rectius haud dubie h. l. sententiam Epicteti Schegkius expressit, sic convertens: *utrum magis adhibeant indicando* (puto, *in judicando*, scripserat, vel scribere voluerat) *naturales regulas.* Quam in sententiam ego in Graeco exemplo, ni aliud quid h. l. turbatum fuerit, legendum putavi κατὰ τὰ φυσικὰ μέτρα, id est, *secundum regulas a natura constitutas;* quod ipsum alibi brevioribus verbis, κατὰ φύσιν συγκατατίθεσθαι dicit.

II. 24,

II. 24, 19. id est scilicet, νῦ συγκατατίθεσθαι ἄλλῳ, ἢ οὐ φαντασία καταληπτικὴ γίνεται, ut sit III. 8, 4.

Ibid. ἀνατοτευκτότερον. Corrupte ἀναπευκτότερον pa.

Ibid. ἀπεριπτωτότερον. Corrupte ἀπεριπτότερον ed. Ven. Bas. Gen. Col. cum pa. Vbi: „ἀπεριπτότερον, compositum a πέριπτος. Sed sententia postulat ἀπεριπτώτερον." — „Recte noster ἀπεριπτώτερον, ab ἀπερίπτωτος. Vide I. 4, 11. II. 23, 42. & alibi." VPTON. — Et ἀπεριπτώτερον habet noster cod. pc. At mendosum esse hoc adparet, & una syllaba brevius. Oportebat ἀπεριπτωτότερον, quod ipsum exhibet pb. & recte jam sic dederant ed. Cant. & Lond. Rursus vero ab alia parte mendose in exemplo Vptoniano ἀπεριπτότερον expressum est; in quo Salmasii notam a Relando relatam, parum felici consilio secutus Vptonus erat. Errorem retractavit idem Editor in Addendis ad Notas; significavitque, ἀπεριπτωτότερον, non ἀπεριπτώτερον, scribi in suo codice.

Ibid. εἰ ἐν προθέσει. Particulam εἰ suo e cod. adjecit Vpt. cum quo convenit noster pb. Ab aliis aberat hoc loco.

Ibid. εἰ ἐν ὁρμῇ. ἢ ἐν ὁρμῇ pc.

Ibid. εὐστοχοῦσιν. Ex ed. Ven. & msstis hoc restituit Vptonus. Operarum errore εὐτυχοῦσιν irrepserat in ed. Bas. quod quum in εὐστοχοῦσιν mutandum Wolfius monuisset, hujus monitum ignorans editor Genevensis εὐτυχοῦσιν ex conject. posuit, idque tenuere Col. Cant. & anon. Lond.

Ibid. κατὰ τὰ ἄλλα τῶν σχέσεων ὀνόματα. „Vide IV. 4, 9. & Enchir. c. 30." VPTON. — Articulum τὰ, temere omissum in ed. Genev. & in posterioribus omnibus, restitui ex editt. vett. & msstis.

Vers. 27. Εἰ δ' ἄρχουσιν ἐκεῖνοι, σὺ δ' οὔ· οὐ θέλεις σαυτῷ τὰς ἀληθείας εἰπεῖν &c. Editi omnes, consentientibus msstis, sic scribebant: Εἰ δ' ἄρχουσιν ἐκεῖνοι, σὺ δ' οὐ θέλεις σαυτῷ &c. Ibi VPTONVS hæc adnotavit: „Εἰ δ' ἄρχουσιν ἐκεῖνοι· σὺ δ' * * οὐ θέλεις. Sic excudendum oportebat. Aliquid excidisse videtur. Quid si, Εἰ δ' ἄρχουσιν ἐκεῖνοι, σὺ δ' ἀνιᾷ. *Si illi imperant, tu vero ægre fers.* Vide initium hujus capitis, 'Ανιῶμαι, φησὶν, ἐλεούμενος." — Et mihi aliquid excidisse visum erat; sed nil nisi negans particula, quæ bis poni debebat. conf. vs. 22. Satis obvia, & sæpe a nobis observata erroris caussa.

Ibid.

Ibid. ὅτι σὺ μὲν. Caret σὺ pc. male.

Ibid. οὐδὲν τούτου ἕνεκα. τούτου ἕνεκα οὐδὲν pb.

Ibid. & *vs.* 28. ἢ τὸν ἀμελοῦντα. Οὔ· ἀλλ' ἐπειδὴ &c. Ante Vpt. sic edebatur cum pa. οὔ· ἢ τὸν (alii, οὐ ἢ τὸν) ἀμελοῦντα. ἀλλ' ἐπειδὴ &c. Ibi WOLFIVS: „Negatio redundat.“ — „Editio Salmant. * οὔ, & in marg. * οὔ, δοκεῖ παρέλκειν. Immo transponitur incuria librariorum; sed ope nostri codicis in suam sedem revocavi.“ VPTON. — Nempe post ἀμελοῦντα particulam illam reposuit hic editor; quo eam rejicere jusserat etiam Salmasius; & ibidem eam habent nostri codd. pbc.

Vers. 28. μᾶλλον ἐπιτυγχάνειν. Placuit sic, ut habet pc. Alii ἐπιτυγχάνειν μᾶλλον.

Vers. 29. ἃ κτήσασθαι θέλεις. Ad θέλεις adnotatur in ora pc. γρ'. λέγεις. Sed videtur hoc verbum λέγεις a festinante aliquo homine perperam huc relatum e versu proxime sequenti.

Ibid. κλαίειν γάρ. καὶ κλαίειν γὰρ pc.

Vers. 30. καὶ οἱ πολλοὶ δὲ. Vulgo omnes edd. & mssti, καὶ πολλοὶ δὲ. Vbi VPTONVS monuit: „Legendum οἱ πολλοὶ δὲ, *vulgo dici solet*. Vide infra, IV. 10, 24.“ — Ego & οἱ adjeci, & καὶ retinui. Libri quidem nihil a vulgata scriptura discedunt.

Ibid. ἔργου ἔργῳ οὐ κοινωνεῖ. Perperam & invitis msstis ἔργων ἔργῳ ed. Bas. & Gen. Caeterum quaenam potissimum vis sit hujus proverbii, (nemini alii, quod sciam, scriptori memorati) non satis mihi perspectum; nisi forte ea sit sententia, quam IV. 10, 24. his verbis expressi, *alterum opus cum altero nihil commune habet.*

Vers. 31. Ὁ μὲν ἐξ ὄρθρου ἀναστὰς ζητεῖ τίν' ἂν ἐξ οἴκου ἀσπάσηται. Vulgo omnes edd. & mssti, Ὁ μὲν ἐξ οἴκου ἀναστὰς &c. Vbi ad illa verba, Ὁ μὲν ἐξ οἴκου, haec adnotavit WOLFIVS: „τὸ ἐξ οἴκου, nihil ad sententiam cum faciat, aliunde videtur irrepsisse.“ — Tum ad illa, τίν' ἂν ἐξ οἴκου, rursus IDEM: „Aut aliquid deesse, τοῦ Καίσαρος fortassis, aut hic etiam τὸ ἐξ οἴκου redundare videtur.“ — Dein VPTONVS: „Videamus totum locum: Ὁ μὲν ἐξ οἴκου ἀναστὰς, ζητεῖ τίν' ἂν ἐξ οἴκου ἀσπάσηται. Dele istud alterum ἐξ οἴκου. Nihil usitatius, quam, cum festinantius paulo quid exscribas, eadem verba repetere. Lego itaque: Ὁ μὲν ἐξ οἴκου ἀναστὰς, ζητεῖ τίν' ἂν ἀσπάσηται, *Ille quidem surgens,*

gens, & domo profectus, quærit quemnam salutet. De Salutationibus vide supra ad IV. 4, 37." — Ego posterius illud ἐκ οἴκου facile patiar abesse: sed quoniam libri omnes tenaciter tenent, loco movere non ausim; & videndum puto, utrum fortasse ex alia nescio qua dictione corruptum sit, an vel interciderit aliquid, (v. c. προελθόντα) vel nulla etiam voce adjecta οἶκος de *domo* aut *familia principis* vel *potentis viri* dici potuerit. Prius istud οἴκου non modo suspicatus, sed pro certo sumere posse mihi visus eram, ex voce ὄρθρου esse corruptum. ἐξ ὄρθρου idem est ac ἕωθεν vs. 34. qui locus huic respondet. Notum est, salutatores *primo mane* fores principum obsidere solitos. τοὺς πυλῶνας ἕωθεν ἐμπλήθουσι, ait Lucian. in Nigr. c. 23. T. I. p. 61.

Ibid. πῶς τῷ ὀρχηστῇ ἀρέσῃ. „Vide IV. 1, 9. III. 4, 4. ubi etiam de favore & studio histrionali." VPTON. — At ibi de favore agitur, quo histrionibus & id genus hominibus studemus; hic ait, *quomodo saltatori placeat;* quod quo pacto dicat, fateor mihi non liquere, nisi intelligi debet histrio qui præcipuo favore principis fruitur, per quem adeo ipsi principi commendari cupit hic homo. Mendose ὀρχιστῇ scribit pa. idemque ἀρέσει, quod ferri posset, ni mox sequeretur subjunctivus χαρίσηται, in quem consentiunt omnes.

Ibid. κακοηθισάμενος. κακοηθισμένος pc.

Vers. 32. περὶ τούτων εὔχεται· — — ἐπὶ τούτοις θύει. Perperam εὔχηται & θύῃ edd. omnes; quæ correxi, monente Wolfio atque etiam Vptono in Notis. Recte vero & noster codex pc. εὔχεται & θύει exhibet. In pab. omissa sunt omnia, ab ὅταν εὔχηται usque τοῦ Πυθαγόρου.

Ibid. Μὴ δ' ὕπνον &c. „Vide supra, lib. III. c. 10. init." VPTON.

Ibid. παρατίθεικε. Perperam παρατέθηκε pb.

Vers. 33. κολακείαν. κολακίαν pa.

Ibid. Τί ἔρεξα. In editt. omnibus, excepta Salmant. & Vptoniana, Τί ἔψεξα legitur, consentientibus pac. & Vptoni codice. Et τὴν ἔψεξα pb. Perspecte vero SHAFTESBVRIENSIS adnotavit: „Ἔρεξα. Nam sic supra, lib. III. c. 10. in Carminibus; & sic statim infra. [vs. 35.] Omnino contra præcepta, τὸ ψέγειν. vide III. 25, 6. & Enchir. c. 33, 2. & c. 48, 2." — „Τί ἔρεξα;

Sic

Sic optime edit. Salm. Perperam alii libri, Τί ἔψεξα;" VPTON. — ἔρεξα scribendum monuerat etiam Salmasius.

Ibid. Λέγουσι καὶ οἱ φιλόσοφοι, ὅτι οὐδὲν κωλύει ψεῦδος εἰπεῖν. „Vide Sext. Empir. adverf. Logicos p. 378. edit. Lipf. οὔποτε ψεύδεται, κἂν ψεῦδος λέγῃ. Et Quinctil. Inftit. lib. XII. c. 1. p. 724. edit. Capper. Item lib. II. c. 14. p. 130." VPTON.

Verf. 34. λογικόν εἰμι ζῶον. λογικὸν ζῶόν εἰμι pa.

Verf. 35. Inter ἀκοινώνητον; & τί μοι δέον *&c.* in pc. eft fpatium vacuum dimidiæ lineæ & paulo majus; atque in ora adnotatur, λείπει. Neque tamen mihi quidquam deeffe videtur.

Verf. 36. Τοσαύτης οὖν τῆς διαφορᾶς. Articulum τῆς, quo carent alii omnes, recepi ex noftro cod. pc.

Ibid. τῶν ἐπιθυμουμένων. Corrupte τῶν ἐπιθυμένων ed. Ven. Baf. & Gen. cum noftro cod. pa. Vbi: „Vel ἐπιθυομένων, vel, quod magis placet, τῶν ἐπιθυμουμένων." WOLFIVS. — „Fortaffe ἐνθυμουμένων, quia fupra ἐνθυμοῦ, & rurfus infra ἐνεθύμου." COM. SHAFTESB. — „τῶν ἐπιθυμιῶν. Ita fcrib." SALMASIVS. — „Nofter codex cum Wolfio legit, τῶν ἐπιθυμουμένων, id eft, *rerum quæ defiderantur.*" VPTON. — Eodem modo noftri pbc.

Ibid. τὸ ἴσον ἔχειν ἐν ἐκείνοις. Ignorabant omnes præpofitionem ἐν, tam edd. quam mssti. Et bene per fe haberet ἐκείνοις, *paria habere cum illis*, vel *atque illi;* fed id non quadrat cum eo quod fequitur περὶ ἃ *&c.* — Itaque, quod perfæpe factum obfervavimus, hic quoque obtinuit, ut occafione literæ ν, in quam definit verbum ἔχειν, interciderit vocula ἐν, quam ex conject. adjicere non dubitavi. Pari enim modo vf. 25. habes ἐν ἐκείνῳ τὸ πλέον ἔχειν, & vf. 26. ἐν τούτῳ τὸ πλέον ἔχουσι.

Ibid. περὶ ἃ σὺ μέν. περὶ ἃ μὲν σὺ pc.

Verf. 38. ἐφίεσαι τῶν ἐκείνων. „ἃ ἐστιν ἐκείνων fcribe." SALMASIVS.

CAPVT VII.

Verf. 1. Τί ποιεῖ φοβερὸν τὸν τύραννον; „Confer I. 29, 60 fq. IV. 1, 60. & 82." VPTON.

Ibid. οἱ δορυφόροι. οὐ δορυφόροι pa. male. Idemque mox perperam αἱ μάχαι, pro αἱ μάχαιραι.

Verf.

Verſ. 3. αἰσθάνηται. Perperam αἰσθάνησαι ed. Ven. & Baſ. Corrigere juſſit Wolfius, & correxerunt poſteriores editores. Et recte αἰσθάνηται habet ed. Salmant. & Vptoni codex, noſtrique tres.

Ibid. Ante verbum Θέλει intelligitur, ut perſæpe aliâs, negans particula οὐ· quæ reſpondeat interrogationi μή τι.

Ibid. δι' ὃ φοβεροί εἰσιν. „Sic noſter codex: alii φοβερόν εἰσιν." VPT. Nempe mendoſum φοβερόν habebant ed. Ven. & Baſ. invitis msstis; jam pridem vero correxerant poſteriores editores, a Wolfio admoniti.

Verſ. 4. ὡς ἂν διδῶται. Caret ἂν pa. male. Tum δίδωται ſcribebant edd. ut IV. 1, 79. cum pac. Sed διδῶται pc. cum utroque accentu. Nos veram ſcripturam reſtituimus, in quam fere conſentiunt omnes IV. 10, 29.

Verſ. 5. ἢ διακείμενος. Male εἰ pa. pro ἢ.

Ibid. ὀστρακίοις τὰ παιδία παίζοντα. „Vide Meurſ. de Ludis Græcorum in voce Ὀστρακίνδα." VPTON.

Ibid. διαφέρεται. Sic vel invitis libris omnibus fuit corrigendum, qui perperam διαφέρηται dabant. Mox tamen in indicativum πεφρόντικεν conſentiebant omnes.

Ibid. τῶν δ' ὀστρακίων οὐ. τῶν ὀστρακίων δ' οὐ pc.

Verſ. 6. Εἶτα ὑπὸ μανίας μὲν δύναταί τις οὕτω διατεθῆναι πρὸς ταῦτα, καὶ ὑπὸ ἔθους οἱ Γαλιλαῖοι. „Locum præteriiſſe indictum religio eſt. Sic vertit Schegkius: *Affici porro ſic animo poſſunt per inſaniam quamdam, & propter conſuetudinem Galilæi.* Wolfius: *Ergo furore quidem ſic aliquis affici poteſt adverſus illa, & conſuetudine, ut Galilæi.* Hunc Arriani locum laudat Mericus Caſaubonus ad Antonin. lib. XI. ſ. 3. μὴ κατὰ ψιλὴν παράταξιν, ὡς Χριστιανοί. *non ab obſtinatione mera, pro Chriſtianorum more.* Vbi ait: „Arrianus autem & ipſe „Chriſtianorum (quos *Galilæos* ille vocat) exemplum in „eundem plane quem Antoninus hîc adducit finem: ſed „quod Antoninus *obſtinationi*, ille *conſuetudini* tribuit." Verumenimvero hæc verba, ὑπὸ ἔθους οἱ Γαλιλαῖοι, ſuſpecta habeo. Chriſtianos ſeſe cruciatibus & morti fortiſſime obtuliſſe, res notiſſima eſt. Sed quid, ὑπὸ ἔθους? Paulo ſupra habes ὑπό τινος μανίας καὶ ἀπονοίας. Vnde hoc mihi perſuaſiſſimum eſt, ſcripſiſſe Arrianum Εἶτα ὑπὸ μανίας — — καὶ ὑπὸ ἀπονοίας, ὡς οἱ Γαλιλαῖοι. *Ergo aliquis ſic poſſit affici adverſus iſta furore & deſpe-*

ratione (ſeu *dementiâ*) *ut Galilæi*. Quin etiam falſa crimina ἀπονοίας Chriſtianis objectare ſolebant tum Græci, tum Romani. Julianus Epiſt. LII. ad Boſtren. de Chriſtianis & eorum præſulibus, εἰς τοσοῦτον λυσσομανίας ἥκουσι καὶ ἀπονοίας. Et Epiſt. XXXI. εἵνεκεν τῆς τῶν Γαλιλαίων ἀπονοίας. & alibi. Plinius in Epiſt. 97. lib. X. meminit de *obſtinatione* & *amentia* Chriſtianorum. Vide & Tertull. Apolog. c. 2. Ad hæc & talia Græcorum opprobria reſpiciens forſan Paulus Apoſt. I. Corinth. 1, 23. ait: ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον — — Ἕλλησι δὲ μωρίαν. Vide quoque Minuc. Fel. c. XI. Chriſtiani autem per contemptum *Galilæi* vocabantur. Sic paſſim Julianus. Sed quærat aliquis, unde-nam verba iſta ὑπὸ ἔθους, quæ ſenſum quendam præ ſe ferunt? Credo equidem ex margine in contextum irrepſiſſe, cum ita emendaſſet ſciolus aliquis Chriſtianus, offenſus his verbis ὑπὸ ἀπονοίας, in quorum verborum locum ſubſtituere voluit iſta, ὑπὸ ἔθους. Conſidera itaque, Lector, & quæ ſupra ſunt perpenſus lege: Εἶτα ὑπὸ μανίας μὲν δύναταί τις οὕτω διατεθῆναι πρὸς ταῦτα, καὶ ὑπὸ ἀπονοίας, ὡς οἱ Γαλιλαῖοι, &c. *Ergone aliquis ita affici poſſit adverſus illa furore & amentia, ut Galilæi, &c.*" VPTON. — Ego vero, ut dicam quod ſentio, nec cur ſuſpectum hoc loco habeamus vocabulum ἔθους, nec cur in ejus locum ἀπονοίας ſcriptum ab Arriano fuiſſe credamus, ſatis cauſſæ video. Quodſi omnino mendoſum eſſet ἔθους, poteras de ἤθους cogitare, quod cum ἔθους ſaltem ſimilitudinem aliquam habet; aut poterat ἔθους ex ἐνθουσιασμοῦ decurtatum & detortum quodammodo videri. Nam quod ἀπόνοιαν Chriſtianis ſubinde objectam a Græcis Vptonus ait, non inde efficitur, eodem vocabulo nunc Epictetum uti debuiſſe, præſertim quum μανίαν nominet, cujus ſpecies quædam ἀπόνοια eſt. Et quod paulo ante conjunxit utrumque nomen, μανίαν & ἀπόνοιαν, non inde ſequitur, etiam hic rurſus eadem duo conjungi debuiſſe. Porro quod ſi quis, (ut Vptonus fingit) offenſus vocabulo ἀπόνοια, de Chriſtianis uſurpato, aliud in ejus locum poſuit, eadem ratione ac fortaſſe magis offendi idem homo vocabulo μανία debuerat. At poſt vocem ἔθους intercidiſſe particulam ὡς, ad οἱ Γαλιλαῖοι referendam, facile credo, atque ipſe etiam in eamdem cogitationem incideram. Sed quum etiam absque illa ferri ſcriptura vulgata poſſit, in quam libri conſentiunt omnes, in contextum eam ingerere non ſum auſus.

aufus. Cæterum si quid hoc loco e margine in contextum irrepsit, videndum est, ne ipsa ista verba οἱ Γαλιλαῖοι, cum pro fcholio ad oram a nonnemine fuissent adscripta, ab alio deinde ipsi contextui sint inserta.

Ibid. καὶ ἀποδείξεως. ὑπὸ λόγου δὲ καὶ μαθήσεως pa. in contextu; sed idem in ora, γρ'. ἀποδείξεως.

Ibid. τὸν κόσμον ὅλον μὲν ἀκώλυτον. „Confer infra, vs. 27. & M. Anton. VII. 9." VPTON.

Ibid. τῶν ὅλων. In pc. primum τῶν ἄλλων fuerat, sed correctum ὅλων.

Vers. 7. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα πάντα. Possis e superioribus μέρη intelligere; sed rectius ex eis, quæ mox sequuntur, ζῶα intelliges.

Ibid. τούτων ἀπάντων. τοῦτον ἀπάντων pc.

Ibid. ὅτι τε μέρος ἐστί. Caret τε pc. „Confer II. 5, 13 & 25. II. 10, 3. Sic M. Anton. II. 3 sq. X. 6. Persius, III. 71.

— — — *Quem te Deus esse*
jussit, & humanâ qua parte locatus es in re."

VPTON.

Ibid. τὰ μέρη τοῖς ὅλοις εἴκειν. Perperam ἥκειν pbc. sed in pb. εἴκειν superne scriptum. In pa. etiam εἴκειν, quod hodie ibi legitur, ex ἥκειν refictum videtur. De re — „Vide ad I. 12, 16. & ad I. 14, 2. Nota interea, 1. ὅτι μέρος. 2. ποῖόν τι μέρος. 3. ὅτι τὰ μέρη τοῖς ὅλοις εἴκειν ἔχει καλῶς." VPTON

Vers. 8. ὁρᾷ, διότι τῶν περὶ αὐτό. Restitui διότι e superioribus editt. quibuscum consentiunt codd. pac. Tacite illud in ὅτι mutaverat Vptonus, suum fortasse codicem secutus; certe sic & habet noster pb. Conf. ad I. 7, 6. & loca ibi citata.

Ibid. ἐπ' ἄλλοις. Perperam ἐπ' ἄλλα pa.

Vers. 9. τὸ ἀγαθὸν τὸ αὑτοῦ. Sic edd. vett. cum pa. τὸ αὑτοῦ ed. Vpt. cum anon. Lond. τὸ ἀγαθὸν ἑαυτοῦ pb.

Ibid. καὶ τὸ συμφέρον. Articulum τὸ, qui aberat vulgo, tacite hic adjecit Vptonus, commode vero; & e suo puto codice, cum quo convenit noster pb.

Ibid. καὶ ἐφ' ἑαυτῷ. Sic pac. cum editis. ἐφ' αὑτῷ pb.

Ibid. ἐλεύθερον ἔσται. ἐλεύθερόν ἐστι pa. in contextu, ſed ἔσται in ora, quod cæteri in contextu habent.

Ibid. εὐδαίμον. Sic tres noſtri codices cum editis, quod mutare non auſus ſum; quamquam εὔδαιμον in neutro genere ſcribere jubeant Grammatici, ut Clenardus p. 118. Weller. p. m. 92. quemadmodum etiam editum video apud Lucian. T. I. p. 460. & apud Herodian. I. 6, 2.

Ibid. μηδαμοῦ μεμφόμενον μηδενὶ τῶν οὐκ ἐφ' ἑαυτῷ γενομένων. Vulgo ἐφ' αὐτῷ edd. ſed ἐφ' ἑαυτῷ ex pc. adoptavi. *Negantem* vero *particulam* editi pariter ac mssti ignorabant omnes. Quem locum miratus ſum ſilentio præteritum ab interpretibus. Quem vulgo ſic legerent, μηδαμοῦ μεμφόμενον μηδενὶ τῶν ἐφ' αὐτῷ γενομένων, μηδὲν ἐγκαλοῦν, vertit Schegkius: *pro re nulla cuiquam iraſcentem, nihil accuſantem eorum quæ ſibi evenerint.* Vptonus cum Wolfio: *nusquam quicquam ab illo factum reprehendens, de nullo conquerens.* At nec, *quæ ſibi evenerint*, nec, *quicquam ab illo factum*, reſpondet Græcis verbis τῶν ἐφ' αὐτῷ γενομένων. Illud Græce ſi ſonare debebat, τῶν αὐτῷ (absque præpoſitione) γενομένων. Hoc, τῶν ὑπ' αὐτοῦ γενομένων. Ac niſi in ἐφ' αὐτῷ vel ἐφ' ἑαυτῷ pertinaciter conſentirent libri, ſuſpicari poteras, ὑπ' αὐτοῦ ſcriptum oportuiſſe; quam fere in ſententiam I. 14, 16. ait, μήτε μέμψασθαί τι τῶν ὑπ' ἐκείνου δεδομένων. & IV. 10, 15. μή ποτέ σε ἐμεμψάμην; μή τι τῶν γινομένων τινὶ δυσηρέστησα, ἢ ἄλλως γίνεσθαι ἠθέλησα; Neque ego, ſi cui ita h. l. legere placuerit, μηδενὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ γενομένων, magnopere cum eo contendam. Sed, ut jam ſignificavi, mirus ille codicum in difficiliorem ſcripturam conſenſus, indicare utique mihi viſus erat aliud quid hic latere: & diu quidem addubitans, ad extremum mihi perſuaſi, τῶν οὐκ ἐφ' ἑαυτῷ γενομένων ſcripſiſſe Arrianum, particulam vero negativam, ſive negligentia librariorum, ſive (quod vero propius mihi viſum eſt) imperito conſilio, fuiſſe prætermiſſam. Scilicet ex Epicteti & omnino ex Stoicorum ratione, homo nihil accuſare, de nulla re, de nullo homine conqueri debet, niſi de ſe ipſo, & de rebus quæ ab ipſo, cum in ipſius fuerint poteſtate, male geſtæ, male adminiſtratæ ſunt. Vide Enchir. c. 5 extr. Diſſert. II. 26, 7. IV. 10, 32. &c. Quam eamdem ſententiam hic verbis illis exprimit, μηδαμοῦ μεμφόμενον μηδενὶ τῶν οὐκ ἐφ' ἑαυτῷ γενομένων, *nusquam*

&

& numquam accusat quidquam eorum quæ in ipsius non sunt potestate; scilicet neque Deum, neque fortunam, neque alios homines, ut ait IV. 1, 109. Particulam negativam etiam aliâs librariorum temeritate omissam vidimus, veluti IV. 6, 2.

Ibid. μηδενὶ ἐγκαλοῦν. μηδενί, in dativo, ex conjectura scripsi. Vulgo h. l. μηδὲν omnes edd. & mssti, contra constantem & aliorum scriptorum & Epicteti nostri usum. Vide I. 16, 6. I. 17, 28. II. 26, 7. &c. Persæpe factum videmus, ut ultima litera vocalis, quæ superne adpingi solebat, a festinantibus librariis fuerit prætermissa. Quod si quis pertinacius defendendum suscipiat vulgatum μηδὲν, subintelligere is dativum personæ debebit, μηδὲν (μηδενί) ἐγκαλοῦν.

Vers. 11. ὡς ἀεὶ αὐτῷ τοῦ πλείονος περιποιητικόν. αὐτῷ ed. Lond. & Vpt. cum nostro pb.

Vers. 13. Θέλεις πενίαν; scilicet φέρειν vel ἐπιφέρειν μοι.

Ibid. πενία τυχοῦσα καλοῦ ὑποκριτοῦ. „Vide Enchir. c. 17." VPTON.

Ibid. Θέλεις ἀρχάς; φέρε, καὶ πόνους. „Pauca quædam excidisse arbitror. Sensus facile suppleri potest; verba non item, donec nacti fuerimus meliores codices." VPTON. — Post φέρε comma posui, quod ignorant vulgo omnes; quo interserto, ferri posse videtur oratio, nec deesse quidquam.

Vers. 14. ὅπου ἂν ἀπέλθω, ἐκεῖ μοι καλῶς ἔσται. „Seneca ad Helvid. c. 5. *Adversus ipsam mutationem locorum, satis hoc remedii putat Varro, quod, quocunque venimus, eadem rerum natura utendum est: M. Brutus, quod licet in exilium euntibus virtutes suas ferre secum. Vtraque in unum collata plurimum possunt. Quantulum enim est, quod perdidimus? Duo, quæ pulcherrima sunt, quocunque nos moverimus, sequentur: Natura communis, & propria virtus.* Vide supra, ad III. 22, 22." VPTON.

Ibid. ἀφελέσθαι αὐτά. Olim perperam αὐτοῦ edd. Vbi: „Fortassis αὐτά." WOLF. — „Sic noster codex." VPTON. — Nec aliter nostri tres; & αὐτά, Wolfii monitu, jam receperat editor Cantab.

Vers. 15. Ἀλλ' ἤδη καιρὸς ἀποθανεῖν. Τί λέγεις, ἀποθανεῖν; μὴ τραγῴδει τὸ πρᾶγμα. Verba ista, Τί λέγεις, ἀποθανεῖν; ignorant edd. omnes cum pac. VPTO-

NVS vero in Notis ait: „Post ἀποθανεῖν, supplet noster codex, Τί λέγω ἀποθανεῖν; Sic itaque lege: Ἀλλ' ἤδη καιρὸς ἀποθανεῖν. Τί λέγεις, Ἀποθανεῖν; μὴ τραγῴδει τὸ πρᾶγμα. Cæterum, μὴ τραγῴδει τὸ πρᾶγμα, est, *Noli tragice exaggerare. Noli verborum granditate tragica rem efferre.* Amat enim tragœdia ampullas & sesquipedalia verba. Forsan ad hunc locum Arriani respexit M. Anton. III. 7. τραγῳδίαν οὐ ποιεῖ, οὐ στενάζει. Idem IX. 29. εἰ δὲ ἐτραγῴδησαν. *sin tragice semet ostentarint.*" VPTON. — Id ipsum, quod voluerat Vptonus, Τί λέγεις ἀποθανεῖν; dedit cum ipsius codice noster pb. unde recepi. Verbum τραγῳδεῖν & ἐκτραγῳδεῖν eodem modo, quo Epictetus, & alii scriptores & Polybius usurpavit.

Ibid. εἰς ἐκεῖνα πάλιν ἀναλυθῆναι. „Vide ad III. 13, 14." VPTON. — Pro ἀναλυθῆναι, est ἀποκατασταθῆναι in pc. quod non spernendum. Fortasse tamen ἀποκατασταθῆναι debuerat.

Ibid. τί γενέσθαι καινόν; „Sic M. Anton. VII. 1. οὐδὲν καινόν. Idem VIII. 6. Salomon, Ecclef. c. 1. vf. 9. *Neque est novi quidquam sub sole.*" VPTON.

Verf. 17. χαριστήριον ἔχω. „Vide ad IV. 1, 113." VPTON.

Verf. 18. Οὐχὶ τοῦ σώματός μου κύριος εἶ; id est, ad verbum, *Nonne corporis mei dominus es?* Vptonus vero cum Wolfio in versione sic posuit: *Nonne corporis tui sum dominus?* quasi tyrannus loquens induceretur: percommode id quidem; at in eam sententiam græce sic scriptum oportebat, Οὐχὶ τοῦ σώματός σου κύριός εἰμι; Quod si alter loquitur, (is qui liberum se profitetur,) commodius quidem ille videtur dicturus fuisse, absque interrogatione & absque particula negativa, Τοῦ σώματός μου κύριος εἶ. Sed eamdem particulam οὐχὶ, cum interrogatione, non hic solum habes, sed mox iterum iterumque. Quare solicitari ista non debet; &, quoniam nil variant Græci libri, ferenda erit vulgata scriptura, & verba illa, *Nonne corporis mei dominus es?* ita accipi debebunt, ac si dixisset, *Vtique corporis mei dominus es? fateor equidem, te corporis mei esse dominum.*

Ibid. Οὐχὶ τοῦ κτησειδίου; Τί οὖν πρὸς ἐμέ; „Hæc omnia supplet noster codex; sed alii non agnoscunt." VPTON. — Opportune Vptoni codex: nostri enim non magis, quam olim editi, ista verba norunt.

Ibid.

Ibid. τοῦ σωματίου ὅλου σοι αὐτοῦ ἐξίσταμαι. „Malim αὐτός." WOLF. — „Fortassis αὐτοῦ τοῦ σωματίου &c." COM. SHAFTESBVR. „Quid si αὐτόθεν ἐξίσταμαι, *nec mora cedo:* vel αὐτοῦ adverb. *hic tibi cedo.*" VPTON. praeeunte MEIBOMIO. — Ego in Shaftesburii ratione adquiescendum putavi, & αὐτοῦ ad σώματος referendum.

Ibid. ὅταν θέλῃς. Verba haec, quae (sicut nos fecimus) cum praecedentibus jungunt editiones veteres & mssti, ad sequentia retulit Wolfius in versione: *Cum libet, fac periculum imperii tui.* Cujus rationem Vptonus non modo in sua versione tenuit, sed & in Graecum exemplum (praeeunte anonymo editore Lond.) transtulit, punctum ponens post ἐξίσταμαι, & verba ὅταν θέλῃς cum sequentibus jungens.

Ibid. πείρασαί σου τῆς ἀρχῆς. Corrupte πάρασαί σου τὴν ἀρχὴν editt. vett. Vbi: „Fortasse πείρασαί σου τῆς ἀρχῆς." WOLF. — „Codex noster πείρασαι. Editio Salmant. * πάρασαι, & in marg. * πείρασαι." VPTON. — In τὴν ἀρχὴν nil mutasse videtur Vptoni codex; & sic ille edidit, πείρασαί σου τὴν ἀρχὴν, in quo jam praeeuntem habuerat anonymum editorem Londinensem. Eodem modo scriptum est in nostro cod. pc. Sed in pa. πειράσομαί σου τὴν ἀρχὴν. In pb. vero, πειράσομαί σου τῆς ἀρχῆς. Ego πείρασαι tenens, quod unice verum putavi, genitivum τῆς ἀρχῆς, quem desiderabat verbum πειρᾶσθαι, ex pb. adscivi.

Vers. 19. φοβηθῆναι δύναμαι. δύνασαι pc. male.

Ibid. Τοὺς ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος; „Vide ad I. 19, 17." VPTON.

Ibid. Τί οὖν ἔρχῃ ἐπὶ θύραις; Praetuli hoc, quod dedit noster codex pb. Alii vulgo ἐπὶ θύρας; quod per se quidem minime erat aspernandum: sed vide notata ad III. 24, 44.

Vers. 20. ἄν μή τις με. Sic scripsi cum pabc. Superiores edd. ἄν μή τίς με, vel ἄν μή τίς με.

Ibid. ἐκεῖνο θέλω, τὸ γινόμενον. „Vide Enchir. c. 8." VPTON.

Ibid. ὁ ὁ Θεὸς θέλει, ἢ ἐγώ. „Lege cum Meibomio, ἢ ὁ ἐγώ." VPTON. — Et ego utique sic malim; nec tamen invitis libris omnibus adjicere ὁ volui, quoniam & subintelligi absque magno incommodo poterat. Articulum ὁ ante Θεὸς omisit pa. minus commode.

Ibid. προσκείσομαι. „Malim πρόσκειμαι." WOLF. — Ferendum fuerit istud, in quod consentiunt libri. Est autem πρόσκειμαι αὐτῷ idem quod alibi dicit προσκατατάσσω ἐμαυτὸν αὐτῷ. IV. 1, 89 sqq.

Ibid. συνορμῶ, συνορέγομαι, ἁπλῶς συνθέλω. Ante Vptonum ὀρέγομαι dabant edd. omnes; nec aliter manuscripti libri. Vbi WOLFIVS monuerat: „συνορέγομαι malim." — Eodemque modo in suo exemplo correxerat Salmas. Id in contextum recipiens VPTONVS, haec adnotavit: „Recte Wolfius pro ὀρέγομαι legit συνορέγομαι. Sic supra, II. 17, 23. Ὅταν τοιοῦτον ἔχῃς ἡγεμόνα, καὶ τοιούτῳ συνθέλῃς καὶ συνορέγῃ &c. Ita quoque malit Gatakerus ad M. Anton. X. 21. [ad illa verba:] Λέγω οὖν τῷ Κόσμῳ, ὅτι σοὶ συνερῶ. Dico itaque Mundo, Esquid tu amas? idem ipse amo."

Ibid. ἀποκλεισμός. Temere ἀποκλησμὸς ed. Ven.

Vers. 21. Vulgo sic legebatur in editt. omnibus: Τί αὐτῷ συμβαίνει; μή τι οὖν καὶ δόγμα οἷον δεῖ; Ἐπαρχίαν. Μή τι οὖν καὶ τὸ χρῆσθαι ἐπιτροπῇ; Neque variant codices, nisi quod καὶ ante δόγμα omittit pa. tum pro ἐπαρχίαν, ἐπαρχία habet pb. denique in sequentibus verbis signa distinctionis haec ponit pc. μή τι οὖν καὶ τὸ χρῆσθαι; ἐπιτροπή· τί ἔτι δύνασθαι· &c. Ad verba igitur, quae supra retuli, haec adnotavit WOLFIVS: „Ἐπαρχία, vel ἐπαρχίαι. Videtur autem nomen ἐπαρχία transpositum, & ἐπιτροπὴ omissum, & sic legendus hic locus: Τί αὐτῷ συμβαίνει; Ἐπαρχία. Μή τι ουν καὶ δόγμα οἷον δεῖ; Ἐπιτροπή. Μή τι οὖν καὶ τὸ χρῆσθαι ἐπιτροπῇ; *Quid ei contingit? Provincia. Num etiam decretum quale oportet? Procuratio. Num etiam illius procuratione ut recte uti possit?"* — Quam Wolfii adnotationem Vptonus nullo adiecto sive comprobationis sive improbationis indicio adposuit; nec in graeco exemplo quidquam mutavit; sub contextu vero Wolfii versionem, quae ad istam sententiam adcommodata erat, ad verbum tenuit. Mihi vero adeo manifeste & corrupta visa erat scriptura vulgata, & vera Wolfii emendatio, ut eam in Graeco exemplo adoptare non dubitaverim. In versione paululum a Wolfio discessi. ἐπαρχίαν, quam illi *provinciam* interpretati sunt, ego *praefecturam;* ἐπιτροπὴν, quam illi *praeturam*, ego *munus procuratoris*. Ἔπαρχον Graeci, qui res Romanas sub Imperatoribus gestas scripsere, eum vocant, quem Romani *Praefectum*; & quidem

dem tam Præfectum Prætorii, quam Præfectum provinciæ, qui provinciæ cum imperio militari præerat: ἐπίτροπον *Procuratorem* vocant *provinciæ*, cujus administratio ad fiscum pertinebat, & cum ad colligendos reditus publicos, tum ad impensas faciendas. Vide Dionem lib. LIII. cap. 15.

Vers. 22. ἰσχαδοκάρυα. Conf. III. 9, 22.

Ibid. τὰ παιδία ἁρπάζει. τὰ παιδάρια hoc loco pc. sed mox deinde in παιδία consentit.

Vers. 23. ὄψεται τὰ παιδία. Priori loco ὄψονται habet pc. sed mox dein ὄψεται cum aliis.

Ibid. ἐμοὶ δ' ἰσχαδοκ. Perperam ἐμοὶ δὲ ἰσχαδ. edd. Ven. Bas. Gen. Col.

Vers. 24. ῥιπτοῦντος αὐτοῦ. Caret αὐτοῦ pc.

Ibid. εἰ δὲ κύψω. κρύψω habent edd. vett. consentientibus msstis. Sed WOLFIUS: „Lego κύψω; non a κρύπτω, sed a κύπτω." — Atque id ante Vptonum jam receperat anonymus Londinensis. Recte; nam opponitur hoc verbum ei, quod modo apte dictum est, ἄν σου ἔλθῃ εἰς τὸν κόλπον.

Vers. 25. ἀποκτιννύουσι recte editur inde a Genev. Mendose ἀποκτινύουσι ed. Ven. & Bas. ἀποκτεννύουσι pab. ἀποκτυννύουσι pc.

Vers. 26. Θέλεις οὖν. Sic recte ed. Genev. & seqq. cum Vptoni cod. & pabc. Et sic Wolfius scribendum monuerat, pro corrupto Θέλει οὖν, quod erat in Ven. & Bas.

Ibid. περιέρχωμαι. Et hoc reponere Wolfius & Salmasius jusserant, pro περιέρχομαι, quod perperam dabant ed. Ven. Bas. & seqq. cum pbc. & Vptoni codice. At Wolfio recte obsecutus est editor anon. Lond. & Vptonus; & conjunctivum jam dabat editio Salmant. eumdemque habet noster codex pa. Sic ἐγώ σοι θέλεις παρακαταθῶμαι; III. 13, 14. omissa per ellipsin conjunctione ἵνα.

Vers. 27. ἵνα ὁ κόσμος μὴ ἵστηται μηδ' ἐμποδίζηται. „Supra vs. 6. ait κόσμον εἶναι ἀκώλυτον καὶ αὐτοτελῆ." VPTON.

Ibid. ἀλλ' εἰ δεῖ συγκρῖναι, &c. „Confer II. 6, 18." IDEM.

Vers. 28. διαθεῖναι. Perperam διαθῆναι pc. atque sic etiam in pa. primum fuisse videtur, sed dein correctum.

Ibid. τί ἔτι θαυμάζω αὐτόν; „Αὐτὸν, id est, Cæsarem. Nota, αὐτὸς, *Dominus*, de qua significatione supra monui." VPTON.

Ibid. ἄν μοι Φιλανθρ. ἄν με Φιλανθρ. pc.

Ibid. λαλήσῃ. „Scilicet Cæsar." VPTON.

Ibid. καὶ ἄλλοις διηγοῦμαι. Temere & invitis msstis καὶ ἀλλήλοις ed. Gen. indeque Col. Cant. & anon. Lond.

Vers. 30. Ἀλλὰ τὴν παιδιὰν σώζων. Nisi persæpe ante ἀλλὰ per ellipsin intelligendam, non librariorum incuria omissam, vidissemus particulam negantem, (vide IV. 1, 116. & 162. II. 24, 17. & ibi notata.) jurares hoc loco absorptam fuisse a terminatione vocis præcedentis αὐτοῦ.

Ibid. ἔρχομαι. Sic recte ed. Genev. & seqq. cum pabc. Perperam ἔρχωμαι ed. Ven. & Bas.

Ibid. πρὸς αὐτόν. Perperam ante Vptonum πρὸς ἑαυτὸν edebatur cum pa. Sed perspecte WOLFIVS: „Lego πρὸς αὐτὸν, scilicet τὸν τύραννον, ἢ τὸν Καίσαρα." — Et VPTON: „Noster codex αὐτὸν, recte." — Sic & Salmas. & nostri codd. pbc.

Ibid. ἄῤῥυθμον. Sic ed. Bas. & seqq. ἄρυθμον ed. Ven. cum pab. non male. ἀριθμὸν pc.

Ibid. ἐπὶ Λέοντα. „De Leonte Salaminio, vide supra ad IV. 1, 160." VPTON.

Vers. 31. Ἄπαγε αὐτόν. (*Si dicit lictori vel satelliti,*) *Abduc hunc in carcerem.*

Ibid. ἀεὶ ἐπιμένει. „Istud ἀεὶ addidi ex nostro codice, sententia postulante." VPTON. — Habet & noster pc. Ignorant cæteri cum olim editis. Pro ἐπιμένει, quod habent omnes, possis cum Salmasio ἐπιμενεῖ in fut. scribere; nec tamen necessaria est ista novatio.

Ibid. ἀλλ' ἄταφος ῥιφήσῃ. Temere ῥιφίσῃ sola ed. Bas.

Ibid. Εἰ ἐγὼ εἰμι ὁ νεκρός. „Ad Diogenis dictum respicere videtur. Cic. Tusc. Disp. I. 43. *Durior Diogenes, & is idem sentiens, sed ut Cynicus asperius, projici se jussit inhumatum: tum amici, Volucribusne & feris? Minime vero, inquit; sed bacillum propter me, quo abigam, ponitote. Qui poteris? illi; non enim sentiunt. Quid igitur mihi ferarum laniatus oberit, nihil sentienti?*

sentienti? Laërtius in vita Diogenis, VI. 79. "Ενιοι δέ φασι τελευτῶντα αὐτὸν καὶ ἐντείλασθαι ἄταφον ῥίψαι, &c.". VPTON.

Vers. 32. κολακεύειν οὓς ὕστερον ἐκολάκευεν. Sic corrigendum putavi. Vulgo omnes ὃ ὕστερον edd. & mssti nostri; quod mireris sine suspicionis significatione relictum esse ab interpretibus. In versione pæne prorsus prætermisit Wolfius, *& aduletur aliis*, scribens. Vptonus: *& aduletur cui novissime adulatus est.* At sic ὃν, non ὃ, requirebatur. Nihil vero facilius fieri potuit, quam ut ex ΟΥΣΥΣΤΕΡΟΥ semel exciderint literæ bis deinceps positæ ΥΣ. Fuit quidem quum suspicarer, quoniam ἐκολάκευεν in præterito tempore ponitur, οὓς πρότερον ἐκολάκευεν scriptum oportuisse; quam in sententiam video a Schegkio conversum hunc locum, *& ei aduletur, cui fuit antea adulatus.* Sed in faciliori illa emendandi ratione, quam secutus sum, adquiescendum duxi.

Ibid. καὶ διοικοῦν. Ignorant καὶ edd. cum pac. Sed monuit VPTONVS: „Lege cum nostro codice, τὸ τούτοις χρώμενον, καὶ διοικοῦν." — Et conjunctionem καὶ dedit etiam noster codex pb. quam non aspernandam judicavi.

Vers. 33. οἱ λόγοι οὗτοι καταφρονητὰς ποιοῦσι τῶν νόμων. „Vide L. 29, 9." VPTON.

Ibid. Νόμος δ' οὐκ ἔστιν τὰ ἐπὶ μωρῷ. „An *Lex non sunt quæ ad stultum attinent?* Fortasse τὰ ἀπὸ μωρῶν, *decreta stultorum:* vel τὰ ἐπὶ μωρῷ, pro μωρίᾳ, quæ stultum habent finem." WOLFIVS. — „Placet Wolfii interpretatio, *Lex non est, quæ fertur a stultis.* Νόμος δ' οὐκ ἔστι τὰ ἀπὸ μωρῶν. Lex stultorum, non est lex. Audi Cicer. de Leg. I. 15. *Jam vero illud stultissimum, existimare omnia justa esse, quæ sita sunt in populorum institutis, aut legibus etiam (si quæ leges sint) tyrannorum.* (Sic lego, & distinguo.) *Si triginta illi Athenis leges interponere voluissent; aut si omnes Athenienses delectarentur tyrannicis legibus; num idcirco hæ leges justæ haberentur? — — Est enim unum jus, quo devincta est hominum societas, & quod lex constituit una; quæ Lex est recta ratio imperandi & prohibendi: quam qui ignorat, is est injustus, sive est illa scripta uspiam, sive nusquam.*" VPTON. — Cave quidquam mutes. Νόμος οὐκ ἔστι τὰ ἐπὶ μωρῷ. *Quæ sunt in potestate stulti, non*

non sunt lex; i. e. Voluntas stulti non est lex vere nominata, non est lex sapienti. τὰ ἐπὶ μωρῶν forsan legendum adnotavit Salmasius; qua novatione quid promoturi essemus non video.

Vers. 34. πρὸς τούτους. Intellige, πρὸς τοὺς μωρούς, *adversus stultos,* qui leges nobis se ferre posse putant.

Ibid. μηδενὸς ἀντιποιεῖσθαι πρὸς αὐτούς. Vide I. 29, 9. *n.* & II. 10, 8. *n.*

Ibid. ἐν οἷς ἂν ἡμᾶς νικῆσαι δύνανται. δύνωνται, puto, scriptum oportebat; sed nil varii libri, quod quidem notaverim.

Vers. 35. περὶ τὴν κτῆσιν ἐξίστασθαι. „Has voces addidi ex nostro codice." VPTON. — Ignorant eas nostri tres cum editis.

Ibid. μόνα τὰ δόγματα ὑπεξαιροῦνται. „ὑπεξαιροῦνται, scil. οἱ λόγοι οὗτοι. Male editio Bas. ὑπεξαιροῦνται." VPTON. — Error propagatus erat in edit. Gen. Col. Cant. Lond. Veram scripturam tenet Ven. cum msstis omnibus.

Vers. 36. ἀβελτερία. ἀβελτηρία pbc. Et sic probati utuntur auctores. Vide Suidam in h. v. & H. Steph. in Thes.

Vers. 37. πῶς ἂν ἐν λιθοστρώτοις οἰκήσητε. „Λιθόστρωτα erant pavimenta saxis discoloribus strata. Vide Plin. lib. XXXVI. c. 28. Johann. c. 19. vs. 15. ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ βήματος εἰς τόπον λεγόμενον Λιθόστρωτον. Consule Salmas. ad Solin. p. 1214." VPTON. — In οἰκήσετε (in fut. indic.) consentiunt edd. omnes. Notavit vero WOLFIVS: „οἰκήσῃς malim." — At turbare quidem nos non debet subitus transitus a sing. num. ad pluralem, quem satis familiarem Epicteto vidimus; nec futurum indicativi pro subjunctivo, cum πῶς, ἵνα, ὅπως & similibus; malim tamen οἰκήσητε, in primo aoristo, præsertim ob adjectam ἂν particulam. Hæc scripseram, cum hoc ipsum, οἰκήσητε, in pab. scriptum inveni, unde recepi. Perperam οἰκήσεται pc.

Ibid. πῶς παῖδές σοι καὶ πελάται. „*Quomodo servi & clientes.* Πελάται, *clientes.* Vide Plutarch. in vita Romuli. Hesychius: Πελάται, οἱ διὰ τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν μισθῷ δουλεύοντες, λατρεῖς, μίσθαρνοι, ἀπὸ τοῦ πέλας· ἢ θρέμματα. Sic locus iste scribendus." VPTON. — Vide quæ ad Hesychium notarunt Interpretes. Hoc loco

πελᾶται

πελᾶται penultima circumflexa fcripferant editt. omnes. Acutum pofui cum noftro pc. & fic Vptonus in Notis. Corrupte πιλλάτοι pa. πιλάτοι pb.

Verf. 38. Pro ἐκ τίνων μορίων, habet ἐκ ποίων μορίων pc.

Ibid. πῶς συνάγεται, fcil. ὁ λόγος. „Vocat λόγον, I. 20, 5. σύστημα ἐκ ποιῶν Φαντασιῶν. Vnde patet, λόγον, fi Stoicos audiamus, ἐκ ποιῶν Φαντασιῶν συνάγεσθαι.“ VPTON. — Conf. IV. 8, 12. Pro πῶς συνάγεται, habet πῶς συνέστηκε pc. verbo e fuperioribus temere, ut videtur, repetito. τῷ συνεστηκέναι & τῷ συνάγεσθαι opponitur ea, quam mox dicit, διάρθρωσις. Vide ad I. 17, 1.

Ibid. ἡ διάρθρωσις. ἡ ἄρθρωσις pc.

Ibid. καὶ ποίας τινάς; Sic pac. cum edd. καὶ ποιότητας habet Vptoni codex. Verba ifta prorfus præteriit pb.

Verf. 39. Ἀλλὰ ταῦτ᾽ ἐστὶ τὰ μέγιστα. Verba hæc fintne ejusdem, cujus funt fuperiora & fequentia, an alterius, haud fatis adparet. Alteri, cum quo difputat philofophus, tribuiffe Vptonus videtur cum Wolfio, fic vertens: *Atqui hæc maxima funt.* tum rurfus a litera majufcula incipiens, Καὶ τίς σε &c. *Quis vero ea te tractare prohibet?* quafi his verbis ad ifta refponderet rurfus philofophus.

Verf. 41. ἐκεῖνα ἕξεις οἷα οὐδείς. „οἷα οἶδας.“ MEIBOMIVS. — Equidem cur folicitemus vulgatum, aut cur hoc malimus, nullam cauffam video.

CAPVT VIII.

Verf. 1. ἀπὸ τῶν κοινῶν. „Vide fupra, IV. 4, 44, [& ibi not.] & infra, hoc cap. vf. 15.“ VPTON.

Verf. 2. Οὕτως ταχέως λούεται. „Vide Enchir. c. 45.“ VPTON. — Et ibi confule quæ monuit Heynius.

Verf. 3. Πάντα οὖν καλῶς γίνεται. Temere πῶς pro καλῶς habent ed. Gen. & Col. Οὐδαμῶς· ἀλλὰ &c. οὐ, ἀλλὰ pc.

Ibid. μέχρις ἂν καταμάθῃς. „Sic nofter codex: alii μάθῃς.“ VPTON. — Sic & dare debebat nofter pc, in quo eft καταμάθοις.

Verf.

Verſ. 4. Δόγμα δ' ἐκ τῶν ἐκτός. „Ex eodem noſtro codice δόγμα habes, pro δόγματα." VPTON. — In δόγμα conſentiunt noſtri tres. Mendoſe δόγμαα (ſic) expreſſum erat in ed. Ven. Id ſequentes editores in δόγματα mutarunt.

Ibid. Χρῆται γὰρ σκετάρνῳ. γὰρ, quod ignorabant hic ſuperiores editiones, ſuo e codice recepit Vptonus, cui adſentitur noſter pb.

Ibid. Τρίβωνα γὰρ ἔχει καὶ κόμην. „Pallium & coma, inſignia erant Cynicorum. [Et omnino Philoſophorum.] De *Pallio* dixi ſupra. De *Coma* Lucianus in Cynico: *Quid tu tandem barbam quidem habes & comam, tunicam non habes? &c.* De Cynicis ſui temporis ſic Martialis IV. 52. [53.]

Hunc, quem ſaepe vides inter penetralia noſtrae
Pallados, & templi limina, Cosme novi,
cum baculo peraque ſenem: cui cana putrisque
ſtat coma, *& in pectus ſordida* barba *cadit:*
cerea quem nudi tegit uxor abolla *grabati,*
cui dat latratos obvia turba cibos:
eſſe putas Cynicum, *deceptus imagine falſa.*
Non eſt hic Cynicus, Cosme. Quid ergo? Canis."
VPTON.

Verſ. 5. διὰ τοῦτο, ἂν ἀσχήμον. διὰ τοῦτ' ἄρα ἀσχημ. pc.

Ibid. ἰδοὺ ὁ Φιλόσοφος ποιεῖ. *vide philoſophus quid facit; vide hoc quod facit philoſophus.* Recte ὁ ed. Ven. Baſ. & Gen. cum pab. Temere ὁ abſque accentu expreſſit editor Colon. idque tenuere poſteriores, atque etiam VPTONVS, qui in Notis quoque ſic ſcripſit: „Ἰδοὺ ὁ Φιλόσοφος ποιεῖ. Angl. *See, the Philoſopher does it.*" — Oportebat, *See what the Philoſopher does.* Sic vſ. 7. ἰδοὺ οἱ τέκτονες οἷα ποιοῦσι κακά. Habet tamen h. l. ἰδοὺ ὁ Φιλοσ. etiam noſter codex pc.

Verſ. 6. καλῶς ἂν ἔλεγον. Placuit ſic ſcribere cum pc. Caeteri vulgo καλῶς ἔλεγον ἄν.

Ibid. εἰ δ' ἐκείνη μᾶλλον. εἰ δ' ἐκείνην editt. vett. cum pab. Vbi monuit WOLFIVS: „ἐκείνη, ſcilicet ἐπαγγελία." — Sic & Salmaſius. — „Nec aliter codex noſter." VPTON. — Sic & pc. Et id recte, Wolfii monitu, receptum jam ante Vptonum eſt ab editore Cantab.

Verſ.

Verf. 7. ὅταν τις ἴδῃ τινά. Sic edidit Vpt. ex suo cod. cum quo facit noster pb. Cæteri ὅταν ἴδῃ τις, absque τινά.

Ibid. τί ὄφελος τεκτονικῆς. Perperam ὅτι ὄφελος pc.

Verf. 8. οὐ λέγει. οὐ λέγοι pb.

Ibid. ὅτι, Οὗτος οὐκ ἔστι μουσικός. Sic tacite correxit Vptonus, Ὅτι οὗτος οὐκ scribens; cum pbc. Olim οὗτος ὅτι οὐκ edd. cum pa.

Verf. 9. οὐχὶ τῆς προσηγορίας. οὐ τῆς προσηγ. pb.

Ibid. ἀπ' αὐτοῦ τοῦ γινομένου. Temere ἀπ' αὐτοῦ τοῦ Φιλοσόφου λαβόντες pc. Moxque idem, ἀσχημονεῖς, pro ἀσχημονεῖ.

Verf. 10. τὴν μὲν τοῦ τέκτονος πρόληψιν πρεσβεύομεν. „Schegkius, *quod nimirum curæ nobis esse patimur notitiam fabri.* Wolfii, *quod fabri notionem curamus;* Πρεσβεύομεν, *honore prosequimur*, Anglice sic reddidi: *Because we pay some regard and esteem to the Idea we form of a Workman and Musician, and of other Artists; but not so to the Idea we have of a Philosopher: which Idea being confused and perplex'd, we judge of it only from external appearances.* Vide H. Steph. [Tom. III. col. 542 bis.] ubi πρεσβεύειν non solum est *honore prosequi*, *sed afferere aliquid & constituere.* Vtitur Laërt. l. 18." VPTONVS *in Notis*, *& in Indice.* — Laërt. l. c. διαλεκτικὸν φιλοσοφίας μέρος, τὸ ἀμφοτέρων (nempe τοῦ φυσικοῦ μέρους, καὶ τοῦ ἠθικοῦ) τοὺς λόγους πρεσβεῦον, *rationes tractans, curans.* Lucian. in Piscat. c. 23. T. I. p. 593. μέμνησο μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ δὲ ὁρᾶν. *ne tuas solum res cures.* Plato in Crit. c. 6. τοὺς λόγους τοὺς αὐτοὺς πρεσβεύω καὶ τιμῶ, οὕσπερ καὶ πρότερον.

Ibid. καὶ τῶν ἄλλων ὡσαύτως τεχνιτῶν. Placuit hæc compositio verborum, qua usus est codex pb. Alii vulgo καὶ ὡσαύτως τῶν ἄλλων τεχνιτῶν.

Verf. 12. Τίς οὖν ὕλη τοῦ Φιλοσόφου; „Vide lib. III. cap. 3. in initio." VPTON.

Ibid. κόμη βαθεῖα; Οὔ, ἀλλὰ μᾶλλον. „Sic recte noster codex; in aliis deest οὔ· perperam." VPTON. — Ignorant h. l. negantem particulam codices nostri omnes: & poterat ea nullo incommodo abesse, (ut sæpe abesse vidimus) nisi paulo ante bis adjecta fuisset.

Ibid. τοῦ λόγου στειχεῖα. Sic recte ed. Cant. & seqq. cum pabc. & Vptoni cod. Perperam τοιχεῖα ed. Ven. Bas. Gen. Col.

Vers. 13. τῷ ἐπιτηδεύματι ἐγκαλεῖν. τὸ ἐπιτήδευμα ἐγκαλεῖν pb. male; non, quod non sic dici possit, intelligendo dativo personae αὐτῷ; sed quod tunc sententia esset minus commoda huic loco. τὸ ἐπιτήδευμα ἐγκαλεῖν αὐτῷ, est, *accusare eum instituti sui caussa.* At hoc loco dicere voluit Epictetus, *accusare institutum ipsum;* id vero Graece est, τῷ ἐπιτηδεύματι ἐγκαλεῖν.

Ibid. ὡς πρέποντος λέγειν τὸν ταῦτα ποιοῦντα Φιλόσοφον. „*Quasi viri esset, cui* τὸ πρέπον *curae est, dicere &c.* Noster codex πρεπόντως. Sic vero totum hunc locum reddas: *Quasi esset viri, cui quod rectum & decorum curae est, dicere istum, qui talia facit, Philosophum: & rursus dicere, Hoccine Philosophicum est? Non autem dicis, cum aliquem moechari noveris, vel gulae indulgere videris, ecce fabrum! ecce musicum!*" VPTON. — In πρέποντος (non πρεπόντως) recte consentiunt codices nostri cum editis. Est autem πρέποντος non in masculino intelligendum, ut nescio quo modo Vptonus accepisse videtur, sed a nominativo τὸ πρέπον. Et poterat ex Graeci sermonis usu etiam in nominativo poni, absolute (ut aiunt) stante, ὡς πρέπον, *quasi deceret, quasi aequum esset.* Verbis illis tamquam in parenthesi acceptis, cujus signa etiam adjicere commodum duxi, perspicue ac limpide fluere mihi visa erat oratio.

Vers. 14. Οὕτως ἐπὶ ποσὸν αἰσθάνῃ καὶ αὐτὸς τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Φιλοσόφου Minus recte ἐπὶ πόσον (penacute) scribebant edd. & mssti, sicque etiam VPTONVS; qui & in versione eamdem scripturam his verbis exprimere conatus est: *Sic & ipse in quantum percipis professionem philosophi, labascis, &c.* Melius vero idem in Notis: „Ἐπὶ ποσὸν, *aliquantulum, leviter.* Verte: *Sic & tu ipse aliquantulum percipis philosophi professionem; labascis autem & confunderis ex mera negligentia.*" — In eam sententiam jam Wolfius interpretatus erat, *animadvertis aliquo modo.* Articulum τῆς ad ἐπαγγελίας omisit cod. pc.

Vers. 15. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ οἱ καλούμενοι Φιλόσοφοι. „Horat. lib. I. Epist. 19. vs. 12 sqq.

Quid?

Quid? si quis vultu torvo ferus, & pede nudo,
exiguæque togæ simulet textore Catonem;
virtutemne repræsentet moresque Catonis?"
VPTON.

Vers. 17. Εὐφράτης. „De eo vide supra, ad III, 15, 8." VPTON.

Ibid. ἥσθιον ἐμαυτῷ καλῶς. „Vide lib. I. c. 13." IDEM.

Ibid. κατεσταλμένον εἶχον τὸ βλέμμα, τὸν περίπατον. „Contra prorsus Catilina. Salluſt. in Bell. Catil. *Color ejus exſanguis; foedi oculi; citus modo, modo tardus inceſſus: prorſus in facie vultuque vecordia inerat.* Horat. de Tigellio: lib. I. Sat. 3, 9.

Nil æquale homini fuit illi: sæpe velut qui
currebat fugiens hostem; persæpe velut qui
Junonis sacra ferret.

Audiamus Ciceronem de Offic. I. 36. *Cavendum est autem, ne aut tarditatibus utamur in greſſu mollioribus, ut pomparum ferculis similes esse videamur; aut in festinationibus suscipiamus nimias celeritates: quæ cum fiunt, anhelitus movetur, vultus mutantur, ora torquentur: ex quibus magna significatio fit, non adesse constantiam.*"
VPTON.

Vers. 18. ἐμοὶ δράσαντί τὸ αἰσχρὸν ἢ ἀπρεπές. Ferri utcumque hoc poteſt: ſed ægre mihi temperavi quin δράσαντί τι αἰσχρὸν, vel invitis libris omnibus, ſcriberem, quod a Salmaſio etiam video commendatum. Videndum tamen ne id ipſum lateat ſub monſtroſa codicis pc. ſcriptura, quæ hujusmodi eſt, ἐμοὶ δράσαντά τι τὸ αἰσχρόν.

Ibid. τὸ τῆς φιλοσοφίας ἐκινδυνεύετο. Vulgo omnes edd. & mssti, τὸ φιλοσοφίας ἐκινδυνεύετο, quod ferri nullo modo poſſe putavi. Genitivum τῆς ex conjecturà adjeci; ſed ne ſic quidem perſuaſum habeo perſanatum eſſe locum. Nusquam iſtam dicendi formulam, τὸ cum genitivo, Polybio & aliis ſcriptoribus frequentatam, (quorum ex uſu τὸ τῆς φιλοσοφίας idem valet ac ἡ φιλοσοφία) in Epicteti Diſſertationibus obſervare me memini; &, ut dicam quod ſentio, nomen aliquod ſubſtantivum requiro, τὸ τῆς φιλοσ. ὄνομα, ἀξίωμα, aut id genus aliud. At hic quidem non Epictetus loquitur; ſed Euphratis citantur verba, cui illa forma potuit eſſe familiaris.

Verf. 20. πῶς ἀνέχομαι, πῶς ἀπέχομαι. „Vide fupra ad IV. 4. 18." VPTON.

Ibid. πῶς τηρῶ τὰς σχέσεις. „Vide II. 14, 8. III. 2, 4." IDEM.

Ibid. τὰς φυσικὰς ἢ ἐπιθέτους. Sic bene hic habet ἢ particula, in qua quidem nil variant libri, intelligenda erit ut Latinorum repetitum *five; relationes five naturales, five adfcititias*, pro &. Sed utique καὶ malim, qua copula in eadem re utitur duobus locis modo citatis.

Ibid. ἀσυγχύτως καὶ ἀπαραποδίστως. Conf. III. 24, 79.

Ibid. ἐπεῖθέν με κρῖνον. Ante Vptonum κρῖνε, non male, edebatur, quod & habent pac. Ego κρῖνον fcripfi cum pb. idque ipfum vel dedit, vel dare debuit Vptoni codex, in quo ille κρίνου fcriptum ait, atque fic edendum curavit, parum felici confilio.

Verf. 21. τὸν Ἥφαιστον. „Vide Vulcani ftatuas in Montefalc. Antiq. Vol. I. lib. III. c. 1." VPTON. — Conf. fupra vf. 16.

Ibid. ἀγνοεῖσθαι. Perperam ἀγνοεῖται pa.

Verf. 22. ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν ἀξιοῦντες φιλοσόφοις συστα-θῆναι. „Vide ad III. 23, 22." VPTON.

Verf. 23. μή τι οὖν ἠγανάκτει. μή τι γοῦν pb.

Ibid. ἐνὶ ἀρκούμενος, τῷ εἶναι φιλόσοφος. Hinc dictum præceptum illud Ench. cap. 23. ἀρκοῦ οὖν, ἐν παντί, τῷ εἶναι φιλόσοφος.

Ibid. χαίρων δὲ καὶ ὅτι μὴ δοκοῖ, οὐκ ἐδάκνετο. *gaudens vero etiam quod non videretur, non mordebatur.* Vulgo fic fcribebant editi, cum noftris codicibus, χαίρων δὲ, καὶ ὅτι μὴ δοκῶν οὐκ ἐδάκνετο. Quæ verba tenens VPTONVS, cum Wolfio fic vertit: *gaudebatque, fe, quod talis non videretur, non morderi.* Ad ifta autem verba hæc adnotavit: „Nofter codex δοκοῖ. Plato in Gorgia: Παντὸς μᾶλλον ἀνδρὶ μελετέον, οὐ τὸ δοκεῖν εἶναι ἀγαθὸν, ἀλλὰ τὸ εἶναι καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ. Salluftius, de Catone: *effe, quam videri bonus, malebat.* Sed & Latini fimpliciter dicunt *mordere*, uti Græci δάκνειν. Horat. lib. I. Epift. 16.

Mordear *opprobriis falfis?*

Hefych. Δάκνει· λυπεῖ. Et fupra, Δάκε· ἐλύπησε. Scribe Δάκνε, pro ἔδακνε. vel Δάκε, *momordit*, pro ἔδακε." — Ego codicis Vptoniani fcripturam, δοκοῖ, pro vulgato

vulgato δοκῶν, haud cunctanter in contextum recipiendam putavi, ea sententia quam in versione expressi.

Vers. 24. Τί ἔργον καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ; Sic olim edd. omnes cum msstis. Vptonus vero in contextu verba in hunc modum distinxerat: Τί ἔργον; Καλοῦ καὶ ἀγαθοῦ; Sed retractavit in Notis, veteremque scripturam revocandam monuit.

Vers. 25. Ποῦ οὖν αὐτός; „Confer supra, II. 22, 19. & infra, IV. 10, 5." VPTON.

Ibid. Εἰ μέ τις, φησί, βλάψαι δύναται. „Socrates, de Anyto & Melito, ἀποκτεῖναι μὲν δύνανται, βλάψαι δ' οὔ." VPTON. — Vide Enchir. c. ult.

Ibid. ἐγὼ οὐδέν εἰμι. οὐδείς εἰμι voluerat Salmas. Sed sicut εἶναί τι, & εἶναι τις, sic & οὐδείς εἰμι, & οὐδέν εἰμι, utrumque recte dicitur. Sic III. 9, 14. habes οὐδὲν ἦν ὁ Ἐπίκτητος.

Vers. 26. Εἰς τοσοῦτον τὸ σκάμμα προεκαλεῖτο συνιόντων. Hoc Εἰς τοσοῦτον τὸ recipiendum putavi ex nostro pb. Vulgo alii Ἐκ τοσοῦτο σκᾶμμα. Vbi: „Σκάμμα, a σκάπτω. Fortassis ad saltationem alludit, unde τὸ, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. Sed quid si σκέμμα? a σκέπτομαι." WOLFIVS. — Meibomius etiam σκέμμα probaverat. Sed — „*Scamma*, locus ubi non saltu tantum, sed & ubi disco, cursu, lucta, vel alio quolibet agone decertaretur: inde significat *stadium*, ipsumque *certamen*. Vnde dictum, εἰς τὸ σκάμμα προκαλεῖσθαι, *ad scamma provocari*. [*ad certamen provocare.*] Hesychius: Σκάμματα· ἀγῶνες, στάδια. Vide H. Steph. in Lexico, qui citat ex Chrysost. εἰς μείζονα σκάμματα καλεῖν, *ad majores agones & certamina vocare.*" VPTON. — Latine *cavea* dicitur σκάμμα. Conf. notata ad illa verba, ἐν τῷ ἀγῶνι παροφόσσεσθαι, III. 15, 4.

Ibid. οὐκ ἄν μοι δοκῇ ἐκστῆναι. Sic ed. Vpt. cum Ven. & pabc. Temere οὐκ ἄν μοι δοκεῖ ed. Bas. & seqq.

Ibid. τί δοκεῖτε; κατανγέλλων καὶ λέγων &c. „τί δοκεῖτε, *quid putatis?* recte: non τί δοκεῖ τε, ut in edit. Bas. & Gen. Sic supra, lib. II. c. 4. in fine, τί δοκεῖτε; ὀφρῦν; &c." COMES SHAFTESBVR. „Καὶ οὐκ ἄν μοι δοκῇ ἐκστῆναι οὐδενί· τί δοκεῖτε; καταγγέλλων καὶ λέγων, Ἐγὼ τοιοῦτός εἰμι; μὴ γένοιτο· ἀλλὰ ὢν τοιοῦτος. *Neque mihi videtur cuipiam in aliqua re cessisse: quid putatis? annunciando & dicendo, Ego talis sum? absit:*

sit: sed qui talis fuerit." VPTON. δοκεῖτε, non δοκεῖ τε, scribendum monuerat etiam Salmas.

Vers. 27. ὑμῶν κυκωμένων καὶ θορυβουμένων. Corrupte κοιμωμένων ed. Ven. cum msstis; quod temere in κυμωμένων mutavit editor Bas. idque tenuere posteriores omnes. Sed: „Legendum videtur κυμαινομένων." WOLFIVS. — „Recte; & sic vetus interpres, [Schegkius,] *vobis fluctuantibus.*" COM. SHAFTESBVR. — Mihi probabilius visum erat κυκωμένων. Suidas: Κυκάω· ταράττω. Κυκήσω· ταράξω, θορυβήσω. Κυκώμενος· ταραττόμενος.

Vers. 29. εἰ μή τι, ὡς ὁ Ἀσκληπιὸς, εὐθὺς ὑποδεῖξαι δύνασαι. Perperam vulgo εἰ μή τις ὡς ὁ Ἀσκλ. edd. omnes cum pa. Recte εἰ μή τι ὡς ὁ Ἀσκλ. pb. Et sic videtur etiam scribere debuisse pc. in quo est εἰ μή τις ὁ Ἀσκλ. absque ὡς. Nempe illud scripturæ compendium, quo particula ὡς designatur, quod literæ ς similem fere figuram habet, pro ipsa litera ς acceperat ille librarius, a quo hic error ortum cepit, & pro τι ὡς scripserat. In δύνασαι consentiunt omnes, quemadmodum in Φέρεις, quod mox sequitur, & pariter in secunda positum est. Vnus pc. δύναται in contextu habet, sed superne adscripta syllaba σαι. δύνῃσαι scribendum censuerat Meibom. quod scilicet responderet pronomini τις, quod olim præcedebat: at ne sic quidem conjunctivo erat opus, sed δύνασαι in indicativo oportuerat.

Ibid. πῶς θεραπεύοντες εὐθὺς ἔσονται ἄνοσοι κακεῖνοι. Sic scripti omnes editique. Sed θεραπευθέντες legi voluit WOLFIVS: nisi (ait) θεραπεύοντος, scil. αὐτοῦ, magis placeat. „Editio Salmant. θεραπεύοντος, sed magis placet θεραπευθέντες." VPTON. — Et hoc ipsum θεραπευθέντες unice commendaverat Salmasius. — At vide, ne ferri possit debeatque θεραπεύοντες absolute positum, intelligendo sive ἑαυτοὺς, sive τὴν νόσον, aut τὸ πάθος; nam non solum θεραπεύειν τὸν νοσοῦντα dicunt Græci, sed & τὴν νόσον, ut ex Isocratis Orat. Aeginetica p. m. 669 sqq. docuit H. Stephanus. Denique, quemadmodum θεραπεύω cum infinitivo construi potest, hac notione, *operam do, studeo, curo*; (v. c. θεραπεύουσι κόμην φαίνεσθαι λιπαρὰν, quod e Plutarcho Stephanus citat;) sic nihil impedire videtur, quo minus absolute etiam dici potuerit, πῶς θεραπεύοντες, *qua cura adhibita.*

Vers.

Verf. 30. τοῦ σκήπτρου καὶ διαδήματος ἠξιωμένος. „Vide III. 22, 57." VPTON.

Verf. 31. πειράϑητέ μου. Sic pc. cum edd. πειρά σϑητέ μου pab. Neutrum male; illud a πειράω, hoc a πειράζω.

Verf. 32. τὴν αὐτοῦ. Sic h. l. edd. omnes, cum pbc. αὑτοῦ pa.

Ibid. Οὔτ' ὠχρήσαντα &c. Homer. Odyff. λ'. 528. Perperam ὠχρίσαντα edd. omnes ante Vpt. cum pab. οὔτε χωρίσαντα pc.

Verf. 33. οὐ μόνον τοῦτο. οὐ μόνον ταῦτα pc.

Ibid. αἰδοῖ πανταχοῦ κεκοσμημένον, ὡς οἱ ἄλλοι τοίχοις καὶ ϑύραις καὶ ϑυρωροῖς. „Refpicere videtur ad dictum Antifthenis; vide fupra, III, 22, 14. Laërt. VI. 13. τεῖχος ἀσφαλέστατον φρόνησιν· μήτε γὰρ καταῤῥεῖν, μήτε προδίδοσϑαι. Τείχη κατασκευαστέον ἐν τοῖς αὐτῶν ἀναλώτοις λογισμοῖς. *Murum tutiffimum prudentiam effe; neque enim decidere, neque prodi. Moenia ftruenda in noftris animis, quæ capi non poffunt.* Horat. lib. I. Epift. I, 60.

— — — — Hic murus aëneus efto,
nil confcire fibi, nulla pallefcere culpa."

VPTON. — Perbene quadrat verbum κεκοσμημένος αἰδοῖ, *verecundia ornatus;* fed non ita convenire videtur cum τοίχοις, ϑύραις, & ϑυρωροῖς; nifi vertas *armatus, munitus, tectus,* quam in fententiam fupra III. 22, 14. τοὺς τοίχους προβέβληνται dixit, & τὴν αἰδῶ προβεβλῆσϑαι. Et ufurpatur quidem verbum κοσμεῖσϑαι de *armis quibus quis ornatus vel inftructus eft,* fed de *munimentis,* quibus *tutus* vel *tectus* eft, vix dici poffe videtur. Quare videndum, ne alio quodam verbo hic ufus fit Arrianus. Sed nil variant libri.

Verf. 34. Νῦν δ' αὐτὸ μόνον, κινηϑέντες πρὸς φιλοσοφίαν. „Vide ad IV. 5, 5. Cæterum νῦν δ' αὐτὸ μόνον, ut fupra καὶ οὐ μόνον τοῦτο." VPTON.

Ibid. πρός τι τῶν βρωμάτων. Placuit hoc adfcifcere ex codice noftro pc. Alii vulgo πρός τι βρωμάτιον.

Ibid. εὐϑὺς ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, ἐπὶ τὴν βασιλείαν. Intellige ὁρμῶνται, aut aliquod fimile verbum. „Vide fupra vf. 30. & III. 22, 57." VPTON.

 Ibid.

Ibid. καθεῖκε τὴν κόμην. Commodius hic ſtare præteritum perfectum putavi, quemadmodum & continuo ſequitur ἀνείληφε in eodem tempore poſitum. Quare καθεῖκε ſcripſi cum pa. Cæteri vulgo καθῆκε. Neque vero turbare nos debet ſubitus a plurali numero, κινηθέντες, tranſitus ad ſingularem; de quo genere jam ſæpe monuimus. Vide ad I. 6, 43. ad II. 14, 8. &c.

Ibid. γυμνὸν δεικνύει τὸν ὦμον. „Vide ſupra ad III. 22, 50.“ VPTON.

Ibid. ἐν φαινόλῃ. *ſi quem in penula viderit*, hunc ut delicatum & mollem objurgat, ut qui penula opus habeat quo frigus arceat vel imbres.

Verſ. 35. Ἄνθρωπε. Deeſt hoc vocab. pb.

Ibid. χειμάσκησον πρῶτον. Vide ad I. 2, 32.

Ibid. Ἴδοῦ σοῦ τὴν ὁρμὴν, μὴ κακοστομάχου — — ἐστίν. Ἴδε σοῦ pb. cf. cap. 9, 1. Idemque μή ποτε, pro μή. Pro μὴ ἐστὶν vero, commodum foret μὴ ᾖ, *vide ne ſit*. Sed & iſtud ferri poteſt, μὴ ἐστίν, *nonne eſt?* in quam quidem ſententiam cum interrogandi ſigno ſcribi debebat, μὴ ἐστίν; Verum & abſque interrogatione, ἰδοῦ μὴ ἐστίν. *vide an ſit*, vel *annon ſit*.

Ibid. ἀγνοεῖσθαι μελέτησον πρῶτον τίς εἶ. „Conſtructio hujus ſententiæ mihi non placet. Videntur quædam excidiſſe. Diſtinguendum poſt ἀγνοεῖσθαι. Tum incipit nova ſententia, Μελέτησον πρῶτον τίς εἶ. *Meditare primum qui ſis*. Vide Enchir. c. 46.“ VPTON. — Equidem in verbis qualia vulgo leguntur nihil incommodi video. Et nihil diſſentiunt libri; niſi quod verbum ἀγνοεῖσθαι deeſt in pb. ſed id quidem male, ut mihi videtur: nam illud hic conſilium erat Epicteti, commendare, *operam det juvenis philoſophus, ut lateat qui ſit; ut ignorent homines, eſſe eum philoſophum*: prorſus ut de ſe Euphrates ait, vſ. 17. ἐπὶ πολὺ ἐπειρώμην λανθάνειν φιλοσοφῶν.

Verſ. 36. κατορυγῆναι δεῖ ἐπί τινα χρόνον τὸ σπέρμα, κρυφθῆναι. Vulgo ſic legebant diſtinguebantque, κατορυγῆναι δεῖ, χρόνῳ. τὸ σπέρμα, κρυφθῆναι, edd. & pab. Quod ferri non poſſe putavi; cum ob pravam diſtinctionem, tum quod χρόνῳ abſolute poſitum (quamquam τοσούτῳ χρόνῳ ſit *tamdiu*, II. 22, 31 ſq. III. 23, 16. IV. 6, 7.) nihil aliud ſignificet niſi *poſt aliquod tempus, tandem, ad extremum*; (Confer. IV. 11, 27.) non

per

per aliquod tempus, aliquamdiu, quae notio hic requirebatur. Itaque, quum ἐπί τινα χρόνον, id est, *in aliquod tempus, per aliquod tempus*, dederit ille noster codex pc. in quo, quae bonae & probabiles insunt lectiones in locis caeteroquin corruptis, non ex periti alicujus librarii ingenio & emendatione, sed ex vetusti alicujus & probati exempli fonte fluxerunt; adoptandum hoc judicavi. Sed vulgatae lectionis (χρόνῳ) originem circumspiciens, suspicatus sum, sic olim scriptum reliquisse Arrianum, κατορυγῆναι δεῖ ἐπί τινα χρόνον τὸ σπέρμα, χώρῳ κρυφθῆναι &c. id est, *oportet ut semen per aliquod tempus defodiatur, ut in terra occultetur, &c.* Est enim χῶρος, *ager, solum, terra*, apud Xenoph. Cyropaed. VII. 4, 6. Lucian. Nigrin. c. 16. T. I. p. 55. &c.

Ibid. ἐκ κήπου Ἀδωνιακοῦ. „*Horti Adonidis*, ut vocantur, in vasis fictilibus circumferri solebant: ex lactucis & foeniculo constabant. Inde proverbium, de rebus merae pompae, nulli usui inservientibus: item, περὶ τῶν ἀκάρπων καὶ ὠκυμόρων. Vide Eustath. ad Homer. Odyss. λ'. [p. 459. ed. Bas.] Suid. & Hesych. in Ἀδώνιδος κῆποι. Erasmi Adag. *Adonidis horti.*" VPTON. — Plures auctores nominarunt viri docti ad Hesych. l. c. Spectat vero huc praesertim quod Suidas ait, usos esse hoc proverbio Graecos ἐπὶ τῶν ἐπιπολαίων καὶ κούφων, *de rebus levibus, & quibus nihil solidi subest*; tum ἐπὶ τῶν ἀώρων, καὶ ὀλιγοχρονίων, καὶ μὴ ἐῤῥιζωμένων, *de rebus immaturis, & exigui temporis, & quae non egerunt altas radices.* ἀδωνικοῦ scribunt nostri codices pbc. ἀδωνιακοῦ pa. cum edd. Alia forma, ἀδωναϊκὸς, apud Stobaeum occurrit, Eclog. Eth. cap. 1 extr. p. 158. ed. Cant. Πλάτων τὰ πολλὰ ὧν τινες συγγράφουσι, τοῖς ἀδωναϊκοῖς (fortasse Ἀδωνιακοῖς scribi debebat) κήποις εἴκαζεν, οἳ τὴν ἀρχὴν ἐφήμερον ἔχοντες, ῥᾳδίως μαραίνονται. Alias Ἀδώνιδος κῆποι, & Ἀδώνειοι κῆποι dicuntur.

Vers. 38. εἶτα αὐτὰ πάγος εἰς λαβὼν ἐξελέγξῃ. „*Deinde gelu unius noctis segetes arripit, convincitque non esse eas quas prae se esse ferunt.* Sed quid si εἰσλαβὼν, vel ἐπιλαβὼν? nisi prior interpretatio magis placet." VPTON. — Vtique in priore interpretatione adquiescendum.

Vers. 39. δοκεῖς τις εἶναι, μωρὸς παρὰ μωροῖς. Suspicatus eram, σοφὸς παρὰ μωροῖς. *sapiens apud stultos*.

 Sed

Sed nil mutatu opus: *ſtultus cum ſis, apud ſtultos videris eſſe aliquis.*

Ibid. θάλλειν. Imperite θανεῖν pa.

Verſ. 40. τί ἡμᾶς ἀποδύεις; *quid nos exuis? quid nos nudas?* Perperam ἀποδύῃς; pa. Mox idem caret articulo τὸν ante ἀέρα, male.

Ibid. εἶτα γένυ λαβεῖν τὸ πρῶτον, εἶτα τὸ δεύτερον, *&c.* „Alluſio ad tres locos, ſupra lib. III. c. 2." COMES SHAFTESBVRIENSIS.

Ibid. ὁ καρπὸς ἐκβιάσεται τὴν Φύσιν. „Videtur eſſe hypallage, pro ἡ Φύσις ἐκβιάσεται τὸν καρπόν. Non fructus naturam, ſed *natura fructum extrudet.* Niſi forte τὸν στάχυν pro τὴν Φύσιν legendum ſit." WOLFIVS. — „Τὸν στάχυν, recte, opinor. Vide ſupra, vſ. 36." VPTON. — Niſi τὴν Φύσιν idem valet ac κατὰ Φύσιν, *fructus ſua natura erumpet:* quo pertinet quod paulo ante dixit, ἄφες ἡμᾶς γε κατὰ Φύσιν πεπανθῆναι.

Verſ. 41. Τίς γὰρ ἐγκύμων γενόμενος *&c.* „Vide ad I. 22, 17." VPTON.

Ibid. καὶ αἰσθάνεταί τε. Ignorant h. l. καὶ noſtri codices pabc.

Ibid. τῆς αὐτοῦ παρασκευῆς. αὑτοῦ ed. Vpt. cum Lond. anon. & pb. Sic & mox *vſ. ſeq.* iidem τὴν αὑτοῦ Φύσιν pro vulgato αὐτοῦ.

Verſ. 42. Ἀλλὰ ταῦρος *&c.* „Vide ad I. 2, 30." VPT.

Verſ. 43. ἐγὼ δ' ἂν ἴσχω. „Sic noſter codex; alii ἀνίσχω." VPTON. — Cum Vptoni codice facit noſter pc. Cæteri, qui cum editis perperam ἀνίσχω habent, interrogandi punctum cum eisdem ponunt poſt παρασκευήν. Sunt autem iſta verba intelligenda ex juvenis philoſophiæ ſtudioſi perſona. Nempe ſic hunc reſpondere jubet Epictetus ambitioſo & vano magiſtro vel commilitoni, qui excitare juvenem ſtudet, ut jam nunc, priusquam animum ſapientibus præceptis bene imbutum firmatumque habeat, Philoſophi perſonam habitumque, & Cynici præſertim Philoſophi, publice & ex profeſſo ſuſcipiat oſtentetque.

CAPVT IX.

Verſ. 1. ἰδοῦ τί ἀνθ' τούτων ἔχεις. *&c.* Confer init. cap. 3. hujus libri, & IV. 10, 22 ſqq. Adde Enchir. c. 25. Pro ἰδοῦ, ἴδε ſcribit pb. ut cap. 8, 39. non male.

male. In impressis vero omnibus ἰδοὺ scribebatur, & sic in pa. cum gravi in ultima; qua forma effertur adverbium, *ecce!* ut vs. 11. At hoc loco imperativus est, *vide;* ex Grammaticorum præscripto accentu circumflexo notandus, quemadmodum hic scripsit pc. & omnes supra, cap. 8, 35.

Vers. 2. ὅτι πλεῖον τούτου ἔχεις. „τούτου habes ex nostro codice." VPTON. — Commode. Ignorant vero eam vocem nostri libri cum superioribus editionibus.

Vers. 3. δίψος πυρέσσοντος. Sic recte scripti omnes libri & edd. excepta edit. Bas. in qua perperam πυρέασοντες.

Vers. 4. ἐκεῖνος πιὼν ἀποπέπαυται, scil. τοῦ δίψους, pro quo apud Xenoph. Cyrop. l. 3, 11. habes διψῶν παύεται. Nota vero pronomen ἐκεῖνος, ut sæpe aliàs, non ad remotius nomen relatum, sed ad proximum; *iste*, vel *hic*, nempe homo sanus.

Ibid. ὁ δὲ πρὸς ὀλίγον ἡσθεὶς, εἶτα ναυτιᾷ. Corrupte ὁ δὲ πρὸς ὀλίγον ἥσθετο vel ἤσθετο edd. cum pa. Vbi: „Fortassis ἥδετο. Sed & illud ferri potest." WOLFIVS. — Ego vero, quo pacto ferri ἥσθετο possit, fateor me non pervidere: & minus etiam perspicio, Vptonus quid voluerit, cum anonymo Londinensi ἥσθετο edens. Neque melius est ἥσθετο, quod habent pab. Haud dubie propior vero Wolfius fuit, ἥδετο suspicans; quod ipsum & in versione expressit: *ille parumper delectatus, nauseat.* Mihi vero in eamdem sententiam omnino partim Grammatica ratio, partim Epicteti usus ἡσθεὶς εἶτα ναυτιᾷ desiderare visus est; quod & in contextum recipere non dubitavi.

Vers. 6. Ἀριστείδην ἀναγινώσκεις καὶ Εὐηνόν. „*Aristides* Milesius, condidit *Milesiaca*, res amatorias & lascivas. Plutarchus in Crasso, p. 564. Ἀκόλαστα βιβλία τῶν Μιλησιακῶν. Lucian. Amor. p. 558. edit. fol. [c. 1. T. II. p. m. 397.] ὥστ' ὀλίγου δεῖν Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερκηλούμενος. Ovid. Trist. lib. II. [413.]

Junxit Aristides Milesia crimina secum;
pulsus Aristides nec tamen urbe sua est.

Aristides secum junxit Milesia crimina, id est, sibi habuit conjuncta: fecit malâ vitâ, malis moribus, ut Milesiorum crimina, sua ipsius recte dicerentur: nota ei

 infamiæ

infamiæ inusta est, non ob versus tantum spurcidicos, sed vitæ obscœnitatem. Hoc sensu intelligendum, *secum junxit.* Atque hoc monui, quippe hærent, non modo Tanaquillus Faber, sed alii interpretes. *Evenus*, poëta elegiacus, Philisti historici præceptor; diversus ab isto, cujus Plato meminit in Socratis Apolog. & Phædone. Citatur autem ab Artemidoro lib. I. c. 5. ἐν τοῖς εἰς Εὔνομον Ἐρωτικοῖς." VPTON. — Ad nomen Ἀριστείδην, notatur in ora cod. pa. τὸν Μιλήσιαν λέγει. Conjunctionem καὶ inter Ἀριστ. & Εὔηνον non habet pc.

Ibid. πλείστας διαφθείρω. πλείστους pc.

Vers. 7. κἂν που μυραλειΦίου ἐπιτύχῃς. Editi ac scripti libri omnes, quos novimus, μυραφίου habent; quod Wolfius, cæterum nihil admonens, *pastillos* vertit, ex illo nimirum Horatiano lib. II. Sat. 2, 29. *Pastillos Rufillus olet.* Eamdem versionem tenens VPTONVS, hæc adnotavit: „Vocem non agnoscunt Lexicographi. Quid si μυριδίου, dimin. a μύρον, *unguentum?* Amat autem diminutivis uti Epictetus. Vel legi possit μυροποιοῦ." — Rursus idem in Indice: „Μυράφιον, *unguentum:* forsan μυρίδιον." — Et ad rem quidem unguentariam pertinere eam vocem, de qua quærimus, cum ipsa per se loquitur, tum suspicari licebat ex vs. 12. cum hoc versu collato. Ego, cum certius nihil haberem, μυραλειΦίου ex conjectura scripsi: quod vocabulum ipsum nusquam quidem in Lexicis adnotatum reperio, sed analogiæ consentaneum esse putavi. Habes nudum nomen ἀλείΦιον apud Hesychium, quod exponitur ᾧ χρῶνται ἀλείπται, sive fit diminutivum, aut nomen diversæ formæ, sed ejusdem significationis, cum ἀλοιφή aut ἄλειφαρ, quod non solum de quoque *oleo* vel *unguento* usurpatur, sed & sigillatim de *oleo* vel *unguento cosmetico*, ἐπὶ καλλοποιοῦ χρίσματος, ut Eustathius notavit ad Odyss. Σ'. 172. p. 664, 11. ed. Bas. sive fit *vas unguentarium*, quod per metonymiam pro *olea* vel *unguento* dici potuit. Habes autem & verba vel nomina simillimo modo composita, μυραλοιφεῖν, & μυραλείφειν vel μυραλειφεῖν, ἡ μυραλοιφία, & ἡ μυρολοιφή, apud Pollucem VI. 105. & VII. 177. Sententia est: *Vbi pretiosum aliquod oleum cosmeticum* (quod adhuc tibi incognitum fuerit, vel quod frustra adhuc quæsiveris) *nactus es, beatum te judicas.*

Vers. 8. ἐνεθυμοῦ τούτων τι. ἐνεθυμοῦ τι τούτων pc.

Ibid.

Ibid. ἀλλὰ ποῦ εὐσχήμων λόγος. ἀλλὰ τί εὐσχήμων λόγος pc. quod ferri utcumque poſſet, ſi cum interrogatione ſic ſcriptum eſſet, ἀλλὰ τί; εὐσχήμων λόγος, *&c.*

Verſ. 9. οὐδὲν ἄλλο, ἢ κέρμα, ἀπολλύουσιν ἄνθρωποι; „Confer II. 4, 2 ſq. II. 10, 18. III. 7, 36." VPT.

Ibid. τὸν ταῦτα ἀπολέσαντα. Articulum τὸν, quam ignorabant vulgo, tacite adjecit Vptonus; recte vero, & puto ſuo e codice; eumdem artic. habet noſter pb.

Verſ. 10. εἶναι ζημία. εἶναι ζημίαν pb. minus recte.

Ibid. ὅτε μόνην αὐτήν. Exſpectabam μόνην ταύτην, ſed & iſtud ferendum, in quod conſentiunt libri.

Verſ. 11. ἄφελοῦ σαυτὸν εἰς εὐσχημοσύνην. „Quid ſi, ἄναγε, *reduc te.*" VPTON. — Violenta iſta foret mutatio. Suſpicatus eram ὠφελοῦ, *adjuva te*; quemadmodum fere mox ait, οὐ θέλεις σαυτῷ βοηθῆσαι. Sed cave quidquam mutes. Familiaris Græcis dictio, ἀφαιρεῖσθαί τινα εἰς ἐλευθερίαν, *adſerere, vindicare aliquem in libertatem.* In eamdem ſententiam dicit ἄφελοῦ σαυτὸν εἰς εὐσχημοσύνην, *&c.* quaſi dicat, *eripe te libidini, & vindica honeſtati.*

Verſ. 12. μυρίζεσθαι. Corrupte olim μωρίζεσθαι edebatur. Vbi WOLFIVS monuit, μυρίζεσθαι eſſe legendum; „ut habet (inquit) Veneta editio." — Tum VPTONVS: „Atque etiam editio Salmant." — Atqui in exemplo quidem Venetæ editionis, quo utor, quod eſt ex Bibliotheca noſtratis Vniverſitatis, μωρίζεσθαι ſcribitur; quod e ſuo exemplo ejusdem editionis repetiit editor Baſileenſis, & ab hoc accepere plerique alii editores; atque ita habet etiam noſter codex pa. Veram ſcripturam μυρίζεσθαι Londinenſis anonymus demum recepit, & poſt hunc Vptonus: id ipſum vero dabant noſtri cod. pbc.

Ibid. τούτου τοῦ ἀνθρώπου. τούτου, quod ignorabant vulgo omnes, recepi ex pc. Vptoni codex non iſtam modo vocem ignorabat, ſed & duo proxime ſequentia, τοῦ ἀνθρώπου. „Non agnoſcit hæc verba noſter codex; & ſalvo ſenſu deeſſe poſſunt." VPTON.

Verſ. 13. αὐτὸν αὐτῷ λαλῆσαι. αὐτῷ ed. Vpt. & ſic noſter cod. pb.

Ibid. πρὸς ὃν οὐδείς ἐστί σου πιθανώτερος. „Vide IV, 6, 7." VPTON.

Verſ.

Verſ. 14. τῶν γινομένων. τῶν γιγνομένων pbc.

Ibid. ὡς ὑπὸ ῥεύματος παρεσύρησαν. „Vide Virg. Georg. lib. I. vſ. 201 ſqq." VPTON.

Verſ. 15. τῶν παιδοτριβῶν. τῶν παιδοτρίβων pc. non male; nam. in ſing. perinde ὁ παιδότριψ dicitur, & ὁ παιδοτρίβης. Sed in accuſ. ſing. παιδοτρίβην habes ſupra, IV. 1, 117.

Ibid. Ἀναστὰς, Φησὶ, πάλιν πάλαιε. „De Athlothetarum exhortatione ad Athletas, vide Pet. Fabr. Agoniſt. lib. II. c. 31. qui hunc Arriani locum laudat." VPTON.

Verſ. 16. Θελῆσαι δεῖ. „Seneca Epiſt. 80. *Quid tibi opus eſt ut ſis bonus? Velle.* Vide M. Anton. lib. VIII. ſect. 55." VPTON.

Ibid. καὶ βοήθεια. „Sic noſter codex, & [edit.] Baſil. in margine. At [ed.] Venet. & Salmant. ἢ βοήθεια." VPTON. καὶ βοηθ. ante Vptonum jam in contextum receperant editor Cant, & anon. Lond. Bene. In ἢ vero cum vett. edd. conſentiunt noſtri codd. pabc. quod commodum foret, ſi eſſet ἢ ἀπωλ. ἢ βοηθ. Sed nec in καὶ ἀπωλ. variant iidem noſtri libri.

Verſ. 18. οὐδὲ Θεῶν σέ τις ἔτι σῶσαι δύναται. „Habes ἔτι ex noſtro codice. Non aliter autem Horat. lib. I. Od. 27.

Quæ ſaga, quis te ſolvere *Theſſalis*
magus venenis? quis poterit Deus?"

VPTON. — Ignorabant ἔτι ſuperiores edd. cum pa. Eodem loco, quo Vptoni codex, hanc particulam exhibet pb. Sed pc. οὐδὲ Θεῶν ἔτι σέ τις.

CAPVT X.

Verſ. 1. Ἀπορία πᾶσι ταῖς ἀνθρώποις. Suſpicabar πᾶσα, ſed nil mutant libri.

Verſ. 3. Ἐὰν οὕτως ᾖ εὐφυής. Intellige τὶς, *aliquis*; ut I. 25, 8. I. 19, 24. & aliâs.

Verſ. 4. Πάλιν ἂν περὶ ὀρέξεως ἀγωνιᾷ. Corrupte vulgo omnes: Πάλιν ἂν περὶ ὀρέξεως, μὴ ἀγωνία, Vbi VPTONVS adnotavit: „Πάλιν ἂν περὶ ὀρέξεως ἀγωνία. [ἀγωνιᾷ haud dubie ſcribere voluit, quam eamdem emendationem jam occupaverat Meibomius.] *Rurſus ſi de appetitione angatur.* Sic Wolfius in verſione. Nihil adjuvant codices. Pendet autem oratio usque ad vſ. 6.

τῶν

τῶν μὴ ἐπὶ σοί." — Neque nostri codices hic juvabant quidquam. Sed sententia plana, & emendatio in promtu. Aut ἀγωνίᾳ scribendum, quemadmodum feci, deleta μὴ particula; aut ἂν περὶ ὀρέξεως ἢ ἀγωνία sc. αὐτῷ, *si sit ei anxietas, si sit ei solicitudo adpetitionis caussa.*

Vers. 5. ὅπου αὐτός ἐστιν. „Quid si ὧν αὐτὸς κύριός ἐστι. *de suis factis est solicitus, quæ in ipsius potestate sita sunt.*" WOLFIVS. — „Nihil mutandum. Sic Il. 22, 19. ὅπου γὰρ ἂν τὸ ἐγώ, καὶ τὸ ἐμὸν *&c.* Et IV. 7, 31. εἰ ἐγώ εἰμι ὁ νεκρὸς, *&c.* & alibi." COMES SHAFTESBVRIENSIS.

Vers. 6. μηδενὸς ὀρέγου τῶν ἀλλοτρίων ἔτι, μηδὲν ἔκκλινε τῶν μὴ ἐπὶ σοί. Vulgo omnes edd. & mssti, ignorantes particulam ἔτι, posito post ἀλλοτρίων commate, sic pergunt, ἐπὶ μηδὲν ἔκκλινε *&c.* Corrupte haud dubie. Perspecte vero HEYNIVS ad Enchir. c. 2, 2. delere jussit importunam præpositionem; cui lubens sum obsecutus. Sed quoniam pertinaciter eo loco mendosam vocem tuentur libri omnes, similem aliquam olim ibi scriptam fuisse suspicatus eram, e qua illa fuerit detorta. Itaque quum sæpe permutari inter se a librariis voces ἐπὶ & ἔτι soleant; (ut II. 17, 26. IV. 10, 6. conf. Lexic. nostrum Polyb. in ἔτι) idem hoc loco factum esse mihi persuasi, & ἔτι pro ἐπὶ scripsi, eamque particulam cum præcedentibus verbis conjunxi; μηδενὸς ὀρέγου τῶν ἀλλοτρίων ἔτι, *nihil amplius, nihil dehinc rerum alienarum adpete.* In eamdem fere cogitationem incidisse olim MEIBOMIVM video, qui ad verba, ἐπὶ μηδὲν, adnotavit: „ἔτι vel εἶτα legendum videtur." — De particula ἔτι vero ad præcedentia verba referenda nihil ille monuit.

Ibid. καὶ ἀποτυχεῖν. „Inserui καὶ, nostri codicis auctoritate." VPTON. — Eamdem particulam, quam ignorabant hic editi, agnoscunt nostri codices tres.

Vers. 7. ποῦ τόπον ἔχει, πῶς γένηται, *&c.* Olim & post τόπον ἔχει. & post τόδε ἢ τόδε interrogandi signa posuere ed. Ven. Bas. Gen. Ibi MEIBOMIVS adnotavit: (Nam Meibomii ea Adnotatio est, quam Salmasio tribuit Vptonus.) „Distinguo ita, ποία ἐνθάδε ἀπορία; ποῦ τόπον ἔχει; nimirum πῶς γένηται, καὶ πῶς ἀποβῇ, καὶ ἀπαντήσῃ τόδε ἢ τόδε, ut ponantur hæc postrema materialiter." — In qua adnotatione particula μὴ ante ἀπαντήσῃ invito Meibomio, puto, omissa est. Vtique vero ista verba πῶς γένηται; & quæ sequuntur, materialiter, ut

spatio) in quod (vel *per quod*, *quo) usus sum tuis; quo licuit mihi uti his rebus, quae* (verum si quaero) *tuae sunt.* Illa, ὧν ἔδωκας, nihil habent quo referantur, nisi ea quae proxime praecedunt, χάριν ἔχω, quibuscum in omnibus etiam, tum editis, quam scriptis libris, junguntur. Ita exsistit ea, quam in versione expressimus, sententia: *Quoniam tu me genuisti, gratiam tibi habeo eorum quae mihi dedisti.* Quae sententia, & omnino quae oratio, (Ὅτι μὲ ἐγέννησας, χάριν ἔχω ὧν ἔδωκας) sicut ferri utcumque potest, sic mihi, ut jam significavi, scabri aliquid & impediti utique habere videtur. Itaque, ut dicam tandem quod sentio, suspicor prorsus, in hunc modum scripsisse Arrianum: Ὅτι με σὺ ἐγέννησας, χάριν ἔχω. χάριν ἔχω ὧν ἔδωκας. *Quod tu me genueris, habeo gratias. Gratis habeo eorum, quae mihi dedisti.* Istius generis omissionum, librariorum culpa admissarum, quibus turbatur oratio, obscuraturque sententia, in his praesertim Epicteti Dissertationibus jam nimis frequentia exempla observavimus. Vide Adnot. ad I. 18, 8.

Ibid. καὶ κατάταξον εἰς ἣν ἂν θέλῃς χώραν. VPTONVS sic edens, εἰς ἣν ἂν θέλεις, monuit in Notis: „Habes particulam ἂν ex nostro codice; nisi malis ἂν θέλῃς." — Nempe ἂν ignorabant superiores editiones: at recepta hac particula, necessario etiam θέλῃς in conjunctivo erat scribendum. Et sic recte dedit noster pb. ἣν ἂν θέλῃς, sed in eodem codice perperam omissa est praepositio εἰς, quae praecedit.

Vers. 17. Οὐκ ἀρκεῖ οὕτως ἔχοντα ἐξελθεῖν. οὕτως ἔχων pc. non male, si praecederet ἀρκῇ in secunda pers. pass. pro ἀρκεῖ.

Vers. 18. οὐ μικρὰ δέξασθαι. Vptonus cum Wolfio, *neque parva accipere.* Ego pro ὑποδέξασθαι accepi, *neque parva suscipere, in se recipere, tolerare.*

Vers. 19. προῖκα οὐδὲν γίνεται. „Vide IV. 2, 2." VPTON.

Vers. 20. πρὸς ταῖς ἀλλοτρίαις θύραις κατασαπῆναι. *ad alienas fores computrescendum, marcescendum;* quia scilicet omnes aëris intemperiem pati coguntur, qui magnatum fores obsident. Eodem verbo supra usus est, II. 23, 41. — „Angl. *To grow quite weary and tired with waiting and attendance.*" VPTON.

Vers. 21. Κιρκήσια δοῦναι. „*Circenses ludos exhibere.* De Circo, de pompa, ludisque Circensibus, vide Dionys. Halic.

Halic. lib. VIII. Ludos ediderunt primo Reges, dein Consules: inprimis vero, Aedilibus creatis, horum id munus fuit." VPTON.

Ibid. καὶ σπυρίσι δειπνίσαι. *In sportulis epulum dare.* Perperam δειπνῆσαι vulgo dabant omnes edd. scriptique; quod in δειπνίσαι, ut par erat, mutavi. — „De *Sportulis* Romanis, quæ pro salutationis officio dari solebant, passim Juvenalis & Martialis. Athenæus in Deipnos. lib. VIII. c. 17. p. 365. Οἴδασι δὲ οἱ ἀρχαῖοι καὶ τὰ νῦν καλούμενα ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνα. ἐμφανίζει δὲ Φερεκράτης περὶ τούτων ἐν Ἐπιλήσμονι ἢ Θαλάσσῃ, οὕτως,

Συσκευασάμενος δεῖπνον ἐν τῇ σπυρίδι,
ἐβάδιζεν ὡς πρὸς Ὀφέλην.

(lege Ὀφέλαν.) Τοῦτο δὲ σαφῶς δηλοῖ τὸ ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνον, ὅταν τις αὐτὸς αὑτῷ σκευάσας δεῖπνον, καὶ συνθεὶς εἰς σπυρίδα, παρά τινα δειπνήσων ἴῃ. *Veteribus quoque notæ fuerunt* e sportulis cœnæ; *quas Pherecrates, in Mari seu Oblivioso, his verbis significat:*

Cœnam *cum* in sportula *præparasset,*
ad Ofellam (vide Bentl. ad Hor. lib. II. Sat. 2. vs. 2.) *ibat.*

Hinc liquet, e sporta cœnam *vocari, cum coena parata sibi quispiam, & in sporta recondita, ad alium proficiscitur, cum eo coenaturus.* Hesychius: Ἀπὸ σπυρίδος δειπνεῖν ἢ δειπνίζειν, τὸ ἀντὶ δείπνου ἀργύριον καὶ μέρη ἐν σπυρίδι λαβεῖν ἢ δοῦναι. Vbi Palmerius: „Pro ἀργύριον καὶ μέρη, lege ἢ μέρη. Tangit enim hoc loco „*sportulas Romanorum*, quas qui accipiebant eduliis ple„nas, argentum non accipiebant: alterutrum enim da„batur; vel recta scilicet, vel centum quadrantes." VPTON. — Vide Casaub. ad Athenæum l. c. & Juvenalis interpretes ad Sat. I. 95. &c.

Vers. 22. ὑπὲρ ἀπαθείας οὖν — — οὐδὲν ἀναλῶσαι θέλεις, οὐδὲν πονῆσαι. „Horat. Epist. lib. I. 1, 42 sqq.

— — — *Vides, quæ maxima credis*
esse mala, exiguum censum, turpemque repulsam,
quanto devites animi capitisque labore.
Impiger extremos curris mercator ad Indos,
per mare pauperiem fugiens, per saxa, per ignes.
Ne cures ea, quæ stulte miraris & optas,
discere & audire & meliori credere non vis?"

VPTON.

ſit: ſed qui talis fuerit." VPTON. δοκεῖτε, non δοκεῖ τε, ſcribendum monuerat etiam Salmaſ.

Verſ. 27. ὑμῶν κυκωμένων καὶ θορυβουμένων. Corrupte κοιμωμένων ed. Ven. cum msstis; quod temere in κυμωμένων mutavit editor Baſ. idque tenuere poſteriores omnes. Sed: „Legendum videtur κυμαινομένων." WOLFIVS. — „Recte; & ſic vetus interpres, [Schegkius,] *vobis fluctuantibus.*" COM. SHAFTESBVR. — Mihi probabilius viſum erat κυκωμένων. Suidas: Κυκάω· ταράττω. Κυκήσω· ταράξω, θορυβήσω. Κυκώμενος· ταραττόμενος.

Verſ. 29. εἰ μή τι, ὡς ὁ Ἀσκληπιὸς, εὐθὺς ὑποδεῖξαι δύνασαι. Perperam vulgo εἰ μή τις ὡς ὁ Ἀσκλ. edd. omnes cum pa. Recte εἰ μή τι ὡς ὁ Ἀσκλ. pb. Et ſic videtur etiam ſcribere debuiſſe pc. in quo eſt εἰ μή τις ὁ Ἀσκλ. absque ὡς. Nempe illud ſcripturæ compendium, quo particula ὡς deſignatur, quod literæ ς ſimilem fere figuram habet, pro ipſa litera ς acceperat ille librarius, a quo hic error ortum cepit, & pro τι ὡς ſcripſerat. In δύνασαι conſentiunt omnes, quemadmodum in Φέρεις, quod mox ſequitur, & pariter in ſecunda poſitum eſt. Vnus pc. δύναται in contextu habet, ſed ſuperne adſcripta ſyllaba σαι. δύνηται ſcribendum cenſuerat Meibom. quod ſcilicet reſponderet pronomini τις, quod olim præcedebat: at ne ſic quidem conjunctivo erat opus, ſed δύναται in indicativo oportuerat.

Ibid. πῶς θεραπεύοντες εὐθὺς ἔσονται ἄνοσοι κἀκεῖνοι. Sic ſcripti omnes editique. Sed θεραπευθέντες legi voluit WOLFIVS: niſi (ait) θεραπεύοντος, ſcil. αὐτοῦ, magis placeat. „Editio Salmant. θεραπεύοντος, ſed magis placet θεραπευθέντες." VPTON. — Et hoc ipſum θεραπευθέντες unice commendaverat Salmaſius. — At vide, ne ferri poſſit debeatque θεραπεύοντες abſolute poſitum, intelligendo ſive ἑαυτοὺς, ſive τὴν νόσον, aut τὸ πάθος; nam non ſolum θεραπεύειν τὸν νοσοῦντα dicunt Græci, ſed & τὴν νόσον, ut ex Iſocratis Orat. Aeginetica p. m. 669 ſqq. docuit H. Stephanus. Denique, quemadmodum θεραπεύω cum infinitivo conſtrui poteſt, hac notione, *operam do, ſtudeo, curo;* (v. c. θεραπεύουσι κόμην φαίνεσθαι λιπαρὰν, quod e Plutarcho Stephanus citat;) ſic nihil impedire videtur, quo minus abſolute etiam dici potuerit, πῶς θεραπεύοντες, *qua cura adhibita.*

Verſ.

Verf. 30. τοῦ σκήπτρου καὶ διαδήματος ἠξιωμένος: „Vide III. 22, 57." VPTON.

Verf. 31. πειράσθητέ μου. Sic pc. cum edd. πειράσθητέ μου pab. Neutrum male; illud a πειράω, hoc a πειράζω.

Verf. 32. τὴν αὑτοῦ. Sic h. l. edd. omnes, cum pbc. αὐτοῦ pa.

Ibid. Οὔτ' ὠχρήσαντα &c. Homer. Odyff. λ'. 528. Perperam ὠχρίσαντα edd. omnes ante Vpt. cum pab. οὔτε χωρίσαντα pc.

Verf. 33. οὐ μόνον τοῦτο. οὐ μόνον ταῦτα pc.

Ibid. αἰδοῖ πανταχοῦ κεκοσμημένον, ὡς οἱ ἄλλοι τοίχοις καὶ θύραις καὶ θυρωροῖς. „Refpicere videtur ad dictum Antifthenis; vide fupra, III, 22, 14. Laërt. VI. 13. τεῖχος ἀσφαλέστατον φρόνησιν· μήτε γὰρ καταῤῥεῖν, μήτε προδίδοσθαι. Τείχη κατασκευαστέον ἐν τοῖς αὐτῶν ἀναλώτοις λογισμοῖς. *Murum tutiffimum prudentiam effe; neque enim decidere, neque prodi. Moenia ftruenda in noftris animis, quae capi non poffunt.* Horat. lib. I. Epift. I, 60.

— — — — *Hic murus aëneus efto,*
nil confcire fibi, nulla pallefcere culpa."

VPTON. — Perbene quadrat verbum κεκοσμημένος αἰδοῖ, *verecundia ornatus*; fed non ita convenire videtur cum τοίχοις, θύραις, & θυρωροῖς; nifi vertas *armatus, munitus, tectus*, quam in fententiam fupra III. 22, 14. τοὺς τοίχους προβέβληνται dixit, & τὴν αἰδῶ προβεβλῆσθαι. Et ufurpatur quidem verbum κοσμεῖσθαι de *armis quibus quis ornatus vel inftructus eft*, fed de *munimentis*, quibus *tutus* vel *tectus* eft, vix dici poffe videtur. Quare videndum, ne alio quodam verbo hîc ufus fit Arrianus. Sed nil variant libri.

Verf. 34. Νῦν δ' αὐτὸ μόνον, κινηθέντες πρὸς φιλοσοφίαν. „Vide ad IV. 5, 5. Cæterum νῦν δ' αὐτὸ μόνον, ut fupra καὶ οὐ μόνον τοῦτο." VPTON.

Ibid. πρός τι τῶν βρωμάτων. Placuit hoc adfcifcere ex codice noftro pc. Alii vulgo πρός τι βρωμάτιον.

Ibid. εὐθὺς ἐπὶ τὸ σκῆπτρον, ἐπὶ τὴν βασιλείαν. Intellige ὁρμῶντα, aut aliquod fimile verbum. „Vide fupra vf. 30. & III. 22, 57." VPTON.

Ibid. καθεῖκε τὴν κόμην. Commodius hic stare praeteritum perfectum putavi, quemadmodum & continuo sequitur ἀνεῖληφε in eodem tempore positum. Quare καθεῖκε scripsi cum pa. Caeteri vulgo καθῆκε. Neque vero turbare nos debet subitus a plurali numero, κινηθέντες, transitus ad singularem; de quo genere jam saepe monuimus. Vide ad I. 6, 43. ad II. 14, 8. &c.

Ibid. γυμνὸν δεικνύει τὸν ὦμον. „Vide supra ad III. 22, 50." VPTON.

Ibid. ἐν φαινόλῃ. *si quem in penula viderit*, hunc ut delicatum & mollem objurgat, ut qui penula opus habeat quo frigus arceat vel imbres.

Verf. 35. Ἄνθρωπε. Deest hoc vocab. pb.

Ibid. χειμάσκησον πρῶτον. Vide ad I. 2, 32.

Ibid. Ἴδοῦ σοῦ τὴν ὁρμὴν, μὴ κακοστομάχου — — ἐστίν. Ἴδε σοῦ pb. cf. cap. 9, 1. Idemque μή ποτε, pro μή. Pro μή ἐστιν vero, commodum foret μὴ ᾖ, *vide ne sit*. Sed & istud ferri potest, μή ἐστιν, *nonne est?* in quam quidem sententiam cum interrogandi signo scribi debebat, μή ἐστιν; Verum & absque interrogatione, ἰδοῦ μή ἐστιν. *vide an sit*, vel *annon sit*.

Ibid. ἀγνοεῖσθαι μελέτησον πρῶτον τίς εἶ. „Constructio hujus sententiae mihi non placet. Videntur quaedam excidisse. Distinguendum post ἀγνοεῖσθαι. Tum incipit nova sententia, Μελέτησον πρῶτον τίς εἶ. *Meditare primum qui sis.* Vide Enchir. c. 46." VPTON. — Equidem in verbis qualia vulgo leguntur nihil incommodi video. Et nihil dissentiunt libri; nisi quod verbum ἀγνοεῖσθαι deest in pb. sed id quidem male, ut mihi videtur: nam illud hic consilium erat Epicteti, commendare, *operam det juvenis philosophus, ut lateat qui sit; ut ignorent homines, esse eum philosophum*; prorsus ut de se Euphrates ait, vs. 17. ἐπὶ πολὺ ἐπειρώμην λανθάνειν φιλοσοφῶν.

Verf. 36. κατορυγῆναι δεῖ ἐπί τινα χρόνον τὸ σπέρμα, κρυφθῆναι. Vulgo sic legebant distinguebantque, κατορυγῆναι δεῖ, χρόνῳ τὸ σπέρμα, κρυφθῆναι, edd. & pab. Quod ferri non posse putavi; cum ob pravam distinctionem, tum quod χρόνῳ absolute positum (quamquam τοσούτῳ χρόνῳ sit *tamdiu*, II. 22, 31 sq. III. 23, 16. IV. 6, 7.) nihil aliud significet nisi *post aliquod tempus, tandem, ad extremum*; (Confer. IV. 11, 27.) non

per

per aliquod tempus, *aliquamdiu*, quæ notio hic requirebatur. Itaque, quum ἐπί τινα χρόνον, id est, *in aliquod tempus*, *per aliquod tempus*, dederit ille noster codex pc. in quo quæ bonæ & probabiles insunt lectiones in locis cæteroquin corruptis, non ex periti alicujus librarii ingenio & emendatione, sed ex vetusti alicujus & probati exempli fonte fluxerunt; adoptandum hoc judicavi. Sed vulgatæ lectionis (χρόνῳ) originem circumspiciens, suspicatus sum, sic olim scriptum reliquisse Arrianum, κατορυγῆναι δεῖ ἐπί τινα χρόνον τὸ σπέρμα, χώρῳ κρυφθῆναι &c. id est, *oportet ut semen per aliquod tempus defodiatur, ut in terra occultetur, &c.* Est enim χῶρος, *ager*, *solum*, *terra*, apud Xenoph. Cyropæd. VII. 4, 6. Lucian. Nigrin. c. 16. T. I. p. 55. &c.

Ibid. ἐκ κήπου Ἀδωνιακοῦ. „*Horti Adonidis*, ut vocantur, in vasis fictilibus circumferri solebant: ex lactucis & fœniculo constabant. Inde proverbium, de rebus meræ pompæ, nulli usui inservientibus: item, περὶ τῶν ἀκάρπων καὶ ὠκυμόρων. Vide Eustath. ad Homer. Odyss. λ'. [p. 459. ed. Bas.] Suid. & Hesych. in Ἀδώνιδος κῆποι. Erasmi Adag. *Adonidis horti.*" VPTON. — Plures auctores nominarunt viri docti ad Hesych. l. c. Spectat vero huc præsertim quod Suidas ait, usos esse hoc proverbio Græcos ἐπὶ τῶν ἐπιπολαίων καὶ κούφων, *de rebus levibus, & quibus nihil solidi subest;* tum ἐπὶ τῶν ἀώρων, καὶ ὀλιγοχρονίων, καὶ μὴ ἐῤῥιζομένων, *de rebus immaturis, & exigui temporis, & quæ non egerunt altas radices.* ἀδωνικοῦ scribunt nostri codices pbc. ἀδωνιακοῦ pa. cum edd. Alia forma, ἀδωναϊκὸς, apud Stobæum occurrit, Eclog. Eth. cap. 1 extr. p. 158. ed. Cant. Πλάτων τὰ πολλὰ ὧν τινες συγγράφουσι, τοῖς ἀδωναϊκοῖς (fortasse Ἀδωνιακοῖς scribi debebat) κήποις εἴκαζεν, οἳ τὴν ἀρχὴν ἐφήμερον ἔχοντες, ῥαδίως μαραίνονται. Aliâs Ἀδώνιδος κῆποι, & Ἀδώνειοι κῆποι dicuntur.

Vers. 38. εἶτα αὐτὰ πάγος εἷς λαβὼν ἐξελέγξῃ. „*Deinde gelu unius noctis segetes arripit, convincitque non esse eas quas præ se esse ferunt.* Sed quid si εἰσλαβὼν, vel ἐπιλαβὼν? nisi prior interpretatio magis placet." VPTON. — Vtique in priore interpretatione adquiescendum.

Vers. 39. δοκεῖς τις εἶναι, μωρὸς παρὰ μωροῖς. Suspicatus eram, σοφὸς παρὰ μωροῖς, *sapiens apud stultos.*

 Sed

Sed nil mutatu opus: *stultus cum sis, apud stultos videris esse aliquis.*

Ibid. θάλλειν. Imperite θανεῖν pa.

Vers. 40. τί ἡμᾶς ἀποδύεις; *quid nos exuis? quid nos nudas?* Perperam ἀποδύῃς; pa. Mox idem caret articulo τὸν ante ἀέρα, male.

Ibid. εἶτα γόνυ λαβεῖν τὸ πρῶτον, εἶτα τὸ δεύτερον, *&c.* „Allusio ad tres locos, supra lib. III. c. 2." COMES SHAFTESBURIENSIS.

Ibid. ὁ καρπὸς ἐκβιάσεται τὴν Φύσιν. „Videtur esse hypallage, pro ἡ Φύσις ἐκβιάσεται τὸν καρπόν. Non fructus naturam, sed *natura fructum extrudet.* Nisi forte τὸν στάχυν pro τὴν Φύσιν legendum sit." WOLFIUS. — „Τὸν στάχυν, recte, opinor. Vide supra, vs. 36." UPTON. — Nisi τὴν Φύσιν idem valet ac κατὰ Φύσιν, *fructus sua natura erumpet:* quo pertinet quod paulo ante dixit, ἄφες ἡμᾶς γε κατὰ Φύσιν πεπανθῆναι.

Vers. 41. Τίς γὰρ ἐγκύμων γενόμενος *&c.* „Vide ad I. 22, 17." UPTON.

Ibid. καὶ αἰσθάνεταί γε. Ignorant h. l. καὶ nostri codices pabc.

Ibid. τῆς αὐτοῦ παρασκευῆς. αὐτοῦ ed. Upt. cum Lond. anon. & pb. Sic & mox *vs. seq.* iidem τὴν αὐτοῦ Φύσιν pro vulgato αὐτοῦ.

Vers. 42. Ἀλλὰ ταῦρος *&c.* „Vide ad I. 2, 30." UPT.

Vers. 43. ἐγὼ δ᾽ ἂν ἴσχω. „Sic noster codex; alii ἀνίσχω." UPTON. — Cum Uptoni codice facit noster pc. Cæteri, qui cum editis perperam ἀνίσχω habent, interrogandi punctum cum eisdem ponunt post παρασκευήν. Sunt autem ista verba intelligenda ex juvenis philosophiæ studiosi persona. Nempe sic hunc respondere jubet Epictetus ambitioso & vano magistro vel commilitoni, qui excitare juvenem studet, ut jam nunc, priusquam animum sapientibus præceptis bene imbutum firmatumque habeat, Philosophi personam habitumque, & Cynici præsertim Philosophi, publice & ex professo suscipiat ostentetque.

CAPUT IX.

Vers. 1. ἰδοῦ τί ἀντὶ τούτων ἔχεις. *&c.* Confer init. cap. 3. hujus libri, & IV. 10, 22 sqq. Adde Enchir. c. 25. Pro ἰδοῦ, ἴδε scribit pb. ut cap. 8, 39. non male.

male. In impressis vero omnibus ἰδοὺ scribebatur, & sic in pa. cum gravi in ultima; qua forma effertur adverbium, *ecce!* ut vs. 11. At hoc loco imperativus est, *vide;* ex Grammaticorum præscripto accentu circumflexo notandus, quemadmodum hic scripsit pc. & omnes supra, cap. 8, 35.

Vers. 2. ὅτι πλεῖον τούτου ἔχεις. „τούτου habes ex nostro codice." VPTON. — Commode. Ignorant vero eam vocem nostri libri cum superioribus editionibus.

Vers. 3. δίψος πυρέσσοντος. Sic recte scripti omnes libri & edd. excepta edit. Bas. in qua perperam πυρέσσοντες.

Vers. 4. ἐκεῖνος πιὼν ἀποπέπαυται, scil. τοῦ δίψους: pro quo apud Xenoph. Cyrop. l. 3, 11. habes διψῶν παύεται. Nota vero pronomen ἐκεῖνος, ut sæpe alias, non ad remotius nomen relatum, sed ad proximum; *iste*, vel *hic*, nempe homo sanus.

Ibid. ὁ δὲ πρὸς ὀλίγον ἡσθεὶς, εἶτα ναυτιᾷ. Corrupte ὁ δὲ πρὸς ὀλίγον ἥσθετο vel ᾔσθετο edd. cum pa. Vbi: „Fortassis ἥδετο. Sed & illud ferri potest." WOLFIVS. — Ego vero, quo pacto ferri ἥσθετο possit, fateor me non pervidere: & minus etiam perspicio, Vptonus quid voluerit, cum anonymo Londinensi ἥσθετο edens. Neque melius est ἥσθετο, quod habent pab. Haud dubie propior vero Wolfius fuit, ἥδετο suspicans; quod ipsum & in versione expressit: *ille parumper delectatus, nauseat.* Mihi vero in eamdem sententiam omnino partim Grammatica ratio, partim Epicteti usus ἡσθεὶς εἶτα ναυτιᾷ desiderare visus est; quod & in contextum recipere non dubitavi.

Vers. 6. Ἀριστείδην ἀναγινώσκεις καὶ Εὔηνον. „*Aristides* Milesius, condidit *Milesiaca*, res amatorias & lascivas. Plutarchus in Crasso, p. 564. Ἀκόλαστα βιβλία τῶν Μιλησιακῶν. Lucian. Amor. p. 558. edit. fol. [c. 1. T. II. p. m. 397.] ὥστ' ὀλίγου δεῖν Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερκηλούμενος. Ovid. Trist. lib. II. [413.]

Junxit Aristides Milesia crimina secum;
pulsus Aristides nec tamen urbe sua est.

Aristides secum junxit Milesia crimina, id est, sibi habuit conjuncta: fecit malâ vitâ, malis moribus, ut Milesiorum crimina, sua ipsius recte dicerentur: nota ei infamiæ

infamiæ inusta est, non ob versus tantum spurcidicos, sed vitæ obscœnitatem. Hoc sensu intelligendum, *secum junxit*. Atque hoc monui, quippe hærent, non modo Tanaquillus Faber, sed alii interpretes. *Evenus*, poëta elegiacus, Philisti historici præceptor; diversus ab isto, cujus Plato meminit in Socratis Apolog. & Phædone. Citatur autem ab Artemidoro lib. I. c. 5. ἐν τοῖς εἰς Εὔνομον Ἐρωτικοῖς. * VPTON. — Ad nomen Ἀριστείδην, notatur in ora cod. pa. τὸν Μιλήσιον λέγει. Conjunctionem καὶ inter Ἀριστ. & Εὔηνον non habet pc.

Ibid. πλείστας διαφθεῖραι. πλείστους pc.

Vers. 7. κἂν που μυραλειΦίου ἐπιτύχῃς. Editi ac scripti libri omnes, quos novimus, μυραΦίου habent; quod Wolfius, cæterum nihil admonens, *pastillos* vertit, ex illo nimirum Horatiano lib. II. Sat. 2, 29. *Pastillos Rufillus olet*. Eamdem versionem tenens VPTONVS, hæc adnotavit: „Vocem non agnoscunt Lexicographi. Quid si μυριδίου, dimin. a μύρον, *unguentum?* Amat autem diminutivis uti Epictetus. Vel legi possit μυροποιοῦ.“ — Rursus idem in Indice: „ΜυράΦιον, *unguentum:* forsan μυρίδιον.“ — Et ad rem quidem unguentariam pertinere eam vocem, de qua quærimus, cum ipsa per se loquitur, tum suspicari licebat ex vs. 12. cum hoc versu collato. Ego, cum certius nihil haberem, μυραλειΦίου ex conjectura scripsi: quod vocabulum ipsum nusquam quidem in Lexicis adnotatum reperio, sed analogiæ consentaneum esse putavi. Habes nudum nomen ἀλείΦιον apud Hesychium, quod exponitur ᾧ χρῶνται ἀλείπται, sive fit diminutivum, aut nomen diversæ formæ, sed ejusdem significationis, cum ἀλοιΦὴ aut ἄλειΦαρ, quod non solum de quoque *oleo* vel *unguento* usurpatur, sed & sigillatim de *oleo* vel *unguento cosmetico*, ἐπὶ καλλοποιοῦ χρίσματος, ut Eustathius notavit ad Odyss. Σ'. 172. p. 664, 11. ed. Bas. sive sit *vas unguentarium*, quod per metonymiam pro *olea* vel *unguento* dici potuit. Habes autem & verba vel nomina simillimo modo composita, μυραλοιΦεῖν, & μυραλείΦειν vel μυραλειΦεῖν, ἡ μυραλοιΦία, & ἡ μυρολοιΦὴ, apud Pollucem VI. 105. & VII. 177. Sententia est: *Ubi pretiosum aliquod oleum cosmeticum* (quod adhuc tibi incognitum fuerit, vel quod frustra adhuc quæsiveris) *nactus es, beatum te judicas.*

Vers. 8. ἐνθυμοῦ τούτων τι. ἐνεθυμοῦ τι τούτων pc.

Ibid.

Ibid. ἀλλὰ πού εὐσχήμων λόγος. ἀλλά τὶ εὐσχήμων λόγος pc. quod ferri utcumque poſſet, ſi cum interrogatione ſic ſcriptum eſſet, ἀλλὰ τί; εὐσχήμων λόγος, *&c.*

Verſ. 9. οὐδὲν ἄλλο, ἢ κέρμα, ἀπολλύουσιν ἄνθρωποι; „Confer II. 4, 2 ſq. II. 10, 18. III. 7, 36." VPT.

Ibid. τὸν ταῦτα ἀπολέσαντα. Articulum τὸν, quam ignorabant vulgo, tacite adjecit Vptonus; recte vero, & puto ſuo e codice; eumdem artic. habet noſter pb.

Verſ. 10. εἶναι ζημία. εἶναι ζημίαν pb. minus recte.

Ibid. ὅτε μόνην αὐτήν. Exſpectabam μόνην ταύτην, ſed & iſtud ferendum, in quod conſentiunt libri.

Verſ. 11. ἀφελοῦ σαυτὸν εἰς εὐσχημοσύνην. „Quid ſi, ἄναγε, *reduc te.*" VPTON. — Violenta iſta foret mutatio. Suſpicatus eram ὠφελοῦ, *adjuva te;* quemadmodum fere mox ait, εὖ θέλεις σαυτῷ βοηθῆσαι. Sed cave quidquam mutes. Familiaris Græcis dictio, ἀφαιρεῖσθαί τινα εἰς ἐλευθερίαν, *adſerere, vindicare aliquem in libertatem.* In eamdem ſententiam dicit ἀφελοῦ σαυτὸν εἰς εὐσχημοσύνην, *&c.* quaſi dicat, *eripe te libidini, & vindica honeſtati.*

Verſ. 12. μυρίζεσθαι. Corrupte olim μωρίζεσθαι edebatur. Vbi WOLFIVS monuit, μυρίζεσθαι eſſe legendum; „ut babet (inquit) Veneta editio." — Tum VPTONVS: „Atque etiam editio Salmant." — Atqui in exemplo quidem Venetæ editionis, quo utor, quod eſt ex Bibliotheca noſtratis Vniverſitatis, μωρίζεσθαι ſcribitur; quod e ſuo exemplo ejusdem editionis repetiit editor Baſileenſis, & ab hoc acceperе plerique alii editores; atque ita habet etiam noſter codex pa. Veram ſcripturam μυρίζεσθαι Londinenſis anonymus demum recepit, & poſt hunc Vptonus: id ipſum vero dabant noſtri cod. pbc.

Ibid. τούτου τοῦ ἀνθρώπου. τούτου, quod ignorabant vulgo omnes, recepi ex pc. Vptoni codex non iſtam modo vocem ignorabat, ſed & duo proxime ſequentia, τοῦ ἀνθρώπου. „Non agnoſcit hæc verba noſter codex; & ſalvo ſenſu deeſſe poſſunt." VPTON.

Verſ. 13. αὐτὸν αὐτῷ λαλῆσαι. αὐτῷ ed. Vpt. & ſic noſter cod. pb.

Ibid. πρὸς ὃν οὐδείς ἐστί σου πιθανώτερος. „Vide IV, 6, 7." VPTON.

Verſ.

Verf. 14. τῶν γινομένων. τῶν γιγνομένων pbc.

Ibid. ὡς ὑπὸ ῥεύματος παρασύρησαν. „Vide Virg. Georg. lib. I. vf. 201 fqq.“ VPTON.

Verf. 15. τῶν παιδοτριβῶν. τῶν παιδοτρίβων pc. non male; nam. in fing. perinde ὁ παιδότριψ dicitur, & ὁ παιδοτρίβης. Sed in accuf. fing. παιδοτρίβην habes fupra, IV. 1, 117.

Ibid. Ἀναστὰς, Φησὶ, πάλιν πάλαιε. „De Athlothetarum exhortatione ad Athletas, vide Pet. Fabr. Agonift. lib. II, c. 31. qui hunc Arriani locum laudat.“ VPTON.

Verf. 16. Θελῆσαι δεῖ. „Seneca Epift. 80. *Quid tibi opus eft ut fis bonus? Velle.* Vide M. Anton. lib. VIII. fect. 55.“ VPTON.

Ibid. καὶ βοήθεια. „Sic nofter codex, & [edit.] Bafil. in margine. At [ed.] Venet. & Salmant. ἢ βοήθεια.“ VPTON. καὶ βοηθ. ante Vptonum jam in contextum receperant editor Cant, & anon. Lond. Bene. In ἢ vero cum vett. edd. confentiunt noftri codd. pabc. quod commodum foret, fi effet ἢ ἀπωλ. ἢ βοηθ. Sed nec in καὶ ἀπωλ. variant iidem noftri libri.

Verf. 18. οὐδὲ Θεῶν σέ τις ἔτι σῶσαι δύναται. „Habes ἔτι ex noftro codice. Non aliter autem Horat. lib. I, Od. 27.

> *Quæ faga, quis* te folvere *Theffalis*
> *magus venenis?* quis poterit Deus?“

VPTON. — Ignorabant ἔτι fuperiores edd. cum pa. Eodem loco, quo Vptoni codex, hanc particulam exhibet pb. Sed pc. οὐδὲ Θεῶν ἔτι σέ τις.

CAPVT X.

Verf. 1. Ἀπορία πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις. Sufpicabar πᾶσα, fed nil mutant libri.

Verf. 3. Ἐὰν οὕτως ᾖ εὐφυής. Intellige τὶς, *aliquis;* ut I. 25, 8. I. 19, 24. & aliâs.

Verf. 4. Πάλιν ἂν περὶ ὀρέξεως ἀγωνιᾷ. Corrupte vulgo omnes: Πάλιν ἂν περὶ ὀρέξεως, μὴ ἀγωνία, Vbi VPTONVS adnotavit: „Πάλιν ἂν περὶ ὀρέξεως ἀγωνίᾳ. [ἀγωνιᾷ haud dubie fcribere voluit, quam eamdem emendationem jam occupaverat Meibomius.] *Rurfus fi de appetitione angatur.* Sic Wolfius in verfione.“ Nihil adjuvant codices. Pendet autem oratio usque ad vf. 6.

τῶν

τῶν μὴ ἐπὶ σοί." — Neque noſtri codices hic juvabant quidquam. Sed ſententia plana, & emendatio in promtu. Aut ἀγωνίᾳ ſcribendum, quemadmodum feci, deleta μὴ particula; aut ἂν περὶ ὀρέξεως ᾗ ἀγωνία ſc. αὐτῷ, *ſi ſit ei anxietas, ſi ſit ei ſolicitudo adpetitionis cauſſa.*

Verſ. 5. ὅπου αὐτός ἐστιν. „Quid ſi ὧν αὐτὸς κύριός ἐστι. *de ſuis factis eſt ſolicitus, quæ in ipſius poteſtate ſita ſunt.*" WOLFIVS. — „Nihil mutandum. Sic Il. 22, 19. ὅπου γὰρ ἂν τὸ ἐγώ, καὶ τὸ ἐμὸν &c. Et IV. 7, 31. εἰ ἐγώ εἰμι ὁ νεκρός, &c. & alibi." COMES SHAFTESBVRIENSIS.

Verſ. 6. μηδενὸς ὀρέγου τῶν ἀλλοτρίων ἔτι, μηδὲν ἔκκλινε τῶν μὴ ἐπὶ σοί. Vulgo omnes edd. & mssti, ignorantes particulam ἔτι, poſito poſt ἀλλοτρίων commate, ſic pergunt, ἐπὶ μηδὲν ἔκκλινε &c. Corrupte haud dubie. Perſpecte vero HEYNIVS ad Enchir. c. 2, 2. delere juſſit importunam præpoſitionem; cui lubens ſum obſecutus. Sed quoniam pertinaciter eo loco mendoſam vocem tuentur libri omnes, ſimilem aliquam olim ibi ſcriptam fuiſſe ſuſpicatus eram, e qua illa fuerit detorta. Itaque quum ſæpe permutari inter ſe a librariis voces ἐπὶ & ἔτι ſoleant; (ut Il. 17, 26. IV. 10, 6. conf. Lexic. noſtrum Polyb. in ἔτι) idem hoc loco factum eſſe mihi perſuaſi, & ἔτι pro ἐπὶ ſcripſi, eamque particulam cum præcedentibus verbis conjunxi; μηδενὸς ὀρέγου τῶν ἀλλοτρίων ἔτι, *nihil amplius, nihil dehinc rerum alienarum adpete.* In eamdem fere cogitationem incidiſſe olim MEIBOMIVM video, qui ad verba, ἐπὶ μηδὲν, adnotavit: „ἔτι vel εἶτα legendum videtur." — De particula ἔτι vero ad præcedentia verba referenda nihil ille monuit.

Ibid. καὶ ἀποτυχεῖν. „Inſerui καί, noſtri codicis auctoritate." VPTON. — Eamdem particulam, quam ignorabant hic editi, agnoſcunt noſtri codices tres.

Verſ. 7. ποῦ τόπον ἔχει, πῶς γένηται, &c. Olim & poſt τόπον ἔχει. & poſt τόδε ἢ τόδε interrogandi ſigna poſuere ed. Ven. Baſ. Gen. Ibi MEIBOMIVS adnotavit: (Nam Meibomii ea Adnotatio eſt, quam Salmaſio tribuit Vptonus.) „Diſtinguo ita, ποία ἐνθάδε ἀπορία; ποῦ τόπον ἔχει; nimirum πῶς γένηται, καὶ πῶς ἀποβῇ, καὶ ἀπαντήσῃ τόδε ἢ τόδε, ut ponantur hæc poſtrema materialiter." — In qua adnotatione particula μὴ ante ἀπαντήσῃ invito Meibomio, puto, omiſſa eſt. Vtique vero iſta verba πῶς γένηται; & quæ ſequuntur, materialiter, ut

ut aiunt, ponuntur; & referuntur ad id quod supra vs. 1. dictum est. Commodius vero editor Coloniensis, & post hunc Cant. Lond. anon. & Vptonus, praeeunte Wolfio in versione, post ποῦ τόπον ἔχει nudo commate posito, interrogandi signum post γένηται & post ἀποβῇ tenuerunt; minus recte vero interrogandi signum etiam post τόδε καὶ τόδε tenuerunt, ubi ego delevi. Caeterum sic maluetam, ποῦ τόπον ἔχει τὸ, Πῶς γένηται; Sed articulum nullus ex nostris libris agnoscit.

Vers. 8. Ἔξεστιν οὖν σοι — — — κατὰ φύσιν; Interrogative haec scripsi; quae vulgo omnes positive, ut aiunt, expresserunt, interrogationem non nisi post κωλῦσαι δύναται indicantes. Post φύσιν vero intercidisse videtur responsio, Ναί.

Vers. 4. οὐ αὐτὸ θήσεις καλῶς. „Nam vita est quasi cum ludas tesseris. Vide supra, ad II. 5, 2. Plutarch. de Tranq. ex Euripide:

Τοῖς πράγμασι γὰρ οὐχὶ θυμοῦσθαι χρεών· —
Μέλει γὰρ αὐτοῖς οὐδέν. ἀλλ' ὁ τυγχάνων,
τὰ πράγματ' ὀρθῶς ἂν τιθῇ, πράσσει καλῶς.

Idem ad Apoll. p. 112. E. Πάνυ καλῶς ὁ Πλάτων ἔοικε παραινεῖν ἐν ταῖς τοιαύταις συμφοραῖς ἡσυχίαν ἔχειν, καὶ ὥσπερ ἐν πτώσει κύβων πρὸς τὰ πεπτωκότα τίθεσθαι τὰ ἑαυτοῦ πράγματα, ὅπῃ ὁ λόγος ἐρεῖ (lege ὁ λόγος αἱρῇ, *ubi ratio exegerit*) βέλτιστ' ἔχειν." VPTON. — αἱρεῖ, non αἱρῇ apud Plutarchum leges.

Vers. 10. Ἢ τίς ἂν ἦν ὁ Ἡρακλῆς. „Vide I. 6, 32." VPTON. — De vi particulae ἢ in hujusmodi connexione vide not. ad I. 6, 11. Sic rursus infra, vs. 21. hujus capitis.

Ibid. τί σοι μέλει. Rursus perperam, & invitis nostris libris, μέλλει habent editt. vett.

Vers. 11. Ἂν οὖν οὕτως ἀποθάνω; Sic recte ed. Ven. & Bas. cum pac. Perperam ἂν οὕτως ἀποθάνῃς; pb. absque οὖν. Tum vitiose ἀποθανῶ, pro ἀποθάνω, ed. Vpt. & superiores inde ab ed. Genev.

Ibid. ἀπεπτοῦντα. Perperam ἀπαιτοῦντα pa. in contextu; sed vera lectio in marg.

Vers. 13. ἐξεργαζόμενος τὴν δυν. &c. ἐξεταζόμενος pc. male.

Ibid. ἀπάθειαν ἐκπονῶν, ταῖς σχέσεσι τὰ ἴδια ἀποδιδόναι. ἐκπονῶν recepi ex pc. Alii vulgo ἐκπονεῖν, quod

quod quo pacto ferri potuerit, non video. Requirebatur nominativus participii, referendus ad θέλω εὑρεθῆναι, sicut ποιῶν, ἐπανορθῶν, ἐξεργαζόμενος, παραπτόμενος. Mox vero infinitivus, ἀποδιδόναι, si vera est scriptura, pendebit puto ab hoc ipso participio ἐκπονῶν, ut intelligatur ἐκπονῶν ἀπάθειαν, καὶ ἐκπονῶν ἀποδιδόναι ταῖς σχέσεσι τὰ ἴδια. Sed videndum, ne ἀποδιδοὺς scripserit Arrianus. Notum est, in vocum terminationibus præsertim persæpe a vero aberrasse librarios.

Ibid. καὶ τοῦ τρίτου τόπου παραπτόμενος, scil. θέλω εὑρεθῆναι. De re vide lib. III. c. 2.

Vers. 15. ἢ ἄλλως γενέσθαι. καὶ ἄλλως pc.

Ibid. μή τι τὰς σχέσεις παραβῆναι; Intellige ἠθέλησα. Exspectabam vero παρέβην; sed nil variant libri. Vide, au legi possit: μή τι τὰς σχέσεις παρέβην; Ναί· ὅτι με σὺ ἐγέννησας, &c. *An relationes violavi? Immo vero, quod tu me generaveris, gratias tibi habeo.* Vbi post παρέβην; ex frequentissimo Epicteti usu intelligendum foret, οὔ· tum vero Ναί ad sequentia referendum. Sed fortasse aliud quid h. l. turbatum aut omissum est. Conf. Adnot. seq.

Vers. 16. Ὅτι με σὺ ἐγέννησας, χάριν ἔχω ὧν ἔδωκας· ἐφ' ὅσον ἐχρησάμην τοῖς σοῖς, ἀρκεῖ μοι. In verbis nihil quidquam mutant libri: in distinctione orationis nonnihil variant. Post ἐγέννησας interrogandi signum ponunt editiones veteres cum tribus nostris msstis; & verba illa ὅτι μὲ σὺ ἐγενν. nudo interjecto commate vel nulla intercedente distinctione cum superioribus connectunt; quasi dixisset, *an relationes* (id est, *officia ergo alios*) *violavi, quia tu me genuisti?* Bono vero consilio editor Cantabrigiensis, praeeunte Wolfio in versione, interrogandi signo post παραβῆναι posito, verba ὅτι με σὺ ἐγέννησας ad sequentia traxit; quam rationem cum editore Lond. & Vptono nos quoque tenuimus. At ne sic quidem prorsus expeditus locus videtur. Satis quidem commode limpideque fluit oratio in Wolfii versione: *Num affectiones violavi? Quia me genuisti, gratiam tibi habeo: iis rebus, quas dedisti mihi, usus sum quoad voluisti. Hoc mihi satis est.* Sed alia est Græcorum verborum ratio. Verba ὧν ἔδωκας cum sequentibus non cohærent. Per se stant ista: ἐφ' ὅσον (scil. καιρὸν) ἐχρησάμην τοῖς σοῖς, ἀρκεῖ μοι scil. οὗτος ὁ καιρός. id est, *Satis mihi est illud tempus*, (*contentus sum hoc temporis spatio*)

spatio) in quod (vel *per quod*, *quo) usus sum tuis; quo licuit mihi uti his rebus, quae* (verum si quaero) *tuae sunt.* Illa, ὧν ἔδωκας, nihil habent quo referantur, nisi ea quae proxime praecedunt, χάριν ἔχω, quibuscum in omnibus etiam, tum editis, quam scriptis libris, junguntur. Ita existit ea, quam in versione expressimus, sententia: *Quoniam tu me genuisti, gratiam tibi habeo eorum quae mihi dedisti.* Quae sententia, & omnino quae oratio, ("Οτι μὲ ἐγέννησας, χάριν ἔχω ὧν ἔδωκας) sicut ferri utcumque potest, sic mihi, ut jam significavi, scabri aliquid & impediti utique habere videtur. Itaque, ut dicam tandem quod sentio, suspicor prorsus, in hunc modum scripsisse Arrianum: "Οτι με σὺ ἐγέννησας, χάριν ἔχω. χάριν ἔχω ὧν ἔδωκαν. *Quod tu me genueris, habeo gratias. Gratis habeo eorum, quae mihi dedisti.* Istius generis omissionum, librariorum culpa admissarum, quibus turbatur oratio, obscuraturque sententia, in his praesertim Epicteti Dissertationibus jam nimis frequentia exempla observavimus. Vide Adnot. ad I. 18, 8.

Ibid. καὶ κατάταξον εἰς ἣν ἂν θέλῃς χώραν. VPTONVS sic edens, εἰς ἣν ἂν θέλεις, monuit in Notis: „Habes particulam ἂν ex nostro codice; nisi malis ἂν θέλῃς." — Nempe ἂν ignorabant superiores editiones; at recepta hac particula, necessario etiam θέλῃς in conjunctivo erat scribendum. Et sic recte dedit noster pb. ἣν ἂν θέλῃς, sed in eodem codice perperam omissa est praepositio εἰς, quae praecedit.

Vers. 17. Οὐκ ἀρκεῖ οὕτως ἔχοντα ἐξελθεῖν. οὕτως ἔχων pc. non male, si praecederet ἀρκῇ in secunda pers. pass. pro ἀρκεῖ.

Vers. 18. οὐ μικρὰ δέξασθαι. Vptonus cum Wolfio, *neque parva accipere.* Ego pro ὑποδέξασθαι accepi, *neque parva suscipere, in se recipere, tolerare.*

Vers. 19. προῖκα οὐδὲν γίνεται. „Vide IV. 2, 2." VPTON.

Vers. 20. πρὸς ταῖς ἀλλοτρίαις θύραις κατασαπῆναι. *ad alienas fores computrescendum, marcescendum;* quia scilicet omnes aëris intemperiem pati coguntur, qui magnatum fores obsident. Eodem verbo supra usus est, II. 23, 41. — „Angl. *To grow quite weary and tired with waiting and attendance.*" VPTON.

Vers. 21. Κιρκήσια δοῦναι. „*Circenses ludos exhibere.* De Circo, de pompa, ludisque Circensibus, vide Dionys. Halic.

Halic. lib. VIII. Ludos ediderunt primo Reges, dein Consules: inprimis vero, Aedilibus creatis, horum id munus fuit." VPTON.

Ibid. καὶ σπυρίσι δειπνίσαι. *In sportulis epulum dare.* Perperam δειπνῆσαι vulgo dabant omnes edd. scriptique; quod in δειπνίσαι, ut par erat, mutavi. — „De *Sportulis* Romanis, quæ pro salutationis officio dari solebant, passim Juvenalis & Martialis. Athenæus in Deipnos. lib. VIII. c. 17. p. 365. Οἴδασι δὲ οἱ ἀρχαῖοι καὶ τὰ νῦν καλούμενα ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνα. ἐμφανίζει δὲ Φερεκράτης περὶ τούτων ἐν Ἐπιλήσμονι ἢ Θαλάσσῃ, οὕτως,

Συσκευασάμενος δεῖπνον ἐν τῇ σπυρίδι,
ἐβάδιζεν ὡς πρὸς Ὀφέλην.

(lege Ὀφέλαν.) Τοῦτο δὲ σαφῶς δηλοῖ τὸ ἀπὸ σπυρίδος δεῖπνον, ὅταν τις αὐτὸς αὐτῷ σκευάσας δεῖπνον, καὶ συνθεὶς εἰς σπυρίδα, παρά τινα δειπνήσων ἴῃ. *Veteribus quoque notæ fuerunt* e sportulis cœnæ; *quas Pherecrates, in Mari seu Oblivioso, his verbis significat:*

Cœnam *cum* in sportula *præparasset,*
ad Ofellam (vide Bentl. ad Hor. lib. II. Sat. 2. vs. 2.) *ibat.*

Hinc liquet, e sporta cœnam *vocari, cum coena parata sibi quispiam, & in sporta recondita, ad alium proficiscitur, cum eo coenaturus.* Hesychius: Ἀπὸ σπυρίδος δειπνεῖν ἢ δειπνίζειν, τὸ ἀντὶ δείπνου ἀργύριον καὶ μέρη ἐν σπυρίδι λαβεῖν ἢ δοῦναι. Vbi Palmerius: „Pro ἀργύ„ριον καὶ μέρη, lege ἢ μέρη. Tangit enim hoc loco „*sportulas Romanorum*, quas qui accipiebant eduliis ple„nas, argentum non accipiebant: alterutrum enim da„batur; vel recta scilicet, vel centum quadrantes." VPTON. — Vide Casaub. ad Athenæum l. c. & Juvenalis interpretes ad Sat. I. 95. &c.

Vers. 22. ὑπὲρ ἀπαθείας οὖν — — οὐδὲν ἀναλῶσαι θέλεις, οὐδὲν πονῆσαι. „Horat. Epist. lib. I. 1, 42 sqq.

— — — *Vides, quæ maxima credis*
esse mala, exiguum censum, turpemque repulsam,
quanto devites animi capitisque labore.
Impiger extremos curris mercator ad Indos,
per mare pauperiem fugiens, per saxa, per ignes.
Ne cures ea, quæ stulte miraris & optas,
discere & audire & meliori credere non vis?"

VPTON.

Verſ. 23. ἄν τι ἀπόλλυται. ἄν τι ἀπόλληται pc. qui ἀπόληται haud dubie debuerat, quæ fuiſſe videtur Arriani ſcriptura.

Ibid. ἢ ἀναλωθῇ κακῶς. Hæc verba in iſta connexione quamnam vim habeant, non ſatis video. Tenui cum Vptono Wolfii verſionem, *ſi quid male collocatum fuerit.* κακῶς ſaltem non ea notione, qua Stoici aliàs ſolent, hic fuerit accipiendum.

Ibid. ἢ ἄλλος τύχῃ ὧν ἔδει σὲ τυχεῖν. Corrupte olim ἢ ἄλλως τύχῃ edd. cum noſtris msstis, excepto pc. in quo eſt ἢ ἄλλως τύχῃς. Sed ἄλλος τύχῃ corrigere perſpecte juſſit Wolfius, cui paruit editor Cantabr. & ſequentes. Et ſic ſcriptum in ſuo codice fuiſſe teſtatur Vptonus. Sic etiam Meibomius correxerat.

Ibid. εὐθὺς δηχθήσῃ. Perperam εὐθὺς μὴ δηχθήσῃ edd. omnes ante Vpt. cum pa. Negationem delere juſſerunt Wolf. & Meibom. & delevit Vptonus, ſui etiam codicis auctoritate fretus. In noſtro pb. ſtatim quidem ſcriptum fuerat μὴ, ſed rurſus deletum. In pc. eſt εὐθὺς δειχθήσῃ, absque μή.

Ibid. ἐπὶ τῷ γενομένῳ. ἐπὶ τῶν γενομένων pc. minus recte.

Verſ. 24. τί ἀντὶ τίνος λαμβάνεις. Conf. IV. 3. init. & cap. 9. init.

Ibid. ἔργον ἔργῳ οὐ κοινωνεῖ. *Altera res cum altera nihil commune habet. Non coëunt res contrariæ.* „Vide ſupra, IV. 6, 30." VPTON.

Verſ. 25. περισπώμενος ἐπ' ἀμφότερα. „Vide IV. 2, 5." VPTON.

Ibid. εἰ τοῦτο θέλεις. εἰ δὲ τοῦτο θέλεις pc. Cæteri ignorant h. l. conjunctionem, quæ nullo incommodo abeſſe poteſt.

Verſ. 26. ἐκχεθήσεται. Repoſui hoc ex vett. editt. quibus adſentiuntur ſcripti libri omnes. Id præter neceſſitatem in ἐκχυθήσεται mutavit anonymus Londinenſis, quod tenuit Vptonus.

Verſ. 27. λιμὴν τὸ ἀποθανεῖν. „Cicero Tuſc. Disp. lib. I. in fine. *Portum potius paratum nobis & perfugium putemus.* Idem de Senectute, cap. 19. *Quo propius ad mortem accedam, quaſi terram videre videar, aliquandoque in portum ex longa navigatione eſſe venturus.*

Longi-

Longinus, cap. 9. Ἀλλ' ἡμῖν μὲν δυσδαιμονοῦσιν ἀπόκειται λιμὴν κακῶν, ὁ θάνατος." VPTON.

Ibid. τῶν ἐν τῷ βίῳ. τῶν ἐν βίῳ pb.

Ibid. ὅταν θέλῃς, ἐξῆλθες. *Quum volueris, exiveris.* Quasi dicat, *simul atque volueris, jam exieris, jam egressus eris.*

Ibid. οὐ καπνίζῃ. „Vide ad I. 25, 18. & ad I. 9, 20." VPTON.

Vers. 28. οὔτ' ἐκείνῳ ἄποντα περιβαλεῖν. Omnes vulgo οὔτ' ἐκεῖνα edd. & mssti; haud dubie corrupte: construitur etiam περιβάλλω cum accusativo personæ & dativo rei, ut IV. 5, 30. IV. 12, 8. &c. Polyb. I. 52, 2. Itaque: Fortasse οὔτ' ἐκείνοις." WOLF. — „Malim ἐκείνῳ, scil. κακῷ, ut [paucis ante verbis] τούτου, scil. ἀγαθοῦ." VPTON. — Et hoc, ἐκείνῳ, haud cunctanter recipiendum putavi. Cum aliâs subinde consueverunt librarii literas α & ω inter se perperam permutare, (quo de errore supra dixi ad II. 12, 9 sqq.) tum hic insuper decepit imperitum sive dormitantem librarium, e cujus exemplo nostri derivati sunt codices, vicinum vocabulum ἄποντα in α exiens & in accusativo positum. Pro περιβαλεῖν, perperam περιλαβεῖν habet pc. in contextu; sed vera scriptura superne inter lineas indicatur.

Vers. 29. ῥέγχω βαλών. Ante Vptonum ῥέγκω hic dabant edd. ut subinde aliâs. Vptonus nescio casu-ne, an consilio, χ pro κ posuerit; sed consulto tenui hanc formam, quam & aliâs prætuli, I. 24, 15. II. 20, 10, *&c.* & in quam hic consentiunt tres nostri codices. De verbo βαλών, absolute sic posito, conf. ad II. 20, 10.

Ibid. τὰ γὰρ ἐμά. Ignorant vulgo conjunctionem γὰρ edd. & mssti, excepto nostro pc. e quo eam recipiendam putavi: quamquam per se non magnopere desiderabatur.

Ibid. τὰ ἀλλότρια, ὄψεται αὐτὰ ὃς ἂν φέρῃ. ὡς ἂν διδῶται παρὰ τοῦ ἔχοντος ἐξουσίαν. „Fortassis ᾧ ἂν διδῶται, & ἐξουσία. Vel ὃς ἂν διδῶται παρὰ τοῦ ἔχοντος ἐξουσίαν. ut sit Græca constructio, δίδωμι καὶ δίδομαι ἐξουσίαν." WOLFIVS. — „Τὰ ἀλλότρια, ὡς ἂν διδῶται παρὰ τοῦ ἔχοντος ἐξουσίαν, ὄψεται αὐτὰ ὃς ἂν φέρῃ. Ita mox infra, τὰ δ' ἄλλα, ὡς ἂν θέλῃ ὁ ἐκείνων κύριος. Anglicana mea interpretatio sic se habet: *But as to things foreign and out of my power, let them go*

 on

on in the manner as they are given by Him, who has the management of them; let Him look to them, who has the conducting of them. Who am I, to will they should be So and So?" VPTON. — Pro διδῶται, quod habent editiones Ven. Cant. Lond. & Vpt. cum pac. est δίδωται in editt. Baſ. Gen. & Col. & in noſtro cod. pb. Cæterum nihil quidquam variant libri; neque ego quidquam in Græcis vel deſiderandum vel ſollicitandum puto. Quamvis vero in illis nonnihil præter neceſſitatem mutare Wolfius tentarit, quæ Vptonus immutata reliquit, multo tamen propius ad verum accedere ejusdem Wolfii verſio videtur, quam Vptoni Anglicana interpretatio. Sic Wolfius, cujus verba idem Vptonus in Latina verſione contextui ſubjecta tenuit: *Res meæ in tuto ſunt; alienas vero viderit is qui abstulerit, prout ab eo conceſſum fuerit, cujus eſt auctoritas.* Quam eamdem fere ſententiam ego in noſtra verſione paulo clarioribus verbis exprimere ſtudui; in iſtorum verborum maxime interpretatione, ὅς ἂν φέρῃ, ab Anglico interprete differens; quæ hic ad Deum retulit, intellexitque, *qui illa gubernat*, ego cum Wolfio ad *hominem, qui eas res abstulerit*, id eſt, *obtinuerit*, *nactus*, *conſecutus fuerit;* quem in partem III. 9, 22. dicit, μὴ πολλῶν ἐπιθύμει, καὶ οἴσεις. Ad verba ὄψεται αὐτά, *de eis viderit*, intelligo, ἵνα αὐτοῖς χρήσηται, ὡς ἂν διδῶται &c. *ut illis ita utatur, ea lege, ea conditione, qua ei a Deo, in cujus ſunt poteſtate, data fuerint.*

Verſ. 30. μὴ γὰρ ἐμέ τις. μὴ γάρ τις ἐμὲ pc. quod minus placet.

Verſ. 31. ἀγρυπνεῖ καὶ στρέφεται ἔνθα καὶ ἔνθα. *&c.* Homer. Iliad. Ω'. vſ. 5 ſqq.

— — — — Αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς
κλαῖε, φίλου ἑτάρου μεμνημένος, οὐδέ μιν ὕπνος
ἥρει πανδαμάτωρ, ἀλλ' ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα,
Πατρόκλου ποθέων ἀδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ."

VPTON.

Ibid. Ἀντιλόχον. Imperite Ἀντίοχον pc.

Ibid. πότε γὰρ οὐκ εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν *&c.* „Vide quæ Thetis dicit Achilli apud Homer. Iliad. Α'. 415. & Il. Σ'. 95." VPTON.

Verſ. 32. ἀλλ' ᾤμην, ὅτι ἐκεῖνος ἐπιβιώσεταί μοι, καὶ αὐξήσει μοῦ τὸν υἱόν. „Filium ſuum Neoptolemum innuit. Vide Homer. Iliad. Τ'. 326 ſqq." VPTON.

Ibid.

Ibid. ἄδηλα ᾤου. „Schegk. *incerta opinatus es.* Wolf. *incerta pro certis habuisti;* tamquam aliquid exciderit, τὰ ἄδηλα δῆλα ᾤου. Inquit, Ἀλλ' ὤμην. Respondet Epictetus, Ἄδηλα ᾤου, ubi ᾤου est μιμητικῶς. Magis placet itaque hac in parte Schegkii interpretatio." IDEM.

Ibid. ἐγκαλεῖς σεαυτῷ. ἑαυτῷ pc. quae fortasse vera scriptura. Vide I. 6, 35. & ibi not. II. 26, 7. III. 1, 15. IV. 3, 11.

Vers. 33. Ἀλλ' ἐκεῖνός μοι φαγεῖν παρετίθει. „Vide Iliad. Τ'. 315 sq." VPTON.

Ibid. Αὐτομ. σοι παραθήσει. Perperam παρετίθει pb. ut supra. De re vide Iliad. lib. IX. vs. 209.

Vers. 35. Οὐ μὲν γάρ τί &c. „Homer. Iliad. Τ'. 321." VPTON.

Ibid. ἐξελεῖν. Perperam ἐξελθεῖν pa.

Vers. 36. μὴ ἐπίτηδες &c. Intellige, μὴ δοκεῖτε ἐπίτηδες ταῦτα &c.

Ibid. εὐμορφότατα. Recte sic scripsit Vptonus cum pab. Superiores editiones εὐμορφώτατοι cum pc.

Ibid. οὐδὲν κωλύουσαι. οὐδὲ κολύουσαι pc.

CAPVT. XI.

TIT. Περὶ Καθαριότητος. Sic bene dant codices nostri pabc. cum editionibus omnibus, quae ante Vptonum prodierunt. Περὶ Καθαρότητος hic scripsit Vptonus, quemadmodum ab omnibus editum erat in Capitum indice, qui huic libro praefixus est, ubi eodem modo pab. habent. Sed & ibi Καθαριότητος recte scripsit noster pc. Differunt nonnihil καθαρότης & καθαριότης, itemque καθαρὸς & καθάριος, ut alterum *munditiem* significet; alterum *munditiei studium;* alterum *statum* aliquem vel *qualitatem praesentem;* alterum *habitum constantem.* Conf. ad vs. 3.

Vers. 1. τὸ κοινωνικόν. „Vide I. 23, 1. II. 10, 14. II. 20, 6." VPTON.

Ibid. ὅτι τό γε καθάριον πάντως περιέχεται. Editi omnes, consentientibus msstis, ὅτι ποτε vel ὅτι ποτὲ dabant, corrupte utique. Perspecte vero WOLFIVS notavit: „Lego ἅτε τό γε." — Quod nil cunctatus adoptavi.

 Ibid.

Ibid. καὶ τούτῳ. Perperam καὶ τοῦτο ed. Ven. & Baſ. Recte τούτῳ corrigere juſſit Wolf. idque recepit jam editor Genev. & tenuere poſteriores; idque ipſum habent Vptoni codex & noſtri pabc.

Verſ. 2. Ὅταν οὖν. Putabam γοῦν, *certe quidem, ſane;* vel γὰρ, *nam, enim.* Sed eodem modo accipi οὖν poterit. Sic habes eamdem particulam IV. 4, 2. & paſſim alibi.

Ibid. ὅτι ὡς ἄνθρωπος. „Seneca, Epiſt. 92. *Natura homo mundum & elegans animal.*" VPTON.

Verſ. 3. οἰόμεθα. „Sic noſter codex & Ms. Par. Vulgo οἰώμεθα." VPTON. In οἰόμεθα recte conſentiunt pabc.

Ibid. καὶ τοῦ καθαροῦ καὶ τοῦ καθαρίου εἰσὶν ἀνθεκτικοί. „Lego τοῦ καθαροῦ καὶ τοῦ ἀκηράτου: patet ex ſuperioribus, Ἐπεὶ γὰρ ἐκεῖνοι φύσει καθαροὶ καὶ ἀκήρατοι." VPTON. — Nil opus eſt, ut hæc ſuperioribus ad verbum reſpondeant. Quid quod ἀκήρατος eſſe homo non poteſt, qui per ſuam naturam habet certum quoddam εὐσχημα, ut ait vſ. 9. conf. mox vſ. 4. Mihi ſatis placuit vulgata ſcriptura, in qua nil variant libri. τοῦ καθαροῦ ἀνθεκτικοὶ intelligo *munditiem amant, munditiei ſtudent in rebus omnibus; τοῦ καθαρίου, munditiem amant in ſe ipſis, ipſi ſe puros mundosque præſtare & conſervare ſtudent.* Vide vſ. 4. & confer notata ad Titulum hujus capitis.

Verſ. 5. Ἡ πρώτη οὖν καὶ ἀνωτάτω καθαρότης. Articulum ἡ ignorant editi omnes ſcriptique libri. Adſenſus vero ſum VPTONO, notanti: „Deeſt articulus ἡ." — Intercidit ob ſimilitudinem literæ ſequentis, ΗΠΡΩΤΗ. Bene vero h. l. καθαρότης habent omnes; nec deſiderabatur nunc alterum vocabulum καθαριότης.

Ibid. ἡ ἐν ψυχῇ γινομένη. Placuit adoptare hoc ex pb. Alii vulgo γενομένη.

Ibid. ψυχῆς δ' ὡς σώματος μὲν ἀκαθαρσίαν οὐχ εὕροις· ὡς ψυχῆς δὲ &c. Vptonus cum Wolfio: *Animi autem ſordes, tanquam corporis non deprehendes. Quatenus vero animi* &c. Fateor equidem, nec Latina hæc verba, nec iſta Græca, ſatis me percipere: videndumque, ſatisne ſana & integra Græca ſint. Nil variant libri, niſi quod εὕροις pro εὕρῃς habebat Vptoni codex. Sententia haud ita obſcura, ſi modo recte percepi: *Corporis*

poris immunditiës per se in sensus hominum cadit; animi spurcities e factis arguitur.

Ibid. πρὸς τὰ ἔργα τὰ αὐτῆς. Vulgo omnes πρὸς τὰ ἔργα αὐτῆς, cum pab. Vnus anonymus Londinensis sua auctoritate πρὸς τὰ ἔργα αὐτῆς edidit. πρὸς τὰ ἔργα τὰ αὐτῆς vel τὰ αὐτῆς (nec enim satis clare adparet, volueritne lenem spiritum, an asperum) dedit codex pc. Et videtur signanter atque cum emphasi repetitus articulus, sicut mox rursus vs. 8. ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς αὐτῆς.

Vers. 8. ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς αὐτῆς. Sic editiones veteres; atque ita dare debebat pc. in quo corrupte ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς αὐτοῖς. τοῖς αὐτῆς ed. Vpt. cum anon. Lond. Sic vero nunc etiam pa. At ἐν τοῖς ἔργοις αὐτῆς pb. non repetito articulo.

Vers. 9. διὰ τοῦτο χεῖρας ἐποίησεν ἡ Φύσις. „Vide I. 6, 30." VPTON.

Ibid. ἄν οὖν ἀναῤῥοφῇ τις αὐτάς. Intellige τὰς μύξας e superioribus. Habet autem αὐτὰς ed. Ven. consentientibus mstis omnibus; idque tacite restituit Vptonus, postquam a superioribus editoribus, inde a Basileensi in αὐτὰ fuisset mutatum. Nempe ad ὑγρὰ, quod proxime praecedit, referendum hoc pronomen putaverant.

Vers. 10. πηλοῦσθαι. Perperam & invitis nostris codicibus πιλοῦσθαι dabant ed. Venet. & Bas.

Vers. 11. Ἀμήχανον ἦν. Caret ἦν pb. Et postquam vs. 10. dixerat, ἀμήχανον ἦν, poterat h. l. verbum abesse, quemadmodum deest vs. 12. in libris omnibus.

Vers. 12. ξύατρα, νίτρον. „Ξύστρα, *Strigilis*, instrumentum quo se in balneis distringebant. Pers. Sat. V. 126. *Nitri* usus erat frequens in lotione veterum. Vide Cicer. lib. VIII. Epist. 14. ad Famil." VPTON.

Ibid. ἡ ἄλλη πᾶσα. Deest ἡ pb. male. Mox idem perperam καθάραι (sic) scripsit, pro καθῆραι, in quod consentiunt caeteri.

Vers. 13. Οὐ· ἀλλ' ὁ μὲν χαλκεὺς ἐξιώσει τὸ σιδήριον. Temere VPTONVS in contextu post Οὐ interrogandi signum posuerat, Οὐ; ἀλλ' ὁ μὲν, & *Nonne?* interpretatus erat. Eam vero rationem retractans in Notis: „Sic scribe, ait, Οὐ· ἀλλὰ, usitata formula, qua objectio cum ironia quadam proponitur. *Nil autem ut videtur ejusmodi: sed faber quidem* &c." — Nec vero aliter scribunt edd. superiores cum codd. omnibus: &

 perssaepe

perſæpe iſtam vidimus formulam, quæ commode ſic vertetur: *At tu non ita: verum* &c. Deinde vero ſic ante Vptonum edebatur, conſentientibus noſtris codd. pac. ὁ μὲν χαλκεὺς, ὡς χαλκεὺς, ἐξιώσει τὸ σιδήριον. Vbi ad iſta verba, ὡς χαλκεὺς, hæc notavit WOLFIVS: „Non video quem uſum hæc verba habeant." — Quare illa nec in verſione expreſſit. SHAFTESBVRIENSIS vero hoc Scholion adjecit: „Ὡς χαλκεὺς: eo magis ὡς ἄνθρωπος. An ſi faber hoc facit quatenus faber; tute non, quatenus homo?" — Tum VPTONVS, poſtquam in Græco contextu verba iſta omiſiſſet: „Deſunt quidem, inquit, hæc verba ὡς χαλκεὺς in noſtro codice, quem ſequor; ſed adeo ingenioſe explicantur a viro nobili, ut jam admittenda cenſeam." — Ego vero, ſæpe aliàs acute a Shaftesburio monita & inventa miratus, in iſta quidem interpretatione nihil magnopere ingenioſi me vidiſſe fateor. Quare poſtquam ſemel illa verba ab Vptono, auctoritate veteris codicis, extruſa erant, quæ e margine fortaſſe olim irrepſerant, eo lubentior exſulare eadem paſſus ſum, quoniam nec noſter codex pb. ea agnoſcit. Vbi ſimilitudine quadam uſus eſt ſcriptor, librarii nonnumquam nota ad marginem adſcripta oculos & animum lectoris ad iſtam comparationem attentos reddere voluerunt.

Ibid. ἐὰν μὴ ᾖς παντελῶς. Olim ἐὰν μὴ ᾖ edd. cum pac. Vbi WOLFIVS notavit: „ᾖς lego." — Sic & Meibomius. VPTONVS vero: „Sic noſter codex, & edit. Salmant." — Et ᾖς recte jam in contextum receperat editor Cantab. Idque ipſum dat noſter etiam cod. pb.

Verſ. 14. εἶτα· ἵνα μὴ ἀνιᾷς τοὺς ἐντυγχάνοντας. „ἵνα repoſui noſtri codicis auctoritate." VPTON. Ignorant ἵνα h. l. cæteri omnes, excepto noſtro pc. qui ἵνα μὴ ἀνιᾷς habet, ſed perperam caret εἶτα. οἱ ἐντυγχάνοντες idem valet ac οἱ συνόντες, vſ. 32.

Verſ. 15. Τοιοῦτόν τι καὶ ἐνθάδε ποιεῖς. Non video quænam hîc vis ſit illius καὶ particulæ, *tale quid etiam hic facis.* Putabam γὰρ, *tale quid enim hic facis*, ſcil. ἀνιᾷς τοὺς ἐντυγχάνοντας, *moleſtus es eis qui tecum ſunt.*

Ibid. καὶ οὐκ αἰσθάνῃ σαυτὸν ἄξιον ἡγῇ τοῦ ὄζειν. Olim poſt αἰσθάνῃ non punctum, ſed nudum comma ponebant editt. Ven. Baſ. Gen. Col. Ibi MEIBOMIVS (non,

(non, ut Vptonus refert, Salmasius) monuit: „Deest ὅτι, ut sit οὐκ αἰσθάνῃ ὅτι σαυτὸν &c." — Commodius vero Wolfius in versione verba illa, καὶ οὐκ αἰσθάνῃ, a sequentibus interposito puncto separavit: *Tale quid etiam hic facis, nec tamen animadvertis.* Cujus rationem secuti editores Cantab. & anon. Lond. in Græco etiam exemplo punctum post αἰσθάνῃ posuerunt. Illud punctum VPTONVS rursus cum commate mutavit, hac subjecta versione: *nec tamen animadvertis, ipsum dignum te censere qui foeteas.* At in Notis vicissim, postquam Meibomii Adnotationem, quam supra posui, retulit, suo nomine hæc subjungit: „Vel forsan distinguendum cum Wolfio: τοιοῦτόν τι καὶ ἐνθάδε ποιεῖς, καὶ οὐκ αἰσθάνῃ. σαυτὸν ἄξιον ἡγῇ τοῦ ὄζειν; *Tale quid hic etiam facis, nec tamen animadvertis. Censesne te dignum esse qui foeteas.*" — Codices nostri pab. post αἰσθάνῃ comma habent, ut veteres editi: ego confidenter punctum posui. Poterat etiam interrogandi signum poni cum pb. Fuit cum οὐκ αἰσχύνῃ, pro οὐκ αἰσθάνῃ, scribendum suspicarer *nec te pudet?* sed ferendum vulgatum putavi, in quo nil variant libri. Post ὄζειν interrogandi signum posuere editores omnes: mihi satis fuit punctum, & quidem punctum minus (quod vocatur) vel superius, quo usi sunt codices nostri.

Ibid. μή τι καὶ τοὺς παρακαθίζοντας; Ex orationis connexione intelligi debet, ἀξίους ἡγῇ τοῦ ὄζειν. Exspectasses, τοῦ ὀσφραίνειν vel τοῦ ἀπολαύειν τῆς σῆς δυσωδίας, aut aliquid simile. Sed fortasse etiam id, quod vulgatum est, tali quodam modo intelligi poterit. Pro μή τι καὶ h. l. μὴ καὶ absque τι est in ed. Genev. errore operarum, propagato in Col. Cant. Lond.

Verf. 16. ἄπελθ' εἰς ἐρημίαν. Sic pbc. cum edd. ἄπελθε εἰς ἐρ. pa.

Ibid. ἧς ἄξιος. Perperam ῆς cum subscripto jota ed. Vpt. errore ex ed. Colon. per Cant. & Lond. propagato.

Verf. 17. περιεώρας αὑτὸν ἀτημέλητον; Ante Vpt. editiones omnes, περιεώρας (perperam περιεόρας sola edit. Bas.) αὐτὸν καὶ ἀτημέλητον, & pro interrogandi signo nudum comma erat in ed. Ven. & Bas. Ibi MEIBOMIVS: (cujus Scholion rursus perperam ad Salmasium auctorem retulit Vptonus:) „Legendum videtur οὐ περιεώρας, vel ponenda interrogationis nota post ἀτημέλητον, & καὶ vel abundat vel elegantiæ gratia ponitur." —

 Recte

Recte particulam istam ejecit VPTONVS, auctoritate sui codicis, cum quo faciunt nostri pbc. Interrogandi signum, quod inde a Genevensi editione adponebatur, expressit etiam codex pb.

Ibid. οἷον σου τὸ σῶμα ὡς ἵππον ἐγκεχειρίσθαι. Licebat οἷον σοι suspicari pro σου. Sed in σου consentiunt omnes: quae si vera est scriptura, naturalis ordo verborum hic erit intelligendus, οἷον ἐγκεχειρίσθαι (nempe σὲ ἐγκεχειρίσθαι) τὸ σῶμά σου, ὡς ἵππον, & interpretanda haec verba ex illius constructionis ratione, ἐγὼ ἐγκεχείρισμαι τοῦτο, *ego hoc mihi traditum habeo*, id est, *hoc mihi traditum est.*

Vers. 18. κεκοπρωμένον. „Sic noster codex, a κοπρόω. At editio Ven. κεκροπριωμένον. Basil. κεκοπριωμένον." — Scripturam editionis. Bas. tenuere reliqui ante Vpt. editores. Cum Vptoni vero codice recte consentiunt pabc. Conf. vs. 29. & 34.

Ibid. ἢ δ' ἐξ ἀθεραπευσίας. Conjunctionem δὲ ignorabant vulgo omnes. Notaverat autem WOLFIVS: „Lego ἢ δὲ ἐξ ἀθερ." — Cujus unius auctoritati nunc equidem non eram obsecuturus, quia pulcre intellexeram, percommode potuisse haec ἀσυνδέτως poni. Sed quoniam eamdem conjunctionem dedit noster codex pc. in quo vix quidquam ex ingenio adjectum invenias, non aspernandam putavi.

Vers. 19. Ἀλλὰ Σωκράτης ὀλιγάκις ἐλούετο. „Plane respicit ad locum, qui est in Platonis Symposio, in initio. Ἔφη γάρ Σωκράτῃ ἐντυχεῖν λελουμένον τε καὶ τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον, ἃ ἐκεῖνος ὀλιγάκις ἐποίει." VPTON.

.. *Ibid.* Ἀλλὰ ἔστιλβεν αὐτοῦ τὸ σῶμα. Ante Vptonum corrupte omnes Ἀλλὰ ἔστι μὲν αὐτοῦ dabant. Vbi; „Nescio quid haec verba sibi velint, *sed est quidem ejus corpus.* Quid est? Quid si legas? ἀλλ' οὐδεὶς ἐστύγει αὐτοῦ τὸ σῶμα. *Nemo ejus corpus oderat.*" WOLFIVS. — „Ἀλλ' ἴσθι μὲν αὐτοῦ τὸ σῶμα ἀλλ' οὕτως ἦν. Sed haec alias." SALMASIVS. — „Locus esset sane immedicabilis, nisi conjecturis subveniret noster optimus codex: ἀλλὰ ἔστιλβε, pro ἀλλὰ ἔστι μὲν, habet. Repone itaque: Ἀλλὰ Σωκράτης ὀλιγάκις ἐλούετο. Ναί· ἀλλὰ ἔστιλβεν αὐτοῦ τὸ σῶμα. Vrget adversarius: *At Socrates raro lavabat.* Cui Epictetus: *Sane; sed enituit ejus corpus.* Sic supra de Diogene, L. 24, 8. τὸ σωμάτιον στίλβον.

βου." VPTON. — In corruptum ἔστι μὲν cum editis consentiunt pac. Recte vero ἀλλὰ ἐστίλβεν pb. ut Vptoni codex. Quo recepto, persanatum puto locum; nec particulam καὶ equidem desideravi.

Ibid. ὥστ' ἤρων αὐτοῦ οἱ ὡραιότατοι καὶ οἱ εὐγενέστατοι. „Quorum in numero Alcibiades. Vide Platonis Sympos. quæque ibi narrat ipse Alcibiades, ebrius, & in dicendo liberior." VPTON. — Articulum οἱ ante εὐγενέστατοι, quem ignorant alii, repetere placuit cum pc.

Ibid. εὐμορφοτάτοις. Perperam εὐμορφωτάτοις pc. Vide ad cap. 10, 36.

Ibid. καί τοι καὶ τὸ ὀλιγάκις ἰσχὺν εἶχε. &c. καί τι pro καί τοι habet pb. minus recte. Repetitum καὶ, post καί τοι, quod ignorant alii, opportune dedit pc. ex quo adscivi. In ἰσχὺν nil vidi quod suspectum haberem, aut cur cum Meibomio αἰσχύνην mallem. Ante istam autem dictionem, καί τοι &c. pro majori puncto, quod erat in editis, minus punctum posui cum nostris codicibus. Quod vero sequitur κἂν θερμῷ μὴ θέλῃς, ψυχρῷ, si vera hæc scriptura, ita abrupte dicitur, ut verear, ne ante hæc & superiora verba interciderit nonnihil. Si cætera bene habent, suspicor θέλῃ, pro θέλῃς, scriptum oportuisse, ut ad Socratem referatur. Si θέλῃς verum est, subierat suspicari, loco mota esse ista verba, quæ haud incommode starent post ista, quæ vs. 32. leguntur, οὐ λούσῃ ποῦ ποτε ὡς θέλεις;

Vers. 20. Τοὺς ὠχριῶντας &c. „Aristoph. in Nub. Act. 1. [vs. 102. sqq.]

Αἰβοῖ. πονηροί γ', οἶδα· τοὺς ἀλαζόνας,
τοὺς ὠχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις·
ὧν ὁ κακοδαίμων Σωκράτης καὶ Χαιρεφῶν."

VPTON.

Ibid. τοὺς ἀνυποδήτους λέγω. Deest verbum λέγω pb.

Ibid. Λέγει γὰρ καὶ ἀεροβατεῖν αὐτόν, καὶ ἐκ τῆς παλαίστρας κλέπτειν τὰ ἱμάτια. Aristoph. [Nub.] Act. I. Sc. III. [vs. 225.]

Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

Et Act. I. Sc. II. [vs. 179.]

Ἐκ τῆς παλαίστρας θοἰμάτιον ὑφείλετο."

VPTON.

Vers.

Verf. 21. πάνʃες οἱ γεγραφότες περὶ Σωκράτους. „De Socrate Xenoph. Memorab. I. 1. Ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦ σώματος αὐτός τε οὐκ ἠμέλει, τούς τε ἀμελοῦνʃας οὐκ ἐπῄνει. Laërt. in Vita Socratis, fect. 22. Ἐπεμελεῖτο δὲ καὶ σωμασκίας, καὶ ἦν εὐέκτης. Vide hac de re colloquium Socratis cum Epigene, apud Xenoph. Ἀπομ. lib. III. c. 12. ubi in fine ait: Αἰσχρὸν δὲ καὶ τὸ διὰ τὴν ἀμέλειαν γηράσαι πρὶν ἰδεῖν ἑαυτὸν (l. αὐτὸν) ποῖος ἂν κάλλιστος καὶ κράτιστος τῷ σώματι γένοιτο. ταῦτα δὲ οὐκ ἔστιν ἰδεῖν ἀμελοῦνʃα· οὐ γὰρ ἐθέλει αὐτόματα γίγνεσθαι. *Turpe vero est negligentia fenefcere, priusquam ipse videat, quo pacto evaferit pulcherrimus & robuftiffimus corpore: hæc autem videre non poteft, qui nullam adhibeat curam: neque enim hæc fponte fieri folent.*" VPTON.

Ibid. περὶ Διογένους ταῦτα γράφουσι. τὰ αὐτὰ pb. De re — „Vide III. 22, 88. & quæ ibi ex Laërtio citantur." VPTON.

Verf. 22. ἐπιδεικνύειν αὐτόν. Sic edd. omnes ante Vpt. cum pac. αὑτὸν ed. Vpt. Vtrumque fpiritum notavit codex nofter pb. in ambiguo hærens.

Verf. 23. ὅτι οὐδενὸς δέομαι. Deeft h. l. ὅτι pb.

Ibid. ἴδετε, πῶς ἄοικος ὢν καὶ ἄπολις. „Vide ad III. 22, 47." VPTON.

Ibid. καὶ φυγάς. „A patria Sinopenfi pulfus erat Diogenes; (vide Laërt. lib. VI. fect. 20 fq. & Julian. Orat. VI.) cum accufaretur nummos adulteraffe." VPTON.

Ibid. ἀνέστιος, πάνʃων &c. Imperite ἀναίτιος πάντων pc.

Ibid. ἀλλὰ καὶ τὸ σωμάτιον ὁρᾶτε. Editi omnes confentientibus fcriptis libris, quotquot novimus, τὸ ἱμάτιον dabant. Vbi: „Sententia σωμάτιον poftulat." WOLF. — „Optime Wolfius; nifi τὸ ἱμάτιον metaphorice ufurpatur pro σωμάτιον. Vide ad I. 25, vf. 15. & vf. 30." VPTON. — At nunc fane metaphoræ ejusmodi minime erat locus: & abfurdum librariorum fphalma, de pallio Diogenis hîc nefcio quid fomniantium, nullo modo ferendum putavi. Ejusdem Diogenis, ut jam paulo ante vidimus, τὸ σωμάτιον στίλβον laudaverat I. 24, 8. Confer III. 22, 8. & hoc cap. vf. 19.

Verf. 24. τίς με πείσει προσελθεῖν φιλοσοφίᾳ, ὥστε τοιούτους ποιεῖ; Pro ὥστε, ἥτε fcribere juffit SALMAS. — „Wolfius in verfione, *Quae tales efficiat?* ἥτις τοιούτους

τοὺς ποιεῖ; Recte fortaffis." VPTON. — Sane, quid hic agat illa particula ὥστε, non magis ego adfequor, quam fuperiores interpretes. Nec vero quidquam juvant codices. Sufpicabar προσελθεῖν φιλοσόφῳ, ὅς γε τοιούτους ποιεῖ; Sed certi nihil habeo. Supra, pro πείσει, dat πείθει pc.

Verf. 25. τὸν νέον τὸν πρώτως κινούμενον &c. „Polemonem innuere videtur. Vide ad III. 1, 14. & infra. [vf. 30.]" VPTON. — In animo utique habuit Polemonem; fed nunc non magis eum dicit, quam quemcumque alium.

Ibid. τὴν κόμην κατεφθινηκότα, *qui fordidum alit capillum.* Infolita verbi forma κατεφθινηκότα, in qua tamen nihil (quod quidem obfervaverim) variant codices. καταφθινέω & φθινέω ignorant Lexica. Vide ne κατεφθινυκότα fcriptum debuerit, a καταφθινύθω vel καταφθινύω. Alioquin κατεφθικότα oportebat.

Ibid. ὅπου δ' αὐτὸ εἶναι φαντάζεται. Ante Vptonum ὅπου δ' αὐτὸν legebatur cum pac. Monuerat vero WOLFIVS: „αὐτὸ lego, quia refertur πρὸς τὸ καλόν." — Et VPTON: „Αὐτὸ nofter codex." — Sic vero & nofter pb.

Verf. 27. τὸ σωμάτιον δὲ φύσει πηλός ἐστι. „Vide I. 1, 11.

Verf. 30. Πολέμωνος ἥψαντο οἱ Ξενοκράτους λόγοι. „Vide ad III. 1, 14." VPTON. — οἱ λόγοι Ξενοκρ. pb. minus commode.

Verf. 31. σύντροφα. Temere σύντροπα ed. Gen. & Col.

Ibid. μή τι ἵππος κυλίεται ἐν βορβόρῳ. μή τοι ἵππος pa. minus recte. Deinde poftquam per operarum errorem λίεται, pro κυλίεται, expreffum fuerat in Ven. illud Bafileenfis imperite in λύεται mutavit, quod tenuere ante Vptonum omnes. λούεται corrigendum cenfuerat Salmaf. κυλίεται denique Vptonus fuo e codice reftituit, cui adfentiuntur pabc. Eademque fcriptura ad oram editionis Salmant. erat adnotata.

Ibid. τῆς ἀνθρωπίνης συναναστροφῆς. Cum συστροφῆς effet editum confentientibus pab, perfpecte WOLFIVS monuerat: „Sententia poftulat συναναστροφῆς." — Id ipfum commode obtulit nofter cod. pc, unde recepi. conf. I. 9, 5. II. 16, 24. Longe aliud eft συστροφή, de cujus vi vocabuli vide Lexicon Polyb.

Ibid.

Ibid. ἀπεληλαμένα. ἀπεληλασμένα pc.

Verſ. 32. οὐ λούσῃ ποῦ ποτε, ὡς θέλεις; „Schegkius, *Non pro libitu lavabis aliquando?* — *Vel hoc vel illo modo, pro libitu:* quia dixit ſupra, κἂν θερμῷ μὴ θέλῃς, ψυχρῷ.“ COMES SHAFTESBVRIENSIS. — Vide quæ ſupra notavi ad vſ. 19. extr.

Ibid. ἵνα σοι χαίρωσιν οἱ συνόντες. „Reſpicit ad ſalutandi ritum de quo ſupra.“ VPTON. — Non modo ad ſalutantes hoc pertinet, ſed omnino ad quoscumque cum quibus una fuerit ille juvenis. conf. vſ. 14 ſq.

Ibid. ὅπου πτῦσαι οὐ νενόμισται. „Nefas olim in templis excreare aut emungere. Vide ad II. 8, 14. Eamdem præſtare ſolebant reverentiam hiſtriones in theatro. Sueton. de Nerone: *Ita legi obediebat, ut nunquam excreare auſus.*“ VPTON.

Verſ. 33. Καλλωπίζεσθαί τις ἀξιοῖ; „Vide lib. III. c. I.“ VPTON. — τὶς ἀξιοῖ; *vultne aliquis*, pro *egone volo;* vide ad II. 18, 15.

Ibid. ἐκεῖνο ὃ πεφύκαμεν. Poteſt intelligi, ὃ πεφύκαμεν καλλωπίζεσθαι, *ad quod ornandum nati ſumus.* Poterit vero etiam abſolute accipi, *id quod ſumus nos ipſi;* ſcil. animum, ſive ut ſtatim ipſe ait, τὸν λόγον, τὰ δόγματα, τὰς ἐνεργείας. cf. III. 1, 24 ſq. IV. 12, 16. IV. 10, 5. II. 22, 19.

Verſ. 34. κόπρωσον. κόπρωσον ſola editio Vpt. operarum errore.

Ibid. πόθεν ἔχω. Caret ἔχω pc.

Verſ. 35. ἀντεραᾶσθαι. ἐρᾶσθαι pb.

Ibid. υἱὸν αὐτοῦ. Sic veteres edd. conſentientibus msstis omnibus. Sua auctoritate αὐτοῦ poſuit editor anon. Londinenſis, quod tenuit Vptonus.

Ibid. λέγῃ τὰς σχολάς. „Verte, *ſcholas haberet;* id eſt, philoſophicas disputationes. Cicero Tuſc. Disp. I. 4. *In quam exercitationem ita nos ſtudioſe operam dedimus, ut jam etiam* Scholas *Græcorum more* habere *auderemus.* Et mox: *Itaque dierum quinque* Scholas, *ut Græci appellant, in totidem libros contuli.* Et lib. IV. 34. *Separatim certæ* Scholæ *ſunt de exilio, — — hæc Græci in ſingulas Scholas & in ſingulos libros dispertiunt.* Et de Finib. lib. II. in initio: *Ne me, tanquam philoſophum, putetis* Scholam *vobis aliquam* explicaturum.“ VPTON.

Verſ.

Verf. 36. πᾶσα ἐκτροπὴ ἀπό τινος ἀνθρωπικοῦ γίνεται. „*Omnis exorbitatio*, vel *depravatio*, *corruptio*; (malim tamen *exorbitatio*; fed in Lexicis non invenio;) *recedit ab humanitate*; vel potius, *provenit ab humano aliquo*; ἀπό τινος ἀνθρωπικοῦ, vel Φυσικοῦ, ut fupra, III. 13, 5." COMES SHAFTESBVRIENSIS. — Haud incommode *omnis deflexio* vertes.

Ibid. ἐγγύς ἐστι τοῦ μὴ *&c.* Recte τοῦ dedit nofter pc. unde adfcivi. Alii vulgo τῷ μὴ, minus commode. Conf. ad II. 17, 40.

CAPVT XII.

Verf. 1. Ὅταν ἀΦῇς σὺ πρὸς ὀλίγον τὴν προσοχήν. Ante Vpt. ἀΦῇς σοι legebatur cum pab. Vbi: „Fortaffis Ὅταν ἀΦῇς κἂν πρὸς ὀλίγον." WOLF. — „At cum noftro codice & edit. Salmant. repofui ὅταν ἀΦῇς σύ. Confer autem lib. II. c. 18. in initio." VPTON. — In σὺ confentit nofter cod. pc. Poteras σοῦ fufpicari cum Meibomio; fed fignificanter σὺ ait, *tu*, *tu ipfe*, *tua culpa*. ἀΦιέναι hîc & rurfus vf. 6. eadem notione ufurpatur, qua frequentius alias ἀνιέναι, quod vf. 19. habet. Cæterum ad rem confer Enchir. c. 50, 2.

Verf. 2. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πάντων χαλεπώτατον. „Inferui πάντων, ductus autoritate noftri codicis." VPTON. — Eamdem vocem, qua carent cæteri, offerebat nofter codex pc. infuperque voculam γάρ, quam ignorant reliqui omnes, ego vero non afpernandam duxi.

Ibid. αἰεὶ δ' εἰς ἄλλον καὶ ἄλλον χρόνον *&c.* Vexatus locus ac fane difficilis. Vulgo fic editur: αἰεὶ δ' εἰς ἄλλ. καὶ ἄλλ. χρόνον εἰώθει ὑπερτιθέμενον τὸ εὔροειν. Eodem modo fcribitur in noftro cod. pc. Quæ verba latine fic vertit Vptonus cum Wolfio, *& fubinde in aliud atque aliud tempus differetur profperitas*, &c. Ibi vero hæc notarunt Interpretes: „Aut aliquid deeft, aut pro εἴωθεν ὑπερτίθεσθαι pofitum videtur: nifi ὑπερτιθέμενον pro ἐὰν ὑπερτεθῇ ponatur, & εἰώθει abfolute capiatur, *in morem abit*." WOLFIVS. — „Cafaubonus in Comment. ad Perfium p. 395. [Sat. V. 66.] pro εἰώθει legit ἀπωθεῖν, ingeniofe. εἶτα ἔθος τοῦ ἀναβάλλεσθαι τὴν προσοχήν, ἀεὶ δ' εἰς ἄλλον καὶ ἄλλον χρόνον ἀπωθεῖν, ὑπερτιθέμενον τὸ εὔροειν. *Deinde confuetudo differendæ attentionis*, *& fubinde propulfandæ in aliud atque aliud tempus*, *procraftinando profperum vitæ fluxum*.

fluxum. Noster autem codex, haud negligendus, pro ὑπερτιθέμενον habet ὑπερτιθέμενος. Quid igitur si hoc modo? εἶτα ἔθος τοῦ ἀναβάλλεσθαι τὴν προσοχήν. ἀεὶ δ' εἰς ἄλλον καὶ ἄλλον χρόνον εἰώθει ὑπερτιθέμενος τὸ εὐροεῖν. *deinde consuetudo differendæ attentionis. Subinde vero in aliud atque aliud tempus procrastinare consuevit prosperum vitæ fluxum.*" VPTON. — In ὑπερτιθέμενος cum Vptoni codice consentiunt nostri pab. Quam scripturam probans Vptonus in Notis, quo pacto simul tueri verbum εἰώθει potuerit, aut quænam omnino sententia insit interpretationi illi, quam in eadem Adnotatione proposuit hic interpres, fateor me minime perspicere. Sane, si verum est εἰώθει, (quod tamen per se frigidum h. l. videtur,) oportebat vel ὑπερτίθεσθαι in infinitivo, vel aliud desiderabatur verbum in infinitivo positum, &, uti nunc est oratio, defecta fuerit ac mutila. Ego sumens ὑπερτιθέμενος, quod tres codices in nominativo dabant, εἰώθει ex ἐξωθῇ corruptum suspicatus sum: *semper in aliud atque aliud tempus rejiciendo* *propellis a te* *vitam beatam* &c. Eamdem vim habet verbum ἐξωθέω cum ἀπωθέω, de quo jam Casaubonus huc reponendo perspecte cogitaverat; propius autem illud ad vestigia, quæ supersunt, veteris scripturæ accedit. Simillima ratione eodem verbo usus est Polybius, lib. XL. 5, 8. ἡ τύχη ἐξωθουμένη ὑπὸ τῆς ἀνοίας τῶν προεστότων, *fortuna propulsata furore ducum.* Poteras apud Nostrum h. l. etiam ἐξωθεῖς in activo cogitare; sed præstat ἐξωθῇ in pass. vel medio, *propellis a te;* & error magis in promtu erat: nihil in his libris frequentius ista permutatione vocalium ει & η. Eam conjecturam unice in contextum recipere non ausus, temperare tamen mihi non potui, quo minus vulgatæ olim scripturæ, uncinis inclusam, ad latus ponerem. De verbis ἀναβάλλεσθαι & ὑπερτίθεσθαι confer dicta ad II. 11, 5. De *Procrastinatione* juvabit memoria repetere Persianum illud, Sat. V. 66 sqq. & Martial. V. 59. Casauboni emendationem hujus loci probaverat adoptaveratque Gatak. ad Anton. VIII. 22.

Ibid. τὸ κατὰ φύσιν ἔχειν καὶ διεξάγειν. „Quid si legamus, καὶ τὸ κατὰ φύσιν ἔχον διεξάγειν, ut sit ἔχον, ἀντὶ τοῦ ἔχειν, & copula καὶ transponatur." MEIBOMIVS. — Nil mutandum; nec sollicitandum vulgatum: vide III. 10, 10. IV. 4, 43. IV. 5, 5. IV. 6, 11.

Vers.

Verſ. 3. ἡ ὑπέρθεσις. Intell. τῆς προσοχῆς, quo dein refertur pronomen αὐτῆς, in ἀπόστασιν αὐτῆς.

Verſ. 5. Olim omiſſis verbis nonnullis, ſic edebatur: Ὁ τέκτων μὴ προσέχων κυβερνᾷ ἀσφαλέστερον. Vbi WOLFIVS: „Omiſſa quædam verba videntur: Ὁ τέκτων μὴ προσέχων οἰκοδομεῖ κάλλιον; ὁ κυβερνήτης ἀσφαλέστερον κυβερνᾷ." — „Melius reſtituit noſter optimus codex, omiſſa erant verba τεκταίνει ἀκριβέστερον; ὁ κυβερνήτης μὴ προσέχων." VPTON. — Eodem, quo olim editi, defectu laborant noſtri codd. pab. Et in ora pb. notatur, λείπει. In pc. vero, pro ὁ τέκτων, eſt ὁ κυβερνίτης, & deeſt tota illa phraſis, ὁ τέκτων — — ἀκριβέστερον.

Ibid. ἐπιτελεῖται. Perperam ἐπιτελεῖ καὶ pc.

Ibid. κρεῖσσον. κρεῖττον pb.

Verſ. 6. τὸ αἴδημον. Sic pb. Alii h. l. αἴδημον ſcribebant. Conf. ad I. 25, 4.

Ibid. πᾶν τὸ ἐπελθὸν ποιεῖς. „Vide I. 5, 10." VPTON.

Ibid. ἐπακολουθεῖς. „ἐπακολουθῶν, vel ἐπακολουθήσας." WOLF. — „Omittitur copula καί, quod frequens." VPTON. — Turbaverat Wolfium, quod perperam in ed. Ven. & Baſ. ſic ſcriptum erat, ἐπακολουθεὶς vel ἐπακολουθείς, cum gravi accentu, vel acuto, pro circumflexo.

Verſ. 7. Πρῶτον μὲν. „Vide longius infra, vſ. 16. ἐπὶ τούτοις δὲ, quæ reſpondent his vocibus, Πρῶτον μὲν." VPTON.

Ibid. κύριος οὐδείς, ἐν ταύτῃ δὲ μόνῃ &c. Parum commode Vptonus, Wolfii verſionem ſecutus, poſito poſt οὐδείς puncto, novam dehinc phraſin incepit, Ἐν ταύτῃ δὲ μόνῃ. In quo tamen jam præeuntem habuit anonymum editorem Londinenſem. Rectius ſuperiores vel punctum minus, vel nudum comma poſt οὐδείς poſuerunt, quod reſtitui.

Ibid. τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν. Deeſt poſteriore loco articulus τὸ in pc.

Verſ. 8. κακῶ με περιβαλεῖν. Perperam περιβάλλειν (ſic) pa. με deeſt pbc.

Verſ. 10. ἐμόν ἐστιν ἔργον. ἐμὸν ἔργον ἐστίν; pc.

Ibid. Ἀλλὰ δοκεῖ τις εἶναι. „*Sed videtur eſſe aliquis*, id eſt, *alicujus nominis*. Act. Apoſt. c. 5. de Theuda,

λέγων εἶναι τινὰ ἑαυτόν. Sic *aliquis* apud Latinos, pro μέγας τις, οὐ τῶν τυχόντων. Cicero: *Meque, ut facis, velis esse* aliquem." VPTON. — Satis in vulgus notus iste usus. Conf. II. 24, 19.

Ibid. Ὄψεται αὐτὸς, καὶ οἷς δοκεῖ. Olim, cum αὐτῷ vulgo legeretur, monuerat WOLFIVS: „Lego αὐτός." — Eodem modo Meibom. Idque VPTONVS demum recepit, monens: „Ὄψεται αὐτὸς, sic noster codex: *viderit ipse*. Vide Indicem in voce ὄπτομαι." — Consentit noster pc. Caeteri male αὐτῷ cum vett. editt.

Vers. 11. τίνι με δεῖ. Perperam τίνι μὴ δεῖ pa.

Ibid. τίνι ὑποτετάχθαι. Repetit verba με δεῖ pb. τίνι μ ε δ ε ῖ ὑποτετάχθαι, non male.

Ibid. τῷ Θεῷ καὶ τοῖς μετ' ἐκεῖνον. „Qui sunt illi, [οἱ μετὰ τὸν Θεὸν] vide supra, IV. 4, 39. I. 14, 12." VPTON. — Οἱ μετ' ἐκεῖνον, (scil. τεταγμένοι. cf. Simplic. ad Enchir. c. 32. p. 156. edit. Lugd. Bat.) *qui post illum & sub illo rebus humanis praesunt; qui proximum ab illo locum tenent.* Perperam μετ' ἐκείνων pa.

Vers. 12. ὅρους κανόνας. ἐκδοὺς κανόνας pc.

Ibid. οὐκ ἐπιστρέφομαι. οὐκ ἐπιστρέψομαι pc. minus commode.

Vers. 14. πᾶσα ἐπιστήμη καταφρονητική ἐστι τῆς ἀγνοίας. „Confer II. 13, 15 & 20. Vide M. Anton. VI. 35." VPTON.

Ibid. αἱ ἐπιστῆμαι — — αἱ τέχναι. Caret utrobique αἱ pb.

Vers. 15. ἔχειν δεῖ πρόχειρα. „Restitui δεῖ, nostri codicis auctoritatem secutus." VPTON. — Deest in aliis; & poterat abesse. Sed commode habet id verbum noster etiam codex pb.

Ibid. τετάσθαι. Recte sic scripsit Vpt. cum anonymo Lond. & cum nostris codd. Olim τετᾶσθαι ediderant.

Ibid. μηδὲν τῶν ἔξω. „Sic noster codex: alii μηδὲ τῶν ἔξω." VPTON. — Perperam μηδὲ superiores editt. In μηδὲν consentiunt pabc.

Ibid. ὡς διέταξεν ὁ δυνάμενος. Vertit Vptonus cum Wolfio, *quemadmodum is, qui potest, constituit.* Est vero ὁ δυνάμενος, absolute sic positum, idem quod, ὁ ἐκείνων κύριος, IV. 10, 30. aut ὁ ἔχων ἐξουσίαν, ibid. vs. 29. Simili ratione, pro μέγα δυνάμενον, quod est in Enchir.

Enchir. c. 19, 2. Paraphrastes nude δυνάμενον habet, nisi ibi μέγα librariorum culpa omissum.

Vers. 16. Ἐπὶ τούτοις δὲ. „Vide supra, vs. 7. Πρῶτον μὲν *&c.* quibus longo intervallo respondent hæ voces, Ἐπὶ τούτοις δὲ." VPTON.

Ibid. τίνες ἐσμὲν. „Persius: [III. 67.] *Quid sumus, & quorsum victuri gignimur.*" IDEM.

Ibid. τί ἡμῖν ὄνομα. „Vide lib. II. c. 10. Horat. lib. I. Epist. 16.

Cum pateris sapiens emendatusque vocari,
respondesne tuo, dic sodes, nomine?" —
IDEM.

Vers. 17. τίς καιρὸς παιδιᾶς. Ante Vpt. παιδείας edebatur. Vbi: „Fortasse παιδιᾶς." WOLFIVS. — „παιδιᾶς Wolf. recte. Sic supra, IV. 12, 4. & in Enchir. c. 33, 15." COMES SHAFTESBVR. — „Optime noster codex, παιδιᾶς." VPTON. Recte utique; nostri vero codices mendosum παιδείας tenent: & id Wolfius secutus est, *quod tempus doctrinæ.*

Ibid. τί ἔσται ἀπὸ τοῦ πράγματος. „Scribe, retracto accentu, ἄπο. Namque ἀπὸ πράγματος, vel potius ἄπο, Latinis est ad verbum, inquit H. Stephanus, *abs re.* Ἄπο πράγματος, *hors de propos.* Τί ἔσται ἄπο τοῦ πράγματος, *quid abs re fuerit.*" VPTON. — ἀπὸ, non ἄπο, scribunt libri nostri omnes. Wolfius (cujus versionem Vptonus etiam sub Græco contextu tenuit) latine sic reddidit: *Quid negotium consecuturum sit;* i. e. *quid ex eo, quod agimus, consecuturum sit.* Quam interpretationem non minus admittebant Græca verba; sed aptior utique huic loco illa videtur expositio, quam in Notis Vptonus proposuit, ut ἀπὸ τοῦ πράγματος eadem fere notione accipiamus atque ἀπὸ τοῦ καιροῦ.

Ibid. μήτι καταφρονήσωσιν ἡμῶν οἱ συνόντες, μή τι ἡμεῖς αὐτῶν. Si vera ista scriptura est, in quam quidem consentiunt libri, sententia erit, *ne nos contemnant ii qui nobiscum sunt, ne nos illos.* At potior mihi videtur Wolfii interpretatio, *num contemturi nos sint convictores, num nos illos.* Sed hæc sententia in Græco verbum in Indicativo positum desiderat; μή τι καταφρονήσουσιν, atque sic scriptum oportuisse mihi videtur. Sic & præcedit indicativus, τί ἔσται, & sequitur, πῶς χρή.

Ibid. πότε σκῶψαι, intellige χρὴ, quod paulo post expressum adest.

Ibid. ἐπὶ τίνι συμπεριενεχθῆναί ποτε. „Vide III. 14, 7. I. 29, 64." VPTON. — ἐπὶ τίνι ποτὲ συμπεριενεχθ. pc.

Ibid. τηρῆσαι τὸ αὐτοῦ. In αὐτοῦ consentiunt libri omnes, editi scriptique. VPTONVS vero in Notis sic scribit: „τηρῆσαι τὸ αὐτοῦ, *tueri quod nostrum est, quod proprium est.*" — At idem valebat τὸ αὐτοῦ, ut saepe vidimus.

Vers. 20. ἀπ᾿ αὔριον προσέξω. Sic, divisis vocibus, commode editur inde ab edit. Genev. Vbi: „Dele ἀπ᾿, vel lege ἐπ᾿ αὔριον." SALMASIVS. — „Editio Veneta & Salmant. [atque etiam Bas.] ἀπαύριον, conjunctim. Nisi malis ἐπαύριον, vel ἐσαύριον, uti mox." VPTON. — Etiam codices nostri cum vett. edd. ἀπαύριον una voce scribunt; sed probavi equidem divisam scripturam, ἀπ᾿ αὔριον προσέξω, *a crastino die animum advertam;* scilicet, *a crastino die incipiam, & sic deinde pergam.*

Vers. 21. Ἀλλ᾿ εἰ αὔριον καλῶς ἔχει, πόσῳ κρεῖττον σήμερον; Olim sic edebant: ἀλλ᾿ εἰς αὔριον καλῶς ἔχει· πόσῳ &c. Et Vptonus majorem etiam post ἔχει distinctionem posuit, ἀλλ᾿ εἰς αὔριον καλῶς ἔχει. Πόσῳ κρεῖττον σήμερον. Quae cum Wolfio ita vertit: *At cras bene erit. Quanto praestantius est hodie.* Haud multum quidem interest; sed commodior haud dubie ea scriptura quam secutus sum, praeeunte nostro pb. εἰ αὔριον καλῶς ἔχει, scil. προσέχειν, πόσῳ κρεῖττον σήμερον; *si cras bonum est advertere animum, quanto melius hodie?* Quo tenore continuo pergit, εἰ αὔριον συμφέρει, ubi in εἰ consentiunt omnes. Superiori loco, Ἀλλ᾿ εἰς αὔριον habet pa. cum edd. Sed pc. ἀλλ᾿ αὔριον, absque εἰ vel εἰς.

Ibid. εἰ αὔριον συμφέρει. εἰ δ᾿ αὔριον συμφέρει pc.

Ibid. ἵνα καὶ αὔριον δυνηθῇς. Supple καλῶς ἔχειν. M. Anton. VIII. 22. Δικαίως ταῦτα πάσχεις· μᾶλλον δὲ θέλεις ἀγαθὸς αὔριον γενέσθαι, ἢ σήμερον εἶναι. *Merito ista pateris; nam mavis cras fieri bonus, quam esse hodie.* Vbi nihil muta. δὲ pro γὰρ, quod usitatissimum." VPTON. — Ad δυνηθῇς non καλῶς ἔχειν supplendum, ut Vptonus ait, sed προσέχειν, ex illis verbis, quae sunt initio superioris versus, ἀπ᾿ αὔριον προσέξω.

CAPVT

CAPVT XIII.

TIT. Πρὸς τοὺς εὐκόλως &c. Perperam Περὶ τοὺς ed. Vpt. & superiores inde ab edit. Genev. Et sic in Capitum Indice habent edd. omnes; sed recte h. l. Πρὸς ed. Ven. & Bas. quemadmodum utrobique dant codices nostri pabc.

Ibid. τὰ αὐτῶν. Sic Ven. & Bas. cum h. l. tum in Capitum Indice, cum pac. τὰ αὐτῶν posteriores editt. utrobique cum pb.

Vers. 1. πῶς ποτε, *quodammodo*, *nescio quo modo*. πώς ποτε scribunt ed. Ven. & Bas. non male. Sed πῶς ποτε ed. Genev. & sequentes; & sic pabc.

Vers. 2. ὅτι ἄνισον εἶναι δοκεῖ. „Habes ὅτι ex nostro codice." VPTON. — Eamdem particulam, quam temere praetermiserant editi, tres nostri libri pabc. agnoscunt.

Ibid. αὐτὸν μὲν ἀκηκοέναι, αὐτοὺς pro αὐτὸν voluit Salmas. puto quoniam sequitur τῶν ἡμετέρων in plur. Sed nil mutant libri; neque turbare nos debet illa variatio numeri, familiaris Nostro.

Ibid. παρέξειν αὐτοῖς φαντασίαν. *speciem illis nos praebituros*. Praecedebat singularis ἐκείνῳ, a quo (ut saepe aliâs) subito ad pluralem αὐτοῖς transit, quemadmodum & mox εἰώθασι λέγειν in plurali dicit. Nisi forte αὐτοῖς pro ἑαυτοῖς ponitur, quod & ipsum saepissime factum observavimus; ut sit *speciem nobis conciliaturos*.

Vers. 3. ποῦ γίνεται τοῦτο; „Fortassis πῶς, ut infra vs. 14." COMES SHAFTESBVRIENSIS. — Immo & ibi & hic perbene ποῦ habet. Et ibi quidem (vs. 14.) idem valet ac πῶς, quod habes vs. 13. Sic I. 29, 11. II. 7, 3. &c. Hoc vero loco etiam suo nomine commode ponitur: ποῦ γίνεται τοῦτο; *Vbi hoc fit?* nempe; sane non inter aequos homines.

Vers. 4. Προσέτι δὲ. „Malim πρόσεστι." WOLFIVS. — Et ego sic malim, & paene persuasum habeo, sic legendum. Quod si προσέτι teneas, suspensa erit oratio, & opus saltem videtur inserta διὰ particula, Προσέτι δὲ καὶ διὰ τὸ οἴεσθαι, aut Προσέτι δὲ καὶ τῷ οἴεσθαι, quod idem valeat ac διὰ τὸ οἴεσθαι.

Ibid. τῷ ἤδη. Temere τὸ ἤδη ed. Gen. & Col.

Ibid. τὰ αὐτοῦ, τὰ αὐτοῦ ed. Vpt. cum Lond. & pb.

Ibid. ὑπέρχεται γὰρ ἡμᾶς. ἐπέρχεται aliâs ista notione frequentatur; sed & hoc probum. conf. ad IV, 2, 2.

Verf. 5. Οὕτω καὶ ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐν Ῥώμῃ οἱ προπετεῖς λαμβάνονται. „Milites isti vocabantur *Frumentarii.* Vide Ael. Spartian. in vita Adriani, & Annot. Is. Casaub. (qui hujus loci meminit) & Salmasii." COMES SHAFTESBVRIENSIS. — „Milites isti Frumentarii spargebantur per domos, privatorum habitu, ut res novas explorarent, & Cæsari nunciarent. Ael. Spartian. in Hadrian. *Erat curiosus non solum domus suæ, sed etiam amicorum, ità ut per* Frumentarios *occulta omnia exploraret, nec adverterent amici, sciri ab Imperatore suam vitam, priusquàm ipse hoc Imperator ostenderet.* Ammian. Marcell. lib. XIV. c. 1. *Excogitatum est super his, ut homines quidam ignoti, vilitate ipsa parum cavendi, ad colligendos rumores per Antiochiæ latera cuncta destinarentur, relaturi quæ audirent. Hi peragranter & dissimulanter honoratorum circulis adsistendo, pervadendoque divitum domus egentium habitu, quicquid noscere poterant vel audire, latenter intromissi per posticas in regiam, nuntiabant: id observantes conspiratione concordi, ut fingerent quædam, & cognita duplicarent in pejus.* Hinc explicandum illud Christi [Johannis Baptistæ] ad milites monitum, qui delationibus iniquis tum temporis dediti esse videbantur: Luc. III. 14. μηδὲ συκοφαντήσητε, *ne accusetis falso per calumniam, ne deferatis spe præmii.*" VPTON.

Ibid. παρακεκάθικε. Bene sic edd. cum pa. παρακεκάθηκε pb. παρεκάθικε pc.

Ibid. καὶ ἀρξάμενος. Abundare videtur καὶ conjunctio; nisi potius est ἀνακολουθία sermonis facile ferenda, nec ab usu optimorum etiam scriptorum abhorrens; nominativus participii absolute positus: καὶ ἀρξάμενος — —, εἶτα σὺ, pro καὶ ἀρξαμένου αὐτοῦ, εἶτα σὺ &c.

Ibid. πάσχομεν. Corrupte ὑπάρχομεν pc.

Verf. 6. τῷ ἐπιτυχόντι. „Pro ἐπιτυχόντι lego ἐντυχόντι. Quamquam hæ voces nonnunquam promiscue usurpantur, & ἐπιτυχὼν de quolibet dicatur, in quem primum incidimus. Vtatur itaque lector suo judicio."

VPTON

VPTON *in Notis.* — Nihil mutant veteres libri: quare nihil novandum putavi, quamquam verbum ἐπιτυγχάνειν diversa aliàs notione frequentant Stoici & noster præsertim Epictetus.

Vers. 7. ἄν γε ὦ τοιοῦτος. „Fortasse πιστὸς, aut σιωπηλὸς, aut est ἐλλειπτικὸν, ut subintelligatur οἷος σιωπᾷν, vel οἷον εἶναί με ἐκεῖνος ὑπολαμβάνει." WOLFIUS. — „Nihil muto, distinguo autem: τοιοῦτόν τι καὶ ἐν τῷ καθόλου πάσχομεν· αὐτὰρ, ὡς ἐμοὶ ἐκεῖνος ἀσφαλῶς πεπίστευκε τὰ ἑαυτοῦ, οὕτως κἀγὼ τῷ ἐπιτυχόντι· ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀκούσας σιωπῶ, (ἄν γε ὦ τοιοῦτος) ὁ δ' ἐξελθὼν ἐκφέρει πρὸς πάντας. *Tale quiddam nobis in universum accidit: verbi gratia, ut mihi ille tuto sua credidit, sic & ego cuivis obvio: at ego quæ audivi taceo, (si talis sum qui tacere possim) ille vero egressus vulgat apud omnes.*" VPTON. — Ego, ἄν γε ὦ τοιοῦτος intelligo cum Wolfio & Vptono, οἷος σιωπᾷν, *qui tacere possit.* Cæterum & illum usum particulæ αὐτὰρ, quem hîc Vptonus statuit, *verbi caussa* vertens, ignorare me fateor; & omnino connexionem orationis in interpretatione ea, quam in Nota proposuit idem Interpres, non perspicio. Multo rectius distincta ab eodem Vptono Græca verba in contextu videntur; ubi cum anonymo editore Londinensi post ἐπιτυχόντι, pro nudo puncto quod superiores editores cum msstis ibi ponebant, *interrogandi signum* posuit, præeunte Wolfio in versione. Eamdem rationem & ego tenendam putavi; atque in ejusdem Wolfii versione, quam Vptonus etiam sub contextu retinuerat, adquievi.

Ibid. καὶ φύρω, καὶ φύρομαι. „Vide II. 12, 13." VPTON. — Vertit Vptonus cum Wolfio: *maculo*, & *maculor.* Commodius putavi, *premo*, & *premor.*

Vers. 8. τὰ αὐτοῦ ἔργα. αὐτοῦ ed. Vpt. cum anon. Lond. & pb.

Ibid. τούτου μὲν κρατῶ. „*Hoc mordicus teneo, & firmiter statuo.*" VPTON. Wolfius: *in hoc quidem mihi tempero.* Vterque interpres majorem vim atque emphasin in illo verbo quæsisse videtur, quam quæ hoc quidem loco inest. Latine recte diceres, *hoc quidem teneo*, vel, *hoc quidem ero consecutus.*

Ibid. πέπονθα ἃ πέπονθα. „Hæc verba, ἃ πέπονθα, vulgo desunt, sed noster optimus codex agnoscit." VPTON. — Eadem agnoscunt nostri tres pabc.

Verf. 10. Μὴ γάρ σε παρεκάλουν. Sic recte fcripti libri & editiones omnes, excepta Bafileenfi, in qua παρεκάλου expreffum operarum errore.

Verf. 12. στεγνόν. In pb. fuperne inter lineas fcribitur στεγανόν.

Ibid. τὸν εαυτοῦ οἶνον. Articulum, qui perperam deerat in fuperioribus editionibus, recte adjecit Vptonus. Eumdem agnofcunt libri noftri tres.

Verf. 13. μόνας βλαβερὰς, μόνον βλαβερὰς pa. non male. Sed in μόνας confentiunt pbc.

Verf. 14. ὡς ἡ Μήδεια. „Vide I. 28, 7. II. 17, 19." VPTON.

Ibid. Ποῦ τοῦτο ἴσον ἐστίν; „Fortaffis πῶς, ut fupra (vf. 3.) ποῦ pro πῶς." COM. SHAFTESBVR. — Vide ad vf. 3.

Verf. 15. αὐτὸς ἐλθὼν πρὸς σὲ, παρακαλῶ &c. Sic pc. Cæteri, ut vulgo edebatur, αὐτὸς ἐλθών σε παρακαλῶ, absque πρὸς, ne id quidem male.

Verf. 16. σύμβουλον εὔνουν, σύμβουλον καλὸν pa. fed καλὸν punctis inferne notatum, & in ora εὔνουν.

Ibid. καὶ αὐτῷ τούτῳ. καὶ τοσούτῳ pc. quod non fpernam.

Ibid. κουφιοῦνται. „Sic nofter codex. Editio Salmant. * κοφιοῦνται, & in marg. * κοφιοῦνται. Alii codices κοφιοῦνται." VPTON. — Nempe perperam κουφιοῦνται editt. vett. cum pa. Sed κουφιοῦνται ante Vpt. jam ex conject. correxerat anonymus Londinenfis: fic vero cum Vptoni codice habent noftri pbc. De corrigenda menda monuerat etiam Meibom.

Verf. 17. ἐγὼ σοὶ πιστεύω· σὺ ἐμοὶ οὐ πιστεύεις; Interrogative hæc fcripfi, ut monuit Vptonus in Notis. Alii vulgo nudum punctum ponebant. Parum intereft.

Verf. 18. παρακαθίσας. Sic recte editur inde ab ed. Cantabr. confentientibus noftris libris pabc. Perperam fuperiores editiones παρακαθήσας. conf. vf. 5.

Ibid. ἐγνωρισμένους. Recepi hoc ex Vptoni codice & noftro pc. Alii vulgo ἐγνωσμένους.

Verf. 20. τὰ αὐτοῦ. τὰ αὐτῷ ed. Vpt. cum Lond. anon. & pb.

Ibid.

Ibid. τὸ δ' ἐστὶν οὐ τοιοῦτον. „Fortaſſis τοῦτο δ' ἐστιν οὐ τοιοῦτον." VPTON. — Mihi ſatis placet vulgata ſcriptura; eſt enim uſitata philoſophis ea formula. Sic habes τὸ δ' οὐκ ἀληθές· ſcil. ἐστί. apud Ariſtot. in Magn. Moral. lib. I. c. 9: p. 154. A. edit. Du Val., ubi quidem optimus codex Pariſ. τοῦτο pro τὸ habet. Sed ibid. lib. II. c. 10. p. 186. E. in hoc ipſum τὸ δέ ἐστιν οὐ τοιοῦτον. conſentiunt libri. Pariter, τὸ δ' οὐ δυνατόν. ibid. lib. II. c. 11. p. 189. A.

Verſ. 21. τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν. Sic ſcripſi cum pc. τὴν αὐτοῦ. προαιρ. editt. vett. cum pa. τὴν αὑτοῦ προαιρ. ed. Vpt. cum Lond. & pb.

Verſ. 22. οὐκ ἔστιν αὐτῷ χρεία πίσσης ἢ τροχοῦ πρὸς τὸ ἐξειπεῖν. „*Pix* & *rota*, cruciatuum genera. Lucret. lib. III. 1030,

Verbera, carnifices, robur, Pix, *lamina, tædæ.*

Plautus in Captiv. *Atra pix agitet te apud carnificem, tuoque capiti illuceat.* Τροχὸς, *Rota;* aliud apud veteres ſupplicii genus. &c." VPTON. — Vide Not. ad II. 6, 18.

Ibid. ἃ οἶδεν. Sic Vptonus ſuo e codice correxit, cum ἃ εἶδεν expreſſum eſſet in edd. omnibus. In οἶδεν vero conſentiunt noſtri codd. pabc.

Ibid. ἀλλὰ recte Vpt. cum Lond. anon. & pabc. Perperam ἄλλα ſcriptum erat in ſuperioribus editt.

Ibid. Καισαριανοῦ. „De *Cæſarianis* vide ſupra ad I. 19, 19." VPTON.

Verſ. 23. μεμνῆσθαι οὖν δεῖ. „Vocem ultimam δεῖ non agnoſcunt libri editi: ſupra autem vulgo ἃ εἶδεν, non ἃ οἶδεν, uti edendum curavi. Sed has emendationes noſter optimus codex ſuppeditavit." VPTON. — Verbum δεῖ cum Vptoni codice agnoſcit h. l. etiam noſter pb.

Finis Notarum & Emendationum ad Epicteti Diſſertationes ab Arriano digeſtas.

CORRIGENDA ET ADDENDA

IN TOMO II. P. II.

Pag. 467. l. 5 fin. *cujus* scribe *ocyus*
p. 470. l. 11. ἐλλεβάρου *scr.* ἐλλεβόρου
p. 474. l. 25. *sed &* *scr.* *sedet*
p. 476. penult. Potest *scr.* „ Potest
p. 477. l. 6. οὐχ *scr.* οὐκ
— — antepen. μηθ' *scr.* μήθ'
p. 479. l. 7 fin. &, στωίδα *scr.* &, pro στωίδα
p. 480. l. 18. Recte πίνειν *dele* Recte
p. 481. l. 12. & ms. *scr.* & mssti
p. 483 med. post *operam dare.* *adde:* συναγωγὰς πάσας διελθεῖν dicit Il. 17. 40. Apud Suidam in Ἀριστοφάνης, quid sit ἃ πεπράχαμεν δράματα, nescire se fassus est Kūsterus. Est autem, *quas tractavimus, quas legimus, fabulæ.*
p. 484. l. 9 fin. cœperit. *scr.* cœperit esse,
p. 486. l. 15. *post* frigidior; *adde:* nisi intercidisse aliquid statuas, quod ego quidem hic factum suspicor.
p. 487. l. 12 fin. pro *te deus* *scr.* tu deus
— — ult. creandi *scr.* errandi
p. 488 med. *conditionem* scr. *conditionem*,
p. 491. l. 7. agnoscunt ea mssti *scr.* agnoscunt mssti
— — l. 13 fin. illud. *scr.* illud:
— — l. 12 fin. *possum:* scr. *possum.*
p. 495. l. 7. hic est, *scr.* hic error est,
p. 497. l. 6. *post* cod. Vpt. *adde:* & nostri tres.
p. 499 ult. *scribe:* librarii aut editores.
p. 501. l. 10. *pro* a quo *scr.* e quo
p. 505. l. 18. *post* habet pc. *adde:* Pro ἔθισον, εἴθισο malueram in passivo; sed nil hic variant libri. Itaque in hoc loco præsidium invenerit scriptura illa, in Enchir. (cap. 30. extr. nostræ ed.) olim vulgata, ἐθίζης: ubi tamen spernere non debui meliorem lectionem a probarioribus libris oblatam. Ac sane in hac ipsa etiam disputatione vs. 26. πρὶν ἐθισθῇς in passivo habes, consentientibus libris.
p. 506. l. 18. *pro* ἀξιῶν *scr.* ἀξιῶν
— — l. 24. vero h. l. non *scr.* vero nunc non
— — l. 12 fin. *sic scribe:* In ταῦτα quidem consentiunt pabc. Recte vero ταὐτὰ recepit Vpron. Vertit autem, *ad sese revertetur;* cum debuisset, *ad pristinum statum revertetur:* quam in sententiam, paulo ante, εἰς τὸ ἐξαρχῆς dixit Epictetus; & paulo post, οὐχ ὁμοίως ἔχει τῷ πρὸ τοῦ πυρέξαι.

Pag. 507.

CORRIGENDA ET ADDENDA.

Pag. 507. l. 5. ſcribe: *primum*; aut τὴν πρώτην ἀρχὴν, *primo initio.* conf. Boſii Ellipſes Græc. in vocab. Ἀρχή.
p. 511. l. 1. *εἰσπέμπεσθαι*, *ſcr.* εἰσπέμπεσθαι)
p. 512. l. 10. tales *ſcr.* tali
p. 513. l. 7 fin. Sic III. *ſcr.* „Sic III.
p. 514. l. 20. *in Notis* ſcr. *in Indice*,
p. 518. l. 2. potuerunt; *ſcr.* potuerunt,
— — l. 20. οὔτ' *ſcr.* οὔτ'
— — l. 21. omnem eventum *ſcr.* omne eventum
p. 521. antep. Chyſippum *ſcr.* Chryſippum
p. 534. l. 6 fin. σῷ *ſcr.* τῷ
p. 536 med. quod *ποτὲ* *ſcr.* *τοτὲ*
— — l. 7 fin. *poſt* δεῖ πιστεύειν. *adde:* Niſi plane ita ſcripſit Arrianus: συγκατατίθεσθε, ὅτι οὐ δεῖ συγκατατίθεσθαι· πιστεύσατε ἡμῖν, ὅτι οὐ δεῖ πιστεύειν οὐδενί.
p. 537. l. 5 fin. In ων *ſcr.* In ὧν
p. 538. ult. *poſt* habent. *adde:* ἐκείνους adparet hic dici τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. conf. vſ. 7, 8 & 11.
p. 539. *poſt med.* pro *Verſ.* ὑμῶν *ſcr.* *Ibid.* ὑμῶν
p. 540. l. 14. κοινού τινος *ſcr.* κοινοῦ τινος
p. 544. l. 4. cod. pabc. *ſcr.* codd. pabc.
p. 546. l. 7. illud τίνος *ſcr.* illud τινὸς
— — l. 17. interſeruit eam *dele* eam
p. 548. l. 11. *ſic ſcribe:* patet ex ſententia: ἀγαθὸν ἢ κακόν, αἰσχρὸν ἢ καλόν;" — Ego noſtrum &c.
p. 552. l. 2 ſq. *Dele iſta:* Hujus loci — — — profiteor.
— — l. 10—16. *Dele iſta omnia:* Quod ſi ita eſt — — — ἐρωτῶ.
p. 554. l. 5. Scriba illius *ſcr.* Scriba ejuſdem
p. 555. penult. COL. *ſcr.* COM.
p. 556 med. ante *Verſ.* 22. *hæc adjice:* *Ibid.* ἀλλὰ καθόλου; Interrogandi ſignum Vptonus adjecit, quo carere poteramus cum aliis edd. & msstis, particulam μὴ negative accipiendo, non interrogative.
p. 559. l. 9 fin. *ſic ſcribe:* βούλει (βούλῃ voluit) ἰδεῖν
— — penult. *poſt* τοῦ παιδίου, *adde:* (quæ verborum ſeries magis, quam vulgata placet.)
p. 560. penult. *pro* φιλεῖτο *ſcr.* φιλείτω
p. 562. l. 1. Ποῦ ποτε *ſcr.* Ποῦ ποτε
— — l. 7. Vpt. κτενῶν σε *ſcr.* Vpt. pro κτενῶν σε
p. 563. l. 15 ſq. *Ibid.* ἐκεῖνο εἶναι &c. *Loco iſtorum, hæc pone:* *Ibid.* εἰ ἐν προαιρέσει, ἐκεῖ εἶναι· εἰ ἐν τοῖς ἐκτὸς, ἐκεῖ. Pro ἐκεῖ utrobique ἐκεῖνο erat in edd. & mss. quod quo pacto defendi poſſet, (poſteriori præſertim loco) non vidi. Vertit quidem Wolfius: *ſi in conſilio, illud eſſe: ſi in rebus externis, illud eſſe quod ponderis plus habeat.* Mihi vero veriſſima viſa eſt Vptoni conjectura, utrobique ἐκεῖ ſcribere ſuadentis, quod & in verſione ille expreſſerat.
p. 566. l. 10. Niſi ſatis fuerit &c. *Horum loco, iſta pone:* Immo vero, illud ταῖς ἀληθείαις ad verbum οἴονται referendum. οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ſunt illi de quibus dicere cœpit vſ. 24. Mox vero poſt οἴονται τὸ ἀγαθὸν deſideraveram infinitivum εἶναι, ſed eum libri omnes ignorant.
p. 567. l. 6 fin. *poſt* tenent libri. *adde:* Sequentia ſi conferas, ſuſpicari licet, oportuiſſe hic αὐτὸς ἑαυτῷ εἶναι φίλος, tum vſ. ſq.

vſ. ſq. poſt *αὐτὸς ἑαυτῷ comma* ponendum, ſubintellecto ibi ex hoc loco nomine *φίλος*. conf. Not. ad vſ. 36.

Pag. 576. l. 10. *poſt* noſter pb. *adde:* Quod ſi quis vero tenendam *καὶ*, intenſiva notione (ut ſæpe aliâs) acceperam, contenderit, non repugnabo.

— — l. 17. *poſt* non neceſſe. *adde:* *τινὸς* cum accentu in ultima ſcripſere omnes.

p. 578. l. 18. *pro* cum aucto *ſcr.* cum acuto

p. 580. l. 26. doctos." *ſcr.* doctos.

p. 582. l. 2. ἀλλήλους *ſcr.* ἀλλήλους pabc.

p. 584. l. 5. *poſt* pbc. *adde:* licet & altera lectio defendi poſſit.

p. 585. l. 5. *poſt* VPTON. *adde:* Noſtri quidem mſsti cum edd. ignorant hoc verbum.

p. 586. l. 8 fin. poſt *habentia*, adde: Niſi potius (quod ex totius diſputationis connexione fit probabile) *οὐκ οὐδενὸς ἄξια* ſcripſit, id eſt, non, *quæ nullius ſint pretii;* non, *quæ nihil æſtimabile habeant.*

p. 587. l. 21 ſq. *pro* non incommode quidem *&c.* *ſic ſcribe:* nec ſatis commode, & invitis *&c.*

p. 588. l. 19. *poſt* monuit Wolfius. *adde:* Cæterum parum intereſt, ſive ab auditore hoc dictum intelligas, ſive ab Epicteto nomine auditoris.

p. 590 med. *pro* præcedens mox *ſcr.* præcedens vox

p. 594. l. 13. notamus *ſcr.* notavimus

p. 595. l. 8. editiones *ſcr.* editores

p. 598. l. 9 fin. an ſic *ſcr.* ne ſic

p. 599. *poſt* lin 6. *hæc inſere:* *Verſ.* 2. ἕκαστα τούτων ἐν τῷ αὐτῷ γένει. *ſingula horum in* eodem *genere.* An ἐν τῷ αὐτῶν γένει? *in* ſuo *genere.* Sic ſane interpretes in verſione poſuerunt, quod & nos tenuimus. Sic vſ. 6. τῷ γένει idem valet ac τῷ γένει αὐτῶν vel ἐν τῷ γένει αὐτῶν, nempe τῶν κυνῶν καὶ ἵππων.

— — l. 11. *pro* κρατιστ' *ſcr.* κράτιστ'

p. 600. l. 4. ἢ *ſcr.* ἡ

p. 602. l. 14 fin. Dion. *ſcr.* Dion

p. 603. l. 3 fin. ὡς Φύσιν *ſcr.* ὡς Φησιν

p. 608. penult. reſpicit *ſcr.* reſpuit

p. 609. l. 4 fin. *poſt* VPTON. *adde:* ἐπεί οἱ πρόειπ. habent mſsti noſtri cum vett. edd.

p. 616. l. 7 fin. ἢ ὡς *ſcr.* ἢ ὡς

p. 617. l. 14 fin. fore ratione *ſcr.* qua fere ratione

p. 624. l. 4. *adde:* De re conf. Enchir. c. 16.

— — l. 25. ſcr. *res illius* (ſcilicet externæ) *habeant.*"

— — l. 6 fin. *pro* delineatum *ſcr.* delineatam

p 625. l. 13 fin. *veluti ceræ* ſc. *veluti ceræ,*

p. 627. l. 8. *poſt* pb. *adde:* quod commodius videtur.

p. 628. l. 24. Dialecticis *ſcr.* Dialectis

p. 630. l. 23. locum & *ſcr.* locum lego &

— — l. 7 fin. expreſſit *ſcr.* expreſſerunt

p. 632. l. 17. pab. *ſcr.* pab. absque ἀληθῆ.

p. 634. l. 5 fin. *βάλης* *ſcr.* *βάλης*

p. 636. l. 10. *poſt* *τρία ἐστί.* *adde:* Putaverat is nempe, ſuperiora verba Epicurei fuiſſe, non Epicteti.

p. 637. l. 8. *poſt* pabc. *adde:* Sed ne nunc quidem fortaſſe ſatis emendata aut integra fuerit oratio; videndumque ne ſic oportuerit,

tuerit, εἰ γὰρ ἐπὶ τοῖς ψυχικοῖς, ἐν τοῖς ψυχικοῖς εὑρηται ἡ οὐσία τοῦ ἀγαθοῦ. conf. vs. 9.

Pag. 637. l. 17. *pro* τὸ προηγούμενον.] *scr.* τὸ ἐπιγέννημα.]

p. 638. l. 2. videatur *scr.* videntur

p. 640. l. 25. πόλιν. *scr.* πόλιν;

p. 642. l. 6 fin. αυ *scr.* αὖ.

p. 643. l. 22. congruit quod *scr.* congruit id quod

p. 644. l. 15 fin. παρακαρτερεῖν *scr.* παρακαρτερῇ

— — l. 11 fin. *Keep* scr. *keep*

p. 645. l. 5. sic *ut* *scr.* sed *ut*

— — l. 24. *Symphori* scr. „*Symphori*

— — l. 27. nescio. *scr.* nescio." VPTON.

p. 647. ult. *post* VPTON. — *adde:* Verba ista cum præcedentibus junxit in versione, tum in græco exemplo editor Lond. & Vptonus. Possis vero eadem non minus commode ad sequentia trahere, hoc modo: ὅτι σοι τὴν θύραν ἤνοιξεν; ὅταν σοι μὴ ποιῇ, ἄνθρωπε, &c. Quæ fere ratio in msstis obtinet & in vett. edd.

p. 648. l. 24. *pro* quod *scr.* quid

p. 650. l. 2. antecedenti, *scr.* antecedentis

p. 653. l. 12 fin. vasa & *scr.* vasa, &

p. 656. l. 27. *post* libri omnes. *adde:* cf. III. 16, 10.

p. 658 l. 15. *pro* pro Φιλόσοφος *scr.* pro quo Φιλόσοφος

— — l. 10 fin. Φιλόλογον *scr.* Φιλολόγον

p. 659. l. 16. *post* ἀγαθόν. *adde:* Quin potius ἔργον. conf. vs. 16.

p. 663. l. 15. *poëta.* scr. *poëta.*" VPTON.

p. 664. l. 9. ὄνὸν. *scr.* ὄνον.

p. 666. l. antepen. γὰρ ἐπὶ *scr.* γὰρ περὶ

p. 668. l. 11 fin. *post* IDEM. *adde:* Conf. Enchir. c. 34.

p. 669. l. 10 fin. *pro* Vum *scr.* Tum

p. 672. l. 15 fin. *occurrum* *scr.* occurram

p. 673. l. 5 fin. *post* præcedunt. *adde:* Pro πᾶσα σύνοδος, miror ni πᾶς σύνοδος debuerint librarii. cf. II. 14, 8. III. 21, 5. IV. 1, 97.

p. 675 med. Vide III. 24. *scr.* „Vide III. 24.

— — l. 11 fin. Φυλάσσουσί τε *scr.* Φυλάσσουσί τε

— — l. 8 fin. *tho* scr. *tho'*

— — l. 5 fin. *unseen* scr. *unseen*

p. 676. l. 17. erat interpr. *scr.* erant interpr.

p. 680. l. 2. τούτοις *scr.* τούτοις

p. 682. l. 4. Legendum *scr.* „Legendum

p. 685. l. 1. cum ἀναγκοτροφεῖν *scr.* cum ἀναγκοφαγεῖν

p. 686. l. 7. *post* quidem. *adde:* Sane scripti libri omnes cum vett. edd. vocem ἁπλῶς ad præcedentia verba referunt, & dein ἰατρῷ γὰρ habent.

p. 690. l. 17. temere, ut libri — — — temere. *Pro istis omnibus, nil aliud ponendum, nisi;* temere, ut videtur.

p. 692. l. 14. *post* putavi. *adde:* conf. Ind. in Ψυχρός.

p. 693. l. 14 fin. *pro* quo & *scr.* ubi &

— — l. 10 fin. præiverat, *scr.* præiverat.

p. 699. l. 16 fin. ἢ αὐτὸν *scr.* ἢ αὐτὸν

— — l. 13 fin. ἀποσβέσαν. *scr.* ἀποσβέσει.

p. 701. l. 5. *post* analogia. *adde:* (Confer tamen supra II. 18, 4)

p. 707. l. 11. *pro* ἀλλὰ θέλεις *scr.* ἀλλὰ θέλε

Pag. 708.

Pag. 708. l. 13. *pro* δικαίως." VPTON. *scr.* δικαίως: *Te injuste est condemnaturus. Miser, malles juste?*" VPTON.
p. 712. l. 8. Polyb. I. 1. *scr.* Polyb. I. 1, 1.
p. 715. l. 25. *post* oratio. *adde:* Forsan ἵνα δείξῃς ἔργῳ aut δείξῃς σὺ ἔργῳ.
p. 717. l. 15 fin. *sic scribe:* Caret οὐ· pc. male. Sententia hæc est: *At tu id non curas: id unum curas, ut frequentes auditores te admirentur philosophorum libros interpretantem.*
— — ult. editions. *scr.* editiones.
p. 720. l. 5. ὁ μυστικὸς, σηκὸς, *scr.* ὁ μυστικὸς σηκὸς,
— — l. 19 sqq. *sic scribe:* editiones omnes sic distinxissent, *αἱ Φωναὶ αὗται, τὰ γινόμενα. τί διαφέρει &c. & dele quæ sunt interjecta,* pravam superiorum — — — Φωναί.
p. 722. l. 12. *pro* Sacerdotum *scr.* sacerdotem
p. 723. l. 18. *post* putavi. *adde:* Commodior tamen fortasse ista fuerit: Ἰδοὺ ἐκεῖνος ταῦτα κολλύρια· κἀγὼ ἔχω.
p. 724. l. 14 fin. *cædere locis* scr. *cædere loris*
— — l. 11 fin. *pro* quam ἀτίμα: *scr.* quam ἠτίμα. (nam sic, non ἀτίμα, voluerat puto Vptonus.)
p. 726. l. 6. *post* ratio. *adde:* De re conf. infra vs. 89. ubi vocabulum ἐπαίτης habes.
— — l. 5 fin. ἑστανῆναι τινά. *scr.* ἑστακέναι τινά.
p. 729. l. 7. *yon' bide.* scr. *yon 'bide.*
p. 730. l. 4. *post* legitur. *adde:* Vide tamen Varietatem Lect. in Cebetis Tab. cap. 40. nostræ ed. p. 394.
p. 737. l. 4 fin. *post* 7 sq. *adde:* Post ἀπογράφεσθαι interrogandi signum habent edd. & mssti nostri, quod tollendum putavi.
p. 738. l. 16 fin. *post* foret, *adde:* (*Cynico quid rei est cum Cæsare?*)
p. 740. l. 25. *sic scribe:* ad τὸν μέγαν βασιλέα referri: aut ex pervulgato sermonis usu in neutro genere positum intelligi debebit, pro συγκριτόν τι vel πρᾶγμα σύγκριτόν.
p. 742. l. 7 fin. III. 15 sq. *scr.* III. 15 sq.)
p. 743. l. 10. *post* VPTON. *adde:* — Verba ista, quæ cum edd. & msstis ad superiora retulimus, commodius fortasse ad sequentia relata intelligentur, ut sententia sit, *Cynicum, veluti militem in acie stantem, non debere aliarum rerum cura distrahi.*
p. 751. antepen. *pro* οὐλ *scr.* οὐκ
— — penult. recipit *scr.* recepit
p. 756. l. 6 fin. monuerat Salmas. *scr.* monuerat etiam Salmas.
p. 757. l. 16. κατά τί. *scr.* κατά τί.
p. 759. l. 2. συνέσε. *scr.* συνέστησε.
— — l. 3. cum ms, *scr.* cum mss.
p. 763. l. 15. poterat vero *scr.* poteras vero
p. 764. l. 22. Fortasse *scr.* „ Fortasse
p. 769. l. 12 fin. In θεομαχοῦντες *scr.* In θεομαχοῦντος
p. 770. l. 6 fin. τῇ ἀπειθεία *scr.* τῇ ἀπειθείᾳ
p. 771. l. 22. εὐτυχίαν *scr.* δυστυχείας
p. 773. l. 25. *post* libri nostri. *adde:* Vide Ind. in βουλευτής.
p. 775. l. 25. *pro* πρωθέσεων *scr.* προθέσεων
p. 776. l. 14 fin. *post* ἀφῖξαι. *adde:* πρὸς σκυτέα idem valet ac ὡς πρὸς σκυτέα, nisi particula ὡς librariorum incuria intercidit.
p. 778. l. 23. pro *objeceris* scr. abjeceris

Pag. 779.

Pag. 779. l. 5 fin. post *calcasse.*" adde: VPTON.
p. 782. l. 15. l. 26, 35. *scr.* III. 26. 35.
p. 783. l. 10. *pro* *ἐφόσον αὐτῇ* *scr.* *ἐφ' ὅσον αὐτῇ*
p. 784. l. 21. nec vere *scr.* nec vero
p. 786. l. 8. post *ab hoc.* adde: Pari modo apud ipsum Nostrum habes, *εἰ ἄλλος εἰμὶ τοῦ νεκροῦ.* IV. 7, 31.
p. 789. ult. *pro* *ἀπήτησεν* *scr.* *ἀπῄτησεν*
p. 790. l. 2. *post* VPTON. adde: — Nobis Tom. III. p. 121 sq.
— — l. 11. *pro* *ἧττα)* *scr.* *ἧτταν)*
p. 795. l. 3 fin. desciverant *scr.* desciverunt
p. 798. l. 14. *οὐ* *scr.* *οὐκ*
p. 799. l. 1. *τὸ ἐὲ* *scr.* *τὸ δὲ*
p. 803. l. 5. omnes; antep. *scr.* omnes antep.
p. 804. l. 11. *post* VPTON. *adde:* Conf. ad III. 24. 76.
p. 809 med. *pro* cautiunculis *scr.* cantiunculis
— — l. 7 fin. Ante ista: *Ibid. πολλ' ἂν* &c. hanc insere Adnotationem: *Ibid.* *ὁ Γέτας. Geta;* notum servi nomen. Et, fuisse id ipsum nomen servo Thrasonidis apud Menandrum, intelligitur ex Fragm. 1. in edit. Clerici, p. 126.
p. 810. l. 17 fin. *pro* Noster codex, *scr.* Noster codex auctior,
p. 814. l. 12 fin. accipiat. *scr.* accipiatur.
p. 819. l. 17 fin. post *venditus.* adde: conf. vs. 53. & vs. 8.
— — l. 5 fin. *pro* *εὐφροῦντα* *scr.* *δυσφροοῦντα*
p. 820. l. 14. *vim babent* scr. *vim habent*
p. 821. l. 25. *ἐπεί τοι* uti *scr.* *ἐπεί τοι,* uti
p. 822. l. 2. *ἔχειν* *scr.* *ἔχει*
— — l. 5. *οὕτως* *scr.* *οὗτος*
p. 823. l. 15 fin. parum *scr.* parum recte
— — l. 6 fin. *αὐτῷ.* *scr.* *αὐτό.*
p. 825. l. 3. *post* *κωλύσει* pc. *adde: Ibid. μή τι τὴν συγκατάθεσιν.* Confer omnino Fragm. Epict. 180. T. III. p. 122. ubi *probationem visorum* interpretatur A. Gellius, quæ in nobis posita est & voluntaria. *Probationem* intelligo, quam *adprobationem* aliâs dicere consuevimus.
p. 827. l. 10. *post* regiones, *adde:* [*nationes* puto voluit]
p. 831. l. 11. *pro* *οὐ θέλεις.* *scr.* *οὐ θέλεις;*
p. 836. l. 9 fin. *μή τι &c. A linea sic scribe: Ibid. μή τι προσήρτηταί σοι &c.*
p. 843. l. 1. pro *in the rase* scr. *in the case*
p. 845. l. 13. *abready* scr. *already*
p. 847. l. 12. *attinere.* scr. *attinere.*"
— — l. 6 fin. *amicum.* scr. *amicum,*
p. 848. l. 9. *post* circumventus. *adde:* Et scripturâ *φίλους* præsidium invenit in vers. 133.
— — l. 11. *pro* verba *Τίς* *scr.* verba *τίς*

Huc usque plagulas Tomi secundi, typis excusas, recognoscere nobis, priusquam in publicum liber emitteretur, licuit.

